FOLYÓIRATOK TARTALOM JEGYZÉKE - 1947

1. szám – 1947 február 1
AZ ÖRÖKKÉVALÓ PAPSÁG BEIKTATÁSA -4 oldal

2. szám – 1947 február 1
GYERMEKEK A VÉG IDEJÉN - 20 oldal

3. szám – 1947 február 1
HADD BIZONYULJON ISTEN IGAZNAK - 36 oldal

4. szám – 1947 február 1
A DICSŐÍTÉS MEGMENTÉST BIZTOSÍT - 50 oldal

5. szám – 1947 február 1
EGYSÉG ÉS BÉKE - 66 oldal

6. szám – 1947 február 1
AZ APOSTOL TANÁCSA A HÁZASSÁGRA VONATKOZÓLAG - 82 oldal

7. szám – 1947 február 1
ISTENI IRGALOM ÉS MEGBOCSÁTÁS - 98 oldal

8. szám – 1947 február 1
EGYHÁZ ÉS KIRÁLYSÁG - 114 oldal

FEL

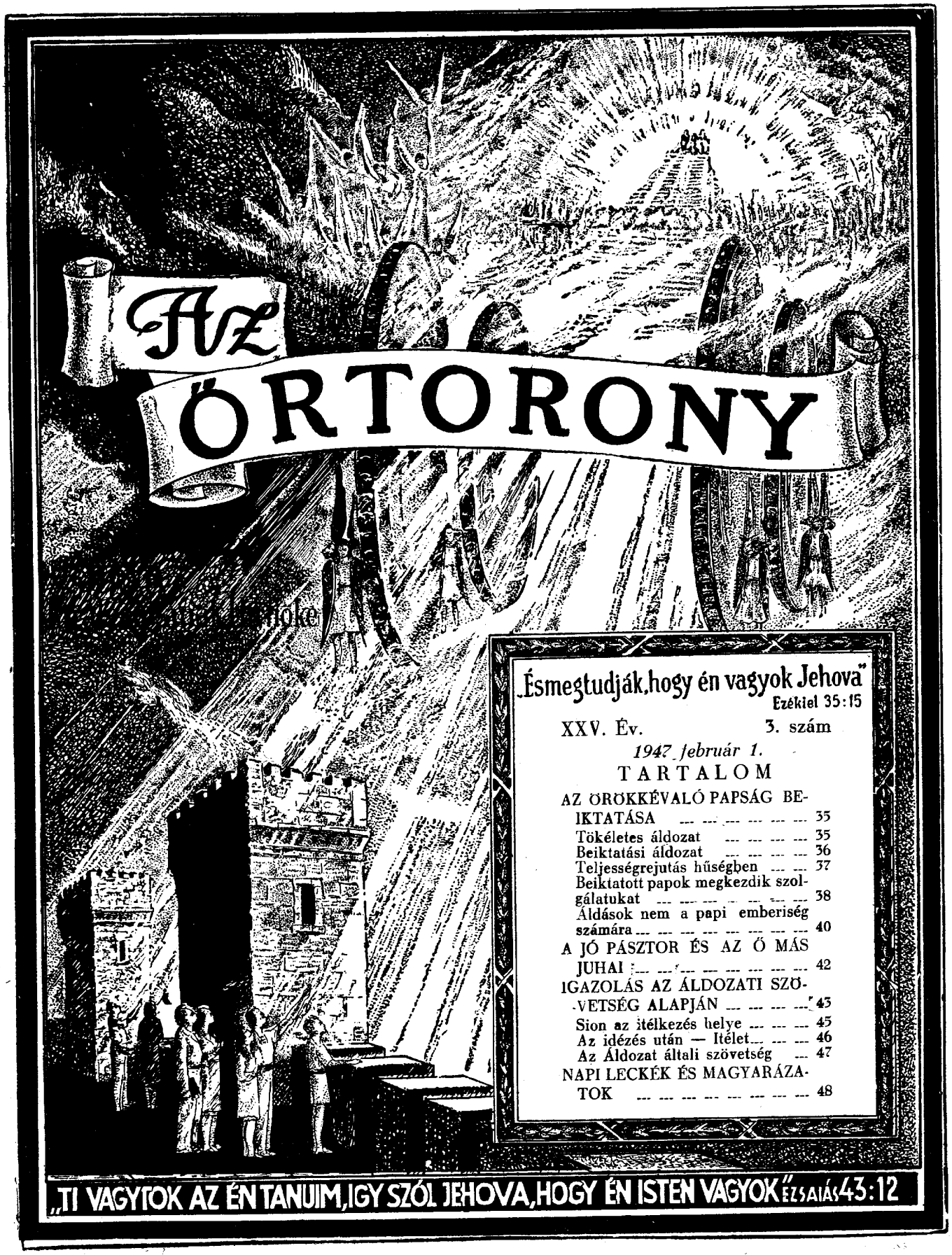

„Ésmegtudják,hogy én vagyok Jehova"
Ezékiel 35:15

XXV. Év. 3. szám

1947 február 1.

TARTALOM

AZ ÖRÖKKÉVALÓ PAPSÁG BEIKTATÁSA ... 35
Tökéletes áldozat ... 35
Beiktatási áldozat ... 36
Teljességrejutás hűségben ... 37
Beiktatott papok megkezdik szolgálatukat ... 38
Áldások nem a papi emberiség számára ... 40
A JÓ PÁSZTOR ÉS AZ Ő MÁS JUHAI ... 42
IGAZOLÁS AZ ÁLDOZATI SZÖVETSÉG ALAPJÁN ... 43
Sion az ítélkezés helye ... 45
Az idézés után — Ítélet ... 46
Az Áldozat általi szövetség ... 47
NAPI LECKÉK ÉS MAGYARÁZATOK ... 48

„TI VAGYTOK AZ ÉN TANUIM, IGY SZÓL JEHOVA, HOGY ÉN ISTEN VAGYOK" ÉZSAIÁS 43:12

FEL

EDITURA:
ASOCIAŢIA MARTORII LUI IEHOVA
DIN ROMÂNIA
Persoană juridică morală
Bucureşti 2, Str. Basarabia No. 38.
Redactată şi publicată de către
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117 Adams Street — Brooklyn 1. N. Y., U. S. A.
„THE WATCHTOWER" Hungarian — Made in Rumania
Funcţionari: N. H. KNORR, *Preşedinte*
W. E. VAN AMBURG, *Secretar*

(Folytatás a 48. oldalról.)

sunk a politikusokkal, pénzfejedelmekkel és papokkal az armageddoni megsemmisüléshez vezető önfejű rohanásuk útján. — WTa. szeptember 15.

FEBRUÁR 9.

Megvilágosítják a világot az ő villámai, látja és megretteq a föld. — 97. zsoltár 4.

Jehova villámai, melyek a világot megvilágítják, az igazság villámai, melyek tőle származnak; ezek megvilágítják a régóta gyakorolt vallásos tévelygéseket és kideritik a sötétség erőinek gaztetteit. Villámai által ez az öreg világ Sátán világaként mutatkozik, mely tele van vallástévelygésekkel es amely teljes ellentétben áll Jehova Krisztus vezetése alatt álló Királyságával. Miatt tehát a nagy teokratikus Uralkodó villámai továbbra is átvilágítják e világ sötétségét és azt egy elítélt, reménytelen szervezetként mutatják be, Sátán szervezete remeghet a dühtől Jehova tanúival szemben és félelemtől eltelve rettegnek bátor üzenetük kihatásától. Miután ez a szimbolikus föld vonakodik Isten villámló igazságai világosságának megfelelően viselkedni, fájdalmában továbbra is görnyed és csavarodik, mint akit a szülési fájdalmak leptek meg, ami Armageddonban bekövetkező halálában fogja a tetőpontot elérni. — WTA. október 15.

FEBRUÁR 10.

Szellememet helyeztem őreá. — Ésaiás 42:1.

A szellem, amivel Jehova szolgáit felkeni, az a hatóerő, amely által őket képesíti és felhatalmazza az általa nyert megbízás végrehajtására. A megbízás feltételei tisztán fel vannak tárva. Függetlenül attól, hogy mit hoz a nemzeteknek háború utáni berendezése, ezen megbízás feltételei változatlanul fennállanak. Ezek Jehova által lettek megállapítva, aki így szól: „Mert én, Jehova meg nem változom." (Malakiás 3:6) Ezek a feltételek fenn fognak állani és változás nélkül be fognak teljesülni, amig el nem jő az isteni bosszú nagy napja minden igazságtalanság ellen és a nemzetközi háború utáni időt gyorsan végéhez juttatja. Addig is Isten különös jóságának és kegyelmének idejét éljük. Ebben az időben azok az emberek, akik Isten igazságos bosszúját el akarják kerülni, tartós áldásokat nyerhetnek, amennyiben hallgatnak felkent szolgáira. Maga az a tény, hogy Isten őket hozzájuk küldi, irgalmának és kegyelmének megnyilvánulása. — WTa. január 1.

FEBRUÁR 11.

A te magod örökség szerint fogja birni ellenségeinek kapuját; és megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzettségei. — 1. Mózes 22:17, 18.

Az Isten szervezete és az ellenség, Sátán szervezete közötti harcban, amely harc az armageddoni csatában fogja tetőpontját elérni, Krisztus Jézusnak kell a győzelmet aratnia. Erőszakkal kell Sátán istentelen szervezetét megtámadnia és teljesen megsemmisítenie. Az ellenség kapui nem zárhatják el az útját. Krisztus Jézus ezáltal fogja Jehova nevét igazolni Armageddonban. Ez minden hű teremtmény áldására fog válni, akik életet nyernek, vagyis az összemberiség hűségeseinek és engedelmeseinek, akár halottak, akár élők a 144000-en kivül, akik Krisztus Jézussal egyesítettek a Királyságban. Maguk a 144000-ek lettek elsősorban megáldva a nagyobb Ábrahám részéről a magva Krisztus Jézus, a nagyobb Izsák által. Most, hogy a teljes 144000 be lett gyüjtve a királyi családba, az áldások is szét kell áradjanak a földön a jóakaratú emberekhez. — WTa. május 1.

FEBRUÁR 12.

És most oh Jákob, így szól Jehova a teremtőd és a te alkotód, Izrael. — Ésaiás 43:1.

A felszentelt keresztények, akik a szellemi Izrael teljes testületét vagy gyülekezetét képezik, nem alkoták a legfelső hatalmat, miáltal a szervezet leszavazás és demokratikus választások alapján volna kormányozva és rendzeve. A szervezet azon a megingathatatlan alapon áll, hogy a felséges Jehova Isten a világegyetem uralkodója és hogy az általa alkotott szervezete minden dologban alávéti magát akaratának. Ő áll szervezetének élén és kormányozza azt és ezáltal ez teokratikus. Uralmával vagy a Teokráciával szemben teljes alárendeltséget tanúsít és figyelmez Isten akaratára, amint az irott igéjében kifejezésre jut. Jehova a Teokrata, fiát Krisztus Jézust láthatatlan mennyei fejévé tette a szellemi Izráel népének teokratikus szervezete felett, mivelhogy Ő az ő legfensőségesebb szolgája és a legszorosabb kapocs fűzi őt hozzá. — WTa. június 1.

FEBRUÁR 13.

Eként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazoljunk meg. De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt. Mert mindnyájan Isten fiai vagytok, a Krisztus Jézusban való hit által. — Galata 3:24—26.

A hit által való „élet megigazulása" tehát Ábrahám ideje után majdnem kétezer évre és pedig csakis Ábrahám igért magvának, Krisztus Jézusnak tényleges eljövetele által valósult meg. Ábrahám minden hite dacára, sem nyerhette el az „élet megigazulását", mielőtt ez a mag létre nem hozatott. Ez nem volt Isten gondoskodása Ábrahámra vonatkozólag és Isten nem vág elébe saját magának, ha szándékai meg lettek állapítva. Ábrahám igazolása hit-cselekedetei által, vagy azáltal, hogy igazság lett neki beszámítva, nem azonos az „élet megigazulásával", mely a keresztény egyháznak lesz javára írva. Ha ez történt volna vele, akkor nem halt volna meg s nem lett volna eltemetve. Az emberi tökéletességet mint Istennek emberi fia nyerhette volna el. — WTa. augusztus 1,

FEBRUÁR 14.

Énekeljetek Jehovának, áldjátok az Ő nevét; hirdessétek napról-napra az ő szabadítását. — 96. zsoltár 2.

A maradék és jóakaratú társai hogyan tudnának hallgatni egy napig is egy ilyen felülről jövő parancs birtokában? A hét egyetlen napján sem hallgatnak, vagyis nem tarthatják magukat vissza attól, hogy Jehova előbbi győzelmeiről és a bekövetkező Sátán szervezete feletti győzelméről szóló jóüzenetet másoknak ne hirdessék. Mindazok szabadulásáról és megmentéséről szóló üzenet, akik Isten Országa mellett foglaltak állást, egy jó hír, egy evangélium. Ez naponta kell hirdettessék a földön Jehova egyesült hírnökei által. Ők nem a nap nagy hőseit éneklik meg, hanem Jehovának énekelnek, aki nagy nevét megismertette velük. Ők dicsőitik, azaz „áldják" nevét, melyet a vallásoskodók átkoznak. Áldják Őt, amennyiben jót beszélnek nevéről és megismertetik annak értelmét és fedhetetlenségüket megőrzik, hogy részt vehessenek szent nevének igazolásában. — WTa. október 1.

FEBRUÁR 15.

Hogy a háborúság békességtűrést nemz, a békességtűrés pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet, a reménység pedig nem szégyenit meg. — Róma 5:3—5.

Ahelyett, hogy a szenvedések miatt elcsüggedjenek, Isten egyháza maradék tagjainak okuk van az örömre, mert méltóknak bizonyultak nevéért gyalázatot szenvedni. Hogy ők a nagy vitakérdést illetőleg Jehova oldalán maradhassanak, nevéért szenvedniök kell, azután boldognak érzik magukat, ha a világ nyomorúságot hoz reájuk, mert azok a vitakérdésnek másik oldalán vannak, a hamis oldalon. Az ilyen háborúságok a mindenható Isten iránti fedhetetlenségük megpróbálásul szolgálnak és megkövetelik, hogy kitartsanak anélkül, hogy az ellenségekkel megalkudnának. Ha ilyesmit elszenvednek, anélkül, hogy Isten iránti odaadásukat feláldoznák, Isten kipróbáltaknak fogja őket tekinteni; elnyerik helyeslését, így reményük annál világosabban lobog. Ők tudják, hogy az, aki reményét Istenbe és Királyába, Krisztus Jézusba helyezi, sohasem fog csalódni. — WTa. aug. 15.

FEL

Az örökkévaló papság beiktatása

„Mert hét napon át kell tartson a felszentelés (egy amerikai B.: beiktatás).“ — III. Mózes 8:33, rev. Zürcher B.

JEHOVA nagy Főpapja be van iktatva a hivatalába. Ő meghozta az áldozatot s annak a drága, élethozó értéke be lett mutatva a mennyek fennséges udvarában. Ez áldozat alapján az áldások évszázadokon keresztül azon a kevés hűségesnek szolgáltak javára, akik a Főpappal együtt, mint az ő alapjai a szent szolgálatba kell iktattassanak. A nagy áldozat jótéteményei mindazonáltal nem csak e papság tagjainak jut osztályrészül. Bár először ezek részesülnek benne, ha a tökéletlen, haldokló emberiség javára elfogadható papi szolgálatot akarnak teljesíteni; mindazonáltal a Főpap hatékony áldozata erővel rendelkezik az emberiségre nehezedő bűn és kárhozat eltávolítására is. Az nemsokára alkalmazást nyer a papságon kívül álló minden emberre is, akik Jehova Istenhez fordulnak, a nagy Főpapja által az ő kegyelméért folyamodván.

[2] A Főpap beiktatása, akinek a szolgálata az egész emberiségnek javára fog szolgálni, oly nagy fontossággal bír számukra, hogy az több, mint ezer évvel előre volt árnyékolva. Ez fel is jegyeztetett és megőrizték, hogy mi az előárnyékot megkérdezhessük s azt a valósággal, a tényleges történtekkel összehasonlíthassuk. Ily módon azután nem tévedhetünk annak megállapításában, hogy ki a jegyszerinti, valódi Főpap, akinek az értünk végzett megváltási munkája számít Istennél. Az ezt megelőző „Őrtorony“-cikkben megkezdtük az előkép megvizsgálását és az ellenképes valósággal való összehasonlítását. Az előkép Mózes prófétával és a lévita papsággal szereztetett. Ez a Mózes harmadik könyve nyolcadik fejezetében van feljegyezve. Ott láttuk, Mózes hogyan működött Jehova képviselőjeként, amennyiben először a testvérét, Áront főpapként és azután Áron négy fiát alpapokként hivatalba iktatta. Áron Izráel nemzete főpapi hivatalában hosszú árnyékot alkotott a távoli jövőbe. Az ő alakjának a körvonalai Jézus Krisztusra estek, hisz őbenne teljesedett be tökéletesen az áron előkép. Az ihletett Szentírásban azért ki van jelentve, miszerint Jézus Krisztus a Jehova nagy mennyei Főpapja. Ugyszintén Áron fiairól meg van mondva, hogy azok, mint alpapok a Krisztus Jézusban levő hű hívőket árnyékolták elő, akik magukat Istennek szentelték a Krisztus lábnyomai követésére s hogy hozzá hasonlóvá tétessenek. Krisztus Jézusról, a Főpapjukról áll megírva:

[3] „A mondottakra nézve pedig a fődolog az, hogy olyan főpapunk van, aki az egekben a Felséges trónjának jobbjára ül, a szentélynek szolgája, az igazi sátoré, amelyet az Ur épített és nem ember. Mert minden főpap ajándékok és áldozatok bemutatására van rendelve, amiből folyólag kell, hogy ennek is legyen mit bemutatnia. Ha tehát földi volna, nem is volna pap, mert vannak itt (olyan zsidó papok), akik a törvénynek megfelelően az ajándékokat bemutatják, melyek az égiek képmásának és árnyékának szolgálnak, amint megmondatott Mózesnek, mikor a sátor bevégzése előtt állt: Vigyázz, úgymond, hogy mindent annak mintájára készíts, amelyet neked a hegyen megmutattam. Most azonban (Krisztus Jézus) kiválóbb szolgálatot nyert (az Áronénál).“ — Zsidók 8:1—6.

[4] Áronnak a szent kenőolajjal való felkenése Jézusnak a Jehova Isten szent szellemével való felkenését szemléltette, miáltal ő a főpapi hivatalra megszenteltetett. Őáltala mint az ő fejük útján nyerik el Krisztus lábnyomkövetői a szellemmel vagy Isten hatékony erejével való ezen felkenetést. Ezáltal megszenteltetnek vagy a szolgálatra mint Krisztus alpapjai elkülöníttetnek. A felkenetésük Kr. u. 33. év pünkösdjén kezdődött; ez a Főpapjuknak a halálból való feltámadása utáni ötvenedik évben történt vagy a tizedik napon a mennybemenetele után, hogy az értük hozott áldozata értékével megjelenjen Isten előtt. Ezért áll megírva róluk: „Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak hasonmásába ment be Jézus (mint főpap), hanem magába a mennybe, hogy most az Isten színe előtt jelenjék meg érettünk.“ (Zsid. 9:24.) A bűnáldozat tulka, melyet Mózes Áronért és fiaiért az oltáron feláldozott, Krisztus Jézust, a Bűnhordozó amaz áldozatát szemléltette. A bűnhordozó tulok áldozata alapján Áron fiai mint olyanok voltak odaállítva, akik a bűntől megtisztíttattak s azáltal a szolgálatra, mint alpapok alkalmassá tétettek. Hasonlóképpen nyerik el hitük alapján az áldozat első áldásait a jelenvaló gonosz világban az ő követői, akik a Főpap Krisztus Jézus alpapjaivá kenetnek. Ezek szabaddá tétetnek a bűntől, illetve igazoltatnak az ő drága vére által s az ő igazságossága beszámítást nyer számukra; ily módon lesznek ők tiszták, úgy hogy a mennyei papságba felvétethetnek. — I. Korinthus 6:11, 1:30.

TÖKÉLETES ÁLDOZAT

[5] A bűnengesztelő tulok feláldozása után még mindig két élő kos volt a szövetségsátor udvarában, s azonkívül egy kosár sütemény is ott állt érinttetlenül. A kosok egyike égőáldozatul szolgál, a másik pedig „felavatási kosként“ vagy „beiktatási kosként“ van felhasználva. Mózes tehát a figyelmét a kosokra irányítja. „Azután előállította az égőáldozatra való kost és Áron fiaival együtt rátette kezét a kos fejére. És megölte azt; Mózes pedig elhintette a vért az oltárra köröskörül. Majd a kost feldarabolta és Mózes elfüstölögtette annak fejét, tagjait és kövérét. A beleket pedig és a lábszárakat megmosta vízben és elfüstölögtette Mózes az egész kost az oltáron. Kedves illatú égőáldozat ez, tűzáldozat ez Jehovának, amint Jehova megparancsolta Mózesnek.“ — III. Mózes 8:18—21.

[6] Ez az égőáldozati kos a bűnáldozati tulokhoz hasonlóan Krisztus Jézus emberi áldozatát szemléltette. Az Áron háza lévita papsága által feláldozott állatok nem törölték el valóban a bűnt; azért az Isten akarata iránti engedelmességből Jézus a saját életét adta oda emberi testben a kívánt, szükséges áldozatként: „Mert lehetetlen, hogy bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket. Ezért így szólt, mikor bejött a világba: Áldozatot és ajándékot nem akartál, te testet alkottál nekem; egészen égő és bűnért való áldozatok-

1 Kik részesültek évszázadokon keresztül a főpap áldozata által előidézett jótéteményekben? még kik részesülnek azokban?

2 a) Hogyan mutatta meg Isten a papság beiktatásának a fontosságát? b) Kiket árnyékoltak elő az előképben a főpap és az alpapok?

3 Mit ir Pál a Zsidók 8:1—6-ban a mi Főpapunkról?

4 Mit szemléltetett Áron felkenése? valamint a tulok bűnáldozatként feláldozása?

5 Mit tett Mózes az egészen égőáldozati kossal?

6 Mit szemléltetett ez a kos? s mit árnyékolt elő az, hogy Áron és fiai a kezüket a fejére tették?

FEL

ban (állatok alakjában) nem találtad kedvedet. Akkor azt mondottam: Imé, eljövök, — a könyvtekercsben meg van írva rólam —, hogy cselekedjem a te akaratodat, óh Isten!" (Zsidók 10:4—7.) Az égőáldozatra való kos esetében Áron és fiai a fejére tették kezüket, miáltal mint egy azt mondották, hogy ez a kos értük kell bemutattassék és feláldoztassék, hogy ők Jehova Isten papjai lehessenek. Ez a következőket árnyékolta elő: 1. Krisztus Jézus nyilatkozatát, miszerint ő a valódi áldozat és 2. a követői hitvallását, miszerint Jézus áldozata érdekükben bemutattatott, hogy azon áldásokban részesüljenek, melyek megnyitják nekik az útat a papságba. Ennek a papságnak semmi köze sincs a „kereszténység" sok különböző vallásszektái úgynevezett „papságához", hisz ezek nem tartoznak az igazi, hanem csak a látszat-papsághoz és nem Jehovától vannak rendelve vagy küldve.

7 Jézus minden tekintetben tiszta, kifogástalan áldozat volt, ami azáltal volt bemutatva, hogy Mózes a feldarabolt kos minden darabját megmosta. A víz az isteni igazság szemléltetésére van használva. Az igazság szolgálata volt az, hogy Jézus az életét áldozatul adta: s mivel ő mindenkor összhangban volt a tiszta igazsággal, azért tiszta volt. Az ő vére kiontott emberi életét jelenti, mert Isten törvénye kijelenti, hogy a „a test élete a vérben van". (III. Mózes 17:11, *van Ess.)* Mivel az ő emberi élete tökéletes volt és teljesen megfelelt az édeni tökéletes Ádám élete értékének, Jézus kiontott vérében benne volt az az erő, hogy mint Isten előtt elfogadható áldozat szolgáljon. Ennek előárnyékolása végett „hintette Mózes a vért az oltárra köröskörül". Jézus tökéletes áldozatot mutatott be Istennek, ami azáltal lett szemléltetve, hogy Mózes a kos minden darabját elégette az oltáron. Ez nem csupán egy része volt egy áldozatnak, hanem az tökéletes volt és az isteni áldozati elrendezésben teljesen elemésztetett. Ez az, amiért a mennyei Atyjának tetszik és előtte elfogadhatóvá tesz, amiképpen az égőáldozat is attól tanuskodott, hogy az azt megelőző bűnáldozat az Ur Istennél elfogadható volt. Igy beszél a Biblia az oltáron levő egész kosról mint „megnyugtató jóllatú égőáldozatról, mint az Urnak való áldozatról". (III. Mózes 8:21, *egy amerikai ford.)* Ezért hiszik az alpapok, hogy a Jézus áldozata javukra szolgál Isten előtt.

BEIKTATÁSI ÁLDOZAT

8 A valóságban, a teljesülésben csak egy áldozat van, ugyanis melyet Jézus „egyszer és mindenkorra" bemutatott. A hajdani lévita papság beiktatása idején mindazonáltal különböző áldozatokra volt szükség, hogy különböző áldozatokat, áldásokat vagy következményeket előárnyékoljanak, melyeket Jézus egy áldozata eredményezett. Igy Mózes azután egy harmadik állatot is be kellett mutasson áldozatul. „Azután előállította a második kost is, a felavatási (vagy beiktatási) kost és Áron a fiaival együtt rátette kezét a kos fejére. És megölte azt: Mózes pedig vett annak véréből és tett abból Áron jobb fülcimpájára, jobb keze hüvelykére és jobb lába hüvelykére. Előállította Áron fiait is és tett Mózes a vérből azok jobb fülcimpájára, jobb kezük hüvelykére és jobb lábuk hüvelykére; azután odaöntötte (hintette) Mózes a vért az oltárra köröskörül." (III. Mózes 8:22—24.) Ezt a kost az első Bibliafordítás, a görög Septuaginta-változat „a teljesség vagy tökéletessé-tevés kosának" nevezi, mivel ez Isten eszközét, ugyanis Jézus áldozatát szemlélteti, miáltal az ő papsága tökéletessé vagy alkalmassá tétetik. A kezüket meghatalmazással és tekintéllyel töltötte meg, hogy a papjaiként működjenek s megtöltötte kezüket azzal, amit Isten előtt elfogadható áldozatul bemutathattak. Ez az Isten előtt igaz, előtte elismert papi állásba helyezte őket. Áron és fiai, akik arra törekedtek, hogy a hivatalba iktatásuk vagy helyezésük teljes és végleges legyen, azért kezüket a „felavatási (vagy beiktatási) kos" fejére tették.

9 A kos vérének, amit Áron jobb fülcimpájára, jobb keze hüvelykére és jobb lába hüvelykére kentek, meghatározott jelentősége van. A kiontott vér a Főpap Krisztus Jézus feláldozott életét szemlélteti. Hogy a vér Áron jobb hallószervére, jobb munka- és jobb járó-tagjaira lett kenve, azt ábrázolja, hogy Jézus tudomásul vette Isten az ő áldozatáról szóló Igéjét és figyelembe vette azt, ami róla Isten könyvtekercsében írva volt: valamint, hogy a kezeit vagy testi erejét az Isten Igéje teljesítésére használta, ami őt mint főpapot áldozati kötelességeit illetőleg kioktatta; harmadszor pedig, hogy ő az áldozás útján egyenesen az Isten oltárához lépett, anélkül, hogy jobbra vagy balra letért volna. Ama tény továbbá, hogy a *jobb* fül, *jobb* kézhüvelyk és jobb lábhüvelyk a vérrel lett megjelölve, azt szemlélteti, hogy a legjobb testi képességei szerint hallgatott, cselekedett és járt. Bizodalmát Isten esküvésébe helyezte, amely mint jövendölés a jobb fülében csengett: „Megesküdött Jehova s nem változtat rajta: Pap vagy te örökké Melkisédek rendje szerint". (110. zsoltár 4.) Ez az esküvés biztosítékot nyújtott egy tökéletes, teljes alkalmas főpapnak, aki nem volt tele gyengeségekkel, mint a Mózes törvénye alatt álló papok. „Mert a törvény gyarló embereket rendel főpapokká, ellenben a törvény után jött esküszó a tökéletessé tett *(angol B.:* felszentelt) Fiút örökre". — Zsidók 7:28.

10 A felavatási kosnak az alpapok jobb végtagjaira alkalmazott vére olyasvalamit nyilatkoztat ki, ami az ellenképes papokra, Krisztus felkent követőire vonatkozik. Kinyilatkoztatja, hogy a hallgatni, cselekedni és követni kifejezések kapcsolatban vannak Krisztus megváltási áldozata vérével. Ezek hallgatják Isten Igéjét a hallásuk legjobb részével (a jobb fülükkel): „Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért Istent a testetekben" és: „Áron vétettetek meg; ne legyetek emberek szolgái". Azután a kezeiket és lábaikat legjobb képességeik szerint használják fel Isten szolgálatában és nem bűnös emberek szolgálatában. Az a tény, hogy az ellenképes felavatási vagy beiktatási kos rájuk alkalmazott vére vétetett, azt jelenti továbbá, hogy a vérrel jelzett fülükkel arra hallgatnak, amit nekik Isten Igéje az ebben a papságban való kötelességeiket illetőleg mond, amire őket Isten felszentelte vagy beiktatta. Miután ők azután a legjobbra hallgattak, felhasználják a jobbkezüket vagy a legjobb erejüket a kötelességeik teljesítésére; a Jehova szolgálata útján járnak, a Főpapjuk nyomdokait követve, akinek a vére megváltotta őket. Egyszerű szavakkal ez azt jelenti, hogy ők „szellemi áldozatokat" mutatnak be Istennek, az ő dicsőségét énekelvén: „Hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott titeket." — I. Péter 2:5, 9.

11 A papok kezének megkenése először a Mózes által végzett előképes cselekménnyel volt ábrázolva. „Majd vette a

7 Mi volt bemutatva azáltal, hogy a kos darabjai megmosattak és a vére az oltárra hintetett s minden része az oltáron elégettetett?

8 Mit cselekedett Mózes a felavatás kosával? s miért neveztetett ez a „teljesség vagy a tökéletessé-tevés kosának?

9 Mit szemléltetett az, hogy a vért Áron jobb fülcimpájára, hüvelykére és nagylábujjára kenték?

10 Mit szemléltet az a tény, hogy a vér Áron fiai jobb végtagjaira lett kenve?

11 Mit tett azután Mózes, hogy a papok kezeit megtöltse és azután égőáldozatot mutasson be az oláron?

FEL

kövérét, nevezetesen a farkát *(Elberf.:* a kövérfarkát) és mindazt a kövérét, amely a bélen van, továbbá a máj hártyáját, a két vesét azok kövérével együtt, a jobb lapockát *(angol B.:* jobb vállát) a Jehova előtt levő kovásztalan kenyerek kosarából vett egy kovásztalan lepényt, egy olajos kalácsot, egy pogácsát és rárakta azokat a kövérségekre és a jobb lapockára (vállra); majd mindezeket Áron kezére és fiai kezére helyezte és meglóbáltatta azokat Jehova előtt. Azután elvette azokat Mózes az ő kezeikből és elfüstölögtette az oltáron, az egészen égőáldozattal együtt. Felavatási áldozatok ezek, kedves illatú tűzáldozat az Urnak". — III. Mózes 8:25—28.

12 Mivel az van mondva Mózesről, hogy a felavatási áldozatnak ezt a részét lóbálva mutatta be, a saját kezeit nyilvánvalóan a papok kezei alá kellett helyeznie; mialatt ezek a felavatási áldozatrészeket az Ur előtt ide-oda lóbálták. Ezzel a képpel összhangban Krisztus Jézus arra lett beiktatva, hogy az áldozata drága értékét bemutassa; és minden ez áldozattal kapcsolatos dolgot állandó bemutatásban lóbálta Jehova Isten előtt.

13 A jelképben így lóbáltattak a felavatási kos kövérje és életfontosságú szervei. Ez előárnyékolta, hogy Jézus a papi tisztsége teljesítésében, amire ő a földön beiktattatott, az áldozatát izzó buzgalommal hajtotta végre, amennyiben az elméjét, a tiszta, egészséges gondolkozását és szemlélődését arra irányitva tartotta, amit ő az Isten Igéjével összhangban feladatként teljesitett. Vállait nem forditotta el Istentől és szolgálatától, hanem szolgálta Istent a jobbik válla erejével. Ezért a hűségéért fog „az uralom az ő vállán nyugodni". Mit jelent azonban a gabonaáldozat, illetve a kovásztalan lepény, az olajos kalács és a pogácsa vagy lepény, amit így lóbáltak? Jézus szavai megmagyarázzák ezt: „Az a kenyér, amelyet én adok a világ életéért, az én testem." (János 6:51.) Amiképpen feláldozta Izráel főpapja a gabona gyümölcsét, úgy hozta elő Jézus is a királyság gyümölcseit". Ezt tette, amennyiben önmagát testben elhasználta, hogy a népnek eljuttassa a királyság üzenetét és megismertesse vele annak munkáit. Ez a gyümölcs mentes volt a bűn és vallás kovászától, pl. a farizeusok és sadduceusok kovászától. Az általa hozott gyümölcs fűszerezve volt vagy át volt itatva az Isten szelleme „olajával"; az a legjobb minőségü volt, jól sütve és kellemes, mint egy lepény.

14 Áron fiai közreműködtek a felavatási áldozat lóbálásában. Hasonlóképpen csatlakoznak Mesterükhöz Krisztus felkent követői is, amennyiben Istent buzgalommal, figyelmes elmével, tiszta szívvel és a vállaik egyesült erejével szolgálják. Amit csak Istennek áldozhatnak, a valóságban minden Krisztus Jézus által jön, aki egyben a Főpap és a nagyobb Mózes is. Krisztus Jézustól megkapják a bizonyságtételt, a királyság „gyümölcseit" s az Isten szelleme erejében és e világ bűnös kovászától mentesen eljuttatják a jóakaratu embereknek a királysággyümölcsöket, mint ezek szellemi táplálékát. Mindezt állandóan lóbálják Isten előtt az ő szolgálatában, hogy végül az ő szolgálatában feleméssztessenek. Ez egy „beiktatóáldozat megnyugtató jóillattal, tűzáldozat az Örökkévalónak". *(Moffatt.)* Az ő Istennél való elfogadhatósága állandó jele az ő valódi papságának, amely neki Krisztus Jézus által szolgál.

15 Mózes következő cselekedete megérthetővé lesz, ha arra gondolunk, hogy Isten az ő izráelita testvérei közül egy prófétát támasztott Mózeshez hasonlóan, illetve a nagyobb Mózest, Krisztus Jézust. (V. Mózes 18:15—18; Csel. 3:20—23.) „Azután Mózes vette a (beiktatási kos) mellét és meglóbálta azt mint lóbáló áldozat Jehova előtt; a felavatási kosból ez lett Mózes része, amint Jehova megparancsolta Mózesnek." (III. Mózes 8:29. *Elberfeldi.)* A kos melle a szívvel volt a Mózesnek kiutalt darab. Hogy ő azt Jehova előtt meglóbálta, megfelel ama ténynek, hogy Jézus az Ur Isten teljes szívből szereti. Ő bebizonyította szeretetét, Isten parancsait megtartván és hűségesen eleget tett az Isten akarata cselekvésére irányuló megállapodásnak. Ebben is példát mutatott a követőinek.

16 „Azután vett Mózes a kenetolajból és a vérből, amely az oltáron volt és meghintette Áront, az ő ruháit, fiait és a fiai ruháit vele együtt. Igy szentelte meg Áront és az ő ruháit, fiait és fiainak ruháit vele együtt." (III. Mózes 8:30.) Áron az ő főpapi ruhájában máris fel volt kenve a szent kenőolajjal s úgy neki, mint a fiainak is a felavatási kos vére már a jobb fülcimpájukra, a jobb hüvelyujjukra és a nagy lábujjukra lett kenve. Most pedig Mózes a vért és olajat, nyilván összekeverve, ráhintette a hivatali ruháikba öltözött egész papságra. A ruházat az, ami egy hivatalos szolgát vagy egy megtisztelt szolgát megismertet vagy kitüntet. És ebben a képben megjelölik a ruhák a főpapot és az ő alapjai testületét. A vérnek és az olajnak a hivatali ruhájukban levő papokra való hintése tehát annak a képe volt, ami megjövendölte, hogy Krisztus Jézus és a felkent követői a váltságdij vére és az Isten szelleme által vannak megkülönböztetve. Az Istennek végzett szolgálatuk kapcsolatban állott a vérrel és a szellemmel és ezáltal volt megkülönböztetve. A Jézus váltságáldozati vére és az Istentől Jézus által adott szent szellem két jelentős követelmény a Krisztus követői alpapokkénti vagy az ő „királyi papsága" tagjaikénti beiktatásánál.

TELJESSÉGREJUTÁS HŰSÉGBEN

17 Az előbbemlített eljárás után még mindig megmaradt néhány darabja a felavatási kosnak. „Majd Mózes így szólt Áronnak és fiainak: Főzzétek meg a húst a gyülekezet sátorának a bejáratánál: ott egyétek azt meg és a kenyeret, amely a felavatási áldozat kosarában van, amint megparancsoltam e szóval: Áron és a fiai egyék azt meg. Ami pedig megmarad a húsból és kenyérből, tűzzel égessétek meg. De a gyülekezet sátorának bejáratán ki ne menjetek hét napig, addig a napig, amelyen betelnek felavatástok napjai, mert hét nap alatt avat fel az Ur *(angol B.:* mert hét napon át lesztek felszentelve). Amint e napon cselekedett, úgy parancsolta meg Jehova, hogy cselekedjünk, hogy nektek engesztelést szerezzünk. A gyülekezet sátorának bejáratánál maradjatok éjjel-nappal hét napig és tartsátok meg, aminek megtartását Jehova megparancsolta, hogy meg ne haljatok; mert így parancsolta nekem." — III. Mózes 8:31—35.

18 Mindezek az utasitások azt mutatják, hogy a felszentelés vagy beiktatás vagy a papok kezeinek az Isten szolgálatára hatalommal és tekintéllyel való felruházása hűségesen és egészen végre kellett hajtassanak.

12 Mit jelent az, hogy Mózes a papokkal együtt e dolgokat az Ur előtt lóbálta?
13 Mit szemléltetett a kövér, máj, vesék és a jobb váll, valamint a gabonaáldozat lóbálása?
14 Mi volt azáltal szemléltetve, hogy Áron és fiai közreműködtek a felavatási áldozat lóbálásánál?
15 Mit jelentett az, hogy Mózes a kos mellét Isten előtt lóbálta?
16 Mit tanit nekünk ama tény, hogy Áron a hivatali ruhájában és az ő fiai is meghintettek Mózes által a vér és olaj keverékével?
17 Mit csináltak a kos húsának a maradékával? és a papok meddig kellett a gyülekezet sátorának a kapujában maradjanak?
18 Mit tanitanak ezek az utasitások?

FEL

[19] Először is a felavatási kost teljesen fel kellett emészteni, annak megevése vagy pedig elégetése által. A kosnak azon darabjait, melyek sem az oltáron nem lettek elégetve, sem nem lettek Mózesnek adva az ő részeként, az új felavatott papok meg kellett főzzék a nekik kijáró részként s meg kellett enniök. (II. Mózes 29:27, 28.) Nekik meg kellett „enniök a felavatási kosárban levő kenyérrel együtt". *(Egy am. ford.: Rotherham.)* Amit az erre következő reggelig nem voltak képesek megenni, tűzzel kellett megégetniök. Semminek nem volt szabad megmaradnia. Az a tény, hogy az Ur Isten megparancsolta nekik, hogy a kosnak egy részét megfőve egyék meg a felavatási kosárban levő legtöbb ennivalóval együtt, arra a vígasztaló valóságra utal, hogy Jehova Isten gondoskodik a „királyi papság" ételéről és ellátásáról, ameddig csak az ő szolgálatában áll. Elsősorban szellemi természetű tápláléknak kell lennie, hogy mint új teremtményeket, akiket Isten a saját szellemével nemzett, erősen és egészségesen tartsa. Mindazonáltal nem szenvednek hiányt földi ellátásukban sem, mialatt Istent a testükben szolgálják, hanem ez mindenkor bőséges kell legyen, sőt valami lehetőleg még fenn is kell maradjon belőle. Pál apostol, Krisztus egyik alapja mondja ezt a köv. szavakban: „Hát ti nem tudjátok, hogy akik a templomi szolgálatot ellátják, a templom jövedelméből élnek és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt kapnak részt? Így rendelte az Ur is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek." (I. Kor. 9:13, 14.) Jézus megmondotta, hogy a munkás méltó a kenyerére. — Máté 10:10; Lukács 10:7.

[20] A papok a felavatási előírások által kissé korlátozva voltak. Hét napon keresztül nem hagyhatták el a gyülekezet sátorát körülvevő udvart, hanem hűségesen a sátor bejárata közelében kellett tartózkodniok, hisz ők sátorszolgák voltak. Isten Mózesnek adott utasítása a II. Mózes 29:36, 37-ben megmondja nekünk az azokban a napokban történteket: „Naponta áldozz bűnáldozati tulkot engesztelésül és az oltárt bűntelenítsd, engesztelést szerezve érte; kend meg, hogy megszenteltessék. Hét nap tégy engesztelést az oltárért és szenteld meg azt; és az oltár legyen nagyon szent: minden, ami az oltárt érinti, szent lesz." *(Elberfeldi.)* Ez azt jelentette, hogy azok a papok, akiknek az elrendelése vagy beiktatása véglegessé vagy teljessé tétetett, ama Kr. e. 1512. év nizán hó 1-től 7-ig helyükön kellett maradjanak a sátornál és sohasem mehettek a kerítésen kívül. Éjjel-nappal a helyükön kellett maradjanak. „Mert hét napon keresztül nem szabad elmennetek a gyülekezet sátorának a bejáratától, míg a beiktatásotok napjai el nem múlnak; a beiktatás hét napig kell tartson." (III. Mózes 8:33, *Moffat.)* Hasonlóképpen nem hagyta el Krisztus Jézus sem szolgálati helyét a földön sohasem, mindhalálig. A kötelességek teljesítésében eltöltött egy időszakot, amely megfelel a beiktatás vagy felavatás hét napjának. A halálból való feltámasztásával azután mint mennyei Főpap teljességre jutott vagy tökéletessé tétetett. Hasonlóképpen Krisztus felkent követői: ők le kell éljék a beiktatás vagy felszentelés egy tökéletes időszakát, ami a „hét nappal" van szemléltetve. Az Isten Igéjéből másoknak szolgálva, „hűségesnek kell maradjanak mindhalálig". Akkor lesznek tökéletessé téve a feltámadásban.

[21] „Áron tehát és fiai egészen úgy cselekedtek, mint Jehova parancsolta Mózes által." (III. Mózes 8:35.) A felavatás hét napjának vagy hetének a végén azután Isten befejezte a pappá szentelésüket. „Mert hét nap alatt avat fel titeket Jehova." (III. Mózes 8:33.) Ezután ők képesített papok voltak, akiknek a kezeik hatalommal és tekintéllyel voltak megtöltve, hogy a Magasságos Istennek ettől kezdve áldozatokat és ajándékokat mutassanak be s népét a törvényében és igéjében tanítsák és oktassák.

[22] Jézus a három és féléves földi szolgálata végén, miután hűségesen eltűrt minden szenvedést az Atyja neve és felsőbbsége igazolásáért, teljesen alkalmas volt a főpapi tisztségre, mint Jehova Főpapja. Azért szentelte fel őt Isten teljesen vagy tette ő tökéletessé, amennyiben őt „az első feltámadásban" a legfelsőbb mennybe, közvetlenül az ő jobbján való életre magasztalta fel. Hasonlóképpen Krisztus mindazon követői, akik hűségesen kitartanak a földön a nekik kiutalt kötelességek teljesítésében, végül mint alpapok a mennyben tökéletessé lesznek téve, Istent szolgálván az ő szellemi templomában s az Igéjét másoknak közvetítvén. Ha Isten királysága felépíttetett és ha a Főpap Krisztus Jézus a templomához jött az Isten háza megítélésére, akkor akik a megpróbáltatásokat elszenvedték és a földi szolgálatukat hűségben befejezték, azok feltámasztatnak a halálból, hogy részesüljenek Krisztus feltámadásában, az „első feltámadásban". (Jel. 20:5.) Ezek így a mennyben, mint alpapok teljesen felszenteltetnek vagy tökéletessé tétetnek. „Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Isten és a Krisztus papjai lesznek és vele fognak uralkodni ezer esztendeig." (Jel. 20:6.) Krisztus ezen ezeréves uralma folyamán azután az ő váltságáldozatának és a főpapságának áldásai teljes mértékben kiáradnak az emberiségre.

A BEIKTATOTT PAPOK MEGKEZDIK SZOLGÁLATUKAT

[23] Azt nem tudjuk, hogy ama beiktatási vagy felavatási szolgálat valaha megismétlődött volna, ha egy új főpap, pl. Áron fia és követője, Eleázár hivatalba lépett. Erre vonatkozó beszámoló nem létezik. (IV. Mózes 20:23—29) Mindazonáltal nem volt szükséges annak megismétlése, hisz az első hivatalbaiktatás elegendő, hogy az Áron házát és annak összes férfi leszármazottait egyszer és mindenkorra a papi hivatalba iktassa, mégpedig mindazon időig, midőn az örökkévaló és igazi főpap eljön. Figyelembevendő, hogy mihelyt a felszentelés vagy beiktatás befejezést nyert, az ároni papok azonnal fel kellett vegyék szolgálatukat anélkül, hogy Mózes testi segítséget nyujtott volna nekik. Így tehát Áron és fiai a teljességre jutott felavatásuk napján, illetve Kr. e. 1512. év nizán hó 8-án kezdték meg áldozó munkájukat. „A nyolcadik napon azután szólította Mózes Áront és fiait és Izráel véneit; és így szólt Áronnak: Végy egy borjút, fiatal bikát, bűnért való áldozatul, egy kost egészen égőáldozatul — hibátlanok legyenek! — és vidd Jehova elé. Szólj Izráel fiainak is így: Vegyetek egy kecskebakot bűnért való áldozatul, egy esztendős borjút és bárányt — hibátlanok legyenek — egészen égőáldozatul; egy bikát és egy kost pedig békeáldozatul, hogy megáldozzátok Jehova előtt; és étel- (vagy gabona)-áldozatot olajjal elegyítve; mert ma jelenik meg Jehova előttetek." — III. Mózes 9:1—4.

19 Mit ábrázol az a tény, hogy a papok osztályrésze volt a kos főtt húsának és a kenyerek megevése?

20 A papok meddig kellett az udvar keritésén belül maradjanak, annak elhagyása nélkül és mit árnyékolt elő ez?

21 Mikor voltak mint papok alkalmasak vagy képesek? s mily értelemben?

22 Mikor és mely pályafutás után lesznek az ellenképes papok mint olyanok képessé és tökéletessé téve?

23 a) Meg lett valaha ismételve az a felavatási szolgálat?
b) Mi kezdődött a nyolcadik napon?

FEL

24 Mindenesetre Jehova Isten a beiktatás hete végéig Áront és fiait mint papokat felszentelte, beiktatta, tökéletessé vagy alkalmassá tette, azonban ezt a tényt most az egész nép előtt is igazolnia kellett, amely nép számára mint papok hivatalba léptek. Igazolnia kellett őket a papi hivatalukban mindazok előtt, akik azt várták, hogy általuk Istenhez közeledhetnek. Ha tehát az Úr Isten láthatóan megjelenne vagy az Áron és fiai által végrehajtott első áldozási aktus után egész Izrael előtt kinyilatkoztatná magát, ez az izraelták számára biztos bizonyítékot szolgáltatna azon tényt illetőleg, hogy Isten őket mint az ő papi szolgáit elfogadta és a tisztségükbe iktatta. Az újonnan beiktatott papjai által bemutatott áldozat nagyon hasonlított ahhoz, amit az évenkénti kiengesztelési napra előírt. (II. Mózes 30:10) Mindazonáltal az első évben, melyet az izráeliták a Sínai hegység pusztájában töltöttek, a gyülekezet sátora még nem volt felállítva imádatra; azonban az év kiengesztelési napjáig, illetve a hetedik hónap tizedik napjáig (Kr. e. 1512. Ethanim hó 10-éig) még hat hónap és két nap volt. Ha tehát az újonnan felszentelt papok a szolgálatukba akartak lépni, nem kezdődhetett jobb szolgálattal, mint a kiengesztelődés szolgálatával. Az előképben tisztátalan állapotban voltak Jehova Isten előtt, különösen azon tény következtében, hogy az elmult évben az aranyborjú felállításával és imádatával kapcsolatban nemzeti bűnt követtek el, még pedig azon negyven nap alatt, midőn Mózes a hegyen tartózkodott az Isten törvénye átvételére. Egy kiengesztelési eljárás azért most nagyon időszerű volt. Hasonlóképpen feltétlenül helyénvaló volt a Jézus áldozata is az emberiség bűne kiengesztelésére.

25 Áron főpap vette a „fiatal borjút" vagy a bikaborjút bűnáldozatul. Ez a váltságáldozatul szánt tökéletes embert, az ember Jézust szemléltette, még pedig különösen azért, mivel az ő áldozata először az egyház vagy gyülekezet-osztálynak szolgál javára, melyet Áron fiai és a Lévi törzse többi tagjai szemléltettek. Az Izráel többi törzsei által együttesen áldozatul hozott „kecskebak" szintén az ember Jézus tökéletes áldozatát szemléltette harmincéves korában, midőn a Jordánban megkeresztelkedett. Ez a kecskebak azonban az ő áldozatát szemlélteti, amely a bűntől való megváltást vagy szabadulást szerez az összes hívő jóakaratú embereknek, akik a Jézus felkent követői vagy alpapjai egyházán kívül állanak.

26 A többi állatáldozatok, amelyeket úgy Áron, mint Izrael nem lévita törzsei is bemutattak, szintén Jézus egy és egyedüli áldozatát szemléltették, azonban különböző szemszögből és arra való tekintettel, amit létrehoz vagy megszerez. Ennek a gondolatnak a támogatására olvassuk el Pál apostol szavait: „Krisztus ellenben a jövendő főpapjaként jelent meg, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világhoz tartozó sátoron át, nem is bakok és tulkok vére által, hanem saját vére által ment be egyszersmindenkorra a szent helyre, örök váltságot szerezve (biztosítva). Mert ha a bakok és bikák vére, meg a tehén elhintett hamva a beszennyezetteket megszenteli a test megtisztulására, mennyivel inkább meg fogja tisztítani lelkiismeretünket a holt cselekedetektől az élő Isten szolgálatára a Krisztus vére, aki az örökkévaló szellem által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek!" — Zsidók 9:11—14.

27 Ezen a nyolcadik napon Izráel általános közössége ismét összegyűlt a gyülekezet sátora keleti részén, az udvar széles kapuja előtt. A művészien hímzett ajtófüggönyök vissza lettek húzva s az izráeliták benézhetnek az udvarra, láthatják az újonnan beiktatott főpapot és a neki segédkező fiait, amint éppen az első áldozási szolgálatukat végzik az egész nemzet javára. A gyülekezet sátora felett lebegett a magas felhőoszlop, Jehova Isten láthatatlan jelenlétének a jele. A kérdés az: Hogyan fog mgjelenni Izráel fiainak az áldozási szolgálat után? Figyeljünk, hogy észrevegyük. „Elvitték hát, amiket Mózes parancsolt, a gyülekezet sátora elé. Az egész gyülekezet odajárult és megállt ott Jehova előtt. És Mózes így szólt: Ez az a dolog, amelynek megcselekvését Jehova parancsolta nektek, hogy megjelenjék előttetek Jehova dicsősége." (III. Mózes 9:5, 6) Igen, Jehova igazolja a papjai engedelmes munkáját.

28 Figyeljük meg tehát, kiért kellett bemutatni bűnáldozatul a borjút. „Áronnak pedig így szólt Mózes: Menj az oltárhoz, készítsd el a *te* bűnért való áldozatodat, egészen égőáldozatodat és végezz engesztelést *magadért és a népért* (a Lévi törzséért). Készítsd el a nép áldozatát is (a többi törzsekért) és végezz engesztelést értük is, amint megparancsolta Jehova. Erre Áron odament az oltárhoz, megölte a borjút, amely az övé (mint az ő háza és törzse képviselőjéé), bűnért való áldozatul. Áron fiai pedig odavitték hozzá a vért: ő bemártotta ujját a vérbe és tett abból az oltár szarvaira, a többi vért pedig kiöntötte az oltár aljához. A kövérét pedig és a veséket és a máj hártyáját elfüstölögtette (elégette) a bűnért való áldozatból az oltáron, amint Jehova megparancsolta Mózesnek. A húst pedig és a bőrt tűzzel égette meg a táboron kívül." — III. Mózes 9:7—11.

29 Itt a bűnáldozat borjújával való eljárásnak ugyanaz a jelentősége van, mint a tulokkal való eljárásnak, amit az ároni papság beiktatásánál alkalmaztak. (Lásd az előbbi cikk 37—40. bekezdéseit!) Jézus az igazi bűnáldozat, amit azok az állatok előárnyékoltak. „Mert az, aki bűnt nem ismert, őt bűnné tette (Isten) értünk, hogy mi Isten igazultjai legyünk őbenne." (II. Kor. 5:21) Amiképpen a bűnáldozati állatot az áldozati oltár jobb vagy északi oldalán vágták le, amely a fehér lenvászonnal körülfüggönyözött udvarban állott, hasonlóképpen Jézus is ugyan a földön, azonban Isten igazságos gondoskodásán belül életett meg. Jézus igazságos és hibátlan ember volt, amiképpen az előképes állatáldozat, a borjú is hibátlan volt. Az ő vére bűnengesztelést szerzett az összes hívőknek az emberi nemből. „Mert — úgymond Isten — a test élete a vérben van s én az oltárra adtam azt nektek, hogy engesztelésül szolgáljon a ti életetekért, mert a vér a bennelevő élet által szerez engesztelést." (III. Mózes 17:11) Ezzel a ténnyel összhangba kente a főpap az áldozati állat vérét az oltár szarvára és annak aljára. Nem találó képe ez annak, hogy semmit sem lehet Istennek áldozni, csak a Jézus vére alapján, amely eltörli a hívők bűneit?

30 A bűnáldozat kövérjének, veséinek és a máj hártyájának az elégetése a vérrel megjelölt oltáron bizonyságot tett amellett, hogy Krisztus Jézus teljes komolysággal és erővel látott hozzá Isten szolgálatához, amennyiben annak a benső gondolkozásában első helyet adott s ennek a szolgálatnak teljes befolyásával érvényt szerzett. Hogy azután a halott

24 a) Mit kellett igazoljon Isten az izráelitáknak, miután a papok felavatása készen volt? b) Miért volt most helyénvaló a kiengesztelési szolgálat?

25 Mit szemléltetett a bűnáldozatra való fiatal borjú és kecskebak?

26 Mit szemléltettek a többi állatáldozatok, amelyeket Áron és Izráel fiai is bemutattak.

27 27 Mit tett Izráel gyülekezete a nyolcadik nap eseményei kezdetén? és milyen eseményre várakoztak?

28 Kiért lett a borjú bűnáldozatként bemutatva? s hogyan járt el vele amellett Áron?

29 Mit szemléltetett a borjuval való ez az eljárás, különösen a megölése és a vére felhasználása?

30 Mit árnyékolt elő a kövérjének és az életfontosságu szerveinek az oltáron való elégetése, mialatt a husa stb. a táboron kivül lett elégetve?

FEL

áldozati állat hulladékát Izráel táborán kívül eső helyére vitték és ott elégették, arról tanúskodott, hogy „Krisztusnak is szenvednie kellett". Igy mondotta ezt tanítványainak is, akik el voltak szomorodva a törvényszék igazságtalan kihallgatása miatt az ő elítélése, szenvedése és a fán történt halála miatt, amit a Názáreti Jézusnak el kellett szenvednie: „Hát nem kellett-é Krisztusnak mindezt elszenvednie és úgy mennie be az ő dicsőségébe?" (Lukács 24:26, 46) Mindezeket a szenvedéseket mint olyan tűrte el, aki Izráel gyülekezete vallásos vezéreinek a szemében elvetett volt. Az ő áldozata számukra a halál rossz illatát árasztotta azon illathoz hasonlóan, mintha egy döglött bikát elégetnek, ezért ítélték őt halálra mint istentelen gonosztevőt, mint aki nem tartozik Isten népe táborához. E gyalázkodások és szenvedések által lett bebizonyítva Isten iránti tisztasága, ezek annak kipróbálására szolgálván, vajjon az Ördög őt Isten elleni lázadásra bírja csábítani azon szenvedések által, amelyeket Isten az Ördög csatlósai által reája bocsátott. De amiképpen a bűnáldozat bőséges kövérsége és belső szervei elégtek az oltáron és Isten kellemesen fogadta, mialatt a halott test a táboron kívül égett, pontosan úgy volt Jézus hű Istenhez bennsejében, mialatt minden gyalázatot, szidalmazásokat és mindhalálig tartó szenvedéseket eltűrt. A Jordántól a Golgotháig tőle mint áldozattól a tűz közepette az oltáron édes, megnyugtató, kellemes illat áradt ki, az Istennek bemutatott áldozat illata.

31 Hogy a Jézus bűnengesztelő áldozata eredménnyel lett bemutatva Istennek és kedves volt előtte, azáltal van előárnyékolva, ami az előképben mint következő történt, ugyanis „az egészen égőáldozati kos" feláldozása által, amit Áron főpap szállított. „Azután megölte az egészen égőáldozatot, mire Áron fiai odavitték hozzá a vért és ő elhintette az oltáron köröskörül. Az egészen élőáldozatot is odavitték hozzá darabonként, a fejével együtt és ő elfüstölgette az oltáron. És megmosta a belet, a lábszárakat és elfüstölögtette az oltáron, az egészen égőáldozattal." (III. Mózes 9:12—14) Ez áldozatot Áronért és házáért bűnáldozattal kapcsolatban mutatták be és pedig mindjárt utána. Ez igazolta, hogy Istennek a bűnáldozat egészen kellemes volt, amiképpen az egészen égőáldozati kos esetében, amely az ároni papság beiktatásakor lett bemutatva. (Lásd 5—7. bekezdést!) Krisztus Jézus mint főpap az emberi bűnáldozata értékével a mennybe ment és bemutatta azt Jehova Isten személyes jelenlétében, Isten pedig világosan kinyilatkoztatta annak elfogadását azáltal, hogy a szent szellemét kitöltötte Jézus hű követőire, hogy alpapokká tegye őket. (Csel. 2:22—36) Ezek szellemi életet nyernek a mennyben.

ÁLDÁSOK NEM A PAPI EMBERISÉG SZÁMÁRA

32 A Sínai hegy pusztájában azon a napon lefolyt eseményekben a következő volt a bűnáldozat, melyet a hivatalba helyezett pap mutatott be Izráel nem papi törzseiért. A kecskebakot Áron, mint arra képesített főpap vágta le. „Azután megáldozta a nép áldozatát; vette ugyanis a bűnért való áldozat bakját, amely a népé és megölte azt és megáldozta azt bűnért való áldozatul, mint az előbbit (a lévitákért való bűnáldozat tulkát.) Majd előhozta az egészen égőáldozatot (egy borjut és egy bárányt) és feláldozata azt (a papoknak adott) előírás szerint. Előhozta az ételáldozatot is és vett abból egy tele marokkal és elfüstölögtette az oltáron a reggeli egészen égőáldozatokon kívül." (III. Mózes 9:15—17, *Elberf.)* Ez a bűnáldozat tehát a Lévi törzsén kívül álló törzsek számára volt szánva. Igy tehát Izráel tábora mindazokat szemléltette az emberiségből, akik kívül állanak Isten „királyi papságán", azonban hit és engedelmesség által javukra fordítják a váltságáldozatot. A tábor tehát mindazokat szemlélteti az emberiségből, akik a Krisztus váltságáldozata és az ő ezeréves uralma segítségével összhangba jönnek Jehova Istennel s azáltal örökéletet nyernek a paradicsomi földön.

33 Amiképpen a népért való bűnáldozat az Áronért és házáért való bűnáldozat u t á n jött, úgy a „királyi papságon" kívülálló összes hívő emberek is csak azután áldatnak meg a Krisztus bűnáldozata jótéteményeivel, m i u t á n a papság tagjai annak az áldásában részesültek. A papság tagjai most részesülnek a kiengesztelés áldásaiban, pünkösdtől fogva e világ Armageddonban való végeztéig; hisz a Jézus vérében való hitük és annak értéke alapján igazoljai őket Isten most életre. A nagy bűnáldozat áldásai azonban egyáltalán nincsenek arra korlátozva, hogy csak őket tegye alkalmassá a királyi papságra, hanem a hívő emberek számára a jóltevő kihatások azután szolgálnak javukra, az ezeréves korszak folyamán, midőn Krisztus Jézus mint Isten királya és papja uralkodik. Ez az armageddoni csata utáni időre utal, midőn a föld Sátán törvénytelen szervezetétől megváltatik és az út szabaddá lesz Krisztusnak az emberek fölötti zavartalan uralmára.

34 A népnek egy fiatal borjúból és egy bárányból álló égőáldozata kinyilatkoztatta, hogy Jehova elfogadta a népért való bűnáldozatot. Az ellenképben pedig Armageddon után hamarosan megtörténik annak nyilvános kinyilatkoztatása, miszerint Jehova elfogadta az emberiségért való bűnáldozatot. Az Istennél való elfogadás bizonyságtételének a megerősítése végett még egy ételáldozat vagy gabonaáldozat jött hozzá, amelyből Áron az állatáldozattal együtt egy marékkal elfüstölögtetett. Ez azt szemlélteti, hogy a bűnáldozat olyan gyümölcsöt vagy elfogadható eredményt hoz, amely a népnek életfenntartó táplálékul szolgál. Mindazok az emberek, akik az igazságosság új világában örökéletet nyernek a földön, elhiszik, miszerint Isten elfogadta a szeretet Fia bűnáldozatát s nekik részük van az élet áldásaiban, amiképpen az alpapok egyházának része van abban. János apostol azt mutatja, hogy az ilyen áldások hozzáférhetővé tétetnek azon emberek számára, akik életet nyernek az új világban, ezt írván: „Ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. És ő engesztelés a mi bűneinkért de nem csak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért is." — I. János 2:1, 2.

35 A nagy bűnáldozattal kapcsolatban, miáltal az emberiség örökkévaló áldásokat nyer, még egy további tényt kellett kimutatni. E tény az utolsó áldozat által volt előárnyékolva, melyet Áron főpap levágott. Az úgynevezett „békeáldozat" volt. Egyesek ezt szívesebben „hálaáldozatnak", mások pedig inkább „viszonzó-áldozatnak" nevezik. A békeáldozatot a hála kifejezéseképpen mutathatták be. Ez „tűzáldozat kellett legyen, kedves illatú Jehovának." (III. Mózes 7:11—15, 3:1—5) A hálaadás illedelmes viszonzás vagy háládatosság az Úr Isten iránt a bűnáldozatból fakadó örökkétartó jóért; a békeáldozat arról tanúskodott, hogy Istennek hálát adtak, mivel ő Krisztus Jézus bűnáldozata által a bűnöst a vele való békés és a szellem számára az üdvös kapcsolat viszonyába hozta.

36 Ennek megfelelően lépett Áron főpap most a békeáldozathoz, miután a bűnáldozatot és az égőáldozatot bemu-

31 Mit árnyékolt elő az „égőáldozati kossal" való eljárás?
32 Mi lett azután feláldozva Izráel fiaiért? s kiket ábrázolnak azért?
33 Mit szemléltet az a tény, hogy a bűnáldozat először Áronért és a népért való bűnáldozat csak azután lett bemutatva?
34 Mit szemléltet a nép égőáldozatának s azután gabonaáldozatának a bemutatása?
35 Miért nevezték így a békeáldozatot?
36 Hogyan járt el Áron a békeáldozat állatáldozataival?

FEL

tatta. „Azután megölte az ökröt, meg a kost hálaáldozatul (*Káldi:* békeáldozatul) a népért, mire Áron fiai odavitték hozzá a vért s ő elhintette azt az oltáron köröskörül. Az ökörből és a kosból való kövérségeket pedig, a farkat, a béltakarót, a veséket és a máj hártyáját: odahelyezték e kövérségeket (az ökörét és a kosét) a szegyekbe és elfüstölögtette a kövérségeket az oltáron. De a szegyeket és a jobb lapockát (*Luther:* a jobb vállat) meglóbálta Áron Jehova előtt (lóbáló-áldozatként), amint Mózes parancsolta." — III. Mózes 9:18-21.

37 Ez előképes áldozat által meghatározott biztosíték adatott, hogy az emberiségből a hívők, akik Izráel nem papi törzsei által voltak előárnyékolva, Jehova Istennek állandóan hálát adnak, mivel a vele való békés kapcsolat útján Jézus, a bűnáldozat által megnyitotta. Istent ők semmilyen módon nem gazdagíthatják, azonban igyekeznek kifejezni hálájukat, illetve neki „viszonozni", hálájukat kifejezvén Krisztus Jézus által s magukat általa teljesen Istennek szentelik. És a főpap, Krisztus Jézus bemutatja hálateljes felszentelődésük a Legfelségesebbnek, a Vagyoknak. Máris a „jóakaratú emberek" ezrei kifejezik Isten iránti hálájukat, akik az Isten Krisztus alatti országáról szóló üzenetet hallják. Ezt azáltal teszik, hogy az életüket örökre neki szentelik és a királyság-evangélium prédikálása által naponta az ő dicséretét zengik, ami nekik már előre áldásokat kölcsönöz.

38 „Azután felemelte kezét Áron a népre, megáldotta azt és leszállott, miután elvégezte a bűnért való áldozatot, az egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot (békeáldozatot)." (III. Mózes 9:22) Micsoda áldást jelent ez azok számára, akik a Krisztus Jézus által jövő megváltást elfogadják, az kitűnik a következőkből: „Szólj Áronnak és az ő fiainak és mondjad: Így áldjátok meg Izáel fiait: mondjátok nekik: Jehova áldjon meg téged és oltalmazzon meg! Jehova világoltassa meg arcát rajtad és legyen kegyelmes hozzád! Jehova emelje fel rád ábrázatát és adjon békességet neked! És így helyezzék nevemet Izráel fiaira és én megáldom őket." (IV. Mózes 6:22—27.) A Krisztus Jézus, az Ábrahám magva uralmának ezeréve folyamán, akiben a föld összes nemzetségei megáldotnak, az emberiségre ez az áldás teljes mértékben kiárad. Amiképpen Áron a népnek Jehova áldását kölcsönözte, miután a nép bűnáldozatát, égőáldozatát és békeáldozatát bemutatta, meghatározott időben Jézus értékes bűnáldozatának a jótéteményét akkor ezek a királyságáldások fogják kísérni az emberiség számára. Ezáltal a hívő emberiség végül „az életre való megigazuláshoz" fog jutni.

39 Annak a napnak a megkoronázására, melyen az újonnan beiktatott papság elkezdte tevékenységét, Jehova kinyilatkoztatta, hogy a hivatalukban igazolta őket: „És bement Mózes és Áron a gyülekezet sátorába s miután kijöttek, megáldották a népet. Jehova dicsősége pedig megjelent az egész népnek. Tűz jött ugyanis ki Jehova elől és megemésztette az oltáron az égőáldozatot és a kövérségeket. Mikor ezt az egész nép látta, újjongtak és arcra borultak." (III. Mózes 9:23, 24.) Hogyha Jehova ezeket a kirendelt papokat nem ismerte volna el, mint valódiakat és alkalmasakat, akkor sohasem küldte volna le csodát művelő tüzét a gyülekezet sátora feletti felhőoszlopból s az áldozat maradéka nem emésztette volna meg az oltáron. Mivel a szövetségsátor még csak nyolc napja állott fenn, ez volt az első alkalom, midőn Áron a Mózes kíséretében bement a gyülekezet sátora szentek-szentélyébe, hogy Isten elé járuljanak, akinek a jelenléte ott szemléltetve volt. A szentek-szentélyébe való bemenetelük tehát azt árnyékolta elő, hogy Jézus felment a mennybe és ott a földi áldozata értékével megjelent Jehova dicsőséges jelenlétében. Hogy ők ismét élve kijöttek és a népet megáldották, azt ábrázolja, hogy Krisztus Jézus, a valódi főpap és a nagyobb Mózes hogyan jön el az ő ezeréves uralmában, miáltal az emberiségnek áldásokat hoz. „És amint az emberek (a papság) számára elrendelt dolog, hogy *egyszer* meghaljanak, azután pedig jön az ítélet, úgy Krisztus (a Felkent) is, miután *egyszer* megáldoztatott sok ember bűnének az eltörlésére, másodszor majd bűn nélkül fog megjelenni az őt várók üdvösségére (megmentésére)." — Zsidók 9:27, 28.

40 Mintegy 485 évvel azon tüzes kinyilatkoztatás után, midőn Isten az ároni papságot elfogadta, Isten a mennyből tüzet bocsátott le, a jeruzsálemi oltáron való áldozatot elégette s így igazolta az akkor Salamon által felszentelt templomot. Ekkor Jehova dicsősége betöltötte a templomot s a nép leborult és imádta őt, ezt mondván: „És magasztalták Jehovát, mivel ő jóságos és az ő kegyelme mindörökké való." (II. Krónika 7:1—3; *Elberfeldi).* Jehova ily csodálatos módon meggyulladt tüze elégette az egész áldozatot, miáltal nyilvánvalóvá lett, hogy Jehova elfogadta azt, teljesen felhasználja és mindazok áldására fordítja, akik őt ott Krisztus Jézus által imádják. Armageddonkor tüzes romlás fogja a mennyből megemészteni az Ördög szervezetét; azonban Jehova királyi Főpapjának ezeréves uralma folyamán Isten minden földön élő előtt teljesen kinyilatkoztatja, hogy ezt a hű Főpapot és áldozatát elfogadta. A kinyilatkoztatás azután akkor az emberekre kiáradó áldásokból fog állani, amennyiben a bűntől és annak halálthozó következményeitől megszabadíttatnak, míg végül elérik az emberi tökéletességet Isten képében és hasonlóságában s amellett teljesen képesek lesznek a bűn távoltartására és Isten tökéletes akarata cselekvésére. Akkor az uralkodó Főpap és Király nem fogja megtűrni sem vallást, sem pedig hamis istenek tiszteletét a földön. Az embereknek a bűntől és haláltól való megszabadítása akkor egyedül és kizárólag az igaz és élő Istennek lesz tulajdonítva, aki az ő királyi Főpapja, Krisztus Jézus kiengesztelési művét elfogadta. Ez okot fog szolgáltatni arra, hogy a hívő, hű emberiség elfogadja a Legfenségesebb e felkent Papjának az életet hozó szolgálatát és tanításait s örökkön-örökké Jehovát Istenként tiszteljék, az ő dicséretét zengvén.

---

37 Mit szemléltet az ily békeáldozatok bemutatása? s hogyan fejezik ki hálájukat máris Istennek a „jóakaratu emberek"?

38 Mit tett Áron, miután az összes áldozatok bemutatása végetért? és mit szemléltetett ez?

39 a) Mit tettek Mózes és Áron azután? és mi következett erre?
b) Mit szemléltettek az akkor Mózes és Áron által tett lépések?

40 Mi lett Jehova tüzes kinyilatkoztatásával és azáltal előárnyékolva, hogy az izráeliták ujongtak és az arcukra estek?

FEL

A jó Pásztor és az Ő más juhai

„Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom. És hallgatni fognak szavamra és lesz egy nyáj, egy pásztor." — János 10:16

(Folytatás és befejező közlemény)

24 A köv. beszámolóból világosan kitünik, hogy a juhok hinni tartoznak benne s őt Messiásként vagy Krisztusként kell elfogadják: „És Jézus a templomban, Salamon csarnokában járt fel és alá. Erre körülvették a zsidók és így szóltak hozzá: Meddig tartasz még bizonytalanságban minket? Ha te vagy a Krisztus, mond meg nekünk nyíltan. Jézus így felelt nekik: Megmondtam nektek, de nem hiszitek. Azok a cselekedetek, amelyeket Atyám nevében végzek, azok tesznek bizonyságot rólam. De ti nem hiszitek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok, amint megmondottam nektek." (János 10:23—26) Amióta Jézus a földön a szolgálati tisztét gyakorolta, az elmúlt ezerkilenczász év folyamán összegyüjtötte a királyságjuhai „kicsiny nyáját" és bevezette őket az akolba. Amint azt az utóbbi években az Őrtoronyban ismertetett tények mutatták, e szellemi juhok maradéka összegyüjtetett, miután az Úr a Kr. u. 1918-ban a templomához jött s ez különösen 1931-ig történt. Ez tehát azt az időt jelezhette, midőn a jó Pásztor a nem a királyságakolhoz tartozó más juhai begyüjtését megkezdte.

25 Ez évek folyamán a „más juhok" kezdték magukra vonni a különös figyelmünket, mégpedig amióta „A juhokról és kecskékről szóló példázat" az 1923 október 15-én kelt angol „Őrtoronyban" megjelent. Ehhez a példázathoz magyarázatként olvassuk a 24. bekezdésben: „A juhok a nemzetek összes népeit szemléltetik, melyek nincsenek szellemtől nemzve, azonban hajlamosak az igazságosságra, akik *szivükben elismerik Jézus Krisztust mint az Urat,* s akik az ő uralma jobb idejében reménykednek s várakozásteljesen tekintenek ezen idő elé." És a 33. bekezdésben az van mondva az ilyen juhokról, hogy az ilyenek „nem tápláltak mennyei reménységet vagy törekvést. Itt — úgy hisszük — megtalálhatjuk azt az osztályt, melyet az Úr Jézus juhoknak nevez (János 10:16)". 1931 óta a „más juhokra" vonatkozó értelem a jó Pásztor kinyilatkoztatása által világosabb lett. A juhokról és kecskékről szóló példázat azt mutatja, hogy ezek a „más juhok" hogyan vitetnek be Isten egyetemes nyájába. Ez a példázat része volt Jézus jövendölésének, amit ő a tanítványok kérdésére feleletként mondott, nekik e gonosz világ végének a jeleit megadván.

26 A példázat bevezetéseként így szólt Jézus: „Mikor pedig eljön az Emberfia az ő dicsőségében és vele együtt az (szent) angyalok mind, akkor leül dicsőségének királyi székébe; és eléje gyűlnek az összes népek és ő elkülöníti őket egymástól (nem a politikai államokat vagy kormányokat, hanem az egyes személyeket), mintahogy a pásztor elkülöníti a juhokat a kecskéktől és a juhokat jobbkeze felől, a kecskéket balkeze felől állítja." — Máté 25:31—33.

27 A Kr. u. 1914. év az a következményekben súlyos év, midőn Jehova Isten a jó Pásztort, a Messiás-fejedelmet az ő dicsősége trónjára ültette és utasította, hogy uralkodjon az ellenségei, a világ pogány-nemzeteit is beleértve, között. Hogy Krisztus Jézus királyként cselekvési felhatalmazással s trónjára került, ezzel a nemzetek Sátán alatti „hét idejének" a végét s azért Sátán zavartalan uralmának is a végét jelezte. Ezáltal e világ vége megpecsételtetett és ennek végleges vége már csak a nemsokára bekövetkező armageddoni csatáig tart, amelyben Jehova Pásztora a vasvesszőjét a világi nemzetek ellen használja a megsemmisítésükre. Miután az első világháború 1918 november 11-én végetért, Krisztus Jézus a templomban legfőképpen a szellemi juhai maradéka begyüjtésével foglalkozott. 1931 nyaráig főképpen ezek voltak említve s nekik szólt a különös figyelem. Amikor azután a „kicsiny nyáj" maradékából valók a világ előtt „Jehova tanúi"-nak vallották magukat, az Úr Isten a figyelmüket az eljövendő munkájukra is kiterjeszette, miáltal a „más juhok" is megjelöltettek s nekik segítség kellett nyujtassék, hogy bejussanak a jó Pásztor aklába. — Ezékiel 9 és az angol „Őrtorony" 1931 szeptember 1.

28 Különösen attól az időtől kezdte meg a jó Pásztor az ő „más juhait előhozni", hallatván velük „hangját" vagy „szavát" a most „Jehova tanúi" néven ismeretes maradék tagjai által. Jehova tanúi 1931 óta mindjobban kiszélesitették nevelőhadjáratukat, hogy a nemzetek népeit felvilágositsák Istennek a Királya alatti országát illetőleg, akire a hatalom átruháztatott. Attól az évtől mostanig Jehova tanúi több mint 340 millió könyvet és füzetet adtak ki és terjesztettek el sok különböző nyelven, azonkívül sokszáz millió ingyentraktátust, meghívót és folyóiratot, de prédikálták az üzenetet szóval és nyilvános előadásokon és házakban, továbbá rádión és hangkészülékek által. Ez az emberek világos szétválását idézte elő sok nemzetben, olyan mértékben, amint mellette vagy ellene vannak s amennyiben a „más juhok" olyanoknak bizonyulnak, akik a királyság mellett vannak. A királyként a trónon ülő jó Pásztor az ő juhaiként ítéli őket, akik hallják az ő hangját. Összegyüjti őket a trónja jobbján és elválasztja vagy különíti őket a királyságellenes kecskéktől, akiket a trónja balján hoz össze.

29 A Jelenések 7:9. 10-ben ki van mutatva, hogy ezek a „más juhok" Armageddon előtt a trónja jobbján összegyüjtetnek. Miután Krisztus Jézus, „az Isten Báránya" a 144.000 királyságjuhot leírta, akik az ábrahámi szövetség-gondoskodás különleges akoljába begyüjtettek, János apostollal „más juhokat" láttatott. János írja: „Ezután látomásom volt és ime minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből való nagy sokaság, amelyet senki sem tudott megszámlálni, ott állt a trón előtt és a Bárány előtt fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaágakkal és nagy hangon ezt kiáltották: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül és a Bárányé!... Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek és ruháikat megmosták és megfehérítették a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten trónja előtt és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában és a trónon ülő fölöttük fog sátorozni.

24 a) Mint kicsodát kell a juhok elfogadják a jó Pásztort? b) Különösen mikor kezdte a más juhait előhozni?

25 Mióta lettünk figyelmesek a „más juhokra"? s 1931 óta miáltal lett világosabb az értelmünk erről?

26 Mily szóképekben szemléltette Jézus a „más juhok" begyüjtését Isten egyetemes nyájába?

17 a) Mly év és esemény után kell teljesüljön azért a példázat? és mely juhokkal foglalkozott először főképpen? b) Mi lett kinyilatkoztatva 1931-ben a „más juhokra" vonatkozólag?

28 Mimódon hallatta hangját a jó Pásztor a „más juhokkal"? s miért állitotta őket a jobbjára?

29 Mikor és mily látomásban látta előre János a „más juhokat", melyek Armageddon előtt begyüjtenek?

FEL

Ezek többé nem éheznek meg és nem szomjaznak meg, sem nap nem tűz rájuk, sem semmiféle hőség, mert a trón közepén lévő Bárány legelteti őket és elvezeti a vizek élő forrásához és az Isten letöröl majd a szemükről minden könnyet." — Jelenések 7:9—17.

30 Ennek a Jánosnak adott és ma a szemünk előtt beteljesülő kinyilatkoztatásból (Jelenésből) azt látjuk, hogy az armageddoni csata előtt benyújtott ezen „más juhok" a jó Pásztor akoljába hozatnak. Ez az akol nem ugyanazt a célt szolgálja, mint a „kicsiny nyáj" akolja, e „más juhok" azonban erre való tekintet nélkül tagjai lesznek a megnemtettek általános akoljának, akikért a jó Pásztor az életét adta. A két juhnyájról mondotta Jézus: „És lesz egy nyáj, egy Pásztor." Ez azt mutatja, hogy ezek a mostani „más juhok" összeköttetésbe és egységbe hozatnak a szellemi juhok maradékával; együtt hallgatnak ők a jó Pásztor hangjára, parancsára és követik őt. Ezek a mostani „más juhok", akik nem királyságreménységgel rendelkeznek, abban a várakozásban vannak, hogy itt a földön maradnak és Krisztus ezeréves uralma alatt Armageddon után emberi tökéletességre jutnak. Abban reménykednek, hogy Isten hatalma folytán az armageddoni csatán keresztül megoltalmaztatnak s így e világ végleges végét túlélik. Ezek az Armageddont túlélők „nagy sokaságát" fogják alkotni. Így tehát nagy örömmel remélik, hogy nem kell meghalniok, hanem végignézhetik az új világ kialakulását és a föld felett való hatalma gyakorlását. Arra az időre tekintenek előre, midőn a jó Pásztor így szól hozzájuk a trónról: „Jertek, én Atyám áldottai, vegyétek örökségül az országot amely a világ megalapítása óta el van készítve számotokra... Amennyiben megcselekedtétek (a jót) eggyel is (a maradékból való) legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg." (Máté 25:34—40) Mialatt a „kecskék" örökkétartó büntetést szenvednek, örökre megsemmisíttetvén, a példázat azt mondja a „más juhokról", hogy „az igazak pedig az örök életre mennek. — Máté 25:46.

31 Mivel a jó Pásztor nem csak a királyságakolból valókért tette le az életét, hanem az összes többi juhokért is, a „más juhokhoz" többen tartoznak, mint csak a jóakaratú emberek, akik Armageddon előtt az „egy Pásztor" „egy akoljába" begyüjtetnek. A „más juhok" osztálya magába foglalja az emberiség mindazon engedelmeseit, akiket ő Isten egyetemes akoljába begyüjt. Hozzátartoznak tehát a Krisztus előtti ókori hűségesek is, akiknek a hitteljes cselekedeteik a Zsidók 11. fejezetében van leírva s akik így „jobb feltámadást" érdemelnek. Miután ezek Isten országa alatti földi életre feltámasztatnak, a jó Pásztor utasításokat ad nekik s ezek hallgatni fognak a szavára és begyüjti őket Isten „egy nyájába".

32 Hasonlóképpen a jó Pásztor „más juhaihoz" kell számíttassanak, hogy örök életet nyerhessenek a földön azok az utódok is, akik az Armageddont túlélők „nagy sokasága" által előhozatnak, még pedig az akkor újonnan kiadott isteni megbízás teljesítéseképpen. Később az ezeréves uralom folyamán a sírjaikban holtan fekvő többi emberek meghallják az ő hívását és előjönnek. Mivel ezek ebben az életben, midőn az ördög még szabadon volt, a gonoszt művelték, mindannyian „az ítélet feltámadására" jönnek elő. (János 5:28, 29) Ennél az „ítélet feltámadásnál" meg lesz állapítva, vajjon hallgatni akarnak a jó Pásztor hangjára, akinek az Atya minden ítélkezést átengedett. Ha a Király és Bíró szavára hallgatnak és hűségesen követik, akkor az ő juhaivá lesznek és ő felveszi őket az „egy nyájba." Az ilyen „juhokért" tette le ő az életét és azokban az áldásokban részesíti őket, mit az ő halála biztosított. Ha hűségesek maradnak és az ellenségtől nem engedik magukat az Ördög oldalára vonni, amikor ez az ezerév végén szabadon lesz engedve, hogy kimenjen és félrevezesse mindazokat, akik az önzésre adják magukat, akkor végtelen élettel áldatnak meg a földön. A lázadók pedig a félrevezető Sátánnal együtt örök megsemmisülésben részesülnek.

33 Akkor azután a földön az összes hűségesek a hű „juhok" egyetlen nyáját fogják alkotni, akiknek a tisztasága Isten előtt kipróbáltnak számít majd. Tökéletes juhok lesznek, akik a földi örök életre vannak igazodva. Fent a mennyben, Jehova főszervezetében a királyságnyáj 144.000 juha lesz. Mindkét nyáj azonban az „egy Pásztornak" van alárendelve, aki az életét a mindkét nyáj juhaiért odaadta. Így tehát akkor mindannyian Jehova Isten gyermekei egy egyetemes nyája tagjai lesznek, melyet az ő jó Pásztora, Krisztus Jézus által tökéltességre fejleszt.

30 a) Hogyan tétetnek mindkét nyáj juhai „egy nyájjá egy Pásztor" alatt? b) Mely kiváltságok állanak e „más juhok" előtt?

31 Milyen más hűségesek számítanak még a „más juhokhoz"? és hogyan hozatnak ezek az „egy nyájba"?

32 Milyen más emberek lesznek tagjai a „más juhok" seregének s milyen eljárással?

33 Hogyan lesz tehát a teljességben „egy nyáj" egy Pásztor"?

WTa. 1946 május 15.

Igazolás az áldozati szövetség alapján

„Gyüjtsétek össze szenteimet, akik szövetséget kötöttek velem áldozat által." — 50. zsoltár 5, Luther.

JEHOVA mindazokat ítéletre idézte, akik a jelentőségteljes áldozati szövetség által kapcsolatban állanak vele. Ez az egész „kereszténységre" vonatkozik. A „kereszténység" ítélkezés alatt áll, mivel évszázadokon keresztül hangoztatta azon állítását, hogy szövetséges viszonyban áll Istennel áldozat által. Éppugy érdekli ez az egész zsidóságot is, mivel ez az üldözött nép a saját történelme szerint mint nemzet egykor áldozati szövetséget kötött Jehova Istennel. Továbbá érdekli az üldözött kereszténységet, akik a földön mindenhol mint „Jehova tanúi" ismeretesek. Miért? Mivel már a nevük kötelezi őket, hogy mint tanúk lépjenek fel az Egy mellett, akinek a nevét hordozzák s mivel ez a név kötelezi, hogy az említett szövetséggel kapcsolatos fényre utaljanak. Az elintézésre váró kérdés így hangzik: Mimódon tartották meg ezt a szövetséget mindazok, akik azt állítják, hogy az Ur Istennel áldozati szövetségre léptek? Milyen összefüggésben áll a szövetség meg nem tartása a világ mai összekúszált, szentségtelen állapotával? Ki igazságos ebben a dologban? Van valami oka Istennek, aki ebben a szövetségben érdekelt, hogy vádat emeljen és a szövetségrontókkal szemben a jogot gyakorolja?

1 a) Kiket rendelt Isten bíróság elé és ki érdekelt e bírósági ügyben? b) Milyen kérdést kell eldönteni?

FEL

[2] Az 50. zsoltár a Szentírásban áttekintést nyujt nekünk arravonatkozólag, hogy ez az ítélkezés milyen keretben lesz megtartva. Ez helyesen megjövendölte e huszadik század idejének az állapotát. Ugyancsak benne van Isten formális vádja vagy a vádpontok jogi feltárása. Ki van mutatva, hogyan áll a bíróság előtt álló vádlottak jogi ügye, valamint egyedül milyen utat lehet választani, hogy elkerülhessük a büntető ítéletet, amely a bűnösökön végre lesz hajtva. Az ebben a bíráskodásban bíróként tényked egyszersmind vádat emel azok ellen, akik magukat szövetséges viszonyban állóknak vallják. Ez Jehova Isten. Az ő szövetsége van a játszmán. Ezt a szövetséget ő keltette életre és ő szövegezte meg. Igy tehát senki se érti jobban vagy ítélhet jobban felette, mint ő maga. Szeretnők megtudni, hogy elkerülhessük az elkövetkezendő nagy világkatasztrófában a szövetségrontókkal együtt az elitélést és kivégzést.

[3] Az 50. zsoltár címe: „Asáf zsoltára". Az eredeti Asáf templomszolga volt Jeruzsálemben a Lévi törzséből. Ez zenész volt s Dávid király őt a karénekszolgálat vezetőjévé tette az Ur Isten házában. Ő a muzsikusok vagy énekesek házának vagy nemzedékének az atyai Fejévé lett; s az 50. zsoltár e muzsikus nemzedék számára iratott, amelyből Asáf származott. Sok minden az ellen látszik szólani, hogy ez az eredeti Asáf ellen lenne írva, aki Dávid király vagy Salamon király napjaiban élt. Az 50. zsoltár az első a 12 Asáf-zsoltár vagy ének közül, melyek azáltal válnak ki, hogy Jehova Istent, mint nagy Bírót emelik ki. — Lásd a 73—83. zsoltárok címeit!

[4] Az 50. zsoltár bevezető verséből látjuk, miszerint az összes érdeklődők, különösen a Legfelségesebb neve igazolása iránt érdeklődők, fel vannak szólítva, hogy jelenjenek meg a bíróság előtt és szemtanúként szerezzenek tudomást a per jogosultságáról és a nagy Bíró igazolásáról. A zsoltár így kezdődik: „A Hatalmas, Jehova Isten szólott és hívja a földet napkelettől napnyugtáig." — 50. zsoltár 1, *Elberfeldi.*

[5] Ez az idézés egy rendkivüli személyiségtől indul ki és a Biblia angol *Rotherham* fordítása megmutatja, miszerint a zsoltár eredeti héber szövegében ez hogyan van megjelölve: „El Elohim Jahve (Jehova) szólott és hívja a földet napkeltétől napnyugtáig". Az idézés vagy hívás tehát „El Elohim Jehovától" megy ki. Ez egy tiszteletteljes cím s akkor volt használva, ha ünnepélyes nyilatkozat lett leadva valakinek az elhatározásáról és tisztségéről. Erre történelmi példaként idézhetjük Józsué 22:21—23-at, ahol a rúbeniták, gáditák és manasséiták Izráel más törzseivel szembeni ünnepélyes nyilatkozata van feljegyezve: „Erre így feleltek a rúbeniták, a gáditák és a fél Manassé-törzs Izráel ezreinek fejei előtt: „Az istenek Istene (El-Elohim) Jehova, az istenek Istene (El-Elohim) Jehova: ő tudja és Izráel is megtudja. Ha lázadásból és ha Jehova ellen való vétekből van ez... Ha azért építettünk magunknak oltárt, hogy elforduljunk Jehovától, vagy pedig, hogy áldozzunk azon egészen égőáldozatot és ételáldozatot, vagy hálaáldozatot *(Elberfeldi:* békeáldozatot,) tegyünk arra: keresse ezt rajtunk maga Jehova!" A tíz parancs másodikában pedig megmondja az Ur Isten a szövetséges népének, ne csináljon bálványokat magának, ne tisztelje azokat, így szólván: „Mert én, Jehova, a te Istened *(Elohim),* féltőnszerető Istened *(El)* vagyok". — II. Mózes 20:5.

[6] Mindenki megfigyelheti, hogy a héber „El Elohim Jehova" kifejezésnek a fordításánál (50. zsoltárban) az *Elberfeldi Biblia* az *El* szót „a Hatalmas" szóval, *Elohim*-ot pedig „Isten"-nel adja vissza. Az *El* vagy *Hatalmas* cím találó Jehova számára, hisz ő valóban mindenható és ami jogos és igazságos, semmi sem lehetetlen számára. Az *Elohim* cím megilleti őt, mivel minden erő és hatalom s minden kiemelkedő tulajdonságok, melyek valakinél és minden más hatalmasnál meglehetne, benne egyesülnek s mivel abban ő mindenki mást felülmúl. *Elohim* az a cím, amely őt mint az egész teremtés Teremtőjét és alkotóját jellemzi. Ez az a cím, amely neki a Biblia első versében van nyujtva: „Kezdetben teremtette Isten *(Elohim)* az eget és a földet." (I. Mózes 1:1.) Ő megérdemli, hogy minden értelmes teremtmény figyelmet szenteljen neki.

[7] *El Elohim* vagy „a Hatalmas, Isten" megjelöli azt, ami ő; a Teremtő és a *Jehova* (vagy Jahve) név kizárólag az ő neve. Ez a név őt, mint az elhatározás Istenét jellemzi, mint az Egyet, aki valamit elhatároz, valamit feltesz magában s akinek az elhatározásait sohasem lehet keresztezni, vagy meghiúsítani. Ez a név jelenti szószerint *„ő okoz"* vagy *„ő létre hoz"*; amit pedig ő létrehoz, az jó és igazságos célt és elhatározást szolgál. Az ő *Jehova* nevét különösen a szövetségeivel vagy ünnepélyes megállapodásaival kapcsolatban használja. Ebben a névben kötötte meg az áldozati szövetséget az ő egykori választott népével, Izráel nemzetével. Midőn Mózest elküldötte az izráelitákhoz, hogy felvegye őket az áldozati szövetségbe, így szólt prófétájához, Mózeshez: „VAGYOK, AKI VAGYOK. És így szólt: Ezt mond Izráel fiainak: A VAGYOK küldött engem hozzátok. Azután ismét szólott Isten Mózesnek: Igy szólt Izráel fiaihoz: Jehova, a ti atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem mindörökké és ez az én emlékezetem nemzedékről-nemzedékre." S amidőn Mózes az izráelitákkal kötött szövetséget a Sinai hegynél Arábiában felavatta, vette a szövetség könyvét és felolvasta a nép hallatára, mire azok így szóltak: Mindent megteszünk, amit Jehova parancsolt és engedelmeskedünk. Mózes azután vette a vért, ráhintette a népre és így szólt: Ime a szövetség vére, amelyet Jehova kötött veletek, mindezen beszédek alapján." — II. Mózes 3:14, 15; 24:7, 8.

[8] Igy tehát „El Elohim Jehova" a nagy Bíró, aki az idézést kiküldötte és ő az az Egy, akivel az áldozati szövetség köttetett. Ez a dolgot rendkivül komollyá teszi; és senki se forduljon el ettől a tanulmányozástól csúfondárosan a vallásos előítélet és a „Jehova" név hamis színben való feltüntetése alapján. Ha ezt valaki megteszi a „kereszténységből", akkor csak az isteni vád helyességét igazolja. Az 50. zsoltárból kitünik, hogy ez rendkivül komoly, szerencsétlen következményeket von maga után a megvetőkre s hogy a földön mindenki meg lesz idézve, még pedig a távoli keletről a távoli nyugatig, „napkelettől napnyugatig", vagy ahol csak a nap süt.

[9] Tekintette az általános tudatlanságra, amiben a vallás

2 a) Mit mutat az 50. zsoltár ebben az összefüggésben? b) Ki a biró ebben a jogi kérdésben? és mit akarunk megtudni tőle?
3 Ki számára lett irva az 50. zsoltár a cime szerint?
4 Milyen felszólitást találunk e zsoltár első versében?
5 Hogyan van megjelölve a személyisége annak, aki itt kiküldi az idézést?
6 Miért találó számára a megjelölés?
7 Mit jelent az ő neve és különösen milyen összefüggésben lett használva?
8 Mi teszi tehát rendkivül komolyá az ügyet, amelyről az 50. zsoltár szól?
9 a) Minek a megtevésére kötelezi magát Jehova, amit abból lehet következtetni, hogy a földet napkelettől napnyugtáig hivja? b) Milyen mértékben tette ezt mostanáig?

FEL

az emberiség tömegeit cserben hagyta, az a körülmény, miszerint Jehova a földet ily nagy kiterjedésben hívja, arra mutat, hogy ő kötelezve érzi magát valaminek a megtevésére. Mire? Az ő üzenetét minden nemzetnek, törzsnek, népnek és nyelvnek kiküldeni, miáltal az ítélkezésre való idézés kimegy. S mivel üzenetének a földön való kiküldésére emberi szolgákat használ fel, mint ennek az ítélkezésnek a kihirdetőit, az is mutatja, hogy az ő tanúi egy hatalmas hirdetési munkát kell végezzenek az ő üzenete terjesztésére. Itt beszámolhatunk, miszerint Jehova tanúi az első világháború befejezése, 1918 óta — az ezen év előtti hirdetőmunkáról nem is beszélve — a föld legtöbb területére behatoltak s közel félmilliárd könyvet és füzetet terjesztettek el az Isten Igéje, a Biblia magyarázatával. Ehhez jön még több százmillió ingyen traktátus, folyóirat, meghívó és gramofonelőadás, valamint szabad bemenetel mellett nagy nyilvános termekben tartott bibliai előadások, azonkívül egyes rádióelőadókon és egész leadósorozatokon tartott rádióelőadások és oktatások privát lakásokban. Mindazonáltal ezzel összehasonlíthatatlan hirdetéssel nyolcvannyolc különböző nyelven a kevés Jehova tanúi által még nem értünk a végére, mivel a földet napkelettől napnyugtáig meg kell hívni.

SION AZ ITÉLKEZÉS HELYE

10 Mindenkit ki kell oktatni arról, hol van a nagy Bíró ítélőszéke, ahonnan kiküldi a megvilágosító üzenetét. Az 50. zsoltár kijelenti: „Sionból, a szépség koronájából ragyog fel az Isten *(Elohim.)*" (50. zsoltár 2) Ez a körülmény mutatja, hogy az idő folyása az emberiséget messze előrevitte s ezért az események nagy tetőpontjához annyira közel hozta. Midőn az előképes áldozati szövetség Kr. e. 1513-ban Isten és Izráel népe között megkötteteti, Isten a Sinai hegyről felragyogott. Őhozzá fordulva írja amaz idő történésze: „Leszállottál a Sinai hegyre és szólottál velük az égből és adtál nekik helyes végzéseket, igaz törvényeket, jó rendeleteket és parancsokat. Kijelentetted előttük szent szombatodat is és parancsokat, rendeleteket és törvényt rendeltél nekik szolgád, Mózes által." És Mózes bizonyságot tesz az izráelitáknak erről e szavakkal: „Ti erre közel jöttetek és megálltatok a hegy alatt; a hegy pedig égmagasságnyi lánggal égett, míg körülötte sötétség, felhő és homály volt. Majd szólt nektek Jehova a tűz közepéről. A szavak hangját ti is hallottátok: de csak a hangot; alakot azonban nem láttatok. És kijelentette nektek a szövetséget, amelyre nézve utasított titeket a tíz ige teljesítésére és felírta azokat két kőtáblára." — Nehémiás 9:13, 14; V. Mózes 4:11—13.

11 Az a törvényszövetség a tíz parancsolattal mint annak alaptörvényével Jehovával köttetett áldozat által. Abban sok minden állott az áldozás elfogadását illetőleg is. Az áldozat, amelyen ez a törvényszövetség elsősorban nyugodott, az az Egyiptomban leölt páskabárány volt, amely Kr. e. 1513 nizán hó 13-án öletett meg. Ama páskaünnep megtartására kiadott utasítások kiadásának a dátuma a valóságban a törvényszövetség kezdetét jelentette; és a páskabárány halála az állat halála volt, amelynek a feláldozott élete fölött a szövetség köttetett. A páskabárány vére az izraelita házak ajtófélfáira és a felsőküszöbeire hintetett; ez volt az a vér, amely a törvényszövetséget Isten választott népe számára érvényessé, kötelezővé és hatásossá tette. Néhány órával később megkezdődött Egyiptomból való kivonulásuk mint Jehova szabadítottai s ezáltal megkezdték a Sinai hegy felé a menetelésüket. Jehova tehát úgy beszél erről, mint a szövetségről, „amilyent atyáitokkal kötöttem azon a napon, amelyen kézenfogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földjéről s amely szövetségemet ők megrontották, bár én férjük maradtam, — azt mondja Jehova." (Jer. 31:32) Az a szövetség a Sinai hegynél ünnepélyesen be lett iktatva vagy felavatva, mégpedig szóbeli megállapodás által Isten és az izráeliták között s azután Isten az ő közvetítője, Mózes által az írott törvényét adta neki. A törvényszövetségnek ez a felavatása megfelelő áldozattal vagy áldozat felett történt. Erről a következőket olvassuk:

12 „Elment hát Mózes és közölte a néppel Jehova minden beszédét és minden rendeletét, mire az egész nép egyező szóval így felelt: Mindazt, amit Jehova parancsol, megtesszük. Mózes pedig feljegyezte Jehova minden beszédét. Reggel felkelt, oltárt épített a hegy alatt és tizenkét oszlopot Izráel tizenkét nemzetsége szerint. Majd elküldötte Izráel ifjait, akik áldoztak égőáldozattal és hálaáldozatul (békeáldozatul) tulkokat öltek Jehovának. Mózes pedig vette a vér felét s medencékbe töltötte azt, míg a vér másik felét az oltárra hintette. Azután vette a szövetségkönyvet és felolvasta a nép hallatára, mire azok így szóltak: Mindent megteszünk, amit Jehova parancsolt és engedelmeskedünk. Mózes azután vette a vért, ráhintette a népre és így szólt: Ime a szövetség vére, amelyet Jehova kötött veletek, mindezen beszédek alapján." (II. Mózes 24:3—8) „Mert ahol végrendelet (szövetség) van, ott szükséges, hogy a végrendelkező halála bekövetkezzék. Mert a végrendelet csak halál esetén jogerős, különben, míg a rendelkező él, éppen nem érvényes. Innét van, hogy az első (szövetség) sem szenteltetett meg vér nélkül, mert mikor Mózes a törvény szerint minden parancsot közölt a néppel, vette a borjak és bakok vérét vízzel, vörös gyapjúval meg izsóppal együtt s mind magát a könyvet, mind az egész népet meghintette e szavakkal: Ez ama szövetség vére, amelyet Isten rendelt számotokra!" (Zsidók 9:16—20) Ez tehát kétszeres értelemben előképes „áldozati szövetség" volt.

13 De azóta Jehova, a nagy szövetség-alapító és Bíró a Sinai hegyről Sion hegyére költözött, hogy onnan ragyogjon elő. Ott kezdi meg az ítélkezést népével a szövetségre vonatkozólag. Az előképben ez akkor történt, miután Izráel népét az ígéret földjére vezette s azután hű királyának, Dávidnak segítségére volt Jeruzsálem városa erődítményének, Sionnak a bevételében és megszállásában. (II. Sámuel 5:6—10) A Sinai hegyről a Sion hegyére való ezen költözködésről beszélt Mózes röviddel halála előtt az ígéret földje határán: „Jehova a Sinairól jött a Seirből támadt fel nekik: Párán hegyéről ragyogott elő, tízezer szent közül jelent meg: jobbja felől tűz volt törvény számukra. Bizony szereti ő a törzseket. Mind kezednél vannak az ő szentjei, odaszegődnek a te lábaidhoz és hallgatják a te beszédeidet." (V. Mózes 33:2, 3) Ezen az egész menetvonalon előragyogott Jehova és kinyilatkoztatta az ő dicsőségét.

14 Sion vagy Jeruzsálem, amelyhez Jehova a Dávid király napjaiban eljött s ahol később Salamon király által az ő templomát felépítette, csak előkép volt. Prófétailag ez a mennyei Siont ábrázolta. Ez a Sion az Isten egész egyetemes szervezete fölé magasztalt főszervezet, amiképpen az ókori Sion Izráel nemzetének a királyi fővárosát képezte, amelyen „Jehova látható trónja" állott s ezen Dávid és hű utódai ültek. Jehova Királya abban a főszervezetben az ő szeretet

10 a) Hol van tehát az ítélőszék s mit mutat ez? b) Hogyan ragyogott elő a bíró, midőn az előképes áldozat általi szövetség szerkesztetett?

11, 12 a) Milyen áldozaton alapult a törvényszövetség elsősorban? s miért? b) Milyen áldozattal lett ama szövetség felavatva? és hogyan?

13 Hova költözött azután Jehova? s mit mond Mózes erről az elköltözésről?

14 Mi ez a Sion, melyből Jehova most előragyog? s mi az alapja?

FEL

Fia, Krisztus Jézus. Miután Krisztus mint vértanú és Jehova bizonyságtevője a fatörzsön meghalt, Isten feltámasztotta őt a halálból s felmagasztalta a jobbjára „és alája vetettek az angyalok, hatalmak és erők". (I. Péter 3:22) A felmagasztalt Krisztus Jézus tehát a Sion, Isten főszervezete alapja és ezt Isten már évszázadokkal előre kinyilatkoztatta a maga elhatározásaként: „Ezért így szól Jehova Isten: Ime, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, egy alappal: aki ebben hisz, az nem fut *(Elberfeldi:* nem siet félénken)." (Ésaiás 28:16) Ebből az igazi Sionból ragyog elő most Jehova, hisz ez a „szépség koronája" és túlszárnyal minden más teremtett dolgot.

15 Pál apostol kimutatván a különbséget a hajdani Sinai hegy és az Isten fővárosában levő igazi Sion hegye között, amelynél Sion előnyben van, így szól a kereszténységnek, akik Istennel szövetséget kötöttek áldozat által: „Mert ti nem járultatok az érinthető hegyhez, a lángoló tűzhöz, homályhoz, sötétséghez, fergeteghez, harsonazengéshez és szózatok hangjához, amelyeket akik hallottak, könyörögtek, hogy ne szóljon hozzájuk a szó. Mert nem bírták elviselni a parancsot: *Ha oktalan állat érinti is a hegyet, kövezzétek meg!* — És oly rettenetes volt e látvány, hogy Mózes így szólt: Tele vagyok félelemmel és rettegéssel! Hanem ti *a Sion hegyéhez járultatok,* az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez, az angyalok tízezreihez, a mennyekben feljegyzett elsőszülöttek ünnepi csoportjához és gyülekezetéhez, mindenek bírójához, az Istenhez és a tökéletességre jutott igazak szellemeihez, az új szövetség közvetítőjéhez, Jézushoz és a meghintés véréhez, amely az Ábelénél is hathatósabban beszél. Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól!" — Zsidók 12:18—25.

16 Most helyesen méltathatjuk ‚Istennek, a mindenek Bírájának' az igaz Sionhoz, a tökéletes szépség koronája főszervezetéhez való eljöveteléről szóló jövendölését. Az 50. zsoltár ezt illetőleg figyelmezetet bennünket a következő szavakkal: „Eljön a mi Istenünk és nem hallgat. Emésztő tűz megy előtte s rohan körüle hatalmasan." (50. zsolt. 3) Istennek a főszervezetéhez való ezen eljövetele 1914-ben történt meg; hisz abban az évben vette kezéhez nagy hatalmát a Mindenható s kezdett uralkodni Sion főszervezetével. Ezt azáltal tette, hogy az ő Királyát, Krisztus Jézust uralkodóként a trónjára emelte. Abban az időben teljesedett be az Isten Igéjében régóta feljegyzett jövendölése: „Hatalmad pálcáját kinyujtja Jehova Sionból: uralkodjál ellenségeid között!" (110. zsolt. 2, *Elberfeldi)* Az új Király az ellenségei közötti első kormányténykedésként levetette az Ördögöt, Sátánt és összes démonangyalait a mennyei magasságból. A Királynak Kr. u. 1914-ben történt trónralépése s azt ezt követően vezetett „harc a mennyben", hogy az Ördög láthatatlan szervezetét kirekessze Isten mennyei fiai közösségéből, prófétailag a Jelenések 12:1—12-ben leírt látomásában van vázolva. Ezzel a „mennyei háborúval" párhuzamosan folyt az első világháború 1914—1918-ban, melyet a nemzetek a föld feletti uralomért vezettek.

17 Ezerkilencszáz évvel ezelőtt, Jézus megkeresztelkedése és Isten szellemétől való felkenése után három és félévvel történt, hogy az Úr bevonult Jeruzsálembe, belépett a templomba s az akkori Isten előképes házát megszentségtelenítő vallásoskodókon ítélkezést gyakorolt. A mostani időszámításunk végén és három és félévvel azután, hogy Krisztus Jézus mint Jehova felkent Királya trónjára lett emelve, ugyanis 1918 tavaszán, Isten szellemi templomához jött és ítélkezni kezdett Isten házán. „Mert ideje, hogy megkezdődjék az ítélet az Isten házán." — I. Péter 4:17.

18 Attól kezdve Jehova többé nem hallgatott. A hallgatása idején, az ő Követének és Királyának a templomához jövetele előtt, a képmutatók a „kereszténységben" bizonyos büntetendő cselekményeket gyakoroltak. Bebeszélték maguknak, hogy az Isten hallgatása az ő vallásos gonosztetteik jóváhagyását jelenti. Az ő hallgatásának a megszakítása azt jelenti, hogy az ő Követe által a templomban és az ő felkent tanúi hű maradéka által a földön kiküldi az ítélkezés üzenetét. Sionból Jehova az ő maradéka ragyogta elő fényét, a Biblia lapjait megvilágítva a maradék tagok számára s előttük kinyilatkoztatva a csodálatos üzenetet, miszerint a királyság 1914-ben a Király Krisztus Jézus hatalma átvétele által felépült. Jehova Sionból előragyogtatott ezen dicsőséges világosságát az ő tanúi a földön az összes „jóakaratú emberekre" tovább kell sugározzák, amennyiben az ország evangéliumát a világ összes nemzeteinek hirdetik. Ugyanakkor Jehova szóvivői kell legyenek, ismertetvén ítélkezését a vallásos „kereszténységben", mivel Jehova Isten számára elérkezett az idő, hogy megtörje hallgatását a vallásoskodókkal szemben, hisz bár ezek a szájukkal vallják az ő nevét, azonban nagy gyalázatot és gúnyt hoznak arra. Abban az időben, amikor Isten az armageddoni csatában végrehajtja rajtuk a megsemmisítő ítéletét, a megsemmisítő hatalmait a megemésztő tűzhöz hasonlóan harcba veti; s körülötte hatalmas vihar fog dúlni, midőn a képmutatók elleni haragját kifejezésre juttatja. „Mert a mi Istenünk emésztő tűz." — Zsidók 12:29; V. Mózes 4:23; II. Mózes 24:17.

AZ IDÉZÉS UTÁN — ÍTÉLET

19 Ami a Jehova idézésére következik, az nem titkos bírósági ülés, nem zárt ajtók mögötti kihallgatás, amelyhez a nyilvánosságnak nem volna belépése s amelyből minden ujságtudósító ki volna zárva s amellett oly szigorú hivatalos cenzura volna, amely a hirek mindennemű kiszivárgását lehetetlenné tenné. Jehova egyáltalán nem húzódik attól, hogy a függő vitakérdést mennyen és földön mindenhol napfényre hozza. Igenis, az egész világegyetem ismerje meg annak részleteit; hisz minden leleplezés, a szabad, nyilt megbeszélés és a jogi vita megfelelő mérlegelése végeredményeként Jehova törvényes igazságosságát és pártatlanságát emeli ki és az áldozati szövetségnél az ő oldalát igazolja. Csak a vallásoskodók követelik a cenzurát, ők sürgetik azt, hogy a vallásos érzéseik ne legyenek megsértve, az álszentségük és képmutatásuk ne legyen leleplezve. Az 50. zsoltár azért megmutatja nekünk az egyetemes nyilvánosságot a kihallgatásnál és a bírósági tárgyaláson a következő szavakban: „Kiált az egeknek odafenn s a földnek, hogy megítélje népét: *Gyüjtsétek össze szenteimet, akik szövetséget kötöttek velem áldozat által.* És az egek az ő igazságosságát hirdetik; hisz Isten Biró. Szela". — 50. zsoltár 4:6. *Luther.*

20 Ami a bírósági tárgyaláson való megjelenésre szóló felhívást illeti, amely az egekben odafenn elhangzik, Ésaiás prófétának látomása volt Jehova bírói képviselőjéről, aki a templomban a trónon ült: ezt írta: „Az Urat (láttam) ülni magas és kiemelkedő helyen *(Elberfeldi:* fenséges trónon) és palástja betöltötte a templomot. Szeráfok állottak felette:

15 Hogyan mutatja ki Pál a Zsidók 12:18—25-ben a Sinai hegy és a valódi Sion hegye közötti különbséget?
16 Mikor teljesült az „eljön a mi Istenünk" jövendölés és hogyan?
17 Hogyan számítjuk a királynak a templomhoz való jövetele idejét?
18 a) Mennyiben nem hallgatott Isten azóta? b) Mikor megy emésztő tűz előtte s mikor fog vihar dúlni körülötte?
19 Mi követi Isten idézését? s milyen eljárás lesz akkor az 50. zsoltár 4 szerint?
20 Hogyan mutatja a Szentirás, hogy az ég és föld jelen lesz a kihallgatáson és az ítélkezésen?

FEL

mindegyiknek hat-hat szárnya volt; kettővel az arcát fedte be, kettővel lábát fedte be és kettővel lebegett. Egyik így kiáltott a másiknak: Szent, szent, szent a Seregek Jehovája! Teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!" Ésaiás már e látomás alatt tisztátalannak ítélve érezte magát s elfogadta a neki azonnal felajánlott megtisztítást. (És. 6:1—7; János 12:39—41) Igy be van mutatva, hogy a Szeráfok jelen vannak a tárgyalásnál s Isten szentségéről és igazságosságáról tanuskodnak. Efelett van Krisztus, a Király, a Jehovától a templom bírói székébe rendelt Bíró; őróla jelentette ki a jövendölés: „Mikor pedig eljön az Emberfia az ő dicsőségében és vele együtt a (szent) angyalok, akkor leül dicsőségének királyi székére és eléje gyűlnek az összes népek és ő elkülöníti a juhokat a kecskéktől." (Máté 25:31, 32) Ez a jövendölés azt mutatja, hogy a Krisztust elkísérő menny angyalai szintén jelen vannak a tárgyaláson s azonkívül „a föld", illetve a föld összes nemzetei összegyüjtetnek a tárgyalásra. Nem kerülhetik el a nagy kihallgatásra és a bírósági vizsgálatra való összegyüjtést, mivel a Mindenható Isten hívta meg őket; s akik a kihallgatásra meg kell jelenjenek, azok az összes nemzetek között vannak. E gyülekezet közepette ítéli meg Isten „az ő népét".

21 *Az ő népe!* Kikből áll ez? Azokból, akik „az én szenteim" kifejezéssel vannak jelölve. Ezek össze kell gyüjtessenek kihallgatásra és bírósági tárgyalásra Jehova Istenhez, mivel szövetségre léptek vele az áldozat által. A jövendölés jelen teljesülésében „az én népem" megjelölés nyilvánvalóan magába foglalja nemcsak mindazokat, akik minden rendelkezésre álló bizonyíték szerint valóban az ő szövetséges népét alkotják, hanem azokat is, akik magukat vallásos módon az ő népének vallják, amely evvel szövetséges viszonyban áll. Ez magába foglalja a természetes zsidókat, akik azt állítják, hogy a Mózes által kötött áldozati szövetség még mindig érvényben van, úgy hogy ők még mindig Jehova kiválasztott népét alkotják. Ugyszintén magába foglalja az úgynevezett „kereszténység" szektás vallásoskodó millióit is, akik a maguk részéről azt állítják, hogy Isten szövetséges népét alkotják Krisztus által. Ez azt jelenti, hogy ezek hallgatólagosan elismert szövetségben állnak Istennel. Mivel ezek igényt tartanak a szövetséges viszony kedvezményeire és annak áldásaira, szavuknál kell fogni és a szövetség kötelességei és feltételei szerint megítélni őket. Ki állja ki tehát a bírósági vizsgálatot, melyet az Egy fog végrehajtani, aki Biró?

AZ ÁLDOZAT ÁLTALI SZÖVETSÉG

22 Meg kell állapítani, mi ez az „áldozat által kötött szövetség", hogy biztosan tudjuk, kik vannak abban bennfoglalva és kik valóban „az én szenteim". Az 50. zsoltár megírása idején fennálló hajdani előképes viszonyok napjaiban az Izráel népével kötött törvényszövetség volt az, amit Jehova Isten ‚a velem áldozat által kötött szövetségként' elismert, melyet vele Mózes által kötött. Kivéve Mózest, aki mint egyed a szövetséget Jehovával az izráelita nemzet számára közvetítőként megkötötte, ez az ‚áldozati szövetség' nem lett külön megkötve Izráel fiai mindenikével. Ez nem lett minden egyes izráelitával kötve, hanem az egész nemzettel, még pedig Mózessel, mint közvetitő által. Egyetlen izráelita sem kötött maga számára személyesen szövetséget Jehova Istennel a saját személye áldozata által. Az őket képviselő vének által a nemzet a Jehovával kötött ezen megállapodás mellett foglalt állást, midőn a szövetség Egyiptomban megköttetett, minden háztartás levágott a maga számára egy páskabárányt; a szövetségnek a Sinai hegynél történt felavatásánál ellenben az egész nemzetért áldozatok egy sorozata lett bemutatva.

23 Ez a hajdani áldozati szövetség addig állott fenn, míg a valódi Páskabárány megáldoztatott; akkor pedig életbe lépett a régi törvényszövetség ellenképe egy új áldozati-szövetségben. Meg van irva az I. Kor. 5:7-ben: „A mi páskabárányunk is meg van ölve már: a Krisztus." Igen, Krisztus Jézus a valódi páskabárány, akinek a vére az újszövetséget jogerőre emeli vagy kötelezővé teszi az ő hü követői, ‚Isten valódi Izráele' számára. (Gal. 6:16) Krisztus Jézus a közvetítője az új és jobb áldozati szövetségnek és ő az, aki ezt az új „szent nemzet", az „egyház" vagy „az élő Isten gyülekezete" számára Jehova Istennel megkötötte. Jézus emberi áldozata volt az az egyedüli áldozat, amely a szövetség megkötésénél és igazolásánál számításba jön; ezt maga mondotta, midőn tanítványainak felkínálta az emlékvacsora borát: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az újszövetség vére, amely sokakért ontatik bűnök bocsánatára." „E pohár az új szövetség az én véremben, amely értetek kiontatik." (Máté 26:27, 29; Luk. 22:20) Az ő áldozatának a véréről áll megírva Isten Igéjében: „Most azonban annyival kiválóbb szolgálatot nyert, amennyivel értékesebb szövetség közvetítője, amely jobb ígéretek alapján köttetett meg. Mert ha az előbbi kifogástalan lett volna, nem kellett volna helyébe másikat keresni." „Mennyivel inkább meg fogja tisztítani lelkiismeretünket a holt cselekedetektől az élő Isten szolgálatára a Krisztus vére, aki az örökkévaló szellem által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek! És ezért új szövetség közvetítője." — Zsidók 8:6, 7; 9:14, 15.

24 A multban sok keresztény azt gondolta, hogy a „szövetség velem áldozat által" egy személyes szövetség, melyet mindenki abban az időben köt, midőn magát Krisztus által Istennek szenteli és fogadalmat tesz, hogy ezután az Isten akaratát cselekszi. Továbbá azt gondolták, hogy az ilyen személyes szövetség kötésénél különösen az áldozat mint ember van szem előtt tartva, amit úgy értettek, mintha a szövetségkötő Krisztus Jézussal kell feláldoztassák, hogy minden az új világban való tökéletes emberi életre való jogot felad s helyette Krisztus Jézussal halhatatlan életet örököl a mennyben. Ezáltal úgy értették, hogy az ily módon szövetségre lépők mindenike különleges, személyes, saját ‚áldozat általi szövetséget' köt, illetve saját áldozattal, tehát olyan szövetséget, amely különbözne az új szövetségtől. Ez azonban nem felel meg a dolgok irásszerinti értelmének. Ha az Istenben és Krisztusban hívők valamelyike magát maradéktalanul Istennek és az ő akarata cselekvésére szenteli és azután ezt az akaratot magán működni engedi, nem állit fel feltételeket, amelyek alapján magát Istennek szenteli, például, hogy Krisztus Jézussal fel kell áldoztatnia. A magukat az Isten akarata szerint Istennek szentelő jóakaratú emberek minden bizonnyal azzal a feltétellel adják át magukat, hogy az „egyházba", illetve a „Krisztus testébe" felvétessenek és az ő halálához hasonlóvá legyenek. Ezek felszentelődése feltétel nélküli; magának az örök bőcs Istennek engedik át arról dönteni, hogy végül milyen sorsot nyernek: örök életet a földön, vagy pedig mennyei örök életet, amihez nekik Krisztussal meg kell ölessenek.

(Folyt. köv.)

21 Melyik a jövendölésben említett „népe"? és miért?

22 Mi volt az ókori előképes viszonyok között „a szövetség velem áldozat által"? egy személyes szövetségi gondoskodás volt az vagy egy más?

23 Mi most az ellenképe ez ókori szövetségnek? ki kötötte ezt és mely áldozat által?

24 Mit értettek sokan ez áldozat általi szövetség alatt? s ez miért nem helyes?

FEL

Napi leckék és magyarázatok

FEBRUÁR 1.

Akiknek nem hirdettetett őfelőle, azok meglátják, és akik nem hallották, megértik. — Róma 15:21.

Mi a Pál által Ésaiás 52:15-ből idézett jövendölés közvetlen teljesedése tetőpontjának idejében élünk. A minden nemzetekből, törzsekből és nyelvekből való „nagy sokaság" oktatásban kell részesüljön, hogy állást foglalhasson Isten trónusa előtt és Királyságának elkötelezze magát és, hogy előtt örvendhessen. A valódi tényállás egy kihívást képez. Isten igéjének jövendölése a parancsoló felhívását közvetíti: „Fel támadásra a Királyság üzenetével, az összes pogány nemzetek közé, akik még nem hallottak felőle és még nem értették!" A ‚Jehova nevéért való nép' maradéktagjai nem merészelik királyságörömüket maguknak megtartani és hogy másokat elhanyagoljanak, anélkül, hogy nekik alkalmat nyujtanának a hallásra, megértésre és az örömre. És a minden nemzetekből való jóakaratú emberek, akik már hallottak és reményüket Jehova Királyába helyezik, ugyancsak túl kell árasszák vígságukat és örömüket, amennyiben bizonyságot tesznek őróla minden nemzet előtt. — TWa. december 15.

FEBRUÁR 2.

És parancsolá, hogy keresztelkedjenek meg. — Csel. 10:48.

Mialatt Péter prédikált a Cornélius házában összegyülteknek, a pogányok közül való hívők a szent szellem keresztségét vették és hallották őket nyelveken beszélni és Istent magasztalni. Vajjon Péter arra gondolt, hogy a szent szellem keresztsége elégséges volna ezen pogányokból lett hívők számára? „Akkor felele Péter: Vajjon eltilthatja-e valaki a vizet, hogy ezek meg ne keresztelkedjenek, kik vették a szent szellemet mint mi (zsidókból lett keresztények)? És parancsolá, hogy kresztelkedjenek meg az Úrnak nevében." (Cselek. 10:44—48) A paranes nem arra szólt, hogy őket a törvényszövetség ellen elkövetett bűnök bocsánatáért keresztelték, mert hiszen az a szövetség sohasem vonatkozott a pogányokra. A pogányok közül való hívők keresztelkedése nyilván különbözött a János keresztségétől. Ez ugyanazt jelenti, mint Jézus esetében: vagyis az Istennek való felszentelődést. — WTa. február 1.

FEBRUÁR 3.

Kelj fel világosíts, mert eljött a világosságod és Jehova dicsősége rajtad feltámadt. — Ésaiás 60:1.

Ésaiás jövendölésében következik a felkenésről szóló jövendölés és Jehovának a szervezetéhez, Sionhoz intézett felhívása után ‚felkelni és világítani'. Amikor Jézus eljött a vallás és gonoszság sötétsége fedte be a földet. Ő volt Sionnak, Jehova egyetemes szervezetének feje; és amikor felállott és munkához fogott másokat Isten és Királysága felől felvilágosítani, akkor Sion feltámadt és vele világosított. Miután Jézus felkenetett és Galileába ment Zebulon és Naftali törzsének területére és ott prédikált és hirdette: „Térjetek meg, mert elközelített Isten Országa", ezáltal beteljesedett a prófétai felhívás ‚felkelni és világosítani'. „A nép mely sötétségben ült, látott nagy világosságot." (Máté 4:13—17) Ezen prédikáló körútján a názáreti zsinagógában Jézus bizonyságot tett afelől, hogy Ésaiás 61:1, 2-ben a prédikátorról, a felkentről szóló jövendölés rajta, Krisztus Jézuson teljesedett. — WTa. január 1.

FEBRUÁR 4.

Sőt felette közel van hozzád az ige, a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsd azt. Lám elődbe adtam ma neked az életet és a jót; a halált és a gonoszt. — 5. Mózes 30:14, 15.

Ha az igazzátétel nem a mózesi törvény által jött, miképpen mondhatta Mózes jogosan a fenti szavakat? Ő egy prófétai alak volt, aki a nagyobb Mózest, Krisztus Jézust árnyékolta elő, akit Jehova fog támasztani mint prófétát és parancsolót. Következőleg Mózes Krisztus Jézust szemlélte, aki az igét osztja és azt közvetlenül a keresztények szájába és szívébe helyezi. Továbbá abban az időben, amikor Pál írt, Jehova Isten szeretett fiát a mennyből már leküldte és a halál mélységébe engedte lemenni, azután a halálból feltámasztotta és ily módon hozta létre a halhatatlan parancsolót, akinek való engedelmesség örökéletet jelent. Eszerint ez a híradás egy időszerű evangélium volt, amellyel kapcsolatban azonnali tevékenység vált szükségessé. — WTa. június 15.

FEBRUÁR 5.

És külde Ezékiás az egész Izraelhez és Judához, sőt Efraimnak és Manassénak is íra leveleket, hogy jönnének el Jehova házához Jeruzsálembe, hogy megtartanák a pászkát Jehovának. — 2. Krónika 30:1.

A „kereszténységnek" vagy „pogányságnak" egyetlen egy kormányzata sem jogosult, sem nem hivatott meghatározni hogy milyen istentiszteletnek vessék alá magukat alattvalóik, vagy hogy egyeseknek közülük megtiltsák, vagy hogy őket megakadályozzák abban, hogy az istenséget, vagy Istent választásuk szerint imádják. Krisztus Jézus az Újvilág Királya úgy tekinti az egyéni választás eme kiváltságát, mint egy az embernek Istentől kölcsönzött jogát. Következőleg az ókori Ezékiáshoz hasonlóan ezt az előjogot a nép részére hozzáférhetővé tette, amennyiben azt az igaz Isten és az igaz istenimádat felől oktatta. Tizenkilencszáz évvel ezelőtt jövendölt Krisztus Jézus és hirdette, hogy uralmának mai ideje alatt az Ország ezen evangéliuma kell hirdettessék a földön minden nemzetnek bizonyságul. Ezen előljáróban mondott kijelentése most valósult meg, amidőn uralma megkezdődött. Ő Ezékiáshoz hasonlóan járt el. — WTa. március 15.

FEBRUÁR 6.

Isten a mi oltalmunk és erősségünk. — 46. zsoltár 1.

Jehova a nagy oltalom a veszedelem idején. Ha valakinek az életét az ellenségek veszélyeztetik, akik ellenállanak küldetésének és ha saját védekező eszközei nem elégségesek a tényálladékhoz, — a legokosabb a hatalmas életadónál keresni oltalmat, aki a küldetését reá ruházta. Ez nem jelent egy szószerinti menekülést egy valamely helyre, mert aki az ellenségtől körül van véve, saját magát nem tudja kimenteni a veszélyes területről. Az ember azáltal folyamodik az életnek nagy megőrzőjéhez, hogy az uralkodó viszonyok között hozzá tekint fel, hozzá könyörög segítségért és megőrzésért, teljesen kezeibe ajánlja magát és annak tudatában van, hogy minden szabadulás tőle származik. Ha mi nála keresünk oltalmat, ugyanakkor vonakodnunk kell az ellenséggel megalkudni. Ehelyett Jehova Isten iránti feltétlenségünket hűségesen meg kell őríznünk, és kitartsunk a tőle reánk ruházott küldetés teljesítésében. — WTa. szeptember 1.

FEBRUÁR 7.

Jehova bölcs (vagy: tanítvány) nyelvet adott nekem. — Ésaiás 50:4.

A papok nem Jehova tanúi, hanem nevére gyalázatot halmoznak. Miképpen tudnak akkor valakit kiképezni, vagy felszentelni, hogy Jehovának egy tanúja legyen? Jehova Isten elvetette vallásos szervezeteiket. Ő nem használja őket mint kiképző és képesítő iskolákat tanúi számára. Ő nem művel felszentelést általuk. Ő a tanítója tanúinak és így jelenti ki ezt Ésaiás 43:10. 12 is. Ő maga rendeli tanúit, ezen szolgacsapatot. Megtanítja őket, mit mondjanak és „nyelvet vagy kifejező képességet ad nekik." Így szenteli fel őket Jehova Krisztus Jézus által. Az isteni dolgokról való értelmes beszéd képessége nem a világi iskolázottságtól függ. Jehova Isten aki az Édenben beszélt Ádámmal, annak megteremtése után, a teremtője az emberi nyelvnek és ő a szolgáinak nyelvet vagy képességet adhat üzenetének átadására. — WTa. szept. 1.

FEBRUÁR 8.

Mert nincs igazság és nincs szeretet és nincsen Istennek ismerete a földön. Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. — Hoseás 4:1, 6.

Az összes nemzeteket fenyegető veszély nem egy új világháborúnak a kitörése, hanem az armageddoni világraszóló csatának a bekövetkezése, amely Isten szervezete és Sátán szervezete között lesz megvíva, amelyben az összes nemzetek Sátán oldalán és Isten Országa ellen foglaltak állást. A nemzetek most az armageddoni világkatasztrófa felé menetelnek, mégha ez a „béke" zászlaja alatt történik is. Akkor Krisztus Jézus által meg fogja semmisíteni ezen öreg világ és berendezéseinek minden harcosát és támogatóját. Ezen megsemmisülés után lesz felállítva emberi kezek segítsége nélkül a megígért új világ, amelyben igazság és békesség fog örökké lakozni. Csak az Isten igéjéből való ismeret oltalmaz meg bennünket attól, hogy el ne ragadtas-

(Folytatás a 34. oldalon.)

Aprobat de cenzura presei Bucureşti No. 2160/1947

„STANDARD GRAFICA" BUCUREŞTI

FEL

AZ ŐRTORONY

Jehova Királyságának Hirnöke

„Ésmegtudják,hogy én vagyok Jehova.
Ezékiel 39:15

XXV. É. 1947 4. szám.

TARTALOM:

Gyermekek a vég idején 3
Kedvezőtlen helyzet az utolsó napokban 4
Figyelmeztetés 5
Nevelés 6
Szülői példa és eljárás 7
Jehova tanúi víg nemzetei teokratikus kongresszusa 9
A teokratikus beállítás kifejezésre jut 10
Ki szervezte azt? 10
A program 12
Nyolc felejthetetlen örömnap 12
Az emlékünnep 2

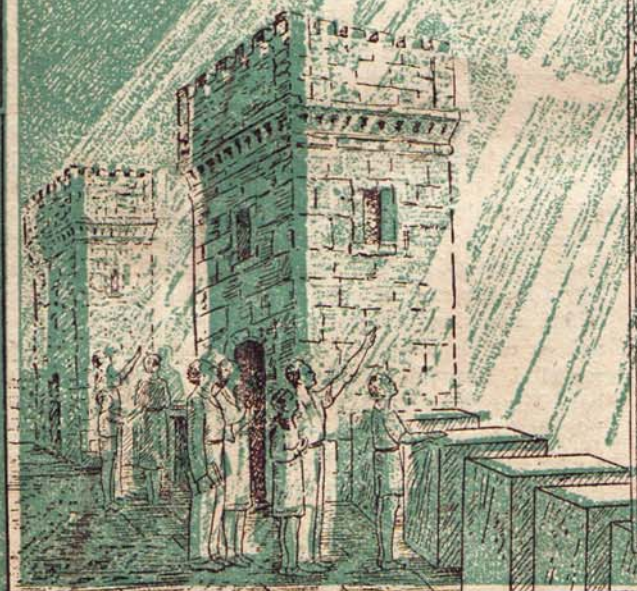

„TI VAGYTOK AZ ÉN TANUIM, IGY SZÓL JEHOVA, HOGY ÉN ISTEN VAGYOK" ÉZSAIÁS 43:12

FEL

Folytatás a 16. oldalról.

hogy mit tekintsenek tekintélyi igazságnak, a Bibliát vagy a vallásos tradiciókat és a hierárchiát, Istent engedik igaznak lenni, amennyiben az ő ihletése által írott Igéjét fogadják el és követik. Midőn Knorr testvér 16.20-kor befejezte fejtegetéseit, a köv. rezolúciót ajánlotta elfogadásra:

„Mi, Jehova tanúi sok nemzetből ezen a ‚víg nemzetek teokratikus kongresszusán' Cleveland Ohio, USA-ban, 1946 mai augusztus 10-én összegyülekezve, Jehovának nyilvánosan hálát adunk az összegyülekezésünkért s előtte és az ő felkent Királya előtt a következő rezolúciót juttatjuk kifejezésre: **[erős helyeslés!]**

Hogy mi ennek a háborúutáni időszaknak a végéig folytatni fogjuk Jehova Krisztus Jézus alatti királysága, mint a föld és az egész világegyetem egyedül jogszerinti kormányzata iránti tisztaságunk megőrzését és hogy ez a kormányzat örökké fennmarad; **[több helyeslés!]**

Hogy mi azért Jehova parancsát (Ésaiás 8:9, 10) követjük s nem vagyunk hajlandók a kereszténység népeivel összekötni magunkat egy világösszeesküvés támogatásában az emberek félelme és rettegése lecsendesítése végett és annak indítványozására, hogy ily módon emberi teremtmények kormányzata átvegye a világuralmat mint Jehova Krisztus Jézus által 1914-ben felépített királysága pótléka; **[helyeslés!]**

Hogy mi Jehova Istent féljük és továbbra is tiszteletben tartjuk Isten feljegyzett Igéjét, az egész lakott földön az örömüzenetet hirdetvén, miszerint az ő királysága 1914-ben e föld számára felépíttetett s ez az egyedüli kormányzat, amely az egész világnak békét, biztonságot és igazságosságot hoz (Máté 24:14; Márk 13:10); és **[helyeslés!]**

Hogy mi azért továbbra is elutasítjuk a vallásos tradiciót, amely szerint az élők érdekében halott embereknél érdeklődnek; mi folytatni akarjuk a népet bibliai nevelés által ‚nyilvánosan és házról házra' (Es. 8:20; Csel. 20:20) a törvényre és a bizonyságtevésre, valamint Isten egész Igéjére figyelmezteni."

Erős helyeslés közepette ajánlotta a kongresszus elnöke a rezolúció elfogadását. Knorr testvér szóbeli elfogadást indítványozott, mire az egész kongresszus dörgő **Igennel!** felelt. Az Isten parancsai és feljegyzett Igéje melletti ezen egységes állásfoglalás után Knorr testvér bejelentette és felmutatta az „Isten legyen igaz" címen megjelent legújabb bekötött könyvét a Társulatnak. Mekkora tomboló helyeslés következett erre! Még ismertetve lett, hogy minden kongresszus-résztvevő a stadionban, aki olvasni akarja, egy ingyen példányt kaphat ebből a könyvből. Milyen nagy volt az öröm az Isten látható szervezete ezen adakozó készsége felett! Megkezdődött tehát a nagy menet a stadion kijáratai felé, hogy mindenki egy ingyenpéldányt vegyen át „Az Isten legyen igaz" című könyvből. Huszonöt perc mulva, 16.54 órakor már mindenki a stadion kapuin kívül és az értékes könyv birtokában volt. Majdnem elfelejtettünk beszámolni, hogy 16 óra előtt 10 perccel közepes eső kezdett esni, Knorr testvér azonban tovább folytatta az előadását, és nem egészen 15 percen belül a szél elvitte az esőfelhőket s így a nap szórta le a fényét.

Este három szónok közreműködésével „Az Úr foglyai" címmel egy rendezés történt. Ennek az előadásnak a keretét a fiatalemberek atyjai, anyjai, nővérei és feleségei alkották. Ezek a fiatalemberek a második világháború folyamán az állhatatosságuk miatt mint az evngélium szolgái börtönbe kellett menjenek. Az első szónok, T. J. Sulivan a brooklyni főhivatalból néhány csoportot meglátogatott az ilyen bebörtönzött szolgákból rendszeresen és itt azután beszámolt a megfigyeléseiről. A. H. Macmillan, aki a legtovább látogatta rendszeresen az ilyen bebörtönzött testvérek többségét, hasonló beszámolót adott ezekről a fiatal szolgákról, akik hasonlóan Józsefhez, Egyiptomban jogtalanul lettek bebörtönözve. H. C. Covington, a Társulat jogtanácsosa, aki számos esetben még a legfelsőbb bíróságnál is eljárt ezen jogtalanul kezelt szolgák érdekében, előadta azután a törvényes oldalát az általuk átélt szorongattatásnak, valamint az érdekükben vezetett perl. Végül a köv. rezolúciót indítványozta:

„EZENNEL ELHATÁROZZUK TEHÁT, HOGY

a) Az Egyesült Államok elnöke legyen nyilvánosan felkérve Jehova tanúi egy képviselőjétől ennek a kongresszusnak a nevében, az egész földön minden Jehova tanúja nevében, valamint a világ összes más szabadságszerető emberek nevében, hogy adjon ki azonnal egy rendeletet, miáltal az evangélium ilyen Jehova tanúi néven ismert szolgáinak, akik a katonai kiképzés és szolgálati törvény alapján lettek elítélve, enyhe elbánás és teljes megkegyelmezés legyen biztosítva, hogy ily módon ismét visszanyerjék polgári jogaikat; erre szükség van, hogy a jogfosztásuk ismét jóvá legyen téve és az igazságosságnak elég tétessék;

b) A kongresszus elnöke e rezolúció elfogadását helyesen igazolta és átadta Jehova tanúi képviselőjének, hogy a lehető leggyorsabban személyesen nyujtsa át az Egyesült Államok elnökének a Jehova tanúival való elbánás pontos leírásával együtt."

Mint a Társulat elnöke, Knorr testvér előlépett és indítványozta a rezolúció elfogadását, amit ő megtiszteltetésnek jelölt meg. T. J. Sulivan alátámasztotta ezt az indítványt. Erre Suiter elnök ajánlatára a kongresszus egy közös **Igen!** kiáltással elfogadta a rezolúciót. Arra a kérdésre, hogy ki szavaz az elfogadás ellen, egyetlen **Nem** sem szakította meg a lélegzetmentes csendet. Ennek a megbízásnak megfelelően a rezolúciót be kell nyujtani Harry S. Truman elnöknek. [A Társulat ügyvédje, H. C. Covington, E. A. Kennedy és egy másik ügyvéd kíséretében átnyujtották pénteken, szeptember 6-án a déli órákban a fenti rezolúciót Truman elnöknek a Fehér Házban. Az elnök azt mondotta, hogy a rezolúciót megbeszéli az Egyesült Államok főállamügyészével.]

Fiatal emberek, sok felszentelt keresztény gyermekei, a fenti előadásban és a rezolúcióban bennfoglaltatnak. Mit tehetnek keresztény szülők ebben a kritikus időben, hogy a gyermekeiket előkészítsék Isten szolgálatára és bőségesen foglaljanak állást a fenti fiatal szolgákhoz hasonlóan? Ez a kérdés az ezt követő előadásban 20.30 órakor lett megtárgyalva „Gyermekek a vég idején" címmel. A Társulat pennsylvániai testülete alelnökének ez az előadása nagy vígasztalására szolgált a keresztény szülőknek.

(Folytatása köv.)

EMLÉKÜNNEP

Ebben az évben az emlékvacsora ünnepének ideje április 6-ra, vasárnap naplemente vagy 6 óra utánra esik. Ezen estén hat óra után az összes csoportok összegyülekeznek. Közöttük a felkentek résztvesznek az emlékvacsora-jelképekben, a „más juhok" pedig mint társak és tanúk jelen vannak az ünnepen. Mielőtt a jelképeket magunkhoz vesszük, egy képesített testvér beszéljen röviden a gyülekezetnek vagy olvasson fel nekik bekezdéseket az emlékvacsora vonatkozó újabb „Őrtorony"-cikkekből. Mivel azután úgy a kenyér megtörése, mint a bor ivása is a halált szemlélteti, amelyben Krisztus királyságának tagjai résztvesznek, az emlékvacsorán a kenyeret és bort együtt kell felszolgálni. Használjunk erre kovásztalan kenyeret és vörös bort, Jézus és az apostolok példájának megfelelően. Elvárjuk azután, hogy az összes csoportok küldjenek jelentést s abban külön tüntessék fel az emlékvacsora-jelképekben résztvevők számát, valamint azoknak a számát is, akik mint tanúk vannak jelen.

Redactată şi publicată de către
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y. U. S. A.

Funcţionari:

N. H. Knorr, Preşedinte W. E. Van Amburgh, Secretar

EDITURA: Asociaţiei Martorii lui Iehova
din România
Pers. Juridică morală
Bucureşti 2 — Str. Basarabia No. 38.
„The Watchtower" Hungarian
Made în Rumania

FEL

AZ ŐRTORONY
MINT JEHOVA KIRÁLYSÁGÁNAK HIRDETŐJE

Gyermekek a vég idején

„Aki az Örökkévalót magasztalja, erős alapja van a bizalomra; még a gyermekei is biztonságot nyernek.'
– Példab. 14:26, Moffatt.

JEHOVA gondoskodása szerint gyermekek vannak a világra hozva. Isten az első két embert azon csodálatos képességekkel ruházta fel, hogy gyermekeket hozzanak létre saját képükre és hasonlóságukra.

2 Az ókor legbölcsebb embere így szólt emberfársainak: „Amiképpen te nem tudod, melyik a szellem útja, ha a test a viselős anya méhében van, éppen úgy nem tudhatod az Isten munkáját, aki mindeneket cselekszik." (Préd. 11:5, Rotherham) Az örökkévaló Isten mindazonáltal tudja, hogy az ő szelleme vagy hatékony ereje hogyan ténykedik a csontok és más testrészeknek az anyaméhben való megalkotásánál, míg végül az anya a gyermekét megszüli. Az örökkévaló Teremtő mindent felölelő ismeretét és értelmét csodálván, énekli a zsoltáros, Dávid: „Jehova, te megvizsgáltál engem és ismersz. Bizony te alkotiad bensőmet, te takargattál anyám méhében [sholegy védő burkot adtál]. Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél (**Elberfeldi**: Magasztallak téged afelett, hogy én oly csodálatosan, kiválóan alkottattam). Csodálatosak a te cselekedeteid és jól tudja ezt az én lelkem. Nem volt rejtve előled legbensőbb valóm, mikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyében képződtem volna. Szemeid látták alaktalan testemet; könyvedben ezek mind be voltak írva, valamint a számomra rendelt napok, noha egy sem volt még közülük." (139. zsoltár 1, 13–16) A mostani visszonyokra nyer alkalmazást a következő szöveg: „Az asszonytól született ember rövidéletű és háborúságokban bővelkedő" (Jób 14:1), mindazonáltal Isten csodálatos ígéretekben beszél az ő új ege és az új föld idején uralkodó állapotokról. „A fa napjaihoz lesznek hasonló az én népem napjai és az én választottaim a kezei munkájának örvendenek mindvégig. Nem fáradnak hiába, sem gyermekeket nem hoznak létre a [hirtelen] megsemmisítésre; hisz ezek a Jehova áldottainak a nemzedékei és a sarjadékaik velük maradnak." – Ésaiás 65:17, 22, 23, **Egy amerikai ford.**

3 A teremtésről szóló beszámoló szerint Jehova Isten az első emberpárnak nem adott részletes utasításokat a gyermeknemzésre vonatkozólag. Csupán megáldotta őket és így szólt: „Gyümölcsözzetek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és hajtsátok uralmatok alá; uralkodjatok a tenger halain, a levegő madarain, a háziállatokon és minden élőn, amely a földön csúszik-mászik!" (I. Mózes 1:28, **Egy amerikai ford.**) Ez a két embernek megszületett első gyermeke, ugyanis Kain, aki testvérgyilkossá lett, olyan időben, amikor Isten eljárási szabályait figyelmen kívül hagyták és bűnbecsték. Ebben az időben a Teremtő aligha adhatott nekik utasítást a gyermeknemzésre vonatkozólag. Erről nincs beszámoló. Kain gyilkos viselkedése ellene szól annak, hogy ők akkor ilyen útbaigazítást kaptak volna. Ádám elmulasztotta Jehova Istent félni s ez bizonytalanságot és halált hozott a gyermekeire.

4 Ezután körülbelül tizenhat évszázad telt el az „akkori világ" végének az idejéig, egy „régi világ" végéig, amely mint „az istentelenek" világa a pusztulása előtt állott. (II. Péter 3:6; 2:5) Ebből az időből van megírva, hogy Jehova Isten egy atyának utasítást ad a gyermekei biztonságára és oltalmára. Nóé ez az atya; és gyermekekként három fia van, akik már mind nősek. Jehova Isten megbízza Nóét egy hatalmas bárka építésével, amely egy világraszóló áradásban menedéket kellett nyujtson. Így szólt: „Veled azonban szövetséget kötök: bemégy a bárkába te és fiaid, feleséged és fiaid feleségei veled. És minden élőből, minden testből, mindenből kettőt-kettőt vigy be a bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak; hímek és nőstények legyenek." (I. Mózes 6:13–19) Ha Nóé Jehovát nem úgy félte és tisztelte volna, amint azt az utasításai figyelembevételével kinyilatkoztatta, akkor a Nóé gyermekei számára nem gondoskodott volna a menedék és oltalom helyéről. Mindazonáltal meg van írva: „Hit által nyert Nóé figyelmeztetést az akkor még nem látható dolgokról és istenfélelemmel épített bárkát házanépe megmentésére. Ezzel ítélte meg a világot és lett örökösévé a hiten alapuló igazzátételnek." (Zsidók 11:7) Ezért jelenthette ki a Bölcs a tényeknek megfelelően: „Az istenfélelemben erős bizalom van, és az ilyen gyermekeinek is Isten lesz a menedéke. Az istenfélelem az élet kútfeje, hogy a halál tőrétől távol maradjon." – Példab. 14:26, 27, **Egy amerik. ford.**

5 Ezután mintegy 450 év telt el, míg elérkezett a Jordán alföldjén fekvő Sodoma és Gomorra kanaánita városok vége. Sodomában a feleségével és két férjezett leányával élt lakó igaz Lótot a sodomaiak a piszkos viselkedésükkel nagyon felingerelték. (II. Péter 2:6–9) Onnan sok kilométernyire a hegyekben lakott Lót hívő nagybátyja, Ábrahám és az ő felesége, Sára. Ábrahám, miután értesült Sodoma közeledő pusztulásáról, közbelépett Jehova angyalánál azért, hogy az igaz lelkek a városban megkíméltessenek. Mindazonáltal Jehova angyala ott nem talált elég igazat, hogy ezekért az egész várost megtartotta volna, s ezért figyelmeztette ő Lótot és mondotta neki, hogy az összes családtagjaival együtt menjenek ki a városból, hisz „Jehova azért küldött minket, hogy elpusztítsuk a várost". Lót az Isten iránti teljes félelemmel és figyelemmel közvetítette ezt a figyelmeztetést a rokonságának; ennek következtében a két lánya és felesége nála vettek menedéket. A következő reggelen napkeltekor Lót és három menekülő társa az angyaloktól sürgősen kivezérelitettek Sodomából és a menedék és biztonság helyére vitettek. A felesége azonban, aki nem hagyta magát Jehova félelmétől irányítani, visszanézett Sodomára és a halál kötelei a fogságukba keritették. A Lót által tanusított Jehova Isten iránti félelem és tisztelet nélkül azonban az ő két gyermeke nem találhatta volna meg a biztonságot és menedéket a halálos áradattal szemben, amely Sodomára esett. – I. Mózes 18:20–33; 19:1–30.

6 Az onnan távoli Mamrénál (vagy Hebronnál) a hegyekben lakó Ábrahám eléggé kívül állott az unokaöccsét, Lótot és ennek gyermekeit fenyegető veszélyes körzeten. Ábrahám az ő istenfélelme végett kapott utasítást Jehovától a gyermekei nevelését illetőleg éspedig azért, mivel Jehova jól tudta, hogy a gyermekekkel ezen utasítások szerint jár el. Jehova így szólt: „Benne megáldatnak a föld összes nemzetei! Mert én ismerem őt, hogy ő megparancsolja az ő gyermekeinek és az ő házának őutána, hogy őrizzék meg a Jehova útját, igazságosságot és jogot gyakoroljanak, hogy Jehova Ábrahámra bocsássa azt, amit felőle mondott." Később mondotta Jehova Izsáknak, Ábrahám lelkiismeretesen kioktatott fiának: „És megáldatnak a te magodban a föld összes nemzetségei, mivel hallgatott Ábrahám az én szavamra és megtartotta intézkedéseimet, parancsaimat, rendeleteimet és törvényeimet." (I. Mózes 18:18, 19, **Elberfeldi** széljegyzet; 26:4, 5) Mivel Ábrahám Jehova

1 Hogyan gondoskodott Jehova arról, hogy gyermekek legyenek?
2 Ki tudja, hogyan megy végbe a gyermek alakulása a születéséig? és mit mondhatunk a gyermekszülésről az új ég és új föld idejében?
3 Milyen utasításokat adott Isten Ádámnak és Évának a gyermeknevelésre?
4 Nóéval kapcsolatban hogyan van rámutatva, hogy Jehova félelme a gyermekek számára biztonságot hoz?
5 Hogyan van rámutatva Lóttal kapcsolatban, hogy az istenfélelem a gyermeknek biztonságot eredményez?
6 Milyen utasításokat kapott Ábrahám, mivel Istenfélő volt, s milyen hasznot húznak abból azok, akik Krisztusban hisznek?

FEL

Isten előtt hitet és tiszteletet nyilvánított, áldást szerzett mindazok számára minden nemzetből és nemzetségből, akik hit által Ábrahám gyermekei lettek. Ez az áldás Ábrahám leszármazottja, Krisztus Jézus által lett kiosztva és örökkétartó biztonságot és menedéket jelent az örök életre.

Kedvezőtlen helyzet az utolsó napokban

7 Mi most an a „vég idején" vagyunk. (Dániel 11:35, 40; 12:4, 9) Ez a „vég ideje" időszak 1914-ben kezdődött és az armageddoni csatában zárul le. Ez azt tanítja, hogy a mostani világ, amelynek az istene Sátán, az Ördög, az utolsó napjait éli s már csak kevés idő van előtte. Krisztus Jézus erről a végső szakaszról mint „a világ befejezéséről (**synteleia**)" beszél és leírja az ebben a jelentékeny időszakban összefüggően bekövetkező kiemelkedő eseményeket. Ezek nekünk be kell jelentsék, hogy ez a világ az örök megsemmisítéséhez közeledik, hogy tehát ennek az eseménydús időszaknak a végleges vége Armageddonban ennek a világnak a megsemmisítését jelenti. (Máté 24:3–51; 25:1–46) Akik lehetőséget keresnek a világ ezen megsemmisítésének a túlélésére, hogy részt vehessenek az Istentől alkotott igazságos új világ áldásaiban, az ilyenek számára most menedéket és biztonságot kell szerezni. Természetesen az igazságszerető szülők a szeretett gyermekeik számára is ilyen menedékről és biztonságról szeretnének tudni. Az ő kívánságuk nem teljesíthetetlen. A Példabeszédek 14:26, 27 ihletett kijelentése azt mutatja, hogy az ilyen menedéknek és biztonságnak a szerzésére a gyermekek számára a Jehova Isten félelme a szülők részéről nagy szerepet játszik. Isten a szülőkre a gyermekeiket illetőleg elkerülhetetlen kötelezettségeket ró; s ha a szülők ezeknek a kötelezettségeknek eleget tesznek, istenfélőknek bizonyulnak.

8 A Bibliában meg van jövendölve, hogy a vég idején nagy ellenállások és akadályok lesznek, ha szülők és gyermekek istenfélelemben akarnak cselekedni. Pál apostol vázolta, mennyire nehézzé alakul akkor a helyzet, az egyház egyik felvigyázójához a következőket írván: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert az emberek önzők lesznek, pénzsóvárgók, fennhéjázók, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, szentségtelenek, engesztelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, embertelenek, a jónak ellenségei, árulók, elvetemedettek, felfuvalkodottak, akik inkább szeretik a gyönyört, mint az Istent. Akiknél ugyan meg lesz a kegyesség látszata, de a magvát megtagadják; ezeket kerüld. De hiszen mind, akik kegyesen akarnak élni a Krisztus Jézusban, üldözést fognak szenvedni. A gonosz és csalárd emberek ellenben még tovább mennek a rosszaságban, csalva és megcsalatva." – II. Tim. 3:1–5, 12, 13.

9 Ehhez még hozzáfűzzük, amiről Dániel próféta a „vég ideje" forrongó eseményeit illetőleg beszámol, ugyanis azon támadásokról és túlkapásokról, amelyeket a jelképes „északi király", a politika és vallás totális összefogása abban az időben keresztül visz. (Dániel 11:35–40) Az észak ezen politikai-vallásos totális képződményéről jövendölte meg Dániel, miszerint azonkívül, hogy ‚az erődítmények istenét imádja', benyomul még az ember életére vonatkozó sok érdekterületre és hatáskörökbe is: „És benyomul a dicső földre és sok ország el fog esni... És kezét az országokra veti." Dán. 11:41–42, **Elberfeldi**) Ezen területek vagy országok, illetve a nép jog- és érdekterületei egyike magában foglalja a gyermekek nevelését és iskolázását. A „dicső föld", amelyre benyomulnak, vonatkozik Jehova népének a birodalmára vagy kiterjedésére, amit Isten az ő sugárzó igazsága és szolgálata dicsőségébe öltöztetett. Más szavakkal kifejezve, ez a totális „északi király" megkísérli a gyermekek nevelését magához ragadni, hogy azután a totális állam és a totális vallás támaszaiként használja fel őket. A náci-fasiszta-vallásos szervezet nemrég történt megbuktatása ellenére vallásos körökben éppúgy, mint a vallással kapcsolatban levő politikai körökben is még mindig a totális gondolkodás uralkodik. Ezen államok egyik kormánya megundorodott a népnek a vallás által gyakorolt elnyomásától és becsapástól és azért úgy rendelkezett, hogy a gyermekeknek semmit se tanítsanak arról, aminek valami köze van Istenhez, amíg tizennyolc évesek lettek s így elég értelmesek ahhoz, hogy maguk dönthessenek, hinni akarnak Istenben vagy sem. A közbeeső időben azonban a gyermeket úgy neveljék, amint azt a totális hatalom előírja.

10 Minden politikai uralom, legyen az totális vagy úgynevezett „demokratikus", amely az istenfélő szülőket megakadályozza a gyermekeik nevelésében, jogtalanul cselekszik. Ez az eljárás megkívánja, hogy a szülők és gyermekek együtt dönsenek, amint Krisztus apostola ajánlja: „Istennek kell inkább engedelmeskedni, mint embereknek." (Csel. 5:29) Az apostol által használt s ‚engedelmeskedni'-nek fordított kifejezés egy összetett szó (**peitharchein**) s jelentése: „egy tekintélyszemélynek engedelmeskedni"; s az a tekintély, akinek ebben az esetben engedelmeskedni kell, a legfelsőbb tekintély, Jehova Isten. (Róma 13:1) Istenfélő szülők, akik az Isten Igéjével összhangban maradnak, kioktatják gyermekeiket, hogy az Isten törvényei és parancsai mindenkire a legfelsőbb kötelezettségeket róják, s ezeknek mindenkor helyesen eleget kell tenni, mégha az ellentétben volna is a politikával. Ha államkormányok nem hisznek abban, hogy a „vég idején" és „a világ közös befejezésén" élünk s azért nem gondoskodnak a világkatasztrófa előtt valódi menedékről és biztonságról, akkor a szülők valóban nem bízhatják többé magukat a politikára és vallásos szövetségestársaira. Az istenfélő szülők maguk kell lépéseket tegyenek, hogy a gyermekeik a világraszóló armageddoni csatában menedéket és oltalmat nyerjenek, ezt pedig Isten utasításaival összhangban kell tenniök. Így mutatják meg, hogy Jehova Istent félik.

11 A Bibliából világosan felismerhető, hogy a gyermek az első oktatást a szüleitől kell nyerje, s ehhez tartozik a Jehova Istenről és az ő **műveiről** szóló oktatás is. A Mózes által adott isteni törvény parancsot adott minden szülőnek Izráel teokratikus nemzetében, hogy fiaikat és leányaikat oktassák ki az Úr Istent illetőleg. Ez fontos volt, mivel ez biztosítékot nyujtott arra, hogy a nemzet eljövendő polgárai istenfélők legyenek s azután a nép kitartson Isten utain. (78. zsoltár 3–8) Ez ki kellett hasson úgy a nemzet üdvösségére, mint a gyermekek üdvösségére is. Búcsúszavaiban mondotta Izráelnek az ihletett Mózes próféta: „És melyik nagy nemzet az, amelynek olyan rendeletei és igazságos végzései volnának, mint ez a törvény, amelyet én ma terjesztek elétek? Csak vigyázz magadra és őrizd meg jól a lelkedet, hogy meg ne feledkezzél azokról az eseményekről, amelyeket saját szemeiddel láttál és hogy el ne tűnjenek emlékezetedből teljes életedben, sőt ismertesd meg azokat fiaiddal és unokáiddal. El ne feledkezzél a napról, amelyen Jehova, a te Istened előtt állottál a Hóreben, mikor azt mondta nekem Jehova: Gyüjtsd össze nekem a népet, hadd hallassam vele beszédeimet, hogy tanuljanak félni engem minden időben, amíg e földön élnek és tanítsák meg fiaikat is..." (V. Mózes 4:8–10) Jóllehet erről a láthatatlan Istenről semilyen alakot nem láttak, hinniök kellett az ő létezésében, s ezt a hitüket az ő törvényei és parancsai megtartásával kellett kinyilatkoztassák. Jóllehet az Istent, akinek engedelmeskedtek, szintén nem látták, a hitük és engedelmességük következtében mégis láthatóan be kellett következzenek a jótetemények, ugyanis az élet békében és boldogságban.

12 A szülők utasítva vannak, hogy az utódaiknak az Isten iránti szeretetet tanítsák. Amint Jézus Krisztus mondotta, az első és nagy parancs az Isten iránti teljes szeretetre utasított, s ebben Jézus a törvény egy részére hivatkozott, amely a következőképpen hangzik: „Halld, Izráel: Jehova, a mi Istenünk egy Jehova. Szeresd azért Jehovát, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. Ezeket az igéket pedig, amelyet ma parancsolok neked, viseld szíveden. Tanítsd azokra gyermekeidet és beszélj róluk, mikor házadban ülsz, mikor úton jársz, mikor lefekszel, vagy amikor felkelsz." (V. Mózes 6:4–7) A szülők tehát a felébredésüktől a lefekvésükig a családi élet minden vonatkozásában a gyermekeik jólétére kellett gondoljanak és a gyermekeknél a Teremtőről való ismeretük s az iránta, az örök élet nagy forrása iránti szeretet gyarapítására kellett törekedjenek. Ezt nem bízhatták rá a rabbira vagy a szombati tanítóra vagy vallásos iskolai tanításra, hanem a szülőknek az isteni dolgokban minden nap és egész napon keresztül a gyermekeik tanítóinak és oktatóinak lenniök.

---

7 Milyen fontos időszakban élünk mi most? Milyen gondoskodást lehet tenni a gyermek számára és kitől?

8 Milyen nehézségek vannak megjövendölve az utolsó napokra az istenfélelemben való cselekvés akadályozására?

9 A gyermeket érintő milyen dolgokat jövendölt meg Dániel „a vég idejére"?

10 Hogyan lépjenek fel a szülők a totális uralom azon kísérletével szemben, hogy a gyermekeket megfosszák az istenfélelemben való oktatástól?

11 Miért volt Izráelben fontos annakidején a gyermekoktatás a nemzetre nézve?

12 Mimódon kellett megtanítsák a szülők gyermekeiket az Isten iránti szeretetre?

FEL

13 Sem állami, sem egyházi részről nem állott jogában a kormányzatnak, hogy túllépjen a szülői jogok és kötelességek ezen területére. Ellenkezőleg, Izráel teokratikus kormánya annakidején figyelembe kellett vegye a szülők ezen jogait és kötelességeit, védelmezni tartozott ezeket s a szülőket Isten megfelelő törvényére kellett emlékeztesse. Ezért mondotta Mózes a nemzet hatalmon lévőinek: „A sátoros ünnepen, amikor eljön az egész Izráel, hogy megjelenjék Jehova, a te Istened előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt: olvasd fel ezt a törvényt az egész Izráel előtt, fülük hallatára. Gyűjtsd össze a népet: a férfiakat, a nőket, a kicsinyeket és a kapuidon belül tartózkodó idegent, hogy hallják és tanuljanak és féljék Jehovát, a ti Istenteket, megtartva és teljesítve e törvénynek minden igéjét. Gyermekek is, akik még nem ismerik, hallják és tanulják meg, hogy Jehovát, a ti Isteneteket kell félni minden időn át, amíg éltek a földön, amelynek elfoglalására átkeltek a Jordánon." (V. Mózes 31:9–13) Napjainkban, amidőn mi az igazságosság új világába való átmeneti korszaka közepette élünk, például szolgál az istenfélő embereknek ez az ókorból való előkép, amit most követni tartoznak.

14 Éppilyen világosak az utasítások a keresztény szülők és gyermekek számára a Krisztus apostolai írásában is. Ha az apa vagy anya Istenről és az ő Igéjéről oktatást nyujtanak, az „Úrban" vannak s ezért engedelmeskedni kell nekik, mivel az engedetlenség különben nem csak az apa és anya ellen irányul, hanem az Úr ellen is. Az apostol írja erre vonatkozólag: „Ti gyermekek, engedelmeskedjetek szüleiteknek az Úrban, mert ez az igaz. Tiszteld atyádat és anyádat! – ez az első ígéretes parancsolat: hogy jól legyen dolgod és hosszúéletű légy a földön. És ti atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek őket az Úr fegyelmezése és tanítása szerint." (Efézus 6:1–4) Atyák azáltal ingerlik haragra gyermekiket vagy botránkoztatják meg őket, hogy szellemi vonatkozásban a gyermekiket figyelmen kívül hagyják és elhanyagolják, hisz a szellemiek távol állanak a haragtól, keserűségtől és megbotránkozástól.

15 Mivel szülőkre ez a kötelezettség volt ruházva, a keresztény egyház felvigyázóitól és különleges szolgáitól képesítés bizonyítékként többek között megkövetteltetett, hogy a gyermekeikre vonatkozóleg ezeknek az irányvonalaknak megfeleljenek. Erre a követelményre vonatkozólag írja az apostol: „A felvigyázó feddhetetlen kell legyen, egy feleségű férfi, éber, higgadt, rendes, vendégszerető, tanítani tudó; aki a maga családját jól igazgatja s aki gyermekeit teljesen méltóan alárendeltségben tartja; (ha azonban valaki a saját családját nem tudja igazgatni, hogyan viselhetné gondját Isten egy gyülekezetének?). A segédek legyenek egy feleségűek, akik a családjukat jól igazgatják." (I. Tim. 3:2, 4, 12, **The Emphatic Diaglott**) „Nevezz ki minden városban véneket, amint arra utasítottalak, ha valaki feddhetetlen, **egynejű** férfi, akinek hívő gyermekei vannak, akik nem vádolhatók elvetemültséggel vagy fegyelmetlenséggel." – Titus 1:5, 6, **Diaglott.**

Figyelmeztetés

16 Még a családi körben gyermekeikkel szemben is Jehova Isten hű tanúi kell legyenek a szülők. Mint ilyenek szégyenkezés nélkül Jehova Isten és Krisztus Jézus mellett állóknak kell vallják magukat. Éppezért tehát természetesen először is maguk kell jól felvilágosodottak legyenek, s ezért nekik tanulmányozniok kell, hogy a kicsinyeik iránti kötelezettségeiknek eleget tehessenek. Nem szabad csak anyagilag kenyérkeresőjük és testi gondviselőjük legyenek az övéiknek, hanem szellemileg is gondoskodniok kell róluk. Ez a szellemi gondoskodás először a saját otthonban kezdődik, s a gyermekeket arra kell szoktatni, hogy ezt elvárják a szüleiktől. Ilyen eljárás által gondoskodnak a szülők előre a gyermekeik jobb jövőjéről, illetve az igazságosság új világában lévő örök életre való kilátással kapcsolatos jövőről. Pál apostol írja: „A gyermekek ne gyűjtsenek kincseket a szülők számára, hanem a szülők a gyermekek számára." E szabály alapján igyekezett az apostol a korinthusi egyházról szellemi értelemben gondoskodni a legjobban, anélkül, hogy őket megterhelte volna; s így hozzáfűzte: „Én azonban nagyon szívesen mindent felhasználok és teljesen felhasználtatom a lelketekért." – II. Kor. 12:14, 15, **Elberf.**

17 A hegyoldalon tartott prédikációjában mondotta Jézus: „Avagy melyik az az ember közületek, aki kenyeret kérő fiának követ adna? És ha az halat kér, kígyót ád-e neki? Ha tehát ti, gonosz létetekre, tudtok gyermekeiteknek jót adni, mennyivel inkább ád jót a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérnek tőle." (Máté 7:9–11) Igen, „ha ti gonosz létetekre tudtok fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok szent szellemet azoknak, akik őt kérik!" (Luk. 11:11–13) Ezáltal megmutatta Jézus, hogy jobb a fiatalságnak jó szellemi dolgokat adni, mint jó anyagi dolgokat, amelyek mulandók. Ha szülők a gyermekeiknek csak anyagi kellemetességeket és kényelmet, meg világi kiképzést vagy iskolázást szereznek, ezáltal valóban megtörténik, hogy az utódjuknak ezáltal egy követ, kígyót, palástolt skorpiót nyujtanak. Adjunk tehát nekik úgy anyagi, mint szellemi örökséget is. A Példabeszédekben van megírva: „A bölcseség jó egy örökséggel és általa nyereségük van azoknak, akik a napot látják. Mert a bölcseség védelem és a pénz védelem, az ismeretnek azonban meg van az előnye, hogy a bölcseség a tulajdonosának életet ad." (Préd. 7:11, 12, **angol B.**) Ezért figyelmeztet az apostol: „Neveljétek [a gyermekeket] az Úr fegyelmezése és tanítása szerint."

18 Az apostol által eredetileg használt szó értelmében a **tanítás** jelenti: **érzületet megállapítani** vagy **az elmébe adni, emlékeztetni** vagy **figyelmeztetni.** Egy újszülött gyermeknek az elméje bizonyára egy üres, beiratlan laphoz hasonlít. Ez az elme azonban nagyon érzékeny s azért a gyermek gyenge korban nagyon fogékony, s amit az elméje felfog, az mélyen és majdnem kitörölhetetlenül bevésődik. Ezen idő folyamán a gyermek világrahozóinak a legjobb alkalom kínálkozik, hogy az elméjébe az Istenre vonatkozó gondolatokat sugalmazzák és az isteni dolgokra naponta ismétlődő emlékeztetés által benne oly érzületet kiképezni, amely Istennel van eltelve, hozzá hajlik és őt féli. A gyermek a szellem és a szív ezen beállítottságában mozdíthatatlanná kell legyen, úgy hogy később a környezete és az ellentétes benyomások által ne lehessen megingatni. Erre emlékeztet az apostol, ha a kereszténveket figyelmezteti, hogy szellemben felnőtteké legyenek, „hogy ne legyünk többé kiskorúak, ide-odahányva és körülhajtva a tanok minden szelétől, amelyek az emberek csalásai által jönnek, azok elvetemültségük által, ravaszul kigondolt módon tévedésbe ejteni." **(Efézus 4:13, 14, Elberfeldi)** Az ilyen mozdíthatatlanság találóan szemléltetve van fiatal tanulók szilárd állásfoglalása által, akik mint istenfélő emberek hazafias alkalmakkor a nyilvános iskolákban nem hajlandók Isten parancsát a bálványozással megsérteni, amint azt nekik a szüleik otthon tanították. – I. János 5:21.

19 Apáknak és anyáknak aligha kell mondanunk, mindazonáltal mégis megismételhetjük, mivel olyan dologról van szó, amelyben az alkalmas lépéseket meg kell tenni. Ugyanis a közmondásról van szó: „Bolondság van láncolva a gyermek szívéhez; a fenyítés vesszeje eltávolítja tőle." (Példab. 22:15, **Elberfeldi)** Vagy másképpen kifejezve: „Balgaság van a gyermek elméjéhez kötve; a fenyítés vesszeje eltávolítja tőle." **(Egy amer. ford.)** Ez nagyon világosan mutatja, hogy a gyermek szíve vagy elméje a boldogság vagy balgaság útjára lehet irányítva, amennyiben a gyermek gondozóitól nincsenek helyesen kioktatva és vezetve. Először is ezzel a világgal és ennek önző és gonosz utaival nincs nagyon tisztában. Azonkívül a szülei által Adámtól bűnösséget örökölte. Azután azt sem szabad soha elfelejteni, hogy az ördögi démonoknak még mozgási szabadságuk van. Főképpen gonoszt művelnek minden ellen, aminek valami köze van Istenhez és szervezetéhez, különösen amióta Sátánnal együtt a mennyből a földre vettettek. Ezért napjainkban jobban érvényes, mint 1914 előtt, hogy az emberiség a mostani világkorszak szerint jár, a levegőbeli hatalom fejedelme, az engedetlenség fiaiban most működő szellem szerint'. (Efézus 2:2) Az Istennek szentelt emberek gyermekei a szívének és elméjének azért ma jobban szüksége van mint valaha ama oltalmazó ismeretre és az írásszerinti bevezetésre a helyes gondolkodáshoz és eljáráshoz.

20 Ha a gyermek nincsen helyesen rendreutasítva, hanem féktelenül át van engedve egy balga és gonosz pályának,

13 Miáltal kellett Izráel kormánya a szülőket a kötelességre emlékeztesse?
14 Amit az apostol erről ír, a szülőknek mennyiben éppoly világos, mint a gyermekeknek? s hogyan vannak gyermekek apjuk által ingerelve?
15 Milyen tulajdonságok tartoznak szintén azon megkívánt tulajdonságok közé a nős emberek számára, akik az egyházban szolgákká lettek kinevezve?
16 Miről kell gondoskodjanak még a szülők azonkívül, hogy a gyermekeknek kenyeret keresnek és őket testileg gondozzák?
17 Mennyiben követnek el mulasztást szülők, ha gyermekeiknek csak anyagiakban tesznek jót és csak anyagi örökséget hagynak nekik?
18 Mi az „Úr figyelmeztetése"? és miért szükséges ez?
19 Milyen tényben lesz megítélve a gyermek szíve vagy elméje, ha nincs rendreutasítva? s miért találó ez különösen most, amióta Sátán kivettetett a mennyből?
20 Miért balgaság a gyermekek rendreutasításának az elmulasztása? s mit értsünk a fenyítő vessző alatt, miáltal a lélek megmentetik a seolból?

FEL

akkor a szíve vagy elméje a fejlődés éveiben hozzászoknak az ilyen bolondsághoz vagy balgasághoz. Hogy a rendreutasítás elmulasztása milyen kihatással van, arról mondja a bölcs: „Mivel egy gonosz cselekedet feletti ítélet nem lesz gyorsan végrehajtva, azért van az emberek fiai szíve teljesen a gonosz cselekvésére irányítva. Mégha a bűnös százszor is gonoszt mível [és megszabadul attól] és a napjai meg lesznek hosszabbítva, mégis bizonyosan tudom, hogy jó dolguk lesz az Istent félőknek, akik félnek előtte; azonban a gonosznak nem lesz jó dolga, sem nem lesznek a napjai meghosszabbítva, olyan lesz, mint az árnyék; mivel nem féli Istent." (Préd. 8:11–13, **angol B.**) Ha tehát az apa és anya nem bölcs módon elhanyagolják a gyermeket szíve és elméje balga hajlamai végett rendreutasítani, ameddig még alkalmazkodó, akkor az Isten elhatározása határozott kihatásának a fenyítése utóléri ezt a gyermeket. Akkor az illetőnek nem lesz jó dolga. Hangsúllyal mondja a bölcs: „Ne vond meg a gyermektől a fenyítéket; ha megvered vesszővel, nem hal bele. Te veszszővel vered meg: és az ő lelkét a pokolból [seolból, sírból] ragadod ki." (Példab. 23:13, 14) Az arra használt fenyítő vessző, hogy a gyermeket eltérítsük attól, hogy az Isten iránti engedetlenség által a halál ösvényén járjon, nem szükséges okvetlenül szószerinti vessző legyen. A „vessző" a szülői tekintélyt és hatalmat szemlélteti, amiképpen a pálca egy uralkodó számára ugyanazt szemlélteti. A szülői „fenyítő vessző" használata tehát azt jelenti, hogy a szülő a saját hatalmát és tekintélyét valami módon felhasználja, ami a gyermek hatásos rendreutasítására bölcsnek és indokoltnak látszik.

[21] A gyermek a fenyítésnél esetleg ellenük szegülhet. Mindazonáltal az apa vagy anya, tekintettel a fiú vagy leánya eljövendő bölcs viselkedésére ne legyen gyenge és a megérdemelt fenyítéket ne tartsa vissza. A hatalom, tekintély és felelősség vesszőjét sohase hagyjuk meglazulni a kezünkben. Ennek a tiszteletben tartása jó hatással van a fiatal szívre és elmére. Ennek a vesszőnek az igénybevétele az ő javukra nem jelenti az ő elnyomásukat, ha nem a szeretet kifejezése, ami erővel és bölcsességgel egyesült. Ha elmulasztjuk a vessző használatát, tiszteletlenséghez és azután engedetlenséghez vezet. Az apostol írja: „Azután: testi atyáink is fenyítőink voltak és mégis becsültük őket. Nem kell-é sokkal inkább engedelmeskednünk a szellemek Atyjának, hogy életet nyerjünk? Mert azok csak rövid ideig [a kiskorúságunkban] fenyítettek a maguk belátása szerint, ő ellenben a mi javunkat nézi, hogy szentségében részesüljünk. Semmiféle fenyítés sem látszik ugyan jelenleg örvendetesnek, mikor bennünket ér, hanem keservesnek, de utóbb az igazzányilvánítás békességes gyümölcsével tiszta megedzetteknek." (Zsidók 12:9–11) Ha a jótétemények folyékonyak, amelyek később azokból adódnak a gyermeknek felnyílnak a szemei a földi gondviselői bölcsességét és gyengédségét illetőleg, és éppen a fenyítés végett fogja őket tisztelni. Azonkívül alkalmat nyer ezáltal, hogy engedelmesnek bizonyuljon, s ezen legnagyobb benyomást kelti módon megtanulja, hogy a Jehovától kölcsönzött tekintélynek megfelelő tiszteletet adjon; továbbá megtanulja Istent és az ő legfelsőbb tekintélyét is félni.

[22] Hova vezet az, ha egy gyermeknek a jólétét elhanyagolják és közömbösségből a balga útját engedik követni, anélkül, hogy valaha is éreztetnék vele a fegyelmezés vagy rendreutasítás fájdalmát? Itt szintén hozzánk szól az isteni bölcsesség hangja és indítványozza: „A vessző és dorgálás bölcsességet ad; de a szabadjára hagyott gyermek megszégyeníti anyját. Fenyítsd meg fiadat és nyugalmat hoz neked, és gyönyörűséget szerez lelkednek." (Példab. 29:15, 17) Fiúk és lányok, akik nincsenek rendreutasítva és a cselekedeteikben nem nyernek útmutatást atyjuktól vagy anyjuktól, a nevelőik szívének és elméjének sok gondot és aggodalmat adnak. Ha a gyermek a fegyelmező vessző és rendreutasítás által nem nyeri el a mennyei és teokratikus bölcsességet, akkor végül szégyent hoz az anyjára, aki őt a világra hozta. Nem bölcs dolog figyelmenkívül hagyni azt, ami a Példabeszédekben oly jól ki van fejezve: „Még a fiú is az eljárása által ismertetí meg, vajjon az ő cselekedete tiszta és vajjon őszinte az." **(Elberfeldi)** „Még a gyermek is a tetteiből ismerhető fel aszerint, vajjon az ő eljárása nem becsületes vagy becsületes." (Példab. 20:11, **Egy amerik. ford.**) A szülőknek azért tudniok kell, a gyermeknek mikor van szüksége a rendreutasításra; ha azonban ellállnak ettől, akkor a világ tudomást szerez róla, milyen gyermekről van szó, s ami azután nyilvánosan ismeretessé lesz, az a gyermek apjára és anyjára nézve szégyen.

[23] Mivel a gyermek szégyent hoz anyjára, ha a saját ötleteinek és az ő gondolataival kapcsolatban levő balgaságnak lesz átengedve, a szülők maguk kellene elkészítsék a terveket a gyermekük számára. Amellett nem azt tartják szemelőtt, hogy a gyermeküknek ebben az életben világi módon sikerük legyen, hanem hogy e világ közepette Jehova Istent hűen szolgálja s végül az ő elismerését elnyerje, hogy az igazságos új világban Isten királyságuralma alatt az életet élvezhesse békében és boldogságban. Ha egy apa ebben a tekintetben teljesíti tiszta kötelességét, akkor ily módon az általa nemzettnek egyengeti az utat a jövendő áldásokba, amint írva van: „Aki az ő tisztaságában mint igaz vándorol, boldogok a gyermekei őutána!" (Példab. 20:7, **Elberfeldi** lábjegyzet) Hogy ennek a közmondásnak az igaz voltát illetőleg egy példát hozzunk a gyakorlati életből, csak Jóbra és tíz elragadó gyermekére gondoljunk, akiket ő nemzett, miután az ő tisztasága egy rettenetes próbát állott ki.

Nevelés

[24] A tervkészítéssel kapcsolatban gondoljunk az apostol által az Efézus 6:4-ben említett **nevelésre (Károli:** tanításra). **Nevelés** jelentése: **gyermekfelnevelés, fegyelmezés, oktatás, kiképzés;** és az apostol az atyáknak még kifejezetten mondja, hogy egy olyan nevelés és az ő támogató intése „az Úr" intése szerint történjék. Ezáltal valami másra történik utalás, minthogy a gyermek egy nyilvános vagy privát iskolában ama nevelést és kiképzést nyerje, amilyet világi iskolák nyujtanak. A **nevelés** szerint még valami többet is magába foglal, mint csupán az Úr Istenre és a királyságra vonatkozó szellemi oktatást. Magábafoglalja a gyermekek kiiskolázását az Isten szolgálatára. Ebből a célból természetesen a gyermekek arravonatkozólag is ki kell legyenek oktatva, hogy mi van megírva Isten Igéjében. Isten Igéje felvilágosít bennünket az ily oktatás célját illetőleg, és a gyermekek mindennek az okát meg kell ismerjék. Ha a tudnivágyó elméjüket kielégítő indokolásokat kaphatnak, akkor készségesebben együttműködnek, mivel akkor értelemmel rendelkeznek arra vonatkozólag. Ők azért az Isten Igéje tejével kell táplálttassanak, pontosan mint a felnőttek, akik újak és fiatalok az igazságban.

[25] Péter apostol mondta: „De az Úr beszéde megmarad örökké! Ez pedig az a beszéd, amely számotokra evangélium gyanánt hirdettetik. Levetve tehát minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalmazást, mint most született csecsemők, a tiszta és hamisítatlan tejre (**angol B.:** igére) vágyakozzatok, hogy azon nőjjetek fel üdvösségre, ha ugyan megkóstoltátok, hogy az Úr jóságos." (I. Péter 1:25; 2:1–3) Ez nem azt mondja, hogy a szellemi tej egy egyszerűsített Bibliakiadásból jön, amely külön a gyermekek számára lett szerkesztve. Inkább azt jelenti ez, hogy az Isten Igéjéből egyszerű módon dolgok legyenek feltárva, amelyeket a gyermek a szellemi felfogóképességéhez képest befogadhatja és elsajátíthatja. Ily módon lett a fiatal Timótheus a zsidó anyjától, Eunikától és nagyanyjától, Lóistól az Úr fegyelmezése szerint felnevelve. Pál apostol emlékezteti Timótheust erre és ezt írja neki: „Másfelől eszembe jut a benned levő, őszinte hit, amely először nagyanyádban, Lóisban, azután anyádban, Eunikában lakott és bizonyos vagyok, hogy benned is. Te azonban maradj meg mindabban, amiket tanultál és aminek igaz volta felől meggyőződtél, tudva kitől tanultad, és hogy gyermekkorod óta ismered a szent iratokat, amelyek téged bölccsé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által. Minden Istentől ihletett írás hasznos is a tanításra, a feddésre, a javításra és az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekvésre felkészítetett." – II. Timótheus 1:5; 3:14–17.

[26] A héber iratok egy leegyszerűsített, átírt kiadása nem volna istenileg ihletve és nem lett volna elegendő, hogy az Isten emberét a hitében érettségre vigye és az Isten szolgálatában minden jó munkára felkészítse. A fiatal Timótheust az ő hívő anyja nem ilyesmi leegyszerűsített gyermekbibliával a kezében tanította.

---

21 Miért ne engedjük magunkat visszatartani a fenyítő vessző használatától a gyermek ellenszegülése által?

22 Hogyan hull vissza a szülőkre, ha a gyermekükkel nem éreztetik a „fenyítő vessző" vagy a dorgálás fájdalmát?

23 Hogyan készítsenek a szülők terveket a gyermekeik számára s miért?

24 Mit jelent és foglal magába a „nevelés"?

25 Mit jelent „az Ige tejével" való táplálás? és hogyan lett Timótheus ily módon táplálva?

26 Miért nem lett Timótheus nyilvánvalóan egy leegyszerűsített, újonnan szerkesztett Bibliából oktatva?

FEL

27 Eunika és Lóis olvasták a heber iratokban, a Préd. 12:1-ben az intést: „Emlékezzél meg Teremtődről ifjúságod idején." Amikor ők ezt olvasták, azt is tudták, hogy nem minden felelősség a fiúkat, Timótheust terheli. Tudták, hogy nekik őt Jehova Istenre kell emlékeztessék; mert a Timótheus apja egy megnemtért görög, egy pogány volt. (Csel. 16:1–3) Tudták, hogy nekik őt ki kell oktatniok a héber iratokat illetőleg és arról, hogy ezek most mennyiben megérthetők a keresztények számára, s hogy övégette terveket kellett készítsenek, hogy ő helyes módon keresztény irányban tevékenykedjen. Nem vezették őt a világi tudós könyvekhez, a hamisan úgynevezett tudományhoz, amely fajta könyvekből annakidején sok volt. Tudták, hogy a Prédikátor a tizenkettedik fejezetben hátrább ezt írta: „Ezenfelül, fiam, fogadd el az intést: a sok könyv készítésének nincsen vége, és [e könyvek] sok tanulmányozása fáradságos a testre. A végeredmény, miután mindent hallottunk: Féljed Istent és tartsd meg a parancsait! mert ezt kell tegye minden ember. Mert Isten minden cselekedetet, legyen az jó vagy gonosz, előhoz ítéletre minden rejtett dolog felett." (Préd. 12:15, 16, **Elberfi.** lábjegyzet) Azért működött közre Eunika és Lóis közösen abban, hogy Timótheust azon intéseknek megfelelően felneveljék, amelyeket Isten Igéjében írva találtak; ez az eljárás Timótheust rávezette Isten félelmére és az ő parancsai megtartására. Így természetesen az élet útjára Krisztus Jézus által hozatott és az üdvösség elnyerésére bölccsé tétetett. Ezen gyermeknevelés végett számították Eunika és Lóis erányes asszonyoknak s ezért nevezte őket Timótheus boldogoknak. – Példab. 31:10, 18.

Szülői példa és eljárás

28 A gyermekek látják a felnőtteket a szabadságukban és biztos fellépésükben, és az elméjük mindig azzal foglalkozik, hogy maguk is felnőttek legyenek és hozzájuk hasonló kiváltságokat élvezzenek. Azért lehet őket egészen jól megtanítani, hogyan hagyhatják el a gyermekies módszereket, a gyermekies beszédet, gyermekies ítéletet és gyermekies gondolkodást. (I. Kor. 13:11) amellett ki kell használni a gyermekek erős utánzó hajlamát. Még Jézus is tanúságot tett utánzó kedvéről, a köv. szavakat mondván annak a zsidó nemzedéknek, amely nem volt hajlandó együttműködni Isten szolgáival: „Mihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonló azokhoz a gyermekekhez, akik a tereken ülnek és odakiáltanak társaiknak és azt mondják: Sípolgattunk nektek és nem táncoltatok, siratót mondottunk és nem búsultatok." (Máté 11:16, 17) Ha a fiatal családtagok az atyjukat és anyjukat tisztelik, akkor ezeket az istenszolgálatukban utánozzák és szívesen engedik magukat kiképezni időlük az Isten szolgálatában. Az ilyen szolgálatot tisztelik és nagyra becsülik, mivel apa és anya maguk is ezt a szolgálatot végzik Istennek.

29 Az előképes teokratikus szervezet idején az ókorban a gyermekek dísznek számítottak egy hívő férfi számára, a gyermek viszont dicsekedett az apjával és büszke volt rá. Így áll megírva: „A vének dísze az unokák és a fiak dísze az atyák." (Példab. 17:6) Természetesen ti atyák szeretnétek a gyermekeitek dicsekvése és büszkesége lenni. Akkor viselkedjetek úgy, mint a ti Jehova Istenetek hű, tetterős szolgái s ezt cselekedvén, neveljétek gyermekeiteket az Úr Isten iskolázása és fegyelmezése szerint. Az istenfélő szülőknek a gyermekeik részéről jövő természetes csodálása egészen helyénvaló s a gyermekeket felfogóképessé teszi a szüleiknek az Úrban való nevelésüknél gyakorolt jó befolyások felfogására. A szülők meg kell mutassák gyermekeiknek és tettekkel meg kell győzzék őket, hogy az Úrra vonatkozó tisztán **értelemszerinti** tudás nem minden, hanem hogy ezzel egy szorgalmas szolgálat kell összekötve legyen az ő számára, az ő parancsai szerint cselekedvén és őt sokak előtt megismertetvén, akik semmit sem tudnak róla.

30 Egyedül a szülők szájából jövő szavakkal való oktatással a gyermek nincs megtanítva és kiiskolázva, hogy – a szülőkhöz hasonlóan – tevékenyen részt vegyen Isten szolgálatában. Csupán a Dávidról, Jonathánról, Sámsonról, Deboráról, Jáhelről, Józsefről, Dánielről, Eszterről és másokról szóló csodálatos bibliai hőstettek elbeszélésével a feszült figyelemmel hallgató gyermekeket a legtöbb esetben még nem lehet minden további nélkül tevékenységre bírni. Ezek a történetek a katolikus felekezeti iskolák iskolakönyvében és a protestáns vasárnapi iskolák tankönyveiben is el vannak beszélve. S ez mégsem buzdította fel a katolikus és protestáns gyermekeket Jehova Isten szolgálatára s hogy kivonuljanak és a királyság evangéliumát nyilvánosan és házról-házra prédikálják. Eszerint a szülők nem csodálkozhatnak, ha a gyermekeik, miután nekik bibliai beszámolókat mint alfató történeteket mondja el s egyébként nem ad nekik további útbaigazításokat, még mindig a világ után szaladnak és felnövekedésükkel mindjobban a világi szórakozásokat részesítik előnyben. Az ilyen bibliai elbeszéléseknek csupán hallgatása valóban nem hatja át őket benső öntudatukban, hogy tulajdonképpen miről van szó és hogyan lehet azokat a prófétai eseményeket és tetteket pontosan összhangba hozni ma a tényekkel.

31 Jakab mondotta: „Legyetek azonban az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, önmagatokat csalva meg ... [Aki] nem feledékeny hallgató, hanem tettel cselekvő: az ilyen boldog lesz az ő cselekvésében." (Jak. 1:22–25) Aki napjainkban a jövendőléseket csupán átolvassa, azonban nem végzi a keresztény munkát, ami által ezek a tiszteletreméltó jövendölések beteljesednek, valóban nem győződhet meg czeknek a jövendöléseknek a tartalmáról vagy nem értékeli kellőképpen. Pontosan ez a helyzet azzal a gyermekkel, aki a szülei szájából csupán bibliai történeteket hallott, azonban nem lett arra nevelve, kioktatva, kiképezve és rászoktatva, hogy ténylegesen részt vegyen Isten szolgálatában. Nem fogta fel és érezte át a legjobb módon, amit Isten Igéje mondani akar, és növekedésével nem vonzódik erősebben Isten szolgálatára.

32 Felszentelt szülők ügyeljenek arra, hogy a gyermekeik az igazság értékelésére jussanak és a gyakorlatból felfogják az igazságot és annak a módját, ahogyan az Úr látható szervezete a földön működik. Ti szülők, vigyétek magatokkal gyermekeiteket a harcmezőszolgálatba és a gyakorlatban mutassátok meg nekik, tulajdonképpen hogyan történik a munka a harcmezőn és hogyan szerezhetjük amellett a legváltozatosabb kellemes és kellemetlen tapasztalatokat. Hogyan hangzik azonban az V. Mózes 11:19 a kiskorú családtagoknak az Isten Igéjében való kioktatását illetőleg? Ott mondja Isten törvénye: „Tanítsátok azokra gyermekeiteket, beszélj azokról, mikor házadban ülsz, **mikor úton jársz** [a házadtól el], mikor lefekszel és mikor felkelsz." Ha tehát apa vagy anya a királyságüzenet hirdetését házról-házra végezni úton vannak, akkor a mellettük levő gyermeket oktathatják az Isten Igéjéből, közvetlenül vele beszélvén, valamint ezáltal is, hogy végighallgathatják a bizonyságtevést, amit a szülők ajtónként az embereknek tesznek. Öt évvel ezelőtt történt Indianapolisban, hogy a háromtagból álló szövetségi bíróságnak az elnöke egy királysághírnököt azzal vádolta meg, hogy a házankénti prédikálásnál a fiacskáját karján magával vitte, hogy az embereknél szimpátiát ébresszen és őket érzésszerűen az iratok átvételére és megfizetésére indítsa. Ha szülők egy kisgyermeket magukkal visznek, ne arra gondoljanak elsősorban, hogy ez hogyan hat amazokra, akiknek bizonyságot tesznek; hisz az nem a fő ok, amiért egy gyermeket a szolgálatba viszünk. A valódi ok Isten akaratának a cselekvése. Ez tehát azért történik, hogy a gyermek a szülők által praktikusan ki legyen képezve a Teremtő szolgálatában és már a fiatalsága idején a Teremtőjére gondoljon.

33 Amidőn Isten Ésaiás prófétát egy különleges üzenettel Akházhoz, Júda országa királyához küldötte, utasította őt, hogy az ő Seár-Jásub fiát élő jelként vigye magával Akházhoz, s így az ifjú végighallgatta atyját az isteni üzenet közvetítésénél. Azt is látta, hogy a király hogyan utasította vissza az atyja meghívását, hogy az Úr Istentől jelt kívánjon. Azután végighallgatta, amint az atyja kimondotta Isten nemtetszését a hűtlen király felett, amiután a felejthetetlen jövendölés következett: „Ime a szűz fogan méhében és szül fiút, akit Immánuelnek nevez." Azután így szólt atyja, Ésaiás: „Imé, itt vagyok és a fiak, akiket adott nekem Jehova jelekül és csodákul Izráelben: a ... Seregek Jehovájától." (Ésaiás 7:1–14; 8:18) Ezt az élményt a Seár-Jesub fiú elmulasztotta volna, ha vonatkodik elkísérni az atyját, amikor ez Akház királynak ezt a bizonyságot közvetítette.

---

27 Mimódon működött közre Eunika és Lóis a Prédikátor 12:1 értelmében a fiatal Timótheus számára?
28 Miért kell kihasználni a gyermekek utánozó hajlamát és hogyan?
29 Ki „a gyermek dísze"? s az illetők hogyan kellene kihasználják ezt a dicséretet?
30 Miből tűnik ki, hogy csupán a bibliai történetek elbeszélése a gyermek számára nem elegendő minden további nélkül?
31 Mire van még szükség azonkívül, hogy az Ige hallgatói vagyunk, hogy az Isten Igéje valódi értékeléséhez jussunk?
32 Hogyan kell a szülők az V. Mózes 11:19-ben adott intésnek megfelelően utánanézzenek, hogy a gyermekeknél a helyes értékelést fejlesszék ki?
33 Miáltal van ez az Ésaiás fia, Seár Jesub esetében szemléltetve?

FEL

Közösség a meghasonlás helyett

34 Az nem kérdés, hogy az ilyen közösség apa és fia között vagy anya és leánya között a harcmezőszolgálatában a szülők és gyermekek között az együvétartozás és egyetértés szilárdabb kötelékét teremti meg. Ez kívánatos mindenekelőtt azért, mivel Jézus megmondotta: „Azt gondoljátok, én azért jöttem, hogy békét hozzak a földre? Mondom nektek, nem azt, hanem meghasonlást. Mert mostantól fogva, ha öten lesznek egy házban, viszályba keverednek, három kettő ellen és kettő három ellen fog viszálykodni: meghasonlik az apa a fiával és a fiú az apjával, az anya a leányával és a leány az anyjával." (Luk. 12:51–55) És a „vég idejére" vonatkozólag így szólt: „De kell, hogy előbb az evangélium hirdettessék az összes népeknek. Akkor halálra adja testvér a testvérét, atya a gyermekét és gyermekek támadnak szüleik ellen és megölik őket. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért. De aki mindvégig kitart, üdvözül." (Márk 13:10, 12, 13) Ilyen viselkedés a befolyásos ellenség működésére vezethető vissza, valamint arra, hogy az ellenség az árulókká levők szellem-hatalma felett különbözőképpen győzedelmeskedik és formálja őt.

35 Szülők ne vonuljanak vissza féltőn, ha gyermekeiket ily befolyásnak látják kitéve, akkor sem, ha ez a befolyás a totális államtól indul ki. Az Istentől a szellemi felügyeletük alá helyezettek érdekében tegyenek határozott ellenintézkedéseket olyan dolgokkal szemben, amelyek a család elárulására és meghasonlására irányulnak. Az Isten Igéje által ajánlott legjobb módszer az, hogy a kiskorú gyermekeket az Úr fegyelmezésében és tanításában részesítsék, nemcsak elméletileg szájjal történt oktatással, hanem gyakorlatilag, nekik Isten szolgálatában a dolgokat ténylegesen szemük elé tárva. Tegyétek gyermekeiteket társaitokká, ha Isten szolgálatában mint az ő tanúi tevékenykedtek. Kovácsoljátok a kötelékeket az Úrban közöttetek és gyermekeitek között törhetetlenné, megosztván velük tapasztalataitokat mint keresztények. Gondoljatok arra: „Tanítsd a gyermeket útjának módja szerint, s még öreg korában sem tér el attól." (Példab. 22:6) Vagy: „Vésd be a gyermekbe az újja kezdetén; és ha megöregszik, nem tér el attól." – Benj. Davies.

36 Erősítsétek ily módon a fiatal embereket, akiket szeretlek, a hit és ragaszkodás előttünk levő hatalmas és alattomos megpróbáltatására, mialatt a végleges véghez, a „világ befejezéséhez" közeledünk. Ez a vígasztalás, öröm és isteni helyeslés gazdag jutalmát hozza magával. Mekkora öröm az apa vagy anya számára, hogy a gyermeket szóval és gyakorlati példákkal kioktatták s azután azt hallani, amint a gyermek maga is részt vesz a bizonyságtevésben és az ajkait ebben az utcán vagy házanként a királyság számára használja, miáltal mennyei bölcsességet árul el! A Példabeszédekben olvassuk: „Kedves fiam, ha bölcs lesz az elméd, örvend a lelkem nekem is. És vígadnak az én belső részeim ajkaid igazmondásán. Hallgasd atyádat, aki nemzett téged és meg ne vesd anyádat, mikor megöregszik. Szerezz igazságot és el ne add, bölcsességet, erkölcsöt és eszességet (Egy am. ford.: oktatást és értelmet). Hangosan ujjong az igaznak atyja és a bölcs felett vígad szülője. Vadd vígadjon atyád és anyád és örvendezzen szülőd. Add fiam, a szívedet nekem és szemeid az én útjaimat megőrizzék." – Példab. 23:15, 16, 22–26.

37 Neveljétek és intsétek tehát gyermekeiteket az Úrban, tegyétek előttük a dolgokat szemléltetőkké s legyetek magatok példákká, hogy a ti hithű eljárásotokra nézzenek. Mutassátok meg nekik gyakorlatias módon, hogy ti Jehova Istent féltitek. Ezzel az eljárással segítségükre lesztek, 'hogy a hegyekre meneküljenek', ahol Isten menedéket és biztonságot nyujt, most, amikor mi a vakmerő „pusztító utálatosságot" világszerte oly világosan „a szent helyen" látjuk állani. (Máté 24:15, 16) Szívleljétek meg Jézusnak erre az időre vonatkozó nyomatékos figyelmeztetését, midőn ezt mondja: „Jaj pedig a viselősöknek és szoptatósoknak azokban a napokban. Imádkozzatok pedig, hogy futásotok se télre, se szombatnapra ne essék. Mert akkor olyan nagy nyomorúság lesz, amilyen még nem volt a világ kezdete óta mostanig és nem is lesz soha." – Máté 24:19–21.

38 A Jézus apostoli napjaiban minden várandós és szoptatós anyának nehéz lett volna a közeledő szerencsétlenség elől való menekülést gyorsan megvalósítani. Ez az utalás nyilvánvalóan a mostani „vég idejére" vonatkozik, azonban azoknak a terhes és szoptatós anyáknak, akik az Úr figyelmeztető üzenetét az isteni megfizetés előtt nem vették mulasztás nélkül figyelembe. Az ilyen figyelmetlenek közömbösen vagy hitetlenül addig várnak, míg bekövetkezik a szombat és tél alkalmatlan idejével összehasonlítható bizonytalan utolsó pillanat. Csak akkor kezdenek a veszedelemtől arra sarkalva előkészületet tenni a biztos helyre való menekülésre. Mindazonáltal a veszedelem utóléri, hisz akkor már nem fogják bírni, sem a maguk számára, sem pedig a csecsemőik számára, akik rájuk vannak utalva és számukra terhet jelentenek. Az **utolsó** pillanatban, amikor „a világ ezen befejezésének" a végleges végével **szemben állunk**, nincs többé idő a menekülés megkísérlésére s azután Jehovától irgalmasságot és segítséget nyerni. Most, tekintettel a felállított „pusztító utálatosságra", a szülők számára itt az idő, hogy a gyermekeikkel 'a hegyekre meneküljenek', anélkül, hogy azzal töltenék idejüket, hogy ebből az elítélt világból még valamit önzően menteni reménylenek. A ti kicsinyeitek miatt ne vonakodjatok, mert az jajt von maga után! – Jer. 51:22; Ezékiel 9:6.

39 Mindazok, akik a mostani időben az isteni kegyelmet igénybe veszik, hűségesen arra törekszenek, hogy a fiataljaikat az Úr Isten útjára vezessék. Nekik igéri meg Isten, hogy kegyelmes lesz hozzájuk. Most van itt az idő a nemzeteknek „juhokra" és „kecskékre" való osztályozására, és az Krisztus Jézus vezetése alatt most folyamatban van, aki Jehova Bírájaként a templomban van. (Máté 25:31–46) A juhokhoz hasonló jellemek a nemzetekből a bírói trón jobbjára lesznek gyüjtve, ahol a menedék és biztonság reményében Isten népével együtt vígadoznak s igéretük van az örök életre és az Atya országa általi áldásokra. Krisztus Jézus mint bírói „kar" cselekszik Jehova Isten számára; és a hű szülőket illetőleg olvassuk, akik most szelíden arra törekszenek, hogy a gyermekeiket az Úr Isten fegyelmezésében és tanításában felneveljék: „Ime, Jehova Isten jön hatalommal, és karja uralkodik. Ime, jutalma vele jön, és megfizetése ő előtte. Mint pásztor a nyáját, úgy legelteti; karjára gyüjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatósokat szelíden vezeti." (Ésaiás 40:10, 11) Jehova Isten, a nagy Pásztor tekintettel van a szülőkre a juhokhoz hasonló seregben, hogy biztonságot, menedéket s megmentést találjanak.

40 Ó vajha a gyermekek tehát a felszentelt szüleikkel együtt elfogadnák az isteni meghívást, Jehovát és Királyát magasztalással szolgálni: „Dicsérjétek Jehovát a földről... ifjak úgy, mint hajadonok, aggok együtt a gyermekekkel; dicsérjétek Jehova nevét, mert az ő neve dicső egyedül; az ő dicsősége hat ki égre-földre." – 148. zsoltár 7, 12, 13.

---

34 Mi van teremtve az ily érintkezés által a szolgálatban? s miért kívánatos ez Jézusnak a mostani időre mondott szavaira való tekintettel?
35 Mit tegyenek a szülők a Példab. 22:6 tanácsa szerint az ilyen meghasonló befolyás ellen?
36 Mi ellen erősítsék a szülők most gyermekeiket? s mit hoz ez az ilyen szülőknek jutalmul?
37 Milyen vonatkozásban irányítsák szülők a gyermekeik figyelmét az ő útjukra? s miért „a pusztító utálatosságra" való tekintettel?
38 Milyen értelemben lesz jaj a viselősöknek és a szoptatósoknak? s mikor kell tehát menekülni?
39 A nemzeteknek „juhokra" és „kecskékre" való osztályozásában mi a szülők teendője a fiataljaikkal szemben?
40 Milyen meghívást követnek hű szülők és gyermekek?

WTa. 1946. szeptember 15.

„Örvendj ifjú a te ifjúságodban és vidámítson meg szíved fiatal korod napjaiban... És emlékezzél meg Teremtődről ifjúságod idején, míg a veszedelem napjai el nem jönnek és míg be nem következnek az esztendők, amelyekről majd ezt mondod: Nem szeretem ezeket!" – Prédikátor 12:1–3.

FEL

Jehova tanúi víg nemzetei teokratikus kongresszusa

JEHOVA a gyülekezetek mennyei alakítója. Kifürkészhetetlen ősidők óta rendel el összejöveteleket s végrehajtja azokat. Már az ember létezése előtti időben a tiszteletreméltó Öreg Korú hatalmas szellemi teremtmények gyülekezetével hívta össze a menny távoli mezőiről, hosszú idővel „Isten fiainak" ama nagy összejövetele előtt, amelyről Jób próféta első fejezetében számol be. A törvénykönyvben, melyet Mózes útján népének adott, Jehova Isten pontos rendelkezéseket fektetett le, melyek választott népét arra vezették, hogy három országos nagygyűlést tartsanak meg évente és pedig azon a helyen, amelyet Ő azáltal jelöl meg, hogy nevét abba fogja helyezni. Jeruzsálem lett ez az állandó hely, amellyel nevét összekapcsolta, amennyiben ott nagyszabású gyülekezőhelyül a Salamon templomát építtette. Az isteni gyülekezeti törvény iránti engedelmességben ezekután különösen a nemzet férfitagjai minden ilyen alkalommal százezerszámra jöttek fel a szent gyülekezeti városba. Isten templomában együtt örvendeztek és együttesen mutatták be imádatukat nyolc teljes napon keresztül, különösképpen a „sátorok ünnepe" néven ismert őszi nagygyűlés alkalmával. – 5. Mózes 16:1–17; 4. Mózes 29:12–38; 3. Mózes 23:1–44.

Azok között, akik engedelmesen felmentek az ilyen ünnepi gyülekezetekhez Jeruzsálembe, volt egy zsidó próféta is, aki nagyobb volt Mózesnél. Hozzá, vagyis názáreti Jézushoz viszonyítva, aki „egy [zsidó] asszonytól született, a [mózesi] törvény alatt született" (Galata 4:4), Mózes csak egy a régi időből származó előkép volt. Az ilyen alkalmakkor Jézus és szűkkörű tanítványai Jeruzsálemből és annak elővárosaiból élvezték a bennszülött lakósok áldozatos vendégszeretetét. Az ilyen nemzeti összejövetelek alkalmaikor Jeruzsálem lakósai mindenkor vendégszeretetet tanusítottak más városokból való zsidó testvéreikkel szemben és lakásaikat tágra nyitották, hogy a kongresszus résztvevőit elszállásolják. Amidőn Jézus készült a gyülekezeti város utolsó meglátogatására, hogy a páska ünnepet megünnepelje, a szokásos keretek között cselekedett, amikor két tanítványát előreküldte és egy bizonyos felsőszoba átengedését kérte, mialatt a házigazdának így kellett szóljanak: „Ezt mondja neked a Mester: Hol van az a szállás, ahol megeszem az én tanítványaimmal a húsvéti bárányt?" (Lukács 22:7–13) Ilymódon Jeruzsálemben és külvárosaiban elszórva a látogatók ezrei lettek a bennszülött lakósoknál elszállásolva, ezenkívül e megszentelt összejövetel idejére a közelben köröskörül valószínűleg hordozható sátrakat is állítottak fel. Az ilyen idők körül szívélyesség és közös vidámság uralkodott, ami hozzájárult ahhoz, hogy a nemzetet szorosabb kötelékek fűzzék Jehova Istenükhöz, valamint egymáshoz mint a népcsaládhoz tartozó testvérek. Az akkori időkben létező szállodák és vendéglők nevei ismeretlenek előttünk; és ezért nyilván nem jelent újdonságot, ha a mi időnkben kongresszuson résztvevők egy kongresszusváros lakóinak magánlakásaiban lesznek elszállásolva és nemcsupán egy ily város szállodáiban.

Nem sokkal Jézus erőszakos halála és a halálból való csodálatos feltámadása után Jeruzsálemben megszünlek az ily tömegösszejövetelek. Jézus „keresztény" elnevezés alatt ismeretes követői számára Kr. u. 33-tól nem áll fenn ily különös isteni parancs egy bizonyos helyen való nagygyűlésnek évente való megtartására. Kr. u. 70-ben történt lerombolásával Jeruzsálem mint kongresszusváros megszünt zsidók és keresztények számára. Minden, ami tizenkilenc évszázadon keresztül azóta lejátszódott, arra mutat, hogy Jehova átka, amitől Mózes előre óvaintette zsidó testvéreit, ránehezedett erre a nemzetre és pedig azért, mert Kr. u. 33-ban elvetették az ellenjelképes Mózest. Ugyancsak minden arra mutat, hogy Jehova kegyo a keresztényekre, a szellemi izraelitákra vonult át és hogy ezeket megbízta, hogy tanúi legyenek a föld összes nemzetei között. Miután Istennek kegye nem korlátozódott többé a testi zsidókra mint nemzetre, így a minden nemzetektől való hívők egyesítve lettek a Krisztus Jézus alatti új szellemi nemzetével és Isten rendkivüli kedvezése miatt ezek vidámak lettek. Az isteni kedvezés ezen kiterjesztését a pogány nemzetekre Mózes az 5. Mózes 32:43-ban megjövendölte. Pál apostolnak mint kereszténynek adatott az előjog, hogy a sok nemzetekben élő pogányokkal ismertesse ezt a kiszélesített isteni kedvezést. Ezen ténnyel foglalkozva ihletett módon hivatkozott Mózesre és Róma 15:10 versében írta: „Vígadjatok ti nemzetek, az ő népével!" Az 1946-os eseménydús évben ez a szöveg az egész földön nagyon előtérbe jutott. Hogy ez miképpen történt, azt rövidesen látni fogjuk.

Miután Kr. u. 33-ban Jeruzsálemben egy felsőházban kb. 120 hívő keresztény egy látszólag jelentéktelen összejövetelre összegyülekezett, ez teljesen váratlanul kereken háromezer zsidó hívőből álló hatalmas nagygyűlésé épült ki. Ezen a pünkösdnapon Isten szelleme szállott erre a százhúsz tagból álló válogatott hívőre és arra képesítette őket, hogy a legalább tizennégy idegen országból a város látogatására eljött emberekkel saját anyanyelvükön beszéljenek. A szellem megszállásáról való hír ezreket hozott össze, hogy meghallgassák több szónoknak a tizennégy idegen nemzet nyelvén tartott beszédeit. Azután következett a vízalámerítése mindazoknak, akik újonnan jöttek az igazsághoz: „Akik azért örömest vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének, és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek." (Cselcked. 2:41) Figyeljük meg, hogy örömmel fogadták az igét, amint az különböző nyelven hirdetve lett. Tartós örömükről jelenti a gyülekezeti beszámoló: „És mindennap egyakaratúlag kitartva a templomban és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel." – Cselekedetek 2:46.

Jehova Jézus Krisztus vezetése alatti szellemi népének vidámsága körülbelül három és félévvel később további körökre lett kiterjesztve. Azáltal, hogy Péter apostol az evangéliumot az olasz Kornelius nemzsidó századosnak hírdette, kezdetét vette a minden pogány nemzetekből való hívők kiválasztása. Ez a Kornélius és hívő barátai voltak az elsők a nemzetekből, akik Jehova népével örvendezhettek. (Cselek. 10:1–48) Nagyon hamar az itáliain kívül azon első századbeli más nemzetek hozzátartozói is vidámak lettek. Körülbelül tizenkét évvel később Jeruzsálemben az apostolok és más keresztény vének gyülekezete által meg lett erősítve a körülmetéletlen nemzetek azon joga, hogy Isten népével együtt örüljenek az evangéliumnak.

Azon keresztény összejövetelek csak sejtetni engedték a nagyobbakat. A földön levő szolgáinak és tanúinak Jehova Isten ezek által csupán ízelítőt nyujtott arról a mindent felülmúló nagy gyülekezetről, amelyet a közeljövőre előirányzott. Erről beszél a felszentelt kereszténveknek Zsidók 12:22, 23-ban: „Hanem járultatok Sion hegyéhez, az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez és az angyalok ezreihez. Az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben és mindenek bírájához, Istenhez." Azoknak a számát, akik mint véglegesen helyeselt és beírt tagok az elsőszülöttek egyházához tartoznak, a Biblia 144.000-ben állapítja meg. Ha az első feltámadásban ők teljes számban lesznek, akkor előljárójuk Krisztus Jézus elnöklése alatt egy dicsőséges gyülekezet lesz a mennyben megtartva, amelyen Isten angyalainak számtalan miriádjai is részt fognak venni. Ez a nagyszerű összejövetel közel van; mert az 1914 óta bekövetkezett összes prófétai jelek együttesen bizonyítják, hogy Isten Országa az ajtó előtt van. Ezért a még a földön tartózkodó ezen „elsőszülöttek gyülekezetének" maradéka most, amikor Isten Krisztus Jézus alatti királysága elérkezett, a minden nemzetekből való jóakaratúaknak átnyujtja a meghívást, hogy együtt örüljenek Jehova népével. Ezen meghívással teljes összhangban lett 1946. évre évisszövegnek Róma 15:10 választva: „Vígadjatok ti nemzetek, az ő népével!" És a keresztények ezen legnagyobb és legfigyelemreméltóbb nagygyűlése, amely ebben az első háborúutáni évben lett megtartva, Jehova **tanúi vidám nemzetei teokratikus kongresszusa** címet viseli.

Mindazokban a nemzetekben, akik eddig Jehova tanúitól a Királyság-evangéliumát megkapták, sokan tétettek vidámakká. Vidámságuk oka abban áll, hogy Istennek a Krisztusa által gyakorolt királysága 1914-ben működni kezdett és hogy az ördög gonosz szervezete ezáltal nemsokára ki lesz a földről üzve és mindazok javára, akik alávetik magukat Isten királyságának egy az örök jólétet és nyugalmat biztosító teokratikus kormányzat lesz bevezetve. Az összes ilyen engedelmesek kaptak meghívót erre a vidám nemzetek nyolcnapos teokratikus kongresszusára, amely augusztus 4-től 11-ig lett megtartva Cleveland, Ohio-ban. Ezen meghívó alapján több tízezres számban jöttek össze több mint harminc különböző országból és nemzetből. Ha ebben az első háborúutáni évben, amikor a világban még az ismert állapotok fennállanak, annyi ember jött el olyan távoli országokból és annyi különböző nemzetből, akkor ez valóban sokat kellett jelentsen. És úgy is van. Ez egy szemmelláthatő bizonyítéka egy Istenbe vetett eláradó hitnek és egy iránta és királysága iránti határtalan, fesztelen örömnek. És ez a tény erősen előtérbe hozza a kevésszámú

FEL

kereszténynek, akik kívülállanak minden elválasztó nemzetiségi-, faji- és nyelvi korlátozásokon, hogy minden korlátozásaival való hat évi világháború után békésen és a hit egységében összegyülekezzenek. Ez a hit és célkitűzésbeni egység élesen megkülönbözteti az úgynevezett „egyesült nemzetek" politikai és katonai képviselőinek összejöveteleitől, akik hosszú időt igénybevevő tanácskozásokra összegyűlnek, tárgyalnak, szóvitákat intéznek el, az alapkérdéseket érintetlenül és megoldatlanul hagyják és végülis holt-vágányon elakadnak.

A teokratikus beállítás kifejezésre jut

Hogyan állott azonban a dolog a vidám nemzetek teokratikus kongresszusával? Félelem nélkül nézett szembe a világnyomorúsággal. Miután a bibliai felhívást: „Isten van mivelünk" megértette, az egész világ előtt fennálló legfontosabb vitakérdéssel foglalkozott, ugyanis a világ feletti uralom kérdésével. Teljes nyiltsággal juttatta kifejezésre ebben a vitakérdésben Isten melletti állásfoglalását. Alaphangsúlya a félelemnélküliség volt, attól függetlenül, hogy megfélelemlítést előidéző atomkorszakunk mit hozhat. Jehova tanúinak ezen gyülekezetét az Isten befolyása általi ezen félelemnélküliségtől eltelve oly túláradó vidámság jellemezte, amire még nem volt példa Isten népének egyetlen földi összejövetelén sem. Az Isten Országáról szóló igazság egyetlen változatlan zászlaja ezáltal még magasabbra lett emelve és még benyomásteljesebben jutott előtérbe, hogy az igazságszeretők ezt mindenütt tisztán lássák, hogy ezen zászló alá tömörüljenek és örökké vidámak lehessenek. Ezen összejövetelen az Isten népe belső jólétével kapcsolatos legfontosabb ügyek lettek megbeszélve. Jehova tanúinak a pusztulásra ítélt romlás világával szembeni állása tisztán és minden félreértést kizáróan kifejezésre lett juttatva. Az egész világnak szabadságában állott meghallgatni ezt a nyílt fejtegetést, amely a légkört megtisztította jobban mint valaha, ki lett mutatva világosabban mint valaha, hogy Jehova tanúi mint királyságának megalkuvásmélküli harcosai „a seregek Jehovájától jelekül és csodákul adattak." Hogyan?

Oly időben élünk, amikor a földi történések színpadán újból szerveződik egy nagy összeesküvés, miután ez [az egykori Népszövetség alakjában] hat éven keresztül a tétlenség mélységében vesztegelt. Ez a hatalmi tényezővel támogatott egységes politikai eljárásra irányuló összeesküvés nem más, mint az Egyesült Nemzetek, a szerencsétlen Népszövetség utóda. A világnak békét, biztonságot és védelmet felkínáló ilyen nemzetközi szövetség felbukkanása által az egész emberiség erőszakos módon újból a világ feletti uralom kérdése elé lesz állítva. Ez szükségessé teszi, hogy a magukat kereszténynek vallók újból döntsenek vagy állásfoglalásukat újból ismertessék. Egy ilyen nyilatkozatot Jehova tanúi most az atomkorszak új viszonyai között ismételten bátran megtettek. Anélkül, hogy az esemény lefolyása előre megfontolt szándékkal egy bizonyos mederbe lett volna irányítva, a vidám nemzetek clevelandi kongresszusa ugyanarra a napra (augusztus 4) lett kitűzve, amelyen Anglia, Cambridge városában tizenhat ország kiküldöttei jelenlétében megnyílt a Világrend-ügyek Nemzetközi Egyházvezető konferencia. Ennek a világegyháztanács ideiglenes bizottsága által összehívott vallásos konferenciának négy napja a vidám nemzetek teokratikus kongresszusának népe első napjával esett össze. Állásfoglalásukkal és világszemléletben ez a két összejövetel mindazonáltal nem volt összhangban egymással. Az eltérés oly nagy volt, mint amilyen messze van Cambridge Clevelandtől. Valóban homlokegyenest ellentétben voltak egymással.

A vallásos irányzatú nemzetközi konferencia azért ült össze, hogy magukat az Egyesült Nemzetek szervezetéhez kapcsolják és annak ügyeibe beleavatkozzanak. Az amerikai teológiai Szeminárium dékánja a következő kijelentést tette azon: „Parancsoló szükségesség, hogy a világ egyházai minden jogszerű módon megkíséreljék a világ vezetőire erkölcsi nyomást gyakorolni. Ha a munkásság és a kereskedő világ számára helyes nyomást gyakorolni az Egyesült Nemzetek szervezetére, akkor szükséges, hogy az egyházak is ugyanazt tegyék." És augusztus 6-án ez a 75 protestáns vezető a konferenciájukon szavazás útján egy a világ-ügyek miatti nemzetközi bizottságot hívott létre, hogy az „a protestáns egyházak és a keleti ortodox egyház szavának a nemzetközi politikai és gazdasági kérdésekben érvényt szerezzen". Ez a vallásos konferencia hajlandóságot mutatott a Vatikán vallásszervezetével való együttműködésre, tehát arra, hogy a római katolikusok és a protestánsok együttesen indítsanak rohamot e világ próblémái ellen. Ez válaszadásnak tűnik arra fel, hogy júliusban XII. Pius pápa sürgős felhívást intézett egy egységes vallásos frontnak azok szeme elé tárására, akik ebben a világban a békét alakítják. Azon cambridgei valláskonferencia egyik vallásos híve kijelentette: „Hogy a római kat. egyházzal a világrend ügyében együtt lehessen dolgozni, jóakaratú előkészületre van szükség és emellett megértést kell tanúsítani ezen egyház nehézségei és előzményei iránt". Az egyházak szövetségi tanácsát képviselő egyik amerikai delegátus kijelentette, hogy legalább a katolikus vallásszervezet és a Világzsinat „párhuzamos eljárására" fognak törekedni.

Jehova tanúi vidám nemzetei teokratikus kongresszusa ezen angliai valláskonferenciával éles ellentétben megalkuvás nélkül Jehova felkent királya, Krisztus Jézus, az egész föld és az emberiség jogszerinti uralkodója alatti királysága mellett foglalt állást. Ez a kongresszus az Egyesült Nemzetek szervezetét mint a földnek Isten Országa útján való közvetlen uralma elleni ravasz, vallással átfestett összeesküvését leplezte le. Ezen kongresszus főszónoka nyiltan kijelentette, hogy a Nemzetek Szövetsége világszervezete biztos kudarcra van ítélve, teljesen mindegy, mily erős erkölcsi nyomást gyakorolhatnak a vallásoskodók ezen szervezetre. Az új világ teljesen Jehova Krisztus Jézus által gyakorolt kormányzatának lesz alárendelve és csak ez a kormányzat fog az engedelmes embereknek segítséget és szabadulást hozni. A pusztulásnak szánt világ politikáját illetőleg a kongresszus egyenesen felszólított azon nem résztvenni, éppen ezért intézett a kongresszus figyelmeztetést minden igaz kereszténynek, hogy „magát a világtól szeplőtlenül megtartoztassa", és pedig, az Isten és az Atya előtt tiszta és szeplőtlen istentisztelet kifejezéseképpen. – Jakab 1:26, 27.

A kongresszus hangadó szónoka mondta: „Mi épp oly kevésbbé csatlakozhatunk a néptömegek egyik félrevezetett mozgalmához, az új nemzetközi egyesület javára, mint amilyen kevésbbé csatlakozhatunk a nép uralkodóihoz a kereszténységben. Isten Igéje ellentmond annak, hogy a széles néptömegekkel ugyanazon irányban haladjunk". Az Egyesült Nemzetek Szövetsége, az összeesküvés általi világuralmat támogató, nácí-fasiszta módon bemocskolt Vatikánnal és a nép között elterjedt más vallásszervezetekkel való együttműködés elutasítását Ésaiás 8:11–13-ból vett idézettel indokolta meg. Sem az atombombától való félelem sem az egész világ részéről bizonyosan bekövetkezendő ellenségeskedés és üldözés sem tudták volna ezt a teokratikus kongresszust rábírni, hogy valamely nyilatkozatok által vagy állásfoglalása útján a világtervekhez hozzáidomuljon. A kongresszus nyiltan és minden félreértések kizárásával Jehova Krisztus alatti királysága mellett foglalt állást. Ezáltal állást foglalt az egész világ ellen, amely – Isten Királysága helyett – egy az emberek által alkotott politikai, kereskedelmi és vallásos világszervezet érdekében kötelezte el magát. Ebben a magatartásban a kongresszus teljesen egyedül áll. Mégis erősen és megingathatatlanul képviseli az Isten Igéjéből nyert meggyőződést, hogy az Isten királyságáért való állásfoglalása rövidesen helyesnek fog bizonyulni, amennyiben a világösszeesküvés teljesen le lesz törve és egy igazságos új világ lesz alkotva Isten keze által, amely Krisztus királyi hatalmának lesz alárendelve.

Ki szervezte azt?

Az e vidám nemzetek teokr. kongresszusán kinyilatkoztatott és megtett minden dolog azt bizonyítja, hogy a teokratikus kongresszusok nagy szervezője, ugyanis maga Jehova Isten határozta meg ennek a nagygyülésnek időpontját és rendelte el ennek kiemelkedő mozzanatait. A kongresszus tagadhatatlanul Jehova céljait szolgálta jó módon. Jehova tanúit a Jehova imádatának világszerte elvégzendő újjáépítési nagy munkájára utasította. Ez bátor lépés volt az Isten királyságáról az egész lakott földön bizonyságot tevő ezen nép munkájában, ami végbemegy, mielőtt az armageddoni csatában bekövetkezik a jelenvaló gonosz világ katasztrófális vége. Egyértelemben elfogadott határozatban a kongresszus kifejezésre juttatta elhatározását, hogy ezt a munkát az egész háborúutáni időben végezni fogja. Ennek következtében a Királyságról szóló jó üzenet által bizonyára mind több ember lesz megvidámítva a nemzetek közül.

FEL

A kongresszus a Watch Tower Bible and Tract Society által lett rendezve, amely az Egyesült Államokon kívül ötven más országban tart fenn fiókintézetet. Ez a Társulat Pennsylvania államának egy jogszerinti testülete és az egész földön működő Jehova tanúit kiszolgálja. Az 1884. évben való alapítása óta a nagygyűlések egy tekintélyes listáját mutathatja fel, melyek az utolsó 1946-ban megtartott kongresszusig mindig terjedelmesebbek és jelentékenyebbek lettek. A listáján mint első nagygyűlés az 1889. évi áll, amely Allegheny, Pa.-ban lett megtartva; ezen 225 személy vett részt, akik közül 22-en keresztelkedtek meg. Mint következőt a Chikágóban 1893. évben megtartott 5 napos kongresszust lehetne megemlíteni, amelyen 360 személy vett részt az Egyesült Államokból és Kanadából, amikor is 70 személy részesült vízkeresztségben. Az első világháború befejezése után az első kongresszus 1919 szeptemberében lett megtartva Cedar Pointban, Ohio államban. Ott 6000 Jehova tanúja volt jelen, köztük sokan olyanok, akik hű keresztény magatartásuk miatt csőcselléktámadás, bántalmazás és bebörtönzésnek voltak kitéve. Azon kongresszusrésztvevőkhöz, akik az igazságtalan bebörtönzés után szabadon bocsáttattak és azután az összes hamis vádak alól felmentettek, tartozott maga a Társulat elnöke is és a főhivatal további hét munkatársa. Ezen nyolcnapos kongresszus folyamán az Erie-tóban 300 személy lett megkeresztelve; a nyilvános előadás alkalmával 7000-en voltak jelen. Továbbá akkor a „munkatárs napon" következett a Társulat részéről való bejelentése az új 32 oldal terjedelmű „The Golden Age" („Az arany korszak") című folyóiratnak, melynek kiadásához a kongresszus egyértelműen hozzájárult. A kongresszusrésztvevők erre kifejezésre juttatták óhajukat, hogy amint a folyóirat megjelenik, ők előfizetőket kívánnak gyűjteni. Akkor a Népszövetség még nem jött volt lendületbe.

Most tehát a második világháborúutáni első évben Jehova tanúinak egy hasonló kongresszusa zajlott le; azonban mennyivel nagyszerűbb volt ez kiterjedésében! A résztvevők száma több mint tízszeresére emelkedett. Egy 80.000 főből álló tömeg jött el „A békefejedelme" című nyilvános előadás meghallgatására. Ezen nyolcnapos kongresszus általános összejövetelein az evangélium sokszáz fiatal szolgája vett részt, akik nemrég szabadultak az állami börtönökből. Azért lettek bebörtönözve, mert a második világháború folyamán nem voltak hajlandók felhagyni Isten országának a hirdetésével. Az ezen a kongresszuson meglepetésként kiadott iratok között volt egy új „Awake!" (Ébredjetek!) című folyóirat is. A Társulat mintegy hatvanéves fennállása folyamán rendezett összes kongresszusok közül az idei volt elismerten a legjobban megszervezve, megrendezve és beosztva és a legnagyobb hatást váltotta ki. Nem volt egyszerűen az „eddigelé a legjobb", hanem – hogy egy valakinek a kifejezését használjuk – „jobb volt, mint az **eddigi legjobb**", és ezt a véleményt megerősíti a kongresszusról szóló beszámoló. Ezen összejövetel kihatásai bizonyára a föld négy tája végéig és a mostani háborúutáni időszak befejezéséig lesznek érezhetők.

Képzeljük el azt a mintegy 60.000 kongresszusrésztvevőt, akik messze városokból, államokból és országokból jutottak Cleveland területére, hogy nyolc napot együtt töltsenek. Egyszerűen csodálatos, hogy ez a város 878.336 lakosával és korlátolt számú szálloda-szobáival, egy oly időben, amikor a lakáshiány egész ország területén érezteti hatását, mégis annyi sok látogatót fogadhatott be és szállásolhatott el. Mindenesetre létrehozatott azon eljárás követése által, amely szerint a bibliai időkben lettek elszállásolva Jeruzsálemben a gyülekezetlátogatók. Hogyan? Úgy, hogy a teokratikus találkozó résztvevői nemcsupán hotelszobákban lettek elszállásolva, hanem főképpen a lakosságnál általában, valamint egy Cleveland nyugati városszélén elterülő lakókocsi és sátortáborban. Június 2-tól kezdve, vagyis két hónappal a kongresszus kezdete előtt, 575 úttörő, tehát olyanok, akik teljes idejüket a Királyság hirdetőmunkájában töltik, azzal voltak elfoglalva Cleveland négy városkerületében, hogy házról-házra való érdeklődés útján szobákat foglaljanak le a külső kongresszusrésztvevők számára.

A szobák iránti igények hatalmas méretet öltöttek. Bár már számoltunk 50.000 résztvevővel, mégis a clevelandi szállásirodához oly tömegben érkeztek szállás iránti megkeresések, hogy az előirányozottat ezrekkel túlszárnyalták. Július 10-én, több mint három héttel a kongresszus kezdete előtt egy clevelandi ujság hosszú cikket közölt a következő felirattal: „Tanúk szobákat keresnek 54.766 személy részére. – Az Őrtorony-Társulat toborzó munkája 35 mérföld körzetében." Abban az időben a szobakeresők már többször fésülték át a területet, azonban a szobák iránti igény még mindig nem volt fedezve. A kongresszus kezdetekor a szálláskeresők már ötödször dolgozták át a területet. Ezen tevékenységük alatt a Királyság evangéliumot is hirdették és ennek folytán a Királyság Üzenetét tartalmazó 132.000 füzetet helyeztek a nép kezébe. Ezen tevékenység végrehajtására 158.577 harcmezőóra lett felhasználva. Végül 63.820 bejelentett résztvevő részére volt lakás, egy lakókocsi- és sátortábort is figyelembe véve, ahol 20.000-nél több személy lett elszállásolva. Sok elfogult embernek nem volt inyére, hogy kénytelenek voltak látni, amint Jehova tanúi oly nagy tömegben jöttek a kongresszusra a városba, mindennek dacára Cleveland megérdemli a dicséretet azért a vendégszeretetért, amit a Felséges Isten sokat gyalázott, nagyon félreértett és hevesen üldözött tanúival szemben tanúsított. Már csak a tanúk által nekik elvitt jó szellemi dolgok által sem maradt el a jutalom, eltekintve az anyagi haszontól, amit arattak.

Még a városatyák is szívélyes módon nyilatkoztak amellett, hogy a kongresszus Clevelandban tartassék meg, ami jó bizonyítvány Jehova tanúi kongresszusairól, amelyek 1942-ben és az elmúlt évben a clevelandi városi Auditoriumban lettek megtartva. Amikor a pennsylvaniai és newyorki két Őrtorony-Testület igazgatósági tanácsainak határozni kellett affelől, hogy a nyolcnapos kongresszust melyik városban tartsák meg, megállapították, hogy mindazt, ami egy nemzetközi összejövetel számára szükséges, egyetlen város sem tudja oly kielégítő módon előteremteni, mint ahogyan azt az Erie-tó mellett fekvő szép Cleveland teheti. Ezért esett a választás erre a városra. Főleg az lebegett szemünk előtt, hogy lehetőleg az összes résztvevők ugyanazon helyen egyetlen fedél alatt legyenek együtt és ez a clevelandi óriás stadionban lehetséges volt. Kétemeletes fedett nézőtéren 70.000-en felüli résztvevő nyerhetett fedél alatt elhelyezést. A nagy körépület keleti hajlásában levő fedetlen szabad résszel együtt a Stadion 83.000 személyt fogadhat be, akik mind láthatják egymást. A középen elhelyezett baseball játszótéren alkalmas hely volt a szónoki emelvény felállítására. Ez a stadion szép helyen áll, közvetlenül a tó mellett. Ezenkvül közvetlenül a stadion mellett a vasútihíd másik oldalán a Lakeside-utcában van egy óriási csarnok, ahol egy konyhával ellátott büfféüzemet lehetett berendezni. Ott minden egyes étkezésnél harmincnegyvenezer személyt lehetett kiszolgálni. Ebből a csarnokból egy földalatti boltíves folyosó vezet a városi Auditorium-épületbe, amely nagy előadóteremből, egy zeneteremből és az úgynevezett kis színházteremből és alagsorában több különböző praktikus berendezésből áll. Hogy a nemzetközi kongresszus sokféle szolgálati ágát elhelyezhessük, az összes említett helyiségek bérbevétettek, ami sokezer dollár kiadást jelentett.

Prédikátor 11:4-ben mondja a próféta: „Aki a szelet nézi, nem vet az; és aki a sűrű fellegre néz, nem arat." A Társulat, az ezt a kongresszust megrendező Társulat bizonyára nem ezt a szellős stadiont bérelte volna ki a nyolcnapos összejövetelre, ha a felhőket nézi és az esőtől fél. A Társulat kibérelte a clevelandi stadiont, mert el volt határozva a kongresszust akár esőben, akár napsütésben megtartani, ezenkívül teljes bízalma volt a menny és föld Istenében, aki az időjárást gondviseli. A Jehovában való ily bízalom nem volt hiábavaló. A kongresszus gyülekezetei egyetlen esetben sem lettek megbomlasztva viharok vagy esőzések által. A teljes nyolc napon át minden teljesen programszerűen zajlott le egész az augusztus 11-i vasárnapesti pompás befejezésig. Ezen kedvező időjárásviszonyokról bizonyára nem emberi időjáráskutató intézet gondoskodott, hanem ezek újból bebizonyították, hogy a teokratikus kongresszusok nagy Rendezője állott vidám népének ezen egész összejövetele mögött. Sok minden abból, ami a kongresszus előkészítésével és lefolyásával összefügött, a nagy láthatatlan Rendező vezetése és gondviselése, oltalma és áldása kinyilvánítására szolgállt.

A mennyben és földön minden dolgok nagy Rendezője iránti elismerésképpen hadd mondjuk, hogy egyetlen teokratikus kongresszus sem volt valaha is jobban megszervezve, mint ez. A kongresszus résztvevőinek jóérzésére, igényességére és kényelmére szolgáló minden egyes dolog gondos figyelemben részesült. Így minden egyes ügy intézésére egy-egy ügyosztály lett felállítva, mint például:

FEL

kongresszusvezetés, jogi ügyek, ismertetés, számla és pénztár ügyek, könyvrekiár, büfé, technikai ügyek, felszerelési tárgyak, betegápolás, keresztelési ügyek, tudakozódó, berendezések, talált tárgyak irodája, zene, autópark és közlekedés, fényképszolgálat és tudósítás, hangszórós berendezés, frissítők, szállás iroda, egészségügyi berendezések, harcmezőszolgálat, plakátok és rajzok, lakókocsitábor, teherautószolgálat, rendészeti szolgálat a stadionban és az étteremben, önkéntes segítők, stb. Mindez hozzájárult a kongresszus síma, rendes levezetéséhez. Ami pedig a felhasznált emberi segítséget illeti, egyebek között figyelemreméltó volt, hogy 15.000 Jehova tanúja teljesített szolgálatot ezen összes osztályokon és segélyhelyeken. Szolgálatukat fizetlenül és önkéntesen végezték és nem követelték, vagy nem várták fizetést érte. Mindez Isten országáért való szolgálatként történt Jehova nevének magasztalására. Minden szolgálat készségesen végeztetett Isten és népe iránti szeretetből. Ebben nyilatkozott meg csodálatos módon a testvéri szeretet mint annak ismertetőjele, hogy itt valóban Krisztus tanítványairól volt szó.

Az egész szervezet egy csoda volt, sőt még sok világi ember számára is, akik ezt látták és érintkezésbe jöttek vele. Ebben a mai rendszertelen, sztrájkok, erőszaktétel és civilitással annyira eltelt világ számára ez egy benyomásteljes példája volt annak, hogyan fog működni a földön Isten igazságos új világának látható szervezete, miután majd az armageddoni csata mindazokat elseperte, akik gonoszindulatúan küzdenek Jehova ellen, s ilyenformán aztán a föld meg lesz tisztítva. A clevelandi kongresszus eredményes végrehajtásáért minden tisztelet Jehova Istent illeti, királya Krisztus Jézus által. Isten szelleme és hozzájárulása nélkül az egész ügy sohasem sikerülhetett volna így.

A résztvevők tömegesen jöttek a föld hat kontinenséről és a tenger sok szigeteiről a kongresszusra, repülőgépeken, hajókon, vonaton, autókon, autóbuszokon és gyalog. Attól kezdve, hogy N. H. Knorr, az Őrtorony Társulat elnöke Baltimoreban (február 9-én) a keleti tengerparti nagygyűlésen meglepetésül bejelentette a tervezett kongresszust, ez a hír a föld legtávolabbi zugait is bejárta. A Társulat fiókhivatalai és Jehova tanúinak Egyesült Államokbeli csoportjainak ezrei egy különleges közlemény által lettek értesítve és meghíva, hogy jöjjenek és vegyenek részt ezen szellemi lakomán. Továbbá az Őrtorony elnöke március, április és május hónapokban a Karibi-tenger vidékén levő 16 országban megtartott körútján személyesen hívta meg Jehova tanúi összes külföldi csoportjait. A Társulat még sok fiókszolgát és külföldi képviselőt vont be a kongresszus programjába. A testvérek az egész földön át voltak hatva a kongresszus szellemétől. Ők nem adtak helyet a népeket elválasztó civakodás, pártoskodás és nemzeti szellemnek; hanem mindazok, akik a barátságos meghívást követhették az Úrnak az ő családját jellemző szelleme és azon kívánság által lettek indítva, hogy egymással találkozzanak és hogy együtt gyülekezzenek. Ők nem riadtak vissza az utazástól a mai nemzetközi forgalomban beállt nehézségek miatt, hanem ellenálltak és legyőzték ezeket az Úr kegyelme által. És így örömteljesen és vidáman jöttek elő.

Már egy pár héttel a kezdet előtt érkeztek egyesek Amerikába. Nagy-Britanniából 64 résztvevő szelte át az Óceánt az American Overseas Airways repülőgépein és jóállapotban érkeztek Amerikába. Angliából összesen 95 kiküldött jött repülőgépen és hajón. A Hawai-szigetekről egy 22 tagból álló küldöttség érkezett, egyesek közülük repülőgépen, Sziámból, Argentinából. Finnországból, Alaszkából és e négy határvidék között elterülő sok más vidékről sokezren érkeztek Clevelandba, és egymással közösségben vettek részt egy szellemi lakomán, tekintet nélkül a fajra, bőrszínre, nyelvre, társadalmi állásra vagy korábbi vallásos ügyeikre. Jehova, aki gondagon megjutalmazza azokat, akik Krisztus által hozzá kiáltanak, mindannyiuknak asztalt terített erős, velős eledelekből, úgy, hogy mindnyájan várakozáson felül megelégíttettek.

A program

Ezen alkalomra a legjobb program volt összeállítva, amit egy teokratikus összejövetel valaha is felmutathatott. Minden eddigi megszokással ellentétben a teljes program előre lett ismertetve, hogy felgerjessze minden „WATCHTOWER"-olvasó szellemi étvágyát; az augusztus 1-i „Watchtower" szám utolsó oldalán jelent meg. Ezenkívül egy szép színes borítékú program lett nyomtatva a Társulat brooklyni üzemében, amely összefoglalta az összes szükséges útbaigazításokat és a kongresszusterület vázrajzát, valamint tartalmazta Nagy-Cleveland átszelő utainak térképét és ezáltal a kongresszus résztvevőinek kalauzul szolgált, hogy könnyen tájékozódhassanak. Ezen programfüzet ingyenes kiosztása a New York–Cleveland-i különvonaton vette kezdetét, miután az augusztus 2-án, pénteken este több mint 650 kongresszus-résztvevővel kifutott a newyorki központi pályaudvarról. Clevelandban már a kongresszus megnyitó napja előtt rendelkezésére állott mindenkinek. Ez nagy megkönnyítésül szolgált.

Augusztus 3-án, szombaton este 7 óráig az Egyesült Államok különböző részeiből huszonnyolc különvonat futott be Clevelandbe és a pályaudvaron kifüggesztett tudósító táblák további pár kongresszus-különvonat „esedékességét" mutatták. Az előző napon négy különvonat futott be és további hat kellett befusson a következő napon, a kongresszus megnyitó napján. Az Unio minden államának, Kanadának és Középamerikának számtábláival ellátott személyautók, motoros-lakókocsik és lakópótkocsik autóoszlopai mozogtak majdnem megszakításnélküli sorokban a Cleveland felé vezető külső utakon. Ezáltal hirtelen gyorsan emelkedett Cleveland lakóinak száma a magasba, és a kongresszus résztvevői elindultak a kiutalt szobáik megkeresésére.

A program szerint minden kongresszusnak megfelelő nevet adtak, s mind a kiemelkedő beszédet jelezte, amely a megfelelő napra rányomta pecsétjét. Augusztus 4-e, vasárnap az „Aratók-öröm-napja" nevet kapta és ez a nap „Az aratás a világ vége" című előadással zárult. Augusztus 5-én volt „Az avengélium védelmének napja" megfelelő előadásokkal és beszédekkel. Augusztus 6-án volt „A bátorság napja"; ennek alaphangját a Társulat elnökének beszéde adta meg a „Félelem nélkül a világösszeesküvés ellenére" lebilincselő tárgyról. Augusztus 7-én volt „A szolga helyes viselkedésének napja", hozzá a megfelelő adalék-program. Augusztus 8-án volt „A hírnök felszerelésének napja", augusztus 9-én „Az összes nemzetek napja", augusztus 10-én „Az igazságos Isten napja" és augusztus 11-én, vasárnap „a Világraszóló béke napja", amely az elnök előadását hozta „A béke fejedelme" címmel. Az emberben rögtön egy jól lefektetett, változatokban gazdag program benyomását keltette, melynek végrehajtása során többszáz személy lesz foglalkoztatva a szónoki emelvényen. Az egész összegyűlt tömeg meglepetéseket és rendkívüli fejleményeket várt. Akkor megkérdeztük magunktól: Hogyan lesz a program végrehajtva? És most, amikor Jehova tanúi vidám nemzeteinek ez az emlékezetes teokratikus kongresszusa végetért, természetesen sok „Őrtorony"-olvasó felteszi magának a kérdést: Hogyan volt ez lehetséges? Mit hozott létre? A világsajtó elmulasztotta erről a nagyon jelentős gyülekezetről megfelelő, előítéletmentes formában beszámolni. Ezért történik ez az „Őrtoronyban" a következő cikkben.

Nyolc felejthetetlen örömnap

A JEHOVA tanúi víg nemzetek kongresszusa Cleveland, Ohioban 8 napig tartott, ugyanis augusztus 4–11-ig bezárólag. A kongresszus megnyitása a városi Auditorium főtermében történt, egy óriási patkóalakú helyiségben hatalmas színpaddal és 12.000 ülőhellyel. Az amerikai ligának erre a vasárnap délutánra a stadionba kitűzött kettős baseballjátéka megakadályozta a kongresszusnak a Stadionban való megnyitását. Az Auditorium túlkicsi volt ahhoz, hogy befogadhassa a már megérkezett kongresszus-résztvevők óriási tömegeit, s azért természetesen a főterem a megnyitógyűlés alatt túl volt töltve. Ezrek állottak kívül és hangszórók segítségével hallgatták az előadást.

Az „aratók öröm-napja". (Vasárnap, aug. 4.)

Aratóknak, akik gazdag aratást gyűjtenek be, okuk van az örvendezésre. Ez volt a titka az örömnek, amellyel a kongresszus ezen a napon d. e. 9.30-kor harcmezőszolgálati gyülekezettel megkezdődött? Mielőtt a mai nap lenyugodott, az Auditorium főtermében összegyülekezetteknek még

FEL

inkább értékelniök kellett a tevékenységet, amit éppen ma a bizonyságtevés mezején végeztek.

Dicsőséges látvány volt, a hatalmas termet munkásokkal megtöltve látni, akik a szolgálati gyülekezetre jöttek össze mielőtt mint Jehova tanúi a munkamezőre kivonultak. A WBBR rádióleadó orgonistája az Auditorium szép orgonáján felhangoztatta a kedvelt ének: „Amíg a mennyei sereg" dallamait, és az örömteljes hangok ezrei belekezdtek az ének négy versszakába. Mint következő ének az 1. számú „A nagyobb Jefte hív" lett elénekelve, hogy a helyes éneklést a kongresszus folyamára a „Királyságszolgálat-énekeskönyvből" bevezesse, hogy a kongreszusrésztvevők ennek az énekeskönyvnek a nagyértékű énekeivel megismerkedhessenek. Ezután következett a helyettes elnök imája és utána egy általa tartott szívhez szóló szolgálati előadás. A kongresszus régen várt megnyitására utalva, mindenki lelkesedésére talált, midőn felkiáltott: „Ez a nap itt van!" Emlékeztette őket arra, hogy nyolcnapi rendkívüli alkalmak állanak rendelkezésükre s ezeket teljesen használják ki. A napiszöveg és kommentárja megvizsgálása után szolgálati utasításokat adott ki és hangsúlyozta a kongresszus egyik legfontosabb célját, így szólván: „Mi itt vagyunk, hogy a nemzeteket viggá tegyük". Ezután a lelkes királysághirnökök kivonultak, hogy a keresztény örömöt Cleveland és környéke számos lakosságában terjesszék.

A földön mindenhol a vasárnap az a nap, melyen Jehova tanúi helyi csoportjai az „Őrtorony" főcikkét tanulmányozzák. Amennyiben a kongresszus-résztvevők nem voltak elfoglalva a kongresszussal kapcsolatos valamely más kötelességgel vagy nem voltak akadályozva a főterem kicsinysége által, egyébként nem volt okuk távol maradni a mai „Őrtorony"-tanulmányozástól. A délutáni gyülekezet fő jellemzője a minta-Őrtoronytanulmányozás volt, amit a színpadon egy 55 résztvevőből álló csoport mutatott be. Egy kézi mikrofon és a hangszóró-berendezés segítségével a kérdésekre adott feleletek a kommentárokkal együtt közvetítve voltak a nézők sok ezreinek s így ezek számára lehetővé vált a mintatanulmányozásból tanulni, és a tanulmányozás menetét a kezükben lévő Őrtorony-példány segítségével követni. Így nemcsak tanultak magából az „Őrtorony" tartalmából és a fejtegetésből, hanem egyébként is szemük elé lett tárva, mimódon lehet lehetőleg hasznosító tanulmányozást levezetni.

Nos, ez a kettős baseballjáték délután a stadionban! A második játék második felét egy záporeső elmosta! Este 7 órakor azonban, amikor a kongresszus-résztvevők seregei minden úton a stadionba özönlöttek, megszűnt az eső és a nap mint tűzvörös labda állott nyugaton. Mintegy 50.000-en foglaltak helyet a hatalmas stadionban, hogy a kongresszus hivatalos megnyitásában résztvegyenek. A játszótér második vonalán kívüli zöld mezőn létesített emelvényen helyet foglaltak nemcsak az esti programon szereplők, hanem mindazok a szolgák is, akik a kongresszus előkészítésében felelősséget vállaltak. 19.50-kor felhangzott az ének, amit egy 160 tagú kíváló zenekar kísért és többszáz tagú kiválasztott énekesekből álló kórus támogatott. A Társulat New York-i testületének az elnöke felolvasott egy sürgönyt, amely első volt a 40 különböző országból befutott s a kongresszus folyamán nyilvánosan felolvasott több mint 100 sürgöny közül.

„Az igazságosságot és Jehovát, a hű Istent szeretőket különbség nélkül mind szívesen látjuk ezen a nagy keresztény kongresszuson. Víg emberek gyülekeztek itt össze!" Ezekkel a szavakkal vezette be a nyilvános üdvözlő beszédét a kongresszus rendes elnöke, G. Suiter. A következő szavakban erősen hangsúlyozta a tiszta és szeplőtelen szolgálatot Jehova Isten számára, egy szolgálatot, amely egységes és nem választható el Jehova népétől, még pedig fajra, bőr színére és nyelvre vagy a nemzetiségre való különbség nélkül. Az elnök ezután a lelkesülő és mélyen megindult hallgatóságnak bemutatta a Társulat pennsylvániai testületének az alelnökét, F. W. Franz testvért, aki őt követőleg „Az aratás, a világ vége" témáról beszélt. Ez teljes magyarázat volt Jézusnak a Máté 13. részben a búzáról és konkolyról szóló példázatára. Az ismert tények igazolják, hogy 1918 óta a mennyei királyság-osztály aratása folyamatban van. Az utolsó években azonban ez az Úr „más juhai" összegyűjtésével bővült ki, akiknek földi rendeltetésük van. A bizonyítás nagyon kihangsúlyozta, hogy ez a „vég ideje", amely alatt az aratás végbemegy, a vége felé rohan.

Ennek az előadásnak a végén, 22 órakor, amikor a sportmezőt hatalmas lámpák fénye árasztotta el, a helyettes elnök, H. C. Covington bejelentette és bemutatta a kongresszus első megjelent nyomtatványát, az Őrtorony 1946 augusztusi számát, amely az „aratás" éppen vázolt témáját tartalmazza. Ez a kongresszus-résztvevők rendelkezésére lett bocsátva a harcmező-szolgálatban való azonnali felhasználásra. Ezt a számot nagy örömmel fogadták. Ez az eredményes megnyitási nap G. Suiter által mondott imával lett befejezve. A 22 óra régen elmult, azonban a különszolgák egész éjjel dolgoztak, hogy a stadiont előkészítsék a köv. napra.

„Az evangélium védelmezése", (hétfő, aug. 5.)

Micsoda látvány tárult azok szeme elé, akik 9 órakor a harcmezőszolgálati összejövetelre érkeztek, előnyösebbnek tartották, hogy először idejöjjenek, ahelyett, hogy a szállásukról egyenesen a közelfekvő szolgálati területre mentek volna! Micsoda pompás kongresszus-szónoki emelvény kint a stadionmezőn, közvetlenül hátul a második játszóterületen! Ez egy felemelt színpad volt meghosszabbított ovál alakban, amelynek a szélei lefelé kiszaladtak és kifelé legömbölyültek. A lefelé lejtő széleken egyik szín a másikba ment át s egy opálszerű fényt alkotott, amely a reggeli napnál mint egy belülről jövő világítás vagy színezés úgy hatott. Ezzel a világító színjátékkal a háttérben volt olvasható úgy befelé, mint kifelé is nagy blokkbetűkkel: „GLAD NATIONS ASSEMBLY" (A víg nemzetek nagygyűlése). Az egyszerű, de modern stílusban készült székek sora előtt egy ernyőszerű dísztető megvilágítással és alatta szónoki állvány és mikrofon. Az oválalakú szónoki emelvény két végén örökzöld melegházi növények állottak, valamint a kétoldalon, kedves látványt nyujtó övet alkotva, egy kettős sötétzöld élőcserje-sövény, amely a szónoki emelvény lépcsőihez vezetett. A sövények első és hátsó oldalán hatalmas blokkbetűkkel állott a felírás: „JEHOVAH'S WITNESSES" (Jehova tanúi). A szónoki emelvény szép tervezetét és felépítésének a munkáit Jehova tanúi végezték.

Ha az ember a szónoki emelvényen állott és tekintetét a nézőtéren legeltette, a galéria külső részein húsz táblát látott különböző nyelvű feliratokkal. Kezdve az északi szárnyon a héber felirattal körül a déli szárnyon a holland táblái minden tábla hirdette: „Vígadjatok, ti nemzetek az ő népével! – Róma 15:10." Mindjárt megjelent angol nyelven is ez a felirat nagybetűkkel az ívalakú, tetőnélküli területen a stadionmező hátterében.

Ezeknek a tábláknak a megjelenésével megkezdődtek a kongresszus idegennyelvű gyülései: a görög gyülekezet a zeneteremben az Auditorium-épület közelében; az arab ugyanazon épületben a kis színházban; a litván gyülekezet a galéria ülőhelyein jobbra, éppen a litván tábla felett az 5. osztályon, és az orosz gyülekezet a galéria 35. osztályán, ahol az orosznyelvű tábla volt felállítva. Minden ilyen idegennyelvű gyülekezetnek ugyanaz a programja volt, csak az illető csoportnak a nyelvén lett keresztülvive. Először tapasztalatok és beszámolók voltak közölve. Azután következett 3 alkalmas testvér egyenként húszperces előadása; az első, hogy az idegennyelvű tanúkat oktassa és buzdítsa az angol nyelv megtanulására, amennyiben az Egyesült Államokban laknak, vagy annak az országnak a nyelvét, amelyben mint külföldiek laknak; a második előadás a szolgálati szervezetnek volt szentelve; a harmadik előadás egy kiválasztott „Őrtorony"-cikken épült fel. Így minden csoport erre a másfélórás gyülekezetre külön jött össze és az örömük a saját anyanyelvükön áradt túl. Sokan, akik nem tudtak angolul, ezáltal abban a helyzetben voltak, hogy a kongresszus egy részén részt vegyenek, ami számukra érthető volt. A kongresszus folyamán tizenhét ilyen idegennyelvű gyülekezet volt tartva a következő hallgatószámmal:

Hétfőn: görögül – 564; arabul – 112; litvánul – 132; oroszul – 272. Kedden: lengyelül – 1470; olaszul – 574 portogálul – 78 örményül – 76. Szerdán: ukránul – 800, németül – 953; finnül – 134; magyarul – 685. Csütörtökön: spanyolul – 1009; skandinávul, dán, norvég és svéd előadásokkal – 700; szlovákul – 840; franciául – 525; hollandul – 193, ami összesen 9117-et tesz ki. Ebben a számban mintegy 500 hallgató nincs beleszámítva, akik a túltelt német gyülekezetből kiszorultak.

Az idegennyelvű gyülekezetek bevezetésén kívül ma megkezdődött a tapasztalati beszámolók széleskörű sorozata, amit a harcmezőmunkások a föld különböző részeiről

FEL

közöltek. A mai reggeli gyülekezeten közölve lettek tapasztalatok Mexikóból, Kubából és Délafrikából; délután Kubából, Skóciából és Angliából.

Pontosan összhangban ennek a kongreszusnak a nevével a főelőadás délután 15 órakor hangzott el egy résztvevő által, aki az „evangélium védelmében" az ország bíróságai százainál az első vonalban áll, ugyanis H. C. Covington által. Ő a Társulat jogtanácsosa, valamint a New York-i testület alelnöke. Az egyórás előadásának a témája: „Helyes viselkedés a bíróság előtt". Egyszerűen, azonban célszerűen praktikus tanácsokat adott, hogy Jehova tanúi hogyan járjanak el az evangélium és az evangélium-szolgálat hatékony védelmére a bíróságok előtt.

„The Messenger" („A hírnök") volt a témája a következő szónoknak, G. Suiternek. Úgy látszott, hogy nem hoz megepetést a beszéd, hanem csak egy jó előadás az Ésaiás 2:7, 8-ra utalva. Mindazonáltal 16.20 óra körül, midőn a szónok a kongresszus 8 oldalas ujságja, a „The Messenger" első kiadása egy példányát bemutatta, a nagy hallgatóság kezdte megérteni a beszéd igazi célját. Az 1931-ben Columbusban tartott kongresszus óta ez az ujság többé nem lett kiadva. E kongresszus folyamán 5 kiadása jelent meg ennek az ujságnak, a „The Messenger"-nek, hogy az összes olvasóinak azt nyujtsa, amit a kereskedelmi ujságok elmulasztanak nyujtani, ugyanis a tényeknek megfelelő tökéletes beszámolót a víg nemzetek teokratikus kongresszusáról. Egy hatodik és utolsó kiadás a kongresszus befejezése után jelent meg 48 oldalon. Mindenki megrendelhette, és a föld bármely postai címére meg lett küldve. Az első kiadásból 100.000 példány készült. Mihelyt a délutáni gyülekezet végetért, mint a meleg zsemlye, mind elfogyott.

A teokratikus szolgák iskolája először 1943-ban lett a Jehova tanúi csoportjaiban megszervezve, hogy a testvéreket – úgy a férfiakat, mint a nőket – kioktassa „az evangélium védelmében". Ma 19.30 óra kezdettel egy mintagyülekezet lett bemutatva a teokratikus szolgák iskolájából a szónoki emelvényen a stadionban. M. G. Friend, az Őrtorony-Bibliaiskola Gileád egyik oktatója vezetésével. Mintegy 55 tagból álló csoport vette át az erre a héire esedékes rendszeres programot az ismétlő kérdésekkel a „Bibliai konkordánciák"-ról (a „Teokratikus segítség a királységhirnökök számára" 59. lecképét) és egy oktatóelőadást a 60. leckéhez, „Kimerítő konkordánciák" címmel. Ezt követte 3 hat perces előadás a tanulók által. 1. „Gondolj a feremiőre", 2. „Jellem vagy tisztaság" és 3. „István". Egy álló és egy hordozható mikrofon, valamint egy hangszóróberendezés segítségével az egész kongresszus világosan és tisztán hallotta az iskolai gyülekezet minden részét.

Ezen egyórás iskolatanulmányozás után a szónoki emelvényen be lett mutatva, hogy a ma este ezen a különleges iskolagyülekezeten szerzett ismeretet hogyan lehet felhasználni az evangélium védelmében. T. Chornecky, ennek a mintegy egy óra tíz percig tartó gyülekezetnek az elnöke ezt egy rövid előadással kezdte a „Megcáfoló bizonyítás a házankénti hírdetésnél". Ezután rövid magyarázatot adott az „ajtónál" tett hét bizonyság mindenikéhez, hogy a megcáfolás alapelveit megmutassa. Az iskolarésztvevők különböző párjai végezték a bizonyságtevést a hét „ajtó" mindenikénél: 1. egy fiatal tanú egy nyers férfivel szemben, aki az ellen emelt kifogást, hogy egy ilyen fiatalember az evangélium szolgája akar lenni; 2. egy leány egy fehérnajú, skót dialektusban beszélő asszonnyal szemben, aki a szószerinti pokoltűzben hitt; 3. egy fiatalember egy volt katona ellen, aki a vitakérdést illetőleg a zászlótiszielgést hozta fel; 4. egy fiatalasszony egy önigaz vallásoskodónővel szemben, aki az ő úgynevezett „jellemfejlesztésére" támaszkodott; 5. egy részidő-hírnök egy kirendelt lelkésszel szemben, akinek az ő saját bibliai konkordánciájából szolgált bizonyítékokkal; 6. egy fiatalasszony egy búskomor temetkezési vállalkozóval szemben, aki már sok vallásos prédikációt hallgatott végig a „Hol vannak a halottak" témáról; és 7. egy tapintatos tanú egy ellenséges rendőrtisztviselővel szemben, aki azt hitte, Jehova tanúi nyilvános zavarokat idéznek elő s ezáltal önmagukat is kellemetlenségeknek teszik ki.

Ezek az esti bizonyságtevések mind jól lettek előadva és örömteljes visszhangra találtak. Valóban, Cleveland sportstadionja nyolc nap folyamára ezen víg nemzetek kongreszusa gyülekezetei által a magasabb tanulmányozás és a magasabb oktatás iskolacentrumává változott át.

A „bátorság" napja (kedd, augusztus 6.)

Egy könnyű eső kísérte a mai harcmezőgyülekezet megnyitását, a reggel folyamán azonban az eső megszünt és az ég kitisztult, úgy hogy az egész stadion napsütésben fürdött. Tapasztalati beszámolók a királységhírnököktől Angliából, Újfundlandból és Hawaiból, valamint lengyel, olasz, portugál és örmény nyelvű gyülekezetek tolmácsolták ki a reggeli órákat. Ma a hírnököknek 200 terület lett kiadva, hogy a kirakatokba plakátokat akasszanak ki, amelyek által a köv. vasárnap délután 15 órára az Őrtorony-Társulat elnöke, N. H. Knorrnak a stadionban „A Béke Fejedelme" címen megtartandó nyilvános előadását bejelentsék.

A mai délután a délafrikai fiókhivatal szolgája, G. R. Philips „Jehova uralkodik" címen tartott előadásával kezdődött. 15.52 órakor követte ezt az elnök, N. H. Knorr feszült figyelemmel várt főelőadása, „A bátorság napja" megjelölés kétségkívül kapcsolatban állt az ő „Félelem nélkül az összeesküvés ellenére" címen tartott előadásával. Ez egy bátor, kihívó bizonyság volt. A beszéd folyamán az óriási hallgatóság több mint harmincszor tört ki viharos helyeslésben. Tüzetesen feltárta, hogy a nemzetek háborúutáni kapcsolata mennyiben jelent világraszóló összeesküvést Jehova Krisztus Jézus általi teokratikus kormányzatának igazságos uralma ellen. Ezen nemzetközi összeesküvés ellen kihívást intézett és alátámasztotta Jehovának az ő tanúihoz intézett figyelmeztetést, hogy ne csatlakozzanak a démonokról kieszelt ezen összeesküvésért sikraszálló népszerű mozgalomhoz, mert ezek minden bizonnyal darabokra lesznek verve és gyalázatban elpusztulnak. Ez a bátor beszéd kicsengett a nagygyűlés alaphangjából, ugyanis a „bátorság, hogy az egész háborúutáni időszakban nyiltan Jehova Krisztus alatti királysága mellett szálljunk síkra, míg a világösszeesküvés szétzuzatik, mert „Isten van mi velünk!" Ez győzedelmet jelent az ő népe számára.

A hallgatóság fülei el voltak telve az elnök beszédének az utócsengésével, mindazonáltal az estének is megvolt a maga különös ismertetőjele. L. A. Swingle, a Társulat pennsylvaniai testülete egyik igazgatója által 19.45 órakor „Ébredjetek" címen tartott első előadás helyes címet kapott. Találó szép szónoki szavakkal tárta fel, hogy a modern világ a maga atomrombolásával, a távolból irányított repülőgépével és a tudományos, szociális, kulturális és politikai előmeneteleivel mély álomban van a világnyomorúság igazi okát és a küszöbön álló nagy szerencsétlenséget illetőleg. Azért szükséges az embereket felébreszteni, hogy a tényeket felismerjék és a biztonság útját megtalálják. 20.20 órakor S. M. van Sipma a Társulat brooklyni főhivatalából ennek a bátorító előadásnak a jó kiegészítéseként 20 percen keresztül ujságokat adott elő a napi sajtóból. A legújabb eseményekről adott ezen áttekintés azon megállapításhoz vezetett, hogy az összekeveredett világ pusztulásnak indult, és röviden megvilágította ezeknek az eseményeknek a jelentőségét, ez egy olyan beszámoló féle volt, amire a népnek szüksége van.

Mivel a világ a helyzet igazi jelentőségét illetőleg 1914 óta mély álomban van, sürgősen szüksége van az időszerű, felrázó oktatás adására. „Felelet az ébresztő kiáltásra" azért mint végszó erre az estére nagyon is helyénvaló volt. Ezt a Társulat főképviselője, N. H. Knorr adta meg. Legyenek az életbevágóan fontos tények nyilvánosságra hozva mások bátorítására; legyen az alvást előző oktatás mindenhol hozzáférhetővé téve a népnek s röviden és velősen nyilvánosságra hozva; ez legyen a felelet az ébresztő kiáltásra „Ébredjetek!" Mimódon? Az „Ébredjetek!" folyóirat kiadása és terjesztése által, hogy a nép olvassa és felébredjen.

Knorr elnök a beszédének ehhez a tetőpontjához érve, a kongresszus szeme előtt magasra emelte az „Ébredjetek!" folyóirat 1946 augusztus 22-én kelt első száma egy példányát. Olyan távolságban a hallgatóságnak a stadionban úgy tünt fel, mintha egy új füzetet mutatna fel. Amikor azonban közölte, hogy ez egy új folyóirat, amely az eddigi „Vigasz" helyébe jelenik meg, nagy erővel bekövetkezett a tetszésnyilvánítás és amellett még hangos örömnyilvánítás is volt. A kongresszus-résztvevők által ma este hallott előadások az „Ébredjetek!" első számából vett anyag voltak. Az a bejelentés, hogy az összes jelenlevők egy ingyenpéldányt kapnak ebből a számból, újabb tetszésnyilvánítást váltott ki. 21.25 órakor, mialatt mindenki ülve maradt, megkezdődött a szétosztás és ezalatt a „Mindaz, ki hű és mindaz, ki buzgó", valamint „Az Úr király! Emeld fel föd!" című énekek lettek eléneklve. Mintegy tíz perc alatt

FEL

az ingyenszámok szétosztása végetért. A brooklyni hivatalból mintegy 200.000 példányt hoztak magukkal a kongresszusra, tehát volt elég a szétosztásra és még sok ezer megmaradt a harcmezőszolgálatra. Isten iránti nagy hálával a mai nap áldásaiért hajtották meg fejüket a jelenlevők, midőn Knorr testvér a gyülekezetet imával bezárta.

„A szolgák viselkedése" napja (szerda, augusztus 7.)

A „Messenger" második kiadása ma jelent meg s a kongresszusrészvevők gondoskodtak róla, hogy gyorsan elfogyjon. A ma délelőtti program nem engedte meg a harcmezőszolgálatot, hisz 9.30 órára 3 előadás volt kitűzve. Ezek különösen a teljesítőhírnököknek szolgáltak erősítésére, akik mint „úttörők" ismeretesek. Az első beszédet „Hogyan maradhatunk teljesítőúttörők" E. A. Dunlop, egykori úttörő tartotta, aki most a Gileád Őrtorony-Bibliaiskola oktatója. A második előadást „Egy különleges úttörő kiválóságai" címmel R. E. Glass tartotta, aki egykor különleges úttörő volt az Egyesült Államokban, most pedig mint az Őrtorony-Bibliaiskola végzettje külföldi missziós-szolgálatot végez Havannában, Kubában és onnan éppen szabadságon van itten. A harmadik előadást „Külföldi-missziós szolgálat" címmel az ugyancsak Bibliaiskolát végzett J. M. Steelman tartotta, aki szintén Kubában végez missziós szolgálatot, ahol ő utoljára mint testvérek szolgája tevékenykedett és a Jehova tanúi ottani csoportjait látogatja. Mind a három tapasztalt testvértől tartott ezen előadás nagyon tárgyilagos volt és figyelmes fülekre talált.

A délután 14.45 órától nagyon jól ki volt tölive „a hírnökök beszámolóival Európából, a Csendes óceáni térből, Délafrikából, Latinamerikából és „északról jőtünk", amint azt a program mondja. A kongresszushoz röviden beszélő 21 képviselő között a következők voltak: Európából – képviselők Angliából, Svájcból és Dániából; a Csendes óceáni térből – képviselők Hawaiból és Ausztráliából, Délafrikából – egy képviselő, Latinamerikából – képviselők Argentinából, El Salvádorból, Trinidádból, Brazíliából, Mexikóból, Portorikóból, Kubából, Curacaoból, Kostarikából és Jamaikából; az Egyesült Államoktól északra fekvő országokból képviselők Alaskából, Finnországból, Kanadából és Svédországból. Az országukban folyó munkáról és tevékenységről nyujtott áttekintés nagyon nagyszerű volt és szemléletető képet nyujtott a kongresszusnak a bizonyságtevő tevékenység előmeneteléről ezekben az országokban. Ezek a beszámolók egészen 16.30 óráig tartottak.

A számos országos beszámolók kiegészítésére 19.15 órakor a telegramüzentek egész áradata került felolvasásra, még pedig Uruguayból, Chiléből, Panamából, Nikaraguából, Guatemalából, Észak-Rhodesiából, Dél-Rhosediából, Nyugat-Ausztráliából, Angliából, Kubából, Boliviából, Délafrikából (Transvaal) és Kanadából. Mekkora világraszóló érdeklődés nyilvánult meg a kongresszus iránt!

A nyolcnapos kongresszus nem akadályozta meg a résztvevőket abban, hogy egy heti szolgálati gyülekezeten részt vegyenek, ami a stadion szónoki emelvényén lett megtartva. Egy erre a célra összeállított 56 tagú csoport M. N. Quackenbush-sal mint csoportszolgával rendezték egy egyórás szolgálati gyülekezetet erre az augusztusi hétre. Öt szolga követte egymást a köv. ügyek elintézésében: 1. „Az augusztusi hadjárat", 2. „Az üzenet feltárása", 3. „Bizonyságtevés házról-házra", 4. „Utólátogatások" és 5. „Könyvtanulmányozások". Ének, ima és közlemények egészítették ki ezt a gyülekezetet és hozták pontosan összhangba minden más angolnyelven beszélő országban előírás szerint levezetett gyülekezetekkel. Mivel ezt a gyülekezetet jól előkészítették és éppenúgy lett levezetve, érdemes volt résztvenni rajta. Ilyen szolgálati gyülekezet a föld bármely részén levő minden csoportnak becsületére válna, mert ennek a szolgái hűeknek bizonyultak a kötelességükhöz.

Mindazonáltal ami a „Szolgák viselkedése napjának" a legerősebb hangsúlyt adta, az a Társulat elnökének, Knorr testvérnek 20.45 órakor tartott befejező előadása volt. „Magát a világtól szeplőtelenül megtartani" témája nem egészen egy órát vett igénybe, mindazonáltal rendkívül hatásos volt. Knorr testvér feltárta, hogy Jehova Isten szolgái erkölcsileg tiszták kell legyenek és nem alkalmazkodhatnak a romlott világ életmódjához és szokásaihoz. A királyságüzenet hirdetéséről szóló harcmezőjelentésük nagyon jó lehet, mindazonáltal hiábavaló volna, ha az aktív hírnök nem tartaná távol magát az Istent gyalázó beszennyezéstől, ami Isten ellenségeihez tapad s ezzel az erkölcstelen, önző és élvezethajhászó világgal együtt halad. Isten látható szervezetében az igazságosság iránt megkövetelt mértéket rendkívüli éberséggel figyelemben kell tartani. Az Isten egyházában levő ezen egyedül helyes mértéknek ezért az ismételt és félreérthetetlen hangsúlyozásáért a kongresszus nagyon hálás volt. Hogy a Társulat az egyházon belüli tisztaságért szálljon síkra, az eddig legnagyobb hallgatóság fejezte ki szívből jövő helyeslését ami ismételten kitört még mielőtt a szónok a mondatot befejezhette volna. Ez hatásos válasz volt a „gonosz szolga"-osztály és más rágalmazók hamis támadására.

Ezután 22.45 órakor Knorr testvér két kongresszus-résztvevőnek 15 perces interjut adott, amit Cleveland 50.000 wattos WTAM leadóállomása ingyen közvetített.

A „hírnök-felszerelés napja" (csütörtök, aug. 8.)

A ma 9 órára kitűzött harcmezőszolgálati gyülekezet és az ezt követő idegennyelvű gyülekezetek ukrán, német, finn és magyar nyelven igénybe vették a reggeli órákat a stadionban és más helyeken. Ugyanakkor széleskörű bizonyságtevés volt folyamatban Clevelandban és környékén.

Felhőbe borult éggel kezdődött meg a délutáni gyülekezet a stadionban egy 58.000 kongresszus-résztvevőre becsült hallgatóság előtt. Különös megfontolás lett szentelve a teljesítőhírnököknek, az úttörőknek, a külföldi missziószolgákat, különleges hírnököket, rendes úttörőket és nyáriszabadság-úttörőket is beleértve. Ezek mindannyian zárt blokkban a 12–32 osztályok első soraiban foglaltak helyet, hisz ez az „úttörőkongresszus" délutánja volt. Jelenleg az Egyesült Államokban 3750 úttörő van, beleértve a mintegy 504 nyáriszabadság-úttörőt ebből a szezonból. Valószínűleg a legtöbben, ha nem mindannyian itt ültek együtt a más országokból való úttörőkkel. Az embernek a szíve gyorsabban vert, ennyi királységhírnököt egyesülten látni, akik az egész idejüket az Isten királysága örömüzenetének a harcmezőhírdetésére fordítják.

14.35 órakor kezdődött meg a programon feltüntetett három előadás. Az „Egészséges bölcseséget megőrizni" témáról beszélt A. D. Schroeder, az Őrtorony-Bibliaiskola regisztrátora és oktatója. Fejtegetéseiben a Biblia fejlődését követte a Mózes első könyvétől a Jelenésekig és kihangsúlyozta azt a bölcsességet, melyet Isten ennek hasábjain lefektetett. C. D. Quackenbush, a Társulat brooklyni üzeme hivatalából ezután a „Vallás az egészséges bölcsesség ellen" témáról beszélt. Kimutatta, hogy a vallásos hagyományok hogyan sértették meg Isten világosan kifejezett törvényét és parancsait és hogyan nálkülözték az Isten megíródott Igéjében tartalmazott bölcsességet. Ez előadás folyamán sor került egy rövid párbeszédre. Könnyebb csepergő miatt tanácsosnak látszott, hogy az elől helyet foglaló úttörők a tető alatt legyenek elhelyezve, ami mintegy 15 percet vett igénybe. Azután a beszéd tovább folyt a szónoki emelvényről csüggedetlen szellemben.

Röviddel 16 óra után következett Knorr testvér beszéde. Az ő témája, „Minden jó munkára teljesen felkészült", az elmét a mai nap megjelölésére: „A hírnökök felszerelése napja" irányította. Különösen a hitet emelte ki, ami szükséges, hogy valaki úttörő legyen; azonban arra is utalt, hogy Isten sohasem engedi csalódni azok hitét, akik az úttörőszolgálatba léptek. A királységhírnökök búzdítva lettek, hogy a soraikból még több úttörőt állítsanak. A hiten kívül az összes királységhírnökök az Ige ismeretével kell ellátva vagy felszerelve legyenek, hogy az evangélium hirdetésének a jó munkáját végezhessék. A Biblia rendszeres és erőteljes tanulmányozását nem lehet eléggé értékelni, és mindenki számára hatalmas segítséget fog jelenteni, ha a Biblia mind a hatvanhat könyvéről, valamint a vallásos tradiciókról és az apokrif mesékről oktatást nyerhet. „Testvérek" – mondotta Knorr testvér – „mindez az oktatás és még sok más benne van a ‚Felkészülés minden jó munkára' című új könyvben." Micsoda tomboló helyeslés vonult végig a stadionon, midőn ezután ennek a 384 oldalas könyvnek egy példányát felmutatta! Ezután következett a könyv tartalmának a leírása, a bejelentés, hogy minden úttörő egy ingyen példányt kap ebből a könyvből, további tetszésnyilvánítást váltott ki. Az úttörők erre elhagyták helyüket, hogy átvegyék az ajándékukat. Azután a többi hallgatóság lett elbocsátva, hogy ezt a könyvet egy csekély összegért átvegye. Vígság és öröm uralkodott minden oldalon.

FEL

Mindazonáltal az esti gyülekezet hozta meg a tetőfokot. G. W. Richardson, egy színes testvér, az Őrtorony-Bibliaiskola végzettje, aki most a nyugatafrikai missziós szolgálatba van szánva, megkezdte szívélyesen fogadott előadását a „Felszentelődésről". E. A. Clay, a londoni fiókhivatal egyik tagja, azután a „Felkenve az újjáépítésre" témáról beszélt, s ezt a nap legjelentőségteljesebb beszéde követte, amit a Társulat elnöke „A munka újjáépítésének és kiterjesztésének a feladatai" címmel mondott. Knorr testvér feltárta, hogy a világháború hat éve folyamán nem következett be szünet a bizonyságtevésre vonatkozó törekvésekben. A háború befejezése után Európában azonnal újjáépítő, sőt egy terjeszkedő munka indult meg az illetékes Őrtorony-fiókhivatalok szervi és termelő szervezetében. Főképpen azonban a harcmezőszolgálatban lett valami új bevezetve. A munkamező 20 csoportot magábafoglaló körzetekre lett beosztva, melyeket a testvérek szolgája látogat, és minden hat hónapban egy körzetgyülekezetet kell tartani. Mekkora örömet idézett elő ez a közlés! Mi most a királysághírnökök legnagyobb hadjárata előtt állunk! Hogy a királyságbirodalom szükségleteinek megfelelhessünk, a brooklyni nyomdaüzemet meg kell nagyobbítani. Egy új béthelotthont kell építeni az üzem és az iroda nagyobb munkáslétszáma elhelyezésére. Az Őrtorony WBBR rádióadót meg kell javítani. Mindezeknek a finánczirozására nem veszünk fel kölcsönt a kereskedelmi bankoktól. Jehova felszentelt népének lesz a kiváltsága, hogy a szükséges tőkét a Társulat 2%-os adóslevelei megszerzésével előteremtse, amelyek rövidesen ki lesznek adva. Átveszik a testvérek mindannyian ezeket az adósleveleket? A kongresszus-résztvevők részéről jövő taps és újjongás nem hagyott fenn kétséget ebben a tekintetben.

„Minden nemzetek" napja (péntek, aug. 9.)

Ma megjelent a „Messenger" harmadik kiadása és örömmel vettük tudomásul, egy példánya ennek a kongresszusujságnak repülőpostával a Társulat mind az ötven fiókhivatalának meg lett küldve az egész földre a lehető leggyorsabb felüdítésére a testvéreknek, akiknek a szíve és imája a kongresszussal Clevelandban volt.

Külön megemlítést érdemel ama tény, hogy ezen a reggelen a felszentelt keresztények egyik legnagyobb keresztsége történt meg az Erie-tóban. Reggel 8 órakor E. F. Keller, az Őrtorony-Bibliaiskola egyik oktatója beszédet mondott a stadionban a keresztelendők előtt a „vízkeresztségről". Ezután a keresztelendők az autók százain 2602 a kongresszusrésztvevők kíséretében kivitettek az Edgewater-parkba a keresztség megejtése végett. Ugyanakkor az Erie-tó a keresztség folyamán, ami mintegy négy órát vett igénybe, illetve 13 óráig tartott, mint egy isteni gondoskodásra teljesen csendes maradt. A parton több nagy sátor lett felállítva, az egyikben a 903 férfi keresztelkedő váltotta át ruháját, a másikban pedig az 1699 női keresztelkedő számára szolgált. A keresztelkedők négyesével voltak hosszú sorokban felállítva. Tizenkét erős testvér végezte az alámerítést, több mások viszont támogatták őket a vízben és a vízen kívül. Ezrek álltak a parton úgy a kongresszus-résztvevők, mint a világi emberek közül és végignézték az egyedülálló eseményt. Később további milliók látták a tömegkeresztség képeit az Egyesült Államok, Kanada és más országok mozgóképszínházaiban.

Mialatt a keresztség folyamatban volt, a stadionban 10 órakor a kongresszus egy másik része vette kezdetét, ami a programban mint a „Nemzetek öröme az ő népével" volt feltüntetve. Ez az Egyesült Államokon kívüli 30 ország képviselőjének 10 perces beszámolójából állott. Közülük hatan délelőtt jutottak szóhoz, mégpedig Alaska, Argentina, Ausztrália, Ausztria, Brazília és Nagybritannia képviselői a megadott sorrendben. A délelőtti beszámolók jó befejezéséül felolvasták a londoni hivatal egyik idős munkatársa, Jesse Hemery levelét a kongresszusnak, akinek nem volt lehetséges jelen lenni a kongresszuson. Ő hosszú éveken keresztül a londoni hivatal szolgája volt. A levelét nagy értékeléssel fogadták. Miután a kongresszus 14.20 órakor ismét összegyülekezett, Kanada, Kostarika, Kuba, Kolumbia Curacao, Dánia, a Dominikai köztársaság, Izland, Finnország, Haiti, Hawai, Hondurás és Jamaika képviselői beszéltek. Este 19.20 órakor következett Mexikó, Hollandia, Ujfundland, Nikaragua, Norvégia, Portorico, Paraguay, Sziám, Délafrika, Svédország, Svájc és végül az Egyesült Államok képviselőinek a szóbeli beszámolója.

Ha mindez még nem volt elég, hogy ezt a napot a „minden nemzetek" napjává tegye, még sürgönyök is felolvastattak Csehszlovákiából, Norvégiából, Braziliából, Panamából, Ausztráliából, Dániából, Hollandiából, Görögországból, Finnországból, Angliából, Svájcból, Hawaiból, Argentiniából, Kínából, Barbadosból, Nigériából, Pétersburgból (Va) Reformatory convencion, Alaskából, Szíriából, Délafrikából, Kanadából, F. E. Skinnertől a Csendes óceáni útjáról Indiából Clevelandba, Kubából, Surinámból (Holland-Guayana), Svédországból, Uj-Skóciából, Uj-Zélandból, El-Salvádorból, Kostarikából, Hondurásból és Kolumbiából.

Bizonyosan nem volt ehhez hasonló nap a kereszténység mind a tizenkilenc évszázadában. Tizenkilenc évszázaddal ezelőtt, mintegy Kr. u. 48-ban volt az apostolok és vének egy gyűlése Jeruzsálemben amelyen a missziónáriusok a külföldi tevékenységükről beszámoltak. A gyülekezet tudomásul vette, hogy körülmetéletlen pogányok sok országból az Úrtól felvétettek a keresztény egyházba. Ma a 31 ország szemtanúinak a szószerinti beszámolója hasonlót nyujtott, azonban még sokkal szélesebbkörű bizonyságát, hogy az Ur az ő „más juhait" összegyüjti, hogy a „nagy sokaságot" alkossák, és az ilyen juhok a világ összes nemzeteiben viggá tétessenek az ő népével. Valóban, a királyság elérkezett!

Miután a brooklyni üzemszolga elmondta beszámolóját az Egyesült Államokból, 21.21 órakor Knorr testvér lépett a szónoki emelvényre és összefoglalta az ezen a napon elhangzott „minden nemzetek" beszámolóit. Általános megjelenésre előhívta a mexikói hivatal szolgáját, a következő szavait lefordíttatta spanyol nyelvre, és azután bejelentette a 288 oldalas spanyol Bibliakonkordáncia megjelenését, amely a Társulat brooklyni nyomdájában készült el s mint különleges mű lett kiadva. Ez teljesen megegyezik az Őrtorony-Biblia kiadású konkordánciával és megfelel egész Latinamerika régen észlelt szükségletének. Mindazonáltal már több mint egy órája sűrű felhőzet gyülekezett össze s kezdett villámlani és dörögni. Knorr testvérnek azonban még valami örvendetest kellett bejelenteni: az „Őrtorony" előfizetési ára az egész világon minden nyelven le lett szállítva és évi egy dollárban lett megállapítva; úgyszintén az új folyóirat „Awake!" („Ébredjetek!") más nyelvre fordítva és évi egy dollárért vagy egyes számok megfelelő díjáért lesz kiadva. Ezen örvendetes bejelentés után már esthetett az eső! A befejező ének és ima alatt könnyebb eső kezdett esni. Miután már tető alatt voltunk, hevesebben kezdett esni, mindazonáltal csak 15 percet eső volt! Ezután a kongresszus feloszlott.

Az igazságos Isten napja (szombat, augusztus 10.)

Ma reggel meg volt tartva az idegennyelvű gyülekezetek utolsó része, még pedig spanyol, dán, norvég, svéd, szlovák, francia és holland nyelven. Ugyancsak kiosztásra került a „Messenger" 4. száma.

Ma délután a kongresszus a nagy várakozás jegyében állott, midőn a résztvevők az elnök 15.15 órakor tartandó beszéde elé néztek. Sűrű felhők vonultak fel az égen és nagy szél keletkezett. Vajjon nagy eső lesz? Délután 14 órakor néhányan beleltek mutatva a szónoki emelvényen mint az evangélium azon 4000 szolgája közé tartozók, akik inkább a börtönbe mentek, mint hogy megtagadták volna az evangéliumi szolgálatot. Ezek röviddel ezelőtt szabadultak ki a börtönből, az egyik még épp elég időben ahhoz, hogy a kongresszus utolsó részén jelen lehessen. Ezek mindannyian elmondták röviden a kongresszusnak a fogság alatti tapasztalataikat. E nyolc közül az első felolvasott egy a szenvedő társai által elfogadott rezolúciót.

Ma 14.45-kor elsőnek W. Dey, a norvégiai hivatal szolgája tartott előadást „Egy új ének" címen. Azután megjelent a Knorr testvér. Midőn a stadiont áttekintette, az eddig legnagyobb számú hallgatóságot – 67.009 személyt látta, mindannyiukat nagy várakozásban, hogy meghallgassák az ő kihívó előadását „Isten legyen igaz" címen. Szemükre vethető Jehova tanúinak a Biblia-istenítés? Fölébe helyezik ők a Bibliát Isten és Krisztus tekintélyének? A szónok írásszerinti felelete határozott **Nem!** volt. Azután az Irás kinyilatkoztató világosságát azok jogosulatlan és hamis állására irányította, akik a vallásos szervezetükben mint végleges tekintélyű felsőbb berendezésben bíznak és halott emberek vallásos hagyományait előnyben részesítik a Bibliával szemben. Jehova tanúi ezzel teljes ellentétben nem követnek embereket, sem valamely mberek által alkotott szrvezetet vagy halott emberek tradicióit. A vitakérdésben,

Folytatás a 2. oldalon.

FEL

AZ ŐRTORONY

Jehova Királyságának Hirnöke

„Ismegtudják, hogy én vagyok Jehova" Ezékiel 35:15

XXV. Év. 1947 7. szám

TARTALOM:

Hadd bizonyuljon Isten igaznak	3
Milyen tekintélye van a Bibliának?	4
Vallásos hagyományok	5
Hozzátettek	7
A felső hatalmasságok tekintélyét nem vetjük meg	7
Kinek a tanui	9
Maga a Messiás egyike volt a tanuknak	10
Válasz az ő tanuihoz intézett kihivásra	11
Kinek az evángéliuma	12
Jezus bizonyságtétele	13
Egy „Nép az ő neve számára"	14
„A bizonyságoknak ily nagy fellege"	16

„TI VAGYTOK AZ ÉN TANUIM, IGY SZÓL JEHOVA, HOGY ÉN ISTEN VAGYOK" ÉZSAIÁS 43:12

FEL

A SZENTIRÁS VILÁGOSAN TANÍTJA:

JEHOVA az egyedül igaz Isten s örökiől fogva mindörökké van. Ő a menny és föld Teremtője s minden teremtményeinek az Életadója. A teremtményei kezdete Logosz (Ige) volt és Ő volt a végrehajtó művezető az összes többi dolgok megteremtésében. Lucifer Jehova ellen lázadt és előidézte, hogy Jehova egyetemes felsőbbsége vitássá legyen.

ISTEN a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a földre teremtette s neki a földet rendelte hazájául. Az ember engedett Lucifernek, illetve Sátánnak és szándékosan áthágta Isten törvényét s emiatt halálra ítéltetett. Ádám jogtalan cselekedete következtében minden ember már a születésénél fogva bűnös és nem rendelkezik életjoggal.

LOGOSZ emberré lett. Ez az ember Jézus azért halt meg, hogy váltságdíjat vagy megváltási árt szerezzen az engedelmes emberekért. Isten Jézust mint isteni teremtményt támasztotta fel, a mennyben minden más teremtmény fölé helyezte s mint Isten új főszervezetének a vezetőjét teljes hatalommal és tekintéllyel ruházta fel.

JEHOVA FŐSZERVEZETE a Siónnak nevezett Teokrácia. Ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője. Ő az új világ jogszerinti királya. Krisztus Jézus felkent hű követői Sion gyermekei, Jehova szervezetének a tagjai. Ezekenek mint tanúinak kötelességük és kiváltságuk, hogy bizonyságot tegyenek Jehova felsőbbségéről, hirdessék a Bibliában az emberiségre vonatkozólag kifejezésre juttatott elhatározásait s eljuttassák a királyság gyümölcseit mindazoknak, akik azt hallgatni kívánják.

A RÉGI VILÁG 1914-ben a végéhez érkezett s az Úr Jézus Krisztust Jehova a tekintélytrónjára ültette. Krisztus Sátánt kivetette a mennyből, most pedig előrehalad Jehova nevének az igazolására és „új föld" megalapítására.

A SZABADULÁS és éldás a föld népei számára csak Jehova Krisztus alatt álló s máris megkezdődött királysága útján következhet be. Az Úr következő nagy aktusa Sátán szervezetének a megsemmisítése lesz, valamint az igazságosság teljes felépítése a földön. Az Armageddoni túlélő jóakaratú emberek a királyi uralom alatt végrehajtják „a földnek igazságos nemzedékkel való benépesítésére irányuló" isteni megbízást és a halott emberek előhozatnak sírjaikból és alkalmat nyernek a földi életre.

KÜLDETÉSE:

Az „Őrtorony" kiadása azért történik, hogy az embereket képesítse Jehova Isten és a Bibliában kifejezett elhatározásai megismerésére és megértésére. Főképpen oly bibliai oktatásokat közöl, melyek Jehova tanúinak és az összes jóakaratú embereknek nagy szolgálatot tesznek. Összes olvasóit rendszeres bibliatanulmányozáshoz segíti, a Társulat pedig az ily tanulmányozáshoz még további iratokat szállít mint segédeszközöket. Alkalmas anyagot szolgáltat rádióelőadásokhoz és a Szentírásban való nyilvános oktatáshoz.

Kinyilatkoztatásaiban ez irat szigorúan a Bibliához ragaszkodik mint tekintélyhez. Teljesen külön és távol áll minden vallástól, minden pártiól, szektától vagy más világi szervezettől, teljesen és tartózkodás nélkül Jehova Isten és a szeretett királya, Krisztus Jézus alatt álló országa mellett száll síkra. Ez nem dogmatikus, hanem az olvasót a tartalmának a Szentírás világánál való gondos és részletes megvizsgálására biztatja. Nem vitatkozik s nem tárgyal személyes dolgokat.

(Folytatás a 16. oldalról)

ték vagy szemlélték volna, hogy mi milyen hűségesen futunk. Ezt ő nem gondolhatta, mivel ezek mindannyian haltak és öntudatlanok. (Zsid. 11:13) Ha Pál azt gondolta volna, hogy a próféták bennünket mint nézők szemlélnek, akkor azt a szót használta volna, amely **szemtanút** jelent (**antóptes,** Lukács 1:2-ben), vagy azt a szót, amely **nézőt** vagy **szemlélőt** jelent (**epoptes,** II. Péter 1:16-ban). Továbbá I. Péter 2:12; 3:2) Annak oka, hogy Pál a Zsidók 12:1-ben a **vértanúk** vagy **tanúk** szót alkalmazta az, hogy az előző fejezet 2, 4, 5 és 39. versekben megmondotta nekünk, hogy ezek az ókori hű emberek hogyan nyertek bizonyságot Jehova Istentől, hogy kedvesek előtte s ő az ő Istenük volt. Ahelyett tehát, hogy a mi pályafutásunk folyamán élő tanúk lettek volna, az ókorban voltak Jehava Isten tanúi s megnyerték az ő helyeslésének a megerősítését. Mint élő és igaz Isten ismertette meg magát velük, nekik pedig az életük folyamán tanúkként kellett Istent másokkal is megismertetniök. Ha ezek a hitük kipróbálása végett ilyen megpróbáltatásokat és bajokat szenvedtek el, hogy azután Jehova Istentől elnyerjék az ő helyeslésének bizonyságát és továbbra is az ő tanúi lehessenek, mit tegyünk mi keresztények? Tekintettel Jehova tanúinak ilyen felhőjére, amely minket a hit és hűség számtalan példájaként körülvesz, – távolítsunk el minden akadályt és gyakoroljunk türelmes kitartást, hogy elnyerjük az isteni helyeslést, mint ahogy azok az ókori hűségesek elnyerték.

[7] Mindenekelőtt figyeljünk Jehova legnagyobb tanújára, Krisztus Jézusra, a „hű és igaz Tanúra"; hiszen **ő a** mi vezetőnk. Ő adta nekünk a keresztény hitet és **megmutatta,** hogyan lehetünk tökéletesek ebben a hitben s ezáltal hogyan nyerhetünk helyet övele jutalomként „Isten trónjának jobbján".

[8] Azért azok a felszentelteik, akik napjainkban nem képmutatóan valóban keresztények szeretnének lenni, Jehova tanúi kell legyenek. A kereszténység vallásoskodói csak hadd csúfoljanak bennünket felszésük szerint, mivel mi Jehova nevét viseljük – mi annak ellenére továbbra is küzdünk azoknak a bizonyságtevésében, „akik isten előtt az ő trónusaikon ülnek" es 1914 óta ezt mondják: „Hálát adunk néked Uram, mindenható Isten, aki vagy és aki voltál, hogy a te nagy hatalmadat felvetted és uralkodásodat elkezdted!" (Jel. 11:16,17, **Elberfeldi**) Továbbra is csatlakozunk a mennyei nagy sokasághoz, amely minden dicsőséget Jehova Istennek tulajdonít és kiáltja: „Hallelujah"! Az üdvösség, dicsőség és hatalom a mi Istenünké! mivel igazak és igazságosak az ő ítéletei." Továbbra is Jehova felépített teokratikus uralmának a tanúi leszünk és együtt örvendezünk a mennyei sereggel: **„Hallelujah!** mert az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható elkezdte az ő uralkodását! Örüljünk és örvendezzünk és adjunk neki dicsőséget; mert a Bárány [Jehova felkent királya] menyegzője elérkezett és menyasszonya [az új Jeruzsálem-osztály] már felkészült!" – Jelenések 19:1, 2, 6, 7, **Elberf.**

[9] Nagy megtiszteltetésnek vesszük, hogy tagok lehetünk Jehova tanúinak ebben a hosszú láncolatában, amely Ábeltől – mint első tanútól – kezdve több mint hatezer óven át a jelenkorig ér s amelyhez mint legfontosabb tag Jézus Krisztus, az Isten Fia is hozzátartozik. Jézusra tekintve, mivel ő mint ember a földön tökéletesen hű és igaz volt, továbbra is hűségesen és határozottan teljesíteni kívánjuk a nekünk adott megbízást: „Ti vagytok az én tanúim!" Ebben a számunkra megtisztelő minőségben tovább kívánunk haladni s minden helyesen gondolkozó embernek, bármely nemzetiséghez tartozik az illető, ezt kívánjuk mondani: „Vígadjatok, ti nemzetek az **ő** népével!" – Róma 15:10; V. Mózes 32:43.

WTa. 1946. november 15.

7 Kire nézzünk mindenekelőtt és miért?
8 Hogyan viselkedjünk, hogy napjainkban mint valódi, képmutatás nélküli keresztények cselekedjünk továbbra is.
9 Mit tekintünk mi megtiszteltetésnek? s mit teszünk továbbra is ennek megfelelően?

„Minden te fiaid Jehovától tanítottaknak, és nagy lesz a te fiaid békéje." – Ésaiás 54:13; Elberfeldi fordítás.

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY kiadása
Főhivatal: 117. Adams Street, Brooklyn 1, N. Y.
Tisztviselői:
N. H. Knorr, elnök — Grant Suiter, titkár

Asociaţia „MARTORII LUI IEHOVA" - Bucureşti, strada Basarabia Nr. 39

Aprobat de Cenzura Centrală a Presei

Angolból fordítva, megjelenik minden kultúrnyelven.

Tip. „IMPRIMERIA BUCUREŞTI" - Str. Cobălcescu, 29 - Bucureşti

FEL

AZ ŐRTORONY
MINT JEHOVA KIRÁLYSÁGÁNAK HIRDETŐJE

Hadd bizonyuljon Isten igaznak

„Isten azonban bizonyuljon igaznak, habár minden ember hazug." – Róma 3:4, Rotherham.

JEHOVA Isten az ő Igéje által kötelezte magát, hogy az emberiség történetének mostani idejében bebizonyítja a maga igaz voltát. Hogy ez így van, erre csalhatatlan bizonyítékokkal szolgál. Az ilyen bizonyosságra való tekintettel bölcs dolog az, ha az ember most elismeri Jehova Isten igaz voltát. Aki ezt nem teszi, az minden bizonnyal mindinkább a hazugság és tévelygés útjára kerül s végül a világos látás hiányában elpusztul. Isten Igéjével ellentétes eljárása által az egész világ kétségbevonja a Jehova Istenről szóló igazságot; most pedig itt az ideje, hogy tisztázzuk, mi ez az igazság.

[2] Hol található meg ez a változhatatlan isteni igazság? Megtaláljuk abban a könyvben, amely minden létező könyv között a legnagyobb elterjedtségnek örvend és most 1068 különböző nyelven kapható. Ez a Biblia vagy a Szentírás, amely a legnagyobb számban rendelkezésre áll mind a kritikusoknak, mind az igazságkeresőknek. Az Irásnak ez az elterjesztése megtörtént a hatalmas vallásos ellenállásra való tekintet nélkül. Hogy vallásos részről harcoltak az ellen, hogy az emberek a Bibliát saját nyelvükön kézhez kapják, az nem Isten utasítására történt. Istennek nincs semmi félnivalója attól, hogy a nép az ő nyomtatott Igéjét megvizsgálja és utánanéz, hogy mit mond, s azután Isten műveivel és működésével összehasonlítja. Különben már kezdetben nem úgy rendezte volna, hogy az ő Igéjét és jövendöléseit, valamint az ő tetteinek a történeteit feljegyezzék, hogy azok olvashatók és tanulmányozhatók legyenek.

[3] A Bibliáért Jehova Isten felelősséget vállalt, s ezzel az Igéjével feltűnően összekötötte nevét. Ámbár a Bibliát emberek írták, akik az ő szolgáiként működtek, mégis Isten annak a szerzője; hisz ő ihlette, diktálta és irányította ennek a könyvnek a megírását. Nem származott emberi agyak személyes, magánszerzeményeként, sem olyanok tollából, akik tizenhat évszázad folyamán a Biblia különböző könyveit leírták, hanem Isten láthatatlan vezető ereje hozta létre, amely azokra az írókra hatott. Ezt a Biblia íróinak egyike, ugyanis Péter, aki Isten prófétai Igéje iránt bizalmat igyekszik kelteni, maga kijelenti, ezt írván: „Tudván először azt, hogy az Irásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a szent szellemtől indíttatva szólottak az Istennek szent emberei." – II. Péter 1:20, 21.

[4] Ennek az Istentől ihletett könyvnek az írói a könyv minden oldalán Isten igaz voltát foglalták írásba. Ezért írja a zsoltáros: „Kegyelmed szerint, Jehova, eleveníts meg engem! Igéd összege igazság és a te igazságosságod minden ítélete örökké megmarad." (119. zsoltár 159, 160, **Elberfeldi**) A Biblia első írója, Mózes mondja: „Jehova, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú." (II. Mózes 34:6) Az ily feljegyzések kihívást jelentenek olyan emberek számára, akik Isten igazságát s az ő feljegyzett Igéjét, a Bibliát kétségbevonják. Számunkra azonban biztosítékul szolgálnak arra, hogy a Biblia az a zsinórmérték, amelyen az igazságot meg kell mérni.

[5] E fejtegetésekkel annak a veszélynek tesszük ki magunkat, hogy a Biblia istenítésével vádolnak meg. Egyesek ezt inkább **bibliolatriának** (könyvtiszteletnek) nevezik; egy mértékadó lexikon beszél a „Biblia imádatáról" vagy valakinek a „feltétlen alárendeltségéről, amellyel alá van rendelve a szent iratok bizonyos csoportjának, mely mint a szent szellem tökéletes depozitóriuma [megőrzőhelye] – s mint olyan – csalhatatlannak és mértékadónak számít."* Azt a vádat emelték, hogy ez az úgynevezett **bibliaistenítés** felelős azért, hogy a protestantizmus többszáz szektára szakadt, melyek a Bibliát mindannyian mint egyedüli vezetőjüket s mint legfőbb tekintélyüket veszik igénybe, állításaik szerint mindannyian megtalálják vallástanaik, szervezési formájuk és eljárásuk módjának a helyességét. Ezokból bélyegzik meg a katolikusok a Bibliát mint „viszályt keltő könyvet".

[6] A római katolikus hierárchia a Vatikánállamban székelő pápájának a vezetése alatt az ilyen Biblia-istenítés minden látszatát elkerüli. Azt tanítja, hogy a Szentírás tartalmaz **néhány** kinyilatkoztatott isteni igazságot, de nem az **összes** kinyilatkoztatott igazságokat. Azt tanítja, hogy a római katolikus vallásrendszer a megőrzője az **egész** isteni kinyilatkoztatásnak, amely mint élő, állandó tanítóra és magyarázóra megőrzés és megmagyarázás végett rá van bízva; s mivel az egész isteni kinyilatkoztatás neki mint élő tanítónak adatott át, azért a pápa útján a hierárchia a magyarázója a Szentírásnak, amely csak egy részét tartalmazza a kinyilatkoztatott igazságnak. Ezért – állítása szerint – nem köteles minden tanítását a Bibliával bizonyítani, hanem azt állítja, hogy hagyományainak éppen annyi súlyuk van, mint a Bibliának, vagy hogy ezek még illetékesebbek, s ezért egyedül dönthet arról, vajjon igaza van-e vagy sem, anélkül, hogy a Bibliát figyelembe kellene vennie. Az ő szervezetének a gyermekei tehát vallásszervezetükhöz kell forduljanak, hogy felvilágosítást és oktatást nyerjenek Istenről; a Bibliát pedig csak mint az igazság elégtelen és időszerűtlen mértékét fogadhatják el. Miért elégtelen és időszerűtlen? Mivel a Bibliában – állításuk szerint – csak néhány, nem az összes hitigazságok vannak feljegyezve s azokat nem érthetjük meg közvetlenül, mivel nagy mértékben rá vannak szorulva a római vallásszervezetnek a Vatikánvárosból jövő magyarázatára.

[7] Igy a római katolicizmus vallásrendszere az emberek között a Biblia cenzoraként lép fel, amelytől az ember a Biblia megértése tekintetében nem független. Ez a rendszer ragaszkodik ahhoz, hogy hatalma van az emberek gondolkozása felett s olyan állást igényel magának, amely minden kritika felett áll, nem vonható kétségbe és fontosabbnak tekintendő, mint a Biblia.

[8] Jehova mostani tanúinak a Bibliával való kapcsolata jólismert. A törvényes területet, amelyet világszerte eszközként használnak fel tevékenységük számára, „Őrtorony Biblia és Traktátus Társulat" néven ismerik. A vele rokon testület, amely a munkát Britanniában vezeti, mint „Nemzetközi Bibliakutatók Egyesülete" ismeretes, ezért Jehova tanúit régebben általában „bibliakutatóknak" nevezték. Jehova tanúi 1918 óta, az első világháború befejezése óta máris félmilliárd könyvet (Bibliát is) és füzetet terjesztettek el, amelyek mind a Biblia magyarázatát tartalmazzák s ehhez járul még „Az Őrtorony" félhavonként, amely kizárólag bibliai tartalmú cikkeket közöl. Mindenhol nyilvános előadásokat tartanak és házi bibliatanulmányozásokat is vezetnek be. Minden beszélgetésük a Bibliára irá-

* Webster **New International Dictionary**-je, 2 teljes kiadás.

1 Kinek az igaz voltát kell most elismerje az ember és miért?
2 Hol található meg Isten igazsága? és honnan tűnik ki, hogy Istennek semmi félnivalója nincs, ha Igéjét a nép elé tárja.
3 Ki viseli a felelősséget a Biblia létezéséért és mennyiben?
4 Mi nyujt biztosítékot arra, hogy a Biblia az a zsinórmérték, amellyel az igazságot mérni lehet?
5 Milyen vádnak tesszük ki magunkat? és katolikus vélemény szerint milyen vallási állapotért felelős ez a körülmény?
6 Milyen igények és tanok által kerüli el a katolikus hierárchia az ilyen biblia-istenítés minden látszatát?
7 Milyen állást foglal el ezáltal a római kat. rendszer?
8 Mennyiben ismeretes Jehova tanúinak a Bibliával való kapcsolata?

FEL

nyul. Midőn a náci-fasiszta-vallásos világuralom-összeskü-vés kiterjeszkedett, a Biblia Jehova tanúival együtt a „föld alá" került azokban az országokban, ahol a nácik és fasiszták hatalomra jutottak. Most pedig, a második világháború befejezése után, Jehova tanúi ismét előjöttek a bortönökből, internálótáborokból és a föld alól, határozottabban és bátrabban mint valaha, elviszik a **bibliai oktatásokat** a népnek minden nemzetben.

9 Vádolhatók-é Jehova tanúi ezért az eljárásukért **bibliaistenítéssel?** Azáltal, hogy minden tanításukat bibliai bizonyítékokkal támasztják alá és a Bibliára mint tekintélyre hivatkoznak, a Biblia tekintélyét fölébehelyezik Krisztus tekintélyének, sőt fölébehelyezik a legfelsőbb Jehova Isten tekintélyének? Vajjon Jehova tanúi egyszerűen a protestántizmus egy további kiszakadt szektáját alkotják? Szervezetük emberi képződmény, amely éppenúgy, mint a római katolikus rendszer magának követeli ki az illetékességet a Biblia magyarázatára és az igazi hívőket korlátlanul vezérként szolgálja? Ezek a kérdések feleletet érdemelnek.

MILYEN TEKINTÉLYE VAN A BIBLIÁNAK?

10 Jehova tanúinak összes ellenségei, a vallásosak és nemvallásosak, már eleve el szeretnék venni kezükből a bizonyítás legfontosabb fegyverét, azt a fegyvert, melyet Jehova minden tanúja különbség nélkül használ, tudniillik a Bibliát. Hogyan teszik ezt? Amennyiben érvényt szereznek annak az elvnek, hogy a Biblia tekintélyét nem lehet többre becsülni, mint Isten vagy Krisztus tekintélyét. Azt kérdezzük azonban: Hogyan vádolhatnak bennünket azzal, hogy a felső hatalmasságok, Isten és Krisztus tekintélyét félretesszük, ha a Bibliára hivatkozunk mint bizonyítékra? Jehova Isten igényt tart a Bibliára, még pedig úgy, mint saját tulajdonára. Isten adta nekünk a Bibliát meghatározott célra, s ez a cél bizonyára nem az volt, hogy a könyvállványra rakjuk s ott a feledésnek engedjük át, hanem azért adta, hogy rendszeresen tanulmányozzuk és mint vezetőnkhöz és tanácsadónkhoz kérdésekkel forduljunk.

11 Amióta a nagy rágalmazó Édenben Isten Igéjének a hihetőségét és az isteni törvény tekintélyét kétségbe vonta, Isten az ő elhatározását kinyilatkoztató Igéjét adta az embereknek és feljegyeztette azt. Egy államban vagy politikai, kereskedelmi és vallásos szervezetben a legfőbb uralkodó az utasításait és magyarázatait legszívesebben írásban adja ki. Ha azután az alantas tisztviselő vagy alkalmazott állandóan ezekre az írásbeli utasításokra hivatkozik és egész viselkedésében ezekkel összhangban igyekszik lenni, akkor bizonyosan nem lehet őt azzal vádolni, hogy túlteszi magát a legfelsőbb uralkodó tekintélyen. Ha azonban ezeknek az írásbeli utasításoknak csak egy részét venné figyelembe s a többieket megvetné, ez felettesének a kigúnyolását jelentené. Ha ellenben az összes utasításokat mértékadónak tekinti az államban vagy a maga szervezetében való helyes viselkedésre, olymódon, hogy azt tanulmányozza és figyelemben tartja, akkor ez a legjobb bizonyítéka annak, hogy a legfelsőbb uralkodó tekintélyét elismeri. Pontosan ennek megfelelően viselkednek Jehova tanúi Jehova Igéjével, a Bibliával szemben annak kimutatása végett, hogy a Legfelségesebb felsőbbségét elismerik. Az ő Igéjében, a 119. zsoltár 105-ben jegyeztette fel szolgája útján a Legfelségesebb Isten: „Lábam szövétneke a te Igéd és ösvényem világossága." Ha tehát ennek az ihletett „szövétneknek" a világosságát javukra óhajtják fordítani, akkor Isten írott Igéjéhez kell fordulniok s annak megfelelően kell járniok.

12 Egyetlen katolikus vagy protestáns vallásos ember sem vádolja azzal Jézus Krisztust, hogy az ő felettese, Jehova Isten tekintélyét félretette. Midőn Jézus a földön tartózkodott, elismerte, hogy az isteni utasítások alatt áll. Ennek megfelelően mondotta ő azoknak, akik őt törvényszegéssel s eszerint Isten tekintélyének a megvetésével vádolták: „Én magamtól semmit sem tehetek; amint (Istentől) hallom, úgy ítélek és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki engem küldött." Egyesek jelt kívántak tőle s ezeknek így szólt: „Mivel én nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki engem küldött." (János 5:30; 6:38) Azért ajánlja nekünk az apostol, hogy Jézus eljárására figyeljünk: „Nézvén Jézusra, a hit elkezdőjére és befejezőjére, aki nem figyelvén a gyalázatra, az előtte lévő örömért a keresztet tűrte el és az Isten trónjának jobbjára ült." (Zsid. 12:2, **Elberfeldi**) Hogy Jézus ilyen gyalázatos halálnak tette ki magát és azután a mennyei trónra Isten jobbjára emeltetett, a legerősebb bizonyíték amellett, hogy ő Istenének, Jehovának a tekintélyét sohasem vetette meg, hanem minden időben alárendelte magát neki. Mivel nekünk Jézusra mint Vezetőnkre és mint tökéletes példára kell tekintenünk a hitben való járásunkat illetőleg, azt kérdezzük tehát: Tulajdonképpen mit tett Jézus mint ember azzal, hogy az isteni tekintélyt állandóan – méghozzá a legnagyobb mértékben – ilyen nagy figyelemben részesítette?

13 Tagadhatatlan, hogy ő minden alkalommal a Bibliára hivatkozott. Az ő napjaiban, midőn a földön volt, az ihletett héber iratok alkották a Bibliát, tudniillik Mózes első könyvétől Malakiás jövendöléséig. Akkor nem létezett római katolikus vallásszervezet. Még mielőtt Jézus megkezdte volna nyilvános szolgálatát, a minden isteni tekintéllyel ellenkező Sátán meglátogatta őt a puszta magányában, hogy megkísértse. Ott hivatkozott Jézus háromszor a Bibliára mint a számára irányadó írásbeli isteni utasításokra, így szólván: 1. „Meg van írva: Nem csak kenyéren él az ember, hanem mindazokon az igéken is, amelyek az Isten szájából származnak." 2. „Az is meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet." 3. „Távozz tőlem Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd és csak neki szolgálj!" (Máté 4:4, 7, 10) Itt Jézus Krisztus, Isten egyházának a feje az **írott** Igére hivatkozott és abból idézte azokat a helyeket, amelyekkel vezéreltette magát eljárásaiban. Vajjon ezzel lekicsinyelte Jehova Isten tekintélyét és a Biblia tekintélyét Isten fölé helyezte? Nem, ennek éppen az ellenkezőjét tette; annál inkább hangsúlyozta Isten tekintélyét, amint az az oktatás írott Igéje által kifejezésre jut.

14 Jézus az Isten írott Igéjének további magasztalására kikergette a kereskedőket a jeruzsálemi templomból s amellett Isten Igéjére hivatkozott: „Meg van írva: Az én házamat imádság házának nevezik, ti pedig rablók barlangjává tettétek azt." Később a hagyományaikhoz ragaszkodó vallásoskodók azt a vádat emelték ellene, hogy Isten tekintélye fölé helyezte magát. „Mikor a templomba bement, tanítása közben odamentek hozzá a papi fejedelmek és a nép vénei és így szóltak: „Mi jogon (**angol B.:** Milyen tekintély által) cselekszed ezeket és ki adta neked ezt a jogot [tekintélyt]?" (Máté 21:13, 23) Jézus kimutatta, hogy Isten a héber prófétákat is magábafoglaló írott Igéjében oktatást nyujt, az ellene zúgolódóknak így szólván: „Meg van írva a prófétákban: ‚És mindnyájan az Istentől tanítottak lesznek.' Mindaz, aki az Atyától hallott és tanult, hozzám jön." A saját hagyományaikhoz igazodó vallásvezérek által ezek a zúgolódó zsidók bizonyára nem az Atyától tanultak; hisz azok a vezérek nem jöttek Jézushoz. – János 6:45.

15 Midőn Jézus az ő szülővárosába ment, kinyilvánította a lakosok előtt isteni felhatalmazását Isten írott Igéje alapján. A zsinagógában „Ésaiás próféta könyvét adták oda neki és amint a könyvet felnyitotta, azt a helyet találta, ahol ez van megírva: Az Úr szelleme van rajtam, mivel felkent engem, hogy a szegényeknek jó hírt mondjak." (Luk. 4:17, 18) Jézus a szent iratok tekintélyét nem helyezte Isten tekintélye fölé, amikor a hitetlen zsidóknak így szólt: „Ne gondoljátok, hogy én vádolni foglak titeket az Atyánál. Van aki vádoljon titeket: Mózes, akiben reménykedtek. Mert ha Mózesnek hinnétek, nekem is hinnétek, mert ő rólam írt. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, hogyan hisztek majd az én beszédeimnek? (János 5:45–47) Jézus tehát minden tekintélyével kész volt háttérbe lépni és csak Isten írott Igéje által vádoltatta őket. Az Isten tekintélyének való alárendeltsége bebizonyosodott, midőn elfogatása és halála előtt vonakodott visszalépni, tanítványainak így szólván: „Az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja!... Ezen az éjszakán mindnyájan meg-

9 Milyen kérdések várnak azért feleletre Jehova tanúit illetőleg?
10 Hogyan szeretnék az elnyomók mindjárt kezdetben kivenni Jehova tanúinak kezéből a bizonyítás legfontosabb fegyverét?
11 Miáltal van szemléltetve a felettes tekintélynek az elismerése? és hogyan felel meg ez Jehova tanúi viselkedésének?
12 Hogyan mutatta meg Jézus a földön szóval és cselekedettel, hogy Isten tekintélyét nem tolta félre?
13 Hogyan dicsőítette Jézus a pusztában történt megkísértése idején Isten tekintélyét?
14 Hogyan vitte dicsőségre Jézus Isten Igéjét a templomban lévő kereskedőkkel és a zúgolódó zsidókkal szemben?
15 Hogyan nyilatkoztatta ki Jézus Isten írott Igéje iránti tiszteletét Názáretben, hogyan a hitetlen zsidók előtt s elfogatása előtt a tanítványai előtt?

FEL

botránkoztok bennem, mert meg van írva: ‚Megverem a pásztort és elszélednek a juhok'." (Márk 14:21, 27) „Mert mondom nektek, hogy teljesülnie kell rajtam ennek az írásnak: ‚És a bűnösök közé számították.' Mert a rólam írottaknak is van vége." – Lukács 22:37.

16 Jézus a halálból való feltámadása után sem változtatta meg a héber iratokkal szemben elfoglalt álláspontját s nem gyengítette azok tekintélyét mint a keresztények számára szükséges felvilágosítások forrását. A következőket olvassuk róla, midőn feltámadása napján két tanítványával Emmausba ment: „És Mózesen és mind a prófétákon kezdve, megmagyarázta nekik azt, ami az összes Írásokban őróla szól." – Luk. 24:27.

17 Midőn azután ugyanazon a napon megjelent apostolainak és ezek társainak, így szólt nekik: „Ezek azok az igék, amelyeket veletek létem alatt beszéltem nektek, hogy teljesülnie kell mindannak, ami rólam Mózes törvényében, a prófétákban és a zsoltárokban meg van írva. Azután megnyitotta elméjüket az Írások megértésére. És azt mondta nekik: Így van megírva, így kellett Krisztusnak szenvednie és a halálból harmadnap feltámadnia." (Luk. 24:44–46) A héber iratokra való ezen állandó hivatkozásokkal Jézus egyáltalán nem igyekezett a Biblia tekintélyét Jehova tekintélye fölé helyezni. Ellenkezőleg, hűségesen Isten tekintélyét bizonyította az oktatás és jövendölés végett megírt Igéjére való gondos hivatkozással. Jézus az Isten Igéjét mint igazságot jelentette ki. Életútját úgy rendezte, hogy Isten Igéje igaznak bizonyuljon és azáltal igazolva legyen. A Szentírásnak nem csupán egy részét használta fel, a többi részét félretolva, hanem ha írásszövegeket idézett és azokat alkalmazta, akkor az idézeteket a héber iratok **minden** részéből vette, amely iratok „a törvényben", „a prófétákban" és „a zsoltárokban" vannak csoportosítva. Így az ő eljárása nem állott ellentétben az Igével, hanem azt mutatta, hogy Isten Igéje összhangban van önmagával, nem mond ellent önmagának vagy nem megbízhatatlan.

18 Ki akarná Jézus Krisztust a Bibliára való ilyen lelkiismeretes utalása és hivatkozása miatt biblia-istenítéssel vádolni? Csak az Ördög és a démonai teszik meg ezt. Jézus hűségesen ragaszkodván Isten írott Igéje szövegéhez és ismételten szövegeket idézvén abból, nem magát a Bibliát imádta, hanem ily módon a legfelsőbb tekintélyt, Jehova Istent tisztelte és őt szolgálta. Jézusnak ez a viselkedése példaadó volt összes igaz követői számára; hisz megmondotta nekik, hogy őt kell követniök. És az ő igaz követői meg is tették ezt.

19 Péter, akit a római katolikus hierárchia kitartóan a maga első pápájának nevez, az emberek között azért volt oly kiváló, mivel visszatért a Bibliához és azzal vezéreltette magát. Röviddel Jézus mennybemenetele után Péter igazságként nyilatkoztatta ki Isten írott Igéjét, az áruló Júdásról így szólván: „Mert meg van írva a zsoltárok könyvében: ‚Lakóhelye legyen pusztává és ne legyen, aki benne lakik. És: ‚Vigvázótisztét más vegye át'." (Csel. 1:20) Pünkösd napján Péter, Krisztus által Isten szellemétől ihletve, idézett valamit Jóel és Dávid jövendöléséből." (Csel. 2:16–21, 25–28, 34, 35) A templomban azután Péter hivatkozott Mózes írásaira és utalt „az összes prófétákra is Sámueltől fogva sorjában, ahányan csak szóltak". (Csel. 3:22–25) Ezzel Péter hivatkozott az összes héber iratokra Mózestől Malakiásig. A következő napon Péter – nem önmagától, hanem az Isten szellemétől indítva – a tradíciókhoz ragaszkodó zsidó synedrium (sanhedrin) előtt a zsoltárokból vett idézetekre támaszkodott. – Csel. 4:11.

20 Végül Péter az ő nevét viselő két levélben idézeteket sorakoztat fel Mózes írásaiból, Ésaiás könyvéből, a zsoltárokból, a Példabeszédekből és más könyvekből. Amidőn ezt az eljárási módot választja, Jézus elváltozási jelenetére támaszkodik, amely alkalommal Mózes és Illés próféták látomásban megjelentek neki. Azután hozzáfűzte: „És hitelesebb prófétai igével rendelkezünk, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint homályos helyen világító szövétnekre, míg felvirrad a nappal és a hajnalcsillag felkél szívetekben; – tudva elsősorban azt, hogy az írás egyetlen próféciája sem fejthető meg magából." – II. Péter 1:19, 20.

21 Péterhez hasonlóan az ihletett görög iratok összes többi írói szintén hivatkoztak írásszövegekre a régebbi bibliarészekből, a héber iratokból. Több száz ilyen idézet van, amelyekkel a saját írásaikat bizonyították és támogatták. Krisztus Jézushoz hasonlóan ők sem tagadták annak szükségességét, hogy ilyen írásszövegekre támaszkodjanak. S amennyiben visszanyúltak a Jézus előtti időre és a héberből idéztek szövegeket, még csak nem is gondoltak arra, hogy Jézus tekintélyét félretolják és a héber iratok tekintélyét a Krisztus Jézusé fölé helyezzék. **Biblia-istenítést** követtek-e el tehát a héber iratokkal szemben? Egyáltalán nem. Ha az a nagy figyelem, amelyet még maga Jézus is tanúsított ezekkel a héber iratokkal szemben és az ezekre az iratokra való hivatkozása nem volt bálványimádó biblia-tisztelet, akkor példájának az ő apostolai és tanítványai részéről való követése sem az, akik a héber iratok tekintélyére hivatkoztak és ezekből idéztek. – Cselekedetek 28:23.

22 Pontosan ez a helyzet Jehova tanúi esetében is, ha a nyomtatványaikban és beszédeikben szívesen és gyakran hivatkoznak mind az ihletett görög iratokra, mind a héber iratokra is. Ama szent iratokat mind azért jegyezték fel és őrizték meg, hogy minden időben elővehessük és kikérhessük tanácsukat. Ezt az ihletett apostol világosan megmondja nekünk. Pál figyelmen kívül hagyja az összes szájhagyományokat és ezt írja: „Mert Krisztus sem a maga kedvét kereste, hanem amint meg van írva: ‚Gyalázóid gyalázásai rám hullottak.' Mert mindaz, ami régen [Krisztus előtt] megíratott, a mi okulásunkra van megírva, hogy ama béketűrés és vigasztalás által, amelyet az Írások nyujtanak, mienk legyen a reménység." (Róma 15:3, 4) Pál megjegyezte, miután a héber iratokból idézte azt, ami az izráelitákkal történt: „Mert mindaz példaképpen történt azokkal, hogy okuljunk belőle mi, akikre e világkorszak vége elérkezett." (I. Kor. 10:11) Ha tehát az írásokat félretennők és másokat megakadályoznánk abban, hogy azokat megszerezzék és tanulmányozzák, akkor önmagunkat és másokat is megrabolnánk mindattól, ami vigasztalást és bátorítást most, e világ végén ezek az ihletett iratok nyujtanak. Ilyen rablást Jehova tanúi – Isten kegyelméből – sohasem követnek el. Továbbra is terjesztik a Bibliát, bibliatanulmányozásra buzdítanak s azt előmozdítják.

VALLÁSOS HAGYOMÁNYOK

23 Azonban hirtelen felvetődik az „elégségesség" kérdése. Mindenekelőtt a római katolikus hierárchia kifogást emel arra vonatkozólag, hogy a Szentírás nem elégséges, nem elegendő és nem teljes. Azt a merész követelést intézik hozzánk, hogy az „egyháznak" nevezett római kat. vallásszervezet valláshagyományait a Bibliával egyenértékű tekintélynek kell tekintsük és olyasmiként ismerjük el, ami a Biblia hiányait kiegyenlíti. Egy ismert jezsuita pap füzete arra a kérdésre: „Mi a Biblia?" katolikus módon következőképpen felel meg: „Az egyháznak és elismert magyarázóinak [atyák, doktorok és teológusok] tana a multból elegendő, de nem időszerű szabályt nyujt. Ez elegendő, mivel az egyház minden időben minden igazságnak a megőrzője s a rábízott javakat sértetlenül és zökkenő nélkül adja tovább. De időszerűtlen, mivel sok kutatást és tanulmányozást igényel annak történelmi megállapítása, hogy az egyház mit tanított valóban a multban egy meghatározott időben. Ezt a tant ‚tradíciónak', illetve ‚hagyománynak' nevezik és Gasparri kardinális következőképpen magyarázza:

‚Tradíción értem azon kinyilatkoztatott igazságok összességét, amelyeket az apostolok magának Krisztusnak az ajkairól hallottak, vagy amelyek a szent szellem által adattak nekik s amelyek egészen hozzánk jutottak, bizonyos tekintetben tovább hagyományoztattak és a katolikus egyházban szakadatlan sorrendben megőriztettek'."

24 Azok a „tradíciók", amelyeket a hierádchia magának igényel, eszerint ‚Jézus szóbeli tanításaiból, kijelentéseiből és oktatásaiból állanak és pedig a szent szellem által', ezek kezdetben íratlanul maradtak s az egymásután következő katolikus papok egymásnak tovább hagyományozták. Ez igényekkel, amelyeket a hierárchia a maga hagyományai érdekében állított fel, pontosan azon zsidó papoknak szokását és példáját követi, akik Krisztus Jézust és apostolait elvetették.

16, 17 a) Miből tűnik ki, hogy Jézus az Isten Igéje iránti álláspontját feltámadása után sem változtatta meg? b) Mennyiben nem volt az arra irányuló kísérlet, hogy a Biblia tekintélyét Isten tekintélye fölé helyezze?

18 Lehetett-e ezért Jézust Biblia-istenítéssel vádolni? vagy minek adja ő mintapéldáját?

19 Hogyan utánozta Péter az ő beszédeiben Jézus példáját?

20 Hogyan utánozta Péter Jézus példáját leveleiben is?

21 Hogyan utánozták a görög iratok többi írói is Jézus példáját anélkül, hogy a Bibliát istenítették volna?

22 Mit nem vesznek el Jehova tanúi senkitől, ha – Róma 15:4 és I. Kor. 10:11 szerint – írásszövegeket idéznek?

23 Milyen igényt támaszt a hierárchia a maga „egyháza" és hagyományai számára?

24 Kinek a példáját követi a hagyományokkal kapcsolatos ily igényekkel?

FEL

25 Azok, akik napjainkig a júdaizmust, a zsidó vallást gyakorolják, azt igénylik a maguk számára, amit ma az ő **szóbeli törvényüknek** neveznek: „Mert nekik kettős törvényük van – mint **első** a Szentírásban feljegyzett írott törvény; s mint **második** a szóbeli törvény, amelyhez csak véneik hagyományai által jutottak. És azt mondják, hogy mindkettőt Mózes hozta nekik a Sínai hegyről; azonban csak az elsőt írták le, a másikat pedig a vének adták át egyik a másiknak hagyományozás útján; kitartanak amellett, hogy mindkettőnek egyenlő tekintélye van, mivel mindkettő egyazon isteni eredetű s ezért – állítják ők – a második éppenúgy kötelező számukra, mint az első, sőt még sokkal jobban; mert az írott törvény – mondják ők – sok helyen homályos, szűkös és hiányos s nem szolgálhatna számukra tökéletes zsinórmértékül a szóbeli törvény nélkül, amely nézetük szerint részletes, teljes és hibátlan magyarázatát nyujtja mindannak, amit a másik törvény tartalmaz, s ezáltal annak összes hiányosságait megszünteti és nehézségeit feloldja; ezért az írott törvényt semilyen más módon nem követik, mint a szóbeli törvény kinyilatkoztatása és magyarázata szerint. Ezért állítják náluk általában, hogy a szövetség ‚nem az írott törvény alapján köttetett velük, hanem a szóbeli törvény alapján'; s eszerint az elsőt mintegy félreteszik, hogy a másiknak helyet adjanak, s az egész vallásukat hagyományokon építik fel." – Prideaux Dékán, „The Connection of the History of the Old and New Testament" (1718) c. művében.

26 Péter apostol világosan megmondja nekünk, hogy Krisztus Jézust Mózes árnyékolta elő és ő az ellenképi Mózes. Most a hierárchia azt állítja, hogy Krisztus Jézus szóbeli, íratlan hagyományt adott, melyet az ő vallásszervezetében adtak tovább. Ha ez így volna, akkor a hierárchia, amely az ellenképes Mózessel kapcsolatban ilyen igényt emel, egyet kell értsen a zsidó rabbikkal abban, hogy Isten az előképes Mózesnek **szóbeli törvényt** is adott, melyet a zsidó papok nemzedékről nemzedékre tovább kellett adjanak. Egyetért-e a hierárchia azzal, kérdezzük mi, hogy a zsidó vallásos véneknek vagy atyáknak ilyen szóbeli hagyománytörvény adatott? Ha igen, elfogadja-e akkor a hierárchia a zsidó vének ezen hagyományait, melyek a zsidó Talmudban vannak feljegyezve? Elismeri-e a hierárchia, hogy ezek éppen olyan ihletettek és tekintélyűek, mint a Biblia? Ha a hierárchia megteszi ezt, akkor érvényben hagyja a zsidó papság azon valláshagyományait, amelyeket Jézus Krisztus és Péter apostol, valamint Krisztus összes többi apostolai elvetettek. Ilyen hagyománytörvényt az ihletett héber iratok harminckilenc könyve – a zsidó papság minden olyan állításával szemben, hogy Mózes írott törvénye mellett mindig létezett egy szóbeli törvény – még csak meg sem említ sehol s nem állítja, hogy az egyenlő volna Istennek Mózes és más prófétái által írott Igéjével, sem nem jelenti ki nélkülözhetetlennek számunkra az írott Ige megértéséhez.

27 Krisztus Jézus a Mózeshez hasonló megígért Próféta, mégpedig nagyobb, mint ez. Miért fogadja akkor a hierárchia Mózes szóbeli törvényét és miért utasítja el azt, holott ugyanakkor síkraszáll a szóbeli törvények és tanok oly hagyományai mellett, melyet állítólag Jézustól és a szent szellemtől származtak? Az állítólag Mózestől származó hagyománytörvényt az ihletett héber iratok harminckilenc könyve teljesen elhallgatja. Éppúgy hallgat a Jézus Krisztus tanítványai által írott huszonhét görög irat is az állítólag Krisztustól és a szent szellemtől szóbelileg hagyományozott tanokról; nem állítja, hogy az igazságok ily gyüjteménye létezne, sőt ilyesmit még csak meg sem említ. Ha az igazságoknak ilyen szájról-szájra hagyományozott gyűjteménye létezne s az írott Biblia magyarázatához szükséges lenne, miért hallgatják el teljesen Jézus tanítványai? Ezek közös hallgatása ellene szól az ily gyűjtemény létezésének. Tagadja, hogy a római katolikus vallásrendszer hagyományozás által Krisztus Jézustól írásban le nem fektetett igazságok ily gyűjteményét kapta volna s hogy e hagyományok nélkül a Biblia elégtelen volna. Mindazonáltal az elhallgatás nem az egyedüli bizonyíték a hagyomány ellen.

28 Jézus Krisztus, az Isten egyházának feje állást foglalt a hagyományok vagy az íratlan szóbeli törvény ellen. Máté apostol és Márk tanítvány egyaránt arról számolnak be gondosan, hogy Jézus hogyan foglalt állást kifejezetten a vallásos hagyományok ellen: „Akkor írástudók és farizeusok érkeztek Jézushoz Jeruzsálemből és így szóltak: Miért szegik meg tanítványaid a vének hagyományát? Mert nem mossák meg a kezüket, mikor kenyeret esznek. Ő pedig azt felelte nekik: Ti pedig miért szegitek meg az Isten parancsát a hagyományotok által? Mert az Isten azt parancsolta: **‚Tiszteld atyádat és anyádat!'** és: **‚Aki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal haljon meg'.** Ti pedig így beszéltek: Ha valaki azt mondja atyjának vagy anyjának: Áldozati ajándék az, ami tőlem neked járna, – az ilyennek nem kell az atyját vagy anyját tisztelnie **(Elberfeldi:** Adomány az, ami neked részemről javadra lehetne; és egyáltalán nem tiszteli atyját vagy anyját). Így teszitek érvénytelenné az Isten parancsolatát a ti hagyományotok által. Képmutatók, helyesen prédikált felőletek Ézsaiás, mikor azt mondta: **Ez a nép hozzám szájjal közelget és ajkával tisztel engem, de szívük távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha emberek parancsát tanítják tudomány gyanánt'.**" (Máté 15:1–9) Jézus Ésaiás prófétát idézi s ezzel azt bizonyítja, hogy Ésaiás szintén ellene volt a vallásos hagyományoknak, mivel ezek előidézték, hogy Jehova parancsait megszegték és érvénytelenné tették.

29 Ha a hagyomány Isten írott Igéjéhez hasonlóan isteni eredetű lenne, akkor a kettőnek összhangban kellene lennie egymással. Ha azonban ellentmondanak egymásnak, akkor az egyiknek nyilvánvalóan Istentől, a másiknak pedig Isten ellenségétől vagy ellentmondójától kell származnia. Mivel Jézus kijelentette, hogy a vének hagyományai ellentmondanak Isten törvényének és parancsának és a vének mentségül használják fel Isten törvényének megkerülésére, ezzel be is van bizonyítva, hogy a vallásos hagyományok Isten ellenségétől, Sátántól, az Ördögtől származnak, aki vallásvezéreket használt fel. Ha Jézus a tanítványait óvaintette a szóbeli hagyományozás módszerétől, akkor logikusan nem ajánl ilyen módszert egyházának, amelynek fejévé tette őt Isten. Ennek megfelelően bírjuk mi a hagyományok helyett a Szentírás keresztény könyveit a görögből, amelyeket Isten szellemének indítása folytán írtak.

30 Pál apostol teljes őszinteséggel megmondja, hogy a vallásos hagyományok milyen kereszténytelen módon hatottak rá, éppen azok a hagyományok, amelyek állítólag mint szóbeli törvény Mózestől a vénekre vagy öregekre maradtak. Pál ezt írja: „Hiszen hallottátok, hogyan viselkedtem, mikor a zsidósághoz (a zsidó vallásba, **Douay**) tartoztam, hogy mértéken túl üldöztem az Isten egyházát és pusztítottam azt. És a zsidóskodásban **(Douay:** a zsidó vallásban) sok nemzetembeli kortársamon túltettem, mert szerfelett rajongtam őseim hagyományaiért." (Gal. 1:13, 14) Pált a vallásatyái hagyományaiért való egykori buzgólkodása ellentétbe hozta Mózes törvényeivel; hisz ez őt Krisztus Jézusnak, a nagy Prófétának heves ellenségévé tette, akiről Mózes írt és akinek Mózes előképe volt. Ezt a vallomást Pál a mi javunkra írta le, hogy a hagyományok ellen Krisztus követőinek bizonyítékok álljanak rendelkezésükre.

31 Amely hagyományokat Pál tovább kellett adjon, azt Istentől ihletve írásban tette meg. Írásban jelenti ki: „Mert az Úrtól vettem, amit **át is adtam** nektek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret és hálát adva megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem." „Mert először is azt **közöltem** veletek, amit én is vettem: hogy Krisztus meghalt bűneinkért az Írások szerint." (I. Kor. 11:23, 24; 15:3) Pál azt mondja tehát – jól megjegyzendő, hogy „az Írások szerint", nem a tradíciók szerint. Pál Krisztus hirdetésénél sohasem hivatkozik vallásos őseinek tradícióira, hanem az Írásokra. Óvaintett minden vallásos embertől, ezt írván: „Vigyázzatok, hogy senki zsákmányul ne ejtsen titeket bölcselkedéssel és üres csalással, ami emberi hagyomány, a világ elemi ismeretei és nem a Krisztus szerint való." – Kolossé 2:8.

32 Amely tanításokat Pál Krisztustól kapott, írásban adta tovább az egyháznak. Azért írja Pál a II. Tessalonika 2:15

25 Mit állítanak és követnek azok, akik júdaizmust gyakorolnak, a hagyományokra vonatkozólag?

26 a) A logika szerint a hierárchia miért kellene higgyen Mózesnél is szóbeli törvény létezésében? b) Mi mindent mondanak a héber iratok a szóbeli, hagyomány szerinti törvényről?

27 a) Ha a hierárchia Mózes esetében fogadja a szóbeli törvényt, ebből következőleg mely esetben is kellene fogadnia ezt? b) Mi mindent írnak a görög iratok a szóbeli tanításról és mire mutat ez?

28 Milyen érveléssel mutatta ki Jézus a hagyományokkal szemben elfoglalt álláspontját?

29 Mit bizonyít az, ha a hagyomány és a Biblia nincsenek összhangban? s a kettő közül melyikkel rendelkezik az egyház és következőleg kitől kapta azt?

30 Hogyan foglalt állást Pál a Gal. 1:13, 14-ben egy meghatározott kérdésben a keresztények közötti hagyományok ellen?

31 Pál hogyan adott tovább hagyományokat? és mitől óvta a hívőket?

32 Mi történt a Pál által továbbított hagyományokkal? s hogyan származtak azok?

FEL

és a 3:6-ban: „Ezért hát testvéreim, álljatok szilárdan és tartsátok meg ama tanításokat, amelyeket tanultatok, akár beszédünkből, akár levelünkből." „Meghagyjuk pedig nektek, testvéreim, az Úr Jézus Krisztus nevében, hogy szakítsátok meg az érintkezést mindazokkal a testvérekkel, akik rendetlenül és nem amaz utasítás **(Káldi:** hagyomány) szerint élnek, amelyet tőlünk vettetek." (I. Kor. 11:2) Az ilyen hagyományok vagy utasítások, amelyeket Pál a keresztényeknek adott, tehát Isten ihlette Igéjének, a Bibliának egy részévé tétettek és a Pál által írt tizennégy levélben vagy körlevélben találhatjuk meg. Amint ő nekünk ír, az nem vallásos emberek hagyománya. – Galata 1:11–17.

33 Péter és Pál apostol írásait Isten ihlette Igéjének, a Szentírásnak egy részeként tekintette. Így szólt: „Amint a mi szeretett testvérünk, Pál, a neki adott bölcseség szerint megírta nektek, úgy ahogy összes leveleiben szokott e dolgokról beszélni. Ezek között vannak, amelyeket nehéz megérteni s a tudatlanok és állhatatlanok félre is magyarázzák azokat, mint a **többi** Írásokat is a maguk vesztére." (II. Péter 3:15, 16) Itt a hierárchia vegye tehát tudomásul, hogy még ha a Szentírás egyes részeit nehéz is megérteni s a tudatlanok és állhatatlanok a maguk vesztére félre is magyarázzák, azért Péter apostol mégsem azt mondja, hogy káros volna a köznépnek a Szentírást a kezébe adni s hogy az embereknek meg kellene tiltani, hogy a Szentírást megszerezzék és olvassák. Az emberekre nézve általában nem nevezi bűnnek, hogy a Szentírásnak, a Bibliának egy példánya birtokukban van és azt olvassák.

HOZZÁTETTEK

34 Az emberek vallásos hagyományai, amint maguk is elismerik, hozzáfűzések Isten ihlette Igéjéhez. Az ihlett Ige volt először, hisz a hagyományokat mint az Ige magyarázatait akarják érvényesíteni s eszerint hozzá kellett fűzzék az Igéhez. Eszerint tehát az **ihlett** Ige alapvető és megtámadhatatlan. Már a Biblia legelső írója, Mózes isteni figyelmeztetést közöl az Isten feljegyzett Igéjéhez való ilyen tradícionális hozzáfűzés készítése ellen, s így a **szóbeli** törvény egyáltalán nincs megengedve. Isten így szólt Mózesnek: „Semmit se tegyetek az igéhez, amelyet én parancsolok nektek, se el ne vegyetek abból, hogy megtarthassátok Jehovának, a ti Isteneteknek parancsait, amelyeket én parancsolok nektek." (V. Mózes 4:2) Ugyanezt az intő figyelmeztetést teszi a Mózesnél nagyobb Próféta, még pedig a Biblia legutolsó írója, János apostol által: „Én bizonyságot teszek mindenkinek, aki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: Ha valaki ezekhez hozzá tesz, Isten rábocsátja azokat a csapásokat, amelyek e könyvben vannak megírva." – Jel. 22:18.

35 Hogyan viselkedjünk eszerint, ha Isten ihlett Igéje és a vallásatyák szájhagyományai ellentmondanak? A kettő közül melyiket engedjük érvényesülni ott, ahol a hozzáfűzött valláshagyományok ellentmondanak az ihlett Igének és erőtlenné teszik azt? Melyik oldalon van számunkra az igazság? Jehova tanúi ugyanazt az állást foglalják el ebben, amilyent Krisztus Jézus, a nagyobb Mózes foglalt el, aki Jehova Istenhez intézett imájában így szólt: „Szenteld meg őket az igazságban: a te beszéded igazság." (János 17:17) Jézushoz hasonlóan mi is amellett döntünk, hogy Istennek a Bibliában világosan feljegyzett Igéjét ismerjük el igazságnak. Ha azonban az egész valláshierárchia nem hisz az ihlett Igében, hanem inkább a valláshagyományokat helyezi a Biblia fölé – mi történik akkor? Ebben az esetben ugyanazt az álláspontot foglaljuk el, mint Pál apostol, aki ezt írja: „Mert mit számít az, hogy némelyek nem hittek? Az ő hitetlenségük csak nem szünteti meg az Isten hűségét?" „Semmiképpen! Sőt legyen az Isten igaz, ellenben minden ember hazug, amint meg van írva: Hogy igaznak találjanak téged [Ó Isten] szavaidban és győzelmes légy, mikor kárhoztatnak téged." (Róma 3:3, 4) Mi nem vagyunk hajlandók Isten ihlett Igéjéhez valláshagyományokat hozzáadni, amelyek állítólag szükséges kiegészítések volnának, még pedig azért nem, mivel elménkben tartjuk az intő figyelmeztetést, amit Isten az ő Bölcse által ad: „Az Isten minden beszéde tiszta és paizs azoknak, akik hozzá folyamodnak **(Elberfeldi:** akik bennek bíznak). Ne tégy az ő beszédéhez, hogy meg ne feddjen téged és hazugnak ne bizonyulj." – Példab. 30:5, 6.

36 Ha egy vallásszervezet sok valláshagyományt tanít, melyek ellentmondanak Isten ihlett Igéjének és érvénytelenné teszik azt, ezáltal egyáltalán nem bizonyul ‚minden időben minden igazságok őrzőjének', hanem a tévelygések, hazugságok és démoni tanok fenntartójának. Mivel a zsidó vallásszervezet a vének és öregek valláshagyományainak a megőrzőjévé lett, mondotta Jézus Krisztus a vallásos szolgaságban levő Jeruzsálemnek: „Imé pusztán hagyatik nektek a ti házatok." (Máté 23:37, 38; Gal. 4:25) Jézus, Isten Szóvivője nem bízta erre a szervezetre megőrzés végett az ezután kinyilatkoztatott isteni igazságokat. Nem bízta rájuk „az egykor a szenteknek adatott hitet". – Júdás 3.

37 Isten ihlett Igéjének eszerint nincs szüksége semmi hozzáfűzött hagyományokra, amely csak emberek és vallásszervezetek magánmagyarázata. Nem saját tekintélyünk alapján jelentjük ki, hogy a Biblia önmagában is elég, hanem ezt már az ihletett Pál apostol írta hű munkatársának, Timótheusnak a következő szavakkal: „Úgyszintén már kora gyermekséged óta ismered a szent iratokat, amelyek neked utasítást adhatnak az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által. Az egész írás Istentől ihletett és hasznos az oktatásra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságosságban való képzésre, hogy az Isten embere tökéletes legyen, minden jó munkára felkészített." (II. Tim. 3:15–17, **van Ess)** Ha a Biblia kánonjának a kiegészítése végett szükség lett volna a vallásos emberek szájhagyományaira, akkor Pál nem mondotta volna, hogy az ihletett szent iratok az Isten emberének olyan mértékben hasznosak, hogy a hitében és Isten iránti ragaszkodásában **tökéletessé** teszik. Akkor nem lettek volna elegendők s az Isten emberét tökéletlenségben hagyták volna. Pál ellenben utasítást adott Timótheusnak, akinek a teljes érettségét mint keresztényét szem előtt tartotta, hogy a Biblia alkalmazásánál igyekezzen és jogosan járjon el, ezt mondván neki: „Igyekezzél megbízhatónak mutatkozni Isten előtt, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent és az igazság igéjét jól válogatja szét." (II. Tim. 2:15) Mindazok, akik Istent az ő tanúiként szolgálni óhajtják, jól teszik, ha ezt a hitben és hűségben adott tanácsot követik.

A FELSŐ HATALMASSÁGOK TEKINTELYÉT NEM VETJÜK MEG

38 Végül az egyházi vagy hierarchikus szervezetet fenntartók még a következő érvelést hozzák fel ellenünk: ‚Még ha a valláshagyományokat el is vetnők, nem engedhetnők át az egyes olvasóknak, hogy a Bibliát önmaguknak megmagyarázzák, még akkor is szükség lesz arra, hogy a hívők látható szervezete ‚élő magisterium'-ként, illetve tanerőként cselekedjék érdekünkben, hogy a Bibliát számunkra megmagyarázza és belőle az Isten akaratát megvilágítsa. Lássátok hát, hogyan keletkezett vallásos meghasonlás a protestantizmus között abból, hogy mindenki önmagának magyarázhatta a Bibliát.' Erre mi azt feleljük: A protestantizmus szektáinak és kultuszainak a nagy száma nem bizonyítja, hogy a Biblia meghasonló erő volna azok számára, akik ezt – és egyedül ezt – engedik érvényesülni. A Biblia nem olyan könyv, amely szakadásokat idéz elő, hisz elejétől végéig teljesen harmonikus, összes kánoni könyvei összhangban vannak egymással. A kereszténység katolikus és protestáns vallásoskodói között szakadást előidéző erők éppen a valláshagyományok, amelyeket követnek. A Biblia igazságai éppen egyesítő erőt jelentenek. Közvetlenül azután, hogy Krisztus Jézus így imádkozott: „Szenteld meg őket az igazsággal: a te Igéd Igazság", azért imádkozott, hogy mindazok, akik benne hisznek – azok, akik már akkor követték őt és a többiek is, akik még később hívőkké lesznek –, eggyé legyenek, amint ő és a mennyei Atya egyek. (János 17:17–23) Ezt a keresztény egységet most okvetlenül el kell érni, most a világ végén. Ezt az egységet Jehova tanúi között elértük, akik a számos vallásszervezetből és más körökből előjöttek és most a korábbi vallásos egyenetlenkedésekre való tekintet nélkül egyesülnek Isten szolgálatában.

39 Hogyan történik ez? Hogyan győzzük le most vagy küszöböljük ki a véleménykülönbségeket, amelyek a

33 Minek tekintette Péter a Pál írásait? és mit kellene tudomásul vegyen a hierárchia Péter szavaival kapcsolatban?

34 Mik a valláshagyományok a Bibliával való összefüggésben? és hogyan óvnak tőle Mózes és a nagyobb Mózes?

35 Milyen állást foglalunk el mi, na a Biblia és hagyományok ellentmondanak egymásnak? és milyen figyelmeztetést tartunk amellett elménkben?

36 Minek bizonyul egy vallásszervezet a hagyományok által? és mi erre ezzel kapcsolatban Jeruzsálemet?

37 Hogyan mutatta Pál a Timótheushoz írott levélben, hogy nincs szüksége valláshagyományokra a Biblia kiegészítése céljából?

38 Mennyiben nem olyan könyv a Biblia, amely szakadásokat idéz elő? s a Biblia mely védői között jutottak el a keresztény egységre?

39 A magánmagyarázat következtében létrejött egyenetlenségek azáltal győzték le, hogy egy emberi szervezet vagy emberi vezér köré gyűltek, vagy hogyan?

FEL

Szentírás személyes magyarázatából keletkeznek? Azáltal történik ez, hogy mindannyian egy látható emberi szervezet vagy egy látható emberi vezér köré sereglenek? Erre nemmel kell felelnünk. Ez azáltal érhető el, hogy mindannyian Jehova Istent és Krisztus Jézust ismerik el felső hatalmasságokként, akiknek minden keresztény lélek alá kell rendelje magát a lelkiismeret miatt. (Róma 13:1) Azáltal érhető el, hogy Jehova Istent mint egyedül igaz és élő Istent, mint Legfelségesebbet ismerik el s Krisztus Jézust az ő felkent királyaként és kiválasztott szolgájaként, akit Jehova Vezetővé és Parancsolóvá rendelt a népeknek. (Ésaiás 42:1; 55:3, 4; Máté 12:18; Csel. 13:34) Továbbá történik azáltal, hogy Jehova Istent az ő egyházának élő, mindenkor jelenlevő tanítójaként ismerik el a földön és tudják, hogy Isten az „Isten egyházát" annak feje, Krisztus Jézus által tanítja. – Ésaiás 54:13; János 6:45.

40 Jehova tanúi eszerint az egyházat nem úgy tüntetik fel, mint a valláshierárchia az ő vallásszervezetét, vagyis a magisztérium vagy tanítói hivatal tulajdonosának s ezáltal mint „a Biblia Istentől kinevezett képviselőjének és magyarázójának", amelynek „a hivatala mint csalhatatlan vezető fölöslegessé válnék, ha a Bibliát mindenki magának meg tudná magyarázni".* Akik Jehova Isten és Krisztus Jézus magasabb tekintélyét elismerik, mindazok a hierárchia ezen valláshagyományai helyett inkább arra az ihletett, csalhatatlan kijelentésre építenek az egyházra vonatkozólag, amelyet az apostol Timótheus számára tett, még pedig: „Hogy tudjad, hogyan kell forgolódnod az Isten házában, amely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és támasza." – I. Timótheus 3:15.

41 Az élő Jehova Isten egyházának tehát oszlopként kell állnia és az igazságot magasan tartania és visszatükröznie, ez az igazság pedig Jézus kijelentése szerint Isten Igéje. Az egyháznak emlékoszlopnak és Isten igazsága melletti bizonyságnak kell lennie. (Ésaiás 19:19, 20) Az Isten egyháza magasan kell tartsa az isteni Igének az igazságát, síkra kell szálljon mellette s nem lehet emberek valláshagyományainak az őrizője. Jehova szolgái és tanúi számára nem tanítóként szerepel, hanem Istenre tekint mint tanítójára Krisztus Jézus által. Az ő számára van azért megírva: „És összes gyermekeid Jehovától taníttatnak..." (Ésaiás 54:13; János 6:45, **Elberfeldi)** Elismeri a Pál apostol által feltárt isteni intézkedést: „... minden férfi feje a Krisztus, a nő feje pedig a férfi, a Krisztus feje pedig Isten." (I. Kor. 11:3) „Mivel a férj feje a feleségnek, mint a Krisztus is feje az egyháznak és ugyanő megtartója a testnek. De amint az egyház alá van rendelve Krisztusnak, úgy az asszonyok is férjüknek mindenben." (Efézus 5:23, 24) „A nő tanuljon csendben odahallgatva és teljes alárendeltségben. Azt viszont nem engedem meg, hogy a nő tanítson, sem hogy uralkodjék a férfin, hanem legyen csendben." (I. Tim. 2:11, 12) Azért a Krisztus menyasszonyává levő igaz egyház nem törekszik a feje, Krisztus Jézus felett olyan tekintélyt tulajdonítani magának, amely szerint magát a tagjai csalhatatlan tanítójának állítja. Alázatosan meghajol Krisztus Jézus előtt, mint – Istenhez legközelebbi – élő, mindenkor jelenlevő tanítója előtt, aki a Fő mindenki felett. Teljes hálaadással veszi át tőle az oktatást. Utálja a valláshierárchiának és látható főpap-fejének az elbizakodott álláspontját.

42 Teljes hálával ismeri el az igaz egyház az Istentől Krisztus Jézus által nyert adományokat, ugyanis: apostolokat, prófétákat, evangélistákat, pásztorokat és tanítókat „a szentek tökéletesítése végett szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére, míg valamennyien eljutnak a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére." (Efézus 4:7–13) Minden felvigyázója **(episkopoi)** rá van utalva, hogy „a tanítás szerint való megbízható beszédhez tartsa magát, hogy az egészséges tudomány alapján tudjon inteni s az ellentmondókat megcáfolni". (Titus 1:7–9) És az ő szolgái **(diákonoi)** mindenkor meg kell őrizzék „a hit titkát jó lelkiismerettel". (I. Tim. 3:8, 9) Ámbár az egyházban emberek vannak felhasználva eszközül, azonban mégis a fejéhez, Krisztus Jézushoz tekint fel s rajta keresztül a legfelsőbb hatalomhoz, Jehovához, a nagy Tanítóhoz. Miatt tehát a Bibliát tekintélyként ismeri el s ez mint egyedül mértékadó könyv érvényesül nála, ugyanakkor a legfelsőbb Tekintély, Jehova Isten mellett tart ki szilárdan és ezt ismeri el. Az egyház Krisztus Jézus tekintélyét is elismeri az ő minőségében mint Isten helyettesét és legfőbb szolgáját. Tudja, hogy Isten az, aki a Bibliának tekintélyt ad s azért hozzá tekint fel mint a Biblia csalhatatlan magyarázójához és annak szerzőjéhez. Az Istentől Krisztus Jézus által megvilágított Biblia az, amely a mostani időben ‚lábaik szövétneke és ösvényük világossága'. – 119. zsoltár 105.

43 Az egyház utolsó napjai a földön most, a jelenvaló világ végére esnek, az emberiség történelmének arra az időszakára, amelyre nézve Jehova Isten saját Igéje által kötelezte magát, hogy bebizonyítja saját igaz voltát. Hogy ez így van, azt azáltal mutatja ki, hogy a Bibliának és jövendöléseinek a beteljesedését előidézi, s így meg van adva annak hivatalos magyarázata is. Azután Jehova szent szelleme az, amely megadja a Biblia magyarázatát, amikor az beteljesedett. Az ilyen magyarázat elfogadásával az igaz egyház védekezik a magánszemélyek magyarázatával szemben. Így mint Istennek a Legfelségesebb által az ő teokratikus szervezetében egységre hozott Izráele tudja, hogy Isten az ő Igéjét megerősítette, amint írva van: „És megtudják, hogy én vagyok Jehova, az ő Istenük, aki fogságra vittem őket a pogányok közé, majd összegyűjtöttem őket földjükre [a teokratikus szervezetbe] és senkit közülük ott nem hagyok. És többé nem rejtem el arcomat tőlük, mivel kiárasztottam szellememet Izráel házára, – ezt mondja Jehova Isten." – Ezékiel 39:28, 29.

44 Jehova Isten a közeledő Armageddon csatájában, amely Isten egyetemes szervezete és Sátán világraszóló szervezete között játszódik le, Krisztus Jézus által továbbra is igaznak fog bizonyulni. Irott Igéjének megadja mértékadó magyarázatát azáltal, hogy annak beteljesedését előidézi s ezáltal ellenségei azt is meg kell lássák, hogy ‚az ő Igéje igazság'. Ezt azáltal éri el, hogy a már régen bejelentett haragját többé nem tartja vissza, hanem az egész sátáni szervezetet teljesen megsemmisíti, amely politikai, kereskedelmi, vallásos és démoni. Ugyanakkor megszabadítja mindazokat, akik kitartanak az ő Igéje mellett és síkraszállanak legfelsőbb hatalmáért és egyetemes felsőbbségéért. Akkor, az igazságért és igazságosságért kivívott győzelem idején a világ minden nemzetéből való minden jóakaratú ember kimondhatatlanul örvend majd és megismeri Jehovát az igazság Isteneként oly fokban mint soha azelőtt. Hisz meg van írva az ő Igéjében Armageddon végcsatája eredményéről: „És nagynak, szentnek mutatkozom és kijelentem magamat a pogányok sokadalma előtt, hadd tudják meg, hogy én Jehova vagyok." – Ezékiel 38:23.

45 Azért kijelentjük és nyilvánosan megvalljuk, hogy Jehova Isten a legfelsőbb tekintély, az ő tanúi egyházának élő Tanítója s az igazság Igéjének csalhatatlan magyarázója, s hogy ezt a tekintélyét Krisztus Jézus által gyakorolja. A bibliai igazság és a valásos tévelygések között, Isten írott Igéje és az emberek ellentmondó valláshagyományai között való döntés mostani napján az igazságot, sőt az egész igazságot Jehova Istennek és az ő Krisztusának tulajdonítjuk. Teljes meggyőződéssel csatlakozunk az apostolhoz, aki ihletés alatt ezt mondja: „Isten igaz marad." – Róma 3:4, **Schlachter.**

WTa. 1946. november 1.

* Gibbons kardinális, **The Faith of Our Fathers,** 8. fejezet.

40 Mit állít a hierárchia a maga vallásszervezetéről és mit mondott ezzel szemben Pál Isten egyházáról?

41 a) Az egyház hogyan „az igazság oszlopa és alappillére"? b) Az egyház miért nem merészkedik arra, hogy tanító legyen?

42 a) Istennek Krisztus Jézus által juttatott milyen adományát ismeri el az egyház hálásan? b) Honnan várja az oktatást és magyarázatot?

43 a) Hogyan történt gondoskodás mértékadó magyarázatról? b) Hogyan tudja Isten egyháza napjainkban, hogy Isten igazolta az ő Igéjét?

44 Hogyan fog Isten Armageddonkor további magyarázatot szerezni? és kik fogják akkor tudni, hogy ő az igazság Istene?

45 Milyen nyilatkozatot és milyen hitvallást teszünk nyilvánosan ebben a viiakérdésben?

„Isten, ne vesztegelj! Ne hallgass és ne nyugodjál, Isten! Mert íme, tombolnak ellenségeid és gyűlölőid fejüket emelik. Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védenceid ellen terveket szőnek... Úgy bánj velük, mint egykor Midiánnal, mint Siserával, mint Jábinnal a Kison pataknál... Hadd szégyenüljenek meg és rémüljenek el örökké; piruljanak és pusztulianak. Hadd tudják meg, hogy te, kinek neve Jehova, egy magad vagy Felséges az egész földön. – 83. zsoltár.

FEL

Kinek a tanúi

„Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz Tanú, az Isten teremtésének kezdete." – Jelenések 3:14.

JEHOVA Isten az ember megteremtése óta soha „nem hagyta magát bizonyság nélkül", amint azt a két misszió munkás, Barnabás és Pál egy alkalommal kijelentették, midőn tévedésből emberi testben földre jött isteneknek nézték őket. Barnabás és Pál azonban ahelyett, hogy a pogány ázsiaiaktól, akik ilymódon félreismerték őket Listrában, tiszteltették volna magukat, inkább bizonyságot tettek „az élő Istenről, aki teremtette az eget, a földet és a tengert és mindent, ami azokban van". (Csel. 14:15–17) Beszédükkel és tettükkel így két dolgot tárnak szemünk elé: 1. Jehova Isten, a Teremtő a maga istenségéről a jótéteményei által tanúskodott, amennyiben esőket és termő időket és anyagi áldásokat adott az embereknek; és 2. az emberek között a földön élő, értelmes tanúkat is működtetett, akik mellette tanúskodtak.

[2] Az már valóban nagyon elfogult kell legyen, aki el akarná vitatni, hogy Barnabás és Pál legalábbis ezalkalommal Jehova tanúi voltak, hisz ők bizonyságot tettek arról, amiről Jeremiás próféta bátran kijelentette: „De Jehova igaz Isten, élő Isten Ő és örökkévaló király... Ő teremtette a földet az ő erejével és ő alkotta a világot az ő bölcseségével és ő terjesztette ki az egeket az ő értelmével." (Jer. 10:10–12) Barnabásnak és Pálnak ez az élménye Kr. u. 46 körül történt, tehát ezerkilencszáz évvel ezelőtt; most pedig a nyilvánosság előtt felvetődik a hevesen vitatott kérdés: Valóban vannak napjainkban a földön élő értelmes emberek, akik Jehova mellett tanúskodnak? Nem kellene a keresztények inkább főképpen Jézus Krisztus mellett tanúskodjanak s e szerint „Jézus tanúi"-nak hívattassanak?

[3] Korunk vallásoskodói erősen azzal vádaskodnak, hogy most a Jehova Isten melletti tanúskodás megkísérelése Krisztus lekicsinylését jelenti, azt jelenti, hogy „a kereszténység elkeresztényietlenedik". Minden egyes kereszténynek, aki ilyen tanú igyekszik lenni, így szólnak az illetők: ‚Nem tudjátok, hogy a keresztények sohasem neveztettek Jehova tanúinak s hogy Jézus Krisztus így szólt tanítványainak: „És tanúim lesztek nekem Jeruzsálemben és az egész Júdeában és Samáriában a föld végső határáig"? (Csel. 1:8) Mikor említették Krisztus és tanítványai **Jehova** nevét? És hol található Jehova neve Jézus tanítványainak ihletett írásaiban, kezdve Máté evangéliumától a János Jelenésekig? Nem megmondotta Jézus, hogy **„az ő** nevében hirdetni [kell] a megtérést és a bűnök bocsánatát az összes népek között, kezdve Jeruzsálemben. Ti vagytok pedig ezeknek tanúbizonyságai"? És nem tudjátok, hogy az ő tanítványai erről mint „Jézus Krisztus evangéliumáról" és „Krisztus dicsőséges evangéliumáról" beszéltek? Nem tudtok arról a végső követelményről, hogy a **Jézus** névre minden térd meghajoljon, a mennyeieké, a földieké és a föld alatt lévőké és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus úr"?' (Lukács 24:47, 48; Márk 1:1; II. kor. 4:4; 10:14; Fil. 2:10, 11) Az ilyen kérdések feltevésével a vallásoskodók nyilvánvalóan azt akarják bizonyítani, hogy egyetlen keresztény sincsen kinevezve vagy felhatalmazva arra, hogy annak a tanúja legyen, „akinek neve **Jehova**" (83. zsoltár 19) s hogy merészség és kereszténytelen magatartás az, ha magunkat most „Jehova tanúinak" nevezzük és mint olyanok akarunk ismeretesek lenni.

[4] Hogy a kereszténységben megütköznek a „Jehova tanúi" néven, az magától értetődik. Ugyszintén tragikus tény az is, hogy a testi zsidókat vagy izráelitákat az elmult ezerkilencszáz év folyamán, de különösen amióta a fasizmus és nácizmus felütötte fejét, az állítólagos keresztények borzalmasan üldözték, de nem azért, mintha a kérdéses nevet viselték volna. Akik ellenben az utóbbi tizenöt év folyamán az említett néven váltak ismeretessé, azok keresztények s ezek az így nevezett keresztények azok, akiket az egész kereszténységben az összes nemzetek között gyűlölnek és üldöznek, mivel ezt a nevet viselik és – hogy ezt a nevet ne hiába vegyék fel – arra törekszenek, hogy az életüket összhangba hozzák vele. Hogy az úgynevezett keresztények így üldözik őket, az nem egyeztethető össze azzal, amit a Biblia a kereszténytyi mivoltról tanít. Az ilyen eljárás e szerint nem a kereszténytyiség alapítójának, Krisztus Jézusnak az indítására történik, hanem annak az ő ellenségétől, Sátántól kell kiindulnia. Igy joggal kérdezhetjük, vajjon ezt az Ellenkezőtől és vallásos csatlósaitól jövő üldözést nem azért űzik, hogy másokat visszariasszanak és visszatartsanak attól, hogy a Legfelségesebb Isten tanúi legyenek s továbbá azokat megsemmisítsék, akik ezt a nevet máris viselik. A felelet erre a kérdésre oly világos, hogy többé nem engedhetjük elterelni figyelmünket az előbb említett kérdés megvizsgálásától s az erre való megfeleléstől azáltal, amit a vallásoskodók a név viselői ellen mentségül felhoznak.

[5] A vallásoskodók annak a következtetésüknek a támogatására, hogy a keresztények Krisztus tanúi kell legyenek ahelyett, hogy Jehova tanúi lennének és most Krisztus náluk előnyben van Istennel szemben, a következőket teszik: utalnak arra, hogy az ihletett keresztény írók hányszor használták az **Isten** szót a **Krisztus** és **Jézus** szavakkal összehasonlítva. ‚Nézzétek csak', mondják ők, ‚hány százszor előfordulnak „az új testamentumban" a **Jézus** és **Krisztus** szavak. A dolog úgy áll', fűzik még hozzá, ‚hogy Pál apostolnak a Filippibeliekhez írott levele görög szövegében a **Krisztus** 37-szer fordul elő, ellenben az **Isten** szó csak 23-szor.' Mindez nagyon hatásosan hangzik addig, míg az ügyet közelebbről meg nem vizsgáljuk, még pedig a vallásoskodók által választott bizonyító és számoló módszer figyelembevételével.

[6] A fentiek a Filippi-levélre valóban találóak lehetnek, mindazonáltal ez nem bizonyít semmit a Biblia többi könyveire nézve. Vegyük János apostolnak az iratait. Jézus tanítványai között Ő állott a legközelebb az Úrhoz. Tekintet nélkül erre János az ő három levelében a **Krisztus** és **Jézus** szavakat külön-külön csak 14-szer, tehát összesen 28-szor használja, míg az Isten név összesen 67-szer fordul elő. Harmadik levelében János Krisztust vagy Jézust vagy a Fiút valóban egyszer sem említi, az Isten szót ellenben háromszor alkalmazza. A Biblia legutolsó könyvében pedig, a Jelenésekben, amelyet János egy angyal által Jézus Krisztustól nyert, a **Jézus** szó csak 14-szer, **Krisztus** csak 11-szer és a **Bárány** 29-szer, tehát összesen 54-szer, míg ellenben az **Isten** szó a jelenések görög szövegében 99-szer fordul elő, vagy önállóan, vagy pedig a „Mindenható Úr Istennel" kapcsolatban. Szemünk előtt ezzel a számszerinti összehasonlítással, kérdezzük: kinek a tanúja volt akkor ez a János, aki annakidején még mint a tizenkét apostol közül az utolsó életben volt? Mindenekelőtt Isten tanúja volt.

[7] Ha összeszámoljuk, hogy milyen gyakran fordulnak elő az úgynevezett „Újtestamentumban" a **Jézus** és **Krisztus** szavak a Jehovára vonatkozó **Isten, Úr** és **Atya** szavakhoz viszonyítva, a görög szöveg* szóhasználata szerint a következő áttekintést kapjuk:

Jézus (egyedül) a négy evangéliumban	560-szor
A Cselekedetektől a Jelenésekig ...	82-szer
Krisztus (egyedül) a négy evangéliumban	46-szor
A Cselekedetektől a Jelenésekig	247-szer
Úr (egyedül) Jézusra vonatkozólag az evangéliumokban	129-szer
A Cselekedetektől a Jelenésekig	118-szor
Úr Jézus	129-szer
Jézus Krisztus	151-szer
Krisztus Jézus csak a Cselekedetektől Filemonig	107-szer
Isten János 1:1-ben és 20:28-ban, valamint Zsid. 1:8-ban	3-szor
Messiás	2-szer
Emberfia	84-szer
Isten Fia	79-szer
Ábrahám fia	20-szor
Dávid fia	20-szor
A Jézusra vonatkozó ez a tizenkétféle hivatkozás	1757-szer
Isten Jehovára vonatkozólag az evangéliumokban	307-szer
A Cselekedetektől a Jelenésekig	1012-szer
Úr Jehovára vonatkozólag	275-ször
Atya Jehovára vonatkoztatva	260-szor
Összesen a Jehovára vonatkozó e háromféle hivatkozás	1857-szer

* Moulton és Geden **Concordance of the Greek Testament**-je szerint (1897)

1 Isten milyen két módon nem hagyta magát bizonyság nélkül?

2 Hogyan tudjuk, hogy kinek a tanúja volt Pál és Barnabás? és milyen ezzel összefüggő kérdést vitatnak ma hevesen?

3 Milyen kérdéseket tesznek fel ma Jehova tanúinak ellenvetésként? és milyen szándékból?

4 Milyen embereket üldöztek mint ennek a névnek a hordozóit? Kitől indult ki ez az üldözés és milyen célból történt ez?

5 Milyen összehasonlításra utalnak az ellenkezők a következtetésük támogatására?

6 Milyen eredményre jutunk, ha összehasonlítást teszünk a János három leveléből és a Jelenésekből? s János ki tanújának bizonyult?

FEL

[8] Igy kapunk 1757 utalást Jézusra és 1854 utalást Jehova Istenre. Az utalásoknak Máté evangéliumától a Jelenésekig végzett ilyen számszerinti összehasonlítása esetén a fölény kinek a javára mutatkozik: Jézus Krisztusnak vagy Jehova Istennek a javára? Ez után ítélve tehát kinek a tanúi voltak az úgynevezett „Újtestamentum" ihletett írói? Főképpen Jézusnak vagy Jehovának voltak-e a tanúi? A becsületes felelet: Jehovának!

MAGA A MESSIÁS EGYIKE VOLT E TANÚKNAK

[9] A kereszténység sok vallásos embere figyelmen kívül hagyja azt a körülményt, hogy Jézus Krisztus, Isten Fia maga is tanú volt. Tanú az, aki meghatározott személyek vagy bizonyos események mellett tanúskodik vagy bizonyságtevő érveket szolgáltat, olyan valaki, aki személyes jelenlét vagy személyes élmény következtében valamit felismert vagy tud róla. A Jelenések 1:5 beszél „Jézus Krisztusról, aki a hű tanúbizonyság"; s a Jelenések 3:14-ben Jézus Krisztus maga mondja a Kisázsiában levő laodiceai gyülekezetnek: „Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz Tanú, az Isten teremtésének kezdete." Mindazok, akik a Bibliát és a világ eseményeit gondosan vizsgálják, minden további nélkül egyet értenek abban, hogy most a keresztény korszaknak abban az időszakában vagyunk, amelyet a laodiceai gyülekezet állapota árnyékolt elő. Azért erre a különös időszakra is alkalmazást nyernek Jézus Krisztusnak, az „Ámen"-nek ama szavai.

[10] E szerint felmerül a kérdés: Jézus ki vagy mi mellett tanúskodott mint „a hű és igaz Tanú"? Pál apostol Jézusnak erre a tulajdonságára mint tanúéra utalt az I. Tim. 6:13-ban, amikor Timótheusnak ezt írta: „Megparancsolom neked a mindeneket éltető Isten színe előtt és a Krisztus Jézus előtt, aki Poncius Pilátus alatt szép hitvallását bizonysággal látta el". Ama vizsgálódásunknál, hogy miben állott ez a „szép vallástétel", figyelmünk Pilátusnak és Jézusnak a helytartó házában folytatott párbeszédére irányul: „Ekkor azt mondta neki Pilátus: Tehát csakugyan király vagy? Jézus azt felelte: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem és azért jöttem a világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról." (János 18:37) Neki tanúskodnia kellett az igazságról, hogy hű és igaz vagy csalhatatlan tanúnak bizonyuljon. Igy felhangzik tehát a kérdés: Kinek a tanúja vagy vértanúja lett Jézus Krisztus? Ha a keresztények az ő példáját akarják követni, akkor fontos, hogy megfeleljünk erre a kérdésre. Péter ezt írta a keresztényeknek: „Mert erre vagytok hivatva, minthogy Krisztus is szenvedett érettünk, példát hagyván nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek." (I. Péter 2:21, **Káldi**) A Róma 8:28, 29-ben pedig ezt írja Pál: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak. Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi között." Az ő keresztény testvéreinek ezzel egyezően kell e szokatlanul fontos ügyben, a bizonyságtevésben hasonlatosakká lenniök, az ő példáját követvén. Ez alól a kötelezettség alól nem bújhatnak ki azok, akik magukat keresztényeknek vallják.

[11] Annak bizonyítására, hogy Jézus az ő szolgálatát a bizonyságtevésnek fogja szentelni, a próféta már évszázadokkal ő előtte megjövendölte: „Ime, tanúul adtam őt a népeknek, fejedelmül és parancsolóul nemzeteknek." (Ésaiás 55:4) Ezeknek a szavaknak a beszélője az, aki Ésaiást azok leírására ihlette, tudniillik Jehova Isten. Mivel az ő Fiát, Jézust tanúul adta a népeknek, elvitathatatlanul tény az, hogy Jézus Krisztus Jehova tanúja volt s ebben a tekintetben azok vezetőjeként és parancsolójaként cselekedett, akik őt nyomdokain követik. Mivel Jézus Jehova Istent ilymódon szolgálta, azért mondotta: „Én az én Atyám nevében jöttem." (János 5:43) Jézus állandóan bizonyságot tett az ő mennyei Atyja mellett; s ezzel összhangban van az a tény, hogy egyedül János evangéliumában az **Atya** megjelölés Istenre alkalmazva Jézus, Isten Fia részéről 108-szor fordul elő. Midőn tanítványai arra kérték, hogy tanítsa még őket imádkozni, Jézus a következő mintaimádságot adta nekik: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is." Ebben az imában Jézus először Atyja nevének szentel figyelmet. Hegyi beszédében mondotta Atyja nevének a megszentelésére vonatkozólag: „Ugyancsak hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne esküdj hamisan, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküidet. Én pedig azt mondom néktek, egyáltalán ne esküdjetek, se az égre, mert az az Isten trónusa; se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya." (Máté 5:33–35) Itt Jézus Istennek a III. Mózes 19:12-ből vett törvényére hivatkozott: „Ne esküdjetek hamisan az én nevemre, hogy meg ne szentségtelenítsd a te Istened nevét. Én vagyok Jehova."

[12] Jézus tudta, hogy a megígért királyság a Biblia legkiemelkedőbb tanítása; s az ő saját prédikálásával ehhez hozzájárult és gondoskodott arról, hogy ez a királyságról szóló tanítás az előtérben maradjon. „Elközelített a mennyek országa", hangzott az üzenet, amellyel az ő nagyszerű prédikáló hivatalát megkezdte Galileában. (Máté 4:17) Jézus így szólt: „Betelt az idő és elközelített az Isten országa: térjetek meg és higgyetek az evangéliumban!" (Márk 1:15) Az evangélium vagy az örömüzenet Isten országára vonatkozott; s Jézus a fatörzsön való haláláig kitartott az Isten országa prédikálásában s ezáltal hű és igaz maradt az egyetemes felsőbbségre vonatkozó vitakérdésben Isten oldalán. Arról értesülünk vele kapcsolatban, „hogy városról-városra, faluról-falura járt prédikálva és hirdetve Isten országa örvendetes hírét. Vele volt a tizenkettő [az apostolok]." Erről a tizenkettőről mondja a beszámoló: „És elküldötte őket, hogy hirdessék az Isten országát és betegeket gyógyítsanak." (Luk. 8:1; 9:2) Mindezekben Jézus Jehova Isten tanújának bizonyult.

[13] Midőn azt mondják, hogy Jézus nem volt ilyen tanú, mivel semmi írásbeli beszámoló nem mutatja, hogy ő a földön valaha a „Jehova" nevet idézte volna, az nem más mint üres fecsegés. Mennyiben? Mivel már maga a „Jézus" név, melyet Isten angyalának az utasítására adtak neki, Isten neve mellett tanúskodik; hisz ennek a neki ajándékozott „Jézus" névnek a jelentése „Jehova megmentés" vagy „Jehova a megmentő". Ez nem azt akarja mondani, hogy Jézus maga Jehova lett volna vagy ugyanannyi volna mint maga Jehova; hisz a Cselekedetek 7:45-ben és a Zsidók 4:8-ban ugyanez a „Jézus" név Józsuéra, Mózes utódára is van alkalmazva, továbbá a Kolossé 4:11-ben bizonyos Justusra. Ebből felismerhetjük e név jelentése szerint, hogy Jehova az üdvösség szerzője s hogy az üdvösség és megmentés tőle származik. Az a körülmény azonban, hogy Krisztus a földön a **Jézus** nevet viselte, mégis arra mutat, hogy ő volt az, aki által Jehova Isten az emberiség megmentését végrehajtja. Jézusnak ismernie kellett mennyei Atyja nevét és bizonyosan tudta, hogyan kell azt kimondani; hisz ő a mennyből jött le és az Isten szellemével való felkenetése után visszaemlékezhetett, hogy földrejövetele előtt a mennyben Atyjánál volt. Az Irás nem nyújt bizonyítékot arra vonatkozólag, hogy milyen gyakran említette Atyja nevét hű apostolai előtt. Azon az éjszakán azonban, amelyen elárultatott, így szólt az Istenhez intézett imájában: „És most te dicsőíts meg engem magadnál, Atyám, azzal a dicsőséggel, amely enyém volt nálad a világ teremtése előtt. Kijelentettem a te nevedet azoknak az embereknek, akiket e világból nekem adtál." (János 17:5, 6) E szerint tehát nyilvánvaló, hogy Jézus az Isten nevéről nyilatkoztatott ki nekik valamit.

[14] Földön tartózkodása folyamán Jézus a prédikálási szolgálatát csak a körülmetéltekből valókra korlátozta. A körülmetéletleneknek, illetve a pogányokból valóknak való prédikálást későbbi időre a tanítványaira bízta. Egyike azoknak, akik többnyire az ilyen körülmetéletlen nemzsidóknak prédikáltak, Pál apostol volt s ő ezt írja: „Ezért karoljátok fel egymást, amint Krisztus is felkarolt minket az Isten dicsőségére. Mert azt mondom, hogy Jézus Krisztus az Isten igazságáért lett a körülmetélkedés szolgája, hogy megerősítse az atyáknak tett ígéreteket. A pogányság ellenben irgalmáért dicsőíti az Istent, amint meg van írva: ‚Azért magasztallak téged a nemzetek között és zengek éneket a te nevednek.' Majd ismét így szól: Ujjongjatok, ti pogányok, az ő népével együtt!' Majd meg: Di-

---

7, 8 Milyen összehasonlítást kapunk arra vonatkozólag, hogy mily gyakran fordulnak elő bizonyos nevek és címek? S kinek a tanúi voltak az ihletett írók?

9 Jézus Krisztusra vonatkozólag milyen tényt hagynak sokan figyelmen kívül? s miért találó ez a tény különösen a dolgok jelen laodiceai állapotára?

10 Milyen hitvallást tett Jézus Krisztus mint tanú Poncius Pilátus előtt? s miért fontos annak megállapítása, hogy kinek a tanúja volt Jézus?

11 Mi van megjövendölve Ésaiás 55:4-ben Jézusról? Kinek a nevét igyekezett ő magasztalni és hogyan?

12 Melyik a biblia legkiemelkedőbb tanítása? s hogyan járult hozzá ehhez Jézus?

13 Mennyiben üres fecsegés az, ha azt mondják, hogy Jézus nem volt Jehova tanúja, mivel a földön sohasem idézte „Jehova" nevét?

14 Hogyan mutatja ki Pál a Róma 15:7–11-ben, hogy Krisztus követői Jehova tanúi kell legyenek?

FEL

csőítsétek mind, ti nemzetek, az Urat és magasztalja őt minden nép!" E három szövegből az utolsót Pál a 117. zsoltár 1-ből idézi, ahol olvassuk: „Dícsérjétek Jehovát, mint ti pogányok, megasztaljátok mind, ti népek!" A meg előző magyarázat által Pál a Róma 15:7–11-ben azt mutatja, hogy Krisztus követői tanúk lesznek Jehova számára s az ő nevét megvallani és magasztalni fogják.

15 A görög szöveg szerint ítélve, János apostol az ő irataiban a „bizonyság" és „bizonyságot tenni" vagy „tanúskodni" szavakat gyakrabban használta mint az összes többi apostolok. Az I. János 5:20-ban írja pl. annak bizonyítására, hogy Jézus Krisztus volt a főtanúja az igaz Istennek, Jehovának: „De tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött és értelmet adott nekünk, hogy megismerjük az Igazat és hogy mi ebben az Igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet. Ennek a versnek a katolikus **Káldi** fordítása így hangzik: „És tudjuk, hogy az Isten Fia eljött és értelmet adott nekünk, hogy megismerjük az igaz Istent és az ő igaz Fiában legyünk. Ez az igaz Isten és az örök élet." Ennek a versnek a **King–James** és más fordítások szerinti változatát a vallásoskodók a „háromságról" szóló kedvenc dogmájuk támogatására vették igénybe. De most a fentidézett és más újabbkori fordításokból világosan látható, hogy Jézus – ahelyett, hogy maga a valódi és igaz mindenható Isten, Jehova lenne – mint az ő Fia végeredményben Jehova Isten tanúja volt, hogy nekünk ismeretet és értelmet adjon az igaz Jehova Istenről.

16 Jézus mint hű és igaz tanú helyesen kioktatta az embereket az Úr Isten imádatára. Szolgálatának első napjaiban beszélt egy szamaritánus asszonnyal egy samáriai kútnál és így szólt neki: „Asszony, hidd el nekem, hogy eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogjátok imádni az Atyát. Ti azt imádjátok, amit nem ismertek, mi pedig azt imádjuk, amit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül ered. De eljön az óra és az most van, amikor az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres. Az Isten Szellem és akik őt imádják, kell hogy szellemben és igazságban imádják." (János 4:21–24) Jézusnak a mennyei dolgokról szóló bizonyságtevése igaz és teljesen megbízható, mivel ő ezeket ismeri és látta. A zsidó főembernek, Nikodémusnak mondotta: „Bizony, bizony mondom neked, hogy mi, amit tudunk, azt beszéljük és amit látunk arról teszünk bizonyságot, de ti a mi bizonyságtételünket nem fogadjátok el. Ha akkor sem hisztek, amikor földi dolgokról beszélek nektek, hogyan hisztek majd, ha a mennyei dolgokat mondom nektek? Senki sem ment fel a mennybe, csak aki a mennyből szállt alá: az Emberfia." (János 3:11–13) Ennek megfelelően mondotta János Jézusról: „Aki felülről jött, mindenki felett áll. Aki a földről való, földi az és földi dolgokról beszél. Aki a mennyből jön, mindenki felett áll és amit hallott és látott arról tesz bizonyságot, de az ő bizonyságtételét senki sem fogadja be." A legtöbb ember nem fogadta el az ő bizonyságtételét. Mit mondhatunk azonban azokról a hívőkről, akik Jézus bizonyságtételét elfogadják? Erre való feleletként János kijelentette: „Aki az ő bizonyságtételét befogadja, az megpecsételte, hogy igaz az Isten. Mert akit az Isten küldött, az az Isten beszédeit mondja." – János 3:31–34.

17 Amint azt János az ő fejtegetése által megvilágítja, mindenek előtt bebizonyítottnak számít, hogy Jehova Isten igaz. Továbbá azt mutatja az ő fejtegetése, hogy Jézus igaz tanúja volt annak az Istennek, „akinek neve egyedül Jehova". Azt mutatja, hogyha elfogadjuk Jézusnak Jehováról szóló bizonyságtételét, ezzel elismerjük, hogy Isten igaz s továbbá igazoljuk Isten igazságát. Ezáltal dicsőítjük Istent és tiszteljük az ő „hű és igaz Tanúját", Krisztus Jézust is.

15 Hogyan bizonyítja János az I. János 5:20-ban, hogy Jézus Jehova főtanúja volt?

16, 17 a) Hogyan bizonyult Jézus az imádatról szóló tanítása által Jehova tanújának? b) Miért megbízhatók a mennyei dolgokra vonatkozó bizonyságai? s hogyan hat ki ez Istenre nézve, ha Jézus bizonyságtételét elfogadjuk?

WTa. 1946 november 15.

Válasz az ő tanuihoz intézett kihívásra

MEG kell állapítani, hogy mit mond Isten igazsága a Messiásra vagy Krisztusra vonatkozólag; hisz Isten volt az, aki megígérte a Messiás elküldését. Nyomban azután, hogy az ember az első hamis tanú, Sátán, az Ördög uralma alá került, megígérte Isten Édenben: „És ellenségeskedést támasztok közted és az asszony között, a te magod és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod." (I. Mózes 3:15) Azóta, Ábeltől, az első vértanútól kezdve az Istenben hívő emberek minden időben várakoztak a Messiás vagy Krisztus eljövetelére. Ezek tudni akarták, ki az, hogy az őt küldő Jehova Isten iránti tiszteletből elfogadják és követhessék.

2 E személyiség felismerésének megkönnyítésére szükséges volt, hogy Isten maga előre bizonyságot tétessen a Messiásról; hisz egyedül Isten tudta, hogy ki lesz az és hogyan fog kialakulni az ő életútja a földön. A Messiásról vagy Krisztusról szóló ily prófétai bizonyságot Isten az ő mennyei angyalai közvetítésével és az ő hű prófétái által adott a földön. Isten tehát felhasználta ezeket a prófétákat, hogy a Messiásra vagy Krisztusra vonatkozólag bizonyságot tegyenek. Ezek Krisztusra utaló tanúk voltak, mindazonáltal ez nem azt jelenti, hogy ők nem voltak egyben Jehova tanúi is. A valóságban éppen azért szemelte ki őket az eljövendő Messiásról vagy Krisztusról való bizonyságtevésre, mivel már Jehova tanúi voltak. Az ilyen prófétai tanúskodásra való tekintettel mondhatta Péter apostol: „Róla [a Messiásról] az összes próféták bizonyságot tesznek, hogy mindaz, aki őbenne hisz, bűnbocsánatot nyer az ő neve által." És ugyanebben az értelemben írt Péter az ő első levelében: „Ezt az üdvösséget tudakozták és nyomozták a próféták, akik a rátok vonatkozó kegyelem felől prófétáltak, kutatva, hogy melyik vagy milyen időre utal Krisztusnak bennük élő szelleme, midőn előre tanúságot tett a Krisztusra váró szenvedésekről és az azokat követő dicsőségről." – Csel. 10:43; I. Péter 1:10, 11, **Elberfeldi.**

3 Keresztelő János volt az első a próféták közül, aki megtudta, hogy kicsoda a Messiás. Ezért tett ő természetesen bizonyságot Jézusról, amint meg van írva: „Támadt egy ember, akit Isten küldött, a neve János. Ez bizonyságtétel végett jött, hogy bizonyságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higyjen általa. Nem ez volt a világosság, hanem bizonyságot kellett tennie a világosság felől." János beteljesítette azt, ami itt az ő feladataként van feltüntetve; hisz a történelmi beszámolóban olvassuk felőle: „És bizonyságot tett János, azt mondva, hogy: Láttam a szellemet, amint galambként leszállt a mennyből és rajta maradt. És én nem ismertem őt, hanem aki elküldött engem vízzel keresztelni, az mondta nekem: Akire látod a szellemet alászállni és rajta maradni, az az, aki szent szellemmel keresztel. És én láttam és bizonyságot tettem, hogy ez az Isten Fia." (János 1:6–8, 32–34; 3:26) Vajjon Keresztelő János a Jézusról tett bizonyságtevése folytán kevésbbé volt Jehova tanúja? Egyáltalán nem; hisz ilymódon tanúskodott János Isten Igéjének igaz voltáról. Hogy János az Úr Isten tanúja lesz, azt már kinyilatkoztatta az az angyal, aki János születését bejelentette s azonfelül atyjának, Zakariásnak így szólt: „Izráel fiai közül sokat visszatérít majd az Úrhoz, az ő Istenükhöz." S azon a napon, amikor a gyermek a János nevet kapta, így szólt Zakariás: „És téged, kis gyermek, a Magasságos prófétájának fognak nevezni, mert az Úr előtt jársz, hogy elkészítsed az ő útjait, hogy megadd az üdvösség ismeretét az ő népének bűneik bocsánatában." – Lukács 1:16, 76, 77.

4 Az Úr Isten a maga részéről valóban kötelezte magát a Messiásra vonatkozó prófétai Igéjének igazolására. Hogy e kötelezettségének eleget tegyen, meggyőző bizonyságtétellel igazolta azt az igazságot, hogy Jézus a Messiás. Főképpen erre az isteni bizonyságtételre hivatkozott Jézus s erre hívta fel a figyelmet. „Ha magam teszek bizonyságot magamról", mondotta ő, „az én bizonyságtételem nem igaz. Más az, aki bizonyságot tesz rólam és én tudom, hogy igaz az a bizonyság, melyet rólam tesz. Ti elküldte-

1 Miért kell megállapítani Istennek a Messiásra vonatkozó igazságát?
2 Mit tett Isten ennek a személyiségnek a kiderítésére? s mit mond Péter annak bizonyítására, hogy Isten ezt megtette?
3 Hogyan volt Keresztelő János Jézus tanúja és nem kevésbé Jehova tanúja is?
4 Kinek a tanúskodására támaszkodott Jézus főképpen? s hogyan mutatja ezt?

FEL

tek Jánoshoz és ő bizonyságot tett az igazságról. En azonban nem embertől veszem, hanem mindezt azért mondom, hogy üdvözüljetek. Ő volt az égő és fénylő szövétnek, ti azonban csak ideig-óráig akartatok örvendezni az ő fényének. De nekem nagyobb bizonyságom van a Jánosénál, mert azok a dolgok, amelyeknek elvégzését Atyám rámbízta, maguk azok a dolgok, amelyeket cselekszem, bizonyságot tesznek felőlem, hogy az Atya küldött engem. És aki engem elküldött: az Atya, ő tesz bizonyságot mellettem." S azután annak kimutatására, hogy Mózes, az ő Atyja prófétája a megígért Messiásról bizonyságot tett, ezt mondotta a hitetlen zsidóknak: „Ne gondoljátok, hogy én vádolni foglak titeket az Atyánál. Van aki vádoljon titeket: Mózes, akiben reménykedtetek. Mert ha Mózesnek hinnétek, nekem is hinnétek, mert ő rólam írt. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, hogyan hisztek majd az én beszédeimben?" (János 5:31–37, 45–47) Amit Mózes a Messiásról írt, az ennek ellenére igaz volt.

5 Az írásbeli bizonyságok alapján, amelyeket Jehova Keresztelő János előtt az ő prófétái által tétetett, Jézus a halálból való feltámadása után a messiási mivoltát illetőleg hivatkozhatott az ő írásaikra. „Majd ezt mondotta nekik [tanítványainak]: Ezek azok az Igék, amelyeket veletek létem alatt beszéltem nektek, hogy teljesülnie kell mindannak, ami rólam Mózes törvényében, a prófétákban és a zsoltárokban meg van írva. Azután megnyitotta elmejüket az Írások megértésére. És azt mondotta nekik: Igy van megírva, így kellett Krisztusnak szenvednie és a halálból harmadnap feltámadnia. És így kellett az ő nevében hirdetni a megtérést és a bűnök bocsánatát az összes népek között, kezdve Jeruzsálemben. Ti vagytok pedig ezeknek tanúbizonyságai." (Luk. 24:44–48) Csatlakozva Jézus módszeréhez Pál apostol szintén utalt a Jézusra vonatkozó írásbeli prófétai bizonyságtevésre és így szólt Agrippa királynak: „De az Isten segítségét elnyerve, mind a mai napig megállíam, bizonyságot téve kicsinyeknek és nagyoknak egyaránt és semmi mást nem beszéltem, mint amit a próféták és Mózes mondottak, hogy be fognak következni, hogy a Krisztusnak szenvednie kell és hogy mint aki első a halottak feltámadásából, világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak." (Csel. 26:22–23) Sem Pál apostol, sem Keresztelő János nem kicsinyelték le Jehova Istent vagy nem szorították háttérbe azáltal, hogy Krisztus Jézusról ilymódon bizonyságot tettek. Ellenkezőleg, azáltal Jehova Igazságos volta mellett tanúskodtak és azért, hogy Isten írott prófétai Igéje igazolva legyen.

6 Ennél a bizonyságtevésnél minden főképpen akörül forog, hogy Jehova Isten igaznak bizonyuljon. Aszerint, ahogyan mi ezt a bizonyságot értékeljük, számít Isten számunkra személyileg vagy igaznak vagy hazugnak. Igy következtet János, Jézus szeretett apostola, midőn ezt írja: „Ha már elfogadjuk az emberek bizonyságtételét, Isten bizonyságtétele sokkal nagyobb. Hisz ez az Isten bizonyságtétele: ő bizonyságot tett az ő Fiáról. Aki hisz az Isten Fiában, az vele együtt bírja ezt a bizonyságot. Aki nem hisz Istenben, az ezáltal hazuggá tette őt: ez nem hitt a bizonyságtevésben, amellyel Isten bizonyságot tett az ő Fiáról. És ez a bizonyság tartalma: ‚Isten nekünk örök életet adott s ez az élet megtalálható az ő Fiában'." (I. János 5:9–11, **Albrecht**) Jánosnak ezek a szavai nem azt jelentették, hogy ő Jézust az első helyre helyezte volna és őt Istennél, az ő Atyjánál kiválóbbnak nevezte volna. Nem, János Jehova Istennek tulajdonította a legnagyobb fontosságot, mivel ő az örök élet szerzője s ezt az életet az ő adományaként Jézus Krisztus által nyujtja. János tehát nem tért el az apostolok magatartásától, hogy először **Jehova** Isten tanúi legyenek.

KINEK AZ EVANGÉLIUMA

7 Akkor Jézus miért mondotta apostolainak röviddel mennybemenetele előtt: „Tanúim lesztek **nekem** Jeruzsálemben és az egész Júdeában és Samáriában a föld végső határáig?" (Csel. 1:8) Ha tehát a Biblia „Krisztus evangéliumáról' beszél, miért kell a kereszténveknek **Jehova** tanúiként fellépniök? Erre a kihívó kérdésre az a felelet, hogy egyetlen keresztény sem lehetne Jehova Isten hű tanúja, ha ugyanakkor nem tanúskodna Isten Fiáról is. Mivel Isten, az Atya alkotta az ő szeretett, egyszülött Fiára vonatkozó elhatározását s azután meghatározott bizonyságot tett róla, hogy a Fiú az ő Messiása vagy Krisztusa, az Istenben hívő ember, aki az ő tanújaként tevékenykedik, nem lenne hű Istenhez vagy nem mondaná a teljes igazságot, hogyha ezt az Istentől jövő bizonyságot figyelmen kívül hagyná. (Ésaiás 42:1) Igaz keresztények ezt nem teszik.

8 A Mindenható Isten az ő Fiát magasan többi teremtményei fölé emelte és minden hatalommal felruházta mennyen és földön, amely hatalomra szüksége van, hogy mint Isten szolgája cselekedjen és Isten akaratát végrehajtsa, amint meg van írva: „Ezért az Isten is felmagasztalta őt és olyan névvel ajándékozta meg, amely felette áll minden névnek [természetesen Isten saját nevét, a „Jehova" nevet kivéve], hogy a Jézus névre minden térd meghajoljon, a mennyeieké, a földieké és a föld alatt levőké és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr." És mindez miért történt? Hogy a legfőbb tiszteletet Krisztus Jézusnak adja? Semmiképpen; hisz Pál apostol fenti kijelentése a következő szavakban csúcsosodik: „Az Atya Isten dicsőségére." (Filippi 2:9–11) Ki mellett tanúskodott tehát Pál apostol elsősorban, amikor ilyen bizonyságot tett? Erre azáltal felel meg félreérthetetlenül, hogy minden tiszteletet és magasztalást az Atya Istennek ad.

9 Annak bebizonyítására, hogy az Atya Isten az ő egyszülött Fiát azért küldötte le a mennyből, hogy Messiássá legyen, szükséges volt, hogy Jézus apostolai **az ő** tanúi legyenek. Mint ilyenek természetesen az Atya Isten dicsőítésére és magasztalására szolgáltak. Az apostolok a földön Jézus Krisztussal voltak. Ezek látták és hallották őt. Teljesen tisztában voltak a rá vonatkozó tényekkel. Miért ne lett volna hát rajtuk az a felelősség, hogy ezeket a tényeket mint az igazság bizonyítékait kinyilatkoztassák? Pál apostol mondotta: „Isten igaz, minden ember azonban hazug." **(Menge)** Pál látta és hallotta Jézus Krisztust a halálból való feltámadása után; s hogy Istent igaznak bizonyítsa, írt arról a szolgálatról, melyet Jézus a körülmetélt zsidóknak, Ábrahám, Izsák és Jákób leszármazottainak az érdekében végzett: „Azt vélem ugyanis, hogy Krisztus a körülmetélés szolgájává lett Isten igazságosságáért, hogy megerősítse az atyáknak tett ígéreteket, hogy a pogányok ezzel szemben az ő irántuk tanúsított részvétéért magasztalják Istent." – Róma 3:4; 15:8, 9, **Parallel-Biblia.**

10 János apostol legközelebb állott az Ember Jézushoz és ezt írta: „Ami kezdettől volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk és kezünk tapintott: Az Élet Igéjéről; (és az élet megjelent és mi láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk), amit láttunk és hallottunk és hirdettünk nektek, hogy közösségetek legyen velünk. A mi közösségünk pedig az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal való." „És mi láttuk és tanúbizonyságot teszünk, hogy az Atya elküldötte a Fiút a világ üdvözítőjéül." (I. János 1:1–3; 4:14) Csak ha olyan tényekre hivatkozunk, amelyekről olyanok számolnak be, akik Jézus Krisztust a földön személyesen ismerték, csak akkor lehet közösségünk az apostolokkal, hogyha ugyanazt az ismeretet osztjuk meg.

11 Jézus kioktatta az apostolokat felelősségükre, midőn így szólt: „De ti is bizonyságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok." (János 15:17) Mivel az apostolok látták Jézust feltámadása után, tagadhatatlan bizonyítékokkal szolgálhattak a feltámadásra vonatkozólag, amit ma senki sem tehet meg közülünk. A Cselekedetek 4:33 mondja nekünk: „Az apostolok nagy erővel tettek bizonyságot az Úr feltámadásáról." Erre az apostolok tanúkul voltak kijelölve. (Csel. 1:21, 22) Figyeljük meg tehát az apostolok néhány ilyen bizonyító erejű kijelentését.

12 Pünkösd napján mondotta Péter mint szónok az ottani tanítványtársainak: „Ezt a Jézust támasztotta fel Isten, aminek mi mindnyájan tanúbizonyságai vagyunk." (Csel. 2:32) Később félelem nélkül kijelentette a templomban a zsidóknak: „Ti azonban a Szentet és Igazat megtagadtátok

---

5 Hogyan utánozta Pál Jézusnak a Messiás személyazonossága megállapításánál követett módszerét? s vajjon ezáltal ő lekicsinyelte Jehovát?
6 Hogyan állítjuk Istent – aszerint, amit János mutatott – vagy igaznak vagy hazugnak? s vajjon János ilymódon lecsökkentette Jehova fontosságát?
7 A keresztények mint Jehova tanúi miért nem kerülik el, hogy ugyanakkor Jézus mellett is tanúskodjanak?
8 Hogyan mutatta Pál a Filippi 2:9–11-ben, hogy Jehova tanúi Isten Fiát nem hagyhatják figyelmen kívül? s Pál ott ki tanújának bizonyult főképpen?
9 Miért volt szükséges Jézus apostolai számára, hogy az ő tanúi legyenek?
10 Mit tanusított János az ő első levelében Jézusról? és hogyan van nekünk tulajdonképpen közösségünk az apostolokkal?
11 Mit mondott Jézus arról a felelősségről, amely azáltal adódott az apostoloknak, hogy vele voltak? s ők hogyan tettek eleget a felelősségnek?
12 Hogyan szóltak Péter egyes tanúságtételei?

FEL

és azt kértétek, hogy egy gyilkos férfit ajándékozzon nektek, az élet fejedelmét ellenben megöltétek. Isten azonban feltámasztotta őt a halálból, aminek mi vagyunk a tanúbizonyságai." (Csel. 3:14, 15) A zsidó Szánhedrinnek mondották azután az apostolok Jeruzsálemben a következő szavakkal, hogy Isten iránti engedelmességből tanúknak kell lenniök: „Inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mint embereknek. Őseink Istene feltámasztotta Jézust életre, miután ti őt fatörzsre függesztettétek és megöltétek. Isten felemelte őt az ő jobbjára, mint a mi vezetőnket és megmentőnket, hogy Izráelnek megtérést és bűnbocsánatot adjon. Mi és a szent szellem, amit Isten a neki engedelmeskedőknek ad, vagyunk tanúi ezeknek a dolgoknak." (Csel. 5:29–32, **Egy amer. ford.**) Kornéliusnak és az ő háztartásának mondotta Péter: „Ezt az Isten feltámasztotta harmadnapon és láthatóvá tette őt, nem az egész népnek, hanem az Istentől előre kiválasztott tanúknak, nekünk, akik együtt ettünk és ittunk vele, miután feltámadott a halálból. És ő megparancsolta nekünk, hogy a népnek prédikáljunk és komolyan tanúskodjunk, hogy ő az Istentől rendelt Bírája élőknek és holtaknak." – Cselekedtek 10:40–42, **Elberfeldi.**

13 A pisidiai Antiókiában a zsinagógában mondotta Pál a zsidóknak Jézusról: „De az Isten feltámasztotta őt a halálból. Ő azután sok napon át megjelent azoknak, akik vele együtt jöttek fel Galileából Jeruzsálembe s akik most tanúbizonyságai a nép előtt." (Csel. 13:30, 31) Pál a Korinthusbeliekhez írt levélben Jézus feltámadásának sok tanúját felsorolta s azután így szól: „Mindnyájunk között pedig utoljára, mint idétlen **(Elberfeldi:** nem időre) szülöttnek, nekem is megjelent... az Isten felől azt vallottuk, hogy feltámasztotta Krisztust." – I. Kor. 15:8, 15; Csel. 22:14, 15; 23:11; 26:16.

14 Ha tehát a feltámadásról az apostolok által nyujtott fenti igazolások mindegyikét megvizsgáljuk, mit állapítunk meg? Ezek a főhangsúlyt Jézusra mint feltámadottra helyezik? Nem, ezek minden esetben arról tesznek bizonyságot, aki őt feltámasztotta, Jehova Istenről, mint Mindenhatóról, aki halott Fiát újra visszahozta az életre. Igy Istennek adják a legfőbb tiszteletet és hozzájárulnak az ő Igéje és hatalma igazolásához. Fontos az a tény, hogy Isten volt az, aki Jézust életre támasztotta s őt az élők és holtak fejedelmi vezetőjévé, megmentőjévé és Bírájává tette. Az ilyen bizonyságtevés által az apostolok Jehova megingathatatlan tanúi maradtak s ugyanakkor Jézusról is tanúskodtak. Isten kitartott az általa felállított szabály mellett: „Két vagy három tanú vallomására igazoltnak kell tekinteni minden dolgot." (II. Kor. 13:1; V. Mózes 17:6; IV. 35:30) S így ő a szükséges két vagy három tanút létrehozta a földön, sőt sokkal többet is, a valóságban ötszázat egyszerre. (I. Kor. 15:6) A teljes igazság Isten javára szól, az ő dicsőségére.

15 Jehova az evangéliumnak, az örömüzenetnek azáltal adott életet és erőt, hogy Jézust feltámasztotta a halálból s őt az ő fenségének a jobbjára emelte. Az evangélium csődöt mondott volna, ha Isten nem lépett volna közbe, amikor Jézus élettelenül a sírban feküdt. Ezért ez az egy tény sugárzik elő különösképpen: Jehova Isten a tulajdonosa az evangéliumnak és ő a szerzője is. Bár helyes az, hogy az ő Igéje „Krisztus evangéliumáról" és „Jézus Krisztus evangéliumáról" beszél, mindazonáltal az evangélium ezzel nincs elválasztva Jehova Istentől. Márk 1:1 így hangzik az **Elberfeldi** lábjegyzet szerint: „A Krisztus Jézustól, az Isten Fiától való evangélium kezdete." Pál, aki Márknak társul adatott, többször beszél a „Krisztus evangéliumáról" és arról, hogy nekik kiárasztja „a Krisztus dicsőséges evangéliumának a világosságát, aki az Isten képe". (I. Kor. 9:12, 18; II. Kor. 2:12; 4:4; 9:13; 10:14; Gal. 1:7; Fil. 1:27; I. Tess. 3:2; Róma 1:9, 16) Az evangéliumról joggal beszélnek így, mivel az a Messiással vagy Krisztussal függ össze, aki mint Isten eszköze az evangéliumban megígért áldásokat létrehozza. Ő az „Ábrahám magva", amelyben a föld összes nemzetségei és nemzetei megáldatnak. (I. Mózes 22:18; Gal. 3:16) Az evangélium e szerint helyesen hirdettetik „az ő nevében".

16 Mindazáltal Márk és Pál, valamint Péter is egyaránt elismerték azt, akinek az evangélium köszönhető, akitől származik és aki Krisztus Jézus által kiküldötte. Ez Jehova Isten. Neki az evangéliumból semmiképpen sem jár ki kevesebb dicsőség és magasztalás, mint Krisztus Jézusnak. Ennek megfelelően hívta fel Márk a figyelmet arra is, hogy „Jézus Galileába ment és prédikálta Isten evangéliumát". (Márk 1:14, **Amer. Stand. ford.**) Az Isten királysága a Jézus által prédikált evangélium főtémája. (Máté 4:23; 9:35; 24:14) Pál szintén sokszor beszél róla mint „Isten evangéliumáról", az „Isten kegyelmének evangéliumáról" és „a boldog Isten dicsőségének rám bízott evangéliumáról". (Róma 15:16; II. Kor. 11:7; I. Tess. 2:2, 8, 9; Csel. 20:24; I. Tim. 1:11) Pál így szól: „Elhívott apostol, kiválasztva az Isten evangéliumára... Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát mert Isten hatalma az, minden hívőnek üdvösségére." (Róma 1:1, 16) Péter szintén óva int Isten ítéletétől, amely azokat a keresztényeket sújtja, akik nem az evangélium céljának megfelelően élnek, midőn kérdést tesz fel, amely nagyon rosszat sejtet: „Mi lesz végtére azokkal, akik nem engednek Isten evangéliumának?" (I. Péter 4:17) És annak bizonyítására, hogy az evangélium Jehova Istentől származott, még mielőtt Jézus a földön megjelent, Pál szavai szolgálnak a Gal. 3:8-ban: „Mivel pedig az Irás előre látta, hogy Isten a nemzeteket hitből igazolja, előre hirdette Ábrahámnak a jó üzenetet: ‚Benned áldatnak meg az összes nemzetek'." Amint azt emlékezetünkben kell tartanunk, Ábrahám Jehova Istennek a prófétai képe, aki Ábrahámnak azt az evangéliumot, az eljövendő áldásokról szóló jó üzenetet adta.

17 Annak további bizonyítékát, hogy itten Jehova evangéliumáról van szó, megtaláljuk a Jelenések tizennegyedik fejezetében, amely az Isten királysága felépítésének az idejére vonatkozik, tehát 1914 idejére. Tekintettel erre a Sátán uralma alatt álló régi ég megsemmisítése és a Krisztus uralma alatt álló új ég bevezetése közötti átmeneti idő a Jelenések 14:6 arról számol be, amit János látott és hallott: „Azután láttam egy másik angyalt repülni az égboltozat közepén, akinél az örökkévaló evangélium van, hogy hirdesse azt a föld lakóinak, minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek." E szerint ez az az evangélium, melyet most kell hirdetni; s azért különösen élénk érdeklődéssel kérdezzük: Mi a tulajdonképpeni gondolata, tartalma ennek az „örökkévaló evangéliumnak"? A következő versben megtudjuk, mit mondott az angyal, akinél volt ez az örökkévaló evangélium: „Nagy hangon e szavakkal: Féljétek az Istent és adjatok neki dicsőséget, mivel eljött az ő ítéletének az órája és imádjátok azt, aki alkotta az eget és földet, a tengert és a vizek forrásait." (Jel. 14:7) Ezekben a szavakban csak Istenről van szó; az ő Fia, Krisztus Jézus ellenben nincs megemlítve; s amellett az a határozott parancs hangzik el, hogy Istennek adjunk tiszteletet s őt, a Teremtőt imádjuk.

18 Itt a Bibliában utolszor történik említés az „evangéliumról"; mindazáltal az összes előbbi idézetekből látható, hogy az evangélium ihletett keresztény írói gyakrabban kapcsolatba hozzák Istennel és királyságával (ugyanis 14-szer), mint Jézus Krisztussal, Isten Fiával (13-szor). Midőn Jézus így szólt: „A törvény és a próféták Keresztelő Jánosig érvényesek, azóta az Isten országa hirdettetik", tehát nem azt gondolta, hogy Jehova tanúi akkor abbahagyták volna a Jehova Isten mellett való tanúskodást, s hogy Jézus és követői ettől kezdve abba fogják azt hagyni. Sőt inkább éppen ettől kezdve kellett igazán hirdetni a királyság evangéliumát. – Lukács 16:16.

JÉZUS BIZONYSÁGTÉTELE

19 Mennybemenetele óta Jézus Krisztus nem ilymódon prédikált az emberiségnek, hogy láthatták és hallhatták volna őt, hanem ő mennyből őrködött az evangélium hirdetésének a munkája felett. Mivel ő most mint isteni Szellem az emberek előtt láthatatlan, az evangélium prédikálását felszentelt követőire ruházta át. Amíg a földön tartózkodott, bizonyságot tett Isten királyságáról; s ugyanazt a bizonyságtevő munkát azután hátrahagyta követőinek folytatás végett. Ez a „Krisztus Jézussal együtt a bizonyságtevésben való részesedéshez vezet, s ez a részesedés a „Jézus Krisztus bizonyságtételéből" nyer igazolást. – Jel. 1:2.

---

13 Hogyan szóltak Pál egyes tanúságtételei?
14 Milyen fontos tényt hangsúlyoznak az apostoloknak **mindezek** a tanúságtételei? s hogyan mutatta ki Isten, hogy az egész igazság az ő javára szól?
15 Hogyan adott Isten az evangéliumnak életet és erőt? s mennyiben beszélhetünk erről mint a „Krisztus evangéliumáról" is, melyet „az ő nevében" kell hirdetni?
16 Az evangélium melyik megjelölése mutatja ugyancsak, hogy Jehova Istennek nem ad kevesebb tiszteletet, mint Krisztusnak? s hogyan mutatta Pál, hogy ez már Krisztus megjelenése előtt hirdettetett?
17 Hogyan mutatja a Jelenések 14:6, 7, hogy kinek az evangéliuma ez?
18 Noha a törvény és a próféták Keresztelő Jánosig voltak, mennyiben voltak mégis továbbra Jehova mellett tanúskodók?

FEL

20 Egyike azoknak, akik ebben a bizonyságadásban vagy bizonyságtevésben (görögül: **martyria**) különös részt nyertek, Pál apostol volt. Annak hangsúlyozására, hogy ő Krisztusért vagy Krisztus Jézus helyett cselekedett, mondotta: „Krisztusért járván tehát követségben." Ez azért volt, mivel Krisztus Jézus a mennyben volt láthatatlanul s Pál azért mint látható eszköz szolgált neki. Mindazonáltal Jehova Isten volt az, aki Jézus Krisztust kiküldötte s így azután Isten Krisztus által kiküldötte Pált és az összes többi tanítványtársait is. Ennek megfelelően hangzik Pál teljes kijelentése: „Krisztusért járva tehát követségben, mintha Isten intene általunk; Krisztus helyett kérünk: engesztelődjetek ki Istennel!" (II. Kor. 5:20. **Elberfeldi**) Pál a bűnösöket nem a Krisztus Jézussal való kiengesztelődésre intette, ellenben Krisztus helyett cselekedett és arra intette a bűnösöket, hogy engesztelődjenek ki Jehova Istennel. Így Pál mindenekelőtt a Legfelségesebb Isten tanúja volt, hogy a bűnösöknek Istennel valo kiengesztelését szolgálja. Ezokból mondja Pál: „Mindaz pedig az Istentől van, aki minket kiengesztelt önmagával a [Jézus] Krisztus által és nekünk adta a kiengesztelés szolgálatát [mint Krisztusért cselekedvén]. Mert az Isten volt az, aki Krisztusban kiengesztelte magával [Istennel] a világot, nem róva fel nekik bűneiket és ránk bízta az engesztelés Igéjét." (II. Kor. 5:18–19) Ilymódon vettek részt Pál és keresztény társai Jézus Krisztussal a kiengesztelés munkájában. Ezáltal részesültek „Jézus Krisztus bizonyságtételében", illetve ők a bizonysagtevésnek ugyanazt a munkáját végzik, amelyet Jézus Krisztus végzett.

21 Egy másik, aki saját megvallása szerint „Jézus Krisztus bizonyságtételét bírta, János apostol volt s ő is kész volt azért szenvedni. A következőket mondotta arra vonatkozólag, hogy hogyan nyerte a „Jelenések" néven ismert könyvet: „Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, amelyben Isten részesítette őt, hogy megmutassa szolgáinak mindazt, aminek rövidesen meg kell történnie; ő ezt egy angyal kiküldése által közölte az ő szolgájával, Jánossal, ez pedig bizonyságot tesz Isten Igéjéről és Jézus Krisztus bizonyságtételéről, mindenről, amit csak látott. Én János, testvéretek és társatok, aki veletek részesülök a nyomorúságban és Isten országában és a türelmes várakozásban Jézusra – az Isten Igéje és a Jézus bizonyságtétele miatt a Patmosz nevű szigeten voltam." (Jel. 1:1, 2, 9, **Menge**) A János által ott mutatott egyik dolog az, hogy a „Jézus Krisztus bizonyságtétele" nem független Jehova Isten Igéjétől, s hogy aki a Jézus Krisztus bizonyságtételét végzi, e szerint annak a Legfelségesebb Isten tanújának kell lennie. A Jelenések könyve, amelyet János a Patmosz szigetén kapott, valóban „Jézus Krisztus kinyilatkoztatása" volt s így Jézus Krisztus bizonyságtételének egy része. Isten azt Jézusnak adta, Jézus azután közölte Jánossal, János pedig közölte mivelünk.

22 János a Jelenésekben megmondja nekünk, milyen utat választ az Ördög mint elnyelő sárkány, miután a mennyei magasságból levettetett. Az „Őrtorony" 1925 óta már számtalanszor feltárta, hogy a „fiúgyermekként" jelzett királyság megszületése 1914-ben ment végbe s közvetlenül utána megindult a „háború a mennyben" azzal az eredménnyel, hogy Sátán, az Ördög és démonhordái a mennyből a földre vettettek. (Jel. 12:1–12) János szavai a Jelenések 12–17-ben főképpen a felszentelt és felkent keresztényekre vonatkoznak, akik a mostani háború utáni időben az Isten „asszonya", illetve a teokratikus szervezet gyermekei. Olvassuk: „Erre a sárkány megharagudott az asszonyra és elment hadakozni egyebekkel az ő magvából valókkal, akik az Isten parancsolatát megtartják és akik a Jézus Krisztus bizonyságtételének a birtokában vannak." Amint ebből kitűnik, Isten parancsára történik az, hogy ez a bizonyságtevés folyamatban van, amint azt Jézus rájuk bízta s amelyről a Jelenések könyvében is szó van. Minden értelmes meggondolás azt mutatja tehát, hogy mindazok, akik most bizonyságot tesznek, Jehova tanúi kell legyenek éppen úgy, mint Jézus Krisztus, aki önmagát a Jelenéseknek ebben a könyvében „az Ámen, a hű és igaz Tanú" néven nevezi. (Jel. 3:14) Azok a keresztények, akik napjainkban mint ilyen tanúk tevékenykednek, az előbb mondottakból vegyék tudomásul a figyelmeztetést, hogy a sárkányszerű Ördög most a háború utáni időben éppen ezért vezet hadat ellenük. Akik azonban méltónak akarnak bizonyulni „Krisztus" nevének a hordozására, azok most erre való tekintet nélkül mindannyian ilyen tanúk kell, hogy legyenek. Amellett bizonyosak lehetnek, hogy Isten hatalmas angyalai, akik az ő templomában Jézus Krisztus kíséretét alkotják, **az ő bizonyságtevő tevékenységükben segítségükre lesznek.**

23 Azoknak az angyaloknak láthatatlan részük van „Jézus bizonyságtételében", mindazáltal közreműködésük biztosítva van számunkra azáltal, amit az angyal Jánosnak mondott: „Erre lábaihoz borultam, hogy imádjam őt. De ő így szólt: Vigyázz, ne tedd ezt, mert én neked szolgatársad vagyok és testvéreidnek, kiknek birtokukban van Jézus bizonyságtétele; Istent imádd. Mert a jövendölés szelleme a Jézus bizonyságtétele." (**Elberfeldi**) Később, a Jelenések vége felé János ismét enged annak a hajlamnak, hogy az angyalt imádja s erről ezt mondja nekünk: „Én, János vagyok az, aki ezeket láttam és hallottam. És mikor láttam és hallottam, leborultam annak az angyalnak lábaihoz [hogy imádjam], aki nekem ezeket megmutatta. És ő így szólt: Vigyázz, ne tedd, mert én szolgatársad vagyok neked, testvéreidnek és a prófétáknak és mindazoknak, akik e könyv beszédeit megtartják. Az Istent imádd!" (Jel. 19:10; 22:8, 9) Itt figyelemreméltó, hogy az angyal, ámbár a Jézus bizonyságtételét bírja, mégis hű Jehova Istenhez és Jánost arra emlékezteti, hogy Jehova Istent egyenesen imádja. Továbbá mivel ennek az angyalnak és angyaltársainak birtokában van „Jézus bizonyságtétele", láthatatlanul mindannyian együtt kell működjenek az asszony magva maradékával, amely nyilvánosan végezvén a Jézus Krisztus bizonyságtételét, megtartja Isten parancsait. Ez a tény napjainkban nagyon buzdítólag hat Jehova tanúira.

EGY „NÉP AZ Ő NEVE SZÁMÁRA"

24 Sátán, az Ördög az a sárkány, aki most hadat visel az egyebekkel vagy az asszony magva maradékával. Láthatatlanul előidézi az összes nemzeteknek az Armageddon csatamezején való összegyülekezését, ahol Krisztus Jézussal, Isten Királyával a világuralomért való döntő ütközetet meg kell vívnia. E szerint tehát küszöbön van annak a munkának a befejezése, melyet a Mindenható Úr Isten ezerkilencszáz évvel ezelőtt kezdett el. Már Kr. u. 51 körül úgy nyilatkczott erről a munkáról Jakab tanítvány, hogy Isten a nemzetek közül, mindenekelőtt a pogányok közül egy „népet választ ki az ő neve számára". Miután Simon Péter feltárta, Isten hogyan küldte ki őt mint első misszionáriust a nemzetekhez vagy pogányokhoz, Jakab arra hívta fel a figyelmet, hogy ez az isteni munka megfelel ama jövendölésnek, melyet Jehova Isten Ámos 9:11, 12-ben adott. Hogy Jakab hogyan nyilatkozott erről, az a Cselekedetek 15:13–18-ban van feljegyezve: „Miután pedig kibeszélték magukat, Jakab így válaszolt nekik: Testvérek, hallgassatok meg engem! Simon [Péter] elmondotta, hogyan látogatta meg Isten először a nemzeteket, hogy közülük egy népet válasszon az ő neve számára. S ezzel a próféták szavai is megegyeznek, amint meg van írva: Ezekután visszatérek és felépítem Dávid leomlott sátorát és annak romjait újra megépítem és újra felállítom azt, hogy az emberek többi része [a zsidó maradék] is megkeresse az Urat [Jehovát] és minden nemzet, amely felett az én nevemet hirdetik, mondja az Úr [Jehova], aki mindezt megteszi', ami öröktől fogva ismeretes **(Károli:** Tudja Isten öröktől fogva az ő cselekedeteit)." – **Elberfeldi.**

25 Ezek az emberek, akiket a zsidók és a nemzetek közül kiválasztott az ő neve számára, az igaz keresztények kell legyenek. Mivel ezek Jehova neve számára vannak kiválasztva s az ő neve közöttük hirdettetik, nekik az ő tanúinak kell lenniök; s amennyiben ilyenek, átváltoznak az ő Fia, Jézus Krisztus képére. Az ellenfelek semmit sem nyernek azzal az ellenvetéssel, hogy a Jehova név nem fordul elő az „Újtestamentumban", amint ők nevezik. Ezzel az ellenvetéssel nincs igazuk, hisz Jehova neve Jézusra helyeztetett, amennyiben ez a név „Jehova a megmentő"-t jelent. Minden alkalommal tehát, midőn az „Újtestamentumban" a **Jézus** név előfordul, annak a nevéről történik

19 Kikre bízatott „Jézus bizonyságtétele"? és a valóságban miről van itt szó?

20 Mivel Pál és keresztény testvérei Krisztus küldöttei voltak, azért nem voltak Jehova tanúi? s mit mutat a II. Kor. 5:18–20?

21 A „Jelenések" könyve mennyiben része „Jézus Krisztus bizonyságtételének"?

22 Kinek a parancsára végzi most a keresztény maradék „Jézus bizonyságtételét"? és kiket hív ki ez háborúra?

23 Miért kell együttműködjenek az említett angyalok a maradékkal, amely most a földön „Jézus bizonyságtételét" bírja? s mint kinek a tanúi?

24 Milyen munka áll e szerint közvetlenül a befejezése előtt? s hogyan hívta fel Jakab erre a munkára a figyelmet?

25 Kikből tevődik össze ez a kiválasztott nép s milyen célt szolgál? Menynyiben helytelen azt mondani, hogy Jehova neve nem fordul elő az „Újtestamentumban"?

FEL

említés, aki a Jézus Istene volt. Azonkívül azt a népet, amelyet a mindenható Úr Isten a nemzetekből vesz a saját neve számára, átadja Krisztus Jézusnak mint menyasszonyt, hogy legyen az ő mennyei „felesége". Arról az időről, midőn a „menyasszony"-nép a mennyei házasságban szellemi vőlegényével egyesül, olvassuk a Jelenések 19:1–7-ben a következő megjegyzésre méltó szavakat:

[26] „Ezek után úgy hallottam, mintha nagy sokaság zúgott volna az égben ezt mondva: **Hallelujah!** Üdvösség, dicsőség, tisztesség és hatalom az Úrnak, a mi Istenünknek, mivel igazságosak és igazak az ő ítéletei! Mert megítélte a nagy paráznát, aki a földet megrontotta paráznaságával és számon kérte kezéből az ő szolgáinak vérét. És másodszor is így szóltak: **Hallelujah!** És az ő füstje felszáll örökkön-örökké! Ekkor a huszonnégy vén és a négy élőlény leborult és imádta a trónon ülő Istent e szavakkal: Ámen! **Hallelujah!** Erre a trónból hang jött ki, amely azt mondta: Magasztaljátok a mi Istenünket, minden ő szolgái és akik őt félitek, kicsinyek és nagyok! Azután hallottam, mintha nagy tömeg zaja, sok vizek zúgása és mintha erős mennydörgés hangja volna, amint azt mondták: **Hallelujah!** mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és örvendezzünk és adjunk neki dicsőséget, mert elérkezett a Bárány menyegzője és menyasszonya már felkészült!"

[27] Ez a mennyei sereg **négyszer** harsogja teljes erővel a „Hallelujah" örömkiáltást. Ez a kifejezés két héber szóból áll és a jelentése: „Dícsérjétek Jehovát'. Az óhéber zsoltárokban sokszor előfordul, pontosan 23-szor, s ezt a helyet az **Amerikai Standard Változat** és az **Elberfeldi Biblia** fordítói így fordították: „Dícsérjétek Jehovát!"* Ha a fordítók mindenhol egyformán jártak volna el s ezt a kifejezést a Jelenések 19:1, 3, 4, 6-ban is fordították volna, akkor a „Jehova" név (vagy ennek a rövidítése „Jah") az úgynevezett „Újtestamentumban" is benne volna négyszer szószerinti formában és nem csupán egy név-összetételben. **Egy amerikai fordítás** a „Hallelujah"-t a Jelenések 19:1, 3, 4, 6-ban minden esetben „Dícsérjétek az Urat" szavakkal adja vissza. Ha tehát a „Jehova" név nem is fordul elő az angol, német vagy magyar fordításban, a „Jah" rövidítése azonban mégis benne van és pedig négyszer a görögben a János által írt eredeti szövegben és csak ez számít. Egyébként a klasszikus héber szintén hozzátartozik azokhoz a nyelvekhez, amelyekre a görög iratokat lefordították. 1877-ben megjelent a „Héber Újtestamentum" Franz Delitzsch fordításában, aki héber származású volt. Ez a mű Galiciában és Oroszországban széles körben elterjedt. Ebben a Delitzsch-fordításban a „Jehova" név a maga eredeti héber formájában valóban előfordul 17-szer Máténál, 10-szer Márknál, 37-szer Lukácsnál, 4-szer Jánosnál, 36-szor a Cselekedetekben és 76-szor a Római levéltől a Jelenésekig, összesen tehát 180-szor, a négy „Hallelujah" felkiáltást nem számítva. 1891-ben Salkinson–Ginsburg kiadta a „Héber Újtestamentum" harmadik kiadását, amely – pontosan úgy, amint Delitzsch fordította, Máté evangéliumától a Jelenésekig – a **Jehova** nevet az eredeti héber formájában betűszerint adja vissza.

[28] E szerint tehát nincs igazuk azoknak, akik azt mondják, hogy ez a név nem fordul elő az „Újtestamentumban". Olvassák el a görög eredeti szöveget és a nevet rövidítésben megtalálják a Jelenések 19:1, 3, 4, 6-ban.** Éppúgy

* 104. zsoltár 35; 105:45; 106:1, 48; 111:1; 112:1; 113:1, 9; 115:18; 116:19; 117:2; 135:1, 3, 21; 146:1, 10; 147:1; 148:1, 14; 149:1, 9; 150:1, 6. **Rotherham** a „Dícsérjétek Jah"-t kifejezést használja

26 Mit mondott a mennyei sereg János hallomása szerint a Jelenések 19:1–7-ben(

27 Milyen neveket találnánk az úgynevezett „Újtestamentum" magyar és angol fordításában, ha a fordítók hasonlóan jártak volna el?

28 Meddig tudják visszamenőleg, hogy ez a név a „Jehova" alakban előforrul? s miért jelentéktelen, ha azt állítjuk, hogy ez a név nincs benne az „Újtestamentumban"?

** A Krisztus előtti harmadik században kezdték meg Egyiptomban a héber irataknak görögre való fordítását. Ezt a híres görög fordítást nevezték később „a görög Septuagintá"-nak (LXX). A legtöbb még feltalálható Septuaginta-kéziratban nem fordul elő a „Jehova" név; azonban a fordítók görög fordításuk szövegében eredetileg e névnek a héber betűit megtartották. Hieronymus a Bibliát Kr. u. 400 körül fordította le héberből és görög eredetiből latinra s így megalkotta a **Vulgatát.** Hieronymus az ő **Prologus Galeatus**-ában Isten nevéről a következőket mondja:

„Isten négybetűs nevét (ugyanis יהוה) bizonyos görög kötetekben mind a mai napig a régi betűkkel kifejezve találjuk."

És Marcellához intézett huszonötödik levelében, amelyben Isten tíz nevével foglalkozik, Hieronymus a zsidók hagyományairól ezt mondja:

„Isten neve egy tetragram [egy négy betűből álló szó], amelyet nem kimondhatónak, illetve kimondhatatlannak tartottak, mivel a **Jod He Vau He** betűkkel van írva. Egyesek, akik ezt félreértették, ehelyett mindenhol, ahol ezeket görög könyvekben megtalálták, rendszerint Pí Pí-t olvastak, mivel ennek a szónak az alkatrészei ehhez hasonlítanak."

Az ilyen fejtegetésekből világosan látható, hogy Hieronymus idejében és azt megelőzőleg a héber irataknak olyan görög kézirat-fordításai léteztek, amelyekben a tetragram héber betűkkel volt írva, s amelyeket egyes olvasók tévesen a PIPI négy nagy görög betűnek néztek. Ez azt mutatja, hogy akkor a héber kvadrát-írás ábécéjét használták.

Nemrégen megtaláltak egy a Krisztus előtti második századból származó Septuaginta papírusz-töredéket, amelyből kitűnik, hogy abban az időben a héber iratok görög fordításaiban hogyan adták vissza a „Jehova" nevet. Az apostolok idejében a Biblia ihletett keresztény írói gyakran idézeteket készítettek ezekből a görög fordításokból. Az újonnan talált papírusz-töredéket „266 leltári szám"-mal jelzik és a kairói Fouad-Papíruszgyűjtemény tulajdona Egyiptomban. Ezt 1944-ben és 1945-ben a „Journal of Theological Studies" (159, 160. oldalain), továbbá 1946 májusban a Keleti Kutatás céljából alakult amerikai iskolák (Jeruzsálem és Bagdad) „Biblical Archeologist"-ja IX. kötet, 2. számában adták ki.

Ez a papírusztöredék és a 458. számú Ryland-papírusz a Septuaginta-fordítás két legrégibb töredéke, amelyeket ismernek. A Fouad-papírusz különösen azért érdekes, mivel azt bizonyítja, hogy a **görög Septuaginta eredetileg a „JEHOVA" nevet tartalmazta,** s hogy Isten emléknevét később a vallásoskodók elfojtották. H. S. Gehman, a „Westminster Bible Dictionary" kiadója írja a „Biblical Archaeologist", VIII. kötet, 4. számában 1945 decemberben a 101. és 102. oldalon a következőket:

„Úgylátszik, hogy a Jahvéh Istennév iránti tiszteletből és a megszentségtelenítés elkerülése végett Kr. e. 300 körül szokássá vált, hogy a tetragrammatont [az isteni név, JHVH négy mássalhangzóját] Adonáj-jal [aminek jelentése úr] mondják ki. Ha JHVH előtt Adonáj állt, ezt Elohimnak [illetve Istennek] ejtették ki. Midőn később a héber mássalhangzókhoz magánhangzókat fűztek, a tetragrammatonhoz az Adonáj vagy az Elohim magánhangzóit fűzték, aszerint, amint azt az eset megkövetelte. Különösnek tűnhetik fel, hogy Hieronymus idejében (Kr. u. 400 körül) voltak keresztények, akik azt vélték, hogy a héberek Isten nevét pípí-nek ejtették volna ki. Az előbbemlített Fouad-papírusz világosan bizonyítja, hogy ez hogyan jött létre. Ebben az ókori dokumentumban az író gondosan kimérte a térközöket, mielőtt a tetragrammaton arám betűit [illetve a héber kvadrátírást] beillesztette. Ez azt bizonyítja, hogy a Septuaginta – az isteni név iránti tiszteletből – JHVH-t kezdetben nem fordította le vagy nem adta vissza más írásjellel, hanem mindenhol a semita ábécé szerint írták le. A Fouad-szövegben a négy betű arámban [a héber kvadrátírásban] hasonlít a görög pípí-hez, s így láthatjuk, hogy ezek a görög betűk hogyan szolgáltak végül a tetragrammaton kényelmes pótlására. Ennek következtében az isteni nevet a tudatlan olvasók, akik az eredetét nem ismerték, későbbi időkben pípí-nek olvasták."

Midőn Jézus apostolai és tanítványai görögül írtak, idézeteket eszközöltek a Septuaginta régi példányaiból, melyek vagy tartalmazták a szent nevet vagy többé már nem tartalmazták. Ezért nagy a valószínűség, hogy eredeti irataikban a Máté evangéliumától a Jelenésekig a „Jehova" nevet eredeti formájában írták (יהוה), ami hasonlított a görög pípíhez (IIIIII). Ben. Wilson nyilvánvalóan feltételezte, hogy az ilyen idézetekben eredetileg a „Jehova" név fordult elő és gyakran, bár nem kivétel nélkül használta az ő angol fordításában, a „The Emphatic Diaglott"-ban. Franz Delitzsch és C. D. Ginsburg a görög keresztény irataknak héberre való fordításánál kényszerítve voltak, hogy Jézus apostolainak és tanítványainak a héber iratokból vett idézeteiben a „Jehova" nevet használják.

FEL

mondhatják akkor, hogy a „Jehova" név nem fordul elő az úgynevezett „Ótestamentumban", mivel az különböző magyar, angol és német fordításokban nincs benne, így pl. az újabb **Káldi, Luther, Menge, Allioli, Douay, Leeser** és **Moffatt** fordításokban. Akármi legyen is azonban a különböző angol, német és magyar fordításokban, az az egyedül Istent megillető név (יהוה) a héber iratokban Mózes I. könyvétől Malakiásig mégis 6823-szor fordul elő. Még nemrégen azt állították, hogy a magyar „Jehova" fordítás Gallatin Péternek (Kr. u. 1518), X. Leó pápa gyóngyató atyjának a kitalálása. Újabb írók azonban megtalálták a „Jehova" nevet már Martini R. **Pugio Fidei** című művében, amelyet 1270-ben adtak ki. A nevet tehát már régen használják ebben a formában; s hogy ki értendő alatta és kit jelöl meg ez a név, az közismert. Mivel pedig a Biblia egy egységes könyv s jogszerint nem osztható fel úgynevezett **Ótestamentumra** és **Újtestamentumra,** hanem egy és ugyanaz a szerzője, tudniillik Jehova Isten, azért teljesen jelentéktelen az az állítás, hogy a „Jehova" név nem fordul elő az úgynevezett „Újtestamentumban". Ellenben a legnagyobb jelentősége van annak, hogy ez a név előfordul a **Bibliában,** amely Mózestől a Jelenésekig az összes könyveket magában foglalja.

29 Jézus és apostolai a Szentírás tanulmányozásánál az ihletett héber iratokat vagy a görög Septuaginta fordítást használták, amely a Zsoltárokban 20-szor tartalmazza a **„Hallelujah"** kifejezést. Ezért egészen indokolt, hogy a Jelenések 19:1-ben vázolt „nagy mennyei sokasággal" kapcsolatban feltegyük a kérdést: Kinek a tanúi voltak ezek tulajdonképpen, midőn a „Hallelujah" kiáltást hallatták s amellett a világegyetem trónján ülőnek hódolattal adóztak? S ki tanújának tekintette magát az a keresztény János apostol ezeknek a dolgoknak a feljegyzése alkalmával? A felelet csak egy lehet: Jah-nak vagy Jehovának. Mivel most azt látjuk, hogy ez a látomás a „Hallelujah"-kiáltással a mostani időre, különösen 1918 óta alkalmazható, ne szégyelljék magukat „Jehova tanúinak" nevezni mindazok a bátor és hű keresztények, akik napjainkban a csupán névleges keresztényektől azáltal akarnak különbözni, hogy mint „Jehova tanúi" ismeretesek. Lépjenek fel továbbra is bátran mindazokkal szemben, akik a „Jehova tanúi" név viselésére irányuló jogosultságukat megtámadják és igyekezzenek továbbra is nyíltan bizonyságot tenni Isten szent neve mellett.

29 a) Kinek a tanúi ama „nagy sokaság a mennyben" és kinek a tanúja volt János? b) Hogyan viselkedjenek e szerint Jehova most földön tartózkodó tanúi?

WTa. 1946. november 15.

„A bizonyságoknak ily nagy fellege"

ANNAK a kérdésnek az eldöntésénél, hogy a keresztények kinek a tanúi kell legyenek, jelentékeny segítséget nyújt Pál apostol következő kijelentése: „Mindezek a dolgok pedig mint előképek estek meg rajtuk [az izráelitákon], megíratak pedig a mi intésünkre, akikre a korszak vége elérkezett." (I. Kor. 10:11, **Elberfeldi**) A régi korok héber irataiban a mi emlékeztetésünkre és intésünkre feljegyzettekhez hozzátartoznak a következő nyilatkozatok is:

2 „Az összes népek gyűljenek össze és seregeljenek egybe a népségek. Ki hirdethet közülük ilyet? Vagy a régi dolgot tudassák velünk, állítsák elő tanúikat, hogy igazuk legyen, hogy ezek hallják azt és ezt mondják: Igaz! Ti vagytok az én tanúim, – így szól Jehova, és szolgám, akit kiválasztottam, hogy megtudjátok és higgyetek nekem és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott és utánam nem lesz. Én, én vagyok Jehova és rajtam kívül nincs szabadító! Én hirdettem és megmentettem és kijelentettem és nem volt idegen isten köztetek, és ti vagytok az én tanúim – így szól Jehova –, hogy én Isten vagyok... választott népem [számára]... Ez a nép, amelyet magamnak alkottam, hirdesse dícséretemet!" (Ésaiás 43:9–12, 20, 21) „Így szól Jehova, Izráel királya és megváltója, a Seregek Jehovája: Én vagyok az első, én az utolsó és rajtam kívül nincsen Isten. Ne féljetek és ne rettegjetek! Nem mondtam-e meg és nem jelentettem-é előre? Ti vagytok a tanúim! Hát van-e rajtam kívül Isten? Nincs kőszál, nem tudok!" – Ésaiás 44:6, 8.

3 Azok, akiknek valami ellenvetésük van az ellen, hogy keresztények napjainkban a „Jehova tanúi" nevet viselik, erre azt felelik, hogy a fenti szöveg csak az ókori, testszerinti Izráelre vagy Jákóbra nyert alkalmazást, nem pedig a keresztényekre. Pál apostol fenti kijelentése szerint azonban azok a prófétai kijelentések Izráelre vagy Jákóbra vonatkozólag csak példaképi vagy előképes természetűek voltak s azoknak ellenképes alkalmazásuk vagy teljesedésük van. Péter apostol szintén így tekinti ezt; hisz első levelében idéz a fenti szövegből (Ésaiás 43:20, 21, **Septuaginta-változat**) s ezt keresztény testvéreire alkalmazza. Ezt írja az I. Péter 2:9-ben: „Ti azonban **választott nemzetség,** királyi papság, szent nemzet, **tulajdonná tett nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait** [angol B.: **dícséretét**], aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott titeket." Ez azt mutatja, hogy az Ésaiás könyve 43. fejezetéből előbb idézett szavak a keresztényekre, a szellemi izráelitákra is alkalmazást nyernek, s hogy Jehova **ezeket** a maga tanúiként jelenti ki. Mint ilyenek az ő hatalmas dolgait vagy az ő dícséretét tartoznak hirdetni. Továbbá Pál és János apostolok mindketten Ésaiás könyvének 44. fejezetéből idéznek, annak kimutatása végett, hogy ezeknek a szavaknak ellenképi jelentőségük van,* és e szerint az a nyolcadik vers, „a tanúim" kitétellel illetőleg az ellenképi teljesülésében a mai keresztényekre vonatkozik.

4 Hogy Jehova Istennek most tanúi vannak a földön, az nem kellene különösképpen feltünjön, főleg azok előtt nem, akik ismerik és értik az ő Igéjét, a Bibliát. Az igaz és élő Istennek Ábeltől, az első vértanútól kezdve megvoltak a maga tanúi a földön, még pedig a Sátántól, az Ördögtől kiinduló rágalmakra és gyalázkodásokra való feleletképpen. Erre a döntő tényre utal Pál apostol a Zsidókhoz írott levél tizenegyedik és tizenkettedik fejezetében s ott a görög **martyr** főnevet és az abból származó görög **martyreo** igét használja. Idézzük azokat a verseket, amelyekben az eredeti szöveg szerint ezeket a szavakat alkalmazza az **Elberfeldi** fordítás szerint. Miután Pál kezdetben kijelentette: „A hit pedig a megvalósulása annak, amit remélünk, meggyőződés azokról a dolgokról, amelyeket nem látunk", tovább ezeket mondja: „Mert ebben **nyertek bizonyságot [martyreo],** a régiek. Hit által mutatott be Ábel értékesebb áldozatot Istennek, mint Kain, amely által **bizonyságot nyert [martyreo],** hogy igaz volt, amennyiben Isten **bizonyságot tett [martyreo]** az ő ajándéka mellett; és ezáltal, noha meghalt, még mindig beszél. Hit által ragadtatott el Énok, hogy ne lásson halált és nem találták többé, mivel Isten elragadta őt; hisz elragadtatása előtt **bizonysága volt [martyreo]** arról, hogy Isten előtt kedves."

5 Miután Pál a továbbiakban Nóétól kezdve „Sámuelen és a prófétákon keresztül" Keresztelő Jánosig bezárólag számos férfiút sorolt fel és vázolta ezek hitből fakadó cselekedeteit, még hozzáfűzi: „És mindezek, akik hit által **bizonyságot nyertek [martyreo],** nem nyerték el az ígéretet, mivel Isten a mi [keresztények] számunkra valami jobbat helyezett kilátásba, hogy ők ne jussanak nélunk nélkül tökéletességre. Mivel tehát a **bizonyságoknak [martyr]** ily nagy felhője vesz körül minket, mi is rakjunk le minden terhet és könnyen behálózó bűnt és kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret, nézve Jézusra, hitünk elkezdőjére és bevégzőjére." – Zsidók 11:2, 4, 5, 39, 40; 12:1, 2,

6 A „bizonyságok felhője" kifejezésen Pál Jehova hűségeseit értette Ábeltől az utolsó prófétáig, amint leírta őket. Nem olyan értelemben beszélt róluk mint bizonyságokról, mintha ők a mi keresztény pályafutásunk folyamán figyel-

(Folytatás a 2. oldalon)

* Hasonlítsuk össze a Jelenések 12:12-t és 18:20-at Ésaiás 44:23-mal, Izráelnek az elesett Babilonból való megváltására vonatkozólag; továbbá I. Kor. 1:20-at Ésaiás 44:25-tel; s azután még a Jelenések 16:12-t Ésaiás 44:27, 28-cal a győzedelmes „Keleti királyokra" vonatkozólag, akik megbuktatták Babilont.

1, 2 Az Ésaiás könyvének mely magyarázatai járulnak hozzá – mint annak a részei, ami régen a mi intésünkre íratott meg – a tanúk körül forgó kérdés megoldásához?

3 Hogyan mutatja ki Péter, János és Pál azokkal ellentétben, akik ellenvetéseket tesznek, hogy azok a kijelentések ma az igaz keresztényekre illenek?

4, 5 Jehovának mióta vannak tanúi a földön? s Pál hogyan utal erre a tényre a Zsidók 11:2–39-ben és a 12:1, 2-ben?

6 Ki számára voltak ezek a „bizonyságok felhője"? és milyen ösztönzést nyujt nekünk az ő példájuk?

FEL

AZ ŐRTORONY
MINT JEHOVA KIRÁLYSÁGÁNAK HIRDETŐJE

A dicsőítés megmentést biztosít

„Jehovához kiáltok, aki dícséretreméltó és ő megszabadít ellenségeimtől." – 18. zsoltár 4, Elberfeldi.

JEHOVA megmentéssel jutalmazza meg azokat, akik őt dicsőítik. Az ő dicsőítése pedig az élőknek az örvendetes kiváltsága. „Nem a halottak dícsérik Jehovát, és senki, aki a csendességbe leszáll. De mi dícsérjük Jehovát mostantól fogva mind örökké! Dícsérjétek Jehovát!" – 115. zsoltár 17, 18.

2 Mivel Armageddon, a világegyetem csatája közeledik, azért a megmentés kérdése mindig időszerűbbé és rendkívül fontossá válik. Akik ezt a végharcot túlélni és az Istentől teremtett új világba bejutni szeretnének, azoknak egy bölcs férfi régen a következőket mondotta: „Az eszes meglátja a bajt és elrejtőzik, az esztelenek pedig tovább mennek és kárát vallják." (Példab. 22:3, 27:12) Maga az Úr Isten, aki minden bizonnyal előre tudja, hogy milyen rettenetes bajt jelent Armageddon erre a világra, minden „eszes" embernek a következőket mondja előre: „Menj be, népem, menj be szobáidba és zárd be ajtóidat utánad és rejtsd el magadat rövid szempillantásig, amíg elmúlik az elkeseredett harag! Mert ime, Jehova kijön helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát és felmutatja a föld a vért és el nem fedi megöletteit többé!" – Ésaiás 26:20, 21.

3 Ez nem jelenti azt, hogy földalatti, atombombabiztos óvóhelyen kellene menedéket keressünk. A mi biztonságunk érdekében a „hegyi beszéd" nagy Prédikálója megismételt valamit Ésaiás prófétának fenti idézetéből és a következőket mondta a mi útmutatásunkra: „Te pedig mikor imádkozol, menj be a te kamrádba s miután bezártad ajtódat, imádkozzál a te Atyádhoz, aki rejtve van, és a rejtekben néző Atyád megfizet neked. Mikor pedig imádkoztok, ne fecsegjetek, mint a nemzetek... Ti tehát így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is." (Máté 6:6–10, **Elberfeldi)** Az Istentől meghallgatott ilyen őszinte ima Isten igaz imádatát jelenti Krisztus utasításai szerint.

4 Pál, Jézus tanítványa szintén vesz néhány szót Ésaiás fenti idézetéből, midőn így szól: „Mert kitartásra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedve, elnyerjétek az ígéretet. Mert még igen kevés idő és az Eljövendő eljön és nem késik. ‚Az igaz pedig hitből fog élni' és ha meghátrál, abban nem gyönyörködik az én lelkem. Mi pedig nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elvessszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk **(Elberfeldi:** hanem olyanok, akik hisznek a lélek megmentésére)." – Zsidók 10:36–39.

5 Ezerkilencszáz év telt el azóta, hogy Pál a földön élt, s így az általa említett „igen kevés idő" nagyon rövid lett napjainkban, midőn Armageddon végcsatája előtt állunk, amelyben a mindenható Isten kinyilatkoztatja igazságos haragját e régi gonosz világ igazságtalansága felett. Napjainkban éppen úgy, mint abban az időben, amidőn Pál írt, csak olyanok maradnak életben, akik rendíthetetlenül hisznek az igaz Istenben, mivel Isten tetszését élvezik. A hűséges elnyeri a megígért megmentést az igazságosság új világában való örök életre. Hogyha valaki visszariad attól, hogy ilyen hitet és ilyen hűséget tanúsítson, akkor ez számára megsemmisítést jelent Isten keze által, mivel ez Isten nemtetszését vonja magára. Csak az olyan férfiak és nők oltalmaztatnak meg az Armageddonban való megsemmisítéstől, akik hisznek Istenben és az ő Krisztusában és sohasem vonják vissza magukat a hű ragaszkodástól. Az ilyenek „rejtve lesznek Jehova haragjának napján". Sofóniás 2:3) Mindazok az értelmesek, akik napjainkban maguk előtt látják Armageddon katasztrófájának borzalmait, a helyes utat választják, hogy „rejtve legyenek a mindenható Isten ama nagy napjának a csatájában".

6 A biztos rejtekhely nem valami különleges hely a földön, mint például egy „menekültek farmja" vagy hasonló, hanem a mindenható Isten szellemben és igazságban való imádatának az állapota. Krisztus Jézus szavai szerint most a földön mindenhol elfogadható imádatot lehet bemutatni Istennek. (János 4:23, 24) Mózes próféta, akinek Isten kinyilatkoztatta az ő Jehova nevét, mondotta az egyedül biztos rejtekhelyről: „Aki a Felséges rejtekében ül, az a Mindenható árnyékában marad. Azt mondom Jehováról: Menedékem és váram, Istenem, akiben bízom. Mert ő szabadít meg téged a madarász tőréből, a veszedelmes dögvésztől, szárnyaival takar be téged és menedéket találsz szárnyai alatt, pajzs és páncél az ő igazsága." (91. zsoltár 1–4, **Elberfeldi)** Isten igaz imádata megvan követelve ahhoz, hogy valaki a rejtekhely oltalma alá kerüljön. Ez az értelme a következő kijelentésnek: „Erős torony Jehova neve, ahhoz folyamodik **(Káldi:** hozzá menekszik) az igaz és biztonságban lesz." – Példabeszédek 18:10.

7 A Biblia az egyedüli könyv, amely írásban lefekteti az élő és igaz Isten helyes imádatát. E szent iratok szerint az Istenimádat nem történik némán és a hitetlen világ hallótávlatán kívül, hanem Isten imádói éppen a hangot használják fel a nyílt szolgálatban és tevékenységben. A Biblia nagyon világosan kimutatja, hogy Istent nem csupán a magánszobában vagy kamrácskában gyakorolt csendes imádkozás által kell magasztalnunk, hanem kint a világban, ahol azt mások hallhatják. Vegyük kezünkbe a Bibliát és vizsgáljuk meg, hogy mit mond az imádatra vonatkozólag. Csodálkozva találjuk meg benne, mennyit beszél arról, hogy az igaz istenimádók mások jelenlétében és fülük hallatára, sőt egész tömegek előtt magasztalják Jehova Istent. Ez a dicsőítés és magasztalás megkövetelt az imádó életében, mivel ez az ő hitének és az Úr Isten iránti ragaszkodásának nyílt megvallását jelenti.

8 Ezért az ilyen magasztalás biztosítja a szabadulást s az örök életre való megmentést az új világban. „Mert meg van írva: ‚Élek én, szól az Úr, hogy nekem hajol meg minden térd, és minden nyelv az Istent magasztalja'." (Róma 14:11) „Térjetek vissza hozzám, hogy megmeneküljetek, földnek összes határai, mert én vagyok az Isten és nincs több. Magamra esküdtem és igazság jött ki a számból, egy szó, amely vissza nem tér: hogy minden térd nekem hajol meg, rám esküszik minden nyelv!" (Ésaiás 45:22, 23) Pál apostol tehát az Írásra támaszkodott, midőn kijelentette, hogy a Jehova Isten magasztalására szolgáló megvallás örökkévaló megmentésre szolgál: „Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre **(Perk:** a megmentésre)." – Róma 10:10.

1 Kiket jutalmaz meg Jehova megmentéssel?

2 Salamon és Ésaiás szerint mi a teendő, hogy túlélhessük Armageddont?

3 Hogyan nyilatkozott Jézus részletesen Ésaiás szavainak egy részéről?

4 Hogyan nyilatkozott részletesebben Pál az oltalomnak ama „kis idejéről"?

5 Mit kell tenniük az embereknek, ha azt akarják, „hogy rejtve legyenek Jehova haragjának napján"?

6 Hol van a biztos rejtekhely, és hogyan juthatunk oda?

7 A Biblia szerint mi a kiváló az igaz istenimádatban?

8 Hova vezet ez a magasztalás, és miért?

FEL

HIZELEGSZ TE TEREMTMÉNYEKNEK?

9 A föld ma visszhangzik attól a magasztalástól, amelylyel teremtmények híres férfiaknak és asszonyoknak politikai, pénzügyi, társadalmi, katonai és vallási területen adóznak. Bár az ilyenek színből állandóan azt erősítik, hogy a nép érdekeit szolgálják, a valóságban a démonok uralma alatt álló világ szolgálatában állanak és résztvesznek abban, hogy ezt a világot a maga romlottságában Armageddon felé vezessék. (Jel. 16:14–16) Ha ezek a népnek a tetszését és magasztalását elfogadják, akkor az emberiségnek rossz szolgálatot tesznek, mivel az emberek imádatát elterelik a Legfelségesebbtől, akit egyedül illet meg minden dicsőítés. Ez a helytelen irányban gyakorolt magasztalás e világ önző uralkodóit és vezéreit a világfeletti gyümölcstelen uralmuk folytatására buzdítja. Ez esetleg nyersen hangzik, ámde Isten igéje a következőket mondja a bölcseség Példabeszédeiben: „Akik elhagyják a törvényt, a törvénytelenéket dícsérik, akik ellenben megtartják a törvényt, harcolnak ellenük [a törvénytelenek ellen]. A gonosz emberek nem értik meg az igazságot; akik ellenben Jehovát keresik, mindent megértenek." (Példab. 28:4, 5, **Amerikai Stand. ford.**) Akik tehát e világ kiváló személyiségeit magasztalják és ünneplik mint az emberiség megmentőit és jótevőit, elfelejtik Istennek a magasztalására vonatkozó törvényét és a Teremtőt megrabolják attól, ami őt megilleti.

10 Természetesen az olyanok, akik nem kívánják, hogy Isten törvényének a mértéke rájuk alkalmazást nyerjen, a hatalmon levő törvénytelenéket magasztalják. Mindazok ellenben, akik az isteni törvényhez ragaszkodnak, a törvénytelenek ellen harcolnak, amennyiben Istennek engedelmeskednek és e világnak Isten ellen folytatott törvénytelen cselekedeteit leleplezik. Ezek nem arra törekszenek, hogy e világ felmagasztalására törekvő vezéreinek a tetszését elnyerjék s ezek fülében hízelegjenek, oly dolgokat beszélvén, amelyek nincsenek összhangban a Szentírással. Elfelejtik a nemrégen történteket, midőn férfiak az Isten törvényét elhagyták és a gonoszt magasztalták s ezáltal a népet a pusztulás útjára vezették. Itt azokról a vallásos püspökökről van szó, akik a németországi Fuldában 1940 augusztusában évi konferenciáikat tartották, midőn a náci-diktátor Európát lerohanta. Erről szóló beszámolóként a New-York **Times** 1940 augusztus 28-i számában a következőket olvashattuk:

„Berlin, augusztus 27. A D. N. B. közli, hogy a német katolikus püspökök fuldai konferenciáján az a vélemény uralkodott, hogy ‚a németországi katolikus egyház a német csapatoknak a győzedelmes előnyomulásáért és a német haza védelméért hálára van kötelezve. Az ellenséges inváziónak a felfegyverzett német haderők által történt eredményes elhárítása nélkül a német katolikusok nem folytathatták volna oly zavartalanul és nyugodtan egyházi tevékenységüket és prédikáló tisztségüket. A pásztorlevél kiadását, amint ez a multban a konferenciák befejezése után szokásban volt, a német csapatok végleges győzelmére halasztjuk el. Arra az időre a katolikus egyház különleges hálaünnepségeket és a vezér [Hitler] iránti hűségfogadalmat vett tervbe. Németország 48 püspökéből 45 vett részt ezen a konferencián. Betegség miatt távolmaradt Faulhaber kardinális, páderborni érsek és az aacheni egyházmegye apostoli képviselője." – Lásd a filadelfiai jelentést 1940 augusztus 28-ról.*

11 Mivel Németország római katolikus hierarchiája nem volt teljesen bizonyos a nácik és fasiszták győzelmében, bölcs előrelátásból nem hozták nyilvánosságra abban az időben a pásztorlevelet. A háborúnak öt és félévvel később történt befejezése azután lehetetlenné tette a hízelgő levélnek nyilvánosságra hozatalát. Az a tény azonban, hogy a római katolikus hierarchia egy ilyen levelet megszerkesztett, hogy ezt a náci-fasiszták remélt győzelme esetén nyilvánosságra hozza, azt bizonyítja, hogy ‚Jehova törvényét elhagyták és a törvénytelent dícsérték, ahelyett hogy a törvénytelenek ellen harcoltak volna'. (Példab. 28:4) A nemzet katonai hatalmával és szomszédos államok megtámadásával dicsekedvén, a római katolikus hierarchia azt árulta el, hogy testi fegyverekbe vetette bizalmát és a császárt Jehova Isten, a világegyetem Királya és az ő Krisztusa fölé helyezte. Bizodalmát emberi politikai vezérekbe vetette és diktatorikus uralkodókat magasztalt Jehova Isten nagy gyalázatára. Teljesen ellentétben cselekedett Istennek a 146. zsoltár 1–6-ban feljegyzett törvényével, amely a következőképpen hangzik: „Dícsérjétek Jehovát! Dícsérd, lelkem, Jehovát! Dícsérem Jehovát, amíg élek, énekelek az én Istenemnek, amíg vagyok. Ne bízzatok fejedelmekben, emberek fiában, aki meg nem menthet. Szelleme eltávozik, visszatér földjébe, aznap megszünnek tervei. Boldog, akinek segítsége Jákób Istene, s reménye van Jehovában, Istenében, ki az eget és földet teremtette, a tengert a benne valókkal, aki megtartja hűségét **(Elberfeldi:** igazságát) örökké."

12 Jehova tízezer tanúja, akiket betiltottak és a náci internálótáborokba és börtönökbe dugtak, a hierarchia eljárásával teljesen ellentétben, vonakodtak Hitlernek és katonai támadó hordájának **üdvösséget!** kiáltani, ehelyett a zsoltáros szavait vették ajkaikra: „Te magad vagy az én királyom, óh Isten! Rendelj segítséget Jákóbnak! Általad verjük le szorongatóinkat, a te neveddel tapodjuk le támadóinkat. Mert nem az íjban bízom, és kardom sem védelmez meg engem. Hanem te szabadítasz meg minket szorongatóinktól és gyűlölőinket te szégyeníted meg. Dícsérjük Istent minden nap és mindörökké magasztaljuk nevedet." (44. zsoltár 5–8) Németországban napjainkban Jehova tanúi, akik még életben vannak s a börtönökön és internálótáborokon kívül szabadságot élveznek, Jehova Istent magasztalják az oltalomért és szabadulásért, aki Krisztus Jézus útján megszabadította őket. Tiszta kézzel magasztalják az ő nevét a Közép-Európában végzett ismételt bizonyságtevés útján. A katolikus hierarchia ellenben megszégyenülten igyekszik saját tisztátalan multját takarni.

AZ EGYEDÜL MÉLTÓ

13 Azok a szomorú kihatások, amelyek mindenkor jelentkeztek, amikor a mi tökéletlen, bűnnel terhelt nemünk valamely tagját magasztalták, már régen megfelelő figyelmeztetésül kellett volna szolgáljanak a vallásoskodóknak az ilyen balgaság ellen. De ezek nem vették tudomásul a figyelmeztetéseket. A nép kedvenceinek, a hősöknek és az emberi intézményeknek az emlékezetére rendezett ünnepségek és dicsőítések ebben a háborúutáni időben megszakítás nélkül tovább mennek, mégpedig különösen a kereszténységben. Anélkül, hogy a vallászlelkészeik felemelnék szavukat ellene, a nép tovább folytatja az Isten törvényének elhagyását. Magasztalják és dicsőítik e világ bölcseit, hatalmasait, amely világ a Gonoszban, Sátánban, az Ördögben nyugszik. (I. János 5:19) Mennyiben nézik le és sértik meg Isten törvényét e magasztalás által? Mivel ez a világ ellensége Istennek, és ‚a világ barátsága ellenségeskedés Istennel', és „aki a világ barátja akar lenni, az az Isten ellenségévé lesz." Isten ellenségei nem érdemelnek dícséretet azoktól, akik az ő népének vagy keresztényeinek vallják magukat. (Jakab 4:4) Isten törvénye szerint az ő népének Istent kell magasztalnia Jézus Krisztus által, nem mintha Isten önző és beképzelt volna, hanem mivel ő méltó a dicsőítésre. Aki Istent őszintén tiszteli, az elnyeri az ő kegyeit, és ‚az ő kegyelme élet'. – 30. zsolt. 6.

14 Istennek az ő prófétája, Jeremiás által kifejezésre juttatott és Pál apostol által megemlített törvénye a következőképpen hangzik: „Ezt mondja Jehova: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcseségével, az erős se dicsekedjék az ő erejével, a gazdag se dicsekedjék az ő gazdagságával; hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekszik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok Jehova, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, – ezt mondja Jehova." (Jer. 9:23, 24) „Hogy amint meg van írva: ‚aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék'." (I. Kor. 1:31) Isten valódi népének megtiltja ez a parancs, hogy dicsőítéssel és magasztalással adózzon a politika és kereskedelem bölcseinek, a katonaság nagyjainak, a pápáknak és a magasabb papságnak, akik gazdagok az anyagi javakban és a világi tiszteletben. Az emberek napjainkban, közvetlenül Armageddon egyetemes háborúja előtt a következő észszerű kérdést tehetik fel maguknak: Vajjon az ilyen politikai, kereskedelmi, katonai és vallásos elemeknek a dicsőítése és magasztalása valaha életet,

* Lásd **Teocratic Aid to Kingdom Publishers,** 324. oldal, 1. bekezdését.

9 Milyen rossz következményei van annak, ha világi teremtményeket magasztalnak?
10 Mit tesznek az olyanok, akik nem hagyják el a törvényt, és milyen példáját nem felejtik el azoknak, akik 1940-ben elhagyták a törvényt?
11 Mit tett tehát a hierarchia és mit árult el azáltal?
12 Mennyiben cselekedtek máskép Jehova tanúi Németországban?
13 Mit mutat az, hogy a vallásoskodók még nem tanulták meg, mennyire balga az, ha világiakat magasztalnak; s miért van ellene az ilyen magasztalás Isten törvényének?
14 Hogyan szól Isten törvénye ebben a dologban, és miért tartoznak számadással az olyanok, akik embereket dicsőítenek?

FEL

tartós békét és jólétet hozott a népnek? Sohasem, hanem az életnek és békének egyedüli Adományozóját félretolta és az embereket Isten elleni ellenségeskedésre vezette. Erről számadással tartoznak az Úr Istennek. „Mert meg van írva: ‚Élek én, szól az Úr, hogy nekem hajol majd meg minden térd, és minden nyelv az Istent magasztalja! E szerint hát mindegyikünk maga ád majd számot magáról az Istennek." Különösen azok tartoznak számadással Istennek, akik kereszténveknek vallják magukat, hisz nekik tanulniuk kellett és jobban kellene tudniuk. – Róma 14:11, 12.

15 Az Úr Isten igéje szerint minden élő ember vonakodás nélkül térdet tartozik hajtani Jehova Isten előtt, neki tartoznak esküdni és őt kell megvallaniuk. Miért nem hiszi el a kereszténység népe, hogy így lesz, s miért nem lép fel máris őt magasztaló cselekedetekkel? Ha ezt csak akkor cselekednék, amikor már Armageddon megkezdődött, akkor az senkinek sem használna a földön. Az armageddoni halálos ágyukon való megtérésük nem menti meg őket, sem nem élik túl ezáltal az emberiség történelmének legrettenetesebb nyomorúságát. A jelen idő az arra irányuló kedvező alkalomnak a kegyelmes ideje, hogy az isteni parancsnak engedelmeskedjünk: „Énekeljetek neki, zengedezzetek neki, beszéljétek el minden csodatételét! Dicsekedjetek az ő szent nevével; örvendez zen azoknak szíve, akik keresik Jehovát! Kérdezősködjetek Jehova és az ő ereje után, keressétek az ő arcát szüntelen!" (105. zsoltár 2–4) A nép nem számíthat arra, hogy a kereszténység Jehova tiszteletére és az ő nevének dicsőítésére szóló magasztaló énekben vezesse, hisz a kereszténység ezt nem teszi. A sok bizonyíték közül megemlítjük a vallásos Quebeket, ahol a politikai, bírói és vallásos hatóságok Jehova tanúit elfogatták és pénzbüntetésre ítélték, s gyalázó iratok terjesztésével és felforgató összeesküvéssel vádolták meg őket. Tulajdonképpen miért? Mivel Jehova tanúi megtartják a legfelségesebb Jehova Isten parancsait, az ő nevét éneklik és hirdetik s az ő nagyszerű elhatározását a katolikus lakosság között ismertetik. Egy dolog bizonyos: Ahelyett, hogy a vallásos kereszténységre tekintenének a helyes vezetésért, minden egyesnek magának kell döntenie, hogy vajjon részt óhajt-e venni Jehova dicsőítésében és magasztalásában, ami életet biztosít számukra.

16 Máris igen hosszú ideig tekintett a nép a kereszténység papságára és magasztalta őket; és milyen állapotok vannak napjainkban a világon? Azok az emberek, akik az Isten igazságos új világában való boldog élet után vágynak, tekintsenek azokra a hű férfiakra, akikről a Bibliában beszámoló van megőrizve, s kövessék ezek szavait és példáját. Kívántok-e Isten szövetséges népének a barátai és társai lenni? Akkor így szól nektek Mózes, aki Jehova nevét ismertette: „Ő a te dicsőséged és a te Istened." (5. Mózes 10:21) Nélkülözést szenvedtek a világban és kívánjátok a szabadulást? Akkor hadd lakozzék Jehova a ti beszédetekben és nyilatkozataitokban, amint ezt a zsoltáros indítványozta, aki Istenhez így szólt: „Ámde te szent vagy, aki lakozol Izrael dicsőítő énekében. Benned bíztak atyáink; bíztak és te megszabadítottad őket. Hozzád kiáltottak és megmenekültek; benned bíztak és nem szégyenültek meg." (23. zsoltár 4–6, **Elberfeldi**) Szeretnéd határozottan tudni, hogy kit kell magasztalnod, Jehova Istent vagy e világ embereit? Akkor olvasd el a zsoltáros ismételt utasításait és azután kövesd azokat: „Nagy Jehova és igen dicséretes, nagysága megfoghatatlan." (145. zsoltár 3) „Mert nagy Jehova és igen dicsérendő, és rettenetes minden isten felett; mert a pogányoknak minden istene csak bálvány, de Jehova teremtette az egeket." (1. Krónika 16:25, 26) „Nagy Jehova és igen dicséretes Istenünk városában, szentséges hegyén." (48. zsoltár 2) „Napkelettől napnyugtáig dicsértessék Jehova neve!" (113. zsoltár 3) Adózzunk a nagy Méltónak az őt megillető tisztelettel, tekintet nélkül arra, amit a kereszténység tesz!

17 Az emberekcsinálta bálvány sohasem állhat meg Jehova Isten mellett. Az istenimádatért folyó vitakérdés eljövendő eldöntésénél Isten az őt megillető tiszteletet nem engedi át a bálványoknak. Kiirtja mind az emberek által imádott bálványokat, mind az imádóikat is. Így szól: „Én vagyok Jehova, ez a nevem és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak. A régiek [a jövendölések] íme, beteltek, és most újakat hirdetek, mielőtt megtörténnének, tudatom veletek. Énekeljetek Jehovának új éneket, és dicseretét a föld határairól, ti, a tenger hajósai és annak teljessége, tengeri országok **(Elberfeldi: szigetek)** és azok lakói." (Ésaias 42:8–10) Az özönvíz utáni napokban Nóé idejében az emberek, akik csak egyetlen nyelven beszéltek, hozzákezdtek egy világvárosnak és egy égig érő toronynak az építéséhez, a newyorki felhőkarcolókhoz hasonló vagy még magasabb tornyot akartak építeni, s ezáltal az volt a szándékuk, hogy a világot összetartsák és nevet szerezzenek maguknak. Az egy világra vonatkozó tervük azonban gyászosan összeomlott, midőn a legfelségesebb Isten mindannyiukat a zűrzavar Bábelébe és a tévelygésbe döntötte. Háromezerhatszáz évvel később, a mostani háborúutáni időben ismét találunk egy embercsoportot, akik „egy jobb és szebb világot" szeretnének felépíteni. Megalkották az Egyesült Nemzetek Szervezetét a maga világtővárosával, amelynek az egész világ nemzeteire ki kell terjeszkednie s az összes népeket békés szomszédságra kell egyesítenie. Mindez azonban a vallások zűrzavara. Ámde az UNO-val kapcsolatban sokan nagy nevet szereznek maguknak, Jehova ellenben nem szerez nevet magának általa. Mindezideig ez a sok nemzetből álló szervezet nem látott hozzá és nem is lát soha hozzá, hogy kövesse Istennek a 117. zsoltár 1-ben feljegyzett következő parancsát: „Dícsérjétek Jehovát minden nemzetek, magasztaljátok őt minden népek!"

18 A Példabeszédek egyik igéje így hangzik: „Ne dicsekedjél a holnapi nappal, mert nem tudod, mit hoz a nap reád." (Példab. 27:1) A nemzetközi szervezet építői ennek ellenére „a holnap jobb világával" dicsekednek, amelyet ők maguk építenek fel. Mivel ennek csődjétől félnek, kitartanak amellett az állításuk mellett, hogy ez az egyedüli út a civilizációnak és az emberiségnek a megmentésére, és mindenkit felszólítanak, hogy bizalmukat vessék ebbe a szervezetbe és támogassák azt. A vallás papság e szervezetet – hasonlóan, mint a papok a bálványokat a templomban – erkölcsi és vallásos támogatásban részesíti és azt állítja, hogy ez az Isten látható eszköze a királyságnak és egy új világnak a bevezetésére. Faragott képpé lett, amely az emberi hatalomért és az emberi vívmányokért száll síkra.

19 E nemzetközi intézménynek az istenítése folyamatban van. De vajjon az igaz és élő Isten megengedi-e, hogy az a dícséret, amelynek az ember megmentéséhez kell vezetnie, továbbra is ennek az intézménynek jusson? Époly kevéssé engedi meg ezt, amint nem engedte Bábel városát és tornyát sem örök magasztalásban és dícséretben részesülni. Isten nem tagadhatja meg magát mint Megmentőt. A megmentésre vonatkozó elhatározásról nem mond le a hitetlen emberek nemzetközi bálványa javára. Az a szilárd szabály, amely mellett ő kitart, így hangzik: „Dicsőségemet másnak nem adom, sem dícseretemet a bálványoknak." Isten az újabbkori nemzetközi bálványimádók sorsát, amely hasonló Bábel sorsához, a következő szavakban rendeli el és jelenti be: „Meg kell szégyenüljenek mindazok, akik faragott képeket szolgálnak és a bálványokkal dicsekszenek. Imádjátok őt, összes istenek!" (97. zsoltár 7, **Luther**) Jehova, akinek nem a bálványképek által szolgálnak, hadat üzent az összes bálványoknak és az összes faragott imádat-képeknek. A döntés napja elérkezett, midőn az embereknek választaniuk kell, vajjon az emberek-csinálta bálványokat vagy az igaz, élő Istent akarják imádni?

KINEK KELL DICSÉRNI ŐT?

20 Egyetlen teremtmény sincs mentesítve attól a kötelezettségtől, hogy az egész teremett világ nagy Alkotóját magasztalja. Mindenkinek össze kell fognia és őt igazolnia, rámutatván hogy az ő munkája ajánlásraméltó, különben elpusztulnak. Ezért szólítja fel az ihletett zsoltáros még a láthatatlan egeket is a minden jó és tökéletes adományok Teremtőjének a dicsőítésére. Fenséges nyelven énekli: „Dícsérjétek Jehovát! Dícsérjétek Jehovát a mennyből; dícsérjétek őt az égi magaslatokon! Dícsérjétek őt

15 Miért kell most hozzálássanak az emberek Isten megvallásához, és miért nem várhatják a kereszténységtől a vezetést ebben?
16 Kikre tekintsünk tehát, és milyen utasításokat adtak?
17 a) Miért nem állhat meg egy Bálvány Jehova előtt? b) Mit építenek fel most az emberek Bábel tornyához hasonlóan, és kinek a neve számára?
18 Hogyan lett ez a nemzetközi szervezet bálványnyá?
19 Milyen sors vár ezekre a nemzetközi bálványokra, és miért?
20 Kiket szólít fel először a zsoltáros Jehova magasztalására; s miért kell ezeknek a teremtményeknek Isten magasztalására dicsőségeseknek lenniük?

FEL

mind, ti angyalai, dícsérjétek őt, minden seregei! Dícsérjétek őt, nap és hold, dícsérjétek őt mind, fényes csillagok! Dicsérjétek őt, egeknek egei, és ti vizek, melyek az ég felett vagytok! Dícsérjék ők Jehova nevét, mert parancsára állottak elő. Örök időkre állította fel őket, törvényt szabott, melyet nem hághatnak át." (148. zsoltár 1–6) Az egész látható teremtett világ, amelyet teleszkop, mikroszkop vagy az atommagfizika által kutatnak ki, mindinkább mint egy csodálatos mester-mérnök műve lesz nyilvánvalóvá. Mindez nem csupán véletlenül állott elő egy egyetemes káoszból. Ez egy értelmes Teremtőnek az összehasonlíthatatlan műve, amely csodálatot és elragadtatást ébreszt az amberben s amelyen egyetlen hibát sem lehet találni. Ha mindezt elmondhatjuk a látható teremtésről, mit mondhatunk a sokkal dicsőségesebb láthatatlanról?

21 Azok a hű angyalok, melyek a láthatatlan birodalomban a magasságban lakoznak, dicsőíteni és magasztalni tartoznak a Teremtőt annak bizonyítására, hogy az ő egyetemes felsőbbségét és uralmát támogatják. „Jehova a mennyben szilárdította meg az ő trónját, és az ő birodalma mindenek felett uralkodik. Magasztaljátok Jehovát, ti angyalai, ti erőben hatalmasok, az ő szavának cselekvői, engedelmeskedve az ő igéje hangjának. Magasztaljátok Jehovát, minden seregei, ti szolgái, az ő jótetszésének a cselekvői! Magasztaljátok Jehovát, minden ő művei, az ő uralmának minden helyén! Magasztald Jehovát, én lelkem!" (103. zsoltár 19–22, **Elberfeldi)** A határozatlanság napjai már elmúltak. Az idő elérkezett, midőn az összes mennyei teremtmények a parancsnak megfelelően Isten egyetemes uralma oldalára kell álljanak. Kr. u. 1914 óta az ő királysága felkent Királya, Krisztus Jézus által működésben van, s az egyetemes uralom joga körüli vitakérdés most minden időkre elintézést nyer, és minden teremtménynek viselnie kell a legfelsőbb Uralkodó melletti vagy elleni végleges választásának a következményét. Az úgynevezett „keresztény időszámítás" kezdetén, midőn Jézusnak emberkénti megszületését Betlehemben egy dicsőséges angyal bejelentette, a menny hű seregei jelentek meg az istenfélő pásztoroknak s a legfelségesebb Jehovának adtak dicsőséget. „És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsőítették az Istent és ezt mondották: Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség a neki tetsző emberek között!" (Luk. 2:13, 14) Most, amióta ugyanez a Jézus mint Király a mennyei dicsőségben és hatalomban előhozatott, ezek a hú angyalseregek ismét Jehova Istennek adnak dicsőséget a magasságban, úgy hogy az egek az ő dicsőítő énekeiktől visszhangzanak. – Jelenések 12:1–12.

22 A legnagyobbtól a legkisebbig egyetlen teremtmény sem képez kivételt azalól, hogy a dicsőítés himnuszait mutassa be. Az emberek jól teszik, ha az angyaloktól átveszik a jelszót, hisz az ember a menny angyalai alatt áll. Továbbá az egész élettelen látható teremtmény arra teremtetett, hogy az ő dícséretét hirdesse és valóban hirdeti is az értelmes embereknek. Igy tehát csak észszerű, hogy minden élő teremtmény s különösen az értelemmel felruházott ember az angyalokat is magábafoglaló többi teremtményekkel együtt összefognak Isten csodálatraméltó tulajdonságainak és erényeinek hirdetésében. Hogy a zsoltáros semmit sem hagyjon figyelmen kívül, elfordítja figyelmét a magasságban levő mennyektől s azután így énekli tovább: „Dícsérjétek Jehovát a földről, vizi szörnyek és mély vizek, ti mind! Tűz és jégeső, hó és köd, szélvihar, mely rendeletét teljesíti, ti hegyek és halmok, mindnyájan, minden gyümölcsfa és mind, ti cédrusok, minden állat, vad és szelíd, csúszó férgek és szárnyas madarak, földi királyok és minden nemzet, fejedelmek és mind, ti föld bírái, ifjak úgy, mint hajadonok, aggok együtt a gyermekekkel! dícsérjétek Jehova nevét, mert az ő neve dicső egyedül; az ő dicsősége hat ki égre-földre." – 148. zsoltár 7–13.

23 S ha a mi huszadik századunk földi királyai, fejedelmei és bírái a zsoltárnak ezeket a szavait figyelembe vették volna s önmagukra alkalmazták volna? Akkor sohasem adtak volna ki olyan rendeleteket, amelyek Jehova tanúinak megtiltották a prédikálást, sohasem tagadták volna meg bibliamagyarázó irodalmuknak a kivitelét és behozatalát. Akkor a közigazgatási bizottságokban vagy bírói székekben ülő férfiak sohasem hoztak volna döntéseket e tanúk ellen s nem vitatták volna el, hogy ők az evangélium prédikátorai. Sohasem kellett volna Jehova tanúinak az ügyek ezreit végigküzdeniük az Unio kerületi és fellebbviteli bíróságain egészen a legfelsőbb bíróságig az Egyesült Államokban vagy más országokban. A fiatal férfiak és nők ezreinek nem vették volna el a szabadságát s nem akadályozták volna meg abban, hogy a nyugtalanított embereknek bizonyságot tegyenek Isten országáról.

24 Ha a 148. zsoltárban felsorolt emberek mindannyian követték volna az ott adott utasításokat, akkor a mi évszázadunkban nem lettek volna totális háborúk, amelyekben a nemzetek összes tagjait, fiatalokat és öregeket, férfiakat és nőket erőszakosan megszervezték és arra kötelezték, hogy vegyenek részt az egész nemzetnek az ellenség elleni háborús törekvéseiben. Akkor az összes nemzeteknek és népeknek a totális törekvése együttesen az Úr Isten dicsőítésére és magasztalására irányult volna, akinek királysága Krisztus Jézus alatt a bibliai jövendölések beteljesedéseképpen Kr. u. 1914-ben létrejött. Ha továbbá az összes ifjak és hajadonok ebben az egyetemes fontosságú szolgálatban tevékenykednének, ha a szülők példát nyujtanának és a gyermekek előtt előljárnának, akkor napjainkban nem létezne a fiatalkorú gonosztevők problémája. A tudomány sohasem lett volna a katonaság uralma alatt, sem az atomerőt nem használták volna pusztítási célokra, sem nem dobták volna le 1945 augusztus 5-én a rettenetes atombombát Hirosimára. Az Egyesült Nemzetek atomerő-bizottsága sohasem vált volna szükségessé.

25 A 148. zsoltár világánál tehát nyilvánvalóvá lesz, hogy az ő legmagasabb kötelességükben az összes nemzetek csődöt mondtak, de különösen a kereszténység nemzetei. Az uralkodók nem lehetnek a „felsőbb hatalmasságok". Nem „Isten kegyelméből" uralkodók, amint azt magukról állítják. A tények azt mutatják, hogy ők nem uralkodnak „Isten dícséretére" s nem is az ő képviselői- vagy szolgáiként. (Róma 13:1–4, **angol B.)** A kereszténység nemzetei úgy viselkednek, ahogyan azt Ésaiás prófétának le kellett írnia: Hízelgő ajkakkal közelednek Istenhez, de szívük messze távol van Tőle és az ő parancsaitól. Azért fogja Isten az ő bölcseinek világi bölcseségét ezekkel együtt megsemmisíteni Armageddonkor. Az ő okosainak értelme akkor többé nem fog a jelenvaló gonosz világ üdvösségeként feltűnni. – Ésaiás 29:13, 14; I. Kor. 1:19.

A KERESZTÉNYISÉG EREDETI CÉLJA

26 Az úgynevezett kereszténység kétségnélkül nem felel meg a kereszténység eredeti céljának, amelynek vallja magát. Mivel letért a helyes útról, feltesszük a kérdést: Mi az eredeti célja a keresztény egyháznak, Krisztus lábnyom-követői testületének? Ennek célja az, hogy bizonyságot tegyen Jehova Istenről és az ő királyságáról, amely Jézus, a Messiás alatt áll. A kereszténységnek ezt kell tenniük, mialatt állhatatosan síkraszállnak Jehova egyetemes felsőbbsége mellett. A hírhedt Poncius Pilátus, Júdea római helytartója, az Ördögnek e világ feletti felsőbbsége mellett szállt síkra. Jézus krisztus rendíthetetlen maradt az ellenség pártjának e támogatója előtt és megvallotta, hogy ő elsősorban abból a célból született és jött a világra, hogy bizonyságot tegyen az Isten országa igazságáról; s bizonyságot tett, hogy ő maga az Istentől a királyi tisztségre felkent. (János 18:37) Ugyanígy jövendölték meg Isten könyvtekercsei, hogy Jézus küldetése a földön prédikátori lesz, amennyiben Jehova Isten mellett bizonyságot tesz.

27 Pál apostol a 22. prófétai zsoltárt Jézusra alkalmazza. Ebben a zsoltárban beszámolnak róla, mint aki így szólt Atyjának: „Hadd hirdessem nevedet testvéreimnek és dícsérjelek téged a gyülekezetben! Ti akik Jehovát félitek, dícsérjétek őt; Jákób minden magva, tiszteljétek őt; és rettegjetek tőle, Izrael minden ivadéka! Tőled ered dícséretem a nagy gyülekezetben. Fogadásaimat megadom azok előtt, akik félik őt." (22. zsoltár 23, 24, 26) „Ezért [Jézus] nem szégyenli őket testvéreinek mondani e szavakkal: Hirdetem nevedet az én testvéreimnek, a gyülekezet közepette magasztallak téged!" (Zsidók 2:11, 12) Miért volt

21 Miért kell az angyaloknak Jehovát dícsérni és magasztalni, s mit mutat nekünk bizonyossággal, hogy ők azt teszik?
22 Miért kell az embereknek is magasztalnia Jehovát, s azután kiket szólít fel a zsoltáros ennek cselekvésére?
23, 24 Ha a 148. zsoltárban feljegyzett összes tisztviselők, összes emberek figyelembe vették volna ennek utasításait, mit mondhatnának akkor a világeseményekről és a világ állapotáról?
25 Mit kell mondanunk a 148. zsoltár világosságában a nemzetekről?
26 Jézus kimutatása szerint mi az egyház eredeti célja?
27 A jövendölés szerint Jézusnak hol kell Isten nevét ismertetni és Istent magasztalni, s miért ott?

FEL

szükség arra, hogy Jézus az Isten nevét és erényeit hirdesse zsidó testvérei között és ismertesse Isten szövetséges népe gyülekezetének közepette, midőn a földön volt? Mivel a papok, írástudók, farizeusok és sadduceusok által hirdetett és gyakorolt képmutató valláskultusz a zsidó nemzet között elharapódzott. Istennek és parancsainak az igazsága helyett önző, törvénytaposó emberek hagyományait tanították. Tisztelet és magasztalás helyett gyalázatot hoztak Isten nevére, és a zsidó népet a vallásos vak vezérek hamisan irányították s a megsemmisítés vermébe vezették. Így állott Jézus közöttük, hogy hirdesse nekik a Jehováról és az ő országáról szóló igazságot. Ilymódon dicsőítette ő Istent a földön.

28 Hogyan ismertette tulajdonképpen Jézus Jehova nevét az ő testvérei között, és hogyan magasztalta Istent a gyülekezet közepette? Nem csak azáltal, hogy a jeruzsálemi templomban vagy a zsinagógákban prédikált, midőn zsidó testvérei ezeken a helyeken összegyülekeztek. Ő ezt azáltal is végezte, hogy a közönséges nép lakásaiba is elment, faluról falura és városról városra járt. Ahol csak kisebb-nagyobb csoportokban hallgatókat gyűjthetett össze, mindenkor hirdette az igazságot, akár hegyszakadékban, akár a tengerparton jöttek össze. A legnagyobb mértékben hirdette Isten királyságának üzenetét az egész országban testvérei között és kiküldött legalább nyolcvankét tanítványt, hogy a zsidó nép városaiban, községeiben és lakásaiban ugyanezt tegyék. Ilymódon ért el az ő hadjárata Jehova dicsőítésére nagy néptömegeket. Ezt előre megjövendölte róla a 109. zsoltár. Először ott van említés téve az ő árulójáról és üldözőiről s ezután következnek Jézus hű szavai: „Hálát adok Jehovának **(Elberfeldi:** magasztalom Jehovát) nagyon az én számmal és dícsérem őt a sokaság közepette." (109. zsoltár 30) Prédikálási módszere által Jézus példát hagyott nekünk, amelyet mi most követni tartozunk.

29 A hallgatók nagy tömege előtt Jézus felállott Isten igazsága mellett és leleplezte a zsidó vallásvezérek hamisan hagyományozott tanait és szokásait. Ezért ítélték el Jézust mint lázadó árulót, aki Isten népének határain kívül áll, s kivezették őt Jeruzsálem falai közül, hogy mint megátkozott istenkáromló haljon meg. Ámde Jézus az életre való feltámadása óta azt az állandó kötelességet és feladatot utalta ki követőinek, hogy Istent hasonlóképpen dicsőítsék és magasztalják a földön, mégha a vallásos ellenségek hamisan ítélik meg és kárhoztatják is őket. Pál apostol erre a pályára buzdítja Jézus Krisztus követőit, midőn a következőket mondja: „Általa mutassuk hát be mindenkor Istennek a dicsőítés áldozatát, vagyis az ő [Jehova] nevét magasztaló ajkak gyümölcsét." (Zsidók 13:15) Pál Istennek arra vonatkozó elhatározását is megemlíti, hogy az őt magasztalókat a Krisztusban való egységre összegyűjti, s azután hozzáfűzi: „Benne, akiben örökösökké is lettünk, előre elrendelve annak elhatározása folytán, aki mindent az ő akaratának döntése szerint végez, hogy akik már azelőtt Krisztusba vetettük reményünket, legyünk az ő dicsőségének magasztalására." (Efézus 1:11, 12) Ha mi tehát Krisztusban bízunk, Istent kell dicsőítenünk.

30 Bár a zsidó vallásoskodóknak birtokukban voltak a jövendölések, mégis elvetették Isten felkent Királyát és maguk is kizárattak Isten szolgálatából. Ők nem tettek eleget küldetésüknek mint az ő népe. Épp ezért hangsúlyozza Péter apostol különösképpen a keresztény egyház küldetését a jelenvaló gonosz világ folyamára. Péter így szól a keresztényeknek: „Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonná tett nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott titeket." (I. Péter 2:9) Ezekben a szavakban az apostol összekombinálta a héber prófétáknak s különösen Ésaiás prófétának a jövendöléseiből vett idézeteket, akik által Isten ismertette egy keresztény egyház alakítására vonatkozó elhatározását a következő szavakban: „Ez a nép, amelyet magamnak alkottam, hirdesse dícséretemet!" (Ésaiás 43:21) Ésaiás e kijelentésének a kísérő szövegében Jehova azt mondja ennek a népnek csupán néhány verssel előbb, hogy az ő szolgája s amellett a tény mellett tanúskodik, hogy ő az egy és egyedüli Isten, akitől a megmentés jön. (10–12. vers) Ez a kijelentés az egész összefüggés szerint Isten szövetséges népére nyer alkalmazást, mégpedig attól az időtől kezdve, midőn megszabadíttatott Babilonnak, az Ördög szervezetének fogságából és szolgaságából. A jövendölésnek a kicsinybeni vagy előképes beteljesedésén kívül még egy nagyobb vagy teljes beteljesedése is van „a napok végén". Így tehát a jövendölés főképpen Jehova tanúira utal a Kr. u. 1914 utáni időben. Ez az az idő, midőn az első világháború kitört s ezáltal jelezve lett a „nemzetek hét idejének" a vége. – Lukács 21:24.

MIÉRT OLTALMAZZA ÉS SZABADITJA MEG?

31 Az első világháború folyamán a Jehova Istennel szövetségben álló keresztényeknek érezniük kellett e világ vallásos-politikai hatalmainak a támadásait és saját kívánságuk vagy saját választásuk nélkül, tehát nem önként kerültek ezek szolgaságába. Ez odáig jutott, hogy egyeseket ténylegesen bezártak, de az összesnek korlátozták az evangélium hirdetésére irányuló szabadságát. Midőn 1919-ben és azután bekövetkezett a szabadulás, ez olyan nemvárt örömet jelentett, hogy Jehova tanúi olyanok voltak mint az álmodozók. Akkor szájuk megtelt vígsággal, s kifejezésre juttatták Isten és Királya, Jézus Krisztus iránti hálájukat a nemzetek között. Babiloni fogságuk folyamán a következő próféták imát mondták: „Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztalhassam nevedet **(Luther:** hálát adjak nevednek)." (142. zsoltár 8) Csak erre a kifejezett célra szabadította meg őket Isten a haláltól, amelyre az ellenség Jehova tanúit ítélte, s ezért vezette ki őket a szolgaságból.

32 Szorongattatásukban felkiáltottak: „Könyörülj rajtam, Jehova! Lásd meg az én nyomorúságomat, amely gyűlölőim miatt van, aki felemelsz engem a halál kapuiból, hogy hirdessem minden dícséretedet Sion leányának kapuiban [nyilvános terein], hadd örvendjek a te szabadításodban." (9. zsoltár 14, 15) Minthogy ők kiemeltettek a halál kapuiból, ahova az ellenség taszítani akarta őket, ettől kezdve minden dícséretükkel szabadon és nyilvánosan az ő Szabadítójuknak kellett adózniuk. Ez a kötelesség még jobban rájuk nehezedik a második világháború után, hisz Jehova tanúi sohasem állottak közelebb az Isten ellenségei által jövő halálhoz és kiirtáshoz, mint akkor. Az egyedüli oka annak, hogy most élünk, az egyedüli életcélunk: hogy magasztaljuk Istent!

33 Jehova imádatának a földön való helyreállítása, újjáépítése és kiterjesztése most elő kell haladjon, hogy az Ördög szervezetének pusztító munkája megsemmisüljön. Itt az ideje, hogy e világ összes nemzeteiből és népeiből való jóakaratú emberek megismerjék Jehovát és neki szolgáljanak, mielőtt a nemzetek és királyságok Armageddon csatájában megveretnek. Jehovának napjainkban élő tanúi az a kegyelt nép, az ő tanúinak a nemzetsége, amelyet Isten ebben az időben az igazi istentiszteletnek a beiktatása és újjáépítése végett alkotott és létrehozott. Isten főszervezete Sion, amelynek legfőbb alapja és főszegeletköve Jézus Krisztus, a Király, s amelynek képviselői és követei az ő felkent követői a földön. Minthogy elérkezett a meghatározott idő, a 102. zsoltár 14–23-ban feljegyzett jövendölés beteljesedett azokon, akik az első világháború folyamán gyámoltalanok és elhagyottak voltak: „Mert az Úr [Jehova] újra felépítette Siont, megjelent ott az ő dicsőségében. Odafordult az elhagyottak [gyámoltalanok] imádsága felé s azoknak könyörgését nem vetette meg. Írják ezt fel a jövő nemzedéknek, hogy az újra teremtett nép az Urat [Jehovát] dícsérje, hogy letekintett szentsége magaslatáról, az Úr a mennyből a földre nézett le, hogy meghallja a fogoly nyögését s [az ellenség révén] halálra szentelteket feloldozza, hogy Sionban hirdessék az Úr [Jehova] nevét és az ő dícséretét Jeruzsálemben, ha a népek összegyülekeznek mindnyájan és a királyságok, hogy az Úrnak [Jehovának] szolgáljanak." **(Menge)**

34 Azok az emberek, akik jóindulattal viseltetnek Jehova és Krisztus alatt álló teokratikus uralma iránt, most összegyűjtetnek minden szélirányból és földrészből, hogy az igaz Istennek szolgáljanak. Közé sereglenek a szövetséges népnek, melyet Jehova ebben az újjáépítési időben az ő

28 Hogyan ismertette meg Jézus az ő nevét a testvérei közepette?
29 Pál apostol milyen pályára buzdítja a keresztényeket, amely hasonló Jézus pályájához?
30 a) Hogyan és miért emeli ki Péter a keresztény egyház küldetését?
b) Kikre és mikorra vonatkozik Ésaiás 43, amelyből Péter idéz?
31 Hogyan kerültek ezek a fogság állapotába, s miért szabadította meg őket Isten?
32 Hogyan emelte fel őket a halál kapuiból?
33 A jelenkor mire a meghatározott idő, s melyik az a nép, amely erre teremtetett?
34 Még kik gyülekeznek most Jehova szolgálatára, és hogyan történik ez?

FEL

dicsőségére teremtett. Ez az eredmény bekövetkezik, mivel az általa „újra teremtett" nép végrehajtja az isteni elhatározást, hogy a jóakaratú emberek életben tartassanak és megmentésben részesüljenek. Ez azt jelenti, hogy Isten népe mindenhol szorgalmasan engedelmeskedik az ő parancsainak: „Mert ezt mondja az Úr: Hallassatok örömkiáltást Jákob felett, és újjongjatok a hegyek csúcsain, hirdessétek dicsőítését és mondjátok: „Az Úr megmentette az ő népét, Izrael maradékát. Ime, én elhozom őket észak földjéről és összegyűjtöm őket a föld széleiről'.." (Jer. 31:7, 8, **Egy amerikai ford.)** Jehova tanúi most beteljesíthetik ezt a parancsot, s ez egyike a meggyőző bizonyítékoknak, hogy Jehovának Krisztus vezetése alatt álló teokratikus kormányzata a földünk felett felépíttetett. Így tehát hálát adnak a mindenható Úr Istennek, hogy az ő nagy hatalmát mint Uralkodó elkezdte. – Jelenések 11:15–17.

35 Dávid királyhoz hasonlóan mondják ők, aki az ő fiát és utódát, Salamont beiktatta: „Tiéd, Jehova, a nagyság és az erő, a dícséret és a fény [győzelem] és a fenség; hisz mennyen és földön minden a tiéd. Tied, Jehova, a királyság, és te mindenek felett fenséges vagy mint fő, a gazdagság és a dicsőség mind tetőled származnak, és te uralkodol mindeneken; s a te kezedben van a hatalom és erő, és a te kezedben van, hogy mindent naggyá és erőssé tegyél. Most pedig, Istenünk, magasztalunk téged és dícsérjük a te fenséges nevedet." – I. Krónika 29:11–13, **Elberfeldi** lábjegyzet.

36 A Jehova szövetséges népe által hirdetett királyságigazságnak a megvilágító ereje által most a jóakaratú emberek nagy tömegeinek felnyílnak a szemeik az összes nemzetek között, és hitszemeikkel látják Királyukat, Krisztus Jézust, aki trónralépett s az Armageddonban való győzelem s az utána következő ezeréves uralma felé halad. Ezek úgy tesznek, mint a nagy sokaság ezerkilencszáz év előtt, midőn Jézus az Olajfák hegyéről diadalmenetben bevonult Jeruzsálembe. Erről az előképes néptömegről mondja Lukács a 19:37, 38-ban: „Mikor az Olajfák hegyének lejtőjéhez közeledett, a tanítványok egész tömege hangos szóval örvendezve kezdte dícsérni az Istent mindazokért a csodákért, amelyeket láttak. Így szóltak: Áldott **(Elberfeldi:** magasztalva legyen) a Király, aki jön az Úr nevében! Békesség a mennyben és dicsőség a magasságban!" Napjainkban ismét bevonulást rendez a Király! Az emberek sorsa most attól van függővé téve, hogy vajjon megszünnek az ellenség világából való embereket magasztalni s helyette ezután Jehova Istennek és az ő Királyának dícsérettel adózni. Azoknak az embereknek a megsemmisítése Armageddonkor, akik visszaéltek életükkel, éppen attól a fontos kérdéstől lesz függővé téve, hogy ebben az életben kit magasztaltak és dicsőítettek.

MEGMENTÉS ARMAGEDDONKOR

37 Jehova dicsőítésének a kiszélesítése az ő szövetséges népe és a jóakaratú néptömegek által minden bizonnyal nem fog tetszeni e világnak a maga önző háborúutáni céljaival. Az őt dicsőítő munkának a terjeszkedése elleni világraszóló ellenállás növekedik. Azon a konkurencián való bosszúságukban, melyet Isten dicsőítésének munkája a világi vezéreknek okoz, e világnak három főeleme bizonyára mindenhol összeköttetésbe lép az egyesült nemzetekben, hogy elhallgattassák mindazokat, akik Jehova nevét és királyságát magasztalják. Az ő igéje megmondja nekünk figyelmeztetőleg, hogy Isten tanúinak számítaniuk kell a politika, kereskedelem és vallás egyesült támadására. De Jehova tanúi ennek ellenére erős szívvel előretörhetnek abban, hogy Istent az összes nemzetek között magasztalják. Mialatt Armageddon közeledik, az előttük kialakuló helyzet hasonló ahhoz, amellyel Jehova imádói Jeruzsálemben Jósafát király uralkodásának a végén szembetalálták magukat. A moabiták, ammoniták és a Seir hegyén lakozók három nemzete egyesítették hadereiket, hogy hadjáratot indítsanak Jehova felkentje, Jósafát király és az ő szövetséges népe ellen. Minthogy légvonalban negyven kilométerre megközelítették Jeruzsálemet, nagy veszélynek tették ki a hatalmas sereggel megjelenő ellenségek ezt a várost, ahol Jehova népe az ő templomában imádkozott. Nagy válságukban hozzá kiáltottak, hogy szabadítsa meg őket. Hogyan következett be a szabadulás?

38 Minthogy Isten a maga prótétájául akkor egy templomének est használt, a következő üzenetet küldte: „Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt, mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten. Holnap szálljatok szembe velük!... Nem kell harcolnotok, csak álljatok veszteg és lássátok Jehova szabadítását rajtatok. Júda és Jeruzsálem, ne féljetek és ne rettegjetek! Holnap menjetek ellenük, mert Jehova veletek lesz." (2. Krónika 20:15–17) Jehova népe arra a parancsra, hogy ne húzódjanak meg félénken a város falai mögött, a következő reggel korán kivonult. Vajjon hogyan? Katonai fedezet mögött? Nem, bármilyen különösen cseng is, a templomének esek meneteltek elől. Erről olvassuk: „Majd [a Király] tanácsot tartva a néppel és énekeseket rendelvén Jehova számára, akik dicsőítő énekeket énekeltek szent ékességben, a felszereltek előtt vonulva és így szólván: „Magasztaljátok Jehovát, mert örökkévaló az ő kegyelme!"

39 Itt Jehova dicsőítése a katonai hatalom előtt járt, mégha ez azt a nézetet ébreszthette is, hogy az ő népe csupaszon és mezítelenül ki van téve a támadásnak és mészárlásnak. Mégha ezt egy elnök és a törvényhozók, az atomerő-tudósok és vallástelkészek nem tartják is igaznak, Jehova hű és bátor dicsőítése mégis szabaduláshoz vezetett. A Biblia kihívja e világ politikusainak, pénzembereinek és vallásoskodóinak kétkedését, midőn Jehova ókori népéről így szól: „És amint elkezdték az éneklést és a dícséretet, Jehova ellenséget állított az ammoniták, moabiták és a Seir-hegységben lakók ellen, akik Júda ellen jöttek és vereséget szenvedtek. Mert az ammoniták és moabiták a Seir-hegységben lakók ellen támadtak, hogy őket levágják és elpusztítsák és amikor mind elpusztították a Seir-hegységben lakókat, azután egymás elpusztítását segítették elő. Mikor azután Júda népe Mispába ment a puszta felé, és mikor a sokaság felé fordultak, ime, csak elesett holttestek voltak a földön és senki sem menekült meg." – 2. Krónika 20:21–24.

40 Mialatt Jehova dícséretét ilyen körülmények között énekelték, az ő becsülete volt a játszmán. Így szövetséges népe segítségére sietett, megmentette népét és megvívta csatáját anélkül, hogy népének egyetlen nyilat ki kellett volna lőnie. Jehova igazolja saját dícséretreméltó nevét. A zsoltáros már régebben megemlítette a helyes eljárást Istennek napjainkban élő engedelmes népe számára: „Jehovához kiáltok, aki dícséretreméltó és megszabadulok ellenségeimtől." (2. Sámuel 22:4; 18. zsoltár 4) Jósafát királynak és az ő népének a tapasztalatai igazolják ezt a szabályt. Ebben az időben, midőn Armageddon közeledik, Jehova tanúi bizalommal követhetik ugyanezt az irányelvet. Ezt téve, nem bujnak meg a falak mögé, hanem naponta kivonulnak és Jehovához kiáltanak, amennyiben nyilvánosan és az emberek lakásaiban az ő dícséretét éneklik. Az ő nevének és királyságának a tiszteletére történő ez a folytatólagos éneklés az ő megmentésükhöz vezet Armageddonkor, amikor tanúi lesznek az egyesült világi ellenségeik zűrzavarának, fejveszettségének és megsemmisítésének. Ez Jehova Isten csatája lesz és az őt magasztalók túlélik és az azt követő igazságos új világban életet nyernek.

41 Istennek az ő királysága trónjától jövő parancsa ma a következő: „Dícsérjétek Jehovát! Dícsérjétek Istent szent helyén; dícsérjétek hatalma boltozatán! Dícsérjétek őt hatalmas tetteiért!... Minden lélek dícsérje Jehovát! Dícsérjétek Jehovát!" (150. zsoltár 1–6) Már hátunk mögött van az az idő, midőn csak a zsidó nemzet vagy az Istennel szövetségben levő keresztények voltak felszólítva a Legfelségesebb magasztalására és dicsőítésére. Ez a felhívás most világszerte elhangzik. Minden jogszerinti hangszert igénybe vesznek a közreműködésre, amely alkalmas Jehova magasztalásának a végzésére. Most minden lélek dícsérni tartozik az életadót, hogy az ő végnélküli új világának a levegőjét élvezhesse. Ez jelenti az összes nemzeteket, amelyek most lélekzenek. Kivétel egyáltalán nincs. Mindannyian meg vannak híva, hogy működjenek közre Jehova egyesült dicsőítésének állandóan növekvő kórusában: „Hallelujah, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható!" (Jel. 19:5, 6) Egyedül azok a teremtmények fognak tovább élni az örökkévalóságon keresztül, akik a Teremtőt magasztalják. WTa. 1947. augusztus 15.

35 Mit látnak ezek Dávid királyhoz hasonlóan az Isten országát illetően?
36 Mely ezerkilencszáz év előtti néptömeghez hasonlóan cselekszenek ezek, s hogyan határozza meg ez az eljárás sorsukat?
37 Hogyan viselkedik ez a világ Jehova dícséretének a terjeszkedésével szemben, s hogyan volt ez előámnyékolva Jósafát idejében?
38 Minthogy Isten a maga prótétájául akkor egy templomének est használt, a következő üzenetet küldte: „Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt, mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten. Holnap szálljatok szembe velük!... Nem kell harcolnotok, csak álljatok veszteg és lássátok Jehova szabadítását rajtatok. Júda és Jeruzsálem, ne féljetek és ne rettegjetek! Holnap menjetek ellenük, mert Jehova veletek lesz." (2. Krónika 20:15–17) Jehova népe arra a parancsra, hogy ne húzódjanak meg félénken a város falai mögött, a következő reggel korán kivonult. Vajjon hogyan? Katonai fedezet mögött? Nem, bármilyen különösen cseng is, a templomének esek meneteltek elől. Erről olvassuk: „Majd [a Király] tanácsot tartva a néppel és énekeseket rendelvén Jehova számára, akik dicsőítő énekeket énekeltek szent ékességben, a felszereltek előtt vonulva és így szólván: „Magasztaljátok Jehovát, mert örökkévaló az ő kegyelme!"
39 Hogyan van bebizonyítva, hogy ez a magasztalás akkor megmentéshez vezetett?
40 Milyen szabályt igazol Isten népének az a megmentése, s hogyan fogja most Isten népe ezt a szabályt követni, s milyen eredménnyel?
41 Milyen parancs megy ki most Isten trónjától, s kikre nyer alkalmazást?

FEL

Az igaz imádat tetterős előmozdítása

„Istennel győzelmet nyerünk s ő tapodja el ellenségeinket." – 60. zsoltár 14.

JEHOVA Királya, a Messiás most feltartóztathatatlan előnyomulást végez. Ő az a jogszerinti uralkodó, akit Isten az igazságos új világ számára támasztott és aki most az övéihez jön. Átveszi a teljes hatalmat a föld felett minden önző indítóok nélkül, hisz ő ezt végül Isten dicsőségére és a jóakaratú emberek állandó jólétére teszi, s ez minden bizonnyal a föld összes nemzetségeinek és népeinek a megáldására fog szolgálni.

2 Napjainkban hatalmas mozgalmak vannak folyamatban az emberek között, hogy egy politikai uralom bizonyos fajtáinak a hatalmát kiszélesítsék s bizonyos gazdasági és társadalmi eszmeköröknek a hatalmi tényezőjét tovább kiterjesszék. A nyugati demokráciák félnek a kommunizmus benyomulásától és elárasztó gyarapodásától, a kommunista hatalmak pedig gyanakvással nézik a kapitalista demokráciák élénk tevékenységét. Mindkét tömb éberen ügyel arra, hogy a másik nehogy bekerítse. A kereszténység legtöbb vallásai a nyugati demokráciák mellett foglaltak állást; Jehova Királya azonban, a Messiás, a két hatalmas konkurens tömbjének egyike mellett sincs. Sem az egyiket, sem a másikat nem segíti hatalomra a másik felett. Nem csatlakozott egyetlen inspirált politikai mozgalomhoz sem, hogy e régi világ felett uralkodjék vagy megörökítse, hisz ez pusztulásra van ítélve és közeledik katasztrófális végéhez. Krisztus Jézus kizárólag a Jehova Isten Igéjében megígért igazságos új világ újjáteremtésének szenteli magát. Az igaz istenimádat támogatása által, melyet most az egész világegyetemben tetterővel előre visz, össze kell gyűjtessenek az összes készségesek az egész teremtett világ Legfőbbjének, Jehova Istennek az oldalára, ahol őt mint élő és igaz Istent hűségesen imádhatják. Csak a legfelsőbb Istennek élő összes teremtmények egyesült ragaszkodása és ezek közös istenimádata szerez örökre egyetemes békét, boldogságot és állandóságot.

3 Ezerkilencszáz év látszólag meglehetősen hosszú idő egy Istentől uralkodóul kijelölt Király számára, mielőtt kormányának gyeplőjét valóban megragadja, s Jehova felkent Királya teljes alázatossággal kivárta ez időt. Ez a hosszú várakozás előre megjövendöltetett a héber iratok jövendöléseiben, s ez kinyilatkoztatja Jehova Isten milyen nagy türelmet tanúsít azok iránt, akik saját politikai, társadalmi és vallásos utaikon jártak. Dávid király egykor elismerte jeruzsálemi trónján, hogy az eljövendő messiási Király fenségesebb lesz, mint ő s így az ő Ura fog lenni; Dávid így szólt: „Így szól Jehova az én Uramnak: Ulj jobbomon, míg ellenségeidet zsámolyul vetem lábaid alá!" (110. zsoltár 1) Mivel a messiási Király mint tökéletes ember a földön mindhalálig rendíthetetlenül kitartott Jehova Isten iránti hűségében, s mivel tökéletes emberi életét letette, hogy mindazoknak örök életet kölcsönözhessen, akik az ő hű alattvalói lesznek, Jehova jobbjára magasztaltatott fel a mennybe. Áldozatában valóban meg van az az erő, hogy eltávolítsa mindazok bűnét, akik őt Királyként elfogadják és az ő követelményeinek eleget tesznek.

4 Dávid király Jeruzsálemben nem kellett papi szolgálatot végezzen, de miközben a kormányzási ügyekkel foglalkozott, előretört Jehova Isten imádatában is. Akit Dávid prófétailag az ő Urának nevezett, az az ő leszármazottja, a „Dávid fia" kellett legyen, de ugyanakkor magasabbrendű király kellett legyen, mint elődje, Dávid volt. Továbbá Dávid eljövendő Urának és Királyának főpapnak kellett lennie az ő trónján, hogy örökké uralkodjék. Sohasem lesz szükség utódra az ő halála miatt. Dávid ezt megjövendölte a fentemlített 110. zsoltárban a következő szavakkal: „Megesküdött Jehova és nem változtat rajta: ‚Pap vagy te örökké Melkisédek rendje szerint!'" (110. zsoltár 4) Jehova esküvése visszavonhatatlan. E szerint tette Isten Krisztus Jézust főpappá Melkisédek, az egykori pap és király rangja szerint. Jézus az ő saját emberi áldozata révén bemutatta az egyedüli áldozatot, amelynek az emberek számára értéke van, s ezáltal Jézus igazi Főpapnak bizonyult. Jehova Isten feltámasztotta ezt a Főpapot a halálból és áldozatával beengedte őt a mennybe, hogy az emberiség megáldása végett bemutathassa Jehova Istennek. (Zsidók 10:12, 13; 6:20; 7:1–28) Krisztus Jézus egyben Főpap és Király is. Ha tehát mint király tevékenységhez lát, a legnagyobb mértékben érdeklődik Jehovának, mint igaz Istennek az imádása iránt, és ő előmozdítja Jehova megismerését és imádatát az egész földön.

5 Az elmult ezerkilencszáz év folyamán, mialatt Krisztus Jézus, a Főpap a mennyben Jehova jobbján kellett várakozzon, összes földön élő felszentelt követői és alárendeltjei javára hű szolgálatot végzett, hogy előkészítse és képesítse őket arra, hogy meghatározott időben a mennyben vele uralkodjanak. Most pedig Jehova Isten országa e föld számára elérkezett, és a nagy Isten a Királyt, Krisztus Jézust felhatalmazta, hogy helyette mint kormányzó uralkodjék. Jehova Isten országa számára az idő 1914-ben, tehát 33 évvel ezelőtt eljött. Az idő és hely itt nem engedik meg, hogy részletesebben foglalkozzunk ezzel a bebizonyítható ténnyel, ámde abban az eseménydús évben a pogányok „hét ideje" végéhez érkezett. Ez az idő 2520 évvel ezt megelőzőleg kezdődött, tudniillik a Dávid nemzetségéből való utolsó földi király bukásakor, aki Jeruzsálem trónján uralkodott, amikor ugyanis az ő koronáját és mindazt, amit szimbolizált, elvesztette s amidőn az ő királyi városát, Jeruzsálemet a világuralomra törő pogányok hatalmukba kerítették és porbataposták. Ez Kr. e. 607-ben történt. Jehova imádata abban az időben szintén gyalázatot szenvedett, hisz a tisztelő félelmet parancsoló imádat templomát Jeruzsálemben lerombolták és a különböző szolgálati edényeit a rablók elhurcolták.

AZ ELLENÁLLÁS ELŐÁRNYÉKOLÁSA

6 A régi Júda háza országának egész fennállása alatt, Dávid királynak Kr. e. 1077-ben történt trónralépésétől egészen az ő utolsó emberi utódjáig s így Jeruzsálemnek Kr. e. 607-ben történt pusztulásáig harcolnia kellett ennek az országnak az Istentől kapott jogért, hogy hatalmas ellenséges nemzetek között uralkodjék. Most pedig beköszöntött számunkra az a nap, midőn Jehova országa az ő Krisztusának kezében felépítetett, hogy hatalmát a mennyből a föld minden részére kiterjessze.

7 A biblia tanításai nem jogosítanak arra a felfogásra, hogy a nemzetek idejének a végén, Kr. u. 1914-ben, midőn Jehova Isten és az ő Krisztusa a királyi hatalmat kezükhöz vették, a kereszténységet is magában foglaló pogány nemzetek a királyságot mint a népek üdvösségét üdvözlik és az ő uralmukról mind Jehova és Krisztus, mind a „felső hatalmasságok" javára lemondanak. (Róma 13:1) Az a felfogás, hogy abban az időben a nemzetek uralma és hatalmi rendszerei azonnal elfűnnek és ez a világ haladéktalanul egy szakadatlan békekorszakba lépne, teljesen ellent mond a bibliai jövendölésnek. Krisztus Jézus jobban tudta ezt és nem várta, hogy Kr. u. 1914 után ez történik, mivel a próféták zsoltár őt, a Melkisédek szerinti papot és királyt a következőképpen oktatta ki: „Jehova így szólt az én Uramnak: Ulj az én jobb kezem felől, míg ellenségeidet zsámollyá teszem lábaid alá! Hatalmad pálcáját kiküldi Jehova Sionból; uralkodjál ellenségeid között!" (110. zsoltár 1, 2, **Elberfeldi**) Ezek a szavak bejelentik neki, hogy ő arra való tekintet nélkül, hogy a nemzetek szakadatlan uralmának a „hét ideje" lejárt – királyi uralmának átvételénél hatalmas harcot kell megvívjon. Nem akarják őt királyul elfogadni.

8 A Biblia hűségesen beszámol arról, amik ezerkilencszáz évvel ezelőtt és még korábban történelmi eseményekként lejátszódtak, mivel azok a mi huszadik századunk eseményeit árnyékolták elő. Az első évszázadban sem a zsidó nemzet mint egész, sem a pogány nemzetek, sem pedig a római birodalom nem kívánták Jézust mint az új világ királyát. A pogány nemzetek természetesen azért nem kívánták

1 Krisztusnak a mostani ellenállhatatlan előnyomulása miért nem önző mozgalom?
3 Miért nem vesz részt ő ebben vagy abban a világszövetségben, amelyek napjainkban egymás ellen harcolnak?
3 Hogyan volt bejelentve hosszú várakozása; miért Isten jobbján?
4 Miért mozdítja elő ő mint uralkodó Király Jehova imádását?
5 Miért jött el az idő a királyság számára Kr. u. 1914-ben?
6 Mit kellett tennie Júda háza királyságának, hogy hivatalban maradjon?
7 Miért nem lehetett 1914-ben még elvárni, hogy a nemzetek hatalma leveretik?
8 Miért kellett az apostoli egyháznak az egyesült ellenségek közepette prédikálni?

FEL

őt, mivel nem akartak lemondani politikai hatalmukról. Másrészről pedig a zsidó nemzet azért nem kívánta őt, mivel akkor fel kellett volna adja különösen kifejlett vallását, a júdaizmust és át kellett volna adja magát a messiási Király uralma alatt Jehova Isten igaz imádatának. Ennek megtevése helyett inkább kész volt a pogányok uralma alatt maradni. A Jézus Krisztus, Istennek az új világ számára felkent Királya elleni ellenállás volt az, amely a zsidókat és pogányokat egy hatékony szövetségbe, egy Krisztus elleni összeesküvésbe egyesítette. Ennek következtében tehát Krisztus apostolainak és korai tanítványainak ősegyháza mindjárt kezdetben Krisztus egyesült ellenségeinek közepette kellett végrehajtsa prédikáló tevékenységét. Midőn egyszer az apostolokat megverték és fenyegetések között elengedték a börtönből, egyesültek testvéreikkel az imában és utaltak a zsidóknak és pogányoknak Jehova Királya, Krisztus Jézus elleni összeesküvésére. Erről olvassuk:

9 „Mikor pedig szabadon engedték őket, visszatértek övéikhez és hirdették nekik mindazt, amit a főpapok és a vének mondottak. Ezek pedig, midőn ezt meghallották, egyakaratlal felemelték hangjukat Istenhez és így szóltak: Uralkodó, te vagy [Isten], aki a mennyet és földet, a tengert és mindazt teremtette, ami benne van, aki a szent szellem útján a te szolgád, Dávid, a mi atyánk által megmondtad: **‚Miért tombolnak a nemzetek és gondolnak hiúságot a népek? A föld királyai ott álltak és a fejedelmek összegyülekeztek az Úr [Jehova] és az ő Krisztusa ellen.‘** Mert ebben a városban valóban összegyűltek a te szent szolgád, Jézus ellen, akit te felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a nemzetekkel és Izrael népével, hogy megtegyék mindazt, aminek megtörténtét a te kezed és a te végzésed előre elhatározta. Most azért, Uram, tekints az ő fenyegetésükre.“ – Csel. 4:23–29 **Elberfeldi** széljegyzet.

10 A Dávid által kinyilatkoztatott jövendölés a második zsoltárban van feljegyezve. Az első tanítványok utaltak arra, hogy ezek az igék akkor beteljesedtek. Abban az időben azonban csak kicsinyben vagy csak átmenetileg teljesedhetett be, mivel Jézus ezerkilencszáz évvel ezelőtt csak felkenetett arra, hogy a jövőben király legyen, s a zsidók és pogányok összekapcsolták ellenálló hatalmukat annak megakadályozása végett, hogy Jézus királlyá legyen. Isten akkor Jézus Krisztust még nem iktatta be Sionon, az ő szent hegyén uralkodó királyként. Következőleg most, Kr. u. 1914 óta élünk mi a második zsoltárból vett jövendölés nagyobb beteljesedésének idejében, mivel Jehova Isten őt 1914-ben trónjára emelte, hogy uralkodjék helyette, és Isten ma kihívólag mondhatja az egész világnak: „Én kentem ám fel királyomat a Sionon, az én szent hegyemen!“ Ennek megfelelően teljesednek attól az évtől kezdve a második zsoltár bevezető szavai: „Miért tombolnak a pogányok s gondolnak a népek hiábavalót? A föld királyai előállanak és a fejedelmek együtt tanácskoznak Jehova ellen s az ő Felkentje ellen: ‚Szaggassuk le bilincseiket és vessük le magunkról köteleiket!‘ Az egekben lakó neveti s az Úr megcsúfolja őket. Majd szól nekik haragjában, megrettenti őket felindulásában: ‚Én kentem ám fel királyomat a Sionon, az én szent hegyemen!‘“ – 2. zsoltár 1–6.

11 Az nem a nemzetek kívánsága, imája és tetszése szerint van, hogy Jehova Királya, a felkent Jézus az ő főszervezetének, Sionnak trónján ül, hogy az igazságos új világot bevezesse. Senki sem képes meggyőzni ezeket a kereszténységet is magábafoglaló nemzeteket arról, hogy a nemzetek ideje Kr. u. 1914ben lejárt, s hogy uralmukról Jézus Krisztus, a jogszerinti Király javára le kell mondjanak. Még Jehova tanúinak a harminchároméves kitartó, világraszóló prédikáló tevékenysége sem indította a nemzeteket ily eljárásra. Ellenkezőleg, mindaz, amit a nemzetek 1914 óta cselekedtek, Jehova Isten és Krisztus Jézus ellen irányult, valamint mindazok ellen a korlátozások ellen, amelyeket ezek a mennyei „felső hatalmasságok“ a világ nemzeteinek szuverénítására és uralmára hozhatnak. A két világháború folyamán egymás ellen folytatott harcok nem szolgáltak Jehova felkent Királyának az ő szent hegyén, a Sionon folytatott uralma előmozdítására, hanem saját világuralmuk megszerzésére.

12 Hogy a nemzetek most önvé leléből megragadják „az utolsó szalmaszálat“, létrehozva az Egyesült Nemzetek szervezetét, az nem jelenti Krisztus Jézusnak a nemzetek közvetlen kormányzására való meghívását, még akkor sem, ha a keresztények és zsidók világkonferenciáját beolvasztják az UNESCOBA (az Egyesült Nemzetek nevelő, tudományos és kultúrális szervezete). S ha a kereszténység valláspapsága a nemzeti és nemzetközi összejövetelei sikeréért imádkozik, ezzel nem tévesztheti meg Jehova Istent és Krisztus Jézust, hanem egyszerűen erkölcsi és vallásos támogatást nyujt e világ uralkodóinak, akik együtt tanácskoznak Jehovának a mi földünk felett Krisztus által gyakorolt uralma ellen. Mindezek szükségessé tették, hogy Jehova a 110. zsoltárban feljegyzetteknek megfelelően kinyujtsa Sionból Királya hatalmának pálcáját és megparancsolja: „Uralkodjál **ellenségeid** között!“ Krisztus Jézus örökké uralkodni fog, az ellenségei azonban nem. Ő magasan a világ állapota felett áll, és ellenségei az ő lábai zsámolyává tétettek. Még Sátán, az Ördög és démonserege is kivettetett a mennyből s ennek a földnek és nemzeteinek közvetlen közelében tartózkodik. – Jelenések 12:1–12.

URALKODÁSÁNAK BIZONYITÉKAI

13 Harminchárom év telt el azóta, hogy Jehova Isten Krisztus Jézust uralkodó királyként trónjára ültette, és Krisztus még nem semmisítette meg mennyei és földi ellenségeit. Hogyan uralkodott ő az ellenségei között? Mit tett, hogy az emberi teremtményeknek e földön világosan szemük elé tárja, hogy ő uralkodik? Összes ellenségeinek Armageddon végcsatájában való megsemmisítését megelőzőleg egy életmentő munkát végez. Miből áll ez a munka?

14 Ez a Jehova Isten, az Atya imádatának az egész földön való helyreállítása és előmozdítása. Ezért gyüjtötte össze alattvalóit, s mindazok, akik az ő alattvalóivá lesznek, ugyanazt az Istent tartoznak imádni, akit ő, a Király imád: Jehovát, a világegyetem legfelsőbb Uralkodóját. Csak Jehova ilyen imádóit fogja a felkent Király Armageddonon keresztül életben tartani. Mindenki mást ellenségei közé számít, akik ellen uralmát ezek megsemmisítésére fogja felhasználni. Tartsa mindenki emlékezetében, hogy Jehova, aki őt királlyá tette, visszavonhatatlan esküvéssel megesküdött: **„Pap vagy te örökre** Melkisédek rendje szerint“ (110. zsoltár 4), s mint pap szolgálatot végez mindazok megmentésére, akik hittel az ő hű alattvalóivá lesznek. Mint főpap ő jogszerint Jehova tiszta imádatának és a legfelségesebb Isten szolgálatának a főképviselője és hajlíthatatlan harcosa. Krisztus Jézus most annak tudatában, hogy utasítást kapott Istentől arra, hogy Armageddonkor összes ellenségeit teljesen megsemmisítse, mindenekelőtt előmozdítja tartós alapon az élő és igaz Isten tiszta imádatát a földön. Ezt pedig azért végzi, hogy Armageddonkor, e világ végleges végén testeket mentsen meg, s hogy Jehova igaz imádata a földön szakadatlanul Armageddonon keresztül és az örökkévalóságon át az új világban tovább folyjon.

15 Rendelkezünk valamilyen látható bizonyítékkal arra vonatkozólag, hogy Krisztus Jézus az ő ellenségei között uralkodik, már amennyiben ez a nagy Életadó Jehova imádatának a kiterjeszkedését illeti? Igen, ilyen bizonyíték létezik! Hol találjuk meg ezt? Jehova hű tanúiban, akik két világháborún s a világ minden ellenállásán és üldözésén keresztüljutottak, amelyeket Krisztus Jézus nekik a világ e végére megjövendölt, midőn így szólt: „Akkor nyomorgatásra adnak és megölnek titeket és gyülöletesekké lesztek az én nevemért minden nép előtt. És sokan elbotlanak, elárulják és meggyűlölik egymást... De aki mindvégig állhatatos marad, üdvözül **(Elberfeldi:** megmentésben részesül) És prédikálni fogják az Isten országának ezt az evangéliumát az egész világon, bizonyságul minden népnek, és akkor jön el [e világnak és nemzeteinek] a vége.“ (Máté 24:9–14) Ezt a bizonyítékot nem valamely földi teremtmény dícséretére idézzük, hanem Jehova Isten és Krisztus Jézus, a Király dicsőítésére, akinek irgalmassága, hűsége és védelme alapján hű és odaadó szolgái és tanúi megoltalmaztattak. Ha az ő Királya, Krisztus Jézus nem uralkodott volna a Jehova tanúit gyűlölő minden nemzetek között, akkor ezek a tanúk sohasem érték volna meg az 1947-es évet. Csodálatos módon azonban túljutottak s most igyekeznek tevékenységüket megkétszerezni, amennyiben a felépült királyságról szóló evangéliumot prédikálják, s ez a bibliai jövendölések világ-

9 Hogyan alkalmazta a jövendölést az ügyeknek erre az állására?
10 Miért volt az átmeneti teljesülés, s mennyiben történik a végleges teljesülés 1914 óta?
11 Miért nem felel meg a nemzetek kívánságának, hogy ő uralkodik?
12 Istennek milyen cselekedete és parancsa tette mindezt szükségessé?
13, 14 Mit tett Krisztus annak kinyilatkoztatására, hogy ő uralkodik; s miért indokolt és időszerű, hogy ő ezt megtegye?
15 Ki nyujtja nekünk a legerősebb bizonyítékát annak, hogy ő az ő ellenségei között uralkodik, és miért van ez?

FEL

gánál a legerősebb bizonyítékát szolgáltatja annak, hogy Jehova Királya uralkodik.

16 Mit tegyünk most és egészen Armageddonig, tudniillik az olyanok közülünk, akik mint Jehova Királyának odaadó alattvalói állást foglaltak? A Király iránti engedelmességből csak egyet tehetünk: csatlakozzunk a mi Főpapunkhoz az igaz Isten imádatának a föld minden részére való kiterjesztésében. Miért kellene aggódnunk azért, ha az összes nemzetek gyűlölnek bennünket, mivel mi szilárdan kitartunk Isten országa mellett, amely ellen a föld királyai és fejedelmei tanácskoznak? Mit tesz az, ha minket még jobban fenyegetnek? Vajjon riasszon vissza bennünket félénkségbe és námaságba, tétlenségbe és tartózkodásba? Midőn az első évszázadban a második zsoltár az apostolokon és tanítványtársaikon kicsinyben beteljesedett, imájukban megemlítették a zsidóknak és pogányoknak Isten elleni együttes összeesküvését s azután így imádkoztak Istenhez: „Most azért, Uram, tekints az ő fenyegetéseikre és add meg szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal beszéljék a te igédet." Ez nem volt a meggondolatlanul elhamarkodott, önfejű merészség útja, mialatt nyakukat szándékosan kitették a csapásnak. Hanem inkább olyan út volt, amelyet az Úr Isten helyeselt, s ezért adott nekik több erőt, amint olvassuk: „És miután könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak és mindnyájan megteltek szent szellemmel s Isten igéjét teljes bátorsággal hirdették." (Csel. 4:29–31) Minthogy mi ezeket a szavakat jelszavunkkul vesszük, Isten országát teljes bátorsággal hirdetjük és ehhez Istentől több erőt könyörgünk. Most, amidőn felkent Királya Sion hegyére beiktattatott s amidőn hatalma pálcáját e föld ellen kinyujtja, Isten ereje minden időknél jobban kinyilatkozik azok javára, akik az ő igéjét bátran ismertetik.

HATÁRTALAN TERJESZKEDÉS

17 Napjainkban egyetlen nemzet sem cselekszik helyesen, ha lépéseket tesz Jehova tiszta imádatának a kapukig és határaikon belül való kiterjedése ellen, és ha ellenálló korlátokat állít fel ellene. A messiási Király közvetlenül azalőtt, hogy felment a mennybe, hogy mennyei Atyjának a jobbján üljön, hű követőinek a következő parancsot adta: „Elmenve tehát tegyétek tanítványokká a népeket mind **(Amerikai Stand. B.:** csináljatok tanítványokat minden népekből), megkeresztelve az Atya, Fiú és a szent szellem nevében, és tanítsátok őket, hogy tartsák meg mindazt, amit én parancsoltam nektek. És íme én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig." (Máté 28:19, 20) A világ végéig tehát ez a mértékadó parancs érvényben marad és a különböző nemzetek közül egy sem döntheti meg. Krisztus Jézus adta ki ezt a parancsot, mivel ő meghalt, hogy ‚mindenkiért megízlelje a halált', és ő az „Ábrahám [megígért] magva", akiben a föld minden nemzetségei és népei áldásban részesülnek. Hogy pedig az emberek, nemzetségek és népek ebbe az áldásokba juthassanak, tudomást kell szerezniük arról az üzenetről, amely őróla és a nagyobb Ábrahámról, tudniillik Jehova Istenről szól, akinek a magva ő. (Zsidók 2:9; I. Mózes 22:18) A szent jövendölésben oly csodálatosan leírt kormányzat tehát a minden népek uralma kell legyen, amely a mostani határvonalak és elválasztó korlátok, valamint önző, nemzeti uralmak nélkül fog uralkodni a földön. A megígért áldásokkal és uralommal együtt a királyságüzenet hirdetésének is az egész fölre ki kell terjednie, arra való tekintet nélkül, hogy a földgömb bizonyos területeit napjainkban milyen nemzeti kormányok tartják uralmuk alatt.

18 A Krisztus tanítványainak adott évszázados parancs: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el azért és csináljatok tanítványokat minden nemzetből" növekszik erőben a nemzetek idejének Kr. u. 1914-ben történt befejezése óta. Mennyiben? Mivel akkor Krisztus Jézus, „a Dávid Fia" Jehova Istent arra kérte, amire őt a második zsoltár felhatalmazta: „Kérd tőlem s odaadom neked a pogányokat örökségül és birtokodul a föld határait." (2. zsoltár 8) 1914-ben elérkezett számára az az idő, hogy a legfelsőbb Uralkodótól az összes nemzeteket és a föld határait kérje. Ő ekkor jogot kért arra, hogy közöttük uralkodjék s az ő Istenének és Atyjának az imádatát az összes nemzetek között kiterjessze, igen, a föld legszélső határáig. Neki most megvan a joga és hatalma, hogy az Isten országáról szóló evangéliumot világszerte kiterjessze.

19 Következőleg a felkent Királynak, Krisztusnak alárendelt Jehova tanúi tevékenysége az összes népekhez, nemzetekhez, törzsekhez és nyelvekhez el kell jusson. Ennek megtevése az általánosság legfőbb érdekeit szolgálja és sürgősen szükséges, hogy Jehova tanúi az összes nemzetekhez eljussanak. Miért? Mivel rögtön azután, hogy az Úr Isten az új Királyt, Krisztust meghívja, hogy a nemzeteket és a föld határait örökségül birtokába vegye, Jehova megparancsolja Királyának és így szól: „Összetöröd őket vasvesszővel; szétzúzod őket, mint cserépedényt." (2. zsoltár 9) Ez a nemzeteknek Armageddonban való megsemmisítését jelenti, de nem Jehova földön élő tanúi által, hanem a mennyei Királynak, Krisztus Jézusnak a vasvesszője útján. Az összes jóakartú emberek számára csak az az egyedüli út van a menekülésre, ha hallgatnak a királyság üzenetére és követik azt.

20 A Szentírásban feltárt összes tényekből kitűnik, hogy ez a bizonyságtevő munka valami egészen más, mint idegen politikai tanoknak az összes nemzetekben való terjesztése, olyan tanoknak, amelyek a jelen helyi politikai kormányok számára minden nemzetben és minden országban felforgató volna. Ez teljesen különbözik valamely forradalmi eszmének a terjesztésétől, amely a földön valamely külföldi központtól indul ki s erőszak, ravasz beszívárgás vagy politikai propaganda által világuralomra törekszik. Az a központ, ahonnan a királyság evangéliuma jön, mennyei és minden politikai párt és ideológia felett áll, és az általa felhasznált tankönyv Isten szent igéje, a Biblia. Alattvalók képeztetnek Jehova mennyei Királya számára, de nem testi fegyverekkel vagy erőszakkal és terrorral, sem pedig a politikai állam rendőrhatalmával, nem, kizárólag Isten szeretetének a hatalma által, amely az ő királyságáról szóló üzenetben nyilatkozik meg.

21 Az Isten országáról szóló evangéliumnak és Jehova imádatának a terjeszkedése elleni ellenállás egyenlő az azok oldalán való harccal, akik ellene és az ő Krisztusa ellen esküdtek össze. Az ellenállók bizonyosak lehetnek abban, hogy a Király vasvesszője összetöri és az összes világi nemzetekkel együtt darabokra zúzza Armageddonkor. Ezért vannak Jehova tanúi arra utasítva, hogy a világi uralkodók vagy bíróságok előtt jelentsék ki: „Azért, ti királyok, legyetek eszesek és okuljatok, földek bírái! Szolgáljátok Jehovát félelemmel és örüljetek reszketéssel. Csókoljátok a fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne vesszetek az úton, mert hamar felgerjed haragja. Boldogok mind, akik benne bíznak **(Schmoller:** akik nála keresnek menedéket)." (2. zsoltár 10–12) Mégha valaki annál kiválóbb hatalmi állást tölt is be a földön, még akkor sincs mentesítve attól a kötelezettségtől, hogy Jehovát szolgálja, őt imádja és most Sionban beiktatott Királyának hódoljon és engedelmeskedjék. Ha valaki a politikai, kereskedelmi és vallásos uralkodók összeesküvésébe van keveredve, akkor csak úgy nyerhet nála menedéket, ha haladéktalanul szakít velük. Hogy el ne pusztuljon az ilyenekkel Armageddonkor, most mennyei bölcseséget és oktatást kell keressen, hogy Istent és az ő Krisztusát szolgálhassa.

A HAMIS VALLÁSOK ELLEN

22 Mivel a világraszóló mozgalom által elő kell mozdítani a legfelségesebb Isten imádatát, amely megmentést kínál fel, nem tehet mást, mint igazságos háborút indít e világ halálthozó vallásai ellen. Ezek a vallások az egész földön elterjedtek, nagy gyalázatot hoztak Jehova nevére és elhatározásaira és sötétségben tartották a népet az egyedüli utat illetőleg, amely az örökkévaló megmentéshez vezet. A Sátán, az ő fejedelmük alatt álló démonok pártolják és támogatják ezeket a vallásokat. Éppezért Isten felszentelt népének a hadjárata a valóságban előhaladott harc a démonizmus ellen. Ebben a harcban nem használunk testi fegyvereket, és azokkal a láthatatlan démonok ellen nem is lehetne semmit sem elérni. Csupán az isteni igazságnak és az istenimádatnak a szellemi fegyverei alkalmasak erre a há-

16 Mit tegyünk most az ellenség előtti félelem nélkül, és hogyan imádkozzunk most?

17 Milyen parancsra és milyen megígért áldásra való tekintettel nem helyes, hogy a nemzetek ellenállanak, ha mi Jehova imádatát kiszélesítjük?

18 Miért van Krisztus parancsának 1914 óta még nagyobb súlya?

19 Miért különösen most áldásos és okvetlenül szükséges, hogy az üzenetet az összes nemzetek között hirdessük?

20 Hogyan különbözik a mi munkánk az idegen forrásból jövő propagandától?

21 A bibliai utasítás szerint mit mondjunk a királyoknak és bíráknak? és miért?

22 Milyen harc szolgál továbbá Jehova imádatának előmozdítására?

FEL

borúra, és a világ politikai kormányai sem képesek ellenállani e szellemi fegyverek hatalmának, sem legyőzni azt. – Efézus 6:11–20.

23 Mi nagyon jól tudjuk, hogy a hamis valláskultusz elleni előnyomulásukon az összes démonok ellenünk vannak szellemi fejedelemségeik és hatalmaik vezetése alatt, akik e világ sötétségét előidézik. Továbbá azt is tudjuk, hogy ezek a démonok nem csupán a szervezett vallás lelkészeit és papjait fordítják ellenünk, miatt mi Jehova igaz imádatának a munkáját folytatjuk, hanem e világ politikai elemeit is felingerlik, hogy a politikai hatalmat, az ország bíróságait és törvényhozó testületeit tevékenységre mozgósítsák és felhasználják ellenunk. Tudatában vagyunk a Jelenések 16:14–16 szavainak, amelyek szerint a démonhordák az összes világuralkodóknoz kimennek és egyesült hatalmaikat Armageddon döntő ütközetére összegyűjtik, amikor a „mindenható Isten nagy napjának a csatáját" a döntő végig megvívják. Ez azonban nem indokolja meg számunkra, hogy féljunk és szivunk remegjen, hisz ha Isten igéje meg is világítja számunkra az egyesült démoni és emberi haderőket, akik ellenünk felsorakoznak, ugyanakkor felnyitja szemeinket is, hogy láthassuk azokat a felsőbb seregeket, amelyek bennünket támogatnak a tiszta imádat előmozdításában, amelyben Jehova legyőzhetetlen, hatalmas Parancsolója, Krisztus Jézus előttünk jár és győzelemre vezet minket.

24 Isten igéje nem ébreszti bennünk egy elvesztett játék gondolatát, nem készít elő minket a csalódásra, hanem csak a biztos és végleges győzelem reménységére, miután részt vettünk egy kemény hadjáratban. Mi ugyanabban a helyzetben vagyunk, mint az izraeliták voltak, amikor a Jordán keleti partján táboroztak, készen arra, hogy Mózes utódjának, Józsuénak a vezetése alatt bevonuljanak az ígéret földjére. Az izraelitákhoz intézett utolsó beható felhívásban, hogy tartsanak ki hűségesen a tiszta istenimádatban, így szólt Mózes hozzájuk: „Mert ha pontosan megtartjátok mind e parancsot, amelyet én parancsolok nektek, hogy a szerint cselekedjetek; ha szeretitek Jehovát, a ti Isteneteket; ha mindenben az ő útjain jártok és hozzá ragaszkodtok: akkor Jehova kiűzi előletek mindezeket a nemzeteket és úrrá lesztek nálatok nagyobb és hatalmasabb nemzeteken. Minden hely, amelyet talpatok érint, a tiétek lesz a pusztától fogva a Libánonig és a folyamtól, az Eufrátes folyamtól a nyugati [Földközi] tengerig lesz a ti határotok. Senki sem állhat meg előttetek; Jehova, a ti Istenetek félelmet és rettegést támaszt előttetek az egész föld színén, amelyre léptek, amint megmondotta nektek." – 5. Mózes 11:22–25.

25 Mindazok a nemzetek, amelyek nagyobbak és hatalmasabbak voltak, mint az izraeliták, démonisteneket imádtak, s a démonok összes követőiket makacs ellenállásra sarkalták, amennyiben a népek legalább két alkalommal összeesküvésre gyülekeztek össze. Ezáltal azonban abban a távoli multban nem szakították félbe Jehova imádatának az előnyomulását, hisz Isten harcolt önmagáért, hogy az ő imádata felépíttessék abban az országban, amelyet nekik ősatyjukkal, Ábrahámmal kötött ünnepies szövetségben megígért. (I. Mózes 15:18–21) Ezek a távoli multban az ő imádata javára végzett tettei azért jegyeztettek fel számunkra, akik most élünk, s azokat azért kell emlékezetünkben tartanunk, hogy a szívünket megerősítse, amint írva van: „Nagyok az örökkévaló művek, tanulmányozzák azokat mindazok, akiknek örömük telik benne. Fényesek és dicsőségesek az ő tettei; győzelmeinek nincsen vége; ünnepelteti az ő csodatetteit, hisz az Örökkévaló tele van kegyelemmel és irgalommal. Táplálja az őt imádókat; sohasem feledkezik meg szövetségéről. Népének megmutatta hatalmát tevékenységben, midőn nekik adta a pogányok lakásait." – 111. zsoltár 2–6, **angol Moffatt.**

26 Jehova tanúi már Kr. u. 1918-ban tevékenykedni látták hatalmát az ő érdekükben, hisz az ő neve rájuk van helyezve, s hűségesen imádják őt és szeplőtlenül tartják önmagukat e világtól. Az ő hatalma nem hagyja cserben őket most, midőn az igaz istenimádatért való harc nehezebbik része még hátra van. Isten támogatta előképes népét a Krisztus előtti ókorban, midőn ez a démonkultusz elleni hadjáratban a Kanaán földjén előretört. Ókori eljárásához hűen felszentelt tanúit is támogatja most, amikor Királyát Sionon beiktatta és a föld határait örökségül neki adta. Azok a próféták szavak, amelyeket Jehova Mózes útján ott a Jordánnál az izraelitákhoz intézett, azért jegyeztettek fel, hogy mi ezekben a veszedelmes napokban bizalommal legyünk: „Menedék az ősidők Isene, lent vannak örökkévaló karjai; előzi előled az ellenséget és ezt mondja: Pusztítsd! Így lakik biztonságban Izrael." (V. Mózes 33:27, 28) Napjainkban is közöttünk vannak Jehova örökkévaló karjai!

ISMÉT FELVÉVE ÉS FOLYTATVA

27 Mózes utódának, Józsuénak a vezetése alatt az ókori izraeliták az Istentől kapott országba jutottak és kiűzték a démonimádó pogány nemzeteket vagy kiirtották őket. (Csel. 7:45) A megígért ország leigázása abban a Kr. e. tizenötödik században Józsué alatt nem nyert befejezést. Így tehát négyszáz évvel később Dávid király Jeruzsálemben ismét felvette a munkát ott, ahol Józsuénak abba kellett hagynia, midőn magas korban meghalt. Dávid valóban meghódította az ígéret földjét a Jehovától meghatározott határokig, az Eufrátes folyótól északon Egyiptom patakjáig délen, s a Földközi tengertől nyugaton az arábiai sivatagig keleten. Az ő hadjárata nem volt totális támadó háború a világuralom elnyerésére mint a fasiszta Duce Mussolinié vagy a nácivezér Hitleré. Dávidé teokratikus hadjárat volt, amelyet Isten rendelt el és az Ábrahámmal kötött szövetségének teljesítéseképpen hajtottak végre. Következőleg Isten igéjének, nevének és felsőbbségének az igazolására szolgált, valamint az ő népének a biztonságára, hogy ez Istent az ígéret földjén zavartalanul imádhassa.

28 Azok a pogány nemzetek, amelyek az ígéret földjének egy részét megszállva tartották, anélkül hogy erre Istentől jogot nyertek volna, midőn Dávid Jeruzsálemben királlyá lett, felvonultak az ő királysága ellen. A démonok által irányított összeesküvésben vonultak fel közösen Jehova királyának az országa ellen, amint ezt a második zsoltár leírja. De mivel Dávid Istenben bízott, hogy ő megtartja az ígéret földjének a határaira vonatkozó szövetségét, erélyes hadjáratot indított Jehova ellenségei, a démonimádók ellen. Az erről szóló beszámoló következőképpen hangzik: „Így adott Jehova győzelmet Dávidnak, akárhová ment." (II. Sámuel 8:14) Ez hű előárnyéka volt annak, amint Jehova Isten az ő felkent Királyát támogatja, aki ezekben a napokban, a jelen világ végén a mennyei Sionban a trónon ül.

29 Egyszer Dávid a háborúban átmeneti ellentámadást kapott. Ebből egy ideig úgy látszott, hogy veszélyezteti az általános hadjárat végső eredményét, de mivel Isten meghallgatta imáját, hamarosan legyőzte ezt is s ez egy emlékezetes győzelemhez vezetett Jehova neve számára. Nyilvánvalóan a veszélynek ez a hirtelen felbukkanása idézte elő azt a félelemmel teljes kiáltást, amellyel a 60. zsoltár kezdődik: „Isten, eltaszítottál, szétszaggattál minket, megharagudtál; állíts újra helyre minket! Megrendítetted a földet, széthasítottad, gyógyítsd meg szakadékait, mert inog. Népeddel kemény dolgokat láttattál, bódító itallal itattál meg minket mint borral. A téged félőknek jelt adtál, hogy meneküljenek el az ív elől." – 60. zsoltár 3—6, **Schmoller,** széljegyzet és **Allioli; továbbá Septuaginta** és **Menge,** lábjegyzet.

30 Ha mi a Biblia különböző részeiben szemünk elé táruló tényeket összeállítjuk, akkor a következő eredményre jutunk: Mialatt Dávid király az ő hadseregfőparancsnokával, Joábbal északkeleten a hatalmas szírek ellen háborút folytatott, a ravasz edomiták délkeleten kihasználták a kedvező alkalmat, mivel Dávid csapatai főképpen az északkeleti harctéren voltak elfoglalva. Így hátbatámadták őket délkeleten, Júda területén. Ekkor úgylátszott, mintha Jehova Isten haragudott volna az ő népére. Az ígéret földjére vonatkozó törhetetlen szövetsége ettől eltekintve minden résztvevőre nézve érvényben maradt. Egyideig úgy nézett ki, mintha Jehova jelt adott volna nekik, hogy vonuljanak vissza ellenségeik elől és meneküljenek el az ellenség nyilai elől, amelyek csak úgy hullottak rájuk. „Azoknak, akik téged félnek, jelt adtál [az izraeliták nem

23 Kik által működnek a démonok, s miért nem rendülünk meg mi?
24 Milyen hasonló helyzetben volt Izrael, és mit mondott Mózes?
25 A démonoknak és az akkori nemzeteknek a tevékenysége miért nem tarthatta fel a hű izraeliták előnyomulását?
26 Hogyan láttuk hatalmát tevékenykedni és fogjuk tovább látni?

27 Ki hódította meg teljesen az ígéret földjét, és milyen hadmozdulattal?
28 Hogyan állottak ellen a nemzetek Dávidnak, s ki segítette győzelemre őt?
29, 30 Mely komoly veszély indította Dávidot kiáltásra a 60. zsoltár 3–6 szerint, s látszólag minek a tevését jelezte nekik Jehova?

FEL

hordtak zászlókat vagy lobogókat nemzeti szimbolumokkal], hogy meneküljenek az ív elől." (60. zsoltár 6, LXX) De arra a támadó hadjáratra való tekintettel, amelyet akkor megjövendöltek és végrehajtottak, aligha lehetett ez Jehova parancsa az ő királya számára.

31 Az Istenhez való aggodalmas kiáltással és esdő imával folytatta tovább Dávid a harcot a szírek ellen, ámde akkor, a kritikus helyzetben, egy tekintélyes csapattestet elválasztott a fő hadseregtől. Azután hadvezére, Jóáb, aki e csapattestek felett parancsnokolt, „visszatért" egy Abisai nevű altiszttel együtt vagy délfelé fordult az új harctérre, ahol a távoli délen váratlanul fellángolt a harc. Ott találkoztak össze Jóáb hadvezér és segédtisztje, Abisai az edomiták haderejével és megverték őket és ezreket lemészároltak. Ennek az lett az eredménye, hogy a Szentírás Jóábról és Abisairól egyaránt tisztelettel emlékezik meg, mert ezáltal egy nemzetközi katonai puccsnak hirtelen véget vetettek, amelyben az edomiták rajtaütő csapatokként szolgálhattak volna, hogy Dávid királynak a kiszélesített országát megingassák. (60. zsoltár 2; II. Sámuel 8:13, 14; I. Krón. 18:12; I. Kir. 11:16, 16) Így hallgatta meg Isten Dávid hozzáintézett imáját; hadmozdulatain áldás nyugodott; s ezek Jehovának, az élő Istennek, népe Megmentőjének az igazolására szolgáltak.

32 Kr. u. 1914-ben kezdett hozzá Krisztus Jézus, a Dávidnál nagyobb felkent király hatalma pálcájával ellenségei között uralkodni. Sátánt és démonseregét haladéktalanul kiűzte a mennyből. (Jel. 12:7–12) Közben azonban az akkor tomboló első világháború folyamán Krisztus Jézus odaadó követői Jehova nemtetszését vonták magukra. Isten megengedte, hogy az újabbkori edomiták, a kereszténység szervezett vallásoskodói megtámadják őket s az általuk gyakorolt Jehova imádatát és a Krisztus Jézus vezetése alatt álló királyságra melletti bizonyságtevésüket elseperni törekedjenek. Egyideig Jehova tanúinak a földön végzett bizonyságtevését az ellenük foganatosított vallásos-politikai akció a porba taposta, mégpedig különösen 1918-ban, amikor a Watch Tower Bible and Tract Society vezető tisztviselőit az Egyesült Államok szövetségi büntetőintézetébe zárták. Illés prófétához hasonlóan, amikor őt Jezabel királynő fenyegette, Jehova tanúinak többsége elmenekült zavarodottságában az ellenség íve elől, amely tüzes nyilakat lőtt rájuk. Akkor azután Jehova Isten tevékeny imádata alábbhagyott a földön, és az 1914-ben felépített királyság hirdetésének a hangja meggyengült.

33 Jehova hű maradéktagjai felismerték Isten nemtetszését és segítségért és szabadulásért kiáltottak, hogy újra nyilvánosan felvehessék istenimádatukat és Elizeus rettenthetetlenségével szolgálhassák őt. Akkor azután Krisztus Jézus hozzájuk fordult s megszabadította őket az ellenség keze és az ív által jövő megsemmisítéstől. 1919-ben kezdte megszabadítani őket az emberfélelemtől és az emberi szervezetektől. Elvezette őket Jehova Istennek félelemnélküli, nyílt imádatához és megnyitotta a támadó hadjáratot a földön megalapozott hamis imádat ellen, mivel Isten ezt a földet Krisztus Jézusnak adta örökségül.

34 Így teljesedett be a 60. zsoltár középső része, amelyben Istenhez könyörögnek: „Hogy megszabadulianak kedveltjeid: segíts jobboddal és hallgass meg minket! Az ő szent helyén mondotta Isten: Örvendezek, kiosztom a Sikhemet és kimérem Szukkóth völgyét. Enyém Gileád és enyém Manassé; Efraim az én fejem oltalma; Júda az én uralkodó pálcám. Moáb az én mosdómedencém. Edomra vetem sarumat; te Filisztea, nekem örülj!" (60. zsoltár 7–10) Isten megszabadította hű tanúi maradékát a földön, mivel erre szentségben mondott ígéretét adta, s e szerint az egész föld Isten imádatának a helye lesz, ahol az ő nevét hirdetik és királyságát prédikálják.

35 A földnek minden része prófétailag a 60. zsoltárban említett hely által van ábrázolva. Sikhem a Jordán nyugati oldalán feküdt, Szukkóth völgye pedig a Jordától keletre, hasonlóképpen Gileád és Manassé is ugyanazon az oldalon volt. Efraim a nyugati oldalon volt és mintegy szakként szolgált, mint „a fej oltalma" ennek a törzsnek a népessége miatt. Júda – szintén nyugaton – az a törzs volt, amelynek Silo, a békefejedelem királyi jogáról szóló isteni ígéret adatott. Moáb és Edom a Sóstengertől keletre és délkeletre feküdt, Filisztea pedig a Földközi tenger mentén nyugaton. Mindezek ahhoz a területhez tartoztak, amelyet Jehova az ő szent szövetségében Ábrahámnak megígért. Következőleg tehát a moábiták, edomiták és a filiszteusok felett aratott győzelem bennfoglaltatott Istennek a szent szövetségében tett ünnepélyes nyilatkozatában. Moáb földje alárendelve olyan volna, mint egy mosdómedence, amelyben a háborús hős az ő véres kezeit és fáradt, poros lábait megmoshatná. Edom hasonló volna az olyan országhoz, amely fölé a győztes az ő cipőjét vetné annak jeléül, hogy birtokába vette azt; vagy hasonló volna a megvert ellenséghez, amely előtt a győző kirázná sarúit, mielőtt megmosná lábait azután, hogy ezek a sarúk őt az Edomon való győzelmes előnyomulásban hordozták. És Filisztea földje, amely felszólítást nyerne, hogy a Jehova imádói feletti diadalban hencegjen, ellenkező kiáltás keletkezne az ajkakon, mialatt Jehova hatalma tevékenykedne és diadalmaskodna felette.

36 Az egész föld minden időre a Jehova imádatának a helye kell legyen. Következőleg Isten tanúi az ő nevelő munkájukban ki kell vonuljanak az összes nemzetekhez s az általa jövő győzelemben kell bízniuk. Egyetlen szervezet, mégha olyan bevehetetlennek látszik is, mint Edom sziklák által védett fővárosa, sem elég erős ahhoz, hogy ellenállhasson Jehova Főpapjának és Királyának az igaz Isten imádatának a föld összes nemzetei közötti kiterjesztésében való győzedelmes előnyomulásában. Minthogy Jehova tanúi arra igyekeznek, hogy ne vonják ismét magukra Isten nemtetszését, mivel emberektől és világi nemzetektől félnek, keresztül menetelhetnek e háborúutáni időn és a 60. zsoltár végszavaival ajkaikon bátran dacolhatnak bármely ellenállással: „Ki vezet engem az erős városba? Ki kísér el engem Edomig? Nem te, óh Isten, ki megvetettél minket és nem vonultál ki, óh Isten, seregeinkkel? Te nyujts nekünk segítséget az ellenség ellen, mert emberi segítség hiábavaló. Istennel győzelmet nyerünk s ő tapodja el ellenségeinket." – 60. zsoltár 11–14.

EGYESÜLT ARCVONALTÁMADÁS

37 A zsoltár kimutatja, hogyan kell nekünk a felkent Király, Krisztus Jézus vezetése alatt kivonulnunk Isten munkájának a végzésére. Nekünk együttesen kell menetelnünk, a keletről valók egyesülve a nyugatra valókkal, azokkal, akiken a közigazgatási munka nyugszik, egyesülve azoknak a nagyobb számával, akik az utasításokat keresztülviszik, éppúgy mint Szukkóth, Gileád és Manassé a Jordán keleti oldalán a nyugaton fekvő Efraimmal egyesültek, s amint Júda királyi törzsének tagjai Efraim nagyobb és népesebb törzsének harcosaival társultak. Mi mindannyian együtt Isten felszentelt népe vagyunk, amelyet ő Krisztus Jézusnak átadott. A legfelségesebb Istennek ez a felkent Királya és Főpapja az a kötelék, aki bennünket összeköt Jehova egyesült imádatára és világraszóló mozgalomra a szervezett vallás ellen, amely a népet szolgaságban és a megmentés Istene elleni ellenségeskedésben tartja. Mi ma nem járhatunk a vallás útján, emberekben és emberi szervezetekben, mint például az Egyesült Nemzetekben bízván. Az emberek részéről jövő segítség hiábavaló és csalóka. Az senkit sem oltalmaz meg az Armageddonban való megsemmisítéstől. Isten a mi megbízható segítőnk. Általa, akit mi imádunk, leszünk képesek bátran az ő nevét hirdetni és az ő királyságát ismertetni, amennyiben mi – ezt cselekedve – az ellenség egész szervezett ellenállását földretaposssuk.

38 Mi kivonulunk, de nem olyan repülőgépek oltalma alatt, amelyek fel vannak szerelve atombombákkal és rakétalövegekkel vagy a testi hadviselés más borzalmas fegyvereivel, hanem a Jehova hatalma oltalmazó kezének még biztosabb védelme alatt. Gondoljunk arra, hogy a helyzet a földön még nem állandósult, s ez nem is fog bekövetkezni, míg Armageddon csatája ezt a régi világot és démonkultuszának különböző formáit el nem sepri. Jehova Királya az ő ellenségei között uralkodik ezen a földön. Az ő vezetése alatt halad előre Jehova imádata, s ennek a munkának gyarapodnia kell, míg az üzenetről tudomást szerezhetnek mindazok, akik Armageddonon keresztül élve bevezettetnek az igazságos új világba. A szünetelésnek semmi helye nincsen, sem ok nem forog fenn

31 Mit tett Dávid, és hogyan nyert választ imájára?
32 Hogyan kaptunk mi is 1914–1918-ban hasonló visszautasítást?
Hogyan mentett meg minket Krisztus Jézus 1919 óta a veszélyből?
...en területfoglalását következtében mentette meg Isten az ő maradékát?
...utat a jelképben a 60. zsoltár középső része?

36 Hogyan mutatja nekünk a 60. zsoltár 11–14, hogy a győzelem reménnyében bízva előhaladhatunk?
37 Hogyan kell egységesen menetelnünk, kiben kell bíznunk?
38 Milyen oltalom alatt megyünk előre, s bizonyos idézett okból kifolyólag melyik taktika a legjobb védekezés?

FEL

erre. Számíthatunk arra, hogy Krisztusnak, a Királynak összes démonok által befolyásolt ellenségei még alaposabb és egyesültebb ellenségeskedést indítanak, s az ő királyságérdekei csak tevékenység által fognak gyarapodni a földön. A növekvő ellenállás ellen mi azáltal védekezünk a legjobban, ha támadásainkat tovább folytatjuk s nem bocsátkozunk makacs állóháborúba. Mialatt mi a szabadba tovább előnyomulunk és a vallásos ellenség ellen szüntelenül előre törünk, nem kell attól félnünk, hogy sorainkat az ellenség összpontosított tüze lekaszálja. A mi bátorságunk és félelemnélküliségünk amellett az ő elháríthatatlanul közeli romlásuknak a jele és félelemmel tölti el őket. Számunkra azonban az Isten munkájának ez a közös félelemnélküli előmozdítása erősítő jele lesz az Istentől jövő közeli megmentésünknek és szabadításunknak. – Filippi 1:27, 28.

39 Krisztus örököstársai felkent maradékának és felszentelt jóakaratú társai tömegének most egyesült seregként kell működni a Király vezetése alatt, s amellett minden rész köteles segítségére lenni a másiknak. Mialatt mi vonakodunk civakodni és önzően egymás ellen harcolni, hogy figyelmünk ne legyen elterelve az ellenség elleni közös főharcról, arra sem vagyunk hajlandók, hogy beleavatkozzunk a világon folyó ellenségeskedésbe s emiatt széthúzás és egyenetlenség keletkezzen közöttünk. Mi nem ebből a világból valók vagyunk, amiképpen Krisztus Jézus, a mi Királyunk sem ebből a politikai, kereskedelmi és vallásos világból való. Mi meg akarjuk őrizni semleges állapotunkat e világ bonyodalmaival, vitatkozásaival és civakodásaival szemben. Nekünk mint Istennek szentelteknek az állása, akikre az új világ érdekei rábízattak, nem engedi meg, hogy semleges magatartásunkat e világ ügyeivel kapcsolatban megsértsük, amennyiben azokban résztveszünk. Annyi bizonyos, hogy nagy kárt szenvednénk és megrontanók az Isten igazságos új világában való örök élet alkalmait, ha most az istenimádat egyedüli munkáját félretennők és a világ belső viszálykodásaiban résztvennénk. Az isteni bölcseség Példabeszédeiben olvassuk: „Tisztesség az embernek távol maradni a viszálytól, de minden bolond pereskedik." „Kóbor ebet ragad fülön, ki olyan civódáson háborodik fel **(Schlachter:** ki olyan civakodásba avatkozik), mely őt nem illeti." – Példab. 20:3; 26:17.

40 Igy tehát hagyjátok a világi, politikai intézményeket, hogy maguk vívják meg harcaikat. Hagyjátok, hogy a római katolikus hierarchia és a marxista kommunizmus között nyíltan megüzent háborúság tovább folyjon és hevességben gyarapodjon. Ezek a dolgok nem tartoznak Krisztus Jézusnak, az új világ királyának hű alattvalóira. Míg a világon a különböző pártok a dolgot egymás között megvívják és egymást megverik, mi semlegesek maradunk, ámde a királyságért és Jehova Isten imádatáért határozottan tevékenykedünk. Mi mint figyelők szemléljük, mint az izraeliták Jósafát király alatt, amint a moabiták, ammoniták és a Seir hegyén lakozók egyesült nemzetei Jeruzsálem ellen vonultak, de Isten legyőzhetetlen hatalma összezavarta, egymás elleni háborúba döntötte őket, míg végül felgöngyölte őket. Mialatt a harci zaj, amelyben önmagukat megsemmisítették, az egyesült ellenség között folyamatban volt, az izraeliták a temploménekesek és a zenészek vezetése alatt felemelt hanggal énekelték Jehova dicsőítését. Hasonlóképpen folytathatjuk mi is építő énekünket Isten dicsőítésére, hogy az összes alázatos és szelíd emberek a földön meghallják és a hamis imádatnak és a démonkultusznak pusztulásra szánt seregéből kimeneküljenek és közreműködjenek a Legfelségesebb Isten éneklő imádóinak az énekében. (II. Krón. 20:21–29) Mialatt mi az ő dicséretét énekeljük, a mindenható Isten, a Seregek Jehovája az ellenséget kihozza sodrából, az ő Királya által megvívja Armageddon csatáját s az egész összezavart ellenséges haderőt megsemmisíti. Csak az ő igaz imádói fogják túlélni ezt!

41 Mialatt ezek az imádók most ebben a világban mint külföldiek és idegenek körüljárnak és semlegességüket az összes nemzetek között megőrzik, ahol élnek, Isten cselekedni fog értük, amint azt az ókorban Ábrahámért, Izsákért és Jákóbért tette, akikről meg van írva: „Akkor még csekély számmal voltak, igen kevesen és zsellérek **(Elberfeldi:** idegenek) abban. És egyik nemzettől a másikhoz bujdostak, egyik országból a másik néphez. De nem engedte, hogy valaki nyomorgassa őket, sőt királyokat is megfenyített miattuk: ‚Ne érintsétek az én felkentjeimet és ne bántsátok az én prófétáimat!'" (105. zsoltár 12–15) Jehova Isten most az ő imádóit Királyának adta örökségül mint az ő gyermekeit. Erről olvassuk: „Boldog az ember, aki ilyenekkel tölti meg tegzét; ezek nem szégyenülnek meg, ha tárgyalnak a kapuban ellenségeikkel." (127. zsoltár 5) Ezek azok a gyermekek, akik az igaz imádat legyőzhetetlen harcosának, Krisztus Jézusnak, a királyok Királyának adattak, s ezek hozzá hasonlóan harcosok. Krisztus most elvezeti őket közvetlenül az ellenség védbástyáinak a kapuihoz s ezáltal előkészíti azoknak a teljes birtokbavételét.

42 Ábrahám magvának birtokába kell vennie az ellenség kapuit. Az I. Mózes 22:17-ben ilymódon történik említés a magról. Igy tehát a hamis imádat elleni összpontosított támadásnak tovább kell mennie, hogy Jehova Isten igaz imádatának a foglyai megszabadulhassanak. A napiparancs szerint az összpontosított támadást közvetlenül az ellenség kapujáig kell előrevinni. A hűségesek, akik az új világban életet örökölnek, ennek megfelelően kell cselekedjenek. Mialatt a Király felkent testvéreinek maradéka a bizalomra méltó jóakaratú társaikkal karöltve, bátorságot merítenek Istennek következő ígéretéből: „Azon a napon a Seregek Jehovája lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának; és a jogosság szelleme annak, aki az ítélőszékben ül; és hősi erő azoknak, akik a harcot visszaszorítják a kapuig." – Ésaiás 28:5, 6.

WTa. 1947 szeptember 1.

39 Minek a tevését határoztuk el a viszálykodás e világában, s miért?
40 Hogyan tevékenykedünk még akkor is, ha semlegesek maradunk, és mit tesz Isten?

41 a) Mit tesz Isten, mialatt ez a néhány semleges a nemzetek között körüljár? b) Mit tesznek most mint gyermekek, akik Krisztus Jézusnak adattak?
42 Az 1. Mózes 22:17 szerint mi a napiparancs; és Istennek melyik ígérete nyújt bátorságot az engedelmességre?

Akházia a démonok tanácsa szerint jár

JEHOVA ISTEN az a tekintély, akitől származik a kijelentés, amely szerint a démonvallás tőr és háló. Mielőtt az ő választott nemzete bevonult Kanaán földjére és érintkezésbe lépett a pogány vallásoskodókkal, akik ott már megvetették alapjukat, Jehova a következő figyelmeztetést intézte Izrael népéhez: „Ne tiszteld isteneiket, mert ez tőrbe ejtene téged. Isteneik faragott képeit tűzben égesd el, a rajtuk levő aranyat és ezüstöt ne kívánd és magadnak el ne vedd, hogy tőrbe ne essél miatta, mert utálatosság ez Jehova előtt, a te Istened előtt." (V. Mózes 16, 25) Az Izrael népének az ígéret földjére való bevonulását követő évszázadok történelme számtalan bizonyítékot szolgáltat nekünk arra vonatkozólag, hogy Izrael általában figyelmen kívül hagyta Jehova figyelmeztetését. A 106. zsoltárban leírt ihletett visszapillantás Izrael lázadására és Isten hosszú tűrő irgalmasságára, figyelmünket különösen Izraelnek a vallás által történt behálózására tereli, midőn azt mondja, hogy Isten választott nemzete ‚összekeveredett a pogányokkal és eltanulta cselekedeteiket, isteneiket szolgálta, úgy hogy azok tőrré lettek számára'. – 36, 37. vers.

A vallásnak az Izrael nemzete ösvényén leselkedő tőrei az uralkodókat és alattvalóikat egyaránt behálózták. Jehova Isten Jeremiás próféta útján sok évszázaddal azután, hogy Izrael birtokába vette az ígéret földjét s csupán néhány évvel a nemzet bukása és Babilon által történt elpusztítása után a következő vádat hirdette ki ellene és egy átható kérdést tett fel: „Borzalmas és rettenetes dolgok történnek e földön: a próféták a hamis istenek által prófétálnak és a papok nyerészkednek általuk; az én né-

FEL

pem pedig így szereti, de mit tesznek majd, ha a vég bekövetkezik?" (Jer. 5:30, 31, **Egy amerikai ford.**) A nyerészkedő papok oly ravaszul öltötték magukra a pogány vallás tőreit, hogy az áldozataik ezt így szerették. Nem vették figyelembe, hogy az a vallásos út, amelyen a nemzetek rohantak, egy rettenetes vég felé vezeti őket.

Különösen szilárdan magukra öltötték a vallás tőreit abban az időben, amikor Akháb háza uralkodott Izrael felett, hogy a nép között megszüntesse Jehova Isten igaz imádatát. Akháb király volt az, aki Izraelt különösen nagy nyomorúságba döntötte, mivel a Bibliával ellenkező házasságot kötött a törvénytelen, pogány Jezabellel és a trón mögött ezt az istentelen asszonyt engedte uralkodni. Jezábel az Akhábbal való házassága révén egyesítette a baálvallást az izraelita állammal. Jehova Isten világosan kiemelte, hogy ez a vallástőr milyen halálos veszedelmet rejt magában, midőn Illés prófétát arra indította, hogy bejelentse Isten ítéletét Akháb ellen, mivel ez a baálimádáshoz fordult. (I. Királyok 21:21–26) Nem csupán magát Akhábot, hanem Akháb házának összes férfi tagjait ki kellett írtani.

Következetesen tehát ez az ítélet magábafoglalja Akháb fiát, Akháziát is, aki körülbelül Kr. e. 922-ben követte atyját Izrael trónján. Az új király atyja nyomdokain járt s különösen az ő pogány anyjának, Jezábelnek a vallásos utain. Erről a gonoszt cselekvő királyról mondja a Biblia: „Szolgált a Baálnak és imádta azt s ezáltal haragra ingerelte Jehovát, Izrael Istenét, egészen úgy, mint atyja cselekedett." (I. Kir. 22:54) Akházia a jólét idején nem járult hálával Jehova Istenhez, sem nem fohászkodott a Mindenhatóhoz a nyomorúság idején kegyelemért és vezetésért. Nála hiányzott az Istenbe vetett hit, de annál erősebb volt Baál démonimádatában, s az ő babonás elméje a nyomorúságban gyorsan ehhez fordult segítségért. Azért olvassuk őróla: „Mikor Akházia kibukott az ő felházának korlátján Samáriában és megbetegedett, követeket küldött, akiknek azt parancsolta: Menjetek el kérdezzetek tanácsot Baálzebubtól Ekron istenétől, hogy megvógyulok-e ebből a betegségből?" Izrael mint nemzet Istennek volt szentelve és szövetséges viszony révén hozzá volt kötve. Itt mégis fennforog egy eset, midőn ennek a nemzetnek egyik királya a pogányok démonisteneihez küldött tanácsért, mintha Izraelnek Jehova Istene úgyszólván nem is létezne vagy gyenge és tehetetlen volna az ördögi Baálzebubbal szemben. — II. Királyok 1:2.

A király követei azonban sohasem jutottak el Baálzebub fakímaeiaihoz. Útközben feltartóztatta őket Illés, Jehova prófétája, és az ő aikai által meghallották a választ a magasságból Akházia király meggyógyulásának a lehetőségére vonatkozólag. „Nincs-e Isten Izraelben, hogy Baálzebubhoz, Ekron Istenéhez mentek tanácsot kérdezni? Azért azt mondja Jehova: Az ágyból, amelyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétségtelenül meghalsz." A követek visszasiettek Akháziához a válasszal, amely nem az ördögi Baálzebubtól, hanem magától Jehova Istentől, a menny igaz és mindenható Istenétől jött. Midőn Akházia király meglepetten megkérdezte: „Miért jöttetek vissza?", elmondották a követek az Isten prófétáiával való találkozásukat és beszámoltak a királynak a veszedelmet jövendölő üzenetről.

A leírásból Akházia felismerte Illés prófétát mint Isten szóvivőjét, s amint ez a vallásoskodóknál minden időben tipikus, azonnal üldözési hadjáratot indított a Mindenható valódi szolgáia ellen és a kezébe akarta őt keríteni. Ezredesei közül 50 embert küldött ki Illés kézrekerítésére. Amikor ezek Illéshez értek, ő a hegy tetején ült, s ezek megparancsolták neki: „Isten embere, a király azt parancsolja: Jöjj le!" Erre Illés azt felelte, hogy tűz szálljon alá az égből és emésszen meg Akházia király ‚erős kariának' ötven emberét, amennyiben ő Isten embere. Ezután az égből alászálló tűz tanúskodott azon tény mellett, hogy Illés Jehova tanúinak egyike volt; hisz tűz szállt alá és megemésztette az üldözőket. Akházia egy további katonai csapatot küldött Jehova tanújának az elfogására, de ezt a csapatot ugyanaz a sors érte utol. A harmadik ötven emberből álló csapatnak a vezetője térdre esett Illés előtt és könyörgött neki, hogy jöjjön le, de őt és legénységét hagyja életben. Illés nem vonakodott Akházia elé állani és Jehova Istenről bizonyságot tenni előtte. Saját füleivel hallotta Akházia király, hogyan ítélte el Isten arra irányuló cselekedetét, hogy a démonokhoz fordult tanácsért, s rövidesen azután meghalt az Úr szavainak megfelelően. Akházia királynak a rövid, kétéves uralma alatt a politikusoknak egyáltalán nem nyujtott jó biztonságot a démonvallás. – II. Királyok 1:3–18.

Az „Akházia" név jelentése „Jah tartja, bírja". Izrael e királya azonban nem élt neve értelmének megfelelően, hanem készségesen be hagyta magát hálózni a baálvallás tőreivel és teljesen a démonoknak adta át magát, hozzájuk fordult tanácsért és őket imádta. Még egy további kiemelkedő bibliai jellem is van, aki az Akházia nevet viseli. Ő is király volt és ő is elmulasztott a neve értelmének megfelelően élni, amennyiben vonakodott kitartani Jehova szolgálatában vagy az ő nevének tulajdona lenni. Ez a második Akházia Júda királya volt és unokaöccse volt Izrael királyának, Akháziának. Az ő anyja a bálványimádó Athália, Akháb és Jezábel leánya volt. Ez az Akházia Kr. e. 910-ben követte atyját, Jórámot Júda trónján, de az ő uralkodása még rövidebb volt, mint Akházia nagybátyjáé Izrael trónján, mivel csak egy évig tartott. Gyors bukásának oka ugyanaz volt, mint ami nagybátyját és Izrael királyát bukásba döntötte, ugyanis a démonokhoz fordult tanácsért és bizalmas viszonyt tartott fenn a démonimádókkal.

A II. Királyok 8. részének beszámolója kinyilatkoztatja, hogy a júdabeli Akházia huszonkét éves korában kezdett uralkodni, s hogy az Akháb nyomdokain járt és gonoszul cselekedett az Úr szemében. Közben azonban ennek a júdai uralkodónak a II. Krónika 22. fejezetében feljegyzett megfelelő beszámolója újabb részleteket közöl a királynak Akháb házával való kapcsolatairól. (A II. Krónika 22:2 azt mondja, hogy Akházia negyvenkét éves korában kezdett uralkodni. De hogy ez nyilvánvalóan egy leírónak a tévedése, kitűnik abból, hogy Jórám, az ő atyja csak negyven évet számlált, amikor ő meghalt. Következőleg tehát kétségtelenül a II. Királyokban feljegyzett beszámoló a helyes, amely szerint Akházia a trónralépéskor huszonkét éves volt. – II. Kir. 2:26; II. Krónika 21:5, 20; 22:2) Figyeljük meg a beszámolót, amely feltárja a szoros kapcsolatot a júdabeli Akházia király s az ő bálványimádó anyja, Athália, valamint az Akháb háza között: „Anyjának neve Athália volt, ki Omri leánya [unokája] volt. Ő is Akháb házának útjain járt, mert az anyja volt a tanácsadója az istentelen cselekedetre. És gonoszul cselekedett az Úr szemei előtt, mint Akháb háznépe, mert azok voltak tanácsadói atyja halála után az ő veszedelmére." – II. Krónika 22:1–4.

Az ő veszedelmére? Igen, hiszen az Akháb uralkodóházával való saját kapcsolataira volt visszavezethető, hogy az ítéletvégrehajtó Jéhunak és seregének a felvonulása alatt elesett. A júdabeli Akházia szövetkezett nagybátyjával, Jórámmal, Izrael királyával a szírek elleni hadjáratra Rámóth-Gileádban. Jórám a csatában megsebesült és visszatért Jezréelbe, hogy meggyógyítsa sebeit. A vele szimpatizáló Akházia meglátogatta ott a lábbadozót. Így történt, hogy Akházia Jórámnál időzött, amikor az izraelita király kivonult, hogy a vadul hajtó Jéhuval találkozzon. Jéhu végrehajtotta Isten ítéletét a baálimádókon azáltal, hogy a menekülő izraelita királyt megölte és az ő katonai szövetségesét, Akháziát egészen a Gur-hágóig üldözte. Ott sebesítették meg őt halálosan. Az ő gyorsan apadó ereje még megengedte neki, hogy Megiddóig jusson, ahol kilehelte életét. Az isteni beszámoló világosan azt mutatja, hogy a júdabeli Akháziának a megsemmisítését Isten rendelte el és arra a körülményre vezethető vissza, hogy ez a júdabeli király az Izraelből való baálimádókkal szövetkezett és ezek tanácsai szerint cselekedett. „Hogy Akházia Jórámhoz ment Isten akarata folytán, az lett a vesztе, mert odaérkezve, Jórámmal elment Jéhu ellen, aki Nimsi fia volt, akit Jehova felkenetett, hogy irtsa ki Akháb házanépét." A júdabeli Akházia Joakház néven is ismeretes volt. Mivel Akházia az igazságos érzületű Jósafát leszármazottja volt, eltemették őt a Dávid városában. – II. Kir. 9:23–28; II. Krónika 21:17; 22:5–9; 25:23.

Attól az időtől kezdve, midőn Saul, az első király az endori boszorkányhoz fordult tanácsért, egészen az utolsó királyig, Sedékiásig, mintegy ötszáz évvel később, Izraelnek és Júdának sok királya próbálkozott a démonokhoz fordulni tanácsért. Isten törvénye kifejezetten megtiltotta a szellem-médiumok megkérdezését és a démonok imádatát. A hamis próféták és a hamis papok azonban az uralkodókkal együtt a démonistenekhez fordultak, és a nép így szerette ezt. Ez állapot miatt kérdezte meg tőlük Jehova Isten, hogy mit tesznek akkor, ha a vég bekövetkezik?

FEL

Jehova Isten a bírák idejében egyszer maga megadta erre a feleletet: „És ti mégis elhagytatok engem . . . Menjetek és kiáltsatok azokhoz az istenekhez, akiket választottatok, szabadítsanak meg azok benneteket nyomorúságtok idején!" (Bírák 10:13, 14) A szakadár Izrael népe az ő démonisteneihez fordult, ezeknek azonban lehetetlen volt megmenteni őket a nyomorúság idején. Izrael mint előképes teokratikus nemzet végetért, és mint nemzet idővel kiesett Isten különös kegyelméből. Vezéreik, akik a népet démonkultusz útjára vezették és a nép vezetésére démonokat kérdeztek meg, messzemenően felelősek voltak.

Izrael nemzetének elvetésével azonban a nemzeti vezetők, akik a démonokat kérdezték meg, még nem értek végét. A pogány nemzetek szintén démoni uralom alatt állottak: „Az egész világ a gonoszság hatalmában van." (I. János 5:19; lásd továbbá János 12:31; 14:30; II. Kor. 4:4-et!) A démonok megkérdezésének rossz szokása az egész korszakokon keresztül mind a mai napig folyamatban volt, amint ezt a Jelenésekben feljegyzett jövendölés előre megmondotta: „Azután láttam, hogy a Sárkány szájából, a fenevad szájából és a hamis-próféta szájából a békához hasonló három tisztátalan szellem jött ki. Mert ördögi szellemek (**Elberfeldi:** démonok szellemei) azok, amelyek csodákat tesznek és elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz." (Jel. 16:13, 14) Tömegesen idézhetnénk bizonyítékokat annak kimutatására, hogy a világ államférfiai hogyan fordulnak a jósokhoz, asztrológusokhoz, szellem-médiumokhoz stb. és szellemek által üzeneteket irattak, hogy a jövőt illetőleg tájékozódjanak. A kereszténység a maga okosságában semmit sem tanult Izrael tapasztalataiból, s az Armageddonkor bekövetkező vége még katasztrófálisabb lesz. Egyetlen démonisten sem lesz képes megmenteni imádóit a nagy nyomorúság idején, hisz a valóságban még saját magukat sem menthetik meg. – Jelenések 19:11–21; 20:1–3, 7–10.

WTa. 1947 július 15.

„Őrtorony"-tanulmányozás

A kiadók e folyóirat tanulmányozásánál segítségére kívánnak lenni azoknak, akik „Az Őrtoronyt" tanulmányozzák. Ezért az „Őrtorony" minden főbb cikkének minden egyes bekezdéséhez kérdéseket nyomtatunk. Ezek a kérdések minden oldalon az alján jelennek meg. Ezeket a kérdéseket minden csoportban használják fel „Az Őrtorony" tanulmányozásánál, s azok az ugyanazon az oldalon megjelenő és ugyanazt a számot viselő bekezdéssel kapcsolatban vannak.

„Az Őrtorony" tanulmányozásánál helyesen a következőképpen járunk el: Az „Őrtorony"-tanulmányozást vezető testvér kijelöl egy személyt a megfelelő kérdések felolvasására, egy másik képes személyt pedig a hozzá tartozó bekezdések felolvasására. Először felolvassuk a kérdést a megbeszélésre kerülő bekezdéshez. Azok a jelenlevők, akik a kérdésre felelni kívánnak, felemelik a kezüket s a tanulmányvezető felszólítja őket felelésre, **de nem azért, hogy részleteket felolvassanak a bekezdésből, hanem hogy a kérdéssel kapcsolatos gondolatukat saját szavaikkal kifejezésre juttassák.** Minden egyes kérdéshez többen is szóljanak hozzá. Ha bizonyos bibliaidézetek a bekezdésben nincsenek szószerint leközölve és az idő megengedi, akkor a tanulmányvezető valakit felkér a gyülekezetben az ilyen írásszövegek felolvasására. Ennek megtörténte után a bekezdésre vonatkozó kérdés összefoglalására felolvassuk a megfelelő bekezdést.

Az összes „Őrtorony"-tanulmányozások egy óráig tartsanak. A tanulmányvezető erről könnyen gondoskodhatik azáltal, hogy idejét úgy osztja be, hogy az azon a héten tanulmányozásra kerülő anyag minden bekezdésének a tanulmányozására előre meghatározott időt állapít meg, és így minden egyes bekezdésnél megjelöli, hogy a tanulmányi órának melyik percében kerül rá sor. A különböző bekezdések tanulmányozására szükséges idő ilyen pontos beosztásának a segítségével elérjük azt, hogy a tanulmányi gyülekezeteken az „Őrtorony" minden egyes részének egyforma figyelmet szentelünk.

Indítványozzuk, hogy a tanulmányi gyülekezet előtt, midőn ti otthon az „Őrtoronyt" magánosan olvassátok és tanulmányozzátok, először egy bekezdést gondosan vizsgáljatok meg, az abban megemlített, de nem szószerint idézett bibliaszövegeket kikeresitek s azután a megfelelő bekezdésre vonatkozó kérdést is felolvassátok **és abból saját szavaitokkal igyekeztek megalkotni a szükséges feleletet az illető kérdésre.** Ha a bekezdésre vonatkozó kérdésre nem tudjátok megadni a feleletet, akkor jól teszitek, ha a bekezdést mégegyszer felolvassátok, hogy bizonyosak legyetek abban, hogy a tanulmány értelmét helyesen fogjátok fel. Ezután menjetek a következő bekezdéshez és így tovább, míg az Őrtorony-cikket végigtanulmányoztátok. Ilymódon teljesen megismerkedtek azzal az anyaggal, amely az összes igazságszeretők segítségére és vigasztalására van feltárva.

Annak a figyelemben tartásával, hogy mindazok, amelyek régen megirattak, a mi oktatásunkra kell szolgáljanak, mindannyiunk számára illendő dolog, hogy szorgalmasan tanulmányozzuk azokat a dolgokat, amelyeket az Úr a mi fenntartásunkra és a mi épülésünkre az ő asztalán feltálal. Reméljük, hogy ez az elrendezés mindenkinek segítségére lesz abban, hogy szorgalmasan tanulmányozza azokat a dolgokat, amelyek „Az Őrtoronyban" megjelennek, s ezeket az igazságokat magáévá is teszi, hogy alkalomadtán képes legyen másoknak is feltárni.

„Bizodalmad legyen Jehovában teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden utaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te utaidat. – A bölcseség kezdete ez: szerezz bölcseséget és minden keresményedből szerezz értelmet." – Példabeszédek 3:5, 6; 4:7.

FEL

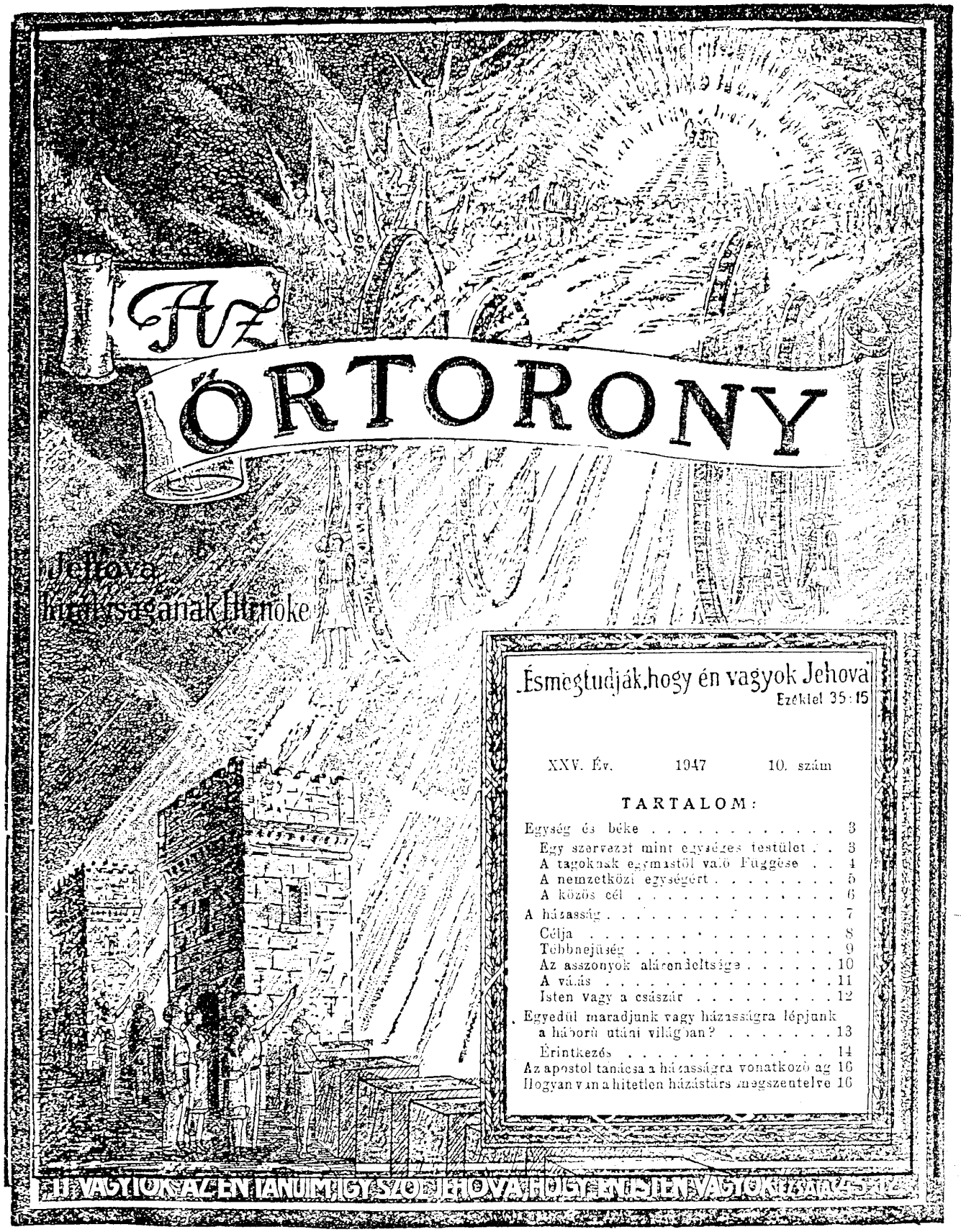
Az
ŐRTORONY
Jehova
Királyságának Hírnöke
„Ésmegtudják, hogy én vagyok Jehova"
Ezékiel 35:15
XXV. Év. 1947 10. szám
TARTALOM:
Egység és béke 3
Egy szervezet mint egységes testület . . 3
A tagoknak egymástól való Függése . . 4
A nemzetközi egységért 5
A közös cél 6
A házasság 7
Célja 8
Többnejüség 9
Az asszonyok alárendeltsége 10
A válás 11
Isten vagy a császár 12
Egyedül maradjunk vagy házasságra lépjunk a háború utáni világban? 13
Érintkezés 14
Az apostol tanácsa a házasságra vonatkozó ag 16
Hogyan van a hitetlen házástárs megszentelve 16

FEL

(Folytatás a 16. oldalról)
tenné, akinek a szolgálatára szentelte magát a hívő. Neki így kell eljárnia, mivel a házassági kötelékeket és a testben való egységet nem szakíthatja meg, legfeljebb paráznaságból. Ez a tény nagy vigasztalást kell nyujtson azoknak a felszentelt hívőknek, akiknek a házastársuk nincs az igazságban és nem szentelte magát Istennek. Ez szolgáljon nekik áldásukra és tartsa vissza őket attól, hogy igazolatlan okból elváljanak.

[b] Ha nem így állana a dolog, akkor az ilyen házaspároktól született gyermekek korcsok és Isten szemében tisztátalanok lennének. Isten azonban elismeri az ilyen házasságot és tudja, hogy a megszentelt hívő az ő felszenteletlen társával egy testet alkot, s így a gyermekeket mint ilyen kapcsolatból származókat kegyelmesen elismeri szentekként vagy megszenteltekként. Ez azért történik, mivel a hitetlen megszenteltetik az ő hívő társa által. És éppen úgy, amiképen a hívő abban a törekvésében, hogy Isteni tisztelje és az ő tetszését elvezze, az ő hitetlen házastársát ebből a szempontból kezeli, úgy kezeli azokat a gyermekeit is, akik a hitetlen férjétől születtek neki. Ezért eleget tesz szülői kötelességének s ezeket a gyermekeket az Ur fegyelmezése és tanítása szerint neveli fel. Ebből a szempontból nézve a dolgot, aligha tekinthetjük hibának vagy nemkívánatosnak olyasvalaminek, ami azáltal jött a családba, hogy Sátán, az Ördög rászedte a szülőket, ha az ilyen házassági kapcsolatból egy gyermek vagy akár több is megszületik. Hogyan lehetne összhangba hozni az Isten természeti törvénye szerint született gyermekekről szóló ilyen nézetet azzal a tennyel, hogy ezek a gyermekek nem tisztátalanok, hanem szentek? Ez nem volna összeegyeztethető azzal. Ám, ha a bibliai álláspontot foglaljuk el velük szemben, az áldásos lesz. Akkor nem botránkoznak meg a gyermekekben s nem fogadják őket tenerként és nem sajnálják tőlük a letet. Nem lesz szülői előítéletük velük szemben, mivel nem lehetnek előítélettel azzal szemben, ami szent. A szülők örvendenek annak, hogy ők maguk megszülettek, s ezért helyesloen ismerjék el a gyermeknek a jogát is, hogy örvendezzen világrajövetelének és annak, hogy életben van.

[9] Tegyük fel azonban, hogy a hitetlen elviselhetetlennek tartja a felszentelt kereszténnyel való közös háztartás továbbfolytatását, mi történjék akkor? Erre az apostol mennyei bölcseséggel így felel: „Ha azonban a hitetlen el akar válni, akkor csak váljék el; a testvér vagy testvérnő ilyen esetben nincs szolgaságra vetve – békességre hívott minket az Isten. Mert mit tudod, te asszony, hogy megmented-e a férjedet? Vagy mit tudod, te férfi, megmented-e a feleségedet? Ha nem (ha ez nem vezet ilyen megmentéshez), mindenki úgy járjon, amint az Úr neki kiosztotta, pontosan úgy, amint Isten kit-kit elhívott. És így rendelem el minden gyülekezetben." (I. Kor. 7:15–17, Diaglott) Ami a hitetlennel való házasságot illeti, a keresztény nem hasonlít a rabszolgához, aki urához van kötve és urának a házában kell maradnia.

[10] Ha a hitetlen el akarja hagyni a keresztényt, mivel ellene van házastársa hitének és felszentelődésének, akkor a keresztény engedje, hadd menjen az ilyen elégedetlen házastárs. Az elégedetlenség és véleménykülönbség alapján létrejött ilyen válás esetén azonban a házasfelek egyike sem válik szabaddá, hogy újra házasságra léphessen a maga részéről. Jézus napjaiban a zsidó rabbik megengedtek az elválást, ha a házasfelek egyike más vallást választott magának; Jézus azonban ennek ellenére amellett száll síkra, hogy egyedül a házasságtörés nyújt okot valóban a házassági kötelék felbontására. Habár ez a keresztények számára nem teszi szabaddá, hogy újra házasságra lépjenek, mégis a felszentelt hívő békéjét szolgálja, ha a hitetlen elválik tőle. Ha az elégedetlenné lett hitetlent a keresztény visszatartaná és maradásra akarná kényszeríteni, akkor az a kereszténynek minden valószínűség szerint kellemetlenségeket szerezne és az ő békéjét zavarná. Eszerint a keresztény a békesség érdekében jó lelkiismerettel megengedheti, hogy a hitetlen elváljon tőle, hisz Isten a keresztényeket békességre és békeszerzőkként hívta el.

[11] Ha pedig a hitetlen úgy dönt, hogy marad, akkor a keresztény ebben a tényben lássa meg annak a lehetőségét, hogy a hitetlen megmentésére működhet közre. Ugyanerre a dologra utal Péter apostol, akinek ebben az ügyben ugyanaz a felfogása, mint Pálnak, midőn a keresztény asszonynak ezt mondja: „Hasonlóképpen az asszonyok is rendeljék alá magukat az ő férjeiknek, hogy ha némelyek nem engednek is az Igének, feleségeik magaviselete által Ige nélkül is megnyeressenek, látva a ti istenfélő és feddhetetlen magatartástokat. Ékességük ne külső legyen: hajfonatok, aranyfüggők, díszes ruhák felöltése, hanem a szív rejtett embere, a szelíd és csendes lelkület romlatlanságával, ami nagyon becses az Isten szemében." (I. Péter 3:1–4) Ebben az esetben a keresztény éppúgy törekedni fog arra, hogy házastársát az Isten királysága melletti állásfoglalásra segítse, mint a jóakaratú emberek azon a munkaterületen, melyet házankénti bizonyságtevés céljából rájuk bíztak. A házasságban lévő keresztény elveszítené ezt a nagyon közelálló alkalmat, ha a hitetlen a maga részéről elválna tőle. A keresztény tehát használja ki az alkalmat, ameddig a felszenteletlen vele akar maradni. Az nagy áldás volna családja számára, ha fel nem szentelt házastársa megtérne.

[12] Ha azonban a helyzet sajnálatos módon másképp fejlődik, akkor a keresztény a legjobbat válassza s amellett mindenkor arra törekedjék, hogy kitartson Isten iránti tisztaságában. Ha az Úr Jézus valakinek azt a sorsot adta, hogy azután legyen kereszténnyé, miután már házasságra lépett, s ha Isten az ilyen hívőt a mennyei királyságba hívta el, amikor már egy hitetlen házastárssal együtt él, ez egyedül még nem szolgáltat okot arra, hogy a keresztény válást próbáljon kikényszeríteni. Folytassa tovább keresztény magatartását a fennálló viszonyok között s legyen biztos abban, hogy a mindenható Isten még mindig meg tudja segíteni, hogy megőrizze tisztaságát és teljesítse Istennek tett fogadalmát. Pál apostol ezt úgy jelentette ki – Isten teljes helyeslésével – mint az összes gyülekezetek vagy csoportok számára szánt isteni intézkedést.

MINDENKI ÚGY MARADJON, AMINT ELHIVATASA IDEJÉN VOLT

[13] Az apostol már a korinthusi gyülekezetnek megmondotta, hogy Isten őket az ő egyszülött Fiával a mennyei királyságban való részesedésre hívta el: „Hű az Isten, aki titeket elhívott az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre." (I. Kor. 1:9) Ezeket a korinthusi kereszténveket mint Krisztus testének tagjait joggal érdekelte, hogy a testben való földi viszonyuk milyen befolyással van elhivatásuk megerősítésére. Vajjon az életükben mindent fel kell-e forgatniuk külsőleg is, hogy a mennyei elhivást el ne szalasszák? Nyilvánvalóan nem, mivel Isten nem a külsőre néz és nem a személyre tekint és senkivel szemben sem gyakorol pártoskodást a fajáért, színéért, nemzetiségéért, vagy társadalmi, gazdasági helyzetéért. Előtte csak az őszinte engedelmesség számít. Az ilyen engedelmesség bemutatható Istennek valamilyen változhatatlan külső viszonyok között amilyenek között valaki van, Istentől való elhivatása idején. Mert ha az ilyen viszonyokon való átjutásának a kilátásai a semmivel volnának egyenlők, akkor Isten bizonyosan nem hívta volna el őt, hiszen akkor az ilyen elhívással csak bolonddá tette volna. Ennek megfelelően írja Pál:

[14] „Körülmetélten hívatott el valaki? Akkor annak jelét ne távolítsa el [valamilyen operációs beavatkozással]. Körülmetéletlen hívatott el valaki? Körül ne metélkedjék. A körülmetéltség semmit sem ér, a körülmetéletlenség is semmi; egyedül az Isten parancsai iránti engedelmesség számít. Mindenki maradjon meg abban az állapotban, amelyben elhivatott. Rabszolgasorban hivattál el? Semmit sem tesz. Természetesen, ha lehetőséget látsz a szabadulásra, inkább használd ki ezt a zalkalmat. De az a rabszolga, aki arra hivatott el, hogy az Úrban legyen, az az Úr felszabadítottja. Éppen úgy, mint a szabad, aki elhivatott, hogy Krisztus rabszolgája legyen, mert ti áron vétettetek meg; nem lehettek emberek rabszolgái. Testvérek, mindenki **maradjon meg Istennel szemben** abban az állapotban, amelyben elhivásban részesült." – I. Korinthus 7:18–24, **Moffatt.**

(Folytatása következik)

---

[8] Miért szentek az ilyen kapcsolatból származó gyermekek? és ezért hogyan kell viselkedni velük szemben?

[9, 10] Hogyan kell eljárni a hitetlen házastárssal, aki keresztény házastársát el akarja hagyni? és miért így?

[11] Hogyan viselkedjék a keresztény, ha a hitetlen házastárs vele kíván maradni?

[12] Hogyan járjon el a keresztény, ha a további együttélés nem vezet a hitetlen házastárs megtéréséhez?

[13] A kereszténynek miért nem szükséges megváltoztatnia a külső körülményeket azért, hogy a királyságra való elhivást megerősítse?

[14] Mit ir Pál ezzel összhangban?

Asociația „Martorii lui Iehova" – București 2 – Str. Basarabia, 38 Tip. IMPRIMERIA BUCUREȘTI Str Cobălcescu, 29 - Tel. 6.61.46 București

FEL

AZ ŐRTORONY
MINT JEHOVA KIRÁLYSÁGÁNAK HIRDETŐJE

Egység és béke

(Folytatás és vége)

11 A korinthusi gyülekezetet Pál alapította, s hozzájuk intézett levelében így szól: „Ami pedig a szellemi ajándékokat illeti testvéreim, nem akarom, hogy tudatlanok legyetek. Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, úgy jartatok a nema bálványképekhez, amint vezettek titeket." (I. Kor. 12:1, 2, **Elberfeldi**) Az olyan beszélni képtelen bálványképeket Jehova Isten nem használta fel csatornákul a szellemi adományok közvetítésére. Az olyan képek képtelenek voltak beszélni, látni vagy tanítani és semmiféle szellemi adományokat sem adhattak az őket imádó tudatlan pogányoknak, hogy igazságokat vagy jövendöléseket mondjanak vagy idegen nyelveken beszéljenek. Isten a szellemet és szellemi ajándékokat Jézus Krisztus által adományozza. „Ezért tudtotokra adom, hogy az Isten szellemével szólva senki sem mondja: Átkozott a Jézus! és senki sem mondhatja: Ur a Jézus! csakis szent szellemmel." (3. vers) Isten szelleme vagy az ő hatékony ereje nem jár el ellentmondóan és úgy, hogy ne volna összhangban önmagával. Nem mondhatja azt az egyikkel, hogy Jézus átkozott, a másikkal pedig, hogy Jézus az Ur és Mester. Minden olyan szellem, vagy minden olyan hajtó erő, amely valakit Jézus megátkozására indít, eszerint az Isten ellenségétől, az Ördögtől kell származzék, hiszen Isten szelleme egységes, amely mindenkor összhangban van önmagával. Az ő szelleme szent s azért arra indítja a kereszténveket, hogy Isten szent Fiát, Jézust Urként ismerjék el, aki őket az ő drága vérével, az ő áldozatával mint ember megvásárolta. Istennek ez a szelleme gyarapítja és fenntartja az egységet mindazok között, akikre kihatással van.

12 Hogyha Jehova Istentől az ő egyedüli közvetítője, Jézus Krisztus által egy és ugyanaz a szellem árad ki mint hajtó erő, akkor te esetleg azt kérdezed, hogyan lehet, hogy keresztények mégis különböző munkát végeznek. Miért nem képesíti akkor Isten szelleme mindnyájukat ugyanarra az egy munkára? Az apostol így felel: „A kegyelmi ajándékok pedig különfélék, de a szellem ugyanaz. A szolgálatok is különfélék, de az Ur ugyanaz. Az erőmegnyilvánulások (**Emph. Magl.**: munkák) is különfélék, de az Isten ugyanaz, aki mindazt mindenkiben létrehozza. Minden egyesnek pedig a szellem kinyilatkoztatása [mindenek] javára adatik. Az egyiknek ugyanis a szellem által a bölcseség beszéde adatik, egy másiknak pedig az ismeret beszéde ugyanazon szellem szerint. Egyiknek hit ugyanazon szellem által, másnak pedig gyógyítás ajándékai ugyanazon szellem által; ennek csodatevő hatások, amannak prófétálás; ennek szellemek között való különbségtétel; annak nyelvek nemei, amannak pedig a nyelvbeszéd értelmezése." – I. Korinthus 12:4–10.

13 A különböző kereszténveknek kölcsönzött szellemi adományok és erők különfélesége nem mond ellene annak, hogy mindannyiuk felett csak egy Isten van és csak az egy Ur, Jézus mint az ő Istentől kinevezett fejük, s ugyanaz az egy szellem, illetve ugyanaz a működő erő egyazon isteni forrásból. Nem minden kereszténynek volt meg az idegen nyelven való beszéd csodálatos adománya; de ez nem azt jelenti, hogy akik nem rendelkeztek az idegen nyelveken való beszédnek ezzel az adományával, azoknál hiányzott volna Isten szelleme. A nyelveken való beszéd nem volt az egyedüli jel annak bizonyítására, hogy valakit Isten és az ő Krisztusa elfogadott és az Isten szellemével rendelkezett. S hogy Isten felszentelt tanúi napjainkban nem beszélnek és prédikálnak természetfeletti módon idegen nyelveken, az nem bizonyítja eszerint, hogy Jehova szelleme most, az utolsó napokban nem volna rájuk kiárasztva. (Jóél 2:28, 29) A nyelveken való beszédnek és a gyógyításnak ezeket az adományait különösen a tizenkét apostol által osztotta ki Isten és az ő halálukkal megszüntek. (Csel. 8:14–20, 10:44–47, 19:6, Róma 1:11) Mindazonáltal a szellem, Isten működő ereje nagyon sokféleképpen megnyilatkozhat, Isten szent elhatározásának megfelelően. Ennél fogva a szellem különböző megnyilatkozásai nem jogosítanak arra a következtetésre, hogy ezek egymás ellen működnek s egyenetlenségekhez és súrlódásokhoz kell vezessenek. Ezek az összes kereszténveknek a javára kell szolgáljanak, akik Jehova Istennek egyazon szellemével kenettek fel.

11 Nem maga a keresztény választja ki magának a szellemnek egy külön ajándékát. Ha ez a választás az egyes kereszténvekre volna bízva, akkor az egyikféle adományból valószínű túlsúlyban volna másféle adományok. Ez viszonyítva, s ez kiegyenlítetlenséget és más értékes adományoknak a hiányát idézné elő. Jehova maga intézkedik azokért, akik magukat Krisztus által neki szentelték és ő dönt arravonatkozólag, hogy az egyes esetekben az ő szelleme vagy működő ereje által melyik adomány kinek legyen különösképpen. Ebben az értelemben mondja Pál: „Amde mindezt egy és ugyanaz a szellem hozza létre, amely kinek-kinek úgy osztja ki a maga részét, ahogy akarja." – I. Korinthus 12:11.

EGY SZERVEZET MINT EGYSÉGES TESTÜLET

15 Az egy Istennek ugyanaz az egy szelleme hatást gyakorolhat az egy isteni testület-szervezetre úgy, hogy ez a hatás a szervezet tevékeny tagjai által mégis különbözőképpen nyilvánul meg. Hogyan lehetséges ez? Az apostol szemléletén. Ennek a szervezetnek minden egyes tagja Istennek ugyanettől a szellemétől van felkenve. „Aki pedig minket veletek együtt Krisztus számára megerősít és felken, az Isten az", írja Pál a korinthusi testvéreinek. (II. Kor. 1:21) A **Krisztus** cím jelentése **felkent;** s így ennek a szervezetnek összes tagjai az ő fejük, Krisztus Jézus alatt Krisztus seregének, vagy gyülekezetének, vagy testének a tagjai. Isten szelleme által felkenettek a szolgálatra, amint azt az apostol előbb kimutatta. Ennek tisztázása után Pál tovább folytatja magyarázatát és így szól: „Mert amint a test **egy,** bár sok tagja van, a testnek pedig valamennyi tagja, ha sokan vannak is, mégis **egy** test, úgy a Krisztus is. Mert az **egy** szellem által mindnyájan **egy** testté kereszteltetünk, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan **egy** szellemmel vagyunk megitatva." – I. Kor. 12:12, 13.

16 Nincs szorosabb és szilárdabb egységgé szerkesztett szervezet vagy organizmus, amely összhangzóbban működik együtt, mint az emberi test. Az ilyen testhez hasonlítható Krisztus serege az ő feje, Jézus alatt; ez tehát eszerint egy egyesített szervezet. Ennek önmagában zárt szervezetnek kell maradnia és saját soraiban a békét meg kell őriznie, hogy tagjainak különböző szolgálatait a maga javára fordíthassa. Hogy az egyes tagok a maga nemében egymástól különböző szolgálatot végeznek, az éppenúgy nem jelenti azt, hogy a szervezet Jézussal mint fővel nem volna egy test, mint ahogy az emberi szervezet sem lesz a test egyes tagjainak különböző feladatai miatt olyan egymástól különböző, egymáshoz nem illő részeknek a zűrzavara,

---

11 Hogyan mutatja ki Pál azoknak, akik régebben néma bálványokat imádtak, hogy Isten szelleme nem olyan, amely nem volna összhangban önmagával?

12 Milyen különböző adományokat ír le Pál a következőkben? De az ő kijelentése szerint miáltal történik mindez?

13 Az adományok és erők különbözősége miért nem ok az egyenetlenségekre és súrlódásokra?

14 Ki dönt a szellemi adományok ajándékozásáról? s miért van ez így?

15 Mit alkotnak ezek a keresztények a felkenetésük alapján? s milyen célra történik a felkenésük?

16 Mennyiben hasonlít a keresztények serege egy emberi testhez?

FEL

amelyek egymástól el volnának szakítva, nem állanának egymással felfogható összefüggésben és semmi eredeti rendeltetésük nem lenne. Nem: a testnek vannak olyan különböző tagjai és részei, melyek a földi életre megteleltek és az alacsonyabbrendű állati teremtmények felett való uralomra alkalmasak. Mint egész, az egy fővel és az azt jellemző életerővel az egy vérben mint a test számára való táplálék egy lelket alkot. Ugyanúgy áll a dolog a felkent keresztények isteni szervezetével is. Ezek alá vannak rendelve Jézusnak, a fejüknek, s szám szerint sok tagból állanak a legkülönbözőbb szolgálatokra és feladatokra, mindazonáltal Isten mindannyiukat ugyanazzal a szellemmel itatta át, ugyanazzal a működő erővel, amely az erő forrásától, Jehova Istentől származik és amelyeket közös fejük, Krisztus Jézus által nyernek el. Bár ők azelőtt vagy zsidók vagy nemzsidók, rabszolgák vagy szabadok, férfiak vagy asszonyok voltak, mindannyiukat ugyanaz a szellem hatja át, mivel egy egységes szervezetet alkotnak egy közös fő alatt.

17 A szolgálat változatossága és különbözősége nem osztja meg őket; inkább összekötí őket ugyanaz a szellem. Minden szolgálat a szervezet összes tagjainak javára szolgál, hozzájárulnak az egy kiváló szervezeti cél eléréséhez, s ez annak a szolgálati megbízásnak végrehajtásából áll, amelyet Jézus, a szervezet feje az Isten szellemével való felkenetésekor kapott: „Jehova Isten szelleme van rajtam, mivel felkent engem Jehova, hogy a szelídeknek örömüzenetet hozzak, elküldött engem, hogy bekössem a megtört szívűeket, szabadságot hirdessek a foglyoknak és a börtönök megnyílását a megkötözötteknek; hogy hirdessem Jehova jókedvének esztendejét és Istenünk bosszúállása napját, megvigasztaljak minden gyászolót; hogy Sion gyászolóit felékesítsem és fejdíszt adjak nekik hamu helyett, örömolajat a gyász helyett, dicsőség palástját a csüggedt szellem helyett, hogy az igazságosság fáinak nevezzék őket, Jehova ültetvényének, az ő dicsőségére." – Ésaiás 61:1–3, Zsidóknak; Lukács 4:16–21 szerint Jézus erre hivatkozik.

A TAGOKNAK EGYMÁSTÓL VALÓ FÜGGÉSE

18 Jehova Isten Krisztus testének minden tagja számára talál szolgálatot, hogy használhassák magukat, s ezért ken fel minden egyes tagot az ő szent szellemével, illetve az ő hatékony erejével. Ezt a világosító tényt szem előtt tartva, a test egyetlen tagja sem tűnik olyan értéktelennek önmaga előtt, hogy önmagát ne tartaná a Krisztus testéhez tartozónak csak azért, mivel az Isten szolgálatában való részvétele nem olyan kiváló vagy nem olyan nagy jelentőségű. Hogy Pál, mint az egyház vezető testületének apostol-tagja kijelentette: „A nő tanuljon csendben és teljes alárendeltségben" és: „Azt viszont nem engedem meg, hogy a nő tanítson, sem hogy uralkodjék a férfin, hanem legyen csendben", nem jelenti, hogy az istenhez ragaszkodó és az ő szellemével felkent nők nem volnának részei Krisztus testének vagy őbenne nem lehetne rájuk is bízni bizonyos szolgálatot. (I. Tim. 2:11, 12) Az ilyen elkedvetlenítő és meghasonló nézettel szembeszállva, írja tovább az apostol szemléltetés céljából a testre való hivatkozással:

19 „Ha azt mondaná a láb: Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a testből való, – vajjon azért nem volna-e a testből való? És ha azt mondaná a fül: Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a testből való, – vajjon azért nem volna-e a testből való? Ha az egész test szem, hol a hallás? Ha az egész hallás, hol a szaglás? Már pedig az Isten helyezte el a testben az összes tagokat, amint akarta. Ha pedig az egész mind csak egy tag volna, hol volna a test? Most pedig, bár sok a tag, de egy a test. Nem mondhatja azért a szem a kéznek: Nincs rád szükségem. Viszont a fej sem mondhatja a lábnak: Nincs rátok szükségem." – I. Kor. 12:14–21.

20 Pál apostol itt Krisztus testét nem hasonlítja olyan testhez, amely évszázadokra terjedne ki s amelynek egyes részei egymás után az évszázadok sorrendjében jönnének létre, úgyhogy az első században, az apostolok idejében, a vállfagok léteztek volna s a többi tagok csak a későbbi évszázadokban léptek volna elő az életbe, eszerint mint utolsók a mi évszázadunkban, a „vég idején" a lábtagok. Az ilyen vélemény szerint az Úr teokratikus szervezete az első évszázadban csak váll lett volna, míg ellenben most az „utolsó napokban" az Úr szervezete csak lábakból állana. Ez azt jelentené, hogy a szervezet az első évszázadban csak vállakból állott volna, tehát a segítő többi testrészek nélkül és a lábak nélkül. Továbbá azt jelentené, hogy most, a vég idején, a „lábak" a felső testtagok, tehát a vállak nélkül is léteznek. Az ilyen nézettel ellentétben mondja az apostol: „Nem mondhatja azért a szem a kéznek: Nincs rád szükségem. Viszont a fej sem mondhatja a lábaknak: nincs rátok szükségem." – 21. vers.

21 Így hasonlítja az apostol az Úr látható szervezetét a földön nyilvánvalóan létezése egész idején keresztül egy egész testhez, amelynek sok tagja van – sokféle tevékenységi lehetőséggel s ebben az összes tagok egymástól függnek. Ahol egy szervezetnek a tagjai egymással függő viszonyban vannak, ott egység kell uralkodjon. Miért? Hogy együttműködés folyhasson az egész szervezetnek és összes tagjainak a javára. Ezért nemcsak Jehova népe világraszóló szervezetének kellene megszívlelnie ezt az apostol által szerzett képet, hanem minden egyes helyi csoportnak is, sőt Jehova megszervezett népének minden csoportrésze alkalmazza önmagára ezt a szemléltetést. Vegyük például a szervezet jogi szolgáját, az Őrtorony Biblia és Traktátus Társulatot. Ennek az Egyesült Államokon kívül a világ különböző országaiban ötvenhét fiókhivatala van. Ezért szükségképpen ugyanazon alapelv által kell vezéreltetniük magukat az egység tekintetében, a központtal összhangban kell maradniuk és országaikban vagy területeiken a főhivatal utasításait kell végrehajtsák. Vegyük a következő példát:

22 Pál és Barnabás misszió-munkát végeztek külföldön s abban az időben a szíriai Antiókiában, kirendelt helyükön voltak. Ekkor bizonyos meghasonlást szító elemek bukkantak fel és sok nyugtalanságot idéztek elő, s tárgyalásokra és megbeszélésekre került sor. Pált és Barnabást felkérték, utazzanak az akkori központba, Jeruzsálembe, ahol az ottani vezető testület összegyülekezett, hogy a nyugtalanító ügyet alaposan megvizsgálja és Isten szellemének segítségével határozzanak felette. Miután Pál és Barnabás megtudták a jeruzsálemi vezető testületnek ezt a döntését, visszatértek és Antiókiában ennek a döntésnek megfelelően jártak el. Midőn Pál és Silás később a római birodalom más tartományaiban misszió-utolátogatásokat végeztek, ismertették a jeruzsálemi vezető testület döntését és végrehajtották azt. Pált és Silást ezért „csatorna-elméletet" vádolni, jogtalanság és bibliátlan dolog volna. Ők egyszerűen szemlélet és cselekedet szerint összhangban voltak az Úr Isten szervezetével. Ahelyett, hogy demokratikusak akartak volna lenni, önmagukat akarták volna kormányozni, kiválasztani és függetleníteni, alárendelték magukat a szervezet rendjének és minden általuk felkeresett országban saját békéjükért és egységükért dolgoztak; így dolgoztak a szervezeten belül és a szervezettel együtt! – Cselekedetek 15:1-től 16:5-ig.

23 A szervezethez tartozók közül senki se képzeljen olyan sokat önmagáról, hogy az a gondolata támadjon, hogy másokat lenézhet, olyanokat például, akik látszólag meglehetősen egyszerű vagy alacsony szolgálatot végeznek. Ha valaki, aki a látszat szerint kiváló vagy fontos szolgálatot végez, felfuvalkodottan vagy elutasítólag viselkedik, ezzel sem segíti elő az egységet a szervezetben. Az egyedek gondoljanak arra, hogy ők személyesen nem fontosak vagy nem nélkülözhetetlenek; csak a szolgálati tisztség fontos, amelyet be kell tölteniük. Ez szorosabb vagy lazább kapcsolatban van minden más tisztséggel vagy a szolgálat minden egyéb ágával a szervezetben, bármilyen alárendelt legyen is az. A szervezet egységét az önzetlen részvétellel támogatjuk, melyet az egyik tag a másikkal szemben akkor tanusít, ha bebizonyítja alázatosságát és arra törekszik, hogy más tagoknak segítségére legyen ott, ahol arra szükség mutatkozik. Ez végül a szervezetnek mint egésznek a javára szolgál és hozzájárul ahhoz, hogy a szervezetnek igazi tekintélyt szerezzen a világ előtt. Ez az Úr Isten dicsőítésére szolgál, mivel azt bizonyítja, hogy a szervezeten az ő szelleme nyugszik. Ez megkönnyíti és kiegyenlíti az egész szervezet működését, hogy az Istentől elrendelt munkát végezze, még pedig a különböző alkotórészeiben való súrlódás és ellentétek nélkül. Ez megfelel annak az

---

17 Milyen közös jóra és célra irányulnak az összes szolgálatok?

18, 19 Miért ne tűnjön önmaga előtt egyetlen tag sem olyan értéktelennek, hogy azt gondolja, hogy nem tartozik a testhez? és hogyan szemlélteti ezt Pál?

20 Mennyiben nem hasonlítja az apostol a keresztényeket olyan testhez, amelynek különböző részei az évszázadok sorrendjében egymástól függetlenül léteztek volna?

21 Mimódon alkalmazza tehát Pál az emberi testtel való összehasonlítást? és kiknek kellene megszívlelniük az egységnek ezt a képét?

22 Hogyan van ez Barnabás, Pál és Silás által szemléltetve?

23 Miért nem nézhet le senki másokat? s miért kellene mindenkinek egymás megsegítésére törekednie?

FEL

alapelvnek, amely szerint az Úr Isten az emberi testet formálta és így az apostol folytatja képletes ábrázolását és ezt mondja:

[21] „Sőt sokkal inkább, amelyek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek; és amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és amelyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek; amelyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük. De az Isten szerkesztette egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet juttatván, hogy ne legyen hasonlás a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok (**Diaglott:** minden tag egyűttérez). És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illettetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig a Krisztus teste (**Diaglott:** a Krisztus egy teste) vagytok, és tagjai rész szerint." – I. Kor. 12:22–27.

[25] Az ember kezének és lábának a kisujjai önmagukban gyenge tagjai a testnek; azonban mégis mennyire szükségesek ahhoz, hogy helyesen foghassunk és járhassunk! Ha egyszer nagy tolongásba kerülünk, akkor bizonyosan figyelünk lábunk kisujjára, és ha netán ez a kis tagunk egy nehéz sarok alá kerül, akkor az egész test fájdalmasan megvonaglik, és ellenhatásként egy segélykiáltás tör fel belőlünk. Az egész test jó közérzetéhez az is hozzájárul, ha kezeinket és lábainkat hideg időben melegen tartjuk. Az emberi test tagjai eszerint nem zárkóznak el egymás elől, mégha egymástól teljesen különböző szolgálatot is végeznek; sokkal inkább együttműködnek és ügyelnek egymás jólétére és arra, hogy mindegyik megfelelően és ne túlterhelve működhessék. Hogyha a fő a szolgálatért való jutalomképpen megkeresztelt, ez nem ébreszti a többi tagokban sem irigységet, sem rosszindulatot, hanem ez az összes többi testrészt igénybe veszi és együtt örvendenek. Ha a lábaknak emberlan vagy piszkos cipőkben kell lenniük, akkor az olyan ember, aki valamit ad önmagára, ezt egész testében érzi és másoknak a társaságában kellemetlenül érzi magát és zavarban van.

[26] Az apostol tehát nagy fontosságot tulajdonít annak, hogy a Krisztus gyülekezete, földi létének minden idejében, „a jelenvaló gonosz világban" – tagjainak ezt az egymás közötti fontos viszonyát illetően – pontosan úgy viselkedjék, mint az emberi test. Midőn Jehova Isten az emberi nem ősatyját, Ádámot megteremtette, távol volt tőle az a gondolat, hogy a tökéletes emberi testben pártoskodásokat vagy szakadásokat hozzon létre; ellenkezőleg, az összes részeknek és tagoknak egészen természetesen egymásról kellett gondoskodniuk. Pontosan úgy kell annak lennie abban a nagyobb organizmusban, a Krisztus testében is, amelynek egyes tagjai a felkent keresztények. Mindannyiuknak felelősségeket kell magukra venniük egymásért, s ennek szeretettel kellene történnie, olyan szeretettel, amilyet Jehova Isten az emberi test megteremtésénél nyilatkoztatott ki. „Akinek pedig világi javai vannak és elnézi, hogy a testvére szükséget szenvedjen és elzárja szívét előtte, hogyan marad meg benne Isten szeretete?" (I. János 3:17) Mint az Úr szervezete tagjainak Krisztus Jézus alatt szeretnünk kell egymást, főképpen azért, mivel itt arról a munkáról van szó, amelynek a végzését az Úr a „Krisztus testére" bízta, tudniillik a királyság evangéliumának a hirdetéséről. Az ilyen szeretetben az ember hasonló Krisztushoz. Ez az Isten szellemének a gyümölcse, egy nagyon egyesítő és összekötő erő a szervezeten belül, amint az a Kol. 3:14-ben meg van írva: „Mindezek fölé pedig öltsétek fel a szeretetet, ami a tökéletesség összefoglalása."

[27] Ha mi az Isten számára végzett különböző szolgálatunkban egymásnak szeretettel segédkezet nyujtunk, akkor Isten látható szervezetében nem lesz helye a szakadásoknak, amint azt a kereszténység vallásszervezeteiben tapasztaljuk, amelyek a kultuszok, szekták és úgynevezett „egyházak" százaira vannak felosztva. A különböző szektáskodó vallásszervezetek semmi körülmények között sem hasonlíthatók az emberi test különböző tagjaihoz, amelyeknél mindegyiknek meg van a maga feladata. Miért nem? Mivel az emberi testnek a tagjai, bár sokan vannak és különböző szolgálatokat kell végezzenek, mégis csak egy testet alkotnak. A kereszténység vallásszervezete nem egységes, hanem szétforgácsolt test és abban mindenféle politikai, faji és vallási ellentétek miatt egymás ellen harcolnak a tagok. A szektákat, amelyek miatt az apostol levelében sajnálkozik, nem hasonlítja az emberi test tagjaihoz, ellenben Jehova teokratikus szervezetének a tagjait, amelynek Krisztus Jézus a feje. (I. Kor. 12:25; 1:11–13; 3:3–5, 11:18, 19) A kereszténység vallásszervezete sohasem szívlelte meg azt, amit az apostol az emberi test által szemléltetni akart; egység és béke nem uralkodik vallásintézményén belül. Hogyan lehetne akkor valóban hathatós erő arra, hogy a tervezett és „emberi kezekkel alkotott egyesült világnak" egységet és békét szerezzen?

[28] A különböző katolikus, protestáns és zsidó szektaszervezetért Isten nem felelős, ellenben felelős azért, hogy az ő teokratikus szervezetén belül a sok egyes tag egészen különböző szolgálatokat végezzen. Jehova mint az ő teokratikus szervezetének Teremtője az ő tetszése szerint iktatta be a szervezet-testület minden egyes tagját. Az ő akarata az, hogy mindannyian egymás iránti szeretetben dolgozzanak, amint azt ugyanannak az egy emberi testnek a különböző tagjai teszik. Ezért mondja az apostol: „Ti pedig Krisztus teste vagytok és részszerű tagok. És némelyeket rendelt az Isten a gyülekezetben először apostolokul, másodszor prófétákul, harmadszor tanítókul; azután csodatevő erőket, azután gyógyító képességeket, segélynyujtásokat, kormányzást, különféle nyelvbeszédet. Vajjon valamennyien apostolok-é? Valamennyien próféták-é? Valamennyien tanítók-é? Valamennyien csodatevő erők-é? Vajjon valamennyiüknek van-e gyógyító képességük? Valamennyien nyelvbeszélők-é? Valamennyien magyarázók-é? A tényeknek megfelelően erre nemmel kell felelni.

[29] Bizonyos vonatkozásban az összes tagok egyformák lehetnek, tudniillik a szeretetben. Mégha a természetfeletti erők megszűntek is, mivel az egyház gyermekségének kezdeti stádiumán túljutott, a szeretetnek akkor is meg kell maradnia és tovább kell érvényesülnie. Azért Pál az ő kérdésére nem ad magától értetődő feleletet, hanem az olyanok számára, akik csodálatos módon idegen nyelven beszéltek, valamint a prófétáknak és más adományokkal felszereltekneke a következő intést füzi hozzá: „Törekedjetek pedig a legnagyobb kegyelmi ajándékokra. És most a legkiválóbb utat mutatom nektek. Szóljak bár emberek vagy angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc, vagy a pengő cimbalom... Most marad hit, remény, szeretet, ez a három; ezek közül pedig legnagyobb a szeretet." (I. Kor. 12:27–13:13) Ez komoly figyelmeztetés számunkra, még pedig minden egyes szolgálatunk a kedvéért, amelyet mi az Istentől kegyelmesen nyert ajándékok szerint a szervezetben mint ennek egy tagja végezhetünk. Bennünket az Isten és testvéreink iránti szeretetnek kell indítania, ha azt akarjuk, hogy a szolgálat valamit számítson Isten szemében. Idővel a tevékenység és szolgálat különböző módjai esetleg eltűnhetnek a bennünk táplált szeretetnek azonban meg kell maradnia bennünk és meg kell tartson minket Jehova Isten és az ő Krisztus alatti szervezete iránti hűségben.

A NEMZETKÖZI EGYSÉGERT

[30] A görögországi Korinthusban levő keresztény gyülekezet, amelynek Pál az iménti említetteket írta, Rómától kereken 1000 kilométerre délkeletre volt; s ez a két város természetesen két különböző néphez tartozott. Ennek ellenére az Itáliában lévő római keresztény gyülekezet is Krisztus testéhez tartozott, melyet ott is képviseltek. Ezért Pál apostol nekik is ugyanolyan utasításokat küldött, mint a korinthusiaknak; hisz a Krisztus testének minden részére és minden tagjaira vonatkozólag, akár Rómában, akár Korinthusban vagy Jeruzsálemben voltak, ugyanazok az utasítások érvényesek. Hogy ők mint emberek nemzetiségük szerint különböztek, az nem tett szükségessé különböző utasításokat. Figyelmeztetésül a római kereszténveknek, hogy senki se bizakodjon el és ne gondolja, hogy ő különb, mint a test többi tagjai és hogy fölényben van velük szemben, s ezáltal szakadások keletkezzenek a testtagok között, Pál apostol a következőket írta:

[31] „Az én hivatalom [mint apostol és az egyház vezető testületének a tagja] alapján mondom mindenkinek közületek, aki fontosnak tekinti önmagát, hogy ne gondoljon többet magáról a kelleténél; józanul kell ítélnie maga felett, a

---

21 Hogyan szemlélteti ezt az apostol közvetlenül azután?
25 Milyen gyakorlati példákat hozhatunk fel arra, amit az apostol kiemel?
26 Milyen érzületben kellene egymásért felelősséget vállalnunk s miért?
27 Mennyiben nem hasonlítható a kereszténység a maga sok szektájával és kultuszával az emberi testhez s ennek sok különböző részeihez?
28 Ki felelős a szolgálatban való sokféleségért és különbözőségért és menynyiben?
29 Milyen vonatkozásban kell egyenlőképpen kifejlettek legyenek?
30 Miért voltak egyforma utasítások kiadva, noha azok különböző nemzetekben levő gyülekezetekhez voltak intézve?
31 Milyen hasonló utasításokat írt Pál a római keresztényeknek?

FEL

hit mértékének megfelelően, melyet Isten minden egyesnek kiosztott. Az egy testünkben sok tagunk van, és a tagok közül nem mindegyiknek ugyanaz a rendeltetése van, úgy mi is, sokan **egy** test vagyunk Krisztusban, egyenként egymásnak tagjai. A mi kegyelmi ajándékaink szerint különbözünk a nekünk adott kegyelemnek megfelelően, ha a jövendölés kegyelmi ajándékáról van szó, akkor használjuk azt hitünk mértéke szerint; ha praktikus-szolgálatról van szó, akkor törődjünk szolgálatunkkal; a tanítónak az ő tanítói tevékenységével kell törődnie, a szónok az ő tanácsadó szavaival; az adakozó bőkezű kell legyen, a felvigyázó komoly, a beteglátogató [vagy az olyan, aki irgalmasságot gyakorol] jókedvű kell hogy legyen. Szeretetetek legyen valódi, iszonyodjatok a gonosztól és legyetek a jóhoz hajlók. Legyetek hensöségesek a testvériségért való szeretetetekben... Maradjatok összhangban egymással, társuljatok a szerény emberekkel, ahelyett hogy becsvágyók lennétek; sohase legyetek önteltek." – Róma 12:3–16, **Moffatt.**

32 Az összes ilyen utasítások azt a célt szolgálták, hogy előmozdítsák, megszilárdítsák és megőrizzék az egységet a római keresztények gyülekezetében. Ehhez a szervezett egységhez társul azután testvérként az összhang vagy a béke. Hogy azonban bennünket különösképpen arra emlékeztessen, hogy a keresztények mind egymással szemben, mind pedig mindazokkal szemben, akikkel a mindennapi életben érintkeznek, békességes érzületet kell tanusítsanak, Pál még a következő megjegyzést teszi: „Amennyiben rajtatok áll, lehetőleg minden emberrel békességben éljetek." (Róma 12:18) Aki az apostolnak ezeket az utasításait figyelembe veszi, nem fog nyugtalanságot szítani és zavarokat okozni, és másokkal nyugodtan érintkezik. Nem fog szándékosan civakodást, vitatkozást és nyugtalanságot előidézni; ha azonban vitatkozásra és egyenetlenségre kerül sor, akkor az már mások részéről történik, akik az Isten Igéjéből való igazság hirdetése ellen támadnak. Még a tökéletes Jézus Krisztus is átélt szócsatákat, ellenséges cselekedéseket és zendüléseket, mivel a királyság igazságát hirdette. Mi, az ő követői, nem vagyunk többek és nem vagyunk jobbak nálánál; mi sem kerülhetjük el, hogy a „Jézus Krisztus bizonyságtételében" való részvételünk által és az igazság hirdetése közben ne idézzünk elő szintén ellenségeskedést és vitatkozást. Az evangélium hirdetésének nem az a célja, hogy viszályt és szóváltásokat ébresszen; az igazság ellenségei azonban gyülölettel arra törekednek. Ily esetek nem kerülhetők el. Ennek elkerülése végett nem szüntethetjük be a királyság-igazság hirdetését. Pál nem cselekedett így.

33 Ám a testvérek között, Krisztus testének a teokratikus szervezetén belül nem volna szabad előfordulnia ilyen szócsatának, civakodásnak, perpatvarnak vagy viszálykodásnak s nem volna szabad ilyen egymás közötti feszült viszonyra kerülnie a dolognak; hisz mindenkiről feltételezzük, hogy az igazságot szereti és síkraszáll mellette. Amennyiben mirajtunk múlik, törekedjünk azért békességesen megférni mindazokkal, akik ragaszkodnak az igazsághoz és Istent szolgálni szeretnék. Hogyha szeretjük az igazságot, akkor a mi személyes kívánságaink és érzéseink felett tartsuk szemünk előtt azt a mindeneket felülmúló egy célt, amelyet az Úr szervezete Krisztusban szolgál. Akkor felülemelkedünk a személyes természetű kicsinyes vitatkozásokon és Istennek mindent felülmúlóan fontos szolgálatában összhangben előretörünk testvéreinkkel. Isten szervezetében mindannyian összhangban kell maradjunk egymással. Nem állunk-e mindannyian ugyanazon szabályok alatt, és nincsenek-e mindannyiunknak ugyanazok az általános bizonyságtevési kötelességeink? Nem vagyunk-e kitéve mindannyian egy közös ellenség támadásainak a világ részéről? Nem az Isten nevének és egyetemes fennhatóságának az igazolására irányuló elhatározás köt-e össze mindannyiunkat egymással? Ó igen! Akkor tehát, amennyiben rajtunk múlik, legyünk megbízhatók, éljünk egységben és békességben és munkálkodjunk.

34 Az ilyen utat a mennyei bölcsesség választja: „Ha azonban keserű irigység és civódás van szívetekben, ne dicsekedjetek és ne hazudjatok az igazsággal szemben. Ez a bölcseség nem felülről jön, hanem földi, érzéki, ördögi. Mert ahol irigység és civódás van, ott rendetlenség és mindenféle gonosz dolog van. A felülről való bölcseség ellenben először tiszta, azután békességes, méltányos, engedelmes, teljes irgalommal és jó gyümölcsökkel; nem kételkedő, nem képmutató. Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik el a békét munkálók számára." – Jakab 3:14–18.

A KÖZÖS CÉL

35 Pál, ez a tetterős missziós apostol tanácsosnak és időszerűnek tartotta, hogy ilyen ihletett figyelmeztetéseket küldjön szét minden világtáj felé. Rómától az ellenkező, keleti irányba tekintve, Kisázsia felé fordult, hasonló utasításokat írt nekik, mint amilyeneket Korintusba és Rómába küldött, s elküldötte azokat az efézusi és kolossébeli gyülekezeteknek, hisz ezek is a Krisztus testéhez tartoztak. A kolossébelieknek írta Pál: „Mindezek fölé pedig öltsétek fel a szeretetet, ami a tökéletesség összefoglalása. A Krisztus békessége uralkodjék szívetekben, amelyre el is vagytok hívva **egy** testben.' (Kol. 3:14, 15) Napjainkban, holott azóta tizenkilenc évszázad telt el, még mindig a Krisztus testtagjai közötti békességre vagyunk figyelmeztetve, olyan időben, amikor a vallásos kereszténység ebből vagy más, önző okból kifolyóan, önmagában nem egységes, ezer, sőt több részre szakadt. A vallásos kereszténységben uralkodó és a szakadásra irányuló szellem nem nyerhet teret Krisztus testvéreinek a maradéka között; hisz a Krisztus teste békességre hivatott el. Közöttük Krisztus békéje kell uralkodjék. Ezek az ő barátai, nem ellenségei. Közöttük, az ő barátai, az ő testvérei között ő kell uralkodjon mint az ő „Békefejedelmük", különösen most, mivel ő 1914 óta Jehova Isten oldalán a teokratikus uralom trónjára helyeztetett. „Az uralom az ő vállán lesz és nevezik őt béke fejedelmének." – Ésaiás 9:6.

36 Ugyanezt az intést írta az apostol a római fogságából az efézusbeliekhez is: „Intelek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok méltóan ahhoz a hivatáshoz, amellyel elhivattatok, teljes alázatossággal és szelídséggel, türelemmel, egymást szeretetben hordozva el, és törekedjetek megtartani a szellem egységét a békesség kötelékében. **Egy** test, **egy** szellem, amint hogy elhivatástoknak is **egy** reményében hivattatok el, **egy** Úr, **egy** hit, **egy** keresztség, **egy** Isten és mindeneknek Atyja, aki mindenek felett, mindenek által és mindenekben ott van. De közülünk minden egyesnek a Krisztus ajándéka mértékéhez képest adatott a kegyelem. Ezért mondja: ‚Felmenve a magasságba, foglyokat ejtett zsákmányul (**Diaglott:** a foglyok tömegét vezette) és adományokat adott az embereknek.' És ő adott egyeseket apostolokul, egyeseket prófétákul, egyeseket evangélistákul, egyeseket pedig pásztorokul és tanítókul." – Efézus 4:1–8, 11.

37 Itt el kell időznünk kissé egy kérdésnél, amely növeli érdeklődésünket az apostol következő fejtegetései iránt: tudniillik: Milyen célra voltak szentelve mindezek az adományok, a különféle szolgák Krisztus testében? Valóban az lehetett-e a cél, hogy versengéseket szítson a szolgák különféle fajai között és egy fennhéjázó papságot tenyésszen ki az alárendelt laikusok fölé, tehát elválasztó különbségeket teremtsen? Erre a kérdésre az apostol a következő szavaiban határozott nemmel felel. Ezt mondja: „A szentek tökéletesítése végett szolgálat munkájára (**Diaglott:** A szentek teljes képesítésére a szolgálati munka számára), a [felkent] Krisztus testének építésére, míg valamennyien eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, teljes férfiúságra, a Krisztus teljességéhez mért nagykorúság mértékére,... hanem igazságot cselekedve szeretetben, növekedjünk minden tekintetben hozzá, aki a fej, Krisztushoz, akiből az egész test egybeilleszve és összetartva, a működésben megnyilvánuló segítés minden kapcsán át, minden egyes rész mértéke szerint (**Diaglott:** a tetterőhöz viszonyítva) a test növekedését növeli a maga épülésére szeretetben." – Efézus 4:12–14.

38 Most, ebben a „vég-időben", határozottan itt az idő, midőn a Krisztus testétől vagy a maradéktól a földön joggal elvárhatjuk, hogy a szellemi növekedésnek arra az érettségére jusson és – mint egy test a Krisztusban – egy felnőtt férfinak a termetéhez hasonlítson. Az érettség és a

32 a) Milyen célt követett Pál az utasításaival? b) Miért kell nekünk jólünk lehetőleg és a lehetőség szerint minden emberrel békességben élni?
33 Miért nem volna szabad a testvérek között vitatkozás és feszült viszony uralkodjon, hanem inkább a béke és egység megőrzésére kellene törekedni?
34 Mennyiben felel meg ez az eljárás a mennyei bölcseségnek, nem a földinek?
35 Milyen hasonló utasításokat küldött Pál a kolossébelieknek? s ezt a békére való intést miért kell különösen 1914 óta követni?
36 Milyen ezzel összhangban levő utasítást küldött Pál az efézusiaknak?
37 Milyen célból adta az Úr az ilyen adományokat, a különböző szolgáival?
38 Mit kell jelentsen napjainkban az érettség állapota és a Krisztus testének teljes kifejlettsége?

FEL

teljes felnőtt állapot (fejlettség) megköveteli, hogy egység, tehát harmonikus, békés együttműködés uralkodjék a test minden egyes tagja között, éspedig az egymás iránti segítőkészségben és egymásra-utalságukban. Ez azt jelenti, hogy az egy hitben és az egy reménységben szilárdan álljanak, mozdíthatatlanul – most, ebben a viharos időben, amikor a hamis vallástanoknak és propagandatételeknek a szele erősen fúj s a politikai, kereskedelmi és vallásos világfiak ravasz műfogásokat és megtévesztéseket alkalmaznak, amelyeknek semmi közük sincs Isten felépített országához. A kereszténység férfiairól és nőiről azt tapasztaljuk, hogy éretlen kis gyermekekhez hasonlóan ingadoznak s a tanoknak és propagandának ezek által a szelei által idestova hányatnak. Amint az a gyermekekre jellemző, minduntalan e világnak hatalomvágyától megszállott vezérei és álláshajhászói által s azok ravaszsága által rászedetik és becsapatják magukat.

39 Krisztus testének még a földön tartózkodó maradékánál, valamint ennek jóakaratú, társainál másképpen áll a dolog. A maradék a maga jóakaratú társaival az oldalán megbonthatatlan egységként, érett, erős férfiúként és egyenesen áll a helyén, hajlíthatatlanul és ingadozás nélkül, szilárdan, megalkuvás nélkül és kitartással száll síkra az igazságért és a tiszta, becsületes eljárásért az igazság hirdetésében. Az őket magábanfoglaló teokratikus szervezet a maga mozdíthatatlanságában egyesülten áll, s annak tagjai félelem nélkül, „vállvetve" harcolnak Isten országának az evangéliumában való hitükért. (Fil. 1:27, 28) Egyesülten szállnak síkra közös Istenünknek, Jehovának az egyetemes felsőbbségéért. Egyesülten tartanak ki szilárdan közös Uruknak és Fejünknek, Jézus Krisztusnak a vezetése mellett. Egyesülten állnak ellen a világ megzavarodott önző szellemének, ellenben imádkoznak az egy szellemért, amelyet Isten Jézus Krisztus által küld ki, és messze kitárják szívüket ez előtt a szent szellem előtt, amely egyesítő erőként működik közöttük és őket Isten szolgálatában közös, összhangban levő tevékenységre serkenti.

40 Látható szervezetén belül Jehova Isten most békét hoz létre a földön. (147. zsoltár 14) A törvénytelenektől azonban megtagadja a békét és e világ számára nincsen béke. (Ésaiás 48:18, 22) Az ő „Békefejedelme", Krisztus Jézus uralkodik most az ő jobbján a királyságban, amely 1914-ben megszületett. Jehovának Krisztushoz intézett parancsa így hangzik: „Uralkodjál ellenségeid között!" (110. zsoltár 2) Ezekkel az ellenségekkel Jehova Isten nem bocsátkozik béketárgyalásokba. Armageddon csataterén, ahol az összes nemzetek felsorakoznak, hogy utoljára gyakorolják hatalmukat Jehova egyetemes felsőbbsége ellen, szétzúzza és megsemmisíti őket, s ez örökkétartó bizonyítékot szolgáltat majd arra vonatkozólag, hogy ő az egész föld és az egész világegyetem jogszerinti és korlátlan uralkodója. Ezzel boldogító ellentétben uralkodik Jehova megkoronázott „Békefejedelme" a maradék és ennek jóakaratú társai közepette tisztán békés szándékkal, hogy az ő védelme és áldása alatt egy egységként összetartsa őket. Ezeknek a civakodásokkal szétfoszlott és nyugtalan világ közepette lennie kell egy látható szervezetnek, ahol állandóan béke és egység uralkodik, tudniillik Jehova tanúinak a szervezete, amely a „Békefejedelemnek" Krisztus Jézusnak van alárendelve. Ennek a szervezetnek – amint az Isten kegyelméből valóban van is – Jehova Isten dicsőítésére az igazságos új világ örökkévaló békéjének és egységének a látható, közzelfogható példájaként kell állnia, amely új világot Isten az ő országa által Jézus Krisztussal mint királlyal nemsokára bevezet.

39 Hogyan bizonyosodik be, hogy a maradék és hű társai éretlen ellentétben a világ férfiaival és nőivel?

40 Miben különbözik most Jehova uralma egyrészt ellenségeivel szemben és másrészt a maradékkal és ennek társaival szemben?

WTA. 1947 január 1.

A házasság

„Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza." – Máté 19:6

JEHOVA végrehajtotta az első egybekelést a férfi és nő között. Minden erre vonatkozó intézkedést maga eszközölt az ő jóságos elhatározásának megfelelően. A dolog jó volt az ő szemében. A férfit és nőt az egymásiránti helyes viszonyba hozta. Jehova Isten, az ő Teremtőjük összeadta őket, hogy **egy** testté legyenek. Nem az volt Isten akarata, hogy egy másik teremtmény megkísérelje, elszakítani őket egymástól; még a halálnak sem kellett volna ezt megtennie, hisz Isten kilátásba helyezte számukra, hogy örökké élhetnek a földön olyan világban, amelyben a halál ismeretlen fogalom. Ezért óva intette a férfit s általa az asszonyt az olyan ballépéstől, amely halálhoz vezet. Hazug információra hallgatva s anélkül, hogy a férjét megkérdezte volna, az asszony ennek ellenére megtette ezt a ballépést. Ezáltal a házasságukat az a veszély fenyegette, hogy az asszony halála vagy megsemmisítése folytán felbomlik. Mivel a férfi nem kívánta, hogy a házassági kötelékük az asszonynak a meggondolatlan lépése miatt valószínűleg bekövetkező halála által megszakadjon, vele együtt engedetlenséget követett el, hogy vele együtt meghaljon és megsemmisíttessék. Bizonyos idő letelte után ennek ellenére elszakadtak egymástól a halál által, miután több mint százharminc évig együtt éltek. (1. Mózes 4:25, 26; 5:3, 4) Ez az emberi házasság tragikusan ért véget. Azóta a házasság mindenkor a testben átélt háborúságokkal járt a földön mindazoknál, akik ilyen házassági köteléket kötöttek.

2 „Míg a halál el nem nem választ bennünket" – a beszámolók szerint napjainkban nem nagyon sok házasság alkalmazkodik ehhez a szabályhoz. Svédországból arról számolnak be, hogy a válások száma járványszerűen növekszik, és Németország egyes sűrűbben lakott területein, mint például Berlinben, több elválás történik, mint házasságkötés. (New York **Times**, 1946 október 13.) Az amerikaiak közül sokan megdöbbentek a közbiztonság fenntartására alakult szövetségi hivatalnak, az Egyesült Államok egyik kormányhivatalának 1946 szeptemberében kiadott beszámolóján, ezért Tanácsa felkérte a hozzá csatlakozott vallásközösségeket, hogy tegyenek valamilyen intézkedéseket a házassági Röviddel ezután a Krisztus Egyházainak amerikai Szövetválások korlátozására. Az első országos beszámoló azt mutatta, hogy 1945-ben összesen 502.000 válást engedélyeztek, 25 százalékkal többet, mint 1944-ben, amely év már maga is rekord-év volt. Összehasonlítva az 1945-ben kötött házasságokat, az 502.000 válás azt jelenti, hogy az Egyesült Államokban minden harmadik házasságkötésre egy válás esik. (New York **Times**, 1946 szeptember 16; 1946 október 20.) 1906-ban az Egyesült Államokban a jogerőre emelkedő válások száma csak 72.062 volt, úgyhogy a válások száma több, mint hatszorosára emelkedett, tehát majdnem meghétszereződött. 1924-ig csak a kétszeresére emelkedett, s ebből kitűnik, hogy a válásoknak a legnagyobb emelkedése az utolsó 22 évben következett be. 1925-ben minden 100 válás közül 35.3 eset történt kegyetlenség miatt, 33.2 eset gonosz elhagyás miatt és csak 10.5 esetben házastársi hűtlenség miatt.

3 Az a sokféle ok, amelyekből kifolyólag napjainkban a Szentírással ellentétben a válásokat kimondják, azt bizonyítja, hogy a házasságnak nemes céljait és vele járó magasabbrendű kötelességüket általában csak nagyon kevesen értik meg. Állítólagos keresztények egészen nyilvánvalóan csak kevéssé veszik figyelembe Jézus szavait, akinek állítólag a követői ők s aki így szólt: „Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember ne válassza el." (Máté 19:6) Egészen nyilvánvaló az is, hogy a leggonoszabb házasságromboló, a Sátán is arra törekszik, hogy a házasság intézményét megvetetté tegye s ezáltal a házasság alapítóját, Jehova Istent meggyalázza. A Sátán által elérni szándékolt célok közül a legravaszabbak egyike tagadhatatlanul arra irányul, hogy a Jehova Isten szervezetéhez tartozó igaz kereszténveket a házassági kötelességeik és erkölcsi felelősségük világias megvetése által megfertőzze és ezáltal a világ gyalázatos cselekvésmódjának követésére késztesse.

1 Ki vitte véghez az első házasságot az emberek között? Miért? és hogyan végződött?

2 Milyen tények mutatják, hogy házasságról egyenesen gondolkoznak és el a „míg a halál el nem választ minket" szabály szerint?

3 Miért van itt az ideje, hogy e napjainkban nem sok házasságnál tárnak azt nyíltan megbeszéljük?

FEL

A mi földi boldogságunk és szellemi jólétünk érdekében valóban itt az ideje, hogy ennek a komoly dolognak közvetlenül a szemébe nézzünk és a házasság kérdését Isten Igéjének mai világosságánál nyíltan és elfogulatlanul megvizsgáljuk. Nem mintha ezáltal a világ pusztulását valamiképpen fel lehetne tartóztatni, inkább azért, hogy a házassági szövetség Szerzőjét magasztaljuk, amennyiben annak magasztos, dicséretreméltó mértékét kimutatjuk. Azonkívül az ő felszentelt népének tagjai ezáltal annak a viselkedésnek az útjára vannak utalva, amelyen ők Isten új világában bizonyosan örökéletet nyernek.

CÉLJA

4 „A házasság mindenben tisztességes legyen és a házastársi ágy szeplőtelen." (Zsidók 13:4) Pál apostolnak ezek a szavai világos tanácsot vagy figyelmeztetést nyujtanak s azt mondják: „A házasságot mindenki tiszteletben tartsa, és a házastársi ágyat szeplőtelenül őrizze meg." **(Moffatt)** Annakidején Édenben a házasságot Jehova Isten az ő földi gyermekei között tiszteletreméltó módon vezette be. Ádám „Isten [emberi] fia" volt, az ő felesége, Éva pedig szintén Isten teremtménye volt. (Luk. 3:38) Ádám és Éva tökéletes párt alkottak, tökéletesen alkalmazkodtak egymáshoz, s az ő menyegzőjük azelőtt történt, hogy együttesen elkövették az Isten elleni engedetlenség bűnét. Házasságuk célját a Biblia Isten saját szavaival világosan megmondja. Az ő szavai utalnak előttünk az emberi házasság alapvető céljára, tudniillik: hogy az emberi család további tagjait hozzák létre, több embert szólítsanak életre.

5 Mialatt az I. Mózes első fejezete általános beszámolót ad nekünk az ember megteremtéséről, a második fejezet részletesebb, folytatólagosabb beszámolót nyujt ezek megteremtéséről. Jehova Isten először az első férfit, Ádámot alkotta meg a hatodik teremtési nap vége felé. Ez volt az az idő, amikor a férfi, az első ember mint a maga nemének egyetlen képviselője egyedül élt a földön. „Mikor Jehova Isten vette az embert és az Éden-kertbe helyezte, hogy művelje és őrizze azt, e parancsot adta neki: A kert minden fájáról bátran ehetsz, de a jó és rossz tudásának fájáról ne egyél, mert mihelyt arról eszel, bizony meghalsz." (I. Mózes 2:7, 8, 15–17) Ezekkel a szavakkal Isten kiadta az emberi család fejének, Ádámnak az ő törvényét, amely engedelmességet parancsolt, olyan engedelmességet, amely azáltal kellett kipróbáltassék, hogy tartózkodnak egy tilalom alatt lévő fa gyümölcsének az élvezetétől. Az Isten iránti állandó engedelmességgel Ádám, az egyedülálló ember örökké élvezhette volna az életet a földi Édenben. Nem volt szüksége emberi utódra a neve fenntartására, hisz erre ott volt maga.

6 Ádám az egyedüli volt a földön a maga nemében: Istennek azonban nem az volt a szándéka a földgömb megteremtésénél, hogy az ember Éden gondozásában és a földön való felügyelet gyakorlásában egyedül hagyja. Ádám nőtlen volta önmagában nem volt rossz, Isten azonban látta, hogyan növelheti az ember örömét, gyarapíthatja kiváltságait és kiegyenlítheti állását az összes többi teremtményekkel szemben a földön. „Azután így szólt Jehova Isten: Nem jó az embernek egyedül lennie; szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt. És alkotott Jehova Isten a földből mindenféle mezei vadat, mindenféle égi madarat s oda vitte az emberhez, hogy meglássa minek nevezi ő azokat; mert amely néven az ember az élő állatot nevezte, az annak a neve. Így adott nevet az ember minden baromnak, az ég madarainak és minden mezei vadnak, de az ember számára nem talált hozzáillő társat." (I. Mózes 2:18–20) E magyarázatból a hitetlen bibliakritikusok azt vélték kiolvasni, hogy Ádám volt Isten első földi teremtménye, és a Biblia eszerint ellentmond önmagának, mivel Mózes I. könyvének első fejezetében azt olvassuk, hogy Isten a halakat és madarakat az ötödik teremtési napon teremtette s azután a hatodik napon Ádám előtt más alacsonyabbrendű állatokat teremtett. Amit azonban a fenti idézet szerint a második fejezetben olvasunk, nem azt jelenti szükségképpen, hogy az összes többi földi teremtmények Ádámnál később teremtettek volna, úgyhogy neki Édenben először még az állatok társaságát is nélkülöznie kellett volna.

7 A héber nyelv sajátossága következtében, amely nyelven Mózes első könyve íratott, nem merül fel nehézség a teremtés sorrendjére vonatkozólag. A Rotherham-féle **Emphasised Bible** a hébert helyesen következőképpen fordítja: „És Jahve Isten ezt mondta: Nem jó, hogy az ember egyedül maradjon; teremtek számára segítőtársat az ő ellentéteként. Nos, teremtett vala Jahve Isten a földből mindenféle mezei élőt, és az ég minden madarát, s ezeket az ember elé vezette", stb. A katolikus **Douay-fordítás** így hangzik: „És mivel az Úr Isten a földből megteremtette vala a föld minden állatát és a levegő madarait, Ádám elé vezette őket, hogy lássa, hogyan nevezi őket..." Ilymódon mondja a Biblia az ő első két fejezetében egybehangzóan, hogy a föld állatvilága hamarabb teremtetett, mint az ember.

8 Az állatok Ádám életét érdekessé és kellemessé tették, azonban nem nyujtottak számára egyenértékű társaságot. A tökéletes ember nem volt arra rendelve, hogy velük egyesüljön olyan cselekmények által, amelyeket Jehova később Mózes útján az ő törvényében előírt. (Lásd III. Mózes 18:23, 15:16; II. Mózes 22:19 és V. Mózes 27:21) Amennyiben Isten az emberrel az összes állatokat megismertette és nevükön nevezteti, bepillantást nyujtott neki, hogy közöttük nem található ellentét az ember számára. Az ember ezekben az állatokban nem találta meg a maga hasonmását. A Teremtő Isten természetesen más tökéletes embereket teremthetett volna közvetlenül Ádám társaként; azok azonban akkor mint Istennek Ádámhoz hasonló fiai végeredményben Ádám fivérei, tehát hozzá hasonlók lettek volna azzal az egy kivétellel, hogy a teremtésnél ő volt az első. Isten elhatározása azonban nem az volt, hogy a földet ilymódon népesítse be emberi teremtményekkel, akik az ő képének és hasonlatosságának kellett megfeleljenek. Elhatározta, hogy Ádámnak egy „segítőtársa" vagy egy „társnője" legyen, valaki, aki mint a neki megfelelő ellentét mellette álljon és őt kiegészítse. Jehova Isten az első emberi házasságra való tekintettel megteremtette akkor az ilyen segítőtársat mint a férfi ellentétjét. Álmot bocsátott azért Ádámra s azután megteremtette az asszonyt, alapanyagul Ádám egyik oldalbordáját véve.

9 Így az asszony a földön Ádám legközelebbi testi rokona volt, s ezt a tényt ő el is ismerte, miután Isten ismertette vele, hogy az asszonyt hogyan teremtette. Jehova Isten az asszonyt mint az ő Teremtő-Atyja Ádámhoz vitte ennek földi lakásába Édenben, hogy nála tartózkodjék. Így Isten létrehozta az első házasságkötést. „Erre az ember így szólt: Ez már csontomból való csont és testemből való test; legyen a neve asszonyember **[Issah]**, mert emberből **[Is]** van véve. Ezért elhagyja a férfi **[Is]** atyját, anyját és ragaszkodik a feleségéhez **[Issah]** és lesznek egy testté." (I. Mózes 2:22–24) Mivel Isten az asszonyt Ádámnak egy részéből teremtette, Éva mindjárt kezdettől fogva egy **test** volt vele. Ádám, az ember **[Is]** adott nevet az állatoknak s ekkor az asszonynak is nevet adott. Annak nevezte, ami ő maga is volt, csupán nőnemű végződést adott a névnek **[Issah]**, s ezáltal a teremtésben az asszony az ember-faj nőnemű részeként jelöltetett.

10 Isten nem azt akarta, hogy a férfi és a nő egymástól elkülönített életet folytassanak, ők együvé tartoztak. Ezért tette őket Isten a legbizalmasabb módon **egy testté**, amennyiben összevezérelte és egyesítette őket a közösség és egységes célkitűzés kötelékében. Pál apostol arra emlékeztette a keresztényeket, hogy Ádám és Éva teremtésük minősége alapján voltak **egy** test, így szólván: „Az asszony ellenben a férfi dicsősége. Mert nem a férfi van az asszonyból, hanem az asszony van a férfiból. Nem is a férfi van teremtve a nőért, hanem a nő a férfiért. Ezért köteles a nő az alárendeltség jelét viselni a fején, az angyalok miatt. Mindazonáltal sem nő nincs férfi nélkül, sem férfi nincs nő nélkül az Úrban. Mert amint a nő férfiból van, úgy a férfi is [a szaporodásnál, ha gyermekeket hoznak létre] a nő által van; minden pedig az Istentől van." (I. Kor. 11:7–12) Amidőn ez az első emberpár gyermekeket hozott világra, az egész emberi család nem lett keverék, hanem **egy** testből, vérből és csontból hozták létre. – Csel. 17:26.

11 Ádám haladéktalanul felismerte a házasság célját, hisz apaságról és anyaságról beszél. Látta a házasságkötés későbbi kihatásait, hisz azt mondta, hogy az a férfi, aki az atyját és anyját elhagyja, hogy egy leányt feleségül ve-

4 Milyen legyen a házasság és a házassági ágy? s mi volt a házasságnak az isteni célja?
5 Az emberek közül ki teremtetett először, s milyen kilátásai voltak neki?
6 Isten minek a megteremtését tekintette jónak Ádám számára? ez azonban csak minek a megtörténte után volt?
7 Hogyan van kimutatva, hogy a Biblia első két fejezetében az állatok és emberek megteremtésére vonatkozólag összhang áll fenn.
8 Az állatok között miért nem lehetett megfelelő társat találni az ember számára? és hogyan szerezte meg?
9 Hogyan hajtotta végre Isten az első házasságkötést? és hogyan nevezte Ádám az ő társát?
10 Az emberi család test szerint mennyiben nem keverék – annak az alapján, hogy a dolgokat Édenben annakidején Isten rendelte el?
11 Hogyan mutatta Ádám, hogy ő felismerte a házasság célját?

FEL

gyen, vele egy testté lesz: „És ketten lesznek egy testté." Isten maga nyujtott példát erre a testben eggyé levésre, amennyiben azt az asszonyt, akit Ádámnak feleségül adott, Ádám élő anyagából megteremtette.

12 Ezt az első emberi házaspárt Isten az ő áldásában részesítette s ugyanakkor ismertette a férfi és női nem ilyen egyesítésének célját. Erről mondja nekünk Mózes első könyvének első fejezete: „Teremtette hát Isten az embert az ő képére: Isten képére teremtette őt, férfivá és nővé teremtette őket. És megáldotta Isten őket és így szólt nekik: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet és hajtsátok uralmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön csúszó mindenféle állatokon." (I. Mózes 1:27, 28) Isten először csak a férfit teremtette meg a maga képmásaként. Azután felosztotta a férfit hímnemre és nőnemre, amennyiben az asszonyt Ádámnak egy részéből megalkotta. Ezt pedig azért tette, hogy közösen eleget tehessenek a házasság feladatának és együttesen résztvehessenek abban, hogy az egész földgömböt önmagukhoz hasonló igazságos és tökéletes férfiakkal és nőkkel töltsék be. Ezek a hímnemű és nőnemű gyermekek azért hozattak létre, hogy ők is házasságban egyesüljenek és a földnek emberekkel való benépesítésére vonatkozó isteni megbízás végrehajtásában résztvegyenek. Így tehát azáltal, hogy Isten a dolgokat ilymódon megteremtette, a házassági ágy mindjárt kezdettől fogva Isten helyeslését élvezte s ez a körülmény valami olyanná tette, ami tiszteletreméltó, felemelő és normális.

13 Az Istentől Édenben ennek a párnak adott megbízás, hogy gyermekeket hozzanak létre és velük betöltsék a földet, mindenesetre hatalmas volt. Isten azonban ennek ellenére nem látta jónak, hogy a megbízás nagysága miatt Ádámnak két vagy több feleséget teremtsen s így kettősvagy többnejűséget létesítsen. Isten csak egy asszonyt adott neki; és ki merné azt mondani, hogy ez a rendelkezés nem volt tökéletes, mégha ebben a tekintetben minden jogos igényt tekintetbe veszünk is? Ennek az eredeti példának megfelelően rendelte el tehát Isten, hogy a nős férfinak **egy** felesége legyen, akivel **egy** testet alkot. Es Ádám kijelentése, hogy a völegénynek el kell hagynia atyját és anyját és ragaszkodnia kell feleségéhez, összhangban van az Istentől eredetileg rendelt móddal. Az ókorban Isten még azt is megengedte, hogy az ő helyeslésével bevezessék a soknejűséget; később azonban újra helyreállította az ősformát a házasság helyes rendjére vonatkozólag szeretett Fiának a követői között, akit az apostol „az utolsó Ádámnak", „a mennyből való Úrnak" nevez. – Máté 19:9; I. Kor. 7:2; 15:45, 47.

14 Amint azt az értelmes ember a mondottakból láthatja, ez a házaspár Édenben – az Írás szerint – nem azáltal követte el az engedetlenség bűnét, hogy elmulasztotta volna úgy vonakodott volna a föld benépesítésére vonatkozó isteni megbízás teljesítését megkezdeni, s a nemi közösülés sem volt ez a bűn. Ez a bűn a jó és rossz tudása fája gyümölcsének az evéséből állott, amely fát Isten Édenben még Ádám és Éva megteremtése előtt ültetett. Hogy ők ebből ettek, ez ellentétben volt Isten parancsával. Nem a gyermekek utáni vágy volt az, amely Évát arra indította, hogy a tiltott gyümölcsből egyék, hanem sokkal inkább olyan ismeretekre törekedett, amelyek által ő és Ádám – a kígyó kijelentése szerint – bölcseségre tesznek szert, megnyílnak szemeik és olyanok lesznek, mint „az istenek" (**angol B.** szerint) és megismerik a jót és rosszat. (I. Mózes 3:1–6) A Biblia beszámol arról, hogy Ádám először mikor tett eleget házassági kötelességének Évával szemben, tudniillik **miután** vétkeztek és kiűzettek Éden kertjéből. Így szól: „Az ember érintkezett az ő feleségével, Évával; így ő anyává lett és megszülte Kaint." – I. Mózes 4:1, **Egy Amer. ford. Moffatt.**

15 A házasság végleges célja abból is látható, ahogyan Isten az özönvíz idején az Ádámtól leszármazó emberi nemet életben hagyta. Ebben az esetben Nóé utasítást kapott Jehova Istentől, hogy minden fajta állatból a bárkába vigyen s amellett pontosan ügyeljen arra, hogy minden fajtából legalább kettő legyen. Isten így szólt: „Hímek és nőstények legyenek". Miért? „Hogy magvuk maradjon az egész föld színén." (I. Mózes 9:16; 7:2, 3) Az özönvízről szóló beszámolókból az látható, hogy Nóé az embernek adott eredeti isteni mintaképet követte s csak egy feleséget vett magának; fiai szintén követték atyjuk példáját és mindegyiknek csak egy felesége volt, úgyhogy az özönvíz idején éppen csak ez a nyolc ember részesült oltalomban. (I. Mózes 7:13; II. Péter 2:5) A Biblia azután kimutatván, hogy a házasság helyes célt szolgál s hogy férj és feleség a házas-ágyat jogszerint és tiszteletreméltóan osztják meg, arról számol be, amit Isten mondott nekik, miután elhagyták a bárkát: „Azután megáldotta Isten Nóét és az ő fiait és így szólt nekik: Szaporodjatok, sokasodjatok és töltsétek be a földet. Ti pedig szaporodjatok, sokasodjatok, nyüzsögjetek a földön és gyarapodjatok számban azon." (I. Mózes 9:1, 7) Az a körülmény, hogy az özönvizet túlélő férfiak mindegyikének csak egy felesége volt, az emberi családnak ismét szeme elé tárta az Éden kertjében szerzett eredeti házassági szabályt. Ebben a tekintetben ez annak az előképe volt, hogy hogyan alakul a házasélet a földön az igazságosság új világában, miután Armageddon világraszóló háborúja a földet elárasztotta és minden igazságtalantól megtisztította.

TÖBBNEJŰSÉG

16 Az előttünk ismeretes első eset, amikor egy fértinak egyszerre egynél több felesége volt, Lámekhnek, a gyilkos Kain dédunokájának az esete. „Lámekh pedig két feleséget vett magának: az egyiknek Háda volt a neve, a másiké Cilla." (I. Mózes 4:19) Hogy ez Kainnak egyik leszármazottjáról fel van jegyezve, az nem jelenti, hogy ez akkor törvénytelen lett volna és Isten már akkor elítélte volna ezt a szokást. Az Éden kertjén kívül lakó bűnös Ádám leszármazottainak Isten nem adott különleges előírásokat. Ez kereken négyezer évvel a kereszténység bevezetése előtt játszódott le, amely ebben a kérdésben a Jézus Krisztus által kinyilatkoztatott isteni parancsot hozta magával. Abban a régmúlt, a keresztényiség előtti időben, amikor még nem állott fenn határozott isteni parancs, még nem létezett az ilyen törvény áthágása. Lámekhet nem lehet elítélni egy **ex-posi-facto** (visszaható)-törvény alapján, amely csak negyezer évvel később adatott a keresztényeknek. Ez a törvény nem lépett életbe visszaható érvénnyel mindazok ellen, akik azt megelőzőleg nem feleltek meg ennek a keresztény mértéknek. Ez csak Jézus idejétől van érvényben és pedig az ő követőire vonatkozólag.

17 Nincs világosan feltárva, hogy Nóé napjaiban, midőn „Isten fiai" feleséget vettek maguknak, minden esetben többnejűségről lett volna szó. Az I. Mózes 6:2 egyszerűen beszámol: „Látták az istenfiak [a testet öltött angyalok] az emberek leányait, hogy szépek és mindazt közülük, akit megkedveltek, feleségül vették maguknak." Amit akkor Isten helyteleníteti, az nem az esetleges többnejűség volt, hanem az emberi testben megjelent angyaloknak az emberek leányaival való összekeveredése, miáltal „hősök"-et vagy „hírneves emberek"-et hoztak létre. Ez volt egyik oka annak, hogy Isten akkor az istentelenségnek és erőszakosságnak arra a világára özönvizet bocsátott. – I. Mózes 6:4–7, 11–13.

18 Egyik első eset, amelyben valakinek egynél több felesége volt az özönvíz után, az az Isten barátjáé, a héber Ábrahámé. Az az ok, hogy Ábrahám miért vett másik feleséget, amikor az ő szabad születésű felesége, Sára még életben volt, ismét csak kiemeli, hogy a házasság intézményét főképpen milyen célból iktatták be, tudniillik azért, hogy gyermekeket hozzanak létre. Ábrahám az ő gyermektelen feleségének, Sárának a nyolcvanadik éve körül meddő volta miatt nem adott válólevelet, hogy elküldje őt és szabaddá tegye számára a további férjhezmenést, ha férjhez akarna menni, hanem inkább egyetértett feleségének, Sárának az indítványával és kiegészítésképpen feleségül vette Sárának egyiptomi szolgálóját, Hágárt, hogy ez fiat szüljön neki. Ezt a fiút Sára az akkori törvények szerint magáénak igényelhette, mivel a gyermeknek az anyja az ő rabszolgaőrje volt. Így született Ábrahámnak Izmáel. Jehova Isten azonban továbbra is kiváltságban részesítette az egyetlen asszonnyal való házasságot, amennyiben ezt az Izmáelt elvetette egy olyan fiúnak a javára, akit Sárának, Ábrahám eredeti, szabad születésű feleségének kellett szülnie számára. Miután az ő egyedüli

12 Isten Igéje szerint mi a célja a hím- és női nem egyesítésének? és mit tett Isten ezáltal tiszteletreméltóvá?

13 Miből tűnik ki, hogy a két- vagy többnejűség nem a normális szabály az emberek számára?

14 Mi bizonyítja, hogy Ádám és Éva bűne nem a nemi közösülésben állott?

15 Hogyan mutatják az özönvízről szóló beszámolók a házasságra érvényes célt? és mit árnyékolnak elő az új világra vonatkozólag?

16 Melyik az előttünk ismeretes első eset, amidőn valakinek több felesége volt? s ez miért nem volt gonosz vagy törvénytelen dolog?

17 A többnejűség vagy valami más volt-e érvényben akkor, midőn Isten fiai az emberek leányait feleségül vették?

18 Az özönvíz után először kinek volt egynél több felesége? Hogyan mutatja azonban Isten, hogy csak az egynejűséget kedveli?

FEL

fia, Izsák csodálatos módon megszületett, ennek az életét és boldogságát fenyegette az ő féltestvére, Izmáel, és ekkor Ábrahám Isten helyeslésével elvált Hágártól és elküldötte őt fiával együtt, úgyhogy tetszése szerint férjhez mehetett egy másikhoz. (I. Mózes 16:1–4; 21:8–21) Izsák szintén nem kísérelte meg a Rebekától való elválást ennek termékenysége miatt húszéves házasság után, és nem is vett magának második feleséget, hanem Istenhez fohászkodott, hogy Rebekának gyermekei születhessenek. Isten őt ikrekkel áldotta meg: Ézsauval és Jákóbbal, akiket Rebeka szült neki.

19 Jákóbot apósa arra késztette, anélkül hogy ő ezt közvetlenül akarta volna, hogy több feleséget vegyen magának. Isten azonban előidézte, hogy az ő két testvér-feleségétől és ezeknek a szolgálóitól mint mellékfeleségektől tizenkét fia születhessen, hogy megvesse az alapot Izráel tizenkét törzsének választott népe számára. – I. Mózes 29:16–tól 30:24-ig.

20 Ezeknek az istenfélő embereknek a példájából nyilvánvaló, hogy Isten nem tiltotta meg nekik, hogy egynél több feleséget vegyenek maguknak, sem nem döntött ellenük emiatt s nem számította ezt bűnül nekik. Ezek egyik dádunokáját, Mózest, Isten arra használta, hogy általa Izráelnek kiadja a törvényt; és erre a törvényre vonatkozólag mondja Pál apostol: „A törvény cselekedetei alapján senki sem igazul meg [Isten] előtt; mert a bűn ismerete a törvény által van." (Róma 3:20) Abban a mózesi törvényben azonban Jehova Isten a természetes izráeliták közötti többnejűséget nem bélyegezte bűnnek, tehát nem tiltotta meg azt. A törvény elismerte, hogy a többnejűség közöttük már fennállott, s ezért végeredményben szabályozta vagy korlátozta olyan kinyilatkoztatások által, amelyek a különböző feleségeknek jogokat, kiváltságokat és kötelességeket írtak elő. (II. Mózes 21:7–11; V. Mózes 21:15–17) Bár a törvény, melyet Isten Mózes által adott, a férfiúnak megengedte, hogy egynél több feleséget vegyen magának, az asszonynak azonban nem engedte meg, hogy egynél több férje legyen. Ennek az igazolására írja az apostol: „Vagy nem tudjátok-é, ... hogy a törvény csak élete folyamán uralkodik az emberen? Mert a férjes asszonyt az élő férjhez köti a törvény, de ha meghal a férj, felszabadul a férj törvénye alól. Így tehát, amíg a férj él, ha más férfié lesz, házasságtörő a neve, de ha meghal a férj, felszabadul a törvény alól, úgyhogy nem lesz házasságtörővé, ha más férfié lesz." – Róma 7:1–3.

21 A házasságtörésben bűnös férjes asszonyt a törvény szerint megbüntették, éspedig nem elválással, hanem olymódon, hogy az őt megszeplősítő férfival együtt halálra kövezték. (V. Mózes 22:22; III. Mózes 20:10) Az eljegyzett nő már férjezettnek számított, ha tehát az ilyen házasságtörést követett el azalatt, amíg a vőlegényével el volt jegyezve, akkor házasságtörőnek tekintették és halálra ítélték. (V. Mózes 22:23–26) Ebből magyarázható, hogy amidőn József a vele jegyben járó zsidó hajadonnál, Máriánál ilyen házasságtörést gyanított, miért határozta el, hogy feltűnés nélkül elválik tőle; meg akarta kímélni Máriát attól, hogy halálra kövezzék. Miután azonban Jehova angyala felvilágosította őt Mária állapotára vonatkozólag, ez visszatartotta őt attól, hogy elváljon tőle. (Máté 1:18–25) Megfelelő okkal jelentette ki tehát a tíz parancsolat közül a hetedik és tizedik: „Ne paráználkodjál ... Ne kívánd a te felebarátod feleségét." – II. Mózes 20:14, 17.

22 Jézusnak a fatörzsön történt halála megszüntette a mózesi törvényszövetséget, melyet Isten Izráel népével kötött. Ezzel megszűnt a törvény által biztosított szabadság is arra vonatkozólag, hogy valakinek több felesége legyen és Jézus követői magasabb, szigorúbb rendelkezéseket kaptak. Ezek a keresztényeknek csak **egy** feleséget engednek meg. A megfelelő követelmény a felvigyázókkal és a különleges szolgákkal, az ő társaikkal szemben jutott kifejezésre, akik mindannyian figyelmeztetést kaptak, hogy a keresztény nyáj példaképei legyenek. Így szól: „Ha valaki püspökségre **(Elberfeldi:** felvigyázói szolgálatra) törekszik, jó munkát kíván. Kell tehát, hogy a püspük [felvigyázó] feddhetetlen legyen, **egy**nejű férfi, ... aki a maga házát jól vezeti s akinek engedelmességben tartott, teljesen tiszta életű gyermekei vannak. A diakónusok **(Diaglott:** segédek) **egy**nejű férfiak legyenek, akik gyermekeiket és házukat jól igazgatják." – I. Tim. 3:1–4, 12.

23 Az összes idősebb testvérek, akik valamilyen különleges szolgálatra voltak kinevezve, a házasság tekintetében meg kellett feleljenek ezeknek a követelményeknek. Erre vonatkozólag írja az apostol Titusnak: „Hogy ... meghagyásom értelmében rendelj városonként véneket [nem újoncokat és éretlen testvéreket], akik feddhetetlenek, **egy**nejű férfiak, akiknek hívő ... gyermekeik vannak." (Titus 1:5, 6) Egyesek ezt úgy értették, hogy ezáltal az apostol olyan férfiakat vél, akik az első feleségük halála után nem házasodtak meg újra. Az apostol azonban nyilvánvaloan úgy gondolta, hogy nem lehet valakinek két élő felesége, sem a zsidók szokása szerint, akik között az apostolok napjaiban még mindig uralkodott a többnejűség, sem azáltal, hogy a korábbi feleségétől a Bibliában meg nem indokolt okokból elvált és azután ismét megnősült.

AZ ASSZONYOK ALÁRENDELTSÉGE

24 A mózesi törvényben a férfiakra és asszonyokra vonatkozólag felállított különböző mérték egyeseknek saját gondolkozásuk szerint méltánytalannak tűnhetik és a női nem igazságtalan mellőzésének látszik. E törvény szerint az asszony az izráeliták előképes teokráciájában alacsonyabb, alárendelt helyet foglalt el. Jézus Krisztus és apostolai, Péter, Pál stb. azonban ebben nem találtak kivetnivalót. Pál így szólt, miután feltárta az asszony részéről történő házasságtörés elleni törvényt és az asszony számára érvényes házassági korlátozásokat: „E szerint tehát a törvény szent és a parancs is szent, igaz és jó." (Róma 7:1–3, 12) Ennek a mózesi törvénynek az isteni szabályai, amelyek a női nemet alárendelt helyzetbe utalták, összhangban vannak azzal, amit Isten Ádám és Éva bukása után elrendelt. „Az asszonynak így szólt: Nagyon megnövelem fájdalmaidat a gyermekszülésnél; fájdalommal szülj gyermeket; és mégis ragaszkodjál férjedhez, miatt ő uralkodik rajtad." (I. Mózes 3:16, **Egy amer. ford.**) A római katolikus fordítás így hangzik: „S légy a férj hatalma alatt, az meg uralkodjék rajtad." – **Káldi.**

25 A Biblia történelmi beszámolója azt bizonyítja, hogy attól kezdve egészen a mózesi törvényszövetség végéig pontosan úgy zajlott le, amint azt Isten Édenben kijelentette: A férfi uralkodott az asszony felett. Már a sorrendben is, amelyben Isten az emberpárt teremtette, a férfi volt az első helyen. Kettőjük közül a férfi volt testileg erősebbnek teremtve és Isten reá bízta a közvetlen kinyilatkoztatást. Mindez felelősséget ruházott rája. Logikusan véve a dolgot, a család fejévé lett. Ezt a tényt a keresztény egyház apostolai nem hagyták figyelmen kívül s ezért írták: „A nő nyugodtan hallgasson az egyházban és teljes alárendeltségben legyen; egyetlen asszonynak sem engedem meg, hogy tanítson vagy a férfiaknak valamit előírjon, neki csendben kell maradnia. Mert Ádám teremtetett előbb, azután Éva; és Ádám nem csalatott meg, Éva volt az, aki megcsalatott és bűnbe esett." (I. Tim. 2:11–14. **Moffatt; Egy am. ford.**) „Hasonlóképpen ti, asszonyok is rendeljétek alá magatokat férjeiteknek ... Mert így ékesítették magukat hajdan az Istenben reménykedő szent asszonyok is, alárendelve magukat férjeiknek. Így engedelmeskedett Sára Ábrahámnak és ‚urának' nevezte őt. És ti legyetek Sárának a leányai, ha jót cselekesztek." – I. Péter 3:1, 5, 6, **Moffatt.**

26 A férfiúnak az asszony feletti ugyanaz az uralma látható a házassági viszonyból a Krisztus előtti korban. Az apa nem bízta lányára, hogy férjet válasszon magának s nem engedte kifejezésre juttatni, hogy kire esett a választása, kit kíván férjéül. A leánynak az apja és fivérei döntöttek arról, hogy ki legyen az ő férje. A lány az apja tulajdonaként volt kezelve, aki egy árért eladhatta őt, mivel ő közvetítette neki az életet és gondoskodott az ő felneveléséről. Midőn Ábrahám elküldötte szolgáját rokonaihoz, hogy Izsáknak onnan feleséget szerezzen, Rebekának az atyja és fivére, Béthuel és Lábán voltak azok, akik beleegyeztek abba, hogy elmenjen otthonról és Izsáknak a felesége legyen. Rebekát csak egyedül arra vonatkozólag kérdezték meg, hogy melyik időpontban kívánja elhagyni a szülői házat. Fizetésül érte Ábrahám szolgája ‚drágaságokat adott Rebeka fivérének és anyjának'. (I. Mózes 24:50–

---

19 Jákóbnak mi okból volt több felesége? és mi lett annak a következménye?

20 Hogyan foglalt állást a Mózes által adott isteni törvény a többnejűséggel, valamint azzal szemben, hogy egy asszonynak több férje van?

21 Hogyan járt el a törvény egy férjezett asszonnyal s egy eljegyzett hajadonnal szemben, akik házasságtörést követtek el?

22, 23 Milyen házassági előírások érvényesek a keresztényekre? s az apostol ezt hogyan juttatja kifejezésre?

24 Igazságtalan volt-e a mózesi törvény előírása, amely a női nemet alárendelte? és miért nem?

25 Mi tette a férfit a család felelős fejévé? s az apostolok hogyan szálltak síkra a férfi vezető állása mellett, amennyiben az egyházra tartozik?

26 Hogyan volt kimutatva az asszony alárendeltsége a házasság megkötésénél, amint ez pl. Rebekának, Leának és Ráhelnek az esetében szemléltetve van?

FEL

58) Később Lábán mint apa eladta lányait, Leát és Rákhelt az ő unokaöccsének, Jákóbnak, Izsák fiának tizennégy munkaévért és Lábán mint a lányok apja úgy határozott, hogy idősebb leányának, Leának hamarabb férjhez kellett mennie, mint Rákhelnek. Ebből kifolyólag mondották Jákóbnak, a férjüknek Lea és Rákhel: „Milyen részünk vagy örökségünk marad nekünk atyánk házában? Nem úgy kezel bennünket, mint idegeneket? Eladott bennünket, és tovább folytatja, hogy amit a házasságunkért kapott, azt mind elköltsel" – I. Mózes 31:14, 15, **Moffatt, Douay.**

[27] Midőn Jákób leszármazottai, az izráeliták évszázadokkal később, amíg a mózesi törvény alatt voltak, Kanaán földjét leigázták, Káleb annak ajánlotta fel leányát feleségül, aki Kirjáth-Széfert megveri és elfoglalja. Ez a város volt az ár, amit Othniel az ő feleségéért, Akszáért, Káleb leányáért fizetett. (Bírák 1:12, 13) Később Dávid úgy érezte, hogy Saul királynak nem volna képes megfizetni az árat vagy értéket a házassági ajándékért, ha Saul neki adja leányát feleségül. Ezért Saul király Dávidtól árként annak a száz filiszteusnak az előbőrét követelte, akiket Dávid a harcban levág. Dávid ezt megszerezte és megfizette. – I. Sámuel 18:22–27.

[28] A mózesi törvénynek bizonyos, nem Mózestől, hanem Jehova Istentől szerzett rendelkezései voltak az alapja annak, hogy a leány az apja tulajdona és ő rendelkezhet vele. Ezeknek a törvényes előírásoknak egyike így hangzik: „Ha valaki hajadont csábít el, aki nincs eljegyezve és magához teszi, jegyajándékkal jegyezze azt el **(Elberfeldi:** vásárolja meg) magának feleségül. Ha annak atyja nem akarja őt neki adni, annyi pénzt adjon, amennyit a hajadonok jegyajándéka." (II. Mózes 22:16, 17) Ha a leányt valakinek feleségül ígérték, tehát eljegyezték, akkor már férjezettnek számított. Akkor az a férfi, aki elcsábította, megöletett és ugyanúgy a leány is, ha önkéntesen engedte át magát a gyalázatnak. Ha azonban el nem jegyzett hajadonról volt szó, akkor aki erőszakot követett el rajta, köteles volt feleségül venni, ha a leány apja beleegyezett abba, hogy feleségül menjen hozzá. De ha az atyja a leányt nem volt hajlandó jogszerinti feleségül adni annak, aki elcsábította őt, az még nem oldotta fel az illetőt attól a kötelezettségétől, hogy az apának bizonyos pénzösszeget fizessen jegyajándékként azért, hogy a hajadonnal törvénytelenül házassági aktust követett el. Mennyit kellett fizessen a leányért az, aki erőszakot követett el rajta, hogy feleségül vehesse, már amennyiben ebbe az apa beleegyezett? Ennek a törvénynek egy későbbi kibővítése ezt mondja nekünk erről: „Ha valaki el nem jegyzett hajadonnal találkozik, megragadja, vele nemileg érintkezik és rajta kapják őket, akkor a férfi, aki érintkezett vele, adjon a leány atyjának ötven sekel [siklus] ezüstöt, a leány pedig legyen a feleségévé. Mivel azonban megerőszakolta, nem bocsáthatja el őt teljes életében." – V. Mózes 22:28, 29.

[29] A férfi tehát sohasem válhatott el az olyan asszonytól, akit ilyen körülmények között kapott. Ez egyike volt az elválást korlátozó rendelkezéseknek a mózesi törvényben. Egy további esetnek számított az, amikor egy férfi azáltal igyekezett szabadulni a feleségével való házasságtól, hogy hamisan tisztátalansággal vádolta meg őt, hogy mások előtt így igazoltnak tűntesse fel a válását. Ha a szülők bebizonyították, hogy az az ember hamisan vádolta meg a lányukat, a törvény a következő büntetést rendelte el ellene: „Akkor a város vénei fogják meg azt a férfit és büntessék meg száz sekel ezüst pénzbüntetésre s ezt adják a leány atyjának, mert megrágalmazott egy szüzet Izráelben. A leány legyen annak felesége, ameddig él, anélkül hogy elválhatna tőle." (V. Mózes 22:18, 19, **Egy am. ford.**) Ez a pénzbüntetés, bizonyos értelemben fájdalomdíj, több mint háromszor akkorára volt megállapítva, mint egy szolgálólány életének az ára volt, ami harminc sekelben volt megállapítva. (II. Mózes 21:32; III. Mózes 27:4) Azonkívül a megbüntetett férjnek ezt a lányt egész életén keresztül meg kellett tartania feleségül, s ez azt jelenti, hogy el kellett látnia mindazokkal, ami őt mint feleséget megillette: élelemmel, ruházattal és az ő házastársi kötelességével. A törvény megvédte a gyermekek jogait is, amelyeket ez az asszony tőle szült azokkal a gyermekekkel szemben, amelyet esetleg egy másik feleség szült neki. (II. Mózes 27:7–10; V. Mózes 21:15–17) Az ilyen válási rendelkezések védelmül szolgáltak Izráel népében a gyengébb teremtés, az asszony számára.

A VÁLÁS

[30] Az asszony akkori helyzetének megfelelően az ő alárendelt helyzete még abban is kifejezésre jutott, hogy bár a férfi megindíthatta a válást az asszony ellen, az asszony számára azonban nem volt lehetséges válókeresetet indítani férje ellen. Mivel a férfi megvette az asszonyt és azt saját tulajdonának tekinthette, az asszony nem követelhette, hogy elválhasson tőle. Az első eset, midőn egy asszony Izráelben megkísérelte elválni férjétől, Salóme, Heródes király nővérének az esete volt, aki férjével, Idumea helytartójával való civakodás után válólevelet küldött neki s így felbontotta vele házasságát. Ezt nagyon szokatlannak, pogány szokásnak tekintették, és a történetíró Josephus, egy zsidó pap megjegyezte errevonatkozólag: „Salome... a zsidók szokásával ellentétben válólevelet küldött neki, hiszen náluk egy férfinak ugyan megvan engedve, hogy ezt tegye, az asszonynak azonban egyáltalán nem áll jogában elhagyni férjét és egy más férfival házasságra lépni, mielőtt az első férje elbocsátaná őt. Egyedül Salóme nem fordult a törvényhez, hanem az akkor divatos szokáshoz és megtagadta férjétől a hűséget." (Josephus: „A zsidók ókori története", 15. kötet, 7. fejezet, 10. bekezdés) Hogy Jézus idejében az asszonyok részéről a válási keresetek kezdtek divatba jönni, vagy hogy előrelátta, hogy az ilyesmi Isten népe között felvetődik, az ő Igéjében jelezve van: „És ha az asszony hagyja el férjét [a paráznaság okán kívül] és mással kel egybe, házasságtörést követ el." – Márk 10:12.

[31] Ezzel kapcsolatban említette meg Jézus a Mózes törvényében lefektetett válási rendelkezéseket mint olyasvalamit, amit az izráelitáknak szívük keménysége vagy fenáksága miatt nyujtott, nem pedig mint olyasvalamit, ami megfelelne az Istentől Édenben adott házassági intézkedésnek. Mindezenáltal megállapítjuk, hogy ez a mózesi törvény a válás külön jogát a férfiúnak s nem az asszonynak nyujtja. Így hangzik: „Ha valaki asszonyt vesz magához és feleségévé teszi azt, de később nem találja kedvére valónak, mivel valami ellenszenvest talált benne és válólevelet írva, kezébe adja azt annak és elküldi őt házától, ha ez távozik házából és elmenve más férfié lesz, s ha a második férfi is meggyűlöli és válólevelet írva neki, kezébe adja és elküldi őt a házától, vagy ha meghal az a második férfi, aki elvette azt magának feleségül: az első férje, aki elküldötte őt, nem veheti el másodszor is magának feleségül, miután beszennyeződött. Mert utálatosság az Jehova előtt. Te pedig ne tedd bűnössé a földet, amelyet Jehova, a te Istened ad neked birtokodul." (V. Mózes 24:1–4) Erre a törvényre való tekintettel Dávid király többé kétségkívül nem tartott fenn nemi érintkezést tíz ágyasával, miután azokon az ő lázadó fia erőszakot követett el. Dávid mint özvegyeket kezelte őket. – II. Sámuel 15:16; 16:20–22; 20:3.

[32] Azáltal, hogy a korábbi férj előtt elzáródott az út arra, hogy elvált feleségét ismét magához vehesse, a közötte és az újra férjhez ment korábbi felesége közötti esetleges csalszövést akarták megakadályozni, ami arra irányulhatott volna, hogy a második férjétől való válást kierőszakolja vagy ennek a halálát előidézze, hogy ő ismét szabad legyen és az előbbi férjével ismét házasságra léphessen. Isten előtt az ilyesmi tisztátalan és utálatos lett volna, ha az előbbi férje vissza vette volna. Ez a férfi ezáltal nevetségessé tette volna magát, mivel amikor az asszonyt elbocsátotta, számára az asszony helytelennek és alkalmatlannak bizonyult és most visszavette volna őt, miután jogszerűen egy másik férfira bízatott s ez mint feleséget használta őt.

[33] Az ebben a válási törvényben előforduló kifejezés: „valami ellenszenves" vagy „valami illetlen", a héber szövegben szószerint „egy szónak vagy egy dolognak a meztelenségét" jelenti. Ez nem jelent okvetlenül erkölcsi tisztátalanságot vagy gyalázatot. Házasságtörést nem jelenthet, mivel egy házasságtörő nőt halálra kellett kövezni és nem elválni tőle. (V. Mózes 22:22–24) Jézus idejében a zsidó rabbik ezt a kifejezést általában kétféleképpen ma-

---

27 Hogyan volt ez szemléletelve továbbá a Káleb és Saul király leányainak az esetében?

28 Továbbá hogyan mutatta a törvényrendelkezés egy apának a hatalmát az olyan férfira vonatkozólag, aki az ő hajadon leányán erőszakot követett el?

29 Ez a törvény mennyiben korlátozta a válási lehetőséget? s milyen további törvény volt ugyancsak akadálya a válásnak, és kinek a javára?

30 Izráelben hogyan jutott kifejezésre az asszony alárendeltsége a válásra vonatkozó szabadsággal kapcsolatban?

31 Miért adatott az izráelitáknak a válási törvény, és kinek engedte meg ez a válást?

32 Miért nem volt megengedve az elvált férfinak, hogy ismét magához vegye elvált feleségét, miután ez egy másik férfival már házasságban élt?

33 Ebben a válási törvényben mit kell érteni a „valami illetlen" kifejezés alatt? s hogyan voltak különböző véleményen erről a rabbiiskolákban?

FEL

gyarázták, vagy I. Hillel, vagy pedig Sammai rabbik tanrendszere szerint. Ez a két iskola közvetlenül Jézus születése előtt keletkezett. Sammai iskolája azt tartotta, hogy ez a kifejezés erkölcstelenséget vagy féktelenséget jelent erkölcsi vonatkozásban, s ezzel megegyeztek a sadduceusok is, akik érvényesítették azt az elvet, hogy a válás csak az asszony házasságtörése esetén helytálló. Hillel régebbi iskolája ellenben tágabb értelmet adott a kifejezésnek és azt mondotta, hogy az a feleség hiányosságait, idomtalanságát és elégtelenségét jelenti, ami akár abban is kifejezésre juthat, hogy az ételt elsózza vagy elrontja, vagy hogy nem olyan csinos, mint egy másik asszony, aki a férjének az útjába akad. A rabbik által találónak tekintett válási okokat idővel lefektették a zsidó talmudban és ezek szerint a talmudi rendelkezések szerint – amint megállapíthatjuk – a válásra a következők irányadók:

[34] A zsidók között a bíróság a házasságot felbontottnak jelenthette ki: 1. ha a feleség házasságtörésben vétkezett; 2. ha egy férfivel titokban kapcsolatot tartott fenn, miután a férje erre figyelmeztette őt; 3. ha egy házassági ígéretet beváltottak, azonban a felek között a mózesi törvény vagy a rabbik előírásai szerint tiltott rokonsági viszony állott fenn; 4. ha a férj valamilyen utálatos, kiütéses ragályos betegsége esett.

[35] A férj által a válókereset megindokolására felsorakoztatható különböző okok között volt az is, hogy felesége átlépte az illedelmes viselkedés korlátait, például, hogy fedetlen hajjal jelent meg az utcán vagy fiatal emberekkel kacérkodott; vagy hogy gyanúra adott okot, hogy házasságtörő, vagy hogy a férje apját annak jelenlétében átkozta; vagy hogy férjét nem akarta más helységbe követni; vagy hogy tőle tizenkét hónapja megtagadta a férjnek kijáró jogokat.

[36] A feleség a maga részéről válókeresetet indíthatott, ha a férje a házassága után undorító betegséget kapott, vagy utálatos foglalkozást választott magának, vagy a feleséget bántalmazta, vagy a vallását megváltoztatta, vagy gonosztettének következtében kénytelen volt elmenekülni az országból, vagy ha féktelen, erkölcstelen életet folytatott, vagyonát eltékozolta s nem gondoskodott felesége ellátásáról, vagy ha a férj a feleségtől megtagadta a házassági kötelességeket.*

ISTEN VAGY A CSÁSZÁR

[37] Keresztények nem rendelik alá magukat a zsidó talmudnak és hagyományainak, emberi rendelésének vagy előírásainak, azonban a válási okokra vonatkozó fenti talmudi rendelkezésekből sokat átvettek azoknak a kormányoknak a törvénygyűjteményébe, amelyeket mi egyszerűen „császárként" jelölünk meg. (Gal. 5:1; Máté 22:21) Mind a talmudi, mind a császári ilyen fajta válási törvények teret nyújtanak a polgároknak, hogy a válást kieszközölhessék a maguk számára. Most tehát a magát kereszténynek valló valaki az ilyen vallásos vagy világi törvények ilyen intézkedéseit igénybevehetí a **törvény szerint,** hogy jogérvényesen elválhasson. Amde a keresztény nem alkalmazkodhatik ahhoz, amit a válás vagy a **császár** törvényesen megenged, amennyiben ez Isten igazgságos akaratával ellentétben van. Ha ezt tenné, akkor mint keresztény önző céljai érdekében hasonlóvá tenné magát a világhoz. Emlékezzünk Isten Fiának kijelentésére, hogy a válási törvény az V. Mózes 24:1–4-ben a zsidóknak az ő szívük megkeményedése és irgalmatlansága miatt adatott; és mivel ő a fatörzsön való halála által a mózesi törvényt eltávolította az útból és követőit egy újszövetség alá vezette, a keresztény önzően nem vehet igénybe valamit, ami a keményszívűeknek volt szánva. Neki tudnia kell, hogyha házasságban él, a mózesi válási törvények nem érvényesek rája. A keresztény Krisztus Jézusra tekint, akit a törvényhozó Mózes árnyékolt elő és az isteni törvénynek ezáltal a nagyobb Mózes által való kinyilatkoztatását keresi. Az is megtörténhetne, hogy a keresztény az Isten szemében tisztátalanná tenné magát és megszeplősítené azáltal, hogy a keményszívű izráelíták számára szerzett és megszüntetett törvényhez vagy a „császár" törvényeihez alkalmazkodik.

[38] Jézus Krisztus utalt a házasságnak eredetileg Istentől való beiktatására, amely régebben történt, mint az Izráellel kötött törvényszövetség. Világosan kinyilatkoztatta, hogy az ő követői számára az emberi házasságra vonatkozó kezdeti időkből való kijelentések érvényesek. A zsidó vallásoskodók kétségtelenül Hillel rabbi tanrendszerének sok válási okára gondoltak, amidón azután Jézushoz mentek és őt arra igyekeztek rávenni, hogy világosan tárja fel Isten törvényét erre a tárgyra vonatkozólag.

[39] Olvassuk: „És néhány farizeus lépett hozzá, hogy megkísértsék őt és így szóltak: ‚Rendben van az, ha egy férfi valamilyen okból elválik a feleségétől?' [Ez nagyon jó kérdés korunkra, mivel a válási törvények olyan bokezűek s mivel az Egyesült Államokban, Új-Mexiko, New-Jersey és Dél-Karolina kivételével az összes kerületi bíróságok, azaz mintegy 2921 ilyen bíróság fel van hatalmazva válások kimondására, úgyhogy a népesség számához viszonyítva az Egyesült Államokban több válást mondanak ki, mint Európában.] Ő pedig azt felelte nekik: ‚Schasem olvastátok-é, hogy a Teremtő kezdetben férfiúnak és asszonynak teremtette őket és így szólt: „Ezért elhagyja a férfi az ő atyját és anyját és egyesül a feleségével és ketten eggyé lesznek?" Így többé nincsenek ketten, hanem csak egy. Amit Isten egyesített, azt az ember azért ne kísérelje meg elválasztani [nyilván válási bíróságok által].' Ezek így szóltak neki: ‚Miért parancsolta nekünk akkor Mózes, hogy írásbeli váló-iratot állítsunk össze és adjuk neki?" Ő így felelt nekik: ‚A ti fonáksátok miatt engedte meg Mózes nektek, hogy elválhassatok a feleségetektől, kezdetben azonban nem így volt. Azt mondotta nektek, hogy aki valamilyen más okból elválik feleségétől, mint hűtlenség [paráznaság] miatt és más asszonyt vesz el feleségül, házasságtörést követ el'." – Máté 19:2–9, **Egy am. ford.**

[40] Néhány régi, irányadó bibliai kéziratban az eredeti görög nyelvben (amilyen a vatikáni MS. 1209. számú) a most idézett szöveg után még következő szavak állanak: „És aki elbocsátottat vesz feleségül, házasságtörő." (Máté 19:9) Teljesen mindegy, hogy ezeket a szavakat hozzávesszük vagy elhagyjuk, Jézus mégis világosan értésünkre adja, hogy a zsidók között annakidején felhozott könnyű és kényelmes válási okok Jehova Isten előtt nem érvényesek és az ő követői nem idézhetik azokat. Jézus semmi kétséget sem hagy fenn arra vonatkozólag, hogy egy asszonynak a házassági köteléke, aki férjétől a paráznaságon vagy fajtalanságon kívül álló okból vált el, nincs valóban feloldva. Ennek következtében még azáltal sem mentesül a bűntől, hogy teljesíti egy másik férfival való házasság formaságait és a világi törvények szerint jogerősen újra házasságra lépett, a névleges új férjével való kapcsolata házasságtörő. Hogy ő vele fajtalanságban él, azt a világi törvények végeredményben törvényesítik; Isten szemében azonban még mindig első férjének a felesége. Ha ellenben az asszony egy másik férfival való erkölcstelen kapcsolata miatt vált el, akkor házasságtörése által ezzel a férfival lett „egy testté" és a férjével való egysége valóban megsemmisült. Ezt a szabályt kihangsúlyozza Pál apostol, ezt írván a keresztényeknek, akiknek ez a szabály szól: „Nem tudjátok-é, hogy testeitek a Krisztus tagjai? Elvegyem-é hát Krisztus tagjait és parázna nő tagjaivá tegyem? Távol legyen! Vagy nem tudjátok, hogy aki parázna nővel adja össze magát, **egy** test vele? Mert a kettő egy testté lesz – mondja az Írás [az I. Mózes 2:24-ben] ... Kerüljétek a paráznaságot!" – I. Korinthus 6:15–18.

[41] A válásra vonatkozó keresztény zsinórmérték kétszeresen alá van támasztva, hisz Jézus már ezt megelőzőleg hegyi beszédében hivatkozott a mózesi válási törvényre és kijelentette, hogy az ő tanítványainak egy másik mértékhez kell tartaniuk magukat. Így szólt: „Megmondatott továbbá [az V. Mózes 24:1, 3-ban]: Ha valaki a feleségét elbocsátja, adjon neki válólevelet. Én pedig azt mondom nektek, aki feleségét paráznaság okán kívül elbocsátja, házasságtörővé teszi azt, aki pedig elbocsátottat vesz feleségül, házasságtörést követ el." (Máté 5:31, 32) Éppenúgy

* Lásd a zsidó talmud misnájának a harmadik részét, a házassági szerződésről (**kethuboth**), valamint a válólevelekre (**gittin**) vonatkozó értekezéseket!

34 Milyen előírások alapján lehet a zsidó talmud szerint a válást engedélyezni?
35 Milyen okok alapján eszközölhette ki válást a férfi?
36 Milyen okok alapján eszközölhette ki az asszony a válást?
37 A keresztény miért nem veheti figyelembe a talmudnak vagy a „császárnak" ezekre a törvényrendelkezéseit, hogy elválhasson?
38 Mire utalt Jézus a házassággal kapcsolatban mint tanítványai számára való útmutatásra?
39 Milyen beszélgetést folytatott Jézus a farizeusokkal a válásról?
40 Hogyan történhetik meg tehát, hogy törvényes jóváhagyással házasságtörést követnek el? s egy házasságtörő nő hogyan szakította meg házassági kötelékét, még mielőtt elvált volna?
41 a) Hogyan támasztotta alá Jézus kétszeresen a válásra vonatkozó keresztény szabályt? b) Mennyiben marad ez komoly dolog, még ha a törvényszerűség látszólag megőriztetik is? és milyen érdekek vannak játszmán?

FEL

házasságtörő viszonyba keverheti magát Istennel szemben egy asszony is, amennyiben válását nem keresztényi okokból keresztülviszi és ismét férjhez megy. Márk 10:11, 12-ben olvassuk: „És [Jézus] azt mondta nekik: Aki feleségét elbocsátja és másikat vesz el, házasságtörést követ el az ellen; és ha az asszony hagyja el a férjét és mással kel egybe, házasságtörő." (Luk. 16:18) A keresztényietlen államok törvényeivel mérve ez egészen jelentéktelennek látszik; s akik elválnak, akár férfi, akár nő legyen az, ezek szerint a törvények szerint az emberek előtt tisztára moshatják magukat. Mindazonáltal veszélyes színezetet kap a dolog akkor, ha arra emlékezünk, hogy a házasságtörés, paráznaság és a tisztátalanság a bűnös testnek a cselekedetei, s hogy akik ilyen cselekedettel vétkeznek Isten ellen, nem öröklik Isten országát. (Gal. 5:19–21; I. Kor. 6:9, 10; Jel. 21:27) Tehát valakinek az igazságosság új világában való örök élete forog kockán. Ezt a házasságban élő kereszténynek, vagy az olyan kereszténynek, aki hajlamos egy elvált személlyel házasságra lépni, számításba kell venniük, mielőtt önző okokból elhamarkodnák a dolgot.

42 A keresztény a házasságnak a Teremtő által megállapított céljával összhangban nem bocsáthatja el házastársát minden semmiségért azt gondolván, hogy Istennél valahogyan átcsúszik vele. Ezért a házassági kötelékei mégis szorosak és szilárdak maradnak, s csak a házasfél nemtelensége által bomlanak fel. Ezt figyelembevéve, a keresztény – legyen az férfi vagy nő – alaposan meggondolja, hogy vajjon házasságra lépjen-e s ezáltal lekösse magát, vagy sem. Még így is előfordulhat, hogy a kereszténynek, miután a „jó és rossz napokra" házasságra lépett, meg kell állapítania, hogy alkalmatlan társsal egy járomba fogva, rosszul egymáshoz hangolva, tehát súlyos terhekkel van megterhelve és csúnya viszontagságoknak van kitéve, amelyeket keresztény lelkierővel is csak nehezen képesek elviselni. A következő Istentől ihletett kijelentés találó: „Megnyerte a jót, aki talált feleséget és vett jóakaratot könyve beszél jó és rossz asszonyokról, s hogy az ember Jehovától." (Példabesz. 18:22) Azonban a Példabeszédek az asszonnyal valami jót találjon, ahhoz a férfinak olyat kell találnia, aki számára valóban jó feleségnek vagy társnak bizonyul, nem fájdalmas tehernek, aki az ő keresztényi életét, növekedését és tevékenységét akadályozza. Jézus tanítványai előre látták, hogy ilyen borzasztó lehetőségek léphetnek fel, anélkül, hogy valami kényelmes orvosszer volna a láthatáron; ők tehát látták, milyen komoly dolog a házasság, s azért néhány megjegyzést fűztek ahhoz, amit éppen Jézus mondott.

43 „Tanítványai azt mondták neki: ‚Ha a férfiúnak ez a helyzete az ő feleségével szemben, akkor jobb egyáltalán nem házasodnil' Ő pedig azt mondta nekik: ‚Ez úgy van, azonban ezt az igazságot nem tudja mindenki megvalósítani, csak olyanok számára való, akik ilyen adományban részesülnek. Vannak eunuchok [heréltek], akik már születésüknél fogva eunuchok; vannak eunuchok, akiket az emberek tettek azokká és vannak eunuchok, akik önmagukat tették eunuchokká a mennyek országáért. Ezt vigye véghez mindenki, aki véghezvihetőnek tartja." – Máté 19:10–12, **Moffatt.**

44 Ebből vagy abból az okból nem minden keresztény, aki vároményosa a mennyek országának, jár el annak a gyakorlati igazsága mellett, amit a tanítványok a házasélet hátrányos voltáról mondtak, vagy amit Jézus mondott arról, hogy az embernek herélttе kellene tennie magát azért, hogy jobban szolgálhassa Isten országának érdekeit. Amde Jezus minden kereszténynek szabad akaratára bízta, hogy önmaga döntsön a maga számára; s aki csak helyet adhat ennek a józan igazságnak, azt Jézus felszólítja ennek a cselekvésére. Ha annak megfelelően képes cselekedni, akkor egy adománnyal rendelkezik, önuralommal bír, amely már önmagában örvendetes és minden bizonnyal jó eredményekhez vezet. Az ilyen heréltté teszi magát a mennyek országáért. Nem mintha önmagát szószerint megcsonkítaná (hisz az V. Mózes 23:1-ben Isten az ő törvénye által megtiltotta szövetséges népének, hogy izráelitákat csonkítás útján eunuchokká tegyenek), hanem a házaséletet kiveri a fejéből. Osztatlan elmével és minden hajlamaival és testi erejével az Isten királysága szolgálatának szenteli magát. Hasonlóképpen tehetnek hajadonok is s így szabadságot és áldásokat élvezhetnek önmagukban. Az ilyen teljes szívű odaadást teljesíthetik az özvegyek is, amennyiben nem lépnek ismét házasságra, hanem a jövőben teljesen a szolgálatnak szentelik önmagukat, amely kapcsolatban van az Isten országával. A kereszténynek az Isten szolgálatára és királyi ügyére vonatkozó célja az, ami a végleges döntéshez és választáshoz iránytmutatót neki a számára ez az irányadó.

43 Milyen kellemetlen lehetőségekre való tekintettel kellene a keresztény nek a házasság előtt gondosan meggondolni a dolgot?
44 Milyen megjegyzéseket tettek azért a tanítványok, és mit mondott Jézus arra?
44 a) Hogyan teszik önmagukat a keresztények heréltté a mennyek országáért? b) Mi szolgál iránymutatóul a választásnál és döntésnél, amit a keresztény ebben a dologban végül eszközöl?

WTa, 1947. január 15.

Egyedül maradjunk vagy házasságra lépjünk a háború utáni világban?

„Jó az embernek úgy maradni, amint éppen van." – I. Kor. 7:26, Egy am. ford.

JEHOVA nem engedte, hogy az első ember, Ádám egyedül maradjon. Az embernek házasságban való életet szánt s ezért asszonyt adott neki feleségül. Mivel Jehova, Ádámnak, Isten tökéletes földi fiának Teremtő Atyja volt, ezért joga volt ehhez. Ezt nem csupán az ember boldogságára gondolva tette, hanem egy nagyszerű elhatározásra való tekintettel. Ez pedig abban állott, hogy a földet érett férfiak és asszonyok tökéletes nemével népesítsse be, akik mindannyian együtt méltók lesznek arra, hogy örök életet élvezzenek a gyönyörűség és kedvesség paradicsomában, melynek az egész földet dicsőségbe kellett öltöztetnie. Az Isten fiaként teremtett embernek Istent kellett szolgálnia; s az ő istentiszteletének egy része abban állott, hogy a maga faját létrehozza s azzal a földet benépesítse. A férfiúhoz és az ő bájos feleségéhez fordulva, „megáldotta Isten őket és így szólt nekik: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet és hajtsátok uralmatok alá". (I. Mózes 1:28) Ez a szaporodás és sokasodás nem maradt volna egyedül az első házaspárra. Fiainak és leányainak szintén éretkorúságra kellett volna növekedniük s velük együtt részt kellett volna venniük az isteni megbízás végrehajtásában. Ebből a szempontból helyezte kilátásba Jehova Isten Ádám és Éva gyermekei számára a paradicsomban való házasélet boldogságát, azzal az isteni céllal, hogy a földet benépesített paradicsomkertté teszi. Házastársi kapcsolatuknak maradandónak kellett lennie és termékenységükkel Isten boldogító elhatározását kellett szolgálniuk. Egyetlen terméketlen anyaméhnek sem lett volna szabad találtatni közöttük és sohasem kellett volna megtörténnie, hogy egy házassági elválás boldogtalanságot és szívfájdalmat idézzen elő. Az ilyen szerencsétlen dolgok a földön az ember bűnére vezethetők vissza.

2 Mi most 1947-ben élünk, s kereken hatezer év van mögöttünk attól a gyönyörűséges menyegzői naptól számítva, midőn Jehova Isten Édenben az első vőlegényt és az első menyasszonyt összehozta, egyesülésüket megáldotta és házasságuk célját atyai módon feltárta előttük. Napjainkban nyüzsögnek az emberek a földön, azonban a föld messze távol van attól, hogy ennek a népnek alá volna rendelve és a paradicsomhoz hasonló volna. Éppen kikerültünk időszámításunk huszadik századának második világháborújából. Ennek a két világháborúnak a céljai és hatásai ellentétben állottak azzal a megbízással, melyet Isten Édenben a férfiúnak és feleségének adott, azzal a megbízással, hogy szaporodjanak, sokasodjanak és a földet egy nagy emberi családdal népesítsék be, hajtsák hatalmuk alá és olyan

1 Miért nem engedte Isten, hogy Adám egyedül maradjon?
2 Miért elcsüggedtek a kilátások azok számára, akik házasságra szeretnének lépni, de minek révén nem reménytelen a helyzet?

FEL

lakóhellyé tegyék, amelyben az eljövendő korokon keresztül békében, örömben és boldogságban élhetnek. Most pedig, 1947-ben az úgynevezett „háború utáni világban" élünk és mind hangosabbá lesz az attól való félelem, hogy az emberi nemet elseprik egy nem lehetetlen harmadik világháborúban a tömegpusztításnak olyan fegyverei, amilyeneket századunk tudománya eddig még nem ismert és nem is használt nagyobb mértékben. A jövő elcsüggesztően és kiábrándítóan fest azok számára, akik házasodni szeretnének és nevük fenntartására családot akarnak alapítani. A helyzet teljesen reménytelen volna, ha nem hallanók azt a csodálatos üzenetet, amely most a „jóakaratú embereknek" hirdettetik. Ez azonban egyáltalán nem az Egyesült Nemzetek üzenete. Ennek az üzenetnek a lényege az, hogy Jehova az ő királyságát 1914-ben Krisztus Jézussal, a kijelölt Királlyal a mennyben életbe léptette, s hogy ez a birodalom Armageddon végcsatájában e világ nemzeteit megsemmisíti s azután a földet az állandó béke és jólét uralmával áldja meg.

[3] Napjainkban már a világi emberekre nézve is nagy probléma az a kérdés, hogy az ember házasságra lépjen-e vagy egyedül maradjon. De különösen problémája ez azoknak, akik magukat Jézus Krisztus által teljesen Jehova Istennek szentelték. A világi ember vonakodhatik ebben az ügyben, és pedig az általános gazdasági helyzetre való tekintettel és amiatt a kérdés miatt, vajjon talál-e magának egy tiszta élettársat, aki barátságosnak, hűnek és igaznak bizonyul, valamint annak a lehetőségére való tekintettel is, hogy az ő nemzedékén belül egy harmadik világháború lesz, amikorra a gyermekei felnőhetnek és a katonai szolgálatra számításba jöhetnek. Az igaz keresztény azonban a dolgot bibliai szempontból tanulmányozza s emellett nem csak a fentemlítetteket tartja elméjében, hanem fontolóra veszi azt a kérdést is, hogyan tehet eleget Isten iránti felszentelődésének és szolgálati kötelezettségeinek. Az ilyen számára ez az ügy kétszeresen komoly, mivel elértük ennek a régi világnak a teljességét vagy „végidejét" s mivel most a kereszténveknek az ő Vezérük és Parancsolójuk, Jézus Krisztus vezetése alatt a következő jövendölést kell beteljesíteniük: „A királyságnak ezt az örömüzenetét hirdetik az egész lakott földön, minden nemzetnek bizonyságul – és akkor jön el a vég [vagy ennek az ó-világnak a befejezése]." Ennek a királyság-bizonyságtevésnek a végzése alól nem vonhatja ki magát egyetlen keresztény sem, aki hű kíván maradni és Isten végleges elismerését szeretné. – Máté 24:14, **Rotherham.**

[4] A keresztény abban a törekvésében, hogy részt vegyen a bizonyságtevő munkában s így engedelmeskedjék Isten parancsának, amelyet Krisztus Jézus által adott, s nehogy ne bénítsa meg önmagát, bölcsességgel tanulmányozza a házasság kérdését, mielőtt elhamarkodva házasságra lépne, hogy azután később megbánja. Az ilyennek a javára vezette Isten felülről Pál apostolt arra, hogy a Korinthusiakhoz írt első levelének hetedik fejezetében néhány nagyon világos, nyílt tanácsot adjon.

[5] Pál ezeket a tanácsokat a görögországi Korinthusban lakó kereszténveknek írta feleletül bizonyos kérdésekre, amelyeket a házasság kérdésére vonatkozólag a keresztény ember szempontjából felvetettek előtte. Pál azelőtt zsidó szektáskodó, egy farizeus volt, I. Hillel unokájának, Gamálielnek a tanítványa s eszerint tagja volt Hillel rabbi iskolájának; így tehát Pál alaposan tisztában volt azokkal a házasságra vonatkozó tanításokkal, amelyeket ez az iskola képviselt és amelyeket később a zsidó talmudban írásban is lefektettek. (Csel. 23:6; Fil. 3:5) Ámde ő mint keresztény és apostol írt a korinthusi gyülekezetnek, s amikor ő ezt leírta, telve volt az Úr Isten szellemével és Jézus Krisztus érzületével. Ennek következtében az ő tanácsai a legjobbak voltak, amelyeket azokban a napokban adni lehetett a házasságra vonatkozólag. Az a körülmény, hogy ezek a tanácsok ezerkilencszáz évvel ezelőtt hangzottak el, nem teszi őket időszerűtlenekké, hanem bizonyosságot nyújt nekünk arra nézve, hogy ezeknek a követése Isten szolgáit visszasegíti az életnek abba a tisztaságába és erkölcsi egészségébe, amelyben a hű keresztények az apostolok idejében éltek. Az apostol tanácsa olyan kiegyensúlyozott, oly egészségesen átgondolt s annyira összhangban van a házasságban levőnek és kereszténynek a kötelességeivel, hogy az mind a házasságban levőket, mind a szabadokat feltétlenül jobb megértéshez és nyíltabb gondolkozáshoz segíti. Az illetékesek tehát örömmel veszik, hogy itt Pál tanácsait alaposan megvizsgáljuk.

ÉRINTKEZÉS

[6] Korinthus városa Pál idejében hírhedt volt a maga erkölcstelen pogány szokásai miatt. A gyülekezet néhány tagja – amikor még pogány volt – szintén ilyen szokásoknak hódolt. Azután megtérteni az ilyen egykori pogányoknak Jehova Isten tiszta teokratikus szervezetébe a lejük, Jézus Krisztus alatt álló erkölcsileg tiszta szervezetbe való átplántálása. Ebben az időben a korinthusi gyülekezethez olyan zsidók is tartoztak, akik egykor a talmudi tanok szerint éltek. (Csel. 18:1–10; I. Kor. 6:9–11) Ekkor szükségszerűen különböző kérdések merültek fel a házasságra vonatkozólag: Helyénvaló-e a kereszténynek? s hogyan viselkedjenek a már házassági kötelékben lévők házastársukkal szemben? A pogány Korinthusban, a nemek egymáskozti viselkedésében a fertelenség annyira kifejezésre jutott, hogy néhány kereszténynek a házasságra és arra vonatkozó gondolkozásmódja, hogy mi illik a házasságban lévők között, nyilvánvalóan elvesztette egyensúlyát. Egyes korinthusi testvérek esetleg hajlamosak voltak arra a nézetre, hogy a keresztények számára csak a házasságon kívüliség, a nőtlenség vagy hajadonság jobb számításba, s esetleg megkísérelték ezt az elgondolást meg azokra is alkalmazni, akik a törvénynek megfelelően házasságban éltek. Vajjon Pál apostol ugyanarra az álláspontra helyezkedett? Azt írta-e, hogy ő teljesen egyetért azokkal, akik ilyen nézetet vallanak? Amit ő írt, üzenetcsénkre fennmaradt számunkra, úgyhogy mi a mostani veszélyes „utolsó napokban" tanulmányozhatjuk, hogy azokhoz alkalmazkodjunk.

[7] Pál írja: „Amikről pedig ti írtatok nekem, – jó az embernek asszonyt nem érinteni." (I. Kor. 7:1) Ez úgy hangzik, mintha a korinthusiak azt mondották volna Pálnak, hogy az a jó, ha a keresztény egyáltalán nem folytat nemi érintkezést asszonnyal, amennyiben vagy nőtlen marad, vagy ha már nős, megtartóztatja magát a nemi érintkezéstől. Ha azonban a korinthusiak csak felvilágosítást kértek s nem saját véleményüket fejezték ki ebben a dologban, akkor a különböző újabb fordítások jobban adják vissza az apostol szavait, például Moffatt fordítása 1922-ből, amely így hangzik: „Nos a levelemben feltett kérdésre. Hiszen dolog, ha a férfi nem folytat nemi érintkezést asszonnyal; ámde olyan sok erkölcstelenség van, hogy jobb, ha minden férfinek saját felesége és minden asszonynak saját férje van." (I. Kor. 7:1, 2) Pál apostol tehát az alapgondolatnál maradt ebben a dologban. Sem nem tette kötelezővé a házasságon kívüliséget, sem nem ragaszkodott hozzá, mintha ez minden egyes keresztény számára megmásíthatatlan életszabály volna.

[8] A Pál által később feltárt legjobb érvek alapján a házasságon kívüli keresztények számára valami jó származna abból, ha nem adnák fel szabadságukat. Pál szavai nem mondják, hogy a házasságon kívüli keresztény ebben a kéjhajhászó világban nem tarthatná tisztán magát az erkölcstelenségtől. Szavait következőképpen kell értenünk: Ha az erkölcstelenség és a házassági állapot között kell választani, akkor Istennek az a szolgája, aki nem képes fékentartani magát, a tisztességes utat válassza magának. Lépjen házasságra, amint azt az Isten törvénye és minden helyes állami előírás ajánlja. Ez így van, mivel Isten, a Teremtő a házasságot bevezette, s mivel az ő akaratának megfelelő és az ő elhatározásával összhangban levő házasságban semmi bűnös és tisztátalan nincsen. Ahelyett, hogy a szabadságban kicsapongó életet folytatna és gyakran paráznaságba esne, míg ugyanakkor a házasságon kívüliség látszatát mutatja, az istenfélő keresztény inkább házasságra lép s magára vállalja az azzal kapcsolatos kötelességeket és korlátozásokat. Így Isten szemében tiszta marad, az emberek előtt tisztességes és Isten nevére nem hoz gyalázatot.

[9] Mindenekelőtt a házasságban levő keresztények ne legyenek olyanok, hogy figyelmen kívül hagyják azt a törvényt, melyet Isten az emberbe az ő testi minőségének

3 Mit fontol meg most a keresztény, ha megvizsgálja a kérdést, vajjon házasságra lépjen-e vagy sem?
4 Miért nem lép a keresztény most elhamarkodva házasságra?
5 Mennyiben alkották napjainkban az apostol szavai a legjobb tanácsot a házasságra vonatkozólag?
6 Milyen szellemi feltételek volt a korinthusi gyülekezetnek akkor a házasságra vonatkozólag?
7 Hogyan mutatja Pál az ő tanácsaiban már a bevezetésnél, hogy nem képvisel túlzó nézeteket a házasságról?
8 Mit tesz a házasságon kívül álló keresztény, ha a házasság és az erkölcstelenség között kell választania?
9 Miért ne legyenek a házasságban élő keresztények mértéktelenek nemi vonatkozásokban a házastársukkal szemben?

FEL

megfelelően mint férfiakba vagy nőkbe plántált, tudniillik az egymás iránti vonzalom törvényét. A férfi vonzalmat érez a nő iránt és viszont. Ezzel Istennek kezdetben az volt a jogos célja, hogy gyermekek szülessenek a föld benépesítésére. Ha egy férfi és egy nő házasságra lépnek, bizonyos értelemben mindegyikük elveszíti függetlenségét, s ettől kezdve mindegyiküknek tekintettel kell lennie a másikra és arra kell törekednie, hogy a másik egészséges, boldog és szellemileg kiegyensúlyozott legyen. Ez a kötelezettség nem csökken akkor sem, ha a házasfelek közül az egyik vagy mindkettő kereszténnyé lesz. Azért egyikük sem dönthet egyoldalúan olyan viselkedés mellett, amellyel a másikat megfosztaná házastársi jogaitól. Mégha ezt lelkiismeretesen hajtják is végre, akkor sincs rendjén, hanem csak szükségtelen nehézségekhez vezet. Mégha mindkét házasfél egy természetellenes életmód mellett dönt s ezzel olyan utat választanak, amely testi kellemetlenségeket idéz elő, ez is nehézségekhez vezet. Ez abban a mostani erkölcsi nyomorúságban, amely a világban körülvesz bennünket, egymással szemben való kölcsönös képmutatáshoz vezetne. Ha vagy az egyik fél, vagy megállapodás alapján mindkét fél egy észszerűtlen időre megtartoztatják magukat egymástól, akkor az Ördög könnyen alkalmat találhat, hogy betörjön és hűtlenségre vezessen s ezáltal a házassági fogadalom megszegésével családi szerencsétlenséget idézzen elő. Ezért írja tehát Pál:

10 „A férfinak eleget kell tennie házassági kötelességének a feleségével szemben s hasonlóképpen az asszonynak is a férjével szemben; a feleség nem rendelkezhetik tetszése szerint saját testével – férjének hatalma van felette; hasonlóképpen a férj sem tehet tetszése szerint az ő testével – feleségének hatalma van felette. Ne tartoztassátok meg magatokat az egymással való nemi közösüléstől, legfeljebb közös megegyezéséből egy időre, hogy az imádkozásnak szentelhessétek magatokat. Azután megint éljetek együtt. Nem engedhetitek meg, hogy Sátán megkísértsen benneteket önmegtartóztatás hiányában. De amit éppen mondottam, azt inkább engedményként, ne parancsot gyanánt fogjátok fel.' – I. Korinthus 7:3–7, **Moffatt.**

11 A fentieket az apostolnak nem kellett volna írnia, ha a Krisztus lábnyomkövetői tökéletesek lennének, amint Ádám és Éva eredetileg Édenben tökéletesek voltak; ha ezzel még teljesen urai volnának önmaguknak s nem volnának áldozatai az örökölt szenvedélyeknek. De mivel az emberek a gyengeség állapotában vannak és tagjaikban a szenvedélyek működésben vannak, az apostol a házasságban levőknek a fenti tanácsot adta mint engedélyezettet, nem pedig mint parancsot. Ez észszerű engedmény volt, olyan engedmény, amely figyelembe vette azokat a tényeket, amelyek ebben az esetben érvényben voltak.

12 Ezt az engedményt igénybevéve egyetlen keresztény férj sem kíván majd többet, mint amennyi megilleti; tehát nem cselekszik olyat, ami egyenlő volna a felesége testi bántalmazásával, s ezt a legkevésbbé akkor teszi, ha felesége keresztény s több időt, erőt és figyelmet szentel szellemi dolgokra, mint például az Istennel való imádságos érintkezésre. Mindenegyes kereszténynek a magatartása legyen észszerű, ne uralkodjanak rajta féktelen szenvedélyek. Ha szeretet van bennük, mindegyik tekintettel van a másikra, úgyhogy egyikük számára sem származik testi viszontagság s mindenekelőtt nem keletkezik szellemi károsodás, amennyiben a testi gyönyörben esetleg nagyobb élvezetet találnának, mint az Isten királyságának önzetlen érdekképviseletében. Hogy Isten Édenben Évának így szólt: „Epedsz a férjed után, ő pedig uralkodik rajtad", az egyáltalán nem hatalmazza fel a férjet, hogy a feleségével szemben brutálisan viselkedjék. Az ő felesége vele együtt egy test, s azzal szemben ne járjon el úgy, mintha saját testét gyűlölné. Hanem amiképpen Jézus Krisztus az egyházat, az ő mennyasszonyát szereti, a keresztény férj is úgy szeresse feleségét, a feleség pedig viszonozza férjének ezt a szeretetét. (Efézus 5:28–33) Amennyiben a házasságban élő keresztény óvakodik attól, hogy túlzott mértékben igénybevegye az őt megillető dolgokat, és attól is óvakodik, hogy észszerűtlenül megvonja önmagától azokat, amiket a házassági jogok megengednek neki, ellenáll a nagy kísértőnek vagy megsemmisíti annak törekvéseit.

13 Ha az összes keresztények olyanok volnának, amilyen Pál apostol volt, akkor mentesek volnának az általa vázolt fenti nehézségektől. Azért fűzi hozzá Pál: „Mert én azt szeretném, ha minden ember olyan volna, mint én is, ámde kinek-kinek megvan a maga kegyelmi ajándéka Istentől, az egyiknek így, a másiknak amúgy." (I. Kor. 7:7) Ez kegyelmi ajándék Jehova Istentől, és úgylátszik, hogy az egyes kereszténynek jutott adomány hitük mértékétől függ. Pál az ő hite, buzgósága és őszinte odaadása miatt nyerte kegyelmi ajándékként apostoli hivatalát. Amennyiben ő nőtlen maradt, az apostoli kötelességeknek szentelte önmagát olymódon, hogy a legcsekélyebb mértékben sem maradt mögötte Jézus Krisztus tizenkét apostola közül a legkiválóbbaknak. Ha igaz az a hagyományos nézet, hogy Pál azelőtt nős volt, akkor úgylátszik özvegyen élt s az Úr munkája kedvéért ebben az állapotban maradt. (I. Kor. 9:1–5, II. Kor. 11:5, 23–33) Pál nőtlen maradt, nem saját erejéből, hanem a hitnek és az isteni kegyelemnek az ereje által, melyet ő az Istentől nyert különös kegyelemnek nevez. De noha nem minden keresztény kapott ilyen adományt, amelynek alapján az Isten szolgálatában maradhat, azért a nős keresztény is részesülhet Istentől adományban, s így az a maga házaséletével kapcsolatban szintén abban a helyzetben van, hogy az Úr Istent szolgálhatja. Ezért a házasságban élőknek sem kell elcsüggedniük, hanem törekedjenek arra, hogy az Istentől nekik kölcsönzött kegyelemnek megfelelően éljenek.

14 Pál a következőket mondja az olyanoknak, akik már a házaséletet tapasztalataiban részesültek, de házastársukat a halál által elveszítették s ez jó tanács azok számára is, akik még sohasem kísérelték meg a házasságot: „A nőtleneknek [a férfiaknak] és az özvegyeknek [az asszonyoknak] pedig ezt mondom: Jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is.' Ez mintha arra mutatna, hogy Pál szintén özvegy volt. (I. Kor. 7:8, **Káldi**) Keresztények számára nem szégyen özvegyen maradni. A keresztény nincs alárendelve az V. Mózes 25:5–10-ben lefektetett sógorsági-házasság törvényének, amelynek alapján a zsidó nő halott férjének legközelebbi rokonától követelhette, hogy vegye feleségül; s akkor a halott férjének fivérét vagy legközelebbi rokonát a törvény arra kötelezte, hogy gyermeket támasszon az elhalt rokon nevének. A keresztények mentesek ettől a törvénytől, s ha a halál őket vagy rokonukat megfosztotta házastársuktól, eszerint teljes szabadságukban áll, hogy házasságon kívül maradjanak. Számukra éppúgy jó ezt tenni, amiképpen Pál apostol számára is jó volt. Ámde az is szabadságukban áll, hogy ismét házasságra lépjenek, s hogy ez melyik esetben tanácsos, arra utal az apostol a következő szavakkal: „De ha magukat meg nem tartóztathatják, házasságban éljenek; mert jobb házasságban élni, mint égni." – I Korinthus 7:9.

15 Teljesen nevetséges és bibliátlan dolog volna itt tekintetbe venni azt a vallásos magyarázatot, amely szerint az apostol amellett érvelt volna, hogy jobb házasságban élni, mint a teológia által kiagyalt „pokolban" égni, amelynek kénkővel elegyített, valódi tüzét vörösen izzó ördögök aszbeszban szítják. Az apostol által használt görög szónak – amelyből az égni igét fordították – a szószerinti jelentése mellett még jelenti szenvedő formájában szintén „felgerjedni vagy lángralobbanni", mint a II. Kor. 11:29-ben. Pál itt ezzel a szóval a következő gondolatot akarja kifejezni: nemileg felizgult vagy szenvedélyben lángralobbant állapotban lenni.

16 Újabb fordítók azért Pál szavait észszerűbben és megfelelőbben így adják vissza: „Ha azonban nem urai önmaguknak, lépjenek házasságra. Hisz jobb házasságban élni, mint szenvedélyekben égni." **(Egy am. ford.)** „Ha azonban nem képesek megtartóztatni önmagukat, lépjenek házasságra. Inkább házasságra lépni, mint szenvedélyekben lángolni." **(Moffatt)** Miért van ez? Mivel jobb, ha az ember egy jogszerinti feleséggel és a házasság isteni céljának megfelelően eléégíti ki magát, mint hogy a szenvedély vigasztalan állapotában tartson ki. Az ilyen szenvedély elhatalmasodhat az emberen, úgyhogy erkölcsi vonatkozásban bűnbe esik el, vagy fékezőleg hathat, ha kívánságunkat és figyelmünket Isten szolgálatára szeretnék irányítani. (Lásd mégegyszer a második verset; továbbá Példab. 5:15–20-at!) Ez szellemi vonatkozásban káros volna. Meg-

---

10 Hogyan mutatja az apostol, hogy a házasságban lévő bizonyos mértékben elveszítette személyes függetlenségét?
11 Miért tette az apostol a házasságban élő keresztényeknek az említett engedményt?
12 Milyen fokig veszi igénybe a keresztény ezt az engedményt, és miért csak ennyire?
13 Hogyan használta Pál az Istentől kapott adományát? és miért ne csüggedjenek el a házasságban élő keresztények?
14 A keresztény özvegyek mennyiben nem kötelesek ismét házasságra lépni?
15 Mit jelent itt: „égni"?
16 Miért jobb házasságra lépni, mint égni?

FEL

zavarná a kereszténynek Istenhez való harmonikus viszonyát és Isten nevének meggyalázásához vezethetne. Az a keresztény, aki olyan szenvedelynek van alárendelve, amely őt legyőzéssel fenyegeti, eszerint az ügyet higgadtan és észszerűen mérlegelje és kövesse az apostol tanácsát. Egyetlen keresztény társának sem áll jogában őt kritizálni azért, hogy a mostani háború utáni világban így cselekszik.

WTA. 1947 február 1.

Az apostol tanácsa a házasságra vonatkozólag

PÁL APOSTOL napjaiban egyesek már házasságban éltek, amikor keresztényekké lettek. Egyes esetekben a férfi vagy az asszony nem fogadta el az igazságot a hívő házastárssal együtt, tehát nem szentelte magát Istennek. Hogyan állott tehát? Meglazultak-e ezáltal a házassági kötelékek? Ennek következtében megkönnyebbülés vagy a házassági kötelességek csökkenése következett-e be, úgyhogy könnyen és aggodalom nélkül elválhattak és újra házasságra léphettek? Az apostol nem mereszkedett arra, hogy saját véleményével foglalkozzon, hanem az oktatásban az Úrra hivatkozik és így szól: „A már házasságban élők számára így hangzanak utasításaim – s ezek nem az enyémek, hanem az Úré –, hogy a nő el ne váljék férjétől. Ha mégis elválik, akkor maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki ismét férjével. És a férj se váljék el feleségétől." – I. Kor. 7:10, 11, Egy am. ford.

[2] Pál ezeket az utasításokat az Úr Jézustól kapta. Ő tehát nyilván Jézus szavaira gondolt, hogy Istennél egyedül a paráznaság szolgáltat okot a hűtlen házastárstól való elválásra, s hogy más okból kifolyólag egyetlen ember sem oldhatja fel és választhatja el egymástól azokat, akiknek a házasságnak Istentől eredetileg Édenben történt bejelentése szerint egy testként együtt kellene lakniuk. Isten nem lép közbe személyesen, hogy az emberek között alkalmas házassági kapcsolatokat hozzon létre és az összes emberi házasságokat összefűzze, hiszi az felelőssé tenné őt a kedvetlenül kimenetelért; amennyiben azonban Isten a nőt megteremtette és Ádámnak feleségül adta, megmutatta azt az egységet, amely mindazoknak az embereknek osztályrészül kellett volna jutnia, akik a házasságban egymással összekapcsolódtak, s ezt el kell ismerni. (Máté 19:9; Márk 10:6–12) Az apostol tehát nem buzdít az elválásra és nem helyesli azt, csak az Úrtól megadott okból, tudniillik paráznaság miatt, amely a házassági köteléket a hű és hűtlen rész között elszakítja. Ez az elválás az ország törvénye szerint jogerőre emelhető.

[3] Ha egy keresztény asszony elválik férjétől, történjék ez annak beleegyezésével vagy saját döntéséből, anélkül hogy a férj részéről a paráznaság fennállana, ne gondolja, hogy házassági fogadalma megszűnt és a házassági köteléktől szabad. Ne gondolja, hogy szabadon férjhez mehet más valakihez: ez az ő részéről házasságtörés volna. Isten előtt köteles a válása után egyedül maradni, s magára kell vennie elválása következményeit. Esetleg úgy találhatja, hogy számára ez igen nagy vesződség, teher vagy kellemetlenség. Ha azután kívánja a férj figyelmességét és gondoskodását, akkor csak egy út áll erre nyitva számára: béküljön ki jogszerinti férjével és térjen vissza hozzá, hogy együttéljen vele. Ha el akarja kerülni azt a veszélyt, hogy az Isten szemében vétkezik, nem változtathatja fékielenségre azt a szabadságot, amelyet az elválás folytán élvezett. Másrészről a férj Istentől nincs felhatalmazva, hogy feleségét egyszerűen elbocsássa, még akkor sem, ha ezt az ő országának elválasztó bírósága igazolja. Ha ezt a házasságtörésen kívül valamilyen más okból teszi, akkor nem nyer szabadságjogot arra, hogy újra megnősüljön. Istennek a keresztényekre érvényes törvénye arra kötelezi őt, hogy maradjon egyedül, mivel ő még mindig nős. Így tekintve a házasság komoly és szent szerződés, amit nem vehetünk könnyen vállunkra, mintha Isten szemében csak csekély jelentőségű volna.

[4] **Házasságtörés?** Ha tehát valaki szellemi paráznaságban vétkes, amennyiben e világ barátjának vagy felszentelletlen hitetlennek bizonyul, akkor egy keresztény férfinek vagy egy keresztény asszonynak nincs-e helytálló oka arra, hogy elváljon házastársától és valaki mással lépjen házasságra, anélkül hogy ezáltal Isten nemtetszését vonná magára? Nem nyújt-e a szellemi paráznaság éppoly erős okot az elválásra, mint a testi paráznaság? Feltéve, hogy ez így volna s egy keresztény egy felszentelletlen személlyel lépne házasságra, aki kapcsolatban van e világgal és barátságot tart fenn vele. Akkor már mindjárt kezdetben házasságtörő viszonyba lépett volna az ilyen világi személyekkel és Isten előtt vétkezett volna. Ezen az alapon Eunika, Timótheus anyja, aki keresztény létére meg nem tért göröggel élt házasságban, paráznaságban vétkezett volna mindaddig, míg meg nem tért férjével együtt élt. Pál Timótheus anyját nem úgy ítélte meg, jóllehet ő akkor a jeruzsálemi keresztény tanács-gyűlés soronkívüli levelét magánál hordta, amely a nemzetekből való kereszténveket arra utasította, hogy tartóztassák meg magukat a paráznaságtól. (II. Tim. 1:5; Csel. 16:1–4; 15:22–31) Éppoly kevéssé törekedett Pál arra, hogy a „szellemi paráznaságot" eknak tűntesse fel előttünk, midőn ezt írta:

[5] „A megmaradottaknak én mondom, nem az Úr [amennyiben addig ezekre a megmaradottakra vonatkozólag Isten kifejezett törvenyében nem tett kijelentést]: Ha valamelyik testvérnek hitetlen felesége van, és az szívesen lakik együtt vele, ne bocsássa el [ne váljon el tőle]; és ha valamelyik asszonynak hitetlen férje van, s az szívesen lakik együtt vele, ne eltse el a férjét. Mert a hitetlen férj meg van szentelve a hívő feleségben és a hitetlen feleség is meg van szentelve férjében, különben gyermekeitek valóban tisztátalanok volnának, most azonban szentek." – I. Korinthus 7:12–14, Diaglott.

[6] „Az a körülmény, hogy valamely férj vagy feleség nem tartozik a hívőkhöz, akik Jehova Istennek szentelték magukat, a hívőnek még nem nyújt elfogadható okot arra, hogy válókeresettel világi bírósághoz forduljon. A hívőnek a hitetlenre kell bízna a döntést, hogy vajon amellett dönt-e, hogy a szellemileg egyenlőtlen igától megszabadulion. Ha a férj nem szentelt hitetlen nem emel kifogásokat, hanem kész arra, hogy továbbra is fenntartsa a házassági közösséget a felszentelt hívővel, semmi jogi alap nem áll fenn arra, hogy kapcsolatát és közös háztartását feloldja vele. Ilyen körülmények között az egyiknek alkalmazkodnia kell a másikhoz, hogy a lehető legjobban megférjenek egymással. Amellett tartsák tiszteletben egymás jogait és kiváltságait. Ebből nem kell szükségképpen az következzen, hogy a hitetlen házasfél árulást követ el, amire Jézus Máté 10:34–37 szerint figyelmeztetőleg utalt. Amde nem szabad megengedni, hogy a hitetlen az Istenhez való hűtlenségre indítson, akármilyen nehéz legyen is a helyzet. A kereszténynek ügyelnie kell arra, hogy a hitetlennel szemben ne gyakoroljon nagyobb szeretetet, mint az Úr Istennel. Akkor a lelkiismereti kérdés által nem engedi arra kényszeríteni magát, hogy szellemileg káros megalkuvásokat kövessen el.

HOGYAN VAN A HITETLEN HÁZASTÁRS MEGSZENTELVE?

[7] A hívő az Úr Istennek szentelte magát s ez azt jelenti, hogy elkülönítette magát Isten számára, hogy az ő tetszését élvezze és őt szolgálja, hogy megtisztította magát ettől a világtól s úgy rendezkedett be és szilárdan elhatározta, hogy Isten akaratát cselekszi. A hívő nem azáltal szenteli meg az ő hitetlen házastársát, hogy kényszeríti őt arra, hogy szentelje magát Istennek, hanem ettől kezdve megszentelt szempontból érintkezik vele. Isten szemében egy testet alkotnak, s ha az egyik házasfél Istennek szenteli magát, akkor ennek hatása az egy testet alkotó párnak a másik felét is éri és így az közvetett megszentelésben részesül. Az ilyen megszentelés bizonyosan nem jelentheti azt, hogy váljék el attól, akivel egy testté lett. Ennek azt kell jelentenie, hogyha a megszentelt hívő ettől kezdve a hitetlennek célszerűen és megfelelően szolgálatot tesz és vele életközösséget folytat, ezt úgy teszi, mintha Istennek

1 Kiktől vannak azok az utasítások amelyeket Pál a már házasságban élőknek ad?
2 Milyen elválási okok vannak megállapítva ezekben az utasításokban, és ez miért van?
3 Az elválásnak milyen korlátozásai vannak, kivéve, hogyha az házasságtörés miatt történik?
4, 5 Milyen bizonyítékok alapján lehatjuk, hogy a szellemi paráznaság nem érvényes mint válóok?
6 Hogyan érintkezzék eszerint a keresztény a felszentelletlen házastárssal?
7 Hogyan van megszentelve a hitetlen a hívő házastárs által?

FEL

ŐRTORONY

Jehova
Királyságának Hirnöke

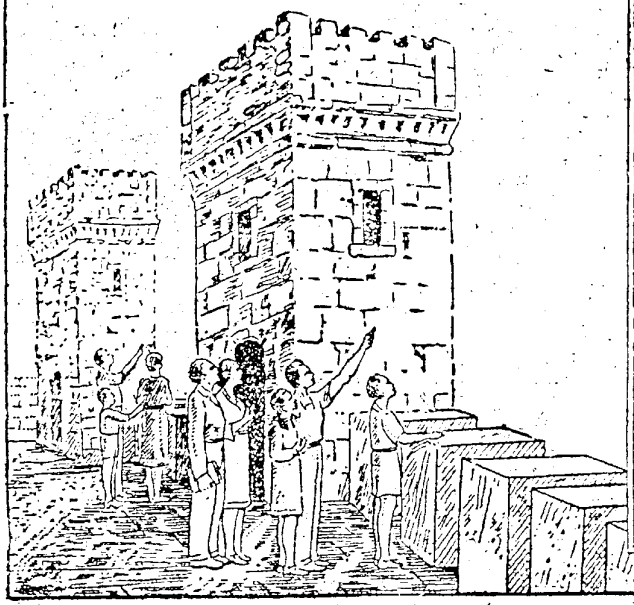

XXV. Év. 1947 11. szám

TARTALOM:

Az apostol tanácsa a házasságra vonatkozólag 3
A rövid, még hátralevő időre 4
Szabadság az úrban való házasságra . . 5
Gyalázkodás és lázadás isten ellen . . . 6
A gyalázkodás és lázadás régebbi és még várható esetei 7
Bábilon, az anyarendszer 8
Egy gyakran használt trükk 9
Törvénytelen óvóintézkedések 10
A keresztények nem nagyobbak Jezus Krisztusnál 11
Ami még várható 12
A feltámadás reménységének alapjai . . 13
„Az élők istene 14
Elsők a halálban alvók közül 15
Az elődök és Dániel 16
„Anasztazisz" és annak jelentése . . . 16

FEL

(Folytatás a 16. oldalról)

rög szó „anasztazisz". Ez többször előfordul a görög **Septuagintában** és a Makkabeusok könyvében is. Szószerinti jelentése „újrafelállás" vagy „felkelés!" Ez az értelme a szónak a Jer. siralmai 3:63-ban, ahol ezt olvassuk: **„Nézd leülésüket és felkelésüket [anasztazisz]:** én vagyok az ő gúnydaluk." Továbbá a Sofóniás 3:8-ban: „Épen azért várjatok rám, azt mondja az Úr, felkelésem **[anasztazisz]** napjáig, az én bizonyságtevésemre. Mert úgy döntöttem, hogy összegyűjtöm a nemzeteket, a királyokat felsorakoztatom, hogy kiöntsem rájuk haragomnak egész hevét. Mert az én buzgóságom tüze teljesen megsemmisíti ezt az egész földet." **(Septuaginta,** C. Thomson-tól [angol]) Jézus apostolai az ő irataikban gyakran idéztek a görög **Septuagintából;** az **anasztazisz** szó ismeretes volt előttük és használták azt.

29 A **Septuagintából** itt idézett versekben az **anasztazisz** nem vonatkozik a halottaknak a sírból való feltámadására. A Makkabeusok második könyvében azonban ebben az értelemben van használva. Azon a helyen, amelyre hivatkozik a római kat. hierarchia a „tisztítótűz" tanának és a halottakért való miseszolgáltatásnak az alátámasztására, a következőket olvassuk: „A nemes Júdás pedig intette a tömeget, hogy óvakodjék a büntől, hisz tulajdon szemeikkel látták a bűn következményét a csatában elesetteken. S miután az emberek között rendezett gyűjtés útján mintegy 2000 ezüst drachmát hozott össze, elküldötte Jeruzsálembe, hogy a bűnért áldozatot mutassanak be. És nagyon jól és kitűnően cselekedett ezzel, amennyiben gondolt a feltámadásra **[anasztazisz].** Ha nem remélte volna ugyanis, hogy a csatában elesettek feltámadnak **[anaszténai;** ige], akkor fölösleges és balgaság lett volna a halottakért imádkozni. Azután azt is tekintetbe vette, hogy a jámborságban elhunytakra dicsőséges kegyelmi jutalom van fenntartva – szent és jámbor gondolat! Azért rendelte ő a megölettekért a bünáldozatot, hogy büneiktől megváltassanak." – II. Makkabeusok 12:41–45, **Kautzsch;** továbbá a katolikus **Riessler**-fordítás.

30 Mi egyetértünk abban, hogy ezek a versek a feltámadásról beszélnek, nem pedig egy úgynevezett „tisztítótűz" kínjáról és a lángokban való gyötrelemről és más hasonlókról, amint azt az olasz költő, Dante az ő „Isteni szinjáték"-ában leírja. A fentidézett 45. vers ahelyett, hogy a halottakat az ég és pokol közötti tüzes közbeeső helyre utalná, a halottakról mint öntudatlanokról, azokhoz hasonlókról beszél, akik ‚elaludtak'. Az életre való reménységük nem abban áll, hogy a „tisztítótűzből" kijönnek és a mennybe mennek, hanem hogy a sírban levő halál állapotából ‚felkelnek'. Az ókori zsidók a földi életre való feltámadásban hittek, nem pedig abban, hogy a mennybe jutnának, hogy szellemekké legyenek. Az a pénzgyűjtemény, amelyet Makkabeus Júdás [a csatában] elesett zsidók számára gyűjtött, nem idézett elő változást sem erkölcsi, sem vallásos vonatkozásban azoknál a halott zsidóknál, akik bálványamuelettekkel voltak ellátva ruháik alatt, hanem ezek erkölcsi és vallásos vonatkozásban úgy térnek vissza a sírból, amint a halálba süllyedtek. Prédikátor 11:3 mondja: „Ha leesik a fa délre, vagy északra, amely helyre esik, ott marad." Az, amit Júdás Jézus Krisztus vére nélkül az elesett zsidók számára gyűjtött pénzzel nyerni remélhetett, legfölebb előképes előzése a mózesi törvény ellen elkövetett bűnnek, amit az élő zsidók azáltal értek el, hogy áldozati állatokat bünáldozatként mutattak be önmagukért. (III. Mózes 4:1–35) Így láthatjuk tehát, hogy bár a római kat. hierarchia a Makkabeusok második könyvét ihletettként és a Szentírás részeként fogadja el, az mégsem támogatja az olyan „tisztítótűz" tanát, ahol emberi lelkek a halál után gyötörtetnek.

31 A II. Makkabeusok 7:8–14-ben olvassuk egy zsidó anyáról és hét fiának kínzásáról: „Ezért aztán ő is ugyanazokat a kínzásokat szenvedte el sorjában, mint az első. Midőn pedig az utolsókat lehelte, így szólt [a királynak]: Te elvetemült ember, most elveszed ugyan tőlünk a jelen életet, a világ királya azonban igazi élet örök feltámadására ébreszt fel **[anasztezei;** ige] minket, akik meghaltunk az ő törvényéért. Ezután a harmadikat [gúnyolták] . . . Ennek elhúnyta után pedig a negyediket bántalmazták és kínozták meg hasonló módon. S mivel ez közel volt a halálhoz, így szólt: Vigasztaló számunkra, ha emberek által elveszítjük az életet, az az Istentől ajándékozott reménységet táplálja, hogy Isten újra felébreszt [ige: **anasztézeszthai]** minket; hisz számodra természetesen nincs feltámadás **[anasztazisz]** az életre." **(Kautzsch,** úgyszintén **Riessler)** Ezeknek a verseknek történelmi értékük van. Azt mutatják, hogy a zsidók a Krisztus előtti második században hittek abban, hogy a halottak mint emberi teremtmények visszatérnek a földi életre. Továbbá a zsidóknak azt a hitnézetét tartalmazzák, hogy bizonyos emberek annyira istentelen szadisták, hogy Isten nem ébreszti fel őket a feltámadásban.

32 Ha a zsidók felfogása szerint Jézus napjaiban egy gonosztevő olyan mélyre süllyedt a gonoszságban, hogy számára nem volt kilátás a feltámadásra, akkor a kivégzett gonosztevő holttestét – a fentemlített hittel összhangban – a Jeruzsálemtől délre fekvő mély, keskeny szakadékba dobták, amely a Gyehenna vagy a **Hinnom-völgye** nevet viselte. Ebbe a szűk szakadékba vetették az állati hullákat és minden egyéb hulladékot, hogy azoknak éleghető részét a tűz megemésszе. A gyehenna tüzét éjjel és nappal szították, s hogy a tüzes megsemmisítést még meggyorsítsák, kénkövet szórtak a lángok közé. Ha esetleg valamely állati testrész a kiugró sziklán fennakadt és nem égett el, akkor ezen a forró helyen a férgek nagy seregei lepték meg. Ezek a férgek voltak tehát a megsemmisítés eszközei és nem pusztultak el addig, míg fel nem emésztették a rothadó anyagot. A multban a gyehenna a tűz vagy a férgek által történő megsemmisítés helye volt. Csak nyakatekert vallásos fantáziák hozzák kapcsolatba a gyehennát az öntudattal rendelkező emberi lelkek kínzásával. A Bibliában a gyehenna éppen ellenkezőleg azok örök megsemmisítésének vagy kiirtásának szemléltetésére szolgál, akik a feltámadásból ki vannak zárva. Jézus a maga tulajdon szemével többször lenézett ebbe a Jeruzsálemtől délre fekvő gyehennába és ismerte célját és alkalmazását. Ő és tanítványai azért beszédeikben gyakran használták az olyan megsemmisítés szemléltetésére, amelyből nincs feltámadás, de sohasem használták az ördög okozta tüzes és kénköves örök gyötrelem szemléltetésére. Jézus például így szólt: „És ne féljetek azoktól, akik a testet ölik meg, de a lelket nem tudják megölni, hanem inkább attól féljetek, aki mind a lelket, mind a testet elveszítheti a gyehennában." – Máté 10:28.

33 A gyehenna különbözik a hádesztől vagy sírtól, mivel a gyehennából nincs feltámadás; ez a teremtménynek teljes megsemmisítését, a testnek és a léleknek megsemmisítését jelenti. Jézus annak kimutatására, hogy a gyehenna az élet ellentétjét jelenti, így szólt továbbá: „És ha a te szemed botránkozásba visz, vájd ki azt és vesd el magadtól. Jobb neked félszemmel bemenned az életre, mintha két szemmel vetnek a tüzes gyehennára." (Máté 18:9) Ha a gyehennára való vetés az életre való bejutásnak az ellenkezőjét jelenti, akkor a gyehenna nem jelent gyötrelmet, hanem halált, az életből való kitörlést. Jézus tudta, hogy ez milyen rettenetes sors, és ezért kiáltott fel a képmutató vallásvezérekkel kapcsolatban: „Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejártátok a tengert és a szárazföldet, csakhogy egy pogányt áttérítsetek, és ha megtörténik, magatoknál kétszerte inkább a gyehenna fiává teszitek azt. Kígyók, viperafajzat, hogyan menekülhetnétek a gyehenna **(Elberfeldi:** pokol) büntetésétől?" (Máté 23:15, 33) A gyehenna fiának lenni azt jelentette, hogy az ilyen a romlás fia, azaz elítélt, s végül atyjának, a nagy kígyónak, Sátánnak és Ördögnek a sorsában osztozik. A képmutató írástudók és farizeusok újabbkori ellenképeinek mondja majd Krisztus Jézus mint bíró: „Átkozottak, távozzatok tőlem az örök tűzre, amely el van készítve az ördögnek és az ő angyalainak!" (Máté 25:41) Az ilyen megrögzött javíthatatlan gonoszoknak Jézus Krisztus halála és feltámadása semmit sem használ.

(Folyt. köv.)

29 Milyen összefüggésben van használva az „anasztazisz" szó a Makkabeusok II. könyvében?

30 A Makkabeusok II. 12:42–45 miért nem bizonyítja a „tisztítótűzet" vagy az elhunytak bűnének pénzösszegek által történő tényleges megszüntetését?

31 Mit mutat a II. Makkabeus 7:8–14 a feltámadási kilátásokra vonatkozólag?

32 Milyen célt szolgált a Gyehenna, és mit szemléltetett?

33 Miben különbözik a Gyehenna a hádesztől vagy a sírtól? és Jézus miért mondott ajt a vallásos képmutatókra?

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY kiadása
Főhivatal: 117. Adams Street, Brooklyn 1, N. Y.
Tisztviselői:
N. H. Knorr, elnök Grant Suiter, titkár
Angolból fordítva, megjelenik minden kultúrnyelven.

FEL

AZ ŐRTORONY
MINT JEHOVA KIRÁLYSÁGÁNAK HIRDETŐJE

Az apostol tanácsa a házasságra vonatkozólag

(Folytatás és vége)

15 Annak nincs különösebb jelentősége, hogy az ember – abban az időben, amikor Isten királyság-üzenetét megismerte, önmagát felszentelte, Isten őt szelleme által nemzette és a királyságba elhívta – zsidónak vagy pogánynak a jelét vagy bélyegét viselte-e magán. „Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, csak az új teremtmény, s az ilyen szellemi új teremtménynek olyan „hitet" kell kinyilatkoztatnia, „mely szeretet által munkálkodik". (Gal. 6:15; 5:6, **Kádi**) Az illető azáltal nyilatkoztatja ki Isten iránti szeretetét, hogy megtartja az ő parancsait s nem a testben bizonyos elavult ételszabályok szerinti külső megjelenés által.

16 Amiképpen a körülmetélés Pál idejében sokat vitatott kérdés volt, fennállott annak idején a rabszolga-tartás szokása is mind a zsidók, mind a nemzsidók között, mégpedig nemcsak a feketék, hanem a fehérek számára is. Pál azonban nem tért le a maga útjáról és nem pocsékolt időt arra, hogy ezt a régi világot társadalmi szempontból megjavítsa. Nem indított mozgalmat a rabszolgaság megszüntetésére; hisz tudta, hogy Isten Krisztus Jézus által a gazdasági, ipari és társadalmi rabszolgaságot úgy fogja kiirtani, hogy Sátán szervezetének fennálló világrendjét az Armageddoni csatában megsemmisíti. Pál csak **egyet** cselekedett: Isten királysága mellett szállt síkra és ennek az eljövendő országnak az örömüzenetét hirdette. Midőn Pál a megszökött **rabszolgával**, Onezimussal találkozott s őt a kereszténységre megtérítette, nem nyilvánította őt gazdasági és társadalmi téren szabadnak, hanem visszaküldte őt urához, Filemonhoz, tehát a valóságban a rabszolgaságba, ahol azonban keresztény parancsolója volt neki. (Filemon 10–19; Kol. 4:9) Pál ezt nem tette volna meg, ha azt gondolta volna, hogy Onezimusnak a személyes szabadsága gazdasági és társadalmi téren feltétlenül szükséges ahhoz, hogy az Istennel való elhívását megerősíthesse. Hogyha Filemon, aki regebbről az ő ura volt, késznek nyilatkozik arra, hogy a kereszténységbe való átlépése miatt visszaadja neki a szabadságot, akkor Onezimus nem volt köteles visszautasítani ezt, hanem inkább ki kellett használnia Isten szolgálatában a jobb lehetőségekért, amelyek ezáltal kínálkoztak neki.

17 Onezimusnak azonban nem volt szabad ezt a szabadságot önzően kívánnia vagy ehhez ragaszkodnia, mivel ugyanazzal a hittel és ugyanazzal az elhívással rendelkezik, mint az ő parancsolója, Filemon. Filemonnal szemben Onezimus test szerint és a római törvény értelmében rabszolga lehetett; ami pedig Krisztust illeti, szabad volt, mentes a bűnnek és Sátánnak, „e világ istenének" zsarnokságától. Ez a valódi szabadság, amelynek értéke van, ilyennel azonban e világ egyetlen vallásos, társadalmi, gazdasági és ipari rabszolgahajcsára sem rendelkezik. (János 8:31, 32, 34–36) Filemon ellenben a társadalmi szabályok és a római birodalom berendezései szerint szabadnak számított. Onezimus számára rabszolgatartó volt, Krisztusra nézve azonban maga is rabszolgaként szolgált, éppen úgy, amiképpen Onezimus is rabszolgaként szolgálta Krisztust. Mennyiben? Mivel mindketten, Filemon és Onezimus, most már mint keresztények, akik Isten Fiának váltságáldozatát elfogadták, áron vétettek meg Isten számára, tudniillik az ember Jézus Krisztus tökéletes áldozatának az árán. Filemonra és Onezimusra egyaránt alkalmazhatók Pál szavai: „Ti nem vagytok a magatokéi, áron vétettetek meg, dicsőítsétek azért Istent testetekkel." (I. Kor. 6:20, **Moffatt**) Eszerint Isten előtt Filemon és Onezimus ugyanazon a fokon állott; egyiküknek sem kellett emberek szolgájának lennie, megsértve a keresztény alapelvet, hogy emberek tetszését élvezze. Még Onezimusnak is úgy kellett végeznie anyagi szolgálatát Filemon számára, mintha azt az Úrnak végezné, nem annak az embernek, aki őt rabszolgaként tartotta. – Efézus 6:5–9; Kol. 3:22–24.

18 Ilymódon maradhatott meg Onezimus azokban a viszonyokban, amelyekre törvényesen kötelezve volt, amidőn elhívatott, és Istennel szemben Isten Fiának, Jézus Krisztusnak megvásárolt szolgája maradhatott. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy napjainkban egy szabad keresztény nem változtathatná meg hivatását vagy foglalkozását. Pál mint szabadon született megváltoztatta foglalkozását, otthagyta a sátorcsinálást és mint teljesidő-misszionárius idegen országokba tette át tevékenységét, ha ezt anyagi helyzete lehetővé tette. (Csel. 22:27, 28; 18:1–3, 18, 19; II. Tess. 3:7–10) Pálnak hatalmában állt, hogy ezen változtasson; nem volt köteles sátorcsináló maradni.

19 Most pedig felmerül a kérdés, megnyilvánul ez alkalmazást azokra, akik házasságon kívül élnek, és azokra, akik házasságban vannak. Az apostol visszatér erre a gondolatmenetre, azonban itt nem idézheti az Úr írásbeli parancsát, így tehát úgy nyilatkozik, mint aki hű Isten iránt s akinél megbízhatunk abban, hogy az ő tanácsa összhangban van Istennel és az isteni törvénnyel. Pál ezt mondja: „A hajadonokra **(Káldi**: szüzekre) nézve pedig nincs parancsom az Úrtól, de tanácsot adok, mint olyan, akit az Úr kegyelme megbízhatóságra méltatott. Én tehát azt tartom jónak, hogy a bekövetkező szükség miatt helyes az embernek úgy maradnia, ahogyan van. Feleséghez vagy kötve? Ne keresd a válást. Elváltál feleségedtől? Ne keress feleséget." – I. Kor. 7:25–27.

20 Figyeljük meg Pál hivatkozását a „hajadonokra" (a görög eredeti szöveg szerint: **parthénoi**). A görögök klasszikus irodalmi korszakuk idején a **hajadon** vagy **szűz (parthénos)** szót nemcsak női személyek jelölésére, hanem férfiakra is alkalmazták, fiatal, nőtlen férfi megjelölésére.* János apostol a **szűz** szót tagadhatatlanul úgy használja, hogy mind a két nem bennfoglaltatik, midőn Krisztus 144.000 követőjéről a következőket írja: „A száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről. Ezek azok, akik asszonyokkal nem szennyezték be magukat, mert szüzek (parthénoi)." Jézusnak a tíz szüzről szóló példázata szintén férfiakra és nőkre vonatkozik. – Jel. 14:3, 4; Máté 25:1–13.

21 A fentemlített okok szerint a szír változat jól adja vissza a szöveget, midőn a következőket mondja: „Ami pedig a szűzességet illeti, nincs Istentől előírásom." (I. Kor. 7:25, **Murdock; Lamsa**) Rotherham szintén a legjobban jár el „Emphasised Bible"-jében, midőn ezt a kifejezést: **szüzies**, nem köti valamelyik nemhez és a következőképpen fordítja: „A szűzekre vonatkozólag az Úr semilyen parancsot nem adott; ítéletet mondok azonban mint olyan, aki az Úrtól kegyelmet nyert arra, hogy hűséges legyen: Jónak látom tehát, a körülmények szerint, a fennálló nyomorúság miatt, – hogy jó az embernek úgy lenni [úgy maradni, amint van]: Asszonyhoz kötötted magadat? Ne törekedj arra, hogy szabaddá légy [ha nem követett el házasságtörést]; ha megszabadultál az asszonytól [az ő házasságtörése folytán]? Ne

* Liddel és Scott „A Greek-English Lexicon" (1356); úgyszintén Parkhurst „Greek and English Lexicon"-a azt mondja, hogy ez a szó „egy szüzies állapotban levő személyt jelöl" és kijelenti, hogy „ez a szó magában foglalja mindkét nemet", I. Kor. 7:25 (vesd össze Jelenések 14:4-gyel).

15 Miért nem jelent az semmit, hogy azelőtt zsidók vagy pogányok voltunk?
16 Milyen álláspontot foglalt el ezért Pál a rabszolgaság kérdésében?
17 Milyen kiegyenlítést teremtő tények voltak érvényesek rabszolgákra és szabadokra egyaránt s így nem kellett, hogy emberek szolgái legyenek?
18 Mennyiben enged ez szabadságot a hivatás vagy foglalkozás megváltoztatására?
19 A hajadonokra vonatkozólag Pál miért nem adja tudtunkra az Úr parancsát?
20 Kikre vonatkozik itt a „hajadonok" kifejezés?
21 Hogyan adja vissza a Rotherham-fordítás, mint a legjobb, az apostol szavait a 25–28. versekben?

FEL

keress asszonyt. Azonban mégha megnősülsz is, nem vétkezel; és ha valaki, aki szűz [akár férfi vagy nő], házasságra lép, az [a férfi vagy nő] nem vétkezik; az ilyeneknek azonban nyomorúságuk lesz a testben; én azonban kímélni szeretnélek titeket." – I. Korinthus 7:25–28.

[22] Pál a fenti ítélet kinyilatkoztatásával óvaintette az egyházat, hogy legyen résen abban a tekintetben, amit a jövőre bejelentett, tudniillik: „A szellem pedig kifejezetten azt mondja, hogy későbbi időben némelyek elesnek a hittől, amennyiben csaló szellemekre és démonok tanítására figyelnek, . . . **tiltják a házasságot,** és azt parancsolják, hogy tartózkodjanak eledelektől, amelyeket [a házassággal együtt] Isten teremtett, hogy hálaadással élvezzék azok, akik hisznek és az igazságot elismerik." (I. Tim. 4:1, 3, **Elberfeldi**) az Úrtól hűnek talált Pál nem adott ki házassági tilalmat, még különösen a „későbbi időre" sem. Egészen határozottan nem ő fektette le az alapot a szerzetes- és apácakolostorok vallásos intézménye, valamint olyan papi hierarchia számára, amelynek tagjaitól megkövetelik, hogy házasságon kívül maradjanak. Pál előtt ismeretes volt, hogy Péternek felesége és anyósa volt. (Máté 8:14; I. Kor. 9:5) Ezt ő kiváltságnak ismerte el számára s nem igyekezett olyan keresztény egyházat alapítani, amely kizárólag nőtlen férfiakból és férjetlen nőkből tevődik össze. Ez észszerűtlen lett volna s nem is felelt volna meg annak a módnak, ahogyan Isten gondoskodott a maga egyházáról, melynek Krisztus a feje.

[23] Pál azonban ennek ellenére jó indokokat sorol fel a házasságon kívül maradás mellett, s ezt közvetlen a keresztény istenszolgálat végett teszi. Ezekhez az indokokhoz tartozik az is, hogy aki lemond szüzességéről vagy házasságon kívüli állapotáról, az kiteszi magát a házasélet külső nehézségeinek, „a testben való nyomorúság"-nak, s az apostol ettől meg akarta kímélni a házasságon kívülieket. Nem mintha éppen akkor üldözések által „nyomorúságban" lettek volna, úgyhogy – állandóan az üldözőktől szorongatva – terhes és alkalmatlan lett volna, hogy az embernek felesége és gyermekei legyenek. Hanem ez azért volt, mivel a házasélet szokásos lefolyása szerint a házasságra lépő házastársak a másikban mindegyik terhet vett magára s mivel a gyermekek következtében további felelősségek keletkezhetnek. A világ mostani nyomorúságos állapotában s az emberi tökéletlenségek, hibák és az emberi értelmetlenségek miatt elmaradhatatlanok a nehézségek. Azért a szűzies állapotban levőket előre meggondolásra intjük, hogy bár esetleges házasságukkal nem vétkeznének, ilymódon mégis további nehézségeknek tesznek ki magukat, amelyeket az Isten szolgálata kötelezettségeinek elegettéve, viselnjök kell.

A ROVID, MEG HÁTRALEVŐ IDŐRE

[24] Mi adódik tehát a jövőre nézve, mégha elismerjük is, hogy a keresztények jogilag nincsenek kizárva a házasságból, hanem szabadságukban áll a házasság? Ha az apostol következő fejtegetései alkalmazást nyertek Jehova szolgáira abban az első évszázadban, amelyben írta azokat, akkor különösen érvényesek ezekben a veszedelmes „utolsó napokban" 1914 óta, midőn Sátán és démonai a mennyből a földre vettettek s amidőn Sátán tudja, hogy Armageddonig már csak kevés ideje van. Pál mondja: „Az alkalom [vagy célszerű idő] összezsugorodott a maradandó számára, – hogy most azok, akiknek feleségük van, úgy legyenek, mintha nem volna, és azok, akik sírnak, mintha nem sírnának, és azok, akik örülnek, mintha nem örülnének, és azok, akik vásárolnak, mintha nem volna birtokukban, és azok, akik a világgal élnek, mintha nem élnének vele teljesen – mert e világ ábrázata elmúlik; pedig azt szeretném, hogy aggodalom nélkül legyetek." – I. Kor. 7:29–32, **Rotherham; Am. Stand. ford., lábjegyzet; Young.**

[25] Annak az utasításnak az alapgondolata, melyet itt az Úr az apostol által ad, a következő: A keresztény ne irányítsa figyelmét egészen vagy főképpen személyes, önző ügyekre, amelyek az emberi testtel vannak kapcsolatban, legyen az akár az, hogy az ember a feleségének vagy a férjének örvend, akár pedig az, hogy saját örömökről vagy szenvedésekről van szó, akár az üzleti tevékenységgel vagy a világgal való szükséges érintkezéssel van kapcsolatban. A keresztény ne mélyedjen bele nagyon ezekbe a dolgokba, hogy ugyanakkor elhanyagolja az örök értékeket, hisz ez a világ kellő időben a maga formájával együtt eltűnik a földi színtérről. Hogy ne terheljük túl magunkat a mostani világ gyorsan múlandó dolgaival, gyűjtsünk kincseket az új világ számára, amelybe nemsokára bejutunk. A keresztény számára, aki Krisztus testtagjaihoz tartozik és elhivatott a mennyei királyságra, a legfontosabb az, hogy a királyságot és Isten igazságosságát keresse. Sem a feleség, a férj vagy a gyermekek, sem a fájdalmak és örömök, sem az üzleti kapcsolatok és tevékenységek ne vegyék egészen igénybe a keresztény idejét és figyelmét és nem akadályozhatják meg abban, hogy az igazságosság országába jusson. Ahelyett, hogy ebben a régi világban tulterhelteine magát az élet gondjaival, a lehető legnagyobb mértékben mentesítse magát ezektől a gondoktól vagy igyekezzék kitérni azok elől. Akkor alaposabban foglalkozhatik azzal, ami Isten királyságához tartozik, amelyet most minden nemzetnek bizonyságul kell hirdetnünk. Jézus Krisztus halála és feltámadása által, és most, 1914 óta a királyság birtokbavétele által megszüntette e régi világnak megmaradt létjogosultságát. Ki kell használnunk az időt az új világ ügyei javára.

[26] A mostani világban való élet aggasztó gondokkal van kapcsolatban. Pál pedig megmutatja, hogy a házasságon kívüli keresztény hogyan lehet aránylag mentes az ilyen gondoktól, s hogy a házasságban élő keresztény érdeklődésének szükségképpen a testiek és szellemiek között kell megoszolnia. Ezt írja: „És azt szeretném, hogy aggodalom nélkül legyetek. Aki nem házas, az az Úr ügyével törődik, hogyan tessék az Úrnak; a házas viszont a világ ügyeivel törődik, hogyan tessék feleségének – és meg van osztva. S a férjetlen vagy szűz az Úr dolgaival törődik, hogy szent legyen mind testében, mind szellemében; a férjes ellenben a világ ügyeivel törődik, hogy tessék férjének. Ezt azonban saját javatokra való tekintettel mondom – nem azért, hogy tört vessek nektek, hanem arra való tekintettel, ami illik és ami szórakozottság nélkül ragaszkodik az Úrhoz." – I. Kor. 7:32–35, **Rotherham; Diaglott; Moffatt.**

[27] Egyetlen házas vagy házasodni készülő keresztény sem tesz ellenvetést Pál apostol fenti fejtegetéseivel szemben. Közülük senki sem veszi rossznéven az o szavait, mintha ő más keresztények dolgába avatkoznék s nem saját dolgaival törődnék. Ha az apostol a házasságon kívüli életforma vagy a szüzi állapot mellett szólalt fel, nem igyekezett befogni másokat, hogy **neki** dolgozzanak s ő a munkájukat megadóztassa, tehát önző módon anyagi előnyt szerezzen magának azokból a törekvésekből, melyet ők állításuk szerint az Úr Isten szolgálatában végeztek. Ez egyáltalán nem így volt. Pál az ő szellemi előmenetelüket s ezáltal az új világban való örök jólétüket igyekezett előmozdítani. Ezért ajánlotta Pál a keresztényeknek kérdésükre azt az állapotot, amely az eltereléstől való mentességet a legnagyobb mértékben lehetővé teszi, hogy Istent neki tetsző módon, teljes figyelemmel és ragaszkodással szolgálják.

[28] Amint Pál már kifejtette, a házasságban élő nem rendelkezik teljesen saját testével; hisz az ő házastársa vele együtt egy test s azért annak az ő testére bizonyos igényjogosultsága van. Erre való tekintettel helyes az, ha Pál kijelenti, hogy a házasságon kívüli vagy szüzi állapotban levő keresztény abban a helyzetben van, hogy Isten számára szent lehet, illetve teljesen elkülönítheti magát a közvetlen isteni szolgálatra, erre a szolgálatra fenntarthatja mind testét, mind szellemét. Az ilyen házasságon kívüli kereszténynek a szelleme vagy szellemi hajlamai Isten királyságának aktív szolgálatára vannak irányítva és erre sürgetik őt. Ennek a szívét és elméjét betöltő szellemnek vagy hajlamnak elegettehet, mivel nincs férje vagy nincs felesége, aki részben igénybe veheti az ő testét. Ő testestől- és szellemestől teljesen Isten szolgálatára szentelheti magát. Így minden vágya arra irányulhat, hogy csak az Úrnak tessék, s ugyanakkor a legnagyobb személyes szabadsággal rendelkezik. Pál valószínűleg özvegy volt, aki nem vihetett magával a körutaira egy testvérnőt mint keresztény feleségét, amint azt Péter és más apostolok tették, és így tudta, hogy miről beszélt, és képes volt, a tapasztalatlanoknak megbízható tanácsot adni. Az Úrnak annyira tetszettek az ő tanácsai, hogy jónak látta megőrizni azokat a Bibliában.

---

22 Mire figyelmeztette Pál az egyházat, midőn így írt, és mit nem igyekezett előjelenteni?
23 A testben való nyomorúságtól kívánta Pál megkímélni a házasságon kívülieket?
24 Mennyiben esedékesek Pál szavai a 29–32 versekben most különösképpen?
25 Mi a lényegük ezeknek a verseknek?
26 Hogyan mutatja Pál, hogy a házasságon kívüli a házasságban levővel összehasonlítva aránylag mentes az aggasztó gondoktól?
27 Pál miért nem vetett tört senkinek, amikor így beszélt?
28 A házasságon kívüliek, a szüzek hogyan lehetnek szentek testben és szellemben?

FEL

HELYES ÉS MÉG HELYESEBB ELJÁRÁS

20 Amit az apostol a 36. versben és azt követőleg mond, annak egyáltalán semmi köze sincs az úgynevezett „szellemi menyasszonyhoz", noha egy angol fordítás a görög szöveget úgy adja vissza. Az ilyen helytelen fordítás azt a gondolatot sugalmazza, hogy az embernek lehet menyasszonya szellemi értelemben, anélkül hogy őt valaha testileg feleségül venné; az ember eljegyezheti az illetőt, azonban ezen a világon sohasem lép házasságra vele, és mégis szellemi igényt tarthat rá, hogy ezen a világon ne léphessen mással házasságra. (I. Kor. 7:36, 37, **Moffatt**) Más újabbkori fordítók ezt a görög szöveget úgy adják vissza, hogy az összhangban van az apokrifok szavaival, a Jézus, Sirák fia 42:9, 10-zel, így az embernek az a benyomása, hogy itt keresztény apáról van szó, aki a leányát a házasságra adja vagy nem adja. **(Amerikai Stand. Biblia és az összes magyar fordítások)** Az apostol azonban itt a házasságon kívüli nő vagy férfi keresztény szüzességéről beszél. Tárgyalja azt a rendelkezési jogot, amellyel az ilyen keresztény – legyen bár férfi vagy nő – saját szüzi állapota felett rendelkezik, vagy kitart mellette vagy feladja ezt az állapotot azáltal, hogy házasságra lép. A görög szöveget eszerint a legjobban fordítja az **Elberfeldi** fordítás, és hasonlóan hangzik a **Rotherham** és az **Emphatic Diaglott** is, amelyben ezt olvassuk:

30 „Ha pedig valaki azt gondolja, hogy illetlenül cselekszik a maga szüzességével, ha a virágzás évein túlmegy, és annak úgy kell történnie, akkor tegyen úgy, ahogyan akar; nem vétkezik; házasságra léphet. Aki azonban szívében szilárdan áll s nincs kényszer alatt, hanem ura tulajdon akaratának és elhatározta szívében, hogy megőrzi szüzességét, jól teszi. Tehát aki házasságra lép, jól teszi, aki pedig nem lép házasságra, jobban teszi. **(Rotherham:** Aki saját szüzességét a házasságért feladja, jól teszi; aki nem adja fel, az jobban teszi.)" – I. Korinthus 7:36–38.

31 A keresztények tehát a mostani háború utáni világban, amelynek horizontján Armageddon csatája felbukkan, választhatnak egy út között, mely abból áll, hogy egy ugyancsak Jehovának szentelt szolgával házasságra lépnek, vagy egy még helyesebb út között, amely szabadságot nyújt – tehát nem lépnek házasságra, hanem megtartják szüzességüket a velejáró egész életerővel együtt. Az a keresztény, aki magát a házasságra már igen öregnek tekinti, nem azért gondolkozik így, mivel elszalasztotta az esélyeket arra, hogy házastársat kapjon, hanem mivel kevés életerővel rendelkezik arra, hogy gyermekeket hozzon létre. Helyes nézeten kellene lennie ebben a dologban a minden emberi házasság közvetlen célját illetőleg, tudniillik, hogy ez a cél a szaporodás. Az ilyen nem a gyermekek elleni ellenszenvvel lép házasságra.

32 A szüzesség állapotában levő keresztény, aki még akkor is szüzességének fenntartása mellett tart ki és nem lép házasságra, amikor már élete virágzásának évein túlvan, helyesebben cselekszik. Hogy ez miért van így, azt az apostol már megindokolta. Ilyenekről lehet szó, midőn Jézus azokról beszél, akik önmagukat eunuchokká vagy heréltekké tették, hogy az Isten királyságát szolgálhassák, s ettől nem téríthetők el: „Mert vannak heréltek, akik úgy születtek; és vannak heréltek, akiket az emberek tettek heréltekké; és vannak heréltek, akik önmagukat herélték ki a mennyek országáért." (Máté 19:12, **Elberfeldi**) Hogy valaki önmagától heréltté legyen, ahhoz nem szükséges testi öncsonkítás, hanem egyszerűen erős önuralom kell, amely mögött a szellem szilárd elhatározása áll, hogy semilyen szenvedélynek nem enged, hanem megtartja magát a teljes életerőben és a házassági terhektől mentesen, hogy jobban szolgálhassa Istent. Nem tesz fogadalmat a házasságonkívül-maradásra, s Pál szintén nem ajánl ilyen fogadalmat.

33 A nős keresztény az ő feleségéhez van kötve, ameddig a férje vagy ő él s egymáshoz hűségesek maradnak. Úgyszintén a keresztény asszony is kötelességhű férjéhez van kötve, ameddig él. A keresztények számára tehát a házassági kötelék olyasvalaminek kell bizonyuljon, ami sokáig fennmarad; hisz Isten ítélőszéke előtt ez a kötelék nem tekinthető mellékesnek s nem szakítható meg könnyen bármilyen jelentéktelen okból; erre egyáltalán csak a hűtlen házastárs házasságtörése szolgáltat okot. Ennek következtében a házasság a maga természeténél fogva fokozottabb felelősséget ró az emberre és az egész életre korlátozza az ember szabadságát. Éppen ezért, ha a kereszténynek a házastársa halála által megszűnik a házassági köteléke, gondosan mérlegelje egyrészt a szabadságot, másrészt pedig a házassági kötelezettségeket és korlátozásokat, mielőtt új házasságot kötne. Ilyen megvilágításban fejezi be az apostol a házasságra vonatkozó tanácsait: „Az asszony kötve van, míg a férje él. Ha azonban meghal a férje, szabadon mehet férjhez, akihez akar, csak az Úrban tegye. Az én véleményem szerint azonban boldogabb, ha úgy marad. Pedig azt hiszem, hogy én is az Isten szellemének birtokosa vagyok." – I. Korinthus 7:39, 40.

SZABADSÁG AZ ÚRBAN VALÓ HÁZASSÁGRA

34 A kereszténveknek szabadságukban áll a házasság, azonban egy megszorítással, ami mindazokra nézve érvényes, akik magukat az Úr Jézus Krisztus nevében Istennek szentelték, tudniillik: házasodjanak „az Úrban", illetve olyan valakivel lépjenek házasságra, aki hozzájuk hasonlóan felszentelte magát. Ha valaki felszenteletlen nemhívővel lép házasságra, aki azután valószínűleg elégedetlen lesz, feleségét önmagától elhagyja s ezáltal a házaséletet megzavarja, nem éppen a legserkentőbben hat a keresztény jólétére, az ilyen lépést inkább csak a szenvedély diktálja. A keresztény szellemi jólétének ilymódon való veszélyeztetése aligha nyerheti el Istennek vagy Krisztusnak a tetszését. Mindenesetre felemás iga keletkezik, ha a felszentelt keresztény hitetlennel lép házasságra, s az bizony szükségképpen nagyon is egyenlőtlen megterhelést idéz elő, így nagy szorítási és súrlódási felület keletkezik. ‚Házasodj az Úrban', írja Pál.

35 Az özvegyasszony esetleg kaphat egy keresztény élettársat; ha azonban egyedül marad, ez több boldogságot hoz számára. Azok az utasítások, amelyeket Pál az I. Tim. 5:5–15-ben a fiatal özvegyasszonyoknak ad, nem állnak ellentétben azzal, amit itt mond. Azokat az utasításokat azért adta, hogy a szenvedélyes fiatal özvegyasszonyokat megóvja a bűnös életmódtól. A bűntől és a Sátán szervezetétől való mentesség és ráadásul a házasság terheitől való mentesség, ez együttvéve boldogabb életet nyújt a kereszténynek, mégpedig azért, mert az ilyen kettős szabadság jobb alkalmat nyújt arra, hogy Istennek és az ő ügyének szolgáljanak. Ennek a nagyjelentőségű tényállásnak a tisztázásánál Pál apostol Isten szellemét bírta ugyanolyan mértékben, mint Krisztus Jézus bármely más apostola, s az ő szavai a mostani háború utáni világban minden igaz keresztény számára a teokratikus szervezeti-utasítások közé tartoznak.

36 Azoknak a felszenteltteknek a házassági köteléke, akik az armageddoni csatát túlélik és a földön az igazságos új világban, melyet a mindenható Isten hatalma szerez, életet nyernek, Armageddon után nem lesz érvénytelen; hisz a halál az, amely a házastársak közötti köteléket megszünteti. Armageddon nem idézi elő házassági kötelékük feloldását s nem vet véget hirtelen a házassági közösségben való családi együttélésüknek. Egy nemfelszentelt hitetlennel való házasság esetén az a körülmény, hogy a hitetlen féri vagy a hitetlen feleség a maga hívő és felszentelt házastársa által meg van szentelve, nem jelenti, hogy az ilyen hitetlen Armageddonkor oltalomban részesül és életet nyer, hogy hívő házastársával együtt tovább élhessen. Ami azonban a felszentelt keresztény házaspárokat illeti, akiket Isten Armageddonkor megoltalmaz és az igazságos új világba átvisz, arról ez a folyóirat, „Az Őrtorony", fennállásának hatvan éve alatt sohasem tanította vagy állította, hogy Armageddon után Jézus Krisztus ezeréves uralmának kezdetén a földön minden házasság haladéktalanul megszűnik s attól kezdve több gyermek nem jönne a világra. – Ennek a bizonyítékát megtaláljuk a következő fontos lábjegyzetben.*

* Abban az időben, amidőn Charles T. Russel volt a Watch Tower Bible and Tract Society elnöke és ennek a folyóiratnak szerkesztője és kiadója, a Watch Tower következőket mondotta beküldött kérdésekre feleletképpen: „Nem vonhatjuk le azt az észszerűtlen következtetést, hogy

29, 30 Miért nem vonatkoznak a 36–38. versek szellemi menyasszonyokra vagy az apának a leánya feletti rendelkezési jogára? és hogyan mutatja ezt az Elberfeldi fordítás?
31 Milyen vonatkozásban tekinti magát valaki mint „a virágzásán túl levőnek"?
32 Ki választ azonban jobb utat? és hogyan tették önmagukat heréltekké?
33 Isten törvényére való tekintettel milyen hosszantartó állapothoz lehet kötve a házasságralépő a házassága által?
34 A házasság melyik fajtájában választhat szabadon az özvegy mint valami alkalmasban, és miért van ez?
35 Miért volna az özvegynek jobb, ha egyedül maradna?
36 Milyen viszonyban állanak majd egymással a házastelek, akik túlélik Armageddont, és milyen kiváltságokat fognak élvezni?

FEL

a világi osztályból senki sem lenne előhíva sírjából addig, míg az élő nemzetségek erkölcsileg és testileg bizonyos fokot el nem érnek és a föld nem kezdte „megadni gyümölcsét!...“

„A ‚szaporodásra és sokasodásra‘ vonatkozó parancs **korlátozva** van — míg a föld betelik; így tehát a **szaporodás** és sokasodás Isten elrendezése szerint megszűnik, ha a föld betelik. Ha ez így van, akkor többé nem születnek tökéletes gyermekek tökéletes szülőktől abban az időben, amikor a gonosz többé nem létezik, hogy megpróbálja őket.“

„Az valószínű, hogy a **szaporodás** az emberi nem tökéletességének bekövetkezése után szünni fog. Figyelemreméltó tény az, hogy egy öreg fa sokszor több virágot hajt és több gyümölcs létrehozását kísérli meg, mint amennyit képes megérlelni, amint az ereje teljének idejében lehetséges volt. Ugyanígy az emberi család is: a korai erősség és a nagy termékenység utódokban, akik a születés pillanatától gyengék és betegesek és elhalnak, a gyengeség és tökéletlenség jelei, s ez azonnal az ellenkező oldalra billen, ha a helyreállítási munka megkezdődik és az átok eltávolíttatik. Lásd I. Mózes 3:16.“ — A „Watch Tower“-ből „Fejlődés az ezeréves birodalomban“ című cikk, 6. kötet, 7. szám, 1885 március, 8., 16., 17. bekezdés.

„Kinek a felesége lesz?“ cím alatt a következőket olvassuk (a 12. bekezdésben): „Az angyalok valószínűleg nem nélkül valók — nincs közöttük sem férfi, sem nő, amint ezeket a kifejezéseket használjuk, mégha Isten őket általában hímneműeknek is jelöli. Amiképpen Isten az embert eredetileg a maga képére teremtette, ő ebben a vonatkozásban valószínűleg úgyanígy volt, tudniillik az angyalokhoz hasonló. Azután ‚teremtett Isten férfiút és nőt‘, éppen abból a célból, hogy ilymódon a földet betöltsék vagy benépesítsék. Az észszerű következtetés tehát az, hogy — Isten tervének helyes kihatásaképpen, aki a tökéletes embert, a földnek — az emberi nem szaporodása útján történő betöltése céljából tökéletes párrá alkotta — a föld betöltése megszűnik, ha a föld olyanná lett, mint az ‚Éden kertje‘ és teljesen benépesült.“ — A „Watch Tower“-ből, 8. kötet, 7. szám, 1887 március.

„Az áldottak gyermekei“ cím alatt a következőket olvassuk (a 4., 6., 7., 8. bekezdésben): „Ezek az írásszövegek (Ésaiás 65:17—25) nyilván azt mutatják, hogy a gyermekek születése legalábbis egy ideig még a millenniumi korszakban is folyamatban lesz, ha nem is egészen az utolsó száz évnek a kezdetéig. Ez első gondolatra ellentétben van az Úrnak a Lukács 20:34—36-ban tett kijelentésével... Más párhuzamok alapján azonban az embernek az a gondolata támad, hogy ugyanaz a pontos könyvvezető, aki a földet emberi fiakkal helyesen betölteti, a dolgot valószínűleg úgy rendezi, hogy az ezeréves birodalom folyamán az olyanok, akik a jelenvaló gonosz világ folyamán nem hoztak létre gyermekeket, azok ‚előhozzák‘ gyermekeiket s ezek betöltik Ádám azon fiainak helyét, akik magasabb helyekre jutottak vagy szándékos bűnük alapján teljesen elvesztették az életet... Annyi bizonyos, hogy Isten szeretetének és jóságának csodálatos kinyilatkoztatása lesz, hogy az emberek sorából valókkal kitölteti azokat a helyeket, amelyek vagy az ő különleges kegyelméből vagy Sátán törekvése folytán megüresedtek. Továbbá Isten nagyszerű bölcsesége az ilyen elrendezés idején abban fog megnyilatkozni, hogy a viszonyokat úgy rendezi el, hogy a gyermekek életrehozása nem lesz fájdalmakkal összekötve, amint ez az ádámi állapotokban a bűnbeesés óta volt, hanem hogy mindez áldott viszonyok között vagy végbe, ahol az átoknak minden egyes részletét kikapcsolja. Így az emberiség példájából kap majd arra nézve, hogyan népesült volna be a föld, ha Ádám és Éva nem vétkeztek volna s Isten a gyermekszülésnek és a fogamzás megszaporodásának fájdalmait büntetésül nem szabta volna... A bűn és az Isten jóságával való visszaélés voltak azok, amelyek ebben a tekintetben különösen nagy nehézségeket hoztak; ám minden idők és nemzetek tudatlan osztályai között a sötétség ebben a tekintetben és más dolgokban is olyan teljes volt, hogy az indítványozott csatornákon jövő feltegetés a mi Istenünk igazságosságára és jóságára, bölcsességére és hatalmára ebben és minden más dolgában is kétségkívül teljes világosságot derít.“ — A „Watch Tower“-ből, 30. kötet, 11. szám, 1909 július 1.

Fenti kivonatokat hasonlítsuk össze a „Töltsétek be a földet!“ című cikkel (két részben), amely Charles T. Russel halála (1916) után az „Őrtorony“ 1939 januári számában az isteni megbízásra vonatkozólag jelent meg.

[37] Ha a Bibliában visszalapozunk és előképes ábrázolások vagy előárnyékolások után kutatunk azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy mi történik közvetlenül Armageddon után s az új világ kezdetén, akkor feltűnik előttünk, hogy Jehova Isten Nóénak és három fiának a hazasságát a vízözön után nem szüntette meg, hanem Nóé fiainak a vízözön utáni világban gyermekeket ajándékozott és képletesen a földet betöltötte velük, arra való utalásképpen, ami az új világban a földön fog történni. (I. Mózes 9:1—7; 10:1—32) Továbbá feltűnik nekünk, hogy Nóé az eredeti szabályhoz alkalmazkodott, csak **egy** felesége volt, ugyanígy volt ez három fia esetében is. Ezzel az alappal vette kezdetét a vízözön utáni világ. Ez megbízható előárnyékolása annak, ami az igazságosság új világában Armageddon után illendőnek fog számítani: a most a keresztények számára jóváhagyott zsinórmértéket, hogy a férfiúnak csak **egy** felesége lehet, „a mindenható Isten nagy napjának csatájáit“ túlélők átviszik az Armageddon utáni új világba. Az emberi nem szaporítása végett nem lesz szükség többneiűségre annak jeléül, hogy akkor Krisztus uralma alatt a föld betelik. Ez különösen azért nem lesz, mivel Isten a csecsemőket és a kiskorú gyermekeket megoltalmazza a haláltól, tehát mivel csecsemőhalandóság többé nem fogja lassítani az igazságos emberi nem szaporodását, míg a föld be nem telik. A föld benépesítéséhez végül az is hozzájárul, hogy a halottak az általános feltámadásban visszahozatnak sírjaikból.

[38] Befejezésül megállapíthatjuk, hogy az előbbi bekezdésekben megtárgyalt összes tények és kilátások összefüggnek a következő kérdéssel: vajjon a házasságon kívül élő keresztény most, a háború utáni világban a házasságon kívüliség vagy a házasság mellett döntsön-e? Az egyedüli vezető, amely által boldogító, áldott eredményekhez jutunk, a tökéletes bölcsesége isteni Igéje s ehhez tartoznak Pál apostolnak a házasságra vonatkozó tanácsai is. Aki Jehova Istennek és felkent Királyának, Jézus Krisztusnak a tetszését szeretné elnyerni, ezeket az Igéket a maga javára fordítja s minden észszerűséget és egészséges értelmet fel kell használjon, midőn saját ügyeit rendezi. Ám Istennek egész Igéjében egyetértés uralkodik arra vonatkozólag, hogy aki az élet útja mellett dönt, amely lehetővé teszi számára a világnak a terheitől való mentességet, az a jobbat választja. Az ilyen ennek eredményeképpen a jelenvaló háború utáni világban boldogabb lesz, mivel a Jehova Isten és az ő Királya, Krisztus Jézus királysága érdekében végzett szolgálatának nagyobb kiváltságait élvezi.

WTa. 1947 február 1.

37 Hogyan mutatja nekünk egy előképnek a jellege, hogy a helyzet milyen lesz közvetlenül Armageddon után, a Millennium kezdetén?

38 Milyen kérdésnek az eldöntésével foglalkoznak az összes ezt megelőző bekezdések? és milyen döntés vezet nagyobb boldogsághoz?

Gyalázkodás és lázadás Isten ellen

„Jehova király mindenkor s örökké: a pogányoknak el kell tűnniök földjéről.“ — 10. zsoltár 16.

JEHOVA Isten mindenkor és örökké a legfelsőbb kormányzat. Ő az egyedüli egyetemes Uralkodó. A számunkra láthatatlan és látható mennyei és földi teremtmények együtt és külön-külön az ő mindeneket felölelő hatalma alá kerülnek. Mintegy hatezer évvel ezelőtt egy lázadó mozgalom indult el, amely arra irányult, hogy Istent kiszorítsa mindenek feletti állásából és egyetemes tekintélyét megbuktassa. Ez nem ért el előmenetelt a siker felé, és nem is fog elérni soha, tekintet nélkül arra, hogy a mindenható Isten még meddig fogja ezt megengedni. Meggyőző bizonyítékaink vannak arra vonatkozólag, hogy ez a lázadó mozgalom a mennyben Kr. u. 1914-ben fegyveres felkeléssé alakult, s ezt itt a földön világot rengető látható események jelezték. Mindazonáltal változatlanul fennáll az a tény, hogy Jehova királyként uralkodik. A föld évezredeken keresztül az Isten elleni forrongó lázadás színhelye volt. Rövidesen arra lesz kényszerítve, hogy elismerje Isten egyetemes kormányzatát. Boldogok mindazok, akik ezt már most elismerik és összhangban élnek vele.

[2] Jehova még mindig megtűri, hogy az ellene irányuló lázadás legfőbb okozója tovább haladjon a maga útján. Ezért napjainkban bizonyos férfiak és nők számára fennáll az a nagy veszély, hogy bevonják őket ebbe az elvetemült mozgalomba és benne lesznek akkor is, midőn ez a mozgalom végül az összes lázadóknak Armageddonban való tömeges elpusztításánál szétzúzatik. Hogy az Úr Isten kipróbálja ezeknek a férfiaknak és nőknek iránta való hűségét, egészen eddig a háború utáni időig megengedte fennmaradását. Ez találó oka annak, hogy miért türte meg ezt a felforgató gonoszságot ilyen hosszú időkön keresztül míg végül az ő egyetemes felsőbbségét igazolja. Az ő igazolása minden hűséges teremtmény számára életet és örömet jelent. Ezért hangzik el most az időszerű parancs a 148. zsoltár 1-ben „Dícsérjétek Jehovát, minden nemzetek!“

[3] A következmények az ember számára mindig kedvezőbbek, ha Jehova Istent magasztalja, ahelyett hogy őt gyalázná vagy káromolná. A Szentírásban a gyalázás (káromlás) és lázadás szoros kapcsolatban állanak egymással. A **lázadás** (vagy felforgatás) fogalma olyan heves mozgalmat vagy zavargásra való felbujtást jelent egy államban vagy országban, amely még nem öltött egészen nyilt felkelési formákat. Ez izgatás egy kormánnyal szembeni elégedetlenségre vagy a törvényes tekintéllyel vagy hatósággal szembeni ellenállásra. Olyan viselkedés, amely nyilvánvalóan áruláshoz vezet, maga azonban még nem nevezhető árulásnak, mivel a nyilt cselekvés még hiányzik hozzá. A **gyalázás** ellenben olyan szó, melyet akkor használnak, ha valaki szóban vagy írásban becsületsértő kijelentést tesz

FEL

másvalaki ellen. A törvény szerint a **Libell vagy gúnyirat** szót olyan kijelentésnek vagy leírásnak a megjelölésére használják, melyet minden jogos ok vagy mentség nélkül hoznak nyilvánosságra. Megjelenhet nyomtatásban, kézírással, képekben, rajzokban vagy más látható jelekben, amelyeknek az a céljuk, hogy egy másik személyt nyilvános gyűlöletnek, megvetésnek vagy nevetségnek tegyen ki. A szélesebb értelemben vett **gúnyirat** olyan iratoknak képeknek vagy hasonlóknak a kiadását jelenti, amelyek gyalázó, áruló, lázadó vagy sértően ízléstelen természetűek.*

4 Az Úr Isten elleni lázadás szerzője és megszervezője természetesen az ő ellenfele és ellensége. A jellemző név, amelyet Isten Szent Igéje ennek az ellenkezőnek ad, **Sátán;** hisz ezt jelenti ez a név. Sátán volt ugyancsak az első, aki Istent szidalmazta és gyalázta, s ezért nevezi őt Isten Igéje **Ördögnek;** hisz ez a név gyalázót vagy rágalmazót jelent. Azt mondjuk tehát, hogy Sátán, az Ördög a lázadó gyalázkodásban vétkezett? Igenis, mégha ma a törvény a szóbeli kijelentést nem is mondja gúnyiratnak, hanem rágalmazásnak. Az olyan iratot vagy kiadványt azonban, amellyel egy személyt megrágalmaznak és amely arra irányul, hogy őt kihívja, izgassa s a gyalázatnak, gyűlöletnek, nevetségességnek vagy megvetésnek tegye ki, gúnyiratnak nevezik. Az a kijelentés vagy kiadvány esetleg igaz lehet; ha azonban álnokságból, gonosz szándékkal és minden megfelelő ok vagy mentség nélkül hozzák nyilvánosságra, akkor az a körülmény, hogy az igazságon kívül semmit sem tartalmaz, nem nyújt okvetlenül védekezési okot annak, aki ezért gyalázkodással vádolnak.

5 Sátánnak, az Ördögnek esetében az ő gyalázkodása nem csupán nélkülözte az igazságos alapot, hanem semmi oka vagy mentsége sem volt erre a gyalázkodásra és lázadásra. Csak a gonoszság és rosszakarat indította arra, hogy a nyilvános békét és a világegyetem jórendjét Jehova Isten ellen felkavarja. Isten ítélőszéke előtt és a bíráskodás irányvonalai szerint az ő gyalázásának minden pontja vádolható. Isten közbe is lépett, mivel egyetemes felsőbbségét, sőt az ő szent nevét érte gyalázat. Ha az első intézkedéseket figyelembe vesszük, amelyeket Isten a lázadó gyalázkodások ellen foganatosított, s azonkívül megvizsgáljuk az ilyen gyalázkodásokat elindító gonosztevő ellen kimondott ítéletét, akkor meglátjuk, hogy mennyire bolgasság napjainkban, ha az emberek, emberi kormányok és vallásszervezetek azt gondolják, hogy Jehova Isten elleni gyalázkodásokba és lázadásokba bocsátkozhatnak és amellett büntetlenek maradhatnak! Elegendő példát felsorol a Bibliha, s ezek azt mutatják, hogy az emberek, politikai kormányok és vallásos szervezetek a Jehova Isten elleni gyalázkodásukért és lázadásukért az isteni ítélőszék elé kerülnek. Ezek a példák mind az emberek, nemzetek és szervezetek figyelmeztetésére jegyeztettek fel a jelenkor számára s ebből a célból őriztettek meg. – I. Korinthus 10:11.

WTa. 1947. március 1.

* Lásd Webster „New International Dictionary"-jét, 2. kiadás, 1945.

A gyalázkodás és lázadás régebbi és még várható esetei

SÁTÁN, az Ördög az egyetemes Uralkodó, Jehova neve megrágalmazásának elindítására az emberek előtt egy színjátékot mutatott be. A láthatatlan Sátán a maga látható színészeként a kígyót használta fel, színjátékának hátteréként pedig Éden kertjének fáit. Ezt pedig azért tette, hogy Jehova Istent önző szarnoknak és hazugnak bélyegezze, mint aki megkísérelt, hogy korlátlan diktatúrát gyakoroljon a földi emberek felett. Sátán a félrevezetés és csalás szándékával indította arra a kígyót, hogy az asszonynak ezt a kérdést tegye fel: „Es valóban azt mondotta-Isten, hogy nem ehettek a kert minden fájáról?" Az asszony anélkül, hogy sejtette volna a kígyó részéről jövő csábítást, azt felelte, hogy Isten csak a kert közepén levő fáról mondotta: „Ne egyetek arról és ne is érintsétek azt, hogy meg ne haljatok." Ezután következett a közvetlen gyalázkodás, midőn a kígyó kimondotta a következő szavakat: „Semmiképpen nem haltok meg! De Isten tudja, hogy amely napon esztek belőle, megnyílik szemetek, és hasonlókká lesztek az istenekhez, akik különbséget tudtok tenni a jó és gonosz között." – I. Mózes 3:1–5, **Egy amerikai fordítás.**

2 Nemcsak a látható kígyó rágalmazta meg és gyalázta Istent ezekkel a szavakkal vagy ezzel a beállítással, hogy elégedetlenséget és engedetlenséget szítson az ő uralma ellen, hanem a kígyó mögött a láthatatlan Sátán, az Ördög bújt meg. Hogy ez tény és nem csupán képzelődés, azt kimutatja Pál apostol, midőn a kereszténveket a következő szavakkal óvja a Jézus Krisztus elleni hűtlenségtől: „Csak attól félek, hogy amiképpen a kígyó Évát félrevezette álnokságával, úgy a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől. Mert ha valaki jön és más Jézust hirdet, mint akit mi hirdettünk, vagy más szellemet vesztek, mint amelyet vettetek, vagy más evangéliumot, mint amelyet elfogadtatok – akkor csak tartsatok ki jól... Az ilyen emberek hamis apostolok, csaló munkások, akik Krisztus apostolainak az álarcát vették fel. Es nem is csoda, hisz maga Sátán is a világosság angyalának a maszkját veszi fel. Így nincs különösebb abban, ha az ő szolgái is felveszik az igazságosság szolgáinak a maszkját. De a végük olyan lesz, amilyenek a cselekedeteik." – II. Korinthus 11:3,4, 13–15, **Egy amerikai ford.**

3 Semmi igazság nem volt abban, amit Sátán Évának mondott. Az ő ravaszsága mögött rejlő gonoszsága abban mutatkozik meg, hogy Évát és Ádámot az egyetemes Uralkodó, Jehova Isten iránti engedetlenségre vezette és korai halálba juttatta. Azért mondotta Jézus az ő vallásos üldözőinek: „Ti az ördög atyától valók vagytok és atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Ez embergyilkos volt kezdettől fogva és nem állt meg az igazságban, mert nincsen benne igazság. Mikor a hazugságot mondja, a magáéból szól, mivel hazug ő és a hazugság atyja." (János 8:44) Midőn Jézus kijelentette, hogy az Ördög kezdettől fogva gyilkos, ezzel nem azt akarta mondani, hogy ezt a gyilkos Ördögöt Isten teremtette volna. Az ihletett Szentírás világosan azt mutatja, hogy ez a Sátán és Ördög néven ismert szellemi teremtmény lelezésének kezdetén, a Mindenható által történt megteremtése után szent, tökéletes szellemi teremtmény volt. A jövendölés következő szavai találók erre vonatkozólag: „Te, aki a tökéletesség képe volnál, telve bölcsességgel és tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál... Voltál oltalmazó, felkent kérub, és én tettelek téged azzá,... Tökéletes voltál utaidban attól a naptól, amelyen teremtettél, míg igazságtalanság nem találtatott benned." (Ezékiel 28:12–15, **Elberfeldi**) Ezekben a szavakban Isten tisztázza magát azzal a szemrehányással szemben, hogy Sátánt az Ördögöt ő hozta volna létre, kimutatván, hogy az „oltalmazó, felkent kérub" saját magát tette ördöggé az ő becsvágyó törekvése által, ami jogtalanságra vezette őt. Isten beszámol nekünk, hogy mikor találta az igazságtalanságot ezen a felkent kérubon: „Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcseségedet fényedben." – Ezékiel 28:17.

4 A felkent kérub Édenben megrontotta Istentől kapott bölcseségét, amennyiben a büszkeségnek és öncsodálatnak engedte át magát s azután emberfeletti ravaszságot alkalmazott, hogy Évát hazugsággal, gyalázással, rágalmazással Isten elleni lázadó cselekedetre csábítsa. Rögtön azután bekövetkezett Ádám és Éva halálraítélése. Ámde a romlott kérub, Sátán, az Ördög nem ennek az emberpárnak a halálára törekedett. Az ő törekvése nagyobbra irányult, hisz mit kezdhetett volna csupán két halott emberrel? Sátán a világegyetem feletti uralomban egyszerre Istennel akarta magát egyenlővé tenni, sőt lehetőleg Isten fölé akart kerekedni az egyetemes uralom gyakorlásában. Lázadóan beszélt Sátán Jehova kormányzata ellen, midőn azt mondotta Évának, hogy ő és Ádám az Isten törvénye iránti engedetlenség és a tiltott gyümölcsből való evés folytán olyanok lesznek, mint az istenek, akik maguk dönthetnek abban, hogy mi jó és mi rossz. Sátán felkelést szított Isten kormányzata ellen, és sikerült is Évában elégedetlenséget és megvetést ébresztenie ellene. Maga Sátán megvetette ezt a kormányzatot, elégedetlen volt és arra törekedett, hogy saját kormányzatot létesítsen, amelyben ő független lenne Istennel szemben és korlátlan hatalommal rendelkeznék az emberek felett. Ennek a lázadó céljának az elérése végett

1 Hogyan kezdődött Édenben a gyalázkodás Isten ellen?
2 Hogyan utal Pál arra, hogy ki követte el azt a gyalázkodást?
3 Miért volt az gyalázkodás? és ki teremtette ennek elkövetőjét?
4 Még miben vétkezett Sátán annakidején és hogyan?

FEL

a gyalázkodáshoz folyamodott, s a gyalázkodást és lázadást azóta mint a Jehova egyetemes felsőbbsége elleni elvetemült fegyvereket mindenkor együtt alkalmazták.

[5] Ennek a fénylő „felkent kérubnak" a lázadó szándékát Isten prófétai igéje Ésaiás 14:12–15-ben leplezi le: „Hogyan estél le az égről, fényes csillag, hajnal fia? Levágattál a földre, aki népeken tapostál! Holott te ezt mondtad szívedben: Az égbe megyek fel, Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet... Föléjük hágok a magas felhőknek és hasonló leszek a Magasságoshoz. – Pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe!" Sátán, az Ördög arra szolgáló eszközül, hogy a földet körülvevő felhők fölé, a Magasságos Isten földfeletti kormányzatához hasonló mennyei kormányzatra kerülhessen fel, a földön Bábelt létesítette. Azért használja a Biblia Babilon vallásos-politikai szervezetét Sátán egész mennyei és földi szervezetének jelképéül. Babilon így versenytársa az isteni uralomnak.

BABILON, AZ ANYARENDSZER

[6] Ha hiszünk a Bibliában, őszintén el kell ismernünk, hogy az emberek összes politikai és vallásos rendszereinek gyökere és alapja az ókori Babilonban van. Ez nem jelenti a mai politikai és vallásos rendszereknek a lázadó gyalázását, annyira nem, mint ahogy a nekünk felvilágosítást nyújtó Biblia sem jelenti az újkori politikai kormányok s egyház-állam-rendszerek gyalázását. Valóban, ha másként nyilatkoznánk, akkor Isten elleni lázadó gyalázkodást követnénk el s ezért Jehova számadásra vonna bennünket. Keresztényekről s zsidókról egyaránt feltételezzük, hogy hisznek a Biblia ó-héber iratainak. Ezek az iratok ismertetik velünk azt az üzenetet, hogy a vízözön előtt, Nóé napjaiban a földön létező emberi kormányzatok és vallásos rendszerek romlottságuk, erőszakosságuk és káromlásaik miatt elpusztultak. Ugyanezek az iratok összes olvasóik előtt feltárják, hogy Babilont, az emberek-alkotta első politikai kormányt a vízözön után a földön a többi politikai-vallásos rendszer mintájaként szervezték meg, amely rendszerek nem sokkal azután következtek. Itt egyszerűen ismertetjük, amit a Szentírás az I. Mózes 10:8–12-ben mond: „Khus volt az apja Nimródnak, aki az első önkényuralkodó **(rev. Zürcher B.:** erőszakos uralkodó) a földön. Hatalmas vadász volt az ÚR szemében; azért mondják: ‚Mint Nimród hatalmas vadász az ÚR előtt'. Az ő királyságának kezdete volt Babilon, Erek, Akkád és Kálnéh Sineár földjén; erről a területről vonult elő azután Asszíriába és felépítette Ninivét, Rehobothlt, Kalâht és Resent, a nagy várost, amely Ninivé és Kalâh között fekszik.' **(Egy amerikai ford.)** A kereszt Ninivében szent szimbolummá lett.*

[7] Merné-e állítani valamely bibliahívő zsidó vagy keresztény – tekintettel Babilon és Ninivé ismert történelmére, valamint Ésaiás most említett szavaira, amelyek „Babilon királyának" (Ésaiás 14:4) szólnak –, hogy Nimródot Jehova Isten iktatta volna be Babilonba mint önkényuralkodót, erőszakos uralkodót vagy királyt? Isten rendelte volna Nimródot mint „felső hatalmasságot", akinek Nóé, Sém, Ábrahám és Isten más szolgái alá kellett rendeljék magukat, akár jó, akár rossz volt az? Hogy Nimród hatalmas vadász volt az ÚR szemében', az egyáltalán nem jelenti az ő jóváhagyását az Úr részéről. Az **Elberfeldi Biblia** ezt mondja az I. Mózes 10:9, 10-ben: „Ő hatalmas vadász volt Jehova előtt; azért mondják: mint Nimród, hatalmas vadász Jehova előtt. És az ő birodalmának a kezdete Bábel volt" stb. A „Jehova előtt" szavak itt jelentik „Jehovát megelőzve", „Jehova ellen" vagy „Jehovával való ellenkezésképpen". Így magyarázza ezt McClintock and Strong vallásos **Cyclopaedia**-ja a 7. kötet 109. oldalán az első hasábban; továbbá így magyarázza a zsidó Jonathán-féle Targum és a jeruzsálemi Targum, valamint Josephus zsidó történetíró.* – Hasonlítsuk össze ezekkel I. Mózes 6:11-et.

[8] Nimród kormányzata és uralma lázadást jelentett Jehovának az egész föld feletti igazságos, jogszerinti uralma ellen. Úgyszintén az a közmondás is, melyet az ő követőinek és politikai utánzóinak a dicséretére szoktak mondani, tudniillik: „Mint Nimród, hatalmas vadász Jehova előtt", Jehova gyalázása volt. Ez fényt derít arra, miért állították, hogy Nimród az ő halála után nem volt halott, hanem istenként tovább élt a láthatatlan világban, és istenségre magasztalták fel. Semmi kétség sem fér ahhoz, hogy a hatalmas vadász, Nimród az ő Babilon feletti királysága folyamán megengedte, sőt megkövetelte, hogy alattvalói imádják őt Jehova helyett, akivel Nimród ellenkezett. Ilymódon kapcsolta össze Nimród a vallást az ő uralmával. Önmagát Babilon vallásos fejévé tette és így a vallást egyesítette az állammal.

[9] Nimród példáját politikai és vallásos téren azóta számtalan pogány uralkodó utánozta, még az úgynevezett „keresztény időszámítás" idején is és megjegyzésre méltóan Rómában. A római birodalom „aranykorszakában" uralkodó Augusztus császár a „keresztény időszámítás" tizennegyedik évében halt meg. Halálakor az istenek közé számították, s templomokat és oltárokat létesítettek tiszteletére. Klaudiusz császár, a hírhedt Néró elődje Kr. u. 54-ben halt meg, s őt szintén istenségre emelték, sőt szobrokat építettek neki, amelyeket imádattal tiszteltek. Legalábbis a pogány uralkodóknál Sátán, az Ördög igyekezett teljesíteni ígéretét: „Olyanok lesztek mint az istenek", azaz mint a pogány vallásos intézmények istenei! Ez lázadást jelentett Jehova Isten ellen, mivel az embereket elvonta az igazi istenimádattól és az ő egyetemes felsőbbsége iránti ragaszkodásától.

[10] Két és fél évszázaddal később Konstantin tette magát római császárrá. Felvette a Pontifex Maximus címet, ami „legfőbb papot" jelent, hogy a birodalom minden vallásos tevékenysége felett felügyeletet gyakoroljon. Kr. u. 325-ben élén állott a niceai zsinatnak, melyet a vallásos béke érdekében hívott össze. Ott adta ki Konstantin császár mint Pontifex Maximus azt a rendelkezést, hogy a szentháromság tana, **három isten egy személyben,** hittantételül legyen azok között, akik keresztényeknek vallják magukat. Konstantin ezt a vallásos rendeletet az állam fegyverével hajtotta végre. Annak az állításának az alapján, hogy ő mestere a kereszténységre, saját személyével mint összekötő tag által összekapcsolta az egyházat az állammal. Elég éleseszű volt ahhoz, hogy a politikai államfő személyét bizonyos szentséggel vegye körül, s ez őt sérthetetlenné és a birodalom minden alattvalója számára érinthetetlenné tegye.

[11] Gratianus, aki Kr. u. 378-ban lett császárrá, nem volt hajlandó viselni a Pontifex Maximus címét és hivatali jelvényét, bár ezt addig olyan méltóságnak tekintették, amely a császár hivatalával elválaszthatatlanul össze van kötve. Jóllehet Gratianus, a politikus nem volt hajlandó a „pontifex maximus" címet viselni, mivel az pogány eredetű volt és keresztényhez nem illett, Róma katolikus püspöke, Damasus pápa, Gratianus császár kortársa mégis – úgylátszik – elsőként gyorsan felvette ezt a címet. Ennek következtében használta Eusebius Hieronymus, akit Damasus pápa a Bibliának latinra való fordításával bízott meg, a **pontifex** kifejezést a latin Vulgata-Bibliában s alkalmazta Jézus Krisztusra. Ha tehát a római pápák a pogány **pontifex maximus** cím alatt ténykednek, akkor bizonyára nem Jehova Istent szolgálják és magasztalják, hanem azt, aki a „pontifex maximus"-i hivatalt bevezette, tudniillik „e világ istenét".

[12] Ezért nem csodálkozunk azon, hogy a pápát mint a mindenható Isten földi képviselőjét „Isten helytartójának" nevezik, s hogy a római katolikusok a bíboros kollégium által „létesített" pápának adórnak azzal a tisztelettel, imádattal és címmel, amely az élő és igaz Jehova Istent illeti meg.** Ennek a viselkedésnek lázadó voltát az Ésaiás

* Lásd Layard: „Nineveh and Babylon", 211. oldal, „Nineveh and Its Remains", 2. kötet, 170. és 346. oldalait.

* A Jonathán ben Uzziel-féle Targum mondja: „A világ megalapítása óta nem találtak Nimródhoz hasonlót, olyan hatalmast a vadászatban és az Úr elleni lázadásban."
A jeruzsálemi Targum mondja: „Hatalmas volt a vadászatban (vagy rablásban) és az Isten előtti bűnben; mert ő az emberek fiainak a vadásza volt az ő nyelveik szerint; így szólt nekik: ‚Hagyjátok el Sém vallását és ragaszkodjatok ahhoz, melyet Nimród vezetett be'."
Lásd szintén Josephus: „Antiquities of the Jews", 1. kötet, 4. fejezet, 2. és 3. bekezdés.

** Idézzük: „A következő, amit ‚adoráció'-nak (imádatnak) neveznek, még most is része azoknak a ceremóniáknak, melyek kapcsolatban állanak az új pápa beiktatásával. A feherbe öltözött, csillogó gyémántokkal teleaggatott, piros cipőt viselő, csatokként arany keresztekkel ellátott pápát az oltárhoz kísérik, ahol letérdel. Azután – felemelkedik a pápa, fején mitrával (püspöksapkával), a bíborosok az oltártrónra emelik, hogy ott üljön. A püspökök egyike térdre borul és a „Te Deum" (Téged Isten, dicsérünk) éneklése kezdetét veszi. Közben a bíborosok sorba csókolják a pápa lábait, kezeit és arcát.' Egy emlékérmen, amely a pápai pénzverdében készült s ezt a ceremóniát ábrázolja, a következő szavak olvashatók: ‚Akit választanak, azt imádják'." – „Az idő elérkezett!", 305. oldal, 1. fejezet (1889).

5 Hogyan mutatja meg nekünk Ésaiás Sátán lázadó szándékát?
6 Hol találjuk meg korunk összes politikai és vallásos rendszerének alapját? és miért?
7 Milyen értelemben volt Nimród hatalmas „Jehova előtt"?
8 Milyen természetű volt Nimród kormánya és uralma?
9 Hogyan utánozták Nimród példáját Rómában?
10 Hogyan kapcsolta össze Konstantin császár az egyházat az állammal?
11 Ki vette fel bizonyos időben a „pontifex maximus" címet, és kinek a szolgálatában?
12 Hogyan mutatkozik meg a pápa lázadó volta az Ésaiás 42:8 és az I. Korinthus 8:4–7 világánál?

FEL

42:8-ban feljegyzett isteni kijelentés világánál felismerhetjük: „Én vagyok Jehova, ez a nevem és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak." Azok a keresztények, akik e lázongó világ közepette hűek és odaadók maradnak a világegyetem Legfelségesebbje iránt, az apostolnak az 1. Korinthus 8:4–7-ben feljegyzett szavaival összhangban járnak el: „Tudjuk, hogy a bálvány semmi a világon, és hogy nincs más Isten, csak egy. Mert bár vannak is úgynevezett istenek, akár az égben, akár a földön (aminthogy sok isten van és sok úr), nekünk mindamellett egy Istenünk van, az Atya, akitől van minden, és akiért vagyunk mi; és egy Urunk van, Jézus Krisztus, ki által van minden, és aki által vagyunk mi. De nem mindenkinek van [ez az] ismerete." **(Katolikus Káldi Biblia)** Az olyan vallásos uralkodó, aki magát kereszténynek vallja s ugyanakkor nem jár el e szerint az apostoli előírás szerint, a Jehova Isten és az ő Krisztusa elleni gyalázkodásban vagy káromlásban és lázadásban vétkes és nagy gyalázatot zúdít Istenre és Krisztusra.

EGY GYAKRAN HASZNÁLT TRÜKK

[13] A Sátánnak, e világ istenének befolyása alatt álló emberek rendszerint ahhoz a kedvenc trükkhöz folyamodnak, amely abban áll, hogy Jehova hű szolgáit éppen azokkal a dolgokkal vádolják, amelyekben ők maguk vétkesek Isten előtt, tudniillik gyalázkodással és lázadással. A Szentírás rengeteg példát sorol fel, amelyeknek rövid megvizsgálása most célszerűnek látszik. Mivel itt Jehova Isten egyetemes felsőbbségéről van szó, ezeket a példákat megtaláljuk már a sok évszázaddal ezelőtti kor történelmében, a Krisztus előtti időkben. Az elsőnek említett példa a Krisztus előtti hetedik századba esik. A vádlott ebben az esetben Jehova próféta, Jeremiás. És kik az ő vádlói? Ne rémüljetek meg, kérünk, ha a Biblia arról számol be, hogy ezek Jeruzsálem papjai és próféták voltak: „Es így szóltak a papok és a próféták a fejedelmeknek és az egész népnek: Halálra méltó ez az ember, mert e város ellen prófétált, mint fületekkel hallottátok." (Jer. 26:11) Az itt említett „város" Jeruzsálem, a híres szent város volt a templommal, melyet Salamon király épített. Ha tehát Jeremiás ezek ellen a „szent" dolgok ellen beszélt, vétkesnek látszott mind a gyalázkodásban, mind a lázadásban, hisz a papok és a királyi kormány bennfoglaltattak. Jeremiás mégis így beszélt. A Jeremiás 7:6–18-ban leírja ez a próféta, hogy mit mondott, midőn ott állt a templom ajtajában:

[14] „Ime, ti hisztek a hazug beszédeknek haszon nélkül (**Elberfeldi:** amelyek semmit sem használnak)! Hiszen loptok, öltök, paráználkodtok, hamisan esküsztök, a Baálnak áldoztok és idegen istenek után jártok, akiket nem ismertek, azután eljöttök és megálltok előttem e házban, amelyet az én nevemről neveznek és ezt mondjátok: Mentve vagyunk! hogy ugyanazokat az utálatosságokat cselekedhessétek! Vajjon latrok barlangjává lett-e ez a ház előttetek, amelyet az én nevemről neveznek? Imé, én is látok, azt mondja Jehova. Mert menjetek csak el az én helyemre, amely Silóban van, ahol először laktam nevemmel, és lássátok meg, mit cselekedtem azzal népemnek, Izráelnek gonoszsága miatt! Most pedig, mivel mindezeket a cselekedeteket megcselekszitek, – azt mondja Jehova – és mivel szüntelen szóltam és szóltam nektek, de nem hallottátok, kiáltottam nektek, de nem feleltetek: azért úgy bánok e házzal [a templommal], melyet nevemről neveznek, amelyben ti bizakodtok és e hellyel, amelyet nektek és atyáitoknak adtam, amint Siló val cselekedtem. És elvetlek titeket színem elől, amint elvetettem minden atyátokfiát, Efraim minden ivadékát [Kr. e. 740-ben] És te ne imádkozzál e népért, se ajjszót, se könyörgést ne emelj értük, és nálam közbe ne járj, mert én nem hallgatlak meg téged! Nem látod, mit cselekeznek ők Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin? A fiúk fát szedegetnek, az atyák gyujtják a tüzet, az asszonyok pedig dagasztanak, hogy az ég királynőjének kalácsot készítsenek, és az idegen isteneknek italáldozattal áldozzanak, hogy engem felingereljenek."

[15] Mivel a fenti szavak nyilvánosan, közvetlenül a szent városban, Jeruzsálemben, sőt mi több, a templom területén hangzottak el, nem szolgáltak arra, hogy általános izgalmat és forradalmat támasszanak és népcsődületet idézzenek elő? Éppen ez történt. A Szentírás így számol be erről: „Amint elvégezte Jeremiás a beszédet, amelyet Jehova parancsa szerint az egész népnek kellett mondania, megragadták őt a papok, a próféták és az egész nép e szavakkal: Halállal kell lakolnod! Miért prófétáltál Jehova nevében e szavakkal: olyan lesz e ház, mint Siló, és e város elpusztul, lakatlanná lesz. És összegyűlt az egész nép Jeremiás ellen Jehova házában." (Jeremiás 26:8, 9) Egyesek így szólnak: Természetesen ez a nyilvános felháborodás, ez a vallásos zendülés azt bizonyítja, hogy Jeremiás szavai lázadó gyalázkodás voltak, amely Jeruzsálem királyságát rossz hírbe keverte, a templomi papoknak, vallás-prófétáknak és templomlátogatóknak a vallásos érzését pedig megsértette. Noha Jeremiás az igazságot beszélte, midőn azt mondotta, hogy a templomot latrok barlangjává tették, lopnak, gyilkolnak, paráználkodnak, hamisan esküsznek, a Baálnak áldoznak a pogányok isteneit imádják és kalácsot készítenek az **ég királynőjének;** az ott tapasztalt vallásos elvakító munkával szembeszálló Jeremiásnak joga volt ahhoz, hogy ezt nyilvánosan ismertesse? Igazságos oka és mentsége volt-e arra, hogy ezekről a dolgokról a fővárosban szabadon és nyiltan beszéljen?

[16] Jeremiást ebben az esetben a gyalázkodásnak, káromlásnak és lázadásnak mindenféle vádjától mentesíti az a körülmény, hogy maga Jehova Isten küldötte ki őt és parancsolta meg neki, hogy a templom udvarában, ahol a vallásoskodók hallhatták szavait, így beszéljen az ő nevében. Aminek hirdetését a Legfelségesebb Isten az ő tanújának megparancsolta a földön, az nem lehetett sem gyalázkodó, sem lázadó, hisz Isten semmiesetre sem fog gyalázkodóan és lázadóan fellépni önmaga ellen. Azonkívül ezek a templomlátogatók mindannyian Isten szövetséges népének és az ő imádóinak vallották magukat. Minthogy tehát Jeremiás szavuknál fogta őket, azért helyes és következetes eljárás volt, hogy Isten parancsára mindezt megmondta nekik. Jeremiás nem gonosz szándékkal beszélt, hanem Isten iránti engedelmességből. Hogy Isten igazolta éleshangú üzenetét, mivel az az ő parancsára hangzott el, annak bizonyítására a következő szavak szolgálnak:

[17] „Jójákim uralkodásának kezdetén, aki fia volt Józiásnak, Júda királyának, ezt a szót mondotta Jehova: Ezt mondja Jehova: Állj Jehova házának udvarába és mondd el Júda minden városából azoknak, akik imádkozni jönnek az ő házába, mind azokat az igéket, amelyeket parancsoltam neked, hogy mondd el nekik. Egy szót se hagyj el! Hátha szót fogadnak és mindenki megtér az ő gonosz útjáról s akkor megbánom a veszedelmet, amelyet nekik okozni szándékoztam tetteik gonoszsága miatt. És mondd meg nekik: Így szól Jehova: Ha nem hallgattok rám, hogy törvényem szerint járjatok, amelyet elétek adtam, hogy hallgassatok a prófétákra, az én szolgáimnak beszédére, akiket én küldöttem hozzátok és pedig jó reggel küldöttem, de nem hallgattatok rájuk: akkor e házat hasonlóvá teszem Silóhoz [ahonnan elrabolták a szövetségládát, Isten jelenlétének szimbolumát], e várost [Jeruzsálemet] pedig a föld minden nemzetének átkává. A papok és a próféták, valamint az egész község pedig hallotta Jeremiást, amint ezeket az igéket mondotta Jehova házában." – Jer. 26:1–7.

[18] A bíróság előtt Jeremiás előadta védekezését, miután a papoknak és prófétáknak ellene irányuló vádja elhangzott. Az eljárás megszüntetését kérte azzal az indokolással, hogy ő Isten utasítására beszélt. Jehova utasította őt a prédikálásra s ő engedelmeskedett; a magukat Isten tisztelőinek valló izráeliták pedig kötelesek voltak meghallgatni őt. Ha az ő szavaira figyeltek volna, ez csak javukra szolgált volna. „Erre Jeremiás mind azoknak a fejedelmeknek és az egész népnek így szólt: Jehova küldött engem, hogy prófétáljak e ház ellen és e város ellen, mind e szavakkal, amelyeket hallottatok. Most hát javítsátok meg utaitokat és cselekedeteiteket, és hallgassatok Jehovának, a ti Istenteknek szavára és Jehova megbánja azt a veszedelmet, amelyet fenyegetett titeket. Én magam pedig íme, kezetekben vagyok: tegyetek velem úgy, amint jónak és helyesnek látjátok. De vegyétek jól fontolóra, hogy ha megöltök engem, ártatlan vér száll rátok, e városra s ennek lakosaira, mert bizony Jehova küldött engem hozzátok, hogy füleitekbe mondjam mind ezeket a szavakat." – Jeremiás 26:12–15.

---

13 A világi emberek milyen kedvenc trükkhöz folyamodnak? s miért van Jeremiás esete például idézve?
14 Milyen szavakat használt Jeremiás, amelyeket mint lázadókat fogták fel?
15 A Jeremiás szavai után következőkre való tekintettel mit kérdeznek bizonyos személyek azokra a szavakra vonatkozólag?
16 Mi menti fel Jeremiást az ellene emelt vádak alól?
17 Mit mutat a Jeremiás 26:1–7-ben feljegyzett beszámoló?
18 Mit mondott Jeremiás a bíróság előtt a maga védelmére?

FEL

[19] Jeremiásnak az összeesküvő gyalázkodás alaptalan vádja miatt való megölése nem javította volna meg a dolgokon, csak növelte volna annak a gyalázkodásnak és lázadásnak a vétkét, amelyet az izráeliták az Úr Isten ellen elkövettek, s őket és szent városukat Jehova tanújának ártatlan vérével szennyezte volna be. Így Jeremiás ez után a figyelmeztetés után nem bolygatta tovább ezt az ügyet. De mit tettek azután Jeruzsálem politikusai? Megijedtek-e és csatlakoztak azokhoz a papokhoz, hamis prófétákhoz és a fanatikus néphez, vagy pedig a tényállás szerint döntöttek az ügyben, s nem vették figyelembe, hogy Jeremiás Jehova tanúja volt? Ha napjainkban a politikusok és bírák ítéletet kell hozzanak a Jehova gyalázása és a zendülés miatti váddal kapcsolatban, melyet a papok, prédikátorok és egyesületi akciók felbujtására emeltek, akkor jól tesszük, ha figyelembe vesszük, hogy a Jeremiás esetét tárgyaló emberek hogyan döntöttek. A Jeremiás ellen felhozott vádak megítélésében két egymással ellenkező jogi példát követhettek. Az egészséges emberi értelem és a józan ítélőképesség győzött és segítségükre volt, hogy a helyes jogi példát kövessék. „Erre így szóltak azok a fejedelmek és az egész község (Elberfeldi: az egész nép) a papoknak és prófétáknak: Nem méltó ez az ember a halálra, mert Jehovának, a mi Istenünknek nevében szólt nekünk." Hallgassuk meg itt a körültekintő véneket, akik Jeremiást védték:

[20] „Majd felkeltek az ország vénei közül némely férfiak és így szóltak az egész összegyűlt néphez: A moreseti Mikeás próféta Ezékiásnak, Júda királyának idejében és így szólt egész Júda népének: Ezt mondja a Seregek Jehovája: a Sion megszántatik, mint szántóföldet, Jeruzsálem elpusztul és a ház (a templom) hegyei erdő növi be. Mentette-e hát őt Ezékiás, Júda királya és az egész Júda? Nem félte-é ő Jehovát? Nem könyörgött-é Jehovának? és Jehova is nemde megbánta a veszedelmet, amellyel fenyegette őket? Hát mi [magunkra Ezékiás példáját] ilyen nagy veszélyt vonnánk lelkünkre?"

[21] Valószínűleg a Jeremiás vérére szomjazó vallás-vének voltak azok, akik az ellenkező érvelést felhozták az ő halála mellett: „Volt egy másik ember is, aki Jehova nevében prófétált: Úriás, Semája fia, Kirját-Jearimból, s az is prófétált e város ellen és e föld ellen egészen Jeremiás beszéde szerint. Mikor Jójákim király, minden harcosa és minden fejedelme meghallotta az ő beszédeit, halálra keresette őt a király, de Úriás értesülve a dologról, megijedt, elmenekült és átment Egyiptomba. És Jójákim király embereket küldött Egyiptomba, Elnátánt, Akbor fiát és más férfiakat vele együtt Egyiptomba. Ezek kihozták Úriást Egyiptomból és Jójákim király elé vitték s ez megölette őt fegyverrel, holttestét pedig a köznép (Amerikai Stand. ford.: a közönséges nép) temetőjébe vetette." (Jer. 26:16–23) Jójákim király uralkodása éppen megkezdődött. Ha tehát egyes vének amellett érveltek, hogy Jeremiásnak a gyalázkodás és lázadás miatt meg kell halnia, nem tudhatták, milyen vége lesz a királynak azért, hogy Úriás prófétát megölte. Míg Isten az irgalmas Ezékiásnak tizenöt évvel meghosszabbította az életét és tisztességes halállal békében halt meg, addig a gyilkos Jójákim király Nabukodonozor babiloni uralkodó megszállása alá került és erőszakos halállal halt meg. Az ő temetése egy szamárnak a temetéséhez hasonlíttott, melyet Jeruzsálem kapuin kívül földelnek el.

[22] Azonkívül tizenegy évvel később beteljesedtek Jeremiás szavai azokon, akik őt lázadó gyalázkodással vádolták. Jeruzsálemet pedig a templommal együtt még Silónál is jobban elpusztították Nabukodonozor seregei. (Jer. 22:18, 19; II. Krón. 36:5–8, 14–21) A hűtlen Jeruzsálemnek ez a lerombolása a kereszténységnek és vallásszervezetének a „mindenható Isten nagy napjának csatájában", Armageddonban való megsemmisítését szemléltette. – Jelenések 16:14–16.

[23] Legalább egy olyan fejedelem volt, aki nem befolyásoltatta magát a papok által. Jeremiást ez kétségtelenül felmentette a gyalázkodás és lázadás vádja alól. Az isteni feljegyzés így hangzik: „Ahikám, Sáfán fia azonban erőteljesen Jeremiás mellé állt, hogy ne adják őt a nép kezébe halálra." Gedáliás, Ahikám fejedelem fia túlélte Jeruzsálem pusztulását. Jeremiás pedig, aki nem menekült el Uriáshoz hasonlóan, szintén túlélte. – Jeremiás 26:24; 39:8–14.

TÖRVÉNYTELEN ÓVINTÉZKEDÉSEK

[24] Sátánnak azzal, hogy Jeremiást és Jehova más tanúit a vallás uralma és befolyása alatt álló politikai állam elleni gyalázkodással és lázadó összeesküvéssel vádoltatja, az a célja, hogy eltüntesse őket az útból. Meg akarja akadályozni, hogy ezek továbbra is Isten elhatározása mellett tanúskodjanak. Az esetet politikai ügynek tünteti fel, hogy az állammal konfliktusba keverje őket. Sátán gyűlöli mindazokat, akik nem tekintenek fel reá és politikai szervezetére mint a „felső hatalmasságokra" s akik nem tartanak vele a világuralomra törő önző törekvésében. Ezeknek a hű hirdetési munkáját és a Legfelségesebb Istenhez való ragaszkodását az ellene és gonosz világa elleni gyalázkodásnak és zendülésnek tekinti. Gyakran a következő taktikát alkalmazta: Megvádolja őket felforgató tervekkel, s állítólag hogy megakadályozza ezeknek nyílt tettekké való fejlődését, elnyomja őket, elrabolva szabadságukat és jogaikat, bebörtönzi vagy éppen megöli őket. Egy régi példát találunk erre Egyiptomban, éspedig bizonyos idővel József halála után, aki először fogságban volt, azután főminiszter lett és csupán fáraó állt felette.

[25] Olyan fáraó került a trónra, aki nem vette tekintetbe a nemzetnek azt a jólétét, amelyet a zsidó József teremtett. Amikor ez a fáraó látta, hogy Jehova héber imádói hogyan szaporodtak, azzal vádolta meg őket, hogy fegyveres támadást szerveznek Egyiptom kormánya ellen arra az esetre, ha ez ellenségeivel háborúba keverednék. Ez a fáraó Hitlerhez hasonlóan ezt a kohelt vádat használta fel arra szolgáló mentségül, hogy Jehova imádóinak ezt a nemzetségét kiirtsa. „Ez így szólt népének: Ime az izraeliták népe nagyobb és hatalmasabb nálunk; rajta, bánjunk okosan vele, mert különben túlsúlyba jut és ha háború tör ki, ő is ellenségünkhöz pártol, harcol ellenünk és kivonul az országból. Robotmestereket rendeltek hát fölébük, hogy nehéz munkákkal sanyargassák őket." Mivel az izraeliták szaporodása a robotmunka ellenére sem csökkent, fáraó azután elrendelte, hogy az izraelita gyermekeket rögtön születésük után öljék meg. (II. Mózes 1:8–22) A fáraó ördögimádó volt. Azok az indokolások, amelyeknek alapján egy bizonyos faj ellen ilyen pártos, igazságtalan intézkedéseket adott ki, semmis és koholt volt. Ez nem volt más, mint az Ördögnek arra irányuló terve, hogy Jehova kiválasztott népét kiirtsa.

[26] Mintegy ezer évvel később, vagyis Kr. e. a tizenhatodik században, egy másik eset állott elő, amelyben a lázadás hamis vádját arra használták, hogy zavarólag avatkozzanak bele Jehova szolgáinak a munkájába. Júdának egy hű maradéka éppen visszatért a babiloni fogságból, hogy újra felépítse a templomot Jeruzsálemben. Ez a maradék Zorobábel helytartó és Józsua főpap alatt nem volt hajlandó arra, hogy a pogány vallásoskodóknak valami részt juttasson a templom építésében, hogy be ne szennyezzék azt. Ebből az okból kifolyólag határozták el a pogány ellenségek, hogy a templomépítést a császári kormány által teljesen leállítják. Ezért levelet írtak s abban Ahasvérus vagy I. Artaxerxesz uralkodó előtt helytelen színben tüntették fel a dolgot. Nagy hazafiaknak adták ki magukat, mint akik hűségesen ragaszkodnak a kormányhoz, a zsidó templomépítőket pedig ugyanakkor lázadókként tüntették fel. Artaxerxesz uralkodóhoz intézett levelük többek között a következőket mondja Jeruzsálemről: „Vegye tudomásul a király, hogy ha ez a város felépül s a kőfalak elkészülnek adót, illetéket és vámot nem fognak fizetni, úgy hogy a királyi jövedelmet fogják károsítani. Most, mivel az udvar szolgálatában állunk s éppen azért a király károsodását nem illik elnéznünk, ezért küldjük e jelentést s tudatjuk a királlyal, hogy nézzen utána valaki atyáid történetkönyveiben. Meg fogod találni a történetkönyvekben és meggyőződöl róla, hogy ez a város lázadó és királyokat és tartományokat megkárosító város volt, hogy régtől fogva LÁZADÁSOK történtek benne s ezért is pusztíttatott el ez a város."

[27] Artaxerxesz erre a levélre válaszul nem keresette ki az állami törvénykönyvekben a feljegyzést a hű zsidó Dánielről, aki Méd-Perzsia főminisztere volt, sem nem keresette elő Kóresz királynak a templom újjáépítésére vonatkozó változhatatlan rendeletét. Ezért írta vissza nekik:

---

19 Két út közül melyiket választhatták a bírák Jeremiás esetében?
20 Milyen jogi példát hoztak fel a körültekintő vének?
21 22 a) Milyen ellenkező jogi példát idéztek más vének? b) A dolgok milyen alakulása mutatta, hogy melyik jogi példa volt helyes?
23 Melyik fejedelem tett lépéseket Jeremiás életének megmentésére?
24 Hogyan kíséreli meg Sátán, hogy végetvessen Jehova tanúi munkájának?
25 Az ilyen eljárásnak milyen példáját találjuk Egyiptomban?
26 Hogyan járták el mintegy ezer évvel később azok, akik a templom újjáépítése ellen harcoltak?
27 Mit írt vissza erre Artaxerxesz király? és hogyan semmisültek meg később levelének hatásai?

FEL

„És miután megparancsoltam, hogy nézzenek utána a dolognak, úgy találták, hogy ez a város régtől fogva lázadozott a királyok ellen és hogy pártütés és LÁZADÁSOK történtek benne... Most hát parancsoljátok meg, hogy akadályozzák meg e férfiakat a város továbbépítésében, míg tőlem parancs nem jön." (Ezsdrás 4:1–21) Ilyen paranccsal felszerelve ezek az ellenségek kikényszerítették a templomi munka beszüntetését. A zsidó maradék azonban végül felvette a jogi harcot a Jehovával szemben fennálló kötelezettségekért és jogokért és keresztülvitte, hogy az ügy egészen II. Dárius király legfelsőbb bíróságához jutott. Ismertették az igazi tényállást s a kormány rövidesen azt állapította meg, hogy ez az igazság. Akkor azután a templomépítést újból megkezdték s azt teljesen befejezték, mindazok gyalázatára, akik „lázadást" kiáltoztak. – Ezsdrás 5. és 6. fejezet.

[28] Dánielt az imént említettük. Ő ellene is politikai természetű vádat emeltek gonosz ellenségei. I. Dárius király Dánielt főminiszterévé tette a Méd-Perzsa birodalomban. A birodalom vezető tisztviselői ki akarták szorítani Dánielt elnöki hivatalából, mivel gátat vetett üzérkedéseiknek és zsarolásaiknak. Mivel ismerték Dánielnek Jehova imádatában való törhetetlen hűségét, kitervezték, hogy ezt csapdának használják fel ellene, hogy Dánielt olyan helyzetbe juttassák, amelyben látszólag a birodalom uralkodója elleni lázadásban vétkezik. Igy szóltak: „Ebben a Dánielben semmi okot sem találunk a vádra az ő istentiszteletén kívül." (Dániel 6:6, **Schlachter**) A törvény leple alatt gonoszságot szőttek, hogy Dánielnek Istenhez való imádkozását a törvény szerint az istenített uralkodóval, I. Dáriussal szemben való lázadásnak és hűtlenségnek bélyegezhessék. Ebben az „egyetemes felsőbbségre vonatkozó próbában Dániel úgy választott, hogy Jehovát mint az egyetemes felsőbbséget és az imádat Istenét tiszteli. Dánielt az Isten iránti hűségéért az oroszlánok vermébe vetették; az oroszlánok vermében való éjszakai megoltalmazása azonban azt bizonyította, hogy nem vétkes a Dárius király elleni lázadásban. Nyilvánvalóvá tette azt az elvetemült elhatározást, amely a lázadás ellen gonoszul kovácsolt törvény mögött rejtőzött. Ennek a törvénynek a szerzőit azért az oroszlánok elé vetették, a mindenható Isten pedig megengedte, hogy az oroszlánok felnyissák torkukat s darabokra szaggassák őket és csontjaikat összetörjék.

[29] Dániel három héber fogolytársa már ez előtt az esemény előtt nem volt hajlandó leborulni és az arany állóképet isteníteni, melyet Nabukodonozor király Babilonban felállított. Jehova iránti hűségüket lázadásként ítélték el, mivel a király vallásos rendeletét nyilvánosan rossz hírbe keverték. A káldeusok, az akkori papi osztály a zsidóknak arra irányuló vonakodását, hogy áthágják Istennek a bálványimádásra vonatkozó parancsát, mint Nabukodonozor király elleni lázadást tüntették fel. Igy Jehova három hű imádóját az ő egyetemes felsőbbsége iránti engedelmességnek a „gonosztettéért" a tüzes kemencébe vetették. Igy kellett bebizonyosodjék ártatlanságuk a tüzes megpróbáltatásban. Jehova legfelsőbb hatalma azonban diadalmaskodott a tűzön, élve jöttek ki a lángoló tüzes kemencéből, s ez megsemmisítette az ellenségnek a „lázaadásra" vonatkozó vádját. Akkor azután Jehova igazolt szolgáit és tanúit Babilon területén még magasabb hivatali tisztségre emelték. (Dániel 3:1–30) Ez a szabadulás és Jehova összes többi szolgáinak a szabadulása, amint már említettük, például szolgál számunkra. Ezek prófétai képek, amelyekből láthatjuk, hogy Jehova hogyan szabadítja meg napjainkban is az ő szolgáit, hogyha gyalázkodással és lázadással vádolják meg őket azért, mert őt imádják.

A KERESZTÉNYEK NEM NAGYOBBAK JÉZUS KRISZTUSNÁL

[30] Az apostol Jehova összes rendíthetetlen imádóit, Ábeltől, az első vértanútól Keresztelő Jánosig, Jézus előfutáráig „a bizonyságok fellegeinek" nevezi. (Zsidók 11:1–40, 12:1) Jézus így szólt hű apostolainak és rajtuk keresztül összes többi hű követőinek: „Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, ha az én beszédemet megtartották, a tieteket is meg fogják tartani." (János 15:20) A halálból való feltámadása után Jézus megjegyezte önmaga felől: „Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, az Isten teremtésének kezdete. (Jel. 3:14) Ámbár Jézus az Úr Isten hű és igaz Tanúja volt, mégis káromlással vagy gyalázkodással és lázadással vádolják meg. Jézusnak a kínzófán való haláláért kiáltva mondották a papok, az írástudók és a nép a római helytartónak, Pilátusnak a következő szavakat: „Nekünk van törvényünk és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mert Isten Fiának adta ki magát." (János 19:7) Ezek így beszéltek, noha Jézus megcáfolta a gyalázkodásra vagy istenkáromlásra vonatkozó hamis vádjukat, amint ez János 10:22–38-ból kitűnik. Mózes törvénye szerint, amely alatt Jézus mint zsidó született, a káromlót halálra kellett kövezni. A III. Mózes 24:16 így hangzik: „S aki szidalmazza Jehova nevét, halállal lakoljon, kövezze azt agyon az egész gyülekezet." Egy zsidó joggal káromolhatta vagy szidalmazhatta a hamis pogány isteneket, de nem tehette ezt az igaz Jehova Istennel. (I. Kir. 18:27) A zsidók többször is megkísérelték Jézust mint káromlót megkövezni, most azonban, hogy megmeneküljenek a vérvádtól, azt a tervet eszelték ki, hogy a rómaiakkal öletik meg őt.

[31] Jézus napjaiban nem létezett a Marx Károly-féle kommunizmus, különben a vallászpapok, írástudók és farizeusok nyilván mint „kommunistát" vádolták volna be a Júdea római helytartójának. Mivel a vallásoskodók Jézust és tanítványait nem vádolhatták azzal, hogy a „kommunisták útegyengetői", az Ordög kedvenc trükkjét használták fel arra, hogy Jézust a Róma elleni lázadással vádolhassák be. Ezt a Rómát, tudniillik a császárok Rómáját igyekezett a fasiszta **Duce**, Benito Mussolini ismét életre kelteni, éspedig diktatúra útján, a római pápával 1929-ben kötött lateráni szerződéssel, az Etiopiába és Albániába való betöréssel és azáltal, hogy Franciaországot éppen akkor támadta hátba 1940-ben, amidőn a náci támadók lerohanták. Hogyan indokolták meg a vallásvezérek a lázadásra vonatkozó hamis vádjukat? Azt hozták fel, hogy Jézus hirdette Isten királyságát és ezt mondotta: „Adjátok meg azért ami a császáré, a császárnak, és ami az Istené, Istennek." – Lukács 8:1 és 20:25.

[32] Most pedig figyeljük meg, a vallásos hatalmi csoport hogyan törekedett arra, hogy a politikai eszközöket felhasználja Jézus, Isten „hű és igaz tanúja" elleni álnok kívánságainak a keresztülvitelére. Ezt olvassuk: „Ekkor felkelt az egész sokaság és elvezették őt Pilátushoz. És ott így kezdték vádolni: Mi úgy találtuk, hogy ez félrevezeti a népet, tiltja a császárnak való adófizetést és azt állítja magáról, hogy ő a Messiás-király." Azonban sem Pilátus, a helytartó, sem pedig később Heródes, a király nem fedezték fel Jézuson a lázadásnak valamiféle bűnét. Pilátus annak a szokásának megfelelően, hogy páska idején egy politikai foglyot szabadon bocsát, felajánlotta a vallásoskodóknak, hogy válasszanak Barabbás és Jézus között. Erről olvassuk: „Erre mindnyájan ezt kiáltották: Vidd el ezt, és bocsásd nekünk szabadon Barabbást! Ez ugyanis a városban történt valami lázadás és emberölés miatt volt börtönre vetve." Szakadatlan kiáltozásukkal azután Pilátust áthangolták. „Szabadon bocsátotta nekik azt, akit kértek, aki lázadásért és gyilkosságért volt börtönbe vetve, Jézust pedig kiszolgáltatta akaratuknak." (Lukács 23:1–25) Ilymódon a vallásoskodók a tulajdonképpeni lázadó szabadonbocsátása mellett határoztak és zendülést szítottak Jehova ártatlan tanúja ellen, hogy fogságban tartsák, míg a gyötrelmes kivégzést kínzásokkal végrehajtják. Igy hát közvetlenül a vallást terheli a felelősség Jézus haláláért, azonban Pilátus mosdatta kezeit, ameddig akarta, Róma politikai eleme mégsem mosdathatta magát tisztára a gonosztettekben való bűnrészességtől, amit azzal vont magára, hogy a politikus gyáván engedett a vallás elvetemült kívánságának.

[33] Ha Jézust e világ elleni gyalázkodással és lázadással vádolták meg, ugyanez a vád érte követőjét, Pál apostolt is. Tesszalonikában (a mostani görögországi Szalonikiben) a zsidó vallásoskodók zendülést szítottak a városban s így szóltak Pálról és misszionáriusairól: „Ezek a világfelforgatók itt is megjelentek,... ezek mind szembehelyezkednek a császár rendeleteivel, mikor azt állítják, hogy más a király: Jézus." Hogy milyen nagy kezességi összeget róttak Jázonra, aki Pált vendégszeretetből befogadta, s hogy ezt behajtották-e vagy sem, nem tudjuk, ám a Bibliában ezt olvassuk: „Miután azonban Jázontól és a többiektől elegendő biztosítékot kaptak, szabadon bocsátották őket." – Cselekedetek 17:5–9.

---

28 Hogyan vádolták meg Dánielt lázadással? és hogyan nyert igazolást?
29 Miért vádolták Dániel három társát is lázadással? és hogyan bizonyultak ezek ártatlanoknak?
30 Ki előtt vádolták be Jézust szintén hamisan, hogy a halálát hogyan idézzék elő?
31 Miért nem vádolták Jézust kommunizmussal, de miért mégis lázadással?
32 Hogyan használták fel a vallásoskodók a politikai hatalmat arra, hogy végrehajtsák Jézus ellen irányuló kívánságukat?
33 Hogyan vádolták meg Pált Tessalonikában? s ki adott kezességet?

FEL

34 Efézus centruma volt „Az efézusi Diana" istennő katolikus imádatának. Ott „az ég királynője" számára készített képek és ereklyetartók előállításával sok pénzt kereső kézműves-céh vezetője bevádolta Pált, hogy gyalázkodást vagy káromlást követ el ez ellen. Ezeknek a kézműveseknek mondotta Demeter ötvös: „Ez a Pál... úgyszólván egész Ázsiában nagy tömegeket vezet félre azzal az állítással, hogy amit kézzel csinálnak, az nem Isten. Nemcsak attól kell tehát tartanunk, hogy iparágunk tönkremegy, hanem hogy a nagy istennőnek, Dianának templomát is semmibe sem veszik majd s így az ő dicsősége is véget ér, akit pedig az egész Ázsia és az egész világ tisztel." A városban rendezett zendülés és felkelés után, amely ezt a lázító beszédet követte, Pál elhagyta Efézust és máshova utazott. (Csel. 19:24–41; 20:1) Midőn Pál később bírósági tárgyalásán a cézáreai Félix helytartó előtt állott, a zsidó Ananiás főpap szóvivője a következő szavakkal vádolta meg Pált: „Úgy találtuk, hogy ez az ember vészt terjeszt és lázadásokat szít az összes zsidók között az egész föld kerekségén, és élére áll a názáreiek eretnekségee lázadásának. Sőt a templomot is meg akarta fertőzni." (Cselek. 24:1–6, **Káldi**) Itt ismét ugyanaz a régi vád: a lázítás és káromlás vagy gyalázkodás vádját emelik Jézus egyik követője ellen, hogy véget vessenek prédikáló tevékenységének.

AMI MÉG VÁRHATÓ

35 Jézus szavai és az összes fentebb idézett esetek a mi figyelmeztetésünkre szolgálnak azzal kapcsolatban, ami ennek az egész háború utáni korszaknak a folyamán egészen az armageddoni csatáig várható. Akkor végiegesen eldöntést nyer a világegyetem felsőbbségének legnagyobb vitakérdése Sátán, „e világ istene" ellen és Jehova nevének igazolására. Sátán, az Ördög és az ő politikai, vallásos és kereskedelmi világa nem változtatták meg taktikájukat ebben a huszadik században sem. Ennek a századnak tizennyolcadik évében, az első világháború tetőpontján Jehova tanúit az Egyesült Államokban lázadó és felforgató viselkedéssel vádolták meg, a kereszténység vallásos elemei pedig ujjongtak a Watch Tower Bible and Tract Society vezető tisztviselőinek és szolgáinak az elítélésén és bebörtönzésén.* Ámde a lázadás vádjának hamis voltát s Jehova tanúinak ártatlanságát és igazolását 1920-ban megállapították, midőn az esetet a felső bíróságokon megvizsgálták és az ítéletet megsemmisítették, a hamisan megvádoltakat pedig később minden gonosz váddal szemben felmentették.*

36 Egy igaz kereszténynek nem kell megijednie, ha ebben a második világháborút követő időben az Ördögnek ugyanazt a lázadásra és gyalázkodásra vonatkozó vádját emelik ellene. Az ördögnek és különösen az ő világ-szervezete vallásos részének mindenkor jó szolgálatot tett, hogyha ezzel a váddal léptek fel Jehova békeszerető tanúi ellen, akik az Isten iránti engedelmességből mindenkor békekészséggel hirdették Krisztus alatt álló országának jó üzenetét s a népet igyekeztek felvilágosítani a Biblia tiszta igazságáról, amely mentes a vallásos tévtanoktól. A politikai vezérekre nagy befolyást gyakorló vallásoskodók által ellenük támasztott vádnak a célja egészen világos. Ezáltal a törvény erős karját akarják mozgásba hozni, az állam kardját akarják megsuhogtatni, hogy így a világegyetem legfelsőbb Uralkodójának tanúit kiirtsák és bizonyságtevésüket megsemmisítsék. Ez pedig azért történik, hogy az elnyomott és sötétségben tartott nép ne ismerhesse meg a szabadságba vezető igazságot.

37 Most az úgynevezett „atomkorszakban" vagyunk; s ebben az időben sürgősen szükségesnek tartják az egész földre kiterjedő egyetlen világkormányzat létrehozását, amelyben az összes nemzetek résztvesznek, hogy ez a világkormány megvédje a politikai, kereskedelmi és vallásos rendszereket. Az ilyen világuralmi tákolmányt Isten Igéje, a Biblia előrelátta és megjövendölte. János apostol látomásából az is kitűnik, hogy ezen a szervezett vallás fog lovagolni; János annakidején Pátmosz szigetén volt számüzetésben, nyilván a római birodalom elleni lázadás vádjának következtében. János ezt írja: „És láttam egy asszonyt ülni egy skarlátvörös fenevadon, amely tele volt káromló nevekkel és amelynek hét feje és tíz szarva volt."

* Lásd a **The Watch Tower** 1918 július 1-i és 15-i számát; továbbá az 1919 április 1-i és június 1-i, valamint az 1920 június 1-i számát. Azután az 1919 május 15-i brooklyni Eagle-t. Fentemlített eseteket a kormány megszüntette s ezzel az ítélet felfüggesztése után a bírói fidózés vécetért. A második világháború folyamán az Egyesült Államok szövetségi bírósága olyan határozatot hozott, hogy Jehova tanúinak a prédikáló tevékenysége nem lázadó, ahogyan Mississipi állam vádja szólt. Hasonló eredményre jutottak Kentucky és Indiana államok bíróságai is.

A politikai hatalmakról, amelyeken a vallás trónol s amely ezt a kombinált világuralmi tákolmányt alkotja, írja tovább János: „Ezeknek egy a szándékuk, és erejüket és hatalmukat a vadállatnak adják át. Ezek harcolni fognak a Bárány [Krisztus Jézus] ellen, és a Bárány legyőzi őket, mert ő az uraknak Ura, és a királyoknak Királya, és akik vele vannak, azok hivatottak, választottak és hűségesek.", – Jelenések 17:3, 13, 14, **Káldi.**

38 A skarlátvörös „fenevad" vagy „vadállat" számunkra előre úgy van leírva, mint amely tele van a káromlás neveivel. Miért? Mivel ez ma Jehova Istentől elvitatja a világuralmat, amely mégis csak az övé s mivel ez a „fenevad" merészen olyan hatalmat tulajdonít magának, hogy a világ felett örökre uralkodni fog s tartós békét és biztonságot szerez. Most bejelenti annak végbevitelét, amit egyedül a mennyei Mindenható Isten képes megtenni s aminek megtevését Jehova az ő Királya, Jézus Krisztus, Isten Báránya által megjövendölte. A világuralom-„fenevad" tehát vétkes a gyalázkodásban és istenkáromlásban. Jézus Krisztus eljövendő ezeréves uralma elleni fegyveres ellenállását János szintén nyíltan megemlíti s ebből kitűnik, hogy ez az egyetemes Uralkodó, a föld Teremtője ellen lázadásban vétkes. Ámde vigyázzatok! Amiképpen a közönséges gonosztevőknek az a szokásuk, hogy a dolgot megfordítják és éppen az ártatlanokat azzal a gonosztettel vádolják, amelyet maguk követtek el: ugyanez bekövetkezik a mostani háború utáni időben. Ennek a királyi színű „fenevadnak" az egyesült hatalmai elterelik a figyelmet saját vétkükről, éspedig úgy, hogy Jehova tanúit gyalázkodással, káromlással és lázadással vádolják. Miért? Mivel Jehova tanúi az egyetemes uralom vitakérdésében Isten oldalán hűségesen és az ő bibliai parancsnoksága alatt járnak el, a világszervezet káromlásait és Isten ellenharcát leleplezik. És a leleplező munka a világszervezet „fenevadat" mint lázadó gyalázkodást és összeesküvést ítéli el. Az **asszony** (a szervezett vallás), amely a „fenevadon" lovagol, közreműködik Isten tanúinak az elítélésében; erre vonatkozólag olvassuk: „És láttam, hogy az asszony részeg a szentek vérétől és a Jézus tanúbizonyságainak (**Káldi:** vértanúinak) vérétől. – Jelenések 17:6.

39 Istennek a mult századokban élő hű szolgáira gondolva, akik ugyanúgy a gyalázkodás és lázadás hamis vádjának voltak kitéve, nem félünk az elleniség vádaskodásaitól és a megfelelő intézkedésektől. Az ilyen vádakat mi arra szolgáló alkalmaknak és okoknak tekintjük, hogy Jehova Istennek és az ő Krisztusának nevét az Egyesült Nemzetek, királyok, helytartók, bírák és papok előtt mindannyiuk ellen szóló bizonyságul hordozzuk. Hamis vádaskal terhelt állapotunkat arra szolgáló alkalomnak tekintjük, hogy Jézus Krisztussal, a Királlyal részt vegyünk mennyei Atyánk nevének igazolásában, kitartva Jehova felsőbbsége mellett, még akkor is, ha ez bebörtönzéshez vagy az ellenség kezétől származó halálhoz vezetne. A harcot minden törvényes és keresztény eszközzel tovább folytatjuk a nekünk Istentől ajándékozott jogokért és a szabadságért, hogy az ő Igéjét, és pedig teljes egészében prédikálhassuk, bárkit sértsen is az meg. 1914-ben Jehovának Jézus Krisztus által kormányzott királysága felépült a mennyben; és mi ezt továbbra is prédikálni fogjuk az összes nemzetek között, hogy a jóakaratú emberek hátat fordíthassanak az elítélt világ lázadó pályafutásának és a Jehova felsőbbsége iránti hűség útjához fordulhassanak.

40 Azoknak a bíráknak, akik a mi bírósági ügyeinkben ítélkeznek, Gamálielnek, a farizeusnak és törvénytudónak a tanácsát ajánljuk, melyet ő annakidején a zsidó Szanhedrinhez intézett: „Most is azt mondom nektek: ne bántsátok ezeket az embereket, hagyjatok nekik békét. Mert ha ez a kezdeményezés vagy ez a dolog emberektől való, úgyis összeomlik, ha ellenben Istentől van, akkor nem dönthetitek meg, legfeljebb olyan színbe kerültök, mint akik Isten ellen harcoltok." (Csel. 5:34–39) A bölcs politikusok és bírák nem hajlandók hivatalukat vallásos érde-

34 Miért vádolták meg Pált Efézusban és később a cézáreai bíróságon?
35 Mitől óvnak minket Jézus szavai és a fentemlített esetek? s milyen példát ismerünk erre vonatkozólag 1918-ból?
36 Az Ördög miért emelte ismételten ezeket a vádakat Jehova tanúi ellen?
37 Milyen „fenevadat" látott János apostol s jövendölte meg működését a háború utáni időre?
38 a) Miért van számunkra a „fenevad" előre úgy leírva mint amely telve van a káromlás neveivel? b) A fenevadnak milyen eljárásától vagyunk óva a mi védelmünkre?
39 Hogyan tekintsük a tényállást ilyen hamis vádak esetén s hogyan cselekedjünk annak megfelelően.
40 Milyen tanácsot ajánlunk a bíráknak? s a görögországi Korinthusból kinek a példáját követik bölcs bírák?

FEL

kek szolgálatába állítani és Jehova tanúi ellen felhasználni. A Biblia igazsága és a vallásos tévelygések között fennálló vitakérdésben érvényre juttatják a szólás-, sajtó- és gyülekezési szabadságot, amennyiben jelszóként átveszik Gallio római helytartónak a görögországi Korinthusban mondott következő szavait: „Mikor azonban Pál ki akarta nyitni száját, Gallio így szólt a zsidókhoz: Ha valóban valami erőszakról, gaztettről volna szó, zsidók, én az igazsághoz képest meghallgatnálak titeket, ha azonban valami rátok tartozó tanítás, név vagy törvény miatt civódtok, azt intézzétek el magatok között, mert én ezekben nem akarok bíró lenni. És elküldte őket a törvényszék elől. Erre a görögök mind megragadták Sósthenest, a zsinagóga előljáróját és ütlegelték a bírói szék előtt. Gallio azonban nem törődött a dologgal." – Csel. 18:14–17.

41 Egészen a „keresztény időszámítás" huszadik századának közepéig az összes hamis vádlónak és ellenségnek sem sikerült legyőzni Jehovának az egész földre és az egész világegyetemre kiterjedő jogos uralma mellett szóló bizonyságtevés munkáját. Bizony, az ellenségek ezt sohasem győzhetik le, hisz ők a mindenható Isten ellen harcolnak. Ez a bizonyságtevő munka Istentől van, tőle indult ki az erre vonatkozó parancs, és ő kezdte meg ezt Fia, Jézus Krisztus által. Éppenezért sohasem fog meghiúsulni. Feltartóztathatatlanul folyik tovább Jehovának az armageddoni csatában való egyetemes győzelméig.

WTa. 1947. március 1.

41 Miért nem győzhetik le ezt a bizonyságtevő munkát, hanem az határozottan eredménnyel fog járni?

A feltámadás reménységének alapjai

„Ti ma engem a halottak feltámadása miatt vontatok bírói eljárás alá."

Cselekedetek 24:21.

JEHOVA helytálló okokat tár az emberek elé, amelyek alapján a halottak feltámadásában reménykedhetnek. Az első ok az ő Igéjében van, hogy ennek meg kell történnie. Ha a mindenható Isten ebben az ügyben saját Igéjével kezeskedik a feltámadásról, ki állíthatná, hogy – bármennyire csodálatos legyen is az – számára lehetetlen? Egy másik ok abban van, hogy miután Isten erre szavát adta, lépéseket is tett a halottak feltámadására vonatkozólag. Isten nem fogja szavát visszavonni. Ha valamit elkezdett, akkor azt teljesen be is fejezi. Egyetlen értelmes teremtmény, sem Sátán, az Ördög, sem más valaki nem képes megakadályozni Istent ennek végrehajtásában. Mindenekfeletti hatalma támogatja Igéjét és igazolja azt. Sohasem fogja őt az a szemrehányás érni, hogy Igéje beteljesületlenül tért vissza hozzája, hanem igazságnak fog bizonyulni.

2 Jehova Isten előképeket és ábrázolásokat nyújtott nekünk, hogy a halottak feltámasztására vonatkozó hatalmát szemünk elé tárja. Sőt egy esetben egy halottnak a végtelen életre való feltámasztását valóban végrehajtotta. A mi erősítésünkre azonkívül arról is gondoskodott, hogy sok személy tanúskodjék a feltámadás ilyen előképes és tényleges eseteinek valódiságáról, s ezeknek a beszámolói birtokunkban vannak. Hogyan gondolhatnók tehát, hogy a feltámadás hihetetlen? Emlékezünk egy férfiúra, aki régen egy római bíróság s annak hitetlen bírája, Agrippa király előtt állt s így szólt hozzá: „Miért tartják tinálatok hihetetlennek, hogy Isten halottakat támaszt fel?" **(Schlachter)** Ez az ember erre bizonyságot tett, hogy ő csodálatos módon látta azt, aki valóban feltámadott a halálból. Sőt, még beszélt is vele. Ezt megelőzően szívósan harcolt azok ellen, akik hittek az ő feltámadásában. Tehát, hogy meggyőződjék, közvetlen bizonyítékot kellett kapnia. Példája szolgáljon javára azoknak, akik napjainkban hajlamosak arra, hogy a feltámadást hihetetlennek tartsák. – Cselekedetek 26:6–23.

3 A maga védelmére mondotta a feltámadásnak ez a tanúja a bíróság előtt: „Isten segítségével azonban sikerült nekem, és mind a mai napig állok és tanúskodom kicsinyeknek és nagyoknak, és semmit sem mondok azon kívül, amit a próféták és Mózes mondottak, hogy be kell következnie: hogy Krisztusnak szenvednie kell, elsőnek kell lennie a halottakból feltámadottak közül s világosságot kell hirdetnie a népnek és a pogányoknak." Mivel ő ezt mondotta, az Agrippa király mellett ülő Festus bolondnak nevezte. Mivel Pál megkísérelte meggyőzni őt arról, hogy a zsidó próféták előre megjövendölték a feltámadást, Agrippa király azzal vádolta meg Pált, a tanút, hogy kereszténnyé akarja őt tenni. (Csel. 26:22–26, **Luther)** Ennek „Az Őrtorony" folyóiratnak egyes olvasói szintén azt állíthatják, hogy a keresztény hitre igyekeztünk téríteni őket; mi azonban csak a feltámadásról szóló tényeket akarjuk feltárni, hogy aki akarja, vigaszt meríthessen belőle.

4 Jehova Isten a Biblia legutolsó könyvében kinyilatkoztatást adott nekünk, amely képletes nyelven az elhunytak feltámadását vázolja, ámde már a Biblia első könyvétől kezdve utalt a feltámadásra s az ilyen reménységet megindokolta. Midőn Jehova Isten Édenben Ádám és Éva előtt, akikre kiszabta a halálbüntetést, ígéretet tett, utalt egy bizonyos feltámadásra, amely az emberiség eljövendő feltámadására alapul fog szolgálni. Sátánnak, a nagy csábítónak, akinek munkáját csak a halottak feltámadása által lehet megsemmisíteni, mondotta Isten, a nagy Bíró az ítélet kihirdetésekor: „Mivel ezt tetted, átkozott légy . . . És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: az széttapossa fejedet, te pedig annak sarkát zúzod szét." (I. Mózes 3:14, 15, **Elberfeldi ford.)** Azok a jövendölések, amelyeket Jehova Isten később adott, világosan kimutatták, hogy az asszony magva sarkának ez a szétzúzása Krisztusnak, a magnak a megölését jelentette vagy foglalta magában. Ha tehát ez a szétzúzott mag szét kellett hogy tapossa a kígyónak, Sátánnak vagy az Ördögnek a fejét, aki még mindig életben van és a legnagyobb mértékben tevékenykedik, ennek azután kell megtörténnie, hogy Krisztus, Isten asszonyának magva feltámadt a halálból és sarkának szétzúzásából kigyógyult. Az asszony magva hű követőinek írja Pál apostol: „A békesség Istene pedig hamarosan összezúzza a sátánt lábaitok alatt." (Róma 16:20) Ennek szintén a halálból való feltámadásukat kell jelentenie. Ilymódon fogja az Úr Sátánnak ellenük folytatott munkáját teljesen megsemmisíteni vagy hatástalanná tenni.

5 Mintegy 1656 évvel azután, hogy Jehova Édenben ígéretet tett, egy világraszóló vízözön pusztított el minden élő teremtményt a földön, kivéve a nyolc embert és a velük a nagy fedett bárkába vagy hajóba vitt állatokat. Akkor egy egész világ pusztult el. Midőn Nóé és hét hozzátartozója kijött a bárkából a vízözön elmúltával, számukra ez egyenlő volt a halálból való visszatéréssel. Ki mondhatta volna a vízözön előtt azok közül, akikben hiányzott az Istenbe vetett hit, hogy a bárkában tartózkodó nyolc személy túlélne egy ilyen világkatasztrófát? Ezeket a vízözönt túlélő személyeket Péter apostol kapcsolatba hozza a feltámadással, midőn így szól: „Mikor Nóé idejében az Isten hosszútűrése várt a bárka készítésekor, amely által csak kevesen, azaz nyolc lélek menekült meg víz által. Minket is megment most az ellenkép, a keresztség, ami nem a test szennyének a lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által, aki az Isten jobbján van, miután felment a mennybe és alája vettettek az angyalok, hatalmak és erők." – I. Péter 3:20–22.

6 Péter a keresztséget mint ellenképet említi meg, ami a bárkában átélt megmentésnek felel meg. Ezalatt nem a megtérésre szóló vízkeresztséget érti. Abban a vízkeresztségben az a régi istenteien világ elpusztult; a bárka ellenben a megmentés eszköze volt Nóé és családja számára. A Péter által szem előtt tartott keresztség a hét túlélőnek a keresztsége, akik a bárkában Nóéra kereszteltettek meg. Nóé nyil-

1 Milyen két alapos okunk van arra, hogy reménykedhessünk a feltámadásban?
2 Mi van továbbá birtokunkban, amely bizonyságot tesz a feltámadás igazsága mellett?
3 Milyen célt szolgál a feltámadásról szóló tények feltárása?
4 Hogyan utalt Isten Édenben a feltámadásra?
5 Hogyan hozza kapcsolatba Péter a Noé-korabeli vízözönt a feltámadással?
6 Milyen keresztségre hivatkozik itt Péter, amely keresztség szükségessé teszi a feltámadást?

FEL

ványalóan Krisztus Jézust árnyékolta elő. Mindazok tehát, akik az örök életre szóló megmentésben szeretnének részesülni, Istennek a bárkához hasonló intézményében reá kell megkereszteltessenek. Ezeknek alá kell meríttetniük a Jézus Krisztus vezetése iránti engedelmességben, ha örökre szóló megmentésben kívánnak részesülni. Ezt nem nyerhetik el egyszerűen azáltal, hogy erkölcsi értelemben testileg megtisztítják önmagukat. Ami számukra megmentést hoz, az sokkal inkább az Isten iránti tiszta lelkiismeret elnyerése, azáltal, hogy Jézus életadó áldozata javukra szolgál. Maga Jézus Krisztus megkeresztelkedett az Isten akaratába való keresztség által. Azután ő többé nem igyekezett saját akarata szerint élni. Mivel ő mindhalálig alárendelte magát az isteni akaratnak, most már csak azért él, mivel Isten feltámasztotta őt. Az ő hű követői, akik a Jehova akarata iránti engedelmességből a halálba süllyednek, hasonlóképpen csak a feltámadás által nyernek ismét életet. Ez azért van így, mivel vezérük, Jézus Krisztus Isten mindenekfeletti hatalma által elsőként feltámasztott a halálból. Az ilyen kereszténynek szólnak azért a következő szavak: „És amiképpen Isten az Urat feltámasztotta az életre, minket is feltámaszt az ő hatalma által." – I. Korinthus 6:14, **Egy amerikai ford.**

„AZ ÉLŐK ISTENE"

7 A héber Ábrahámot Isten a vízözön után 427 évvel kiválasztotta mint kiváló embert, aki által Isten asszonya magvának jönnie kell. Annak az ígéretnek a teljesülése, melyet Isten Ábrahámnak adott az ő hitéért és hűségéért, nyilvánvalóan Isten feltámasztó hatalmától függ. Istennek Ábrahámhoz intézett szövetségi ígérete így hangzott: „És megáldom azokat, akik tégedet áldanak és aki tégedet átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak benned mind a föld nemzetségei!" (I. Mózes 12:3) Amidőn azonban elérkezik a föld minden nemzetségei megáldásának ideje, akkor már ezek közül a nemzetségek közül nagyon sokan holtan a sírban lesznek. Hogyan lehetnének ezek mind megáldva, hogyha meghatározott időben a mindenható Isten nem gyakorolná feltámasztó hatalmát? Jehova Isten jól látta előre a feltámadás szükségességét, de ismerte az ő csodatevő erejét is, s így ilyen széleskörű ígéretet tett Ábrahámnak, hogy ez a feltámadás az összes családokat magábafoglalja. Ez nem volt teljesíthetetlen, nevetséges nagyzolás, hanem megfelelően alátámasztott ígéret. Ábrahám csak Jehovának a próféta képe volt. A valóságban tehát Jehovától áldatnak meg örök életre mindazok, akik őt áldják. Jehova az élők Istene.

8 Ábrahám kétségkívül hitt Istennek a holtak feltámasztására irányuló hatalmában s az ennek megtörténésére való elhatározásában. Jehova Ábrahámnak mint „Mindenható Istent" nyilatkoztatta ki magát. Midőn Ábrahám és Sára, az ő felesége a gyermeknemző erejüket illetőleg úgyszólván már elhaltak, Isten kihalt nemzőerejüket csoda által újjáélesztette és hatékonnyá tette, hogy az ő megígért fiuk, Izsák megszülethessék. „Ez hitében meg nem gyengülve, nem nézte a maga elhalt testét, pedig már csaknem száz esztendős volt, sem Sára méhének elhalását, hanem az Isten ígéretében nem kételkedett hitetlenül, sőt mind jobban megerősödött a hitben, dicsőséget adva Istennek, és teljes mértékben meg volt győződve, hogy aki az ígéretet tette, be is válthatja azt." „Az Isten előtt, akinek hitt, aki megeleveníti a holtakat és nemlevőket úgy szólít néven, mintha léteznének." (Róma 4:19–21, 17; I. Mózes 17:1; 21:1–7) Ezzel az Izsák fiukkal kapcsolatban rendkívül súlyos próbáltatás jött Ábrahámra, hogy vajon hiszi-e, hogy a mindenható Isten fel tudja támasztani a halottakat sírjukból. A feltámadásba vetett hite segítségére volt neki, hogy kiállja az Isten iránti feltétlen engedelmesség próbáját. Ebben az esetben az engedelmesség megkövetelte tőle, hogy a Mória hegyén áldozza fel szeretett fiát, Izsákot. Midőn Izsák megkötözve az oltár fáján feküdt és Ábrahám felkészült, hogy késével a halálos döfést megadja neki, Isten angyala visszatartotta az ő kezét s így megakadályozta az emberáldozást. Isten megszabadította Izsákot az áldozati haláltól s egy kost adott helyette, hogy azt áldozza fel Izsák helyett.

9 Hogy Ábrahám visszakapta fiát, Izsákot az oltárról, azáltal élő képben az nyert bemutatást, hogy Isten hogyan kapja vissza egyszülött és szeretett Fiát, Jézus Krisztust a halálból, ahova ő mint ember megáldoztatott. Pál apostol erre az eseményre mint Krisztus feltámadásának prófétai képére utal és így szól: „Hit által vitte Ábrahám áldozatul Izsákot, amikor próbára tétetett és egyszülött fiát vitte áldozatul, azt, aki az ígéreteket nyerte, akinek megmondatott: Izsák utódait mondják a te ivadékodnak [magodnak]. Mert azt gondolta, hogy az Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani. Ezért vissza is kapta őt példaképpen." (Zsidók 11:17–19) Isten asszonyának magvát, akinek sarkát a kígyó szúrtípusa, itt Izsák árnyékolta elő. Ez kitűnik abból az ígéretből, melyet Isten Ábrahámnak rögtön azután adott, midőn így szólt: „Gazdagon megáldalak téged és bőségesen megsokasítom a te magodat, mint az ég csillagait és mint a fövényt, mely a tengerparton van és a te magod örökség szerint fogja birni ellenségei kapuját [ami magában foglalja a kígyó fejének szétzúzását is]. És megáldatnak a te magodban a föld összes nemzetségei, mivel engedtél az én beszédemnek." – I. Mózes 22:17, 18.

10 Amint az Izsák által előárnyékoltatott, nemcsak a megígért magnak, azaz Krisztusnak kellett feltámasztatnia a halálból, hanem Isten ezt a magot mások feltámasztására is fel akarja használni, hogy az összes nemzetségek áldásban részesülhessenek. Így Isten még jobban megerősíti az eljövendő feltámadásba vetett hitünket és bizalmunkat. Kétségkívül Ábrahámnak is megerősítetett a feltámadásba vetett hite, úgyhogy várta az áldások napját ez által a mag által, tehát a Krisztus napját. Ezt a tényt maga Jézus Krisztus is igazolja. Az emberré létele előtti helyéről, a mennyből figyelve a hű Ábrahám pályafutását s ezért mondhatta a zsidóknak: „Ábrahám, a ti atyátok ujjongott, hogy meglátja az én napomat. Látta is és örvendezett . . . Bizony, bizony mondom nektek, hogy mielőtt Ábrahám lett, én vagyok." – János 8:56–58.

11 Jézus a feltámadásban nem hívő zsidó sadduceusok által inditva, a héber iratokban egy bizonyítékot mutatott nekünk a feltámadásra vonatkozólag, melyet mi egyébként biztosan nem vettünk volna figyelembe vagy amelynél hiányzott volna számunkra a teljes bizonyosság. Ez a héber iratokból vett bizonyíték az angyalról szóló beszámolóban van, aki megjelent a pásztor Mózesnek a Hóreb hegyen az égő csipkebokorban. Ezáltal az angyal által mondotta Jehova: „Én vagyok a te atyádnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene." (II. Mózes 3:6) Hasonló kijelentést tett Jehova Jákóbnak, miután ennek nagyatyja, Ábrahám meghalt, akkor, amikor az égig érő létráról álmodott. „És íme, Jehova ott állt rajta és így szólt: Ábrahámnak, a te atyádnak Istene és Izsáknak [aki még a földön élt] Istene: ezt a földet ,amelyen fekszel, neked adom és a te ivadékodnak [magodnak] . . . és a te magodban áldatnak meg a föld összes nemzetségei." – I. Mózes 28:13, 14.

12 Nem mintha a héber iratok nem tartalmaznának más, éppen olyan jó bizonyítékokat az eljövendő feltámadás mellett, hanem mivel a sadduceusok a feltámadás nevetségessé tételére irányuló kísérletükben éppen a Mózes törvényéből (IV. Mózes 25:5–10) idéztek egy helyet, valószínűleg azért használta Jézus ugyanazt a mózesi törvényt annak bizonyítására. (II. Mózes 3:6) Így szólt: „Hogy pedig a holtak feltámadnak, Mózes is megjelentette a csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákób Istenének mondja. Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene: mert mindenek élnek őneki." – Lukács 20:37, 38.

13 Hogy Isten ne legyen a halott Ábrahám, Izsák és Jákób Istene, fel kell támasztania a halottakat. Ezt még nem tette meg, hisz Jézus megmondotta, hogy Ábrahám, Izsák és Jákób s az összes hű próféták még láthatók lesznek Isten országában. (Luk. 13:28) Istennek azonban az volt a változhatatlan elhatározása, hogy ezeket az ókori hű embereket az asszony magva által feltámasztja, s Isten elhatározása szilárd volt és annak beteljesedése olyan bizonyos, hogy bár akkor azok a hűségesek mindannyian holtan a sírban nyugodtak, Isten számára éltek, úgyhogy Istenüknek mondhatta magát. Itt is van egy eset, midőn „Isten . . . aki megeleveníti a holtakat és nemlevőket úgy szólít néven, mintha léteznének". Meghatározott időben az ő hatalma, amely minden hívásra és minden szükségességre megfelelő, a dolgokat azzá teszi,

7 Milyen ígéretet tett Isten először Ábrahámnak? és mitől függ ennek megvalósulása?
8 Milyen csodára volt szükség Izsák megszületéséhez? és Ábrahámnak mi volt segítségére Izsák feláldozásánál a próba kiállásában?
9 Milyen prófétai drámát mutatott be itt Ábrahám? és hogyan igazolja ezt Pál?
10 Milyen csodában való hit nyert azáltal megerősítést? és mire nyílt kilátása Ábrahámnak?
11, 12 A héber iratok mely feltámadási bizonyítékaira utalt Jézus a zsidó sadduceusok előtt, és miért?
13 Jehova tehát ménnyiben az élők Istene, ha olyan sokan holtak?

FEL

amit a neve mond. (Róma 4:17) Eszerint tehát minden olyan bibliaszöveg, amelyben magát olyan emberek Istenének nevezi, akik abban az időben holtan a sírban vannak, bizonyítékok a feltámadás bizonyos volta mellett.

ELSŐK A HALÁLBAN ALVÓK KÖZÜL

14 További bizonyíték Istennek a mellett az elhatározása mellett, amely „a pokol kapui" legyőzésére és a halottak megszabadítására irányul, a tavaszi gabonaaratás első terméséről szóló törvénye. Mózes leírta: „Majd ismét így szólt Jehova Mózesnek: Szólj Izrael fiainak és mondd meg nekik: Mikor bementek a földre, amelyet én adok nektek és learatjátok annak vetését, aratástok első termésű kévéjét vigyétek a papnak. Az lóbálja meg a kévét Jehova előtt, hogy legyen elfogadhatóvá előtte: a szombat után következő napon [amely a páskát követte] lóbálja azt meg a pap. Amely napon pedig [Nizán 16-án] meglóbáljátok a kévét, áldozzatok Jehovának egy hibátlan, esztendős hímbárányt égőáldozatul... Új kenyeret pedig és pörkölt búzaszemeket, zsenge kalászokat ne egyetek mindaddig a napig, amíg be nem viszitek a ti Istenteknek áldozatát." – III. Mózes 23:9–14, **Amerikai stand. fordítás.**

15 Pál apostol figyelmünket erre a törvényes rendelkezésre irányítja, mivel ez a legfontosabb feltámadásra s annak időpontjára utal, azt mutatja, hogy ez első lesz a maga nemében és alapja lesz az összes eljövendő feltámadásoknak. A feltámadás bizonyos voltáról szóló erőteljes bizonyításában diadalmasan kiált fel Pál: „Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül s az elhunytak első termése lett. Miután ugyanis ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert amint Adámban mindnyájan meghalnak, ugyanúgy Krisztusban mindnyájan életre kelnek. És pedig ki-ki a maga rendjében: az első termés Krisztus, azután akik Krisztuséi, az ő eljövetelekor." (I. Kor. 15:20–23) Annak a ténynek megfelelően, hogy Jézus Krisztus az **első termés** az elhunytak közül, Nizán hó 16-án feltámasztatott a halálból; ez ugyanaz a nap volt, amikor a zsidó főpap a jeruzsálemi templomban Jehova Istennek az árpakévét (vagy a megtöltött omer-mérték árpaszemet) bemutatta. Isten törvénye szerint az első termés bemutatása után következett a további termés begyűjtése és evése. Hogyha Jézus az első termés a halálban alvók közül, akkor ez azt jelenti, hogy a többi elhunytak később, Isten meghatározott idejében szintén feltámadnak.

16 Az ő feltámadása után az ötvenedik napon volt a pünkösd, midőn az Úr Istennek a templomban bemutatták a búzatermés első zsengéjét. (III. Mózes 23:15–21) Ezen a pünkösd-napon lettek Krisztus felszentelt követői szellemi értelemben Isten számára élőkké, midőn Isten szent szelleme kitöltetett rájuk. Ennek a kiárasztott szellemnek a segítségével irányította Péter apostol a nyilvános figyelmet ugyanezen a pünkösdi napon a feltámadás további bizonyítékaira, melyek a héber iratokban ezt megelőzően adattak. Péter idézte Dávid királynak a 16. zsoltár 8–11-ben feljegyzett szavait és így szólt: „Mert nem hagyod az én lelkemet az alvilágban [hádeszben] és nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson. Megismertetted velem az élet útjait, örömmel töltesz el engem a te arcod előtt.' Atyámfiai, férfiak, illik, hogy nyíltan szóljak hozzátok Dávid pátriárkáról, hogy meg is halt, el is temették és a sírja nálunk van mind a mai napig. Mivel tehát ő próféta volt és tudta, hogy neki Isten esküvel fogadta, hogy ágyéka gyümölcséből támasztja test szerint a Krisztust, hogy az ő trónjára ültesse, azért a jövőbe látva, szólott a Krisztus feltámadásáról, hogy az ő lelke nem maradt az alvilágban **(görögül: hádeszben;** eredeti **Luther** ford. szerint: pokolban], sem teste nem látott rothadást. Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi mindnyájan tanúbizonyságai vagyunk." (Csel. 2:27–32) A **pokol** vagy **hádesz**, ahol Jézus lelke vagy léte nem „maradt", a sír volt és nem az örök gyötrelem pokoli helye az istentelenek számára. Akik a „pokolban" vannak, azok teljesen halottak és nem élnek valahol a gyötrelemben. A halálnak és öntudatlanságnak ebből az állapotából támasztotta fel Isten Jézust az életre, amint a 16. zsoltár megjövendölte.

17 Pünkösd után néhány nappal a szellemmel teljes Péter a héber iratokból további bizonyítékot hozott fel Krisztus Jézusnak a halálból való megígért feltámadásáról, tehát egy további jövendölést a feltámadásról. Ekkor Péter a zsidó Szanhedrin előtt állott, amely Jézust néhány hónappal azelőtt mint istenkáromlót halálra ítélte. Pétertől felvilágosítást kértek arra vonatkozólag, hogyan gyógyított meg egy koldust, aki születésétől fogva béna volt. Péter nyíltan felelte: „Legyen tudtotokra mindnyájatoknak és Izráel egész népének, hogy a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, akit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott halottaiból, az által áll **ez ti előttetek épségben.** Ez az **a kő, melyet ti építők megvetettetek, mely lett a szegeletnek fejévé.** És nincs senki másban üdvösség, mert nem is adatott az ég alatt, az emberek között más név, amely által üdvözülnünk kellene." (Csel. 4:10–12) Péter itt a 118. zsoltár 22-t idézte, és abból, ahogyan ő ezeket a szavakat alkalmazta, azt látjuk, hogy azok Jézus Krisztus feltámadását jövendölték meg.

18 A Péter által idézett vers az összefüggésben következőképpen hangzik: „Magasztallak téged, mert meghallgattál, és szabadításomul lettél! **A kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkővé** (lábjegyzet szerint: a szeglet fejévé) **lett.** Jehovától történt ez, csodálatos ez szemeink előtt! Ez az a nap, melyet Jehova készített: örvendezzünk és vigadjunk ő benne. Kérünk, Jehova, ments meg! kérünk, Jehova, adj jólétet! Áldott az, aki Jehova nevében jön! Jehova házából áldottunk titeket." (118. zsoltár 21–26. **Elberfeldi**) Mennyiben jövendöli meg ez a prófétai Irásszöveg a feltámadást? Annyiban, hogy a kőnek az építők által történt elvetése Jézus Krisztus halálát jelentette, viszont a kőnek a szeglet fejévé való emelése Jézusnak a halálból mennyei hatalomra és dicsőségre történt feltámadására utalt.

19 Krisztus után 33 Nizán hó 10-én, négy nappal a páska előtt Jézus a régi zsidó királyok szokása szerint bevonult Jeruzsálembe s ekkor a néptömeg a 118. zsoltár szavaival üdvözölte. Erről olvassuk a Máté 21:9–11-ben: „Az előtte haladó néptömegből és azokból, akik követték, ez a kiáltás hangzott fel: Mentsd meg a Dávid fiát! [Hozsanna a Dávid fiának!] **Áldott, aki jön az Úrnak nevében.** Segítsd meg őt a magasságban! Midőn bevonult Jeruzsálembe, az egész város megmozdult és így szólt: Ki ez? A tömeg erre így felelt: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta." (**Torrey fordítás**) Két nappal később Jézus beszélt a templomban a főpapokkal és vallásoskodókkal s ez alatt a 118. zsoltárból vett idézettel elérte a tetőfokot: „Azért mondta nekik Jézus: Sohasem olvastátok-e az Irásokban: **Amely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fejévé. Az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemünkben?** Ezért mondom nektek, elvétetik tőletek az Isten országa és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét. És aki erre a kőre esik, összezúzódik, akire pedig ez ráesik, szétmorzsolja azt." (Máté 21:42–44) Éppen ezeknek a figyelmeztető szavaknak az elhangzása előtt mondotta a szőlőhegyről szóló példázatot s abban kimutatta, hogy a kőnek az építők által történt megvetésén vagy elvetésén az ő erőszakos megölését kell érteni. A zsidó vallásoskodók felismerték hogy Jézus kiket értett a gyilkosok alatt, amint az a következőkből kitűnik: „Mikor a papifejedelmek és a farizeusok hallották az ő példázatait, megértették, hogy róluk beszél." – Máté 21:45.

20 Két nappal később Jézust mint értéktelen, megbotránkoztató „követ" elvetették azok, akik a zsidók vallásos birodalmának az ‚építői' akartak lenni, mint olyat, akinek a királyságépületben semmi helye sincsen. Elfogatták őt és a római helytartót, Pontius Pilátust arra kérték, hogy Jézus helyett inkább Barabbást, egy rablógyilkost bocsásson szabadon. Midőn Pilátus Jézust a következő kihívó szavakkal állította a csőcselék elé: „Imé, a ti királyotok!", akkor ezek ezt kiáltották a bibliai beszámoló szerint: „El vele! Ki vele! Feszítsd meg! Pilátus azt mondotta nekik: A ti királyotokat feszítsem meg? A papifejedelmek azt felelték: Nekünk nincs királyunk, hanem császárunk. Akkor hát kiadta őt nekik, hogy megfeszíttessék. Azok átvették Jézust és elvezették. Erre ő a keresztjét hurcolva, kiment az úgynevezett Koponya helyre, amelyet héberül Golgothának hívnak. Itt megfeszítették őt és vele együtt más kettőt, egyik és másik oldalán, közbül pedig Jézust." (János 19:14–18) Így tehát Péter később mondhatta a zsidóknak: „Ti azonban a Szentet és Igazat megtagadtátok és azt kértétek, hogy egy

---

14 A III. Mózes 23-ban feljegyzett törvényből mi árnyékolta elő a feltámadást?

15 Miért nevezte Pál Krisztust joggal „első termésnek" a halálban alvók közül? és mit mutat egyszersmind ez a kifejezés?

16 Milyen bizonyítékokat tárt fel Péter a héber iratokból a feltámadás bizonyítására pünkösdkor?

17 Milyen feltámadási jövendölést idézett Péter a Szanhedrin előtt?

18 Mennyiben jövendölte meg ez az Irásszöveg a feltámadást?

19 Hogyan teljesedett a 118. zsoltár Jézus diadalmas bevonulásakor? és hogyan mutatta meg Jézus, hogy mit kell érteni a „kő" elvetésén?

20 **Hogyan bizonyítjuk be a tények segítségével, hogy a kőnek az építők részéről történt elvetése Jézus megölését jelentette?**

FEL

gyilkos férfit ajándékozzon nektek, az élet fejedelmét ellenben megöltétek. Isten azonban feltámasztotta őt a halálból, aminek mi vagyunk a tanúbizonyságai." (Csel. 3:14, 15) A Szentírás és a tények segítségével tehát bebizonyosodott, hogy a kőnek az építők által történt elvetése azt is magában foglalta, hogy Jézust, mint aki a királyságra vagy fő gyanánt alkalmatlan, megölték.

21 Eszerint a kőnek a szegelet fejévé tétele azt is magában foglalta, hogy az elvetett követ, Jézus Krisztust a halálból fel kelleett támasztani, sőt éppen ezen múlott. Ezt egyedül Jehova Isten, a mindenek nagy Építőmestere és Alkotója tehette meg. A 118. zsoltár 22 megjövendölte, hogy ez 'Jehovától lesz' és így is volt. Midőn Jézus a harmadik napon holtan a „pokolban" feküdt, Jehova az ő királyságügyének jólétét szerzett, hű Fiát, a követ megmentve a halálból, s lelkét nem hagyta a „pokolban". Noha ezt a bibliai jövendölések előre megmondották, nem várták még Jézusnak saját tanítványai sem. Ezért volt az ő feltámadása „csodálatos az ő szemeink előtt", és pedig joggal, hisz ez Isten legnagyobb csodája volt. Ez az ő „hatalmas erejének működése . . . amelyet a Krisztusban érvényesített, mikor őt feltámasztotta a halálból, és a mennyekben jobbjára ültette." – Efézus 1:19, 20.

23 Az elvetett kőnek a szegelet fejévé való beiktatása az ő feltámadásával még nem ért véget, hanem tovább folytatódott a mennybe való felmagasztalásával, ahol mint az igazságosság megígért új világunk királya Isten jobbjára megkoronáztatott. Ez szintén csodálatos volt tanítványai szemében, hisz éppen mennybemenetele előtt kérdezték meg tőle tanítványai királyságának a földön való felépítését az izraeliták között. (Csel. 1:1–11) Pünkösdkor kezdtek ezt megérteni és Péter ekkor megmagyarázta Isten szellemének kiöntését a következő szavakkal: „Ez Jézus, akit Isten a halálból feltámasztott, s feltámadásának mi mindnyájan tanúbizonyságai vagyunk. Így Isten jobbjára felmagasztalva és az Atyától a megígért szent szellemet elnyerve, kitöltötte azt, amit ti látotok és hallotok." – Cselekedetek 2:32, 33. Így emlékezett Ézsaiás 28:16 is.

24 Ugyanez a Péter apostol a keresztényekhez intézett első levelében a 118. zsoltár jövendölését is összefoglalta hozzá az Ézsaiás 28:16-tal, eszerint, Ézsaiás jövendölésének akkor kellett teljesednie, midőn Jézus feltámadott és Isten mennyei szervezetébe, Sionba felmagasztaltatott. Figyeljük meg, amit Péter mond: „Akihez járulva, mint élő az emberektől ugyan elvetett, de Istentől választott, becses kőhöz, ti magatok is mint élő kövek, épüljetek fel szellemi házzá (amelynek Jézus a főszegelet köve) . . . Hisz az írásban ez áll: 'Ime, választott becses követ helyezek el Sionban, és aki benne hisz, nem vall szégyent.' Nektek tehát, hívőknek becses az; az engedetleneknek azonban: 'Az a kő, melyet az építők elvetettek, az lett a szegletkővé'." (1. Péter 2:4–7, **Elberfeldi**) A Péter által itt idézett Ézsaiás jövendölése, amely Jeruzsálem „csúfolkodóinak" szól, akik a követ, Jézus Krisztust elvetették, így hangzik: „Azért halljátok Jehova beszédét, ti csúfolkodók, akik uralkodtok ezen a népen, amely Jeruzsálemben van! . . . Így szól az Úr, Jehova: Ime, egy követ alapítok Sionban, egy kipróbált követ, egy szilárdan alapított drága szegletkövet (**van Ess**: egy szilárd alapkövet), aki hisz, az nem siet félénken." (Ézsaiás 28:14–16, **Elberfeldi**) Eszerint Ézsaiásnak ebben a jövendölésében a feltámadás ígérete is bennfoglaltatott. Sion földszervezete legfőbbjének feltámadása.

AZ ELŐDÖK ÉS DÁNIEL

25 Mi következik tehát Jézus Krisztusnak, a szilárd alapkőnek feltámadásából? Az összes nemzetségekből és nemzetekből való mások megáldása, ezek megáldása a halálból való feltámadással. Mintha ez a gondolat foglaltatnék benn a 45. zsoltár 17-ben, ha nincs is közvetlenül kifejezve; ott ugyanis ezt olvassuk: „Atyáid helyett fiaid (**Amer. Stand.** ford.: gyermekeid) lesznek, megteszed őket fejedelmekké mind az egész földön." Az éppen idézett szöveqben használt héber névmás hímnemű, tehát Jehova felkent királyára, Jézus Krisztusra vonatkozik, akinek hű atyái közé Izsó szerint Énók, Nóé, Ábrahám, Izsák, Jákób, Dávid király és mások tartoztak, akik mindannyian az Istenbe és jó elhatározásaiba vetett hitben haltak meg. Tehát hogy ezek az elhunyt férfiak Jézus Krisztus „gyermekeivé" lehessenek és „az egész föld fejedelmeivé" tétethessenek, a feltámadás útján ismét vissza kell hozatniok a földi életre. Mivel ezek a Király, Krisztus Jézus „gyermekei" lesznek, az életre való feltámadásuk annak a ténynek az alapján kell bekövetkezzék, hogy ő meghalt érettük, s azonkívül az ő hatalma által feltámasztja a halottakat, akiket áldozata által váltott meg.

26 Így nyerik el ősei az életet ő általa, s ő közvetlen atyjuk lesz, „s nevezik őt csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, béke fejedelmének!" (Ésaiás 9:6) Jézus Krisztus, a felkent király semmi kétséget nem hagyott afelől, hogy az ő hű ősei életre lesznek feltámasztva. A zsidóknak mondotta, akik nem hittek ő benne és elvetették őt: „Ott lesz jajgatás és fogcsikorgatás, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot és az összes prófétákat az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve." – Lukács 13:28; Máté 8:11, 12.

26 Ezeknek a fejedelmeknek egyike Dániel, akit Dárius király a méd-perzsa birodalom összes fejedelmeinek felvigyázójává tett. Neki egyenesen megígérte Isten, hogy az ő országában, amely a Messiásnak, Jézus Krisztusnak a kormányzata alatt áll majd, fel fog támadni. Miután Jehova angyala megjövendölte a „vég idejét", a „pusztító utálatosságot", a bibliai ismeret megnövekedését és a „nyomorúság idejét, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezideig", így szólt a hű Dánielnek: „Te pedig menj el a vég felé; nyugodjál és azután feltámadsz majd, hogy elnyerd sorsodat a napok végén." (Dán. 12:1, 4, 11, 13, **Kautzsch**) Dániel akkor mintegy százéves volt s így halálához közeledett. A Dáriust követő Kórész uralkodásának harmadik évében halt meg. Az azóta eltelt kétezernégyszáz év folyamán a sírban nyugodott s nem a vélt pokol előcsarnokában, a **limbusban**. Hogy éneki Isten meghatározott idejében ‚fel kell támadnia az ő sorsára', az azt jelenti tehát, hogy neki mint „az egész föld fejedelmei" egyikének a sírból elő kell jönnie a földi életre. Mivel a példátlan nyomorúság gyorsan fejlődik és most a vég idején vagyunk, amely megnövekedett ismeretet, de a „pusztító utálatosságot" is hozza nekünk, bizonyosak lehetünk, hogy Dániel a nem túlságosan távoli jövőben a feltámadás ereje által feltámad az ő sorsára. Ezzel a nagy „Békefejedelem" „gyermekeinek" egyike lesz, aki a Kr. u. 1914-ik év óta Jehova jobbján cselekvően uralkodik. Az angyal által Dánielnek adott ígéret szívünk számára erős bizonyítók a feltámadás mellett.

27 Mivel a hívő zsidóknak az ihletett héber iratok ilyenekről számoltak be s mivel ezek Jehova hű szolgáinak leszármazottai voltak, akik hittek egy eljövendő feltámadásban, ezért Jézus idejében a feltámadás bekövetkezését várták. Természetesen Jézus feltámadását nem arra az időre, az erőszakos módon történt halála utáni harmadik napra várták. Még a farizeusok is kitartottak abban a hitükben, hogy a halottak ismét feltámadnak; s ez a hitük nyilvánvalóan nem Jézus tanításából fakadt. „Mert a sadduceusok azt vallják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem szellem, a farizeusok ellenben mind a kettőt vallják." (Csel. 23:8) Azért mondotta Pál Félix bíró törvényszéke előtt: „Azt azonban megvallom neked, hogy én a szerint az út szerint, melyet ők szekiának neveznek, tehát az én atyáim istenét szolgálom és hiszek mindabban, ami a törvényben és a prófétákban meg van írva, az a reménységem Istenben, melyet még ezek is elfogadnak, hogy lesz feltámadása [a halottaknak], az igazaknak és igazságtalanoknak egyaránt." (Csel. 24:14, 15, 21, **Elberfeldi**) Így tehát világos, hogy a **feltámadás** kifejezés a zsidók között már régen Jézus születése előtt ismeretes volt.

„ANASZTAZISZ" ÉS ANNAK JELENTÉSE

28 Gondoljunk arra, hogy a Biblia héber iratait a Kr. e. harmadik században kezdték az általános (vagy Koiné-) görögre fordítani. Ez a fordítás mint a görög **Septuaginta** (LXX) vált ismeretessé. Azután megszerkesztették a Makkabeusok könyvét görögben s befejezték azt, mégpedig legalább fél évszázaddal Jézus születése előtt (Kr. e. 64). A Makkabeusok könyvét a görögül beszélő zsidók csaknem a görög **Septuagintához**. A magyarban feltámadásnak fordított gö-

(Folytatás a 2. oldalon)

21 Milyen csodán alapult a kőnek a szegelet fejévé való beiktatása? és miért volt az „csodálatos az ő szemeink előtt"?
22 Mit jelentett az továbbá, hogy a kő a szegelet fejévé tétetett?
23 Hogyan mutatja Péter az ő első levelében, hogy Ézsaiás 28:16 megjövendölt a feltámadást?
24 Hogyan valósul meg tehát a 45. zsoltár 17. a fentiekkel összhangban?
25 Hogyan utalt Jézus a hitetlen zsidók előtt arra, hogy ezek az ókori hűségesek feltámadásban részesülnek?
26 Hogyan adatott Dánielnek közvetlen feltámadási ígéret? és miért vagyunk közel annak beteljesedéséhez?
27 Milyen tényből tűnik ki világosan, hogy a feltámadás fogalma már évekkel Jézus születése előtt ismeretes volt a zsidók előtt?
28 Jézus napjaiban a zsidók mennyiben voltak tisztában a görög „anasztazisz" szóval, és mint jelent ez a szó betű szerint?

Tip. „IMPRIMERIA BUCUREŞTI" Str. Cobălcescu, 29 - Tel. 5.61.45 - Bucureşti

Editura Asociaţiei Martorii lui Iehova Bucureşti 2 - Str. Basarabia, 38

FEL

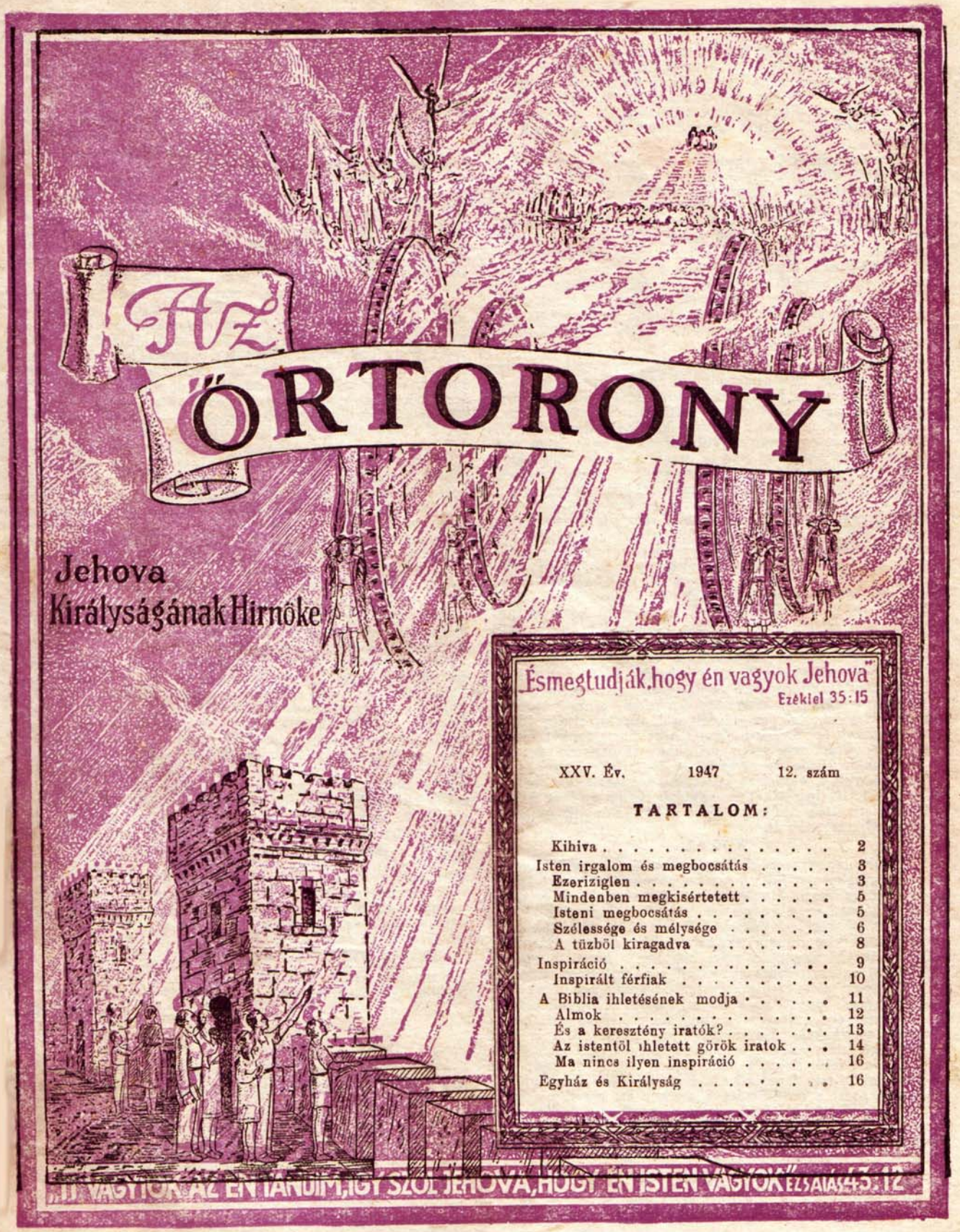
AZ
ŐRTORONY
Jehova
Királyságának Hirnöke
Ésmegtudják,hogy én vagyok Jehova"
Ezékiel 35:15
XXV. Év. 1947 12. szám
TARTALOM:
Kihiva 2
Isten irgalom és megbocsátás 3
Ezeriziglen 3
Mindenben megkisértetett 5
Isteni megbocsátás 5
Szélessége és mélysége 6
A tüzből kiragadva 8
Inspiráció 9
Inspirált férfiak 10
A Biblia ihletésének modja 11
Almok 12
És a keresztény iratók? 13
Az istentöl ihletett görök iratok . . . 14
Ma nincs ilyen inspiráció 16
Egyház és Királyság 16
„TI VAGYTOK AZ ÉN TANUIM, IGY SZÓL JEHOVA, HOGY ÉN ISTEN VAGYOK" ESAIAS 43:12

FEL

(Folytatás a 16. oldalról)

uralkodik közötte. Isten gyülekezetében egységnek és békének kell uralkodnia és az is uralkodik. Sohasem fog szétforgácsoltan elpusztulni. Igy tehát az emberiség történetének ezekben a kritikus napjaiban indokolt Isten igéjéből megállapítanunk, hogy mi az ő valódi gyülekezete, melyik nemzet alkotja és melyik kormányzathoz ragaszkodik hűségesen.

3 A valódi keresztény egyház előtt Jehova Istennek olyan emberekből álló egyháza vagy gyülekezete volt, akik hűségesen ragaszkodtak hozzá. Ez a zsidó nemzet volt. Semmi szükség sincs arra, hogy e pontról sokat beszéljünk. István, Jézus Krisztus első halálrakövezett követője, határozottan utalt erre a tényre az őt kihallgató zsidó törvényszék előtt. Igy szólt: „Ez [a Mózes] az, aki ott volt a gyülekezetben **(Amerikai Stand. B.:** az egyházban), a pusztában, a Sinai hegyen vele beszélő angyallal és a mi atyánkkal: aki az élő igéket vette, hogy azokat velünk közölje." (Csel. 7:35–38) Ezekben a szavakban István vértanú ugyanazt az **egyház** (vagy **ekkléziá**) szót használta, amely Jézus lábnyomkövetőire van alkalmazva.

4 Lukács, a Cselekedetek írója, megfogalmazta azt a beszámolót, amely Istvánnak a zsidó Szanhedrin előtti védekezését tartalmazza. Lukács az **ekklézia** szót nyilván a héber iratoknak a görög Septuaginta fordításából vette. Ebben a görög fordításban kezdik először Izraelnek Mózes idejétől kezdődő közösségét vagy gyülekezetét Jehova Isten **egyházának** vagy **ekkléziájának** nevezni. A görög Septuaginta szerint mondotta Mózes: „Felmentem a hegyre, hogy átvegyem a kőtáblákat, a szövetség tábláit, melyet az Úr veletek kötött. Negyven nap és negyven éjjel voltam a hegyen, sem kenyeret nem ettem, sem vizet nem ittam, az Úr átadta nekem az Isten ujjával írt két kőtáblát – ezeken valóban fel voltak írva mindazok az igék, amelyeket az Úr nektek a hegyen az ünnepélyes gyülekezet **[ekklézia]** napján mondott." (V. Mózes 9:9, 10, **Thomson, angol)** Ez a **gyülekezet** (vagy **ekklézia)** név Mózes egész ötödik könyvében Izrael közösségének a megjelölésére szolgál. Dávid, a négyszáz évvel Mózes után élő zsoltáros írta: „Hadd ismertessem nevedet testvéreim előtt: hadd dicsőítselek téged a gyülekezet **(ekklézia)** közepette." (22. zsoltár 23, **Thomson, ang.)** Ami magát Dávidot illeti, ő ezzel azt akarta mondani, hogy Jehova dícséretét az izraelita gyülekezet vagy ekklézia közepette énekelné. Szavai azonban jövendölést alkottak, az ihletett Pál apostol pedig idézte Dávid szavait és Krisztus Jézusra alkalmazta azokat, midőn így szólt: „Ezért nem szégyenli őket testvéreinek mondani e szavakkal: ‚Hirdetem nevedet az én testvéreimnek; gyülekezet [egyház, **ekklézia]** közepette magasztallak téged'!" (Zsid. 2:11, 12) Igy tehát az **ekklézia** vagy **egyház** kifejezést az izraeliták gyülekezetéről a keresztények gyülekezetére származtatták át.

KIHIVA

5 A név legegyszerűbb értelme szerint az **ekklézia** szó olyan gyülekezetet jelent, melyet megidéztek vagy kihívtak, akár az igazi, hivatalos hatóság részéről, akár nem. Midőn Efézusban a Diána istennőnek általában elterjedt kultuszát gyakorló vallásoskodók Pál ellen lázadtak és a városi színházba nyomultak, ez nemhivatalos gyűlés volt. „Ott pedig ki egyet, ki mást kiáltozott. Mert a gyűlés **[ekklézia]** egészen összezavarodott s a legtöbben azt sem tudták, hogy miért gyűltek össze." Mintegy két órával később a városi jegyző közbelépett, a gyűlést figyelmeztette rendellenes eljárására és megmutatta a helyes utat a következő szavakkal: „Ha pedig más dolgok miatt is van valami kéréstek, az elintézhető törvényes gyűlésen **[ekklézia].** Mert félő, hogy e mai napért lázadással vádolnak majd minket, mivel semmi ok sincs, amivel számot tudnátok adni ezért a csődületért. S amikor ezt mondta, feloszlatta a gyűlést **[ekklézia]."** Ebben az esetben a lakásaikból és üzleteikből összegyűlt lázadók ismét hazatértek a legközelebbi rendes vagy rendkívüli gyűlésig. – Cselekedetek 19:29–41, **Elberfeldi.**

3 Volt-e Istennek régen egyháza? s ha igen, kik alkották azt?
4 Mikor alkalmazták a nevet Izraelre? és azt mire származtatták át?
5 Mi a legegyszerűbb értelme az „ekklézia" szónak? Mondj példát!

8 Mózes idejében egy izraelita közösségről **különösen** megfelelő volt mint ekkléziáról vagy kihívott gyülekezetről beszélni. Az égő csipkebokorból a Hóreb hegyén mondotta Jehova Mózesnek: „Most azért eredj, elküldelek téged a fáraóhoz, hogy az én népemet, Izrael fiait, kihozd Egyiptomból." (II. Mózes 3:10) Jehova Isten Mózes útján így szólt Egyiptom fáraójának: „Ezt mondja Jehova, Izrael Istene: Bocsásd el népemet, hadd üljenek nekem ünnepet a pusztában!" (II. Mózes 5:1) Midőn az Egyiptomból megmenekült izraeliták végül az arábiai Sinai hegyhez értek, így szólt nekik Jehova Mózes útján: „Ti láttátok, mit tettem Egyiptommal, hogyan hordoztalak titeket sasszárnyakon és magámhoz bocsátottalak titeket. Most azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek valamennyi nép közt az én tulajdonom; mert enyém az egész föld. Ti lesztek az én papi birodalmam és szent népem." – II. Mózes 19:3–6.

7 Az izraelita közösséget szemmelláthatólag a legfelsőbb hatalom, Jehova Isten hívta ki hivatalosan a pogány Egyiptomból. Mivel tehát Isten ilyen különös, csodálatos módon szabadította meg őket, azért az ő kihívott gyülekezetét vagy ekkléziáját alkották. Jehova aktusa által valóban az egész világtól elkülönítettek, amelynek Egyiptom csak uralkodó része volt. Ennek az egyháznak vagy ekkléziának Jehova azt a reménységet adta, hogy az ő papi birodalma lesz, ha hűségesen ragaszkodik hozzá és imádja őt. Mintegy 430 évvel azelőtt kihívta ősét, Ábrahámot a káldeai Ur-ból, hogy menjen a megígért Országba, ahova elvezette. Isten megígérte, hogy Ábrahám fiában, Izsákban, Ábrahám magvát vagy leszármazottait a „népek gyülekezetének" nagy sokaságává teszi. Midőn így Izsák az ő saját fiát, Jákóbot megáldotta, így szólt: „A mindenható Isten pedig áldjon meg, szaporítson és sokasítson meg, hogy népek sokaságává **(Schmoller:** gyülekezetévé) légy." (I. Mózes 28:3) Itt az izraeliták valóban többmilliós gyülekezetet alkottak, és Egyiptomból azért hívattak ki, hogy Jehova Isten közösségévé vagy gyülekezetévé legyenek. Ezek leszármazottai voltak Ábrahám pátriárkának is, akit Isten kihívott Ur-ból, hogy ettől kezdve elkülönült legyen Káldeától és a világ többi részétől. Igy tehát az ekklézia kifejezés szószerint illett rájuk.

8 Mindazonáltal Kr. u. 33 pünkösdjekor az izraelita nemzet megszűnt mint Jehova Isten gyülekezete, egyháza vagy ekkléziája lenni. Isten az ő szent szellemének a Jóel 2:28, 29-ben feljegyzett jövendölés beteljesedéseként történt kiárasztása által ismertette, hogy ettől kezdve kinek kellett az ő szolgájának lennie. Isten a zsidó nemzetet egy istenfélő maradék kivételével, amelynek tagjai mint Istennek szenteltek Jézus Krisztusnak, Isten Fiának lábnyomait követték, elvetette és az Isten jövendöléseiben hívő hű maradék az ő felkent egyházának vagy ekkléziájának ősmagjává lett. Jóel 2:28–32 jövendölése világosan megmondotta, hogy Isten szellemét nemcsak a zsidó testre kell kitölteni, hanem mindenkire, aki az ő Krisztusa által Jehova nevét hívja segítségül. Igy tehát Isten egyházára vagy ekkléziájára vonatkozólag megjövendöltetett, hogy nemcsak egykori zsidókból, hanem hajdani pogányokból, vagyis olyanokból áll, akik a nemzetekből valók. (Csel. 2:16–21) Ettől kezdve zsidóknak és pogányoknak, akik hittek Jehovában és az ő Krisztusában, egyetlen gyülekezetté, az egyházzá vagy ekkléziává kellett egyesülniük.

6, 7 Miért illik az „ekklézia" kifejezés szószerint Izrael népére?
8 Mikor szűnt meg Izrael létezni és ezután kik alkották az egyházat?

(Folyt. következik)

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY kiadása
Főhivatal: 117. Adams Sreet, Brooklyn 1, N. Y.
Tisztviselői:
N. H. Knorr, elnök Grant Suiter, titkár

Editura Asociaţiei Martorii lui Iehova - Bucureşti strada Basarabia, 38

FEL

AZ ŐRTORONY
MINT JEHOVA KIRÁLYSÁGÁNAK HIRDETŐJE

Isteni irgalom és megbocsátás

„Jehova jósága öröktől fogva örökké tart azok iránt, akik őt félik, és az ő igazságossága a fiak fiain. Aki megbocsátja minden igazságtalanságodat. – 109. zsoltár 17, 3, Elberfeldi.

JEHOVA összehasonlíthatatlan az irgalom tanúsításában és a bűnök megbocsátásában. Az ő irgalmasságát nem lehet gyengesége jelének tekinteni. Az nem valami szentimentális lágyság; ilyesmi nem illenék a mindenható Istenhez. Ez az irgalmasság az ő csodálatos szeretetének és tökéletes önzetlenségének a megnyilvánulása; de ugyanakkor az ő igazságosságának teljes figyelembevételével működik. A legnagyobb bölcsességgel gyakorolja, s azért a végeredményben nyilvánvalóvá lesz, hogy a Jehova nevének teljes igazolásával kapcsolatos alkalmazása helyes volt. Irgalmának ez az alkalmazása Istent mint olyan erőt nyilatkoztatja ki, amely különbözik a világegyetemben mindent legyőző hideg, szívtelen hatalomtól. Az irgalmasság olyan tulajdonság, amely – hogy úgy mondjuk – fékentartotta mindenhatóságát, melyet arra használhatott volna fel, hogy az egész emberiséget teljesen elseperje. Ez a tulajdonság Jehova Istent megkülönbözteti a pogányok ördögisteneitől és imádatraméltó Istenné teszi, akihez az emberek gyengeségükben és tökéletlenségükben bizalommal, sőt azzal a bizonyossággal közeledhetnek, hogy megérti és figyelembe veszi őket. Az isteni irgalom összhangban van azzal a magasztos ténnyel, hogy Jehova Isten szeretet.

[2] Jehova ismételten irgalmasságot tanúsított az emberiség iránt. Az érdekükben eszközölt gondoskodásainak minden kiemelkedő vonása annak bélyegét viseli magán. Irgalmassága azonban igazságos alapelveknek és meghatározott célnak megfelelően érvényesül. Sátán, az Ördög nem szereti azt, hogy Isten irgalmat tanúsít az emberek iránt, mert az irgalmasság gyakorlása meghiúsítja az ő elvetemült szándékát. Hamis színben tünteti fel Jehova Istent és arra törekszik, hogy az embereket a sok-sok vallás segítségével tudatlanságban tartsa Istennek erre a kegyes tulajdonságára vonatkozólag. Ellentétben azokkal a hamis vallástanokkal, amelyek arra szolgálnak, hogy az embereket elriasszák Istentől, Jehova a következőket mondja azoknak, akiknek az ő irgalma osztályrészül jut: „Örökkévaló szeretettel szerettelek; azért jóságomból kifolyólag magamhoz vontalak." (Jer. 31:3; **rev. Zürichi B.**) Midőn Isten a bűnbeesett emberek iránt irgalmasságot tanúsít, azt a bölcs és helyes célt tartja szem előtt, hogy az emberekben a becsületességet és egyenességet fejlessze s bebizonyítsa, hogy abban rendíthetetlenek. Az emberek iránt tanúsított irgalma és bűneik megbocsátása napjainkig azt eredményezte, hogy sok férfi és nő megőrizte feddhetetlenségét. Mindezek Jehova szeretetének és jóságának igazolásaként emelkednek ki, valamint Sátánnak, az Ördögnek, a hamis istennek elítéléseként, aki az egész világegyetem előtt nagyzolóan kijelentette, hogy Isten nem rendelkezhetik ilyen hajlíthatatlan egyenességű emberekkel a földön, míg körülöttük szabad folyást enged a törvénytelenségnek. Ha Isten irgalmassága nem lépett volna közbe, amelynek következtében Ádámot és Évát bűnük ellenére sem ölte meg azonnal, hanem gyermekeket hozhattak létre, akkor bűnös nemünkből senki sem nyert volna alkalmat arra, hogy kifejlessze és beigazolja Isten előtti feddhetetlenségét.

[3] Jehova Isten első elhatározása arra irányul, hogy neve igazolására Messiása vagy Krisztusa alatt egy feddhetetlen emberekből álló egész nemzetet teremtsen. Azután Jehova az ő királysága útján, amely e nemzetnek a kormányzása alatt fog állani, egy egész emberi nemet hoz majd létre, s ez a Sátántól, az Ördögtől származó teljes és végérvényes megkísértés folyamán őrzi meg feddhetetlenségét. A kereszténység már több mint tizenhat évszázad óta fennáll, de mindezideig elmulasztotta ilyen keresztény nemzet létrehozását. Isten elhatározása azonban ezért nem mondott csődöt, hisz a kereszténység nem az Isten szervezete e szent nemzet létrehozására. A feddhetetlen nemzet új, de mégis olyan személyekből álló nemzet, akik egykor a bűnös Ádámnak, az emberek közös ősatyjának tökéletlen és elítélt utódai voltak.

[4] Amiképpen a kereszténység elmulasztott létrehozni egy ilyen feddhetetlen nemzetet Isten dicsőségére és igazolására, ugyanúgy a zsidóság is csődöt mondott ebben. Az Arábiában lévő Sinai hegynél történt megszervezésétől alkalma volt a zsidó nemzetnek arra, hogy ilyen szent nemzetté fejlődjék. Bármilyen elszomorító is, hogy ezt kell mondanunk, erre a csodálatos kiváltságra nézve mégis csődöt mondott. Krisztus előtt 1513-ban az Úr Isten megszabadította a zsidó nemzetet az egyiptomi nagyhatalom rabszolgaságából. Mózes vezetése alatt Isten az ő szent hegyéhez vezette őket, hogy ott a velük kötött törvényszövetséget beiktassa. Midőn az Úr Isten a szövetség megkötése alkalmával Mózes prófétát közvetítőjeként használta fel, így szólt az ottlevő izraelitáknak: „Ti láttátok, mit tettem Egyiptommal, hogyan hordoztalak titeket sasszárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. Most azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek valamennyi nép közt az én tulajdonom; mert enyém az egész föld. Ti lesztek az én papi birodalmam és szent népem. Ezek azok a beszédek, amelyeket el kell mondanod Izrael fiainak." (II. Mózes 19:4–6) Ámde Izrael nemzete nem használta fel helyesen ezt a ritka alkalmat és nagy kiváltságot veszített el.

[5] Jehova hozzálátott az izraelitákkal kötött törvényszövetsége felszentel éséhez azáltal, hogy először a tíz parancsolat törvénygyűjteményét adta nekik. E parancsolatok első része azt mutatja, hogy az alapvető követelmény Isten iránti feddhetetlenségük megőrzése, éspedig a vele kötött szövetség hű megtartása által. Ebben mutatja ki azt is, hogy irgalmas Isten ő és kegyelmesen viseltetik irántuk, de ugyanakkor semmi közösséget sem vállal a szándékos törvénytelenséggel, hanem ragaszkodik az igazságos eljáráshoz. Ennek megfelelően a tíz parancsolatból az első és második így hangzik: „Én vagyok Jehova, a te Istened, aki kivezettelek Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. Ne legyenek más isteneid rajtam kívül. – Ne csinálj magadnak faragott képet, sem valami hasonlót ahhoz, ami fenn az égen és ami lent a földön, és ami a vizekben a föld alatt van. Ne borulj le előttük és ne szolgálj nekik; mert én Jehova, a te Istened, buzgólkodó Isten vagyok, aki az atyák igazságtalanságát megbüntetem a gyermekeken, harmad- és negyedíziglen azokon, akik engem gyűlölnek, és jóságot [irgalmasságot] tanúsítok ezeríziglen azok iránt, akik engem szeretnek és parancsaimat figyelembe veszik." – II. Mózes 20:2–6, **Elberfeldi.**

„EZERIZIGLEN"

[6] Senki sem ismeri jobban Jehovánál azoknak az embereknek a tökéletlenségét, akikkel ő tényleges. Azért türel-

1 Miben áll Jehova irgalmassága, s hogyan van alkalmazva?
2 Milyen célt szolgál az ő irgalmassága és mit eredményezett?
3 Mi tehát Jehova első elhatározása, s vajjon a kereszténység miatt talán csődöt mondott?
4 Mikor és hogyan nyert alkalmat egy ókori nép arra, hogy ezt a nemzetet létrehozza, és milyen sikerrel?
5 Mit mutatott a tíz parancs első része Istenre és az ő követelményeire vonatkozólag?
6 Ki iránt tanúsít Isten állandóan irgalmat és ki iránt nem?

FEL

mes velük, ha őszinték ćiránta. De noha ő páratlan Isten a maga jóságában, azért senki se tételezze fel róla, hogy könnyen ki lehet őt játszani és hogy igazságosság tekintetében nem hajlíthatatlan. Senki se gondolja azt, hogy Isten türelmet, jóságot és irgalmat pazarol az olyan emberekre, akik képmutatók és Isten kegyességét anyagi nyereség elérésére akarják felhasználni, hogy továbbra is a bűn és az igazságtalanság szeretetének hódoljanak. Ha valaki szereti az igazságosságot, az szereti Jehova Istent, a minden igazságosság teljességét is. Ha szereti a bűnt, vagyis az isteni törvény áthagását, akkor nem szereti, hanem gyűlöli Istent. A második parancs azt mutatja, hogy Istent nem szabad könnyen venniük azoknak, akik gyűlölik őt. Ez azt jelenti, hogy Isten az ő igazságtalanságuk teljes következményét rájuk zúdítja, úgyhogy még utódaikat is sujtja harmad- és negyedízigien. De irgalmasságot tanúsít mindazokkal, akik igyekeznek bebizonyítani Isten iránti szeretetüket azáltal, hogy megtartják az ő parancsait, hogy azután ismételten teljes őszinteséggel a helyes cselekvésére törekedhessenek. Az ilyenek iránt irgalmasságot tanusít „ezerízigien" vagy (a **rev. Zürichi Biblia** szerint) „az ezredik nemzedékig". S ez azt jelenti, hogy örökké irgalmas lesz hozzájuk. – II. Mózes 20:6.

7 A tíz parancs vétele után következő negyven nap folyamán az izraeliták súlyos megpróbáltatásba kerültek Isten iránti feddhetetlenségük tekintetében. Mózes több napig távol volt körükből, mivel felment a Sinai hegy tetejére, hogy Istennel beszéljen. Akkor az Ördög, a hamis imádat szerzője, sok izraelitát arra indított, hogy imádatuk tárgyául látható bálványt követeljenek. Ezután aranyborjút állítottak fel és az izraeliták ezrei köröskörül pogány módon imádattal hódoltak előtte, s ez a második parancs megsértését jelentette. Lévi törzse, amelyhez Mózes is tartozott, Jehova mellett foglalt állást és Isten felhasználta őket a bálványimádók ezrei ellen kimondott ítélete végrehajtására. Mindamellett ebben az időben az egész nemzet többé-kevésbé eltűrte hallgatólagosan ezeket az üzelmeket – Istennel kötött szövetségük áthágásaképpen – s ennek következtében az egész nemzetnek megromlott Istenéhez való viszonya. Mózes mint közvetítő kötelezve érezte magát arra, hogy erőfeszítéseket tegyen bűneik kiengesztelésére, sőt annyira jutott, hogy önmagát ajánlotta fel áldozatul és az Isten életkönyvéből való kitörültetésre. „Visszatért hát Mózes Jehovához és így szólt: Kérlek, ez a nép nagy bűnt követett el, mert arányból csinált magának istent. De most bocsásd meg bűnüket; ha pedig nem, törülj ki engem a te könyvedből, amelyet írtál. Jehova azonban így felelt Mózesnek: Aki vétkezett ellenem, azt törlöm ki az én könyvemből. Most hát menj: vezesd a népet, ahova mondtam neked: ime Angyalom megy előtted, de látogatásom napján ezt a bűnüket is megbüntetem rajtuk. Így sujtotta Jehova a népet a borjúért is, amelyet Áron készített." – II. Mózes 32:31–35.

8 Nemsokára ezután, midőn Mózes a Sinai hegy tetejére visszatért, hogy a kőbevésett tíz parancsot újból átvegye, Isten ismét kijelentette, milyen Isten ő. Ezt olvassuk: „Jehova pedig leszállt felhőben, míg Mózes ott állt vele és nevén kiáltotta Jehovát. És Jehova elvonult előtte s így kiáltott: Jehova, Jehova irgalmas és kegyemes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezer ízig [vagy: az ezredik nemzetségig], megbocsát igazságtalanságot, kihágást és bűnt, – de semmiesetre sem tekinti büntelennek a bűnöst –, aki az atyák igazságtalanságát meglátogatja a gyermekekben és a gyermekek gyermekeiben, harmad- és negyedíziglen." (II. Mózes 34:5–7, **Elberfeldi**) Fontos, hogy Jehovának erre a főle származó leírására emlékezzünk és arra gondoljunk, amiért az ő neve kezeskedik, hiszen ő változhatatlan Isten. Az izraelitákhoz, akik iránt irgalmat és türelmet tanúsított, egyszer így szólt: „Mert én, Jehova, meg nem változom, ti pedig, Jákóbnak fiai, nem emésztettek meg." – Malak. 3:6.

AZ Ő NEVÉÉRT

9 Nem mintha bűnnel terhelt embereket valami jogosan megilletne, hanem mindenekelőtt a maga nevéért bocsátja meg az Úr Isten azoknak bűneit, akik mint felszentelt Istenmádók összeköttetésbe lépnek vele. Dávid király Isten ókori szövetséges népének vezető fagja volt és őszintén azon igyekezett, hogy Isten nevét ne gyalázhassa ellenségei által. Dávid király nem adta át magát a bűnnek. Nem volt benne valódi szeretet a bún iránt. Ezért nem akarta, hogy emberi gyengesége következtében elkövetett bűnei valamiképpen gyalázatot hozzanak Isten nevére azáltal, amit Isten ellenségei mondtak. Midőn így teljes alázattal megvallotta bűneit, de ugyanakkor kifejezésre juttatta szívének azt a vágyát, hogy összhangban éljen Isten szövetségével, a következőket írta Dávid: „Ne emlékezzél meg ifjúságom bűneiről, sem az én kihágásaimról; kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a te jóságodért, Jehova! Jehova minden útja jóság [irgalom] és igazság azok számára, akik szövetségét és bizonyságait megtartják. A te nevedért, Jehova, bocsásd meg igazságtalanságomat; mert sok az. Lásd meg ellenségeimet, mert sokan vannak, s kegyetlen gyűlölettel gyűlölnek engem. Őrizd meg lelkemet és szabadíts meg engem! Ne szégyenüljek meg, hisz benned bízom. Feddhetetlenség és hűség védelmezzenek engem, mert Terád várakozom. Váltsd meg Izraelt, ó Isten, minden szorongattatásból!" – 25. zsoltár 7, 10, 11, 19–22, **Elberfeldi.**

10 Mivel Jézus Krisztus, a Messiás akkor még nem halt meg váltságdíjként az emberiségért, azért Dávid király nem kérhette igazságtalanságának megbocsátását és bűneinek elfőrlését a Megváltó Jézus Krisztus nevében. Azért kérte ezt a megbocsátást kizárólag Jehova nevéért. Meghatározott időben Jehova – a maga nevéért – odaadta Jézus Krisztust, szeretett Fiát az emberiség Megváltójaként és Jézus állandóan hangoztatta, hogy Atyja nevében jött. A bűnös Dávid igazságtalanságainak megbocsátása keveset használt volna Jehova nevének, ha Dávid azután nem törekedett volna arra, hogy megőrizze Isten iránti feddhetetlenségét és egyenességét. Hogyha Dávid azáltal, hogy Istentől bocsánatot kért és nyert, csupán szívének békéjét kereste volna s nem törekedett volna igazán arra, hogy többé ne kövessen el ilyen bűnöket, akkor az isteni megbocsátás hiába pazaroltatott volna rá. Miután Dávid bocsánatot nyert, a feddhetetlenségre és becsületességre való komoly törekvés nélkül nem részesült volna újból irgalomban és kegyelemben. Mivel Dávid bebizonyította, hogy nem igyekezett önzően visszaélni az isteni kegyelem-nyilvánításokkal, becsületesen arra törekedett, hogy megőrizze feddhetetlenségét és egyenességét s így elkerülje azt, hogy Isten nevére gyalázatot zúdítson. Becsületesen arra vágyott, hogy Isten nevét igazolja, éspedig úgy, hogy a bűnt kerülte és hűségesen kitartott Isten mellett. Ebben volt Dávid Isten szíve szerinti férfiú, és a mai keresztények számára is példaképül szolgál.

11 Dávid népe, az izraeliták, Ádám leszármazottai s ezért tökéletlenek és elítélt bűnösök voltak. Isten tudta ezt. S így tudta azt is, hogy a velük kötött szövetsége elleni bűnben fognak vétkezni. Ezért gondoskodott olyan papságról, amelynek előképes áldozatot kellett bemutatnia, hogy előképesen lemossa bűneiket s így olyan állapotban maradhassanak, amely Isten előtt elfogadhatókká tette őket. Jehova egy tökéletlen embert választott főpapnak, mert csak ilyen állt rendelkezésére, s ez Áron, Mózes idősebb testvére volt. Alpapokként Áron fiait alkalmazta. Mivel az izraelitáknak saját soraikból való főpapjuk volt, bizonyosak lehettek abban, hogy olyan képviselőjük van, aki megérti őket, jóindulatúan és irgalmasan viseltetik irántuk s aki készségesen és örömmel mutat be értük áldozatot.

12 A papságnak ez az intézménye s egy tökéletlen, bűnös izraelitának a kiválasztása Isten irgalmasságát bizonyította kiválasztott nemzete iránt; s akik érezték az isteni irgalom szükséges voltát, azok mind Jehova Istenhez vonattak. Hogy Isten a papsággal ezt a célt akarta elérni, azt az apostol a Zsidók 5:1–4-ben szépen kifejtette a következő szavakkal: „Mert az emberek közül vett minden főpap emberek érdekében van beiktatva az Isten előtti szolgálatra, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be a bűnökért mint olyan, aki meg tudja érteni a tudatlanokat és tévelygőket, mivel őt magát is megkörnyékezi a gyarlóság; s ezért miként a népért, úgy önmagáért is köteles áldozni a bűnökért. És senki sem veszi önmagának ezt a méltóságot (**Károli:** tisztséget), hanem ezt akkor kapja, midőn Isten elhívja, éppúgy, mint Áron is." – **rev. Zürichi Biblia.**

7 Hogyan mutatta meg Isten ezt a tényt a Sinai hegyen az aranyborjú imádásával kapcsolatban?

8 Hogyan jelentette ki Jehova ismételten, hogy milyen Isten volt ő Mózes számára? és miért fontos önmagának ilyen leírására emlékeznünk?

9 Mindenekelőtt miért bocsátja meg Isten a bűnöket? s milyen okból kereste azért Dávid a maga bűneinek bocsánatát?

10 Miért imádkozott Dávid csupán Jehova neve érdekében bocsánatért? s miért nem volt elpazarolva a Dávid iránti megbocsátás?

11 Miért adott Jehova az izraelitáknak papságot és honnan származott az?

12 Miért tökéletlen izraelitát iktattak be a főpapi hivatalba, amint ezt Pál apostol kifejtette?

FEL

[13] Aronban, a zsidó főpapban, megvolt az irgalom tulajdonsága. Hajlott az irgalmasságra, mivel ő maga is testből és vérből való és izraelita volt. Ebben prófétai képe volt Jézus Krisztusnak, akinek az irgalmassága magasan felülmúlja Áronét és sokkal hathatósabb annál. Az apostol a továbbiakban ezt fejtegeti, midőn a kereszténvekhez mint szellemi izraelitákhoz így szól: „Mivel tehát nagy főpapunk van, Jézus, az Isten fia, aki áthatolt az egeken, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tudna részvéttel lenni gyarlóságaink iránt, hanem aki hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett, a bűnt kivéve. Járuljunk azért bizalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk még jókor való segítségül... Ugyanígy Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpappá lett, hanem az, aki azt mondta neki: ‚Fiam vagy te: ma szültelek téged.' Ahogy másutt is mondja: ‚Pap vagy te örökké, a Melkisédek rendje szerint.' Ő a maga testi élete folyamán, ... bár Fiú volt, azokból, amiket elszenvedett, megtanulta az engedelmességet. És miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik neki engedelmeskednek." (Zsidók 4:14–16; 5:5–9) Isten a maga irgalmasságában Fiát, Jézus Krisztust adta oda s ez az irgalmasság messze felülmúlja azt, amely a zsidók iránt a zsidó főpap kinevezésében jutott kifejezésre; mert Jézus Isten egyszülött Fia volt és most is az.

[14] Az a tény, hogy Jézus mint ember a bűn felett állt s az nem szennyezte be, nem tette őt felfuvalkodottá vagy érzéketlenné a bűnös emberiség iránt. Éppen azzal, hogy emberré lett és Istennek a Melkisédek rendje szerinti papságra való hívását követte, juttatta kifejezésre irgalmasságát az emberi bűnösök iránt, hisz az ő főpapi szolgálata áldozatot követelt, s az áldozatnak ebben az esetben saját személyének kellett lennie. Ez őt a főpapságra a legalkalmasabb személlyé tette, különösen azóta, hogy emberként való áldozati halálából mint halhatatlan szellem feltámadt. Ezáltal jogot nyert arra, hogy a mennyben Isten elé járulhasson, s ott mint Isten főpapja szüntelenül ténykedhetik a földi bűnökért. Mindezeket a jelentős pontokat az apostol hangsúlyozza, midőn így ír: „Neki ellenben változhatatlan a papsága, mivel örökké megmarad. Ennélfogva örökre üdvözítheti is azokat, akik általa járulnak Istennez: mert mindenkor él, hogy közbenjárjon értünk. Mert ilyen főpap kellett nekünk: szent, ártatlan, szeplőtelen, bűnösöktől elkülönített, felségesebb az egeknél **(Egy Amerikai ford.:** az egek fölé emeltetett), akinek nincs szüksége naponként arra, mint [az ókori] főpapoknak, hogy először saját bűneiért vigyen áldozatot és csak azután a nép bűneiért. Mert ő ezt egyszersmindenkorra megtette, mikor önmagát adta áldozatul. Mert a [mózesi] törvény gyarló [tökéletlen] embereket rendel főpapokká, ellenben a törvény után jött [a Melkisédek rendje szerinti főpapra vonatkozó] esküszó a tökéletes Fiút **(Egy Amerikai ford.:** egy Fiút rendelt, aki teljesen képesítve van arra, hogy örökre főpap legyen)." – Zsidók 7:24–28.

MINDENBEN MEGKÍSÉRTETETT

[15] Mint Istennek mennyből való Fia, Jézus mint ember tökéletes és bűn nélküli volt. Jehova ennek ellenére megengedte, hogy az Ördög tolakodásainak és támadásainak legyen kitéve és az Ördög világa vegye őt körül. Ezért Jézus, a tökéletes főpap elsőként volt alávetve azoknak a kísértéseknek, amelyek összes követőire rázúdulnak. Hogy Isten nevét és Igéjét igazolja s hogy mint váltságáldozat és főpap az emberiség érdekében továbbra is elfogadható maradjon, feltétlenül szükséges volt Jézus Krisztus számára, hogy minden pontban megőrizze Isten iránti feddhetetlenségét. Ő „Ábrahám [megjövendölt] magva", amelyben ‚a föld minden nemzetségének meg kell áldatnia'. Mint Ábrahámnak ez a magva egyesíti önmagával összes engedelmes követőit s így azok az ő révén szellemi értelemben Ábrahám magvának tagjaivá lesznek. Jézus mindenekelőtt segítségükre igyekszik lenni, különösen azért, mert tökéletlen, bűnökkel terhelt emberi teremtmények. Mivel egykor maga is test volt és mindazoknak a kísértéseknek és próbáknak kitételett, amelyeknek követői ki vannak téve, mint főpap meg tudta érteni helyzetüket és irgalmas főpapjuk lehet. Mivel ő megőrizte feddhetetlenségét, segítségükre lehet abban, hogy ők is ugyanúgy cselekedjenek. Ezért olvassuk a következőket:

[16] „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítése azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok voltak. Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel. Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek." – Zsidók 2:14–18.

ISTENI MEGBOCSÁTÁS

[17] Jehova Isten azt akarja, hogy irgalmasságának áldásos hatása a lehető legtöbb emberre kiterjedjen. Mivel ilyen rendkívüli intézkedéseket foganatosított irgalmának Jézus Krisztus útján való tudtuladására, azért azt akarja, hogy az erre vonatkozó ismeret az összes nemzetekből, népekből és nyelvekből való emberekhez eljusson. Áron és utódai csak Izrael nemzete számára voltak főpapok; Jézus Krisztus azonban, aki nem Áron házából származik, hanem olyan tökéletes ember volt, mint Adám az Édenben, Jehova főpapja az egész emberiség javára. Istennek e Fia által vált lehetségessé az emberi bűnök megbocsátása. Midőn az apostoloknak megtiltották, hogy ezt az üzenetet az emberek tudomására hozzák, Péter és az apostolok így szóltak [a szanhedrin zsidó bíráinak]: Istennek kell inkább engedelmeskedni, mint embereknek, Atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti fára függesztve megöltetek. Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjával, hogy Izraelnek bűnbánatot és bűnbocsánatot adjon. És mi vagyunk az ő bizonyságai ezek felől a dolgok felől.' (Csel. 5:29–32, **Eiberfeldi)** Midőn Pál apostol pogány és zsidó hallgatóihoz beszélt, így szólt: „Vegyétek tehát tudomásul, atyámfiai, hogy nektek őáltala bűnbocsánat hirdettetik, és mindabból, amiből ti Mózes törvénye által megigazulni nem tudtatok, minden hívő igazzá lesz őáltala." (Csel. 13:38, 39) Igy tehát az embernek nem kell természetes zsidónak lennie és Mózes törvénye alatt állnia avégett, hogy bűneire isteni bocsánatot nyerjen. Akiknek csak fülük van arra, hogy hallgassák ezeket az igéket, mindannyian saját javukra fordíthatják Istennek ezt a Krisztus által jövő irgalmát.

[18] Izrael egykori papságát a mózesi törvényszövetség alapján állították fel Áron házával. Egy nem Áron családjához kötött és az egész emberiség érdekében szolgálni köteles új főpap beiktatása tehát joggal jelentette olyan új szövetség beiktatását is, amely más intézkedések, intézmények és kötelezettségek alapján állt fenn. Jehova ezt az „új szövetséget" prófétája, Jeremiás útján sok idővel előbb megjövendölte. Jobb papsága miatt ennek a jobb szövetségnek jobb alapja is van. Ez az új szövetség Jézus Krisztus által először a hű zsidó maradékkal köttetett. Kiváló pontjainak egyike a következőképpen van feltárva: „És nem tanítja többé senki felebarátját, senki az ő atyjafiát e szavakkal: Ismerjétek meg Jehovát! mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, – azt mondja Jehova – mert megbocsátom bűneiket és vétkeikről többé nem emlékezem meg." – Jeremiás 31:34.

[19] Hogy az igazságtalanság bocsánatot nyer és a vétkekről többé nem történik megemlékezés, ez valódi megigazulást jelent Krisztus követői számára, akik részesei ennek az új szövetségnek. Ezek a hűségesek azok, akiket Isten a Krisztus által kötött új szövetségbe felvesz és akik azután az ő új, feddhetetlen nemzetévé lesznek. A Mózes által kötött törvényszövetség elmulasztotta ilyen Isten iránt teljes egészében feddhetetlen nemzet létrehozását; s miután annak balsikere elég hosszú időn keresztül nyilvánvalóvá lett, Isten megszüntette azt, mégpedig Jézus Krisztusnak, az új Főpapnak az átkozott fatörzsön bekövetkezett halála alkalmával. Az új szövetség ellenben nem mulasztja el Jézus Krisztus vezetése alatt létrehozni az Istentől megkívánt új, feddhetetlen nemzetet.

13 Kinek az előképe volt Áron főpap, s miért volt ez Áronhoz hasonlítva nagyobb irgalmasság, hogy ez adatott?
14 Miért volt Jézus számunkra a legalkalmasabb főpap?
15 Miért lehet Jézus irgalmas főpap s miért lehet segítségünkre feddhetetlenségünk megőrzésében?
16 Hogyan fejtegeti ezt Pál a Zsidók 2:14–18-ban?
17 Jézus kik számára főpap? s ezért kikhez kell közvetíteni a bűnök bocsánatára vonatkozó ismeretet?
18 Mit kellett ezzel az új papsággal együtt még bevezetni? s melyik volt annak egyik legelőnyösebb pontja?
19 Mit jelent ez a bocsánat Krisztus követői számára? s mit fog ez az új szövetség bizonyosan létrehozni?

FEL

20 Az emberiség mint egész vétkes, a bűnök és igazságtalanságok minden nemében, a „test cselekedeteiben", amint az apostol nevezi. Vajjon az emberi családnak valamelyik tagja a bűn által annyira lesüllyedtnek érezze-e magát, hogy arra a következtetésre jusson, hogy számára már teljesen haszontalan az evangélium tanulmányozása? Az legyen-e az érzése, hogy az isteni megbocsátásra vonatkozó ígérete valaki más számára rendelve lehet, de nem használhat az ő bűnének a befedezésére, s hogy az ettől a bűntől való feloldás az igazolásra Krisztus áldozata útján nem volna lehetséges? Senki se csüggedjen el ennyire. Természetesen tudatában kell lennünk a bűnnek, mivel Istennek és az ő Krisztusának evangélium-üzenete kárhoztatja azt; szívből arra kell vágyakoznunk, hogy megszabaduljunk a bűnnek ettől a terhétől. Ez helyes, mert amíg az evangélium az üzenetet átvevő bűnösben bűnbánatot tud ébreszteni, addig az illető még mindig számíthat Isten irgalmára és bűnbocsánatot kínál fel számára Krisztus által. A bűnösnek a bűnbánata annak a jele, hogy számára van reménység, s ez az első követelmény. Ezért mondta Jézus azoknak, akik fültanúi voltak a királyság-evangélium hirdetésének: „Térjetek meg **(angol B.:** bánjátok meg bűnötöket), mert elközelített a mennyek országa!" „Betelt az idő és elközelített **(Weizsäcker:** elérkezett) az Isten országa." (Máté 4:17; Márk 1:15) Megtérni vagy bűnbánatot tartani a következőket jelenti: a bűnnel szemben értelmi változást véghezvinni és őszintén megbánást érezni amiatt, hogy az ember bűnös, és az Istentől meghatározott úton az attól való szabadulást kívánni.

21 Aki hisz az Isten országáról szóló evangéliumban, az miután megbánta bűneit, aláveti magát ennek a megmentést jelentő evangéliumnak és követelményeinek. Ez megtérést, vagyis a bűntől és a bűnt szolgáló világtól való elfordulást s az evangélium jó üzenetével való együttműködést jelent, s ezáltal az illető Isten országa és az igazság mellett foglal állást. Midőn tehát Péter a Jeruzsálemben összegyülekezett tömeg előtt pünkösdi beszédét mondotta, így szólt azokhoz, akik nyugtalan szívvel és őszintén kérdéseket intéztek hozzá: „Térjetek meg **(angol B.:** bánjátok meg bűnötöket) és keresztelkedjetek meg mindnyájan a Jézus Krisztus nevére a bűnök bocsánatára, és veszitek a szent szellem ajándékát." Péter ugyanezt az első lépést említi meg, melyet az embernek meg kell tennie avégett, hogy Istennel összhangba jusson, midőn néhány nappal később a zsidóknak a templomban a következőket mondotta: „És én is tudom most már, hogy ti, atyámfiai, tudatlanságból tettétek azt, ti csak úgy, mint vezetőitek. Bánjátok hát meg bűneiteket és térjetek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől." (Csel. 2:38; 3:17, 19) Ezt a bűnbánatot Isten nem tartotta fenn a zsidók kizárólagos kiváltságának, hanem meghatározott időben a pogányok számára is hozzáférhetővé tette. Isten az erre vonatkozó gondolatait Kornéliusnak, az itáliai századosnak a kereszténységhez való megtérése idején nyilatkoztatta ki, midőn Isten Kornéliust és hívő társait a pogányok közül a szent szellemmel felkente.

22 Péter erről beszámolt a jeruzsálemi zsidóknak, s amint azt a Cselekedetek 11:18-ban olvassuk: „Ezek hallatára azután megnyugodtak és dicsőítették az Istent e szavakkal: Most már a pogányoknak is megadta az Isten az életre való megtérést." Ezzel a ténnyel teljesen összhangban prédikálta Pál az athéni pogány görögöknek, akik babonásak voltak vagy ‚rendkívül ragaszkodtak a démonok imádatához', és így szólt hozzájuk: „Miután Isten elnézte a tudatlanság időit, most már azt parancsolja az embereknek, hogy mindannyian tartsanak bűnbánatot, mivel rendelt egy napot, amelyen megítéli a föld kerekségét **(1938-as átdolg.:** a világot) igazságosságban egy férfiú által, akit arra rendelt és mindenkinek bizonyítékot szolgáltatott erről azáltal, hogy feltámasztotta őt a halálból." (Csel. 17:22, 30, 31, **Elberfeldi)** A bűnbánatot vagy megbánást Isten mindenkitől egyformán megkövetel, a zsidóktól éppúgy, mint a pogányoktól, mielőtt Jézus Krisztus által Jehova Istenhez közeledhetnének. Ezt a megbánást a megtérésnek, vagyis e világ bűnétől való őszinte és határozott elfordulásnak kell követnie, mivel Isten és ez a világ ellentétben vannak egymással. Isten a kereszténységtől, akiknek „Dávid biztos kegyelmeit" ígéri, elsősorban is megtérést követel, midőn ezt mondja: „Keressétek Jehovát, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van. Hagyja el a gonosz (**Elberf.:** törvénytelen) az ő útját, és a bűnös férfi az ő gondolatait, és térjen Jehovához, aki könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban." – Ésaiás 55:3, 6, 7.

SZÉLESSÉGE ÉS MÉLYSÉGE

23 Isten Mózes által kötött törvényszövetsége útján világosan kijelentette, hogy mi a bűn, s ezúton ébresztette fel a zsidókban a bűntudatot. Midőn Fiát a földre küldte, hogy az emberiség javára bűnengesztelő főpappá legyen, s midőn a bűnök bocsánatára vonatkozó üzenetét e főpap útján kiküldte, Isten teljesen tisztában volt azokkal a bűnökkel, melyeket az emberiség elkövetett. Az emberiség minden tagja, nem tekintve bűnének mineműségét, egyformán mind ugyanaz ellen az Isten ellen vétkezett. Így tehát egyik sem volt ártatlan Isten szemében. Mindnyájuknak bűnbánatot kellett tartaniuk vagy meg kellett bánniuk és meg kellett térniük a bűn szolgálatából, hogy Isten igazságosságának szolgálatához forduljanak. Aki tehát bűnbánóan és hittel elfogadta a királyságüzenetet, azt „az irgalmasság Atyja" elfogadta, éspedig úgy, ahogy éppen volt. Isten megbocsátott neki Krisztus által.

24 Például: Vegyünk egy görögöt. Ez a bálványimádás ellen szóló isteni parancs áthágásával vétkezett, mivel embereket ábrázoló képekkel szemben tanusított kultusz-cselekményekben vett részt. Ha tehát ennek a görögnek feltárjuk a királyság-evangéliumot s ő azt látja, hogy a képek tisztelete nincs összhangban Istennel, ha megbánja bűnét és elfogadja az evangéliumot, vajjon akkor az ő bűne túlnagy-e ahhoz, hogy Isten irgalmassága azzal szemben is érvényesüljön és Krisztus által bocsánatot nyerjen? Azután vegyünk egy rómait. Ez a császár hadseregében harcolt és Istennek az embergyilkosokról szóló törvényét szegte meg. Van-e valamilyen reménye a bűnbocsánatra, ha az evangélium eljut hozzá s neki kedve telik abban, ha bűnbánatot tart és az evangéliumnak engedelmeskedni szeretne? És ott van az a házasságtörő nő, a szamariai asszony, akivel Jézus Szamariában a sikári kútnál beszélt. Legalább hat férje volt s azok mind éltek. Mit használt az neki, hogy Jézus hirdette előtte az Igét? Elvárhatná-e egyáltalán e nőhöz hasonló valaki, ha az evangéliumot hallja és bűnbánatot tart, hogy Isten jósága olyan mélyre, olyan mély társadalmi fokra ereszkedjék le, hogy bűneit megbocsássa és lehetőséget nyujtson neki a királyság igazságosságában való új élet kezdésére? S hogyan áll a dolog a tolvajokkal, iszákosokkal, hazugokkal, istenkáromlókkal, keresztények üldözőivel és másfajta bűnösökkel? Vajjon a bűnösök egyik osztálya ilyen bűnbocsánatot nyerhetne, ha megbánja bűnét és elfogadja az evangéliumot, egy másik ellenben nem? Nem így áll a dolog, hisz Isten mindnyájukat a bűnösök osztályába sorozza, hogy mindnyájukon könyörüljön. „Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de egy ellen vét, valamennyiben vétkes. Mert aki ezt mondja: Ne paráználkodjál! ezt is mondja: Ne ölj! Ha tehát nem paráználkodol, de ölsz, törvényszegővé lettél." – Jakab 2:10, 11.

25 Aki az ilyen bűnös állapotban marad és nem bánja meg bűnét s nem fordul az igazságosság felé, az természetesen sohasem találhat helyet Isten országában vagy életet az ő új világában. Ha azonban olyan személyek, akik a fentebb említett bűnökben vétkesek, bűnbánatot tartanak és alárendelik magukat az evangéliumi intézkedéseknek, teljesen megbízhatnak abban, hogy Isten Krisztus által megbocsátott nekik és soha többé nem emlékezik meg bűneikről. Az ő Bibliája is megemlít eseteket az ilyen megbocsátásról, amilyenben Iseten egyházának tagjai a nírhedt görögországi Korinthus városban részesültek. Pál így szólt hozzájuk: „Vagy nem tudjátok, hogy az igazságtalanok nem öröklik Isten országát? Ne ámítsátok magatokat: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem puhányok, sem fiúkat gyalázók, sem tolvajok, sem kapzsik, sem részegesek, sem gyalázkodók, sem rablók

20 El kellene csüggednie valakinek azért, mivel az ő elgondolása szerint az isteni irgalmasság saját bűnös állapota miatt számára nem jöhet számításba? s elsősorban mi követeltetik meg tőle?

21 a) Mit jelent az evangéliumban hinni, miután megbántuk bűnünket? b) Kinek áll kiváltságában bűnbánatot tartani?

22 a) Miért kíván Isten most mindenkitől egyformán bűnbánatot vagy megbánást? b) Mi követeltetik meg továbbá azoktól, akik „Dávid biztos kegyelmeit" elnyerik?

23 Ki ellen vétkezett minden ember? és hogyan fogadott el Isten minden bűnbánót?

24 A bűnösök itt felsorolt különféle példái közül az egyik bűnbocsánatot nyerhet, a másik ellenben nem? miért?

25 Ha a bűnösök megbánják bűnüket és engedelmeskednek az evangéliumnak, miről lehetnek bizonyosak? Pál hogyan mutatja ezt gyakorlatilag?

FEL

nem öröklik majd Isten országát. Pedig ilyenek voltak közületek egyesek." Isten irgalma azonban ettől eltekintve elég széleskörű volt ahhoz, hogy mindnyájukat magába foglalja, ha megbánták bűnüket és az evangéliumnak megfelelően igyekeztek élni; hisz Pál hozzáfűzte: „De ti megmosattatok, de ti megszenteltettetek, de ti megigazíttattatok az Úr Jézus nevében és a mi Istenünk szelleme által." – I. Korinthus 6:9–11, **Elberfeldi.**

26 Az isteni könyörület gyengédségét jótékonyan ábrázolja Jézusnak a tékozló fiúról szóló példázata. E példázat szerint a fiatalabb fiú már atyja halála előtt birtokába jutott örökségének és elutazott az atyai háztól, ahol istenfélelem lakozott, messze idegen országba, vagyis e világ örvényeibe. Ott kicsapongó élet révén elkótyavetélte azt, amit atyjától kapott; kétségtelenül részegeskedett, lakmározott és 'parázna nőkkel is élt', tehát parázna életmódot folytatott. Pénzének, idejének és talentumainak ez az elpocsékolása, s ezenkívül az országot sujtó nagy éhinség nagy nélkülözésekbe taszították. Hogy életben maradhasson, arra kényszerült, hogy a disznópásztorság lealacsonyító szolgálatát vállalja el.

27 Ekkor az ifjú észhez tért, különösen midőn értesült arról a jólétről, amely atyja házában, sőt még az ottani béres-szolgák között is uralkodott. Megbánta eddigi eljárását és elhatározta, hogy visszatér elhagyott atyja szolgálatába, annak könyörületességére számítva. Vajjon az ifjú nagyobbat vétett-e annál, mint hogy atyja megbocsáthatott volna neki? Visszautasította-e őt atyja? Ó micsoda gyengéd szeretetet tanúsított a mennyei Aya a bűnbánó megtérő bűnös iránt, amint a példázat mondja: „Még messze volt, máris meglátta őt az atyja, megesett rajta a szíve és odafutva nyakába borult és csókkal halmozta el." Elfogadta visszatért fiának vallomását és örömmel megbocsátott neki. Azután ismét fiúi állásba helyezte őt házában. (Lukács 15:11–32) Ez a tékozló fiú a mai jóakaratú embereket szemlélteti, akik a nagy Pásztor „más juhai". Erre a példázatra való tekintettel erősítsék meg szívüket, bűnbánóan forduljanak el e világtól és Krisztus Jézus által Jehova arcát keressék. A példázat megígéri, hogy a mennyei Atya Krisztus Jézus által az ilyen jóakaratú embereknek világi multjukra való tekintet nélkül megbocsát és áldott osztályrészt juttat nekik az ő királyságáért való jelenlegi szolgálatban, mint akik előreláthatólag földi gyermekei lesznek az igazságosság új világában. – Lásd **Az Őrtorony** 1945 decemberi és 1946 januári számait (angolul **The Watchtower** 1943 november 1. és 15.), melyek a tékozló fiúról szóló példázat teljes magyarázatát tartalmazzák.

28 Ebből kitűnik, hogy mi nem szabhatunk határt Isten irgalmának, sem nem gondolhatjuk, hogy a miatt a bukott állapot miatt, amelyben valamely személy az igazsággal való megismerkedésének idején lehet, haszontalan volna feltárni előtte a királyság evangéliumát, mivel az a személy nem volna képes megbánni bűnét vagy megtérni, vagy mivel az ő megbánása Isten előtt nem volna elfogadható. A bűnbánat és megtérés, Istennek az Úr Jézus nevében történő segítségül hívása, valamint az igazságosság szelleméért való könyörgés hatásos volt a korinthusiak esetében, akiknek Pál levelet írt. Miért ne lehetne tehát tetsző az ilyen eljárás Isten előtt a mostani bűnösök esetében vagy miért ne használna semmit előtte? Ez tetsző Isten előtt, hisz ő nem a személyt nézi. Pál azt mondta önmagáról, hogy ő szokatlan példája Isten irgalmasságának, mert tudatlanságában vétkezett. (I. Tim. 1:13–16) Midőn tehát házról-házra járunk s a királyság üzenetét a magánlakásokban és az üzletekben felajánljuk, nem az a kötelességünk, hogy mielőtt valaki előtt feltárjuk az üzenetet, előbb az illető személy magánélete, erkölcsi felfogásai, ballépései és bűnei felől tudakozódjunk. Maga az üzenet a próbakő az egyedek számára, az vagy visszhangra talál nála vagy sem.

29 Mielőtt valaki a királyság üzenetét így elfogadja, vallásos tudatlanságban tévelyeg az isteni igazságosságnak, az ő királyság-igazságának és Isten elhatározásainak zsinórmértékére vonatkozólag. S ámbár Isten Izrael előképes nemzetében a tudatlanság bűneit nem nézte el, mégis utat készített, amelyen az ilyen bűnök kiengesztelést nyerhettek, hogy a bűnöst visszahozhassa az ő kegyébe és irgalmasságába. Az olyan bűnös, aki ilymódon a később nyert igazság világánál felismeri korábbi bűneit, bizalommal közeledhetik Istenhez. „A bennszülöttnek Izrael fiai között és a [nem izraelita] jövevénynek, aki közöttük tartózkodik: egy törvényetek legyen nektek arra nézve, aki tévedésből cselekszik." (IV. Mózes 15:24–29; III. Mózes 4:20–35) Napjainkban az olyannak, aki Isten egyházának keresztény tagjává vagy jóakaratú felszentelt emberré lesz, a tudatlanság bűneit bűnbánóan be kell ismernie, akárcsak Izrael az előképben, s az áldozat, amelyben az isteni megbocsátás és megtisztulás végett menedéket kell keresnie, Jehova nagy főpapjának, Jézus Krisztusnak az áldozata. (Példab. 28:13) Ami azokat a nemzeteket illeti, amelyeknek Isten üzenetét hirdették abból a célból, hogy közülük egy népet válasszon ki neve számára, Isten elnézte multbeli tudatlanságukat, valamint e tudatlanságuk folytán elkövetett bűneiket. Most azonban megparancsolja minden embernek mindenhol, hogy bánják meg bűneiket, éspedig a közeledő ítélet napja miatt, amely az ő Bírájának, Jézus Krisztusnak vezetése alatt áll. Isten a számukra hirdetett Igéje által megparancsolja nekik, hogy bánják meg bűneiket, illetve térjenek meg.

30 Midőn Pál apostol a korinthusiaknak írt, nem említette azokat a törvényes ügyeket, amelyekben a megtérő testvérek esetleg lehettek. A hatodik fejezet első verseiben azonban leleplezte azt a tényt, hogy egyes korinthusi keresztények a maguk ügyes-bajos dolgait az ország törvényes hatóságai, Görögország római bíróságai elé vitték. (I. Kor. 6:1–8) Közben az ottani keresztények által elkövetett néhány bűn egy személyt valamikor a börtönbe juttathatott. Pál egyetlen olyan esetet sem említett, midőn valaki, aki az igazságot elfogadta és önmagát Krisztus által Istennek szentelte, életfogytiglan vagy néhány évre börtönbe került volna. Ha azonban valaki a börtönben kereszténnyé lett, midőn megtisztult, megszentelődött s Jézus nevében és Isten szelleme által megigazult, ez még nyilván nem szabadította ki őt az ország törvényeinek a karmaiból; ez nem mentette fel őt büntetésétől, sem nem jogosította fel a börtön elhagyására. Meg kellett adnia a császárnak, ami e tekintetben a császárt megillette, de ugyanakkor örömmel meg kellett adnia Istennek is, ami Istené volt. Igy Pál a keresztényekké lett rabszolgákat sem utasította arra, hogy hagyják ott urukat és legyenek bujdosó szabadokká.

31 Hasonlóképpen egyes férfiak vagy nők az ország törvényei alapján elválhatnak előbbi házastársuktól, de nem válhatnak el megfelelő bibliai válóokok nélkül. Ezután ismét házasságot köthettek, mielőtt a királyság igazságának ismeretére jutottak és magukat Krisztus által felszentelték. A korinthusiak között lehettek ilyenek, mert Pál nyíltan megmondja nekik, hogy egyesek közülük házasságtörők, paráznák, fiúfertőzők és kéjencek voltak. Az ilyeneknek mint keresztényeknek azután nyilvánvalóan a szerint az állás szerint kellett eljárniuk, amelyben akkor voltak, amikor megismerték az igazságot. Az ország törvénye a korábbi házasságot érvénytelennek jelentette ki, a második házasságot pedig helyesnek és jogosnak nyilvánította, az illetőket a későbbi házasság által férjnek és feleségnek ismerte el. És az ország törvénye nem követelte meg tőlük, hogy ezt a későbbi házasságot felbontsák. Ami azokat a cselekedeteiket illeti, amelyeket az igazsághoz jövetelük és felszentelődésük előtt követtek el, azokat Jézus Krisztus vére elfedezte, attól kezdve Isten törvényét kellett követniük.

32 Isten szolgája, Pál nemcsak azt mutatta meg, milyen csodálatos Isten irgalmassága. Még más erős ok is arra késztette, hogy rámutasson arra a tényre, hogy egykori házasságtörők, bálványimádók, paráznák, rablók, kapzsik, iszákosok stb. megtisztultak, megszentelődtek és megigazultak s az Úr szellemét elnyerték. Mi volt ez a súlyos ok? Az, hogy nem térhettek vissza az ilyen szokásokhoz s nem vehették könnyelműen igénybe Isten türelmét és irgalmasságát. Ha ezt megtették volna, teljesen felelős házasságtörők, bálványimádók, érzéki kéjencek, szodomiták stb. lettek volna, akik a tudatlanságot nem hozhatták volna fel mentségükre. Azért mondja Pál a következőket: „Nem tud-

26, 27 a) Hogyan mutatja a tékozló fiúról szóló példázat az isteni irgalom gyengédségét? b) Milyen bűnbánók mérhetnek ebből bátorságot napjainkban, éspedig milyen ígéret alapján?

28 Tehát mire ne gondoljunk ma? és mit nem kell kutatnunk, mielőtt valaki előtt az evangéliumot feltárjuk?

29 Hogyan jártak el Izraelben a tudatlanságban elkövetett bűnökre vonatkozólag? és ma mi az eljárás e tekintetben?

30 Ha valaki a börtönben Isten kegyelme folytán kereszténnyé lesz, azután mi a helyzete, mik a kötelességei az ország törvényeivel szemben?

31 Mit mondhatunk azokról, akik elváltak és ismét házasságra léptek, mielőtt az igazságot elfogadták?

32 Az Isten irgalmára való utaláson kívül Pál milyen okból hívta fel a figyelmet arra, hogy a testvérek egykor milyen bűnösök voltak?

FEL

játok-é, hogy testeitek a Krisztus tagjai? Elvegyem-é hát Krisztus tagjait és parázna nő tagjaivá tegyem? **Soha!** Vagy nem tudjátok, hogy aki parázna nővel adja össze magát, egy test vele? Mert a kettő **egy** testté lesz – mondja az Irás. Viszont aki az Úrral társul, **egy** szellem övele. Kerüljétek a paráznaságot! Minden [más] bűn, amit ember elkövet, a testén kívül van, de aki paráználkodik, a tulajdon teste ellen vét", mert a maga testét egy bűnössel köti össze és önmagát az ilyen bűnössel **egy** testté teszi. – I. Kor. 6:15–18.

33 Pál fejtegetéséből a következő dolog válik teljesen nyilvánvalóvá: Ha Isten olyan személyeket részesít irgalmasságban, akik tudatlan állapotukban különleges bűnöket követtek el, mielőtt a hirdetett igazság eltiltotta tőlük, ez nem azért történik, hogy ezeket a bűnöket szándékosan tovább folytassák s amellett azt gondolják, hogy erre könnyűszerrel igénybevehetik Isten irgalmasságát. Semmiképpen sem! Isten irgalmassága az igazságosságra való hajtóerő, a becsületes törekvésre való ösztönzés, hogy a bűn **fölé** emelkedve s annak szolgaságától szabadon éljünk. Isten azért tanúsít irgalmasságot, hogy a felszentelt azután egyenességben járjon, s ezt az egyenességet és feddhetetlenséget meg kell őriznie, nem térvén vissza a tisztátalanságba és a bűn szolgálatába, mint a megmosott disznó, amely visszatér a sárba és abban hempereg, vagy a kutya, amely a saját okádását felnyalja. Aki Isten szerető irgalmasságában részesül, úgy érzi, hogy a feddhetetlenség kérdése elé van állítva. Most tehát alkalma van arra, hogy igazolja Istennek iránta tanúsított eljárásmódját. De hogyan? Bebizonyítva azt, hogy Sátán hazudik, midőn azt állítja, hogy Isten az ő irgalma által képtelen felemelni az embert a bűnből és módot nyujtani neki arra, hogy aztán örökké kitartson igazságosságában.

34 Ezokból szólította fel Pál a korinthusi egyházat, hogy vesse ki a paráznát, aki ezt a pontot figyelmen kívül hagyta. Ez a férfi paráznaságot követett el saját atyjának feleségével, és Pál igyekezett az egyházat, annak becületét védeni és oltalmazni, éspedig úgy, hogy ezt a botrányt előidéző, szellemileg veszélyes egyént kiközösítette körükből. Magatartása nem az Isten szellemének gyümölcse volt, s az egyháznak arra kellett törekednie, hogy soraiban megőrizze az Úr szellemét, ‚kivetvén a gonoszt köréből' s ‚minden érintkezést megszakítván vele'. – I. Korinthus 5:1–13.

35 Úgylátszik, ennek az eljárásnak üdvös hatása volt arra nézve, aki kereszténynek állította magát s ebben a csúnya eljárásban vétkezett. Meggondolásra késztette őt. Mélyen éreztette vele bűnének mélységét és utálatosságának nagyságát, melyet Isten és Krisztus szent neve és Istennek Krisztus alatt álló szervezete ellen elkövetett. Amellett az egyházat arra indította, hogy Isten igazságosságának ügyéért szálljon síkra s így megtisztuljon annak minden látszatától, hogy hallgatólagosan megtűrte egy férfi házasságtörését s azt közömbös magatartásával még jóvá is hagyta. Ha Pál a II. Korinthus 2:1–11-ben ugyanarra a férfira gondolt, akkor ez megbánta tettét és nagy aggodalommal Jehova Istenhez fordult, hogy Krisztus által irgalmasságot nyerjen. Pál, aki maga is megízlelte Istennek kimondhatatlan irgalmát, ez iránt a közösségből kizárt bűnbánó ember iránt szintén irgalmat tanúsított. Felszólította a korinthusi gyülekezetet, amelynek tagjai együtt és különkülön Isten irgalmassága folytán lettek keresztényekké, hogy a bűnbánó iránt tanúsítsanak irgalmasságot és a megtérőt fogadják szeretettel körükbe. „Elég az ilyennek az a büntetés, amely őt a többség részéről érte, úgy hogy most már inkább bocsássatok meg neki és vigasztaljátok, nehogy a túlságos bánat megemésszе az ilyen embert. Azért kérlek titeket, tanúsítsatok iránta szeretetet. Mert azért írtam ezt a levelet is, hogy megismerjem, megbízhatók vagytok-é, engedelmeskedtek-é mindenben? Akinek pedig ti megbocsátotok valamit, én is; mert az is, amit én megbocsátok, – ha van mit megbocsátanom, – értetek történik, Krisztus színe előtt, hogy hatalmába ne kerítsen minket a Sátán. Mert nem ismeretlenek előttük az ő szándékai."

„A TŰZBŐL KIRAGADVA"

36 Isten Kr. e. 537-ben egy bizonyos zsidó maradékot visszavezetett a bálványimádó Babilon fogságából. Erről úgy beszélt, mint egy „hasábról, melyet a tűzből ragadott ki". (Zakariás 3:2, **Schlachter**) Ezt a maradékot az egész zsidó nemzettel együtt megsemmisíthette volna, mert a nemzet ismételten megszegte szövetségét. Isten azonban elég irgalmas volt ahhoz, hogy feddhetetlen egyéneket szemmel kísérjen és ezokból nem vetette el az egész nemzetet. Egy hű maradékot megőrzött a maga számára. Ez vonatkozik Dániel próféta korára, valamint Jézusnak és az ő apostolainak napjaira is. (Róma 11:5) Úgyszintén vonatkozik napjainkra is, amióta Jehova Kr. u. 1914-ben Jézus Krisztus alatt felállította királyságát. Az az év jelezte az első világháború kezdetét. Ennek 1918-ban történt befejezése után a felszentelt kereszténységnek csupán egy maradéka tűnt fel s mutatkozott be Jehova tanúiként, fenntartás nélkül foglalt állást az ő királysága mellett s ezzel azt kezdte hirdetni az összes nemzeteknek, hogy az összes jóakaratú emberek számára ez az egyedüli reménység. Az első világháború folyamán a maradéknak ezek a tagjai jelentékeny vallásos esztelenségeket követtek el s ezért komolyan elmulasztották kötelességüket. Isten azonban ezeknek a maradék-tagoknak a szívében olvasott s irgalmasságot és kíméletet tanúsított irántuk. 1919-ben megszabadította őket a mostani világ fogságából és szolgaságából, hogy a földön mint az ő királysághírnökei e világtól teljesen elkülönülve szolgáljanak neki. Képletesen szólva, így visszavezette őket hazájukba vagy a földön arra a helyre, amely megillette ezt a maradékot. Erre vonatkozólag a 85. zsoltár 1–13-ban szép leírást találunk a következő szavakban:

37 „Jóakarattal voltál, Jehova, földedhez; visszahoztad Jákób foglyait. Elengedted néped álnokságát, elfedezted minden bűnüket... Mutasd meg nekünk, Jehova, kegyelmedet és szabadításodat add nekünk. Hadd halljam meg, mit szól Jehova Isten! Kétségtelenül békét hirdet népének és kegyeseinek **(Káldi:** szenteinek), **csak vissza ne térjenek a bolondságra.** Bizonyára közel van szabadítása az őt félőkhöz, hogy dicsőség lakjék országunkban; hogy irgalom és igazság találkozzanak, igazságosság és béke csókolgassák egymást. Igazság sarjad a földből és igazságosság tekint le a mennyből. Jehova is megadja a jót, s földünk megtermi gyümölcsét. Az igazságosság előtte jár és lépéseit követik az ő útján." – **Elberfeldi.**

38 Azon az irgalmasságon kívül, melyet Jehova Isten az ő maradéka iránt tanúsított, kinyilatkoztatta előttük a Krisztus által napjainkban működő királyságra vonatkozó csodálatos igazságokat. Miért? Hogy azután Isten és az ő egyetemes felsőbbsége alatt álló birodalom iránt feddhetetlen és hű szolgáknak bizonyulhassanak. Ez az oka annak, hogy a 85. zsoltár óva inti azokat, akiknek ismét az ő békéjét adta: „Hogy vissza ne térjenek a bolondságra!" Az ő helyeslésében és áldásában áradó béke csak addig marad a helyreállított és megbocsátásban részesült maradékon, amíg vissza nem tér a vallásos és világi bolondsághoz.

39 Most a második világháború utáni időszakban élünk. A hű maradék ezt a háborút is Isten csodálatos oltalma alatt élte túl. A maradék tagjaiban vagy a velük kapcsolatban állókban felvetődik egy szívet kutató kérdés: Vajon ezek közül egyesek a második világháborúból bemocskoltan és beszennyezetten kerültek-e ki, mivel a nép többségét bizonyos szervezetekbe kényszerítő totális háború nyomása alatt résztvettek a „bolondság" cselekményeiben? Volt-e valaki, aki az első és második világháború között nyujtott minden kinyilatkoztatott igazság, minden tanács ellenére a háborúban álló világi szervezethez csatlakozott, ehhez a világhoz alkalmazkodott és elfordult az Isten országa hirdetésére és az ő szolgálatára vonatkozó istenadta feladattól? Egyesek ezt kétségtelenül megtették. Ha a dolog így áll, akkor az ilyenek számára itt az idő annak beismerésére, hogy kezüket jogtalanság után nyujtották ki és Krisztus által Jehova bocsánatát keressék, az ilyen bolondságtól visszaforduljanak és határozottan hozzálássanak, hogy az ő országa igazságosságának ösvényén járjanak. A hű Dániel abban a reményben ismerte be népének bűnét, hogy az nemsokára ismét visszanyeri Isten kegyelmét. Nem járt el elfogultan s nem zárta ki magát abból a bűnből, amellyel Izrael nemzete megterhelte önmagát. (Dániel 9:1–19) Dániel ebben az eljárásban hű példát nyujtott, melyet Isten

33 Pál érvelése szerint tehát mi az irgalmasság célja?
34 Pál szavai szerint a korinthusiaknak mit kellett tenniük a soraikban levő házasságtörő férfiúval, és miért?
35 Milyen hatást váltott ki a Pál felhívására következő engedelmesség a házasságtörőben és a gyülekezetben? és Pál mit ajánlott azután?
36 Miként tanúsított Isten irgalmasságot az ókori és a Kr. u. 1919 óta élő maradék iránt?
37 Hogyan írta le ezt szép szavakkal a 85. zsoltár?
38 Miért nyilatkoztatott ki tovább Isten az ő maradékának csodálatos igazságokat? s miért figyelmeztet őket, hogy vissza ne térjenek a bolondsághoz?
39 Miért érkezett el a második világháború utáni korszakban egyesek számára a pillanat, hogy beismerjék jogtalanságukat és elforduljanak a bolondságtól?

FEL

maradékának s azok jóakaratú társainak összes alázatosai az irgalmasságnak ebben a korszakában követni tartoznak.

40 Mindazoknak, akik megbánják bűnüket, beismerik jogtalanságukat és ebben az Armageddon előtti veszélyes időben visszatérnek Isten utaihoz, Jehova Isten megadja azt, ami jó. Sőt még világosabban kinyilatkoztatja, mi az ő királyságának és számunkra küszöbön álló új világának igazságos zsinórmértéke; s ez az igazságosság biztos és megbízható vezető lesz számunkra az ő nyomdokain. Lépteinek útja az ő Krisztus alatt álló birodalmának igazságossága iránti hű feddhetetlenség útja.

WTa. 1947. április 15.

40 Mit tesz Jehova Isten azokkal, akik beismerik jogtalanságukat és Isten utaihoz térnek?

INSPIRÁCIÓ

„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a rendreutasításra, a javításra és az erkölcsi nevelésre, hogy az Isten emberét rátermetté tegye és felkészítse minden jó munkára." – II. Timótheus 3:16, 17, angol Moffatt.

JEHOVA Isten tud látható világmindenséget teremteni, miért ne tudna tehát egy könyvet is alkotni? Ezzel többet gondolunk, mint csupán az úgynevezett „természet könyvét", amelyet a tudósok az elmúlt évszázadokban tanulmányozni és abban olvasni törekedtek s e tekintetben bizonyos előmenetelt értek el, úgyhogy najainkban eljutottunk az „atomkorszakba". A **könyv** kifejezés által olyan könyvet értünk, melyet az ABC betűivel írtak s amelynek szavait a megfelelő iskolai képzettséggel rendelkező emberek el tudják olvasni és mondani. Az ember, Jehova Isten teremtménye, több mint ezer nyelven a könyvek millióit írta és állította elő. Vajjon az ember Teremtője, aki őt ezzel a könyvek készítésére irányuló törekvéssel és képességgel felruházta, nem volna képes jobb könyvet létrehozni az emberek által valaha előállított legjobb könyvnél, nem tudná megalkotni a könyvek könyvét? A felelet erre oly világos, hogy a kérdés balgán hangzik; mi azonban mégis feltesszük, mivel atomkorszakunkban milliók tagadják, hogy Isten ilyen könyvet készített volna.

2 A kérdés bizonyára nem a képesség, hanem az ilyen könyv készítésére irányuló akarat és szándék körül forog. Isten tudja, hogy nekünk szükségünk van erre a könyvre. Minthogy az emberek megtanulnak, inkább a „természet könyvében" olvasni, új problémák és rémségek keletkeztek számukra, s amellett nyílt kérdések maradtak fenn, amelyekre a természet könyve sohasem adott és ad feleletet. Ezek a kérdések az Istenre és az emberekkel kapcsolatos elhatározására vonatkozó kérdések. Vajjon észszerű volna az a következtetés, hogy az az Isten, aki minket az értelem adományával teremtett, kielégítetlenül hagyná közöttünk azokat, akik őt személyesen meg szeretnék ismerni, hogy imádhassák és szolgálhassák? Nem adna-e kérdésünkre határozott feleleteket kinyilatkoztatás, például könyv útján? Ezt a kérdést nem szükséges fejtegetnünk, mivel Jehova Isten készített ilyen könyvet. A Bibliát mint **az ő** könyvét megkülönböztette más könyvektől azáltal, hogy az ő szent iratait ihletés által hozatta létre.

3 Abból a csekély érdeklődésből ítélve, melyet az emberek általában a Biblia iránt tanúsítanak, az emberiség százmilliói szívesebben halnak meg értelem nélkül, akárcsak a kutya vagy más értelmetlen állat, amely nem tud olvasni és a Bibliát nem tudja megérteni. Az Isten és saját végleges végük iránti közömbösségük mellett az emberek milliói teremtményi mivoltuk ellenére még igen büszkék ahhoz, hogy Biblia közvetlen nyelvezetét és annak tanításait elfogadják. Képzelt intelligenciájukkal hencegve, arra szánták el magukat, hogy a természet könnyen megtévesztő könyvéből vagy a bölcselet, lélektan és az úgynevezett „vallás" mindenféle elméleteinek segítségével önteltségükben maguk okoskodják ki és mutassák ki a dolgokat. Ezek kétségbevonják a Bibliának mint Isten könyvének az ihlettségét. Az nyilván onnan származik, hogy jobban megbíznak a világi tudósokban, akik a „természet könyvét" úgy magyarázzák, mintha az nem volna összhangban a Bibliával; vagy esetleg ez azért van így, mert a kereszténység és zsidóság vallásainak százai a földet a Bibliára vonatkozó téveszmékkel töltötték be s a Bibliát nagy gyalázatnak és megvetésnek tették ki. A föld sok olyan területén, ahol a római kat. hierarchia politikailag és gazdaságilag fölényben van, megtiltja a katolikus népnek a Biblia olvasását, úgyhogy az emberek attól félnek, hogy ezáltal nagy bűnt követnek el. A hierarchia sem arra nem törekszik, hogy vallásos nyája tagjainak kezébe adja a Bibliát, sem arra nem gondol, hogy azt elméjükbe vésse. A valóságban erőszakkal meg akar akadályozni másokat abban, hogy megszerezzék maguknak a Bibliát. A népet tudatlanságban tartják arra a tényre vonatkozólag, hogy Isten a Biblia útján beszél az emberekhez, mivel ő annak Ihletője.

4 Isten ennek a szent könyvnek egy részét közvetlenül, emberi elme vagy emberi kéz nélkül alkotta. Ez a tízparancsolat. Izrael egész népe hallotta, amint ezek a parancsok isteni eszközök által a Sinai hegy csúcsáról világosan elhangzottak, s azután Isten írásban is kiadta nekik. Erről olvassuk: „Mikor Jehova elvégezte a Mózessel való beszélgetést a Sinai hegyen, átadta Mózesnek a bizonyság két tábláját, az Isten ujjával írt két kőtáblát." Mózes az izraeliták bálványimádása feletti haragjában összetörte a kőtáblákat, s így szükségessé vált, hogy más táblákat készítsenek. Mózes ezt mondja nekünk: „Abban az időben így szólt Jehova nekem: Faragj magadnak az előbbiekhez hasonló két kőtáblát, jöjj fel hozzám a hegyre, készíts faládát; és felírom a táblára azokat az igéket, amelyek az előbbi táblán voltak, amelyeket összetörtél és helyezd azokat a ládába. Készítettem hát egy sittim-fa (**Elberleldi:** akácfa) ládát és faragtam az előbbiekhez hasonló két kőtáblát, majd felmentem a hegyre, kezemben a két táblával. Erre ő felírta a táblákra az előbbi írás szerint a tíz igét (**Menge:** parancsot), amelyeket Jehova a hegyen, a gyülekezés napján intézett hozzátok és átadta azokat Jehova nekem. Erre én visszafordultam, lejöttem a hegyről és elhelyeztem a táblákat a ládába, amelyeket készítettem; ott is maradtak, amint Jehova parancsolta nekem." (V. Mózes 10:1–5; II. Mózes 34:1) Mózes kétségkívül másolatot készített a kőtáblákra vésett tíz parancsról, s ezeket a táblákat a szövetség ládájába helyezte. A Mózes által készített másolatokat, valamint a többi másolatokat is összehasonlíthatták a szövetség ládájában elhelyezett táblákkal azok pontosságának vagy helyességének megvizsgálása végett.

5 A római katolikusok közül sokan így szóltak a Biblia terjesztőihez: „Óh, a Bibliát is csak emberek írták!" s vonakodtak átvenni belőle egy példányt és olvasni azt. Az ilyen állásfoglalás által azt kívánják, hogy az egész Biblia közvetlenül Istentől legyen szerkesztve, mint a tíz parancs a kőtáblákon. Tételezzük fel azonban, hogy az egész Bibliát a maga eredeti nyelvén, héberül, káldeai nyelven és görögül közvetlenül Isten szerkesztette volna; vajjon akkor ezek a vallásoskodók hajlandóbbak lettek volna-e elfogadni a Bibliát? Vajjon a nekik felkínált példány nem lett volna-e csak másolat, melyet tökéletlen emberek írtak, nyomtattak és fordítottak? Az eredeti Bibliát olyan nyelveken írták, amelyek napjainkban holt nyelvek. Azonkívül az emberek ma már nem ismerik az eredeti szövegeket; ezek ellűntek szemük elől, ha ugyan nem semmisítették meg egészen. Így tehát itt mindenesetre az embernek kellett közreműködnie; s ha elfogult vallásoskodók így szólnak: „Óh, azt is csak emberek írták!", akkor ez csak megindokolatlan állítás. A napjainkban egészben vagy részben 1068 nyelvre lefordított Bibliát eredetileg Jehova Isten nevében írták. Isten tehát vállalja a felelősséget a Biblia megírásáért, mivel ő ihlette, leírása felett őrködött, azt vezette s annak tartalmáról gondoskodott. Ehhez nyilvánvalóan támogatását, áldását és oltalmát adta; hisz a Biblia a démonizált embereknek arra irányuló törekvése ellenére, hogy

1 Miért észszerű azt gondolni, hogy Isten egy könyvet, tudniillik a könyvek könyvét alkotta?
2 Miért van szükségünk ilyen könyvre? s miért mondhatjuk, hogy a Biblia ez a könyv?
3 Hogyan mutatják némelyek, hogy inkább tudatlanságban kívánnak meghalni és miért?
4 A Bibliának melyik részét teremtette Isten közvetlenül emberi elme vagy emberi kéz beavatkozása nélkül, és hogyan?
5 Feltéve, hogy az egész Bibliát közvetlenül Isten hozta volna létre, miért kellene akkor az emberi elemnek hasonlóképpen közreműködnie? s hogyan mutatja Isten, hogy ezért a könyvért vállalja a felelősséget?

FEL

az elmúlt 1800 év folyamán megsemmisítsék, elnyomják és ellene harcoljanak, a legelterjedtebb könyv lett a földön és a legtöbb nyelvre lefordították. Ez azt jelenti, hogy Isten hatalma ebben közreműködött.

6 Hogyha tehát a Bibliát Jehova Isten ihlette, mit számít akkor az, hogy embereket használt fel annak megírására? Vajjon az ő hatalma nem erősebb-e ezeknél az íróknál? A Krisztus előtti időben az emberek vonakodhattak attól, hogy a prófétákra hallgassanak, akik Jehova nevében beszéltek, mivel ezek a próféták csak tökéletlen, bűnös emberek voltak, de semmi mentség nem volt számukra, midőn Jézus Krisztusra, Isten ihletett Fiára sem hallgattak, aki Atyja nevében beszélt. Ebben az esetben semmi okuk sem volt arra, hogy így szóljanak: Ó, ő is csak egy földi ember, éppen olyan bűnös és tökéletlen, mint mi magunk!" Ezek nyilvánvalóan azért vonakodtak meghallgatni őt, mivel elméjük romlott volt és egyszerűen nem szerették az igazságot, sem nem kívántak arra hallgatni és azzal behatóbban foglalkozni.

7 Ha valaki a Biblia elfogadása előtt bizonyítékot akar arra vonatkozólag, hogy az Istentől származik, könnyen megvizsgálhatja és ellenállhatatlan bizonyítékokat találhat arra nézve, hogy nem hamisítvány, hanem isteni és nem emberi forrásból kell származnia, s így az igazság egyedüli könyve s életünk egyedüli mértékadó vezetője és oktatója. A Biblia ihletettségét illetőleg bizonyítékokkal rendelkezünk maguktól annak íróitól. Körülbelül Kr. u. 65-ben írta Pál apostol, aki a Biblia prédikálása miatt római fogságban volt, szolgatársának, Timótheusnak a következő szavakat: „Gyermekkorod óta ismered a szent iratokat, amelyek kioktathatnak téged a megmentésre a Krisztus Jézusban való hit által. A teljes Írás Istentől ihletett és hasznos az oktatásra, a rábizonyításra, a rendreutasításra, az egyenességben való iskolázásra, hogy tökéletes legyen Isten embere, teljesen felszerelve minden jó munkára." – II. Tim. 3:15–17, **Spencer** (angol).

8 Ez az amerikai római katolikus pap, aki a fenti fordítást (1937-ben) az eredeti görögből készítette, a Pál által használt eredeti **theópneusztosz** szót e szavakkal adta vissza: „isteni módon inspirált". Ezeknek a szavaknak a szószerinti jelentése: „Istentől lehelt" vagy „Istentől belehelt". Nem mintha Isten a mi földünk levegőjét belélekzené és azzal a Biblia emberi íróira lehellne, hanem kibocsátotta láthatatlan működő erejét. Ezzel hatást gyakorolt a mintegy harminc férfira, akik a Biblia hatvanhat könyvét írták. Ezek egyike, János apostol beszámol nekünk arról, hogy Jézus az ő feltámadása napján megjelent hű apostolai egy csoportjának és azt mondotta nekik, hogy küldetéssel küldi ki őket. „E szavak után rájuk lehelt és szólt: vegyetek szent szellemet!" (János 20:21, 22) Midőn Jézus így rájuk lehelt, ez a lehelet láthatatlan erő volt. A szent szellem vagy Isten hatékony ereje hasonlóképpen láthatatlan számunkra, s a héber írók ezt a **(neshamáh, rúahh)** szavakkal jelölték, amelyek lélekzetet vagy leheletet jelentenek, a görög írók pedig erre a **pneúma** szót használták, amely szintén **szelet** vagy **leheletet** jelent. Következőleg tehát az olyasmiről, ami azáltal keletkezik, hogy Isten láthatatlan hatékony ereje hatást gyakorol reá, mondhatjuk, hogy az „Istentől van lehelve" vagy „Istentől van ihletve". A latin eredetű **inspirált** vagy ihletett szó a valóságban **belehelt**-et jelent, s ez valamely láthatatlan erőre utal.

9 Láthatatlanul szállt a Kr. u. 33. év pünkösd napján a szent szellem vagy Isten hatékony ereje Jézus hű tanítványaira, ezt azonban hatalmas szél zúgásához hasonló zaj, továbbá tüzes nyelvekhez hasonló, külsőleg is észlelhető jel kísérte, amely a szellemmel betelt összes tanítványok fején oszlott meg. (Csel. 2:1–4) Az erős szélrohamhoz **(pnoé)** hasonló zúgás kinyilatkoztatta, hogy Isten az ő szellemét vagy hatékony erejét rájuk lehelte. „És mindnyájan megteltek szent szellemmel és beszélni kezdtek más nyelveken, amint a szellem adta nekik szólniuk."

INSPIRÁLT FERFIAK

10 Az Istentől ihletett vagy az Istentől belehelt „szent iratok", amelyekről Pál azt mondotta, hogy Timótheus ismeri őket gyermeksége óta, az ókori héber iratok voltak. Pálnak Timótheussal való első találkozása a kisázsiai Lisztrában, a feljegyzés szerint körülbelül Kr. u. 53-ban történt meg. Timótheus akkor még egészen fiatal volt. Anyja és nagyanyja Timótheust gyermeksége óta közösen oktatták. Ez akkor volt, amikor még semilyen keresztény iratok sem jegyeztettek fel görög nyelven, hisz az első könyv, Máté evangéliuma körülbelül Kr. u. 41-ben íratott. Az egyedüli szent iratok tehát, amelyekből Timótheus Eunikétől és Loistól gyermekkora óta oktatásban részesülhetett, a héber iratok voltak Mózestől Malakiásig. Pál szerint ezeket az iratokat mind Isten ihlette s ezért a keresztények számára hasznosak és arra szolgálnak, hogy Isten szolgáit kikészítsék arra a jó munkára, melyet Isten rájuk bízott elvégzés végett. Magától értetődik tehát, hogy a keresztény felszerelése a héber iratok és ezek helyes megértése nélkül nem teljes. A valóságban a keresztény görög iratok a héber iratokon alapulnak, mivel a Krisztus tanítványai által írt görög iratok a héber iratokat magyarázzák és a héber iratokban feljegyzett sok fontos jövendölés beteljesedését bizonyítják. Ezek valóban a szent szellemtől voltak ihletve, de hogyan?

11 Azokat az iratokat, amelyek most a Biblia első öt könyvét alkotják, vagyis Mózes első, második, harmadik negyedik és ötödik könyvét, továbbá Jób könyvét Mózes próféta írta. Midőn Jehova Isten Mózes fivéréhez és nővéréhez beszélt, Mózesről ezeket mondotta nekik: „Halljátok meg most, kérlek, az én beszédeimet: Ha valaki Jehova prófétája köztetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban beszélek vele. De nem így áll a dolog az én szolgámmal, Mózessel, aki az én egész házamban hűséges. Ővele én szemtől-szembe beszélek, nyilvánvaló látásban, nem homályos beszédek által s ő láthatja magának Jehovának alakját. Miért nem féltetek hát szólani az én szolgám ellen, Mózes ellen?" – IV. Mózes 12:6–8.

12 Mózes mint próféta – és kétségtelenül mivel különleges munka elvégzésére kapott megbízást – különleges kegyelmi állást töltött be. Ebben a munkában különleges prófétai képe volt egy nagyobb prófétának, a nagyobb Mózesnek. Ezt maga megmondta az izraelitáknak a következő szavakkal: „Prófétát támaszt néked Jehova, a te Istened, közüled, a te atyádfiai közül, olyat, mint én: őrá hallgassatok, mind a szerint, amit Jehovától, a te Istenedtől a Hórebnél a gyülekezés napján kértél, midőn ezt mondtad: Ne halljam többé Jehovának, az én Istenemnek hangját, ne lássam többé ezt a nagy tüzet, hogy meg ne haljak! Erre Jehova így szólt nekem: Jól mondták, amit mondtak. Prófétát támasztok nekik atyjukfiai közül, olyat, mint te, s az én igéimet adom annak szájába és közöl velük mindent, amit parancsolok neki. És mindaz a férfi, aki nem hallgat az én szavaimra, amelyeket az én nevemben hirdet, számadásra vonom azt." – V. Mózes 18:15–19, **Elberfeldi.**

13 Az izraelita atyafiak egyike, Péter apostol, megállapítja ennek a Mózeshez hasonló nagy prófétának a személyazonosságát és kimutatja, hogy ez Jézus Krisztus. (Csel. 3:19–26) Észszerűen következtethetünk tehát egy dologra: Ha Mózes ihletve volt és Isten neki külön közvetlenül kinyilatkoztatta az isteni akaratot, akkor Jézus Krisztus a földön szintén ihletve volt és közvetlenül, személyesen kinyilatkoztatást nyert az isteni akaratra vonatkozólag. Jézus ihletésének egyik eszköze a szent szellem vagy Isten hatékony ereje volt. Ez egy leszálló galambhoz hasonlóan, tehát látható kinyilatkoztatással szállt le reá, s egy megbízható szemtanú, Keresztelő János előtt ment végbe. „Mert akit az Isten küldött, az az Isten beszédeit mondja. Mert ő a szellemet nem mérték szerint adja. Az Atya szereti a Fiút és mindent az ő kezébe adott." (Máté 3:13–17; János 1:23–34, 3:34, 35) Ez által a Jézus Krisztusnak mérték nélkül adott szellem által az ő Atyja, Jehova hatást gyakorolhatott szeretett Fiára és inspirálhatta őt, s ezt meg is tette.

14 Kijelentése szerint Jehova Isten más prófétáknak Mózesen kívül látomás által nyilatkoztatta ki magát és álom által beszélt hozzájuk. Ebből határozottan kitűnik, hogy bizonyos ihletések csodálatos látomások és álmok által adattak, s ilyenekről beszámol a Biblia. Évezredekkel ezelőtt az Ádám utáni hetedik nemzedék lépett a színtérre, és ebből

6 Hogyan van kimutatva, hogy inkább a fonák gondolkodás, mint az emberi közreműködés az oka annak, hogy az emberek nem hallgatnak Isten igéjére?
7 Hogyan bizonyíthatja be az ember, hogy a Biblia Istentől származik?
8 Hogyan voltak a szent iratok Istentől ihletve?
9 Hogyan adatott a szent szellem pünkösdkor?
10 Hogyan tudjuk, hogy melyek voltak azok a szent iratok, melyekről Pál azt mondja, hogy Istentől vannak inspirálva?
11 Hogyan beszélt Isten a Biblia első öt könyvének írójával?
12 Miért beszélt Isten Mózes által az izraelitákkal?
13 Ki volt a nagyobb Mózes? és hogyan ihlette őt Isten?
14 Mit nyilatkoztatott ki Isten Énoknak, és hogyan?

FEL

a nemzedékből egy embert Isten ihletett s így az próféta-ként szolgált. E férfi Énok, Járed fia volt. (I. Mózes 5:18–24) Énok jövendölésének magvát és tartalmát egyik keresztény író, Júdás közli velünk, aki így szól: „Ezeknek is prédikált pedig Ádámtól a 7-ik ember, Énók, e szavakkal: ‚Íme eljött az Úr az ő tízezernyi szentje közepette. Hogy ítéletet tartson mindenek felett és megbüntesse az összes hiteleneket minden cselekedetükért, amelyet istentelenül elkövettek és minden kemény szóért, amelyet az istentelen bűnösök ő ellene mondottak'." (Júdás 14, 15) Hogy ezeket a kinyilatkoztatásokat pontosan hogyan kapta Énók az emberiség történetének oly korai szakaszában, látomás vagy álom által, vagy az Isten szellemének más működése által, arról nincs beszámoló. Énók kitartott Isten mellett, kinyilatkoztatva Istenbe vetett hitét és tisztán tartotta magát a körülötte levő istentelen világtól, úgyhogy róla következőképpen számolnak be: „És mivel Énók Istennel járt, eltűnt, mert Isten magához vette." Amint azonban a Szentírás sejteti velünk, Isten Énókot felmentette az istentelenek világával való érintkezéstől. Elvette őt ebből az életből látomása közben olymódon, hogy elragadtatásba esett, minthogy ez arról az új világról való látomás volt, amelyben többé nem létezik az Ádámtól származó halál. – I. Mózes 5:24; Zsidók 11:5, 6.

[15] Isten beszélt Nóéval, a vízözönre figyelmeztette őt és utasította, hogy építsen bárkát. Hogy ez pontosan hogyan történt, látomás által vagy a szellemére történt belső, láthatatlan benyomások, vagy angyal által, aki láthatóan vagy láthatatlanul Nóéval beszélt, az Mózes beszámolójában nincs kinyilatkoztatva. Ez mindenesetre Isten működő ereje által történt, melyet vagy közvetlenül vagy közvetve gyakorolt. Ugyancsak nem nyilatkoztatja ki Mózes azt sem, hogy Isten hogyan beszélt Ábrahámmal a káldeusok Ur nevű tartományában arról, hogy menjen egy ismeretlen országba, hogy ott olyan áldásban részesüljön, amely az egész emberiségre kiterjed. Isten angyalai megjelentek emberi alakban, később beszéltek Ábrahámmal és prófétai felvilágosítást adtak neki. Sodoma és Gomorra pusztulásáról és fiának, Izsáknak a születéséről. Álomban Isten megmondta a filiszteus királynak, Abiméleknek, hogy Abrahám próféta. – I Mózes 20:1–7.

[16] Jákóbnak, Ábrahám unokájának ihletett álma volt és angyalok is megjelentek neki, s beszéltek vele. Jákób álma a létráról, amely az égig ért és az angyalok fel- és lejártak rajta s amelynek felső végén maga Isten jelent meg, határozottan ihletett álom volt. Ebben az álomban Jehova Isten Jákóbnak jövendölést nyujtott a következő szavakkal. „És a te magod olyan lesz, mind a föld pora, terjeszkedel nyugatra és keletre, északra és délre s benned és magodban áldatnak meg a föld összes nemzetségei." (I. Mózes 28:11–16) Jákób több mint hetven éves volt abban az időben, amikor ezt az álmot látta, összesen azonban 147 évig élt. Midőn halálos ágyán tizenkét fiát búcsúzóul megáldotta, nyilvánvalóan ihletve kellett lennie Isten tevékeny erejétől, amely láthatatlanul hatást gyakorolt szellemére. Az ő ihletése kétségtelenül szószerinti volt, a szavakat úgy mondotta el, amint neki Isten szelleme diktálta. (I. Mózes 49:1–33) Isten a zsoltáros által Ábrahámról, Izsákról és Jákóbról mint „az én felkenteim"-ről és „az én prófétáim"-ról beszélt azért a különleges szolgálatért, melyet ő ezeknek a szent embereknek kiutalt; és olykor Isten szelleme indította vagy inspirálta őket. – 105. zsoltár 9–15.

[17] Jákóbnak különösen szeretett fia, József szintén a próféta kiváltságos állását töltötte be. Már mint 17 éves gyermek két prófétai álmot nyert, amelyeket elmondott tíz féltestvérének, s azok emiatt irigykedni kezdtek rá. Gúnyosan nevezték ezt az ifjút „álmodozó"-nak. Mintegy 20 évvel később mindkét álom beteljesedett, s atyjának, Jákóbnak és testvéreinek részük volt ebben a beteljesedésben. Ez azt bizonyítja, hogy ezek az álmok nem az éjszaka zavaros, lázas szellemi képzetei voltak, hanem Isten szent szelleme inspirálta azokat József elméjébe. Semmi kétség sem áll fenn, hogy Isten Józsefért és az ő családi rokonsága kedvéért, valamint ennek prófétai értékéért a mi huszadik századunk számára még más álmokat is ihletett a fáraó pohárnokának és sütőmesterének, valamint magának Egyiptom faraójának elméjében is. Ezeknek az álmoknak a megfejtése következtében szabadult meg a rabszolgaként kezelt és fogságra vetett József. József harmincéves fiatalember volt, midőn megmagyarázta a faraó álmát, amely egy Egyiptomra és sok más országra jövő hételes súlyos éhínséget jövendölt meg. Mielőtt József hozzálátott volna ez álmok valamelyikének a megfejtéséhez, így szólt: „A megfejtés az Isten dolga... Nem én, hanem Isten jelenti majd ki, ami a fáraónak javára van." – I. Mózes 37:1–19; 40:8; 41:16, 25, 28.

[18] A József által megmagyarázott álmok beteljesedése azt bizonyítja, hogy ő ezeket Isten szellemének ihletésére magyarázta meg. Így József az ihletett álmok és ezek megfejtése által Jehova prófétájává lett. S amint azt a IV. Mózes 12:6 feltárja, Isten álomban és ezek megfejtése által beszélt Józseffel. Ezáltal az is bebizonyosodott, hogy az ihletés különféleképpen történik, s hogy az ókorban az álom az Istentől az ő szolgái ihletésére választott s az általa helyeselt eszközök közé tartozott. – I. Királyok 3:5–15.

15 Hogyan beszélt Isten Nóéval és Ábrahámmal?
16 Hogyan adott Isten Jákóbnak kinyilatkoztatásokat?

17 Hogyan tette Isten Józsefet a maga prófétájává?
18 Mi van bebizonyítva az összes előbbemlítettek által az inspirációra vonatkozólag?

A Biblia ihletésének módja

AZ EGÉSZ Szentírás, Mózes első könyvétől a Jelenésekig, bizonyságot tesz arról, hogy Mózes ihletve volt. Angyal által az égő csipkebokor mellett s talán ugyanazon angyal és angyalkísérői által a Sinai hegység csúcsáról beszélt Jehova Isten Mózessel ‚szemtől szembe és nem homályos beszédek által'. Midőn Jehova az ő angyala által az Izrael nemzetével kötött törvényszövetséget diktálta, Mózes leírta azt. Ennél a prófétánál szószerinti ihletés történt. (II. Mózes 34:27) Midőn Mózes 120 éves korában, élete végén egy prófétai éneket énekelt, amely jövőben „bizonyságul szolgáljon nekem Izrael fiai ellen", és midőn ez után az ének után utolsó áldást mondott Izrael tizenkét törzsére, kétségkívül szintén szószerinti vagy teljes ihletés történt. Isten a szövetségsátor ajtaja felett álló felhőoszlopból beszélt angyala által és utasította Mózest, hogy ismertesse az éneket. – V. Mózes 31:15–19; 32:1–44, 33:1–29.

[2] Igy tehát Mózes öt könyvének ennél a részénél Isten prófétájának szószerinti ihletéséről van szó. Ami a Mózes öt könyvének többi részét illeti, ebben nem lehetünk biztosak. Hogy Mózesnek valamilyen írott feljegyzés állt-e rendelkezésére, melyet a teremtés részleteire és az emberiség történetének az ő prófétává léte előtti időre vonatkozólag figyelembe vehetett, vagy mindezeket szájhagyományok által kapta-e elődeitől vagy az Isten szelleme újján jövő közvetlen ihletéssel adattak neki, az nincs kinyilatkoztatva. Hogy azonban mindent ihletés alatt írt, hogy helyes legyen és semmi jelentős és prófétai értékű mozzanat ne hiányozzék belőle, arra minden bizonyíték megvan, s azokat a további bekezdésekben találjuk.

[3] Az inspirációnak egyik érdekes módja volt az, amely zenekísérettel történt. Sámuel próféta így szólt Saulnak, miután Izrael királyává kente fel: „Prófétai sereggel fogsz találkozni, akik a magaslatról jönnek, előttük lant, dob, síp és hárfa lesz és ők maguk prófétálnak. Akkor Jehova szelleme rád fog szállani, velük együtt prófétálsz majd és más emberré leszel. Mikor pedig mindezek a jelek teljesülnek rajtad, tedd meg magadért mindazt, amire indíttatást érzel, mert az Isten veled van." Pontosan az történt Saullal, amit Sámuel megjövendölt. (I. Sámuel 10:1–13) Saulnak a próféták között tett jövendölései nem szükséges, hogy eljövendő dolgok bejelentései legyenek, hanem lehetnek egyszerűen dicsőítések és Istenhez való imádságok, ámde mégis Isten szellemének a befolyására történtek. – I. Sámuel 19:20–24.

1 Mely esetben volt Mózes szószerint ihletve?
2 Mi a helyzet Mózes öt könyve többi részének az ihletettségével kapcsolatban?

3, 4 Mely esetei fordultak elő a zenekísérettel való ihletésnek? és miért használták így a hárfát?

FEL

4 A lantos ihletésnek különleges esete Elizeusé, midőn Jórám és Jozafát királyoknak és Edom királyának Moáb királya elleni katonai vállalkozásával összefüggésben találkozott. Midőn a hadjáratot vízhiány miatt a kiaszott pusztában vereség fenyegette, Elizeus így szólt Jórámhoz: „Nos hozzatok ide egy lantost." Történt pedig, hogy midőn a lantos játszott előtte, Jehova keze erőt vett rajta. És így szólt: Ezt mondja Jehova: Készítsetek ebben a völgyben árkot árok mellé. Mert ezt mondja Jehova: Nem láttok sem szelet, sem esőt, és mégis ez a völgy megtelik vízzel, úgy hogy ihattok mind ti, mind nyájaitok, mind barmaitok." (II. Kir. 3:15–17, **Elberfeldi**) Valaki felhozhatná, hogy a hárfán vagy hangszeren való játék arra volt szánva, hogy a próféta elméjét lecsendesítse és megnyugtassa, hogy Isten szellemének benyomásait jobban felfoghassa. Ez azonban nyilvánvalóan a prófétai kép miatt történt, hisz a hárfát mint jelképet annak az eszköznek az ábrázolására használják, amely által Isten üzenete harmonikusan, hatásosan és még erőteljesebben hangzik. Ez a hárfajáték mint az ihletett jövendölés kísérete a 49. zsoltár 4. 5-ben van megemlítve, ahol ezt olvassuk: „Szám bölcseséget beszél, szívem elmélkedése tudomány. Példázatra hajtom fülemet, hárfaszóval kezdek rejtvényfejtésembe." A 78. zsoltár 2-ben pedig ezt olvassuk: „Megnyitom számat példabeszédre (**Allioli:** példázatokban), rejtett dolgokat [homályos példabeszédeket] beszélek régi időkből."

5 A jeruzsálemi temploménekesek által énekelt 78. zsoltár második verse olyan jövendölésnek bizonyult, amely Jézus Krisztusra vonatkozott. A Jézus különleges tanítási módszeréről szóló feljegyzéssel kapcsolatban mondja Máté apostol: „Mindezt példázatokban mondotta Jézus a népsokaságnak és példázat nélkül semmit sem mondott nekik, hogy beteljesedjék, amit a próféták beszéltek, mondván: ‚Példázatokban nyitom meg majd számat, kibeszélem mindazt, ami a világ alapjának letétele óta rejtve volt'." (Máté 13:34, 35; János 16:25, 29, **Elberfeldi**) Jézus az ő példázatokban és homályos beszédekben vagy „rejtvényekben" végzett tanításaival kapcsolatban sohasem használt szószerinti hárfát, de sok olyan jövendölést idézett és teljesített, amelyeket zenészek kíséretében énekeltek a templomban. Amit csak Jézus tanított, azt mindenkor megfelelően alátámasztotta és megerősítette a héber iratokkal.

6 A feljegyzések szerint Sámuel után sok más próféta kapott ihletett kinyilatkoztatást „látomások" vagy víziók útján. Arra a felvilágosításra vonatkozólag, melyet Dávid király Istennek az örökkévaló királyság javára vele kötött szövetségről nyert, ezt olvassuk: „Náthán teljesen e beszéd szerint és e látomás szerint szólott Dávidnak." (II. Sámuel 7:17; I. Krón. 17:15) Iddóról, a látnokról, aki Dávid király több utódáról írt, olvassuk, hogy látomásokat látott. Ennek feljegyzései szerint nevezik ‚Iddó látásainak'. (II. Krón. 9:29) Ésaiásról, Ezékielről, Abdiásról, Náhumról, Habakukról és Dánielről az Írás határozottan kijelenti, hogy nekik látomásaik voltak. Őket természetesen Isten szelleme ihlette, hogy ezáltal kinyilatkoztassa nekik akaratát és elhatározásait.* Itt valódi „látomásokról" van szó, amelyek már beteljesedtek vagy beteljesednek és ellentétben vannak a hamis prófétáknak démonoktól inspirált látomásaival, amelyektől Jehova prófétája a népet óva intette. (Jer. 14:14; 23:16; Ezékiel 13:16; Zak. 13:4) Az Írás nem mondja, hogy amikor ezek a próféták a látomásokat feljegyezték, erre szószerint voltak-e ihletve vagy pedig egyszerűen rájuk volt bízva, hogy a látomást Isten csalhatatlan szellemének vezetése alatt saját szavaikkal írják le. Alighanem az utóbbi eset forog fenn náluk. Ez azonban nem jelenti, hogy az általuk leírt látomásokat mind megértették volna, mégha saját szavaikkal vázolhatták is. De abban a mértékben, amint a szavakat és kifejezéseket a leírásuknál maguk választhatták ki, nem voltak csupán automaták vagy robotosok, hanem isteni vezetés alatt álltak, hogy amit Isten nekik mutatott, azt az igazságnak megfelelően vázolják. Hogy azonban nem értették meg mindennek az értelmét, amit láttak, hallottak és leírtak, az bizonyos.

7 Dániel az általa nyert utolsó látomás után így szólt: „Hallottam ugyan, de nem értettem ezt s ezért megkérdeztem: Uram, mi lesz ezeknek vége? Ő így szólt: Menj el Dániel, mert e beszédeknek zár és pecsét alatt kell maradniuk a vég idejéig." (Dániel 12:8, 9) Ami a nemértést illeti, Péter apostol szavaiban az összes próféták bennfoglaltatnak, Dániel is, midőn a keresztények oly nagy megmentéséről beszél: „Ezt az üdvösséget tudakozták és nyomozták a próféták, akik a rátok vonatkozó kegyelem felől prófétáltak, kutatva, hogy melyik vagy milyen időre utal a Krisztusnak bennük élő szelleme, aki előre tanúságot tett a Krisztusra váró szenvedésekről és az azokat követő dicsőségről, amely nekik megjelentetett. Mert ők nem önmaguknak, hanem nekünk [kereszténveknek] tárták fel azokat, amiket az evangélium hirdetői az égből küldött szent szellem által most hirdetnek nektek: olyan dolgokat, amelyekbe az angyalok is szeretnének beletekinteni." (I. Péter 1:10–12) Még az angyalok sem értették meg azokat, akik arra használtattak, hogy a látomást vagy bizonyos felvilágosításokat a földi embereknek közvetítsenek.

ÁLMOK

8 Dániel azonkívül, hogy teljes öntudatának birtokában látomásokat látott, abban a kiváltságban is részesült, hogy prófétai álmokat látott, amelyek ihletettségüknél fogva csalhatatlan jelentőségűek voltak. Visszaemlékezünk például Nabukodonozor álmára, a rettenetes szoborról szóló álomra, melyet a hegyből csodálatos módon kivált kő szétzúzott. Az az „éjjeli látomás", miáltal az álom és annak magyarázata Dániel előtt feltárult, annak az álomnak a megismétlése lehetett, melyet Nabukodonozor látott, de egészen elfelejtett. (Dániel 2:19) Magyarázatában Dániel Nabukodonozor álmára hivatkozik mint látomásra, midőn így szól: „Álmod, agyad látomása ágyadban ez volt." (Dániel 2:28) Dániel abban az időben még fiatal ember volt, nyilván még huszas éveiben. Később ugyanennek a Nabukodonozornak egy másik álma volt egy nagy fáról, melyen a nemzetek hét ideje telt el. Erről mint a ‚látomások álmáról' beszél, midőn ezt mondja: „Ekkor álmot láttam, amely megrettentett engem és az én ágyamban való gondolatok, agyam látásai megháborítottak engem." (Dán. 4:2) Nabukodonozor Dánielnek leírta álmát, hogy ez Isten segítségével megfejtse, és így szólt: „Az én álmom látásait, amiket láttam, és azoknak jelentését beszéld el. Az én fejem látásai az én ágyamban..." – Dániel 4:9, 10, 13.

9 Amikor Dániel mintegy nyolcvan éves öregember volt, maga is álmot látott. Ebben az álomban négy vadállatot látott és azt, ami azokkal történt. A következő szavakban azt mondotta, hogy ez álom révén látomásokban részesült: „Belsazár babilóniai király első évében (Kr. e. 553 körül) álmot látott Dániel, agya látásait az ő fekvőhelyén. Az álmot akkor feljegyezte s a dolog főrészét következőképpen mondotta el: Látomásomban éjszaka úgy láttam, hogy négy nagy állat jött fel a tengerből... Láttam éjszakai látásokban, és íme az ég felhőiben mint valami emberfia jött; ez odament az öregkorúhoz és elébe vezették őt. És adott neki uralmat, dicsőséget és királyságot." Ennek az álomnak a látomásai nyugtalanították Dánielt, mivel nem értette meg azokat. – Dániel 7:1–3, 7, 13–15, **Elberfeldi**.

10 Mivel ezek az álmok igazak, részévé lettek Isten ihletett igéjének. Ezeket nem szabad összetéveszteni Isten ellenségeinek a démonok által ihletett ‚hamis álmaival' amelyekről Isten Jer. 23:28-ban a következőket mondja: „A próféta, aki álomlátó, beszéljen álmot; akinél pedig az én igém van, beszéljen az én igémet igazán!" Midőn Jehova tanúi napjainkban Jehova Isten igéjét beszélik, idézhetik és beszélhetik Jákobnak, Józsefnek és Dánielnek fenti álmait, mivel ezek részét képezik Isten mértékadó szent iratainak.

11 Ha mi a dolgot így megfontoljuk, felismerhetjük, hogy a Krisztus előtti évszázadokból való héber-káldeai iratok ihlet útján keletkeztek, éspedig vagy Isten angyalainak közvetlen beszédére, látomások vagy álmok következményeképpen vagy pedig azáltal, hogy Isten helyeselt szolgáira más módon láthatatlanul hatást gyakoroltak. Azért ezek a feljegyzések mértékadók s érvényes részét alkotják a szent iratoknak, Isten Igéjének. Mint ilyenek megérdemlik, hogy az összes keresztények ebben a „vég idejében" és Krisztus országa beköszöntő új napjának világánál komolyan tanulmányozzák. Itt külö-

5 Hogyan teljesedett be a 78. zsoltár 2. mint jövendölés?
6 Vajjon a próféták szószerinti ihletésben részesültek-e látomásaik feljegyzésére? és megértették-e azt, amit írtak?
* II. Krónika 32:32; Ésaiás 1:1; Ezékiel 1:1; Dániel 8:1, 2, 10:1, 7, 8, Abdiás 1, Náhum 1:1; Habakuk 2:2, 3.
7 Milyen írásbizonyítékaink vannak arra vonatkozólag, hogy nem értették meg?
8, 9 Milyen kegyelemben részesült még Dániel a látomásokon kívül? és mi egyenértékű ezzel?
10 Milyen álmokat idézhetünk és magyarázhatunk joggal, és miért?
11 Mit érdemelnek ezek a régi iratok, s miért most?

FEL

nösen alkalmas Péter szavait idéznünk: „És most a próféták szavai több bizalmat kölcsönöznek mint valaha. Minden okotok megvan arra, hogy ennek az igének ilyen nagy figyelmet szenteljetek. Ez tovább fog világítani, mint egy elhomályosított helyen égő szövétnek, míg felvirrad a nappal és a hajnalcsillag felkél szívetekben. De mindenkor emlékezzetek arra, hogy az Írás egyetlen jövendölése sincs saját magyarázatából. Egyáltalán soha egyetlen jövendölés sem adatott nekünk ember indításából, emberek nyilatkoztatták ki, de ezek olyan emberek voltak, akiket Isten megszentelt s akiket a szent szellem ösztökélt annak elmondására ,amit beszéltek." – II. Péter 1:19–21, **Knox,** angol róm. kat. fordítás.

12 Mózes idejében a Sinai hegynél megrémült izraeliták azért könyörögtek, hogy Jehova Isten többé ne beszéljen hozzájuk közvetlenül, hanem az ő prófétája útján. Ennek megfelelően beszélt Isten ezután közvetve az embereknek, tudniillik az ő prófétái által, emberek által, azonban olyanok által, akiket az ő szavaikban Isten láthatatlan hatékony ereje, az ő csalhatatlan szent szelleme indított, mivel ez töltötte el őket. Dávid király, a zsoltáros nem kívánta azt, hogy az emberek neki tulajdonítsák jövendöléseit, hanem így szólt: „Jehova szelleme szólt általam, s az ő igéje volt az ajkamon." (II. Sám. 23:1, 2, **Elberfeldi**) Így tehát az önző, hitetlen férfiak és nők önmagukat csapják be balgán, midőn emberekre tekintenek, akiket Isten az ő üzenetének közvetítésére használt fel és így szólnak: „Ó, ezek csak emberek voltak. Ó, a Bibliát is csak emberek írták!" Mindenesetre emberek voltak, de Isten emberfeletti szellemétől ihletett emberek, akik Isten nevében beszéltek és írtak, mivel az ő képviselői voltak. Hogy jövendöléseik folytatólagosan teljesednek, az bizonyítéka e tény mellett.

ÉS A KERESZTÉNY IRATOK?

13 Jézus Krisztus volt Jehova prófétái között a legnagyobb, hisz ő volt az, akit Mózes megjövendölt és előárnyékolt. Az időszámításunk első évszázadában írt összes keresztény görög iratok támogatják ezt a rendkívül fontos és mellőzhetetlen igazságot. Egy férfi, akinek Jézus az ő megdicsőült állapotában megjelent és vele beszélt, a következőket írja: „Sok rendben és sokféleképpen szólt Isten hajdan az atyáknak a próféták által. E napok végén az ő Fia által szólt nekünk, akit mindennek örökösévé tett, aki által a világot is alkotta. Ő az ő dicsőségének visszatükröződése és az ő lényének képmása." (Zsidók 1:1–3, **Perk**) Mielőtt Jehova Isten ezt a Fiút küldetésével a földre küldte, a mennyben szemtől-szembe beszélt vele, s ez olyképpen történt, amint Mózessel sohasem tette. Isten az ő Fiához a földön azonkívül angyalok által és Isten láthatatlan ereje vagy a szent szellem által beszélt, amelyet kitöltött rá azonnal, hogy Jézus kilépett a Jordán keresztvizéből.

14 Hogy a zsidóknak segítségükre legyen annak megállapításában, hogy ő kicsoda a földön, azért mondotta Jézus nekik: „De igaz az, aki engem küldött és én, amiket tőle hallottam, azokat beszélem e világ előtt... Mikor majd magasba emelitek az Emberfiát, akkor tudjátok meg, hogy én vagyok az és hogy én magamtól semmit sem teszek, hanem úgy beszélek, ahogy engem az Atya tanított. Én azt beszélem, amit az én Atyámnál láttam." (János 8:26, 28, 38) Jézus így szólt továbbá: „Mivel én nem magamtól beszéltem, hanem aki engem küldött, az Atya, az adott nekem parancsot, mit mondjak és mit beszéljek; és én tudom, hogy az ő parancsa örök élet. Amit tehát én beszélek, úgy beszélem, amint azt az Atya mondotta nekem." (János 12:49, 50) Jézus szavait Isten ihlette. Jézusnak tökéletes emlékező tehetsége volt; és teljes vagy szószerinti inspiráció következtében hűen megismételhette az emberek előtt mindazt, amit Isten mondott neki. De mégha Jézus a földön isteni inspiráció alatt beszélt is, mégsem cselekedett mintegy automatikusan, minden személyes döntés nélkül. Jézusnak szabad akarata volt, mint minden más embernek a földön; ő azonban alárendelte saját akaratát Atyja akaratának. Arra nem volt szükség, hogy mindent automatikusan szószerint megismételjen; ha az értelmet hűségesen kifejezésre juttatta és a nyert isteni parancsok és üzenet benső jelentősége szerint élt. Ez a tény kitűnik az ő életéről szóló beszámolókból, amelyek a z ő ihletett tanítványaitól származtak. Személyesen Jézus nem írt egyetlen szót sem a keresztény iratokban, de ihletett szavai és prófétailag megjövendölt cselekedetei által anyagot szolgáltatott Jézus az ő tanítványainak, amelyet megírás végett felhasználhattak.

15 A római katolikus hierarchia az arra irányuló önfelmagasztaló törekvésében, hogy vallásos papságát a Szentírás fölé mint elégtelen és elavult fölé helyezze, azt állítja, hogy bár Jézus megparancsolta tanítványainak, hogy prédikáljanak és tanítsanak, de arra nem kaptak parancsot, hogy írjanak. Ámde a keresztény görög iratokat Mátétól a Jelenésekig Isten ugyanazon szellemének vagy hatékony erejének indítására írták, amely az ókori prófétákat is a héber iratok megírására indította. Miképpen mondhattak volna le tehát Krisztus tanítványai az írásról, amelyre rendeltettek, hogyha Istennek, a szellem forrásának engedelmeskedni akartak? Hogy Isten szelleme rajtuk nyugodott, az nyilvánvaló, hisz mindannyian az után a K. u. 33. évi nevezetes pünkösdnap után írtak. Azon a napon árasztotta ki Jehova Isten minden felszentelt keresztény testre szent szellemét Krisztus Jézus útján, aki a mennyben az ő jobbján ült. Ott kezdett beteljesedni Jóel jövendölése, melyet Péter a meglepett tömeg előtt idézett, amely körülötte összegyülekezett: „És lesz azután [egy hű maradék bűnbánása és megtérése után], hogy kiárasztom szellememet minden testre; és a ti fiaitok és leányaitok jövendölnek, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt még a szolgákra és szolgálókra is kiöntöm azokban a napokban szellememet... Történni fog pedig, hogy mindaz, aki Jehova nevét hívja segítségül, megmentetik." – Jóel 2:28–32, **Elberfeldi.**

16 Egyetlen felszentelt és hű keresztényt sem kezeltek megkülönböztetőleg kora, családi hovatartozandósága vagy társadalmi állása miatt. Öregek és ifjak, szülők és gyermekek, urak és szolgák, minden testből és vérből való felszentelt hívő részesült a szellem kitöltésében, hogy mindannyian segítségül hívják az Úr nevét, az ő Jehova nevét magasztalják s az ő felkent királya, az Úr Jézus Krisztus által megmentésben részesülhessenek. Volt idő tehát, amikor az ilyenek mindannyian ihletve voltak, midőn például mindannyian ‚beszélni kezdtek más nyelveken, amint a szellem adta nekik szólniuk', hogy „Isten nagyságos dolgairól" beszéljenek. (Csel. 2:4, 11) Valamivel azután, midőn a szamaritánusok megtértek és hittek s az apostolok ezekre a „testekre" rátették kezeiket, ezek a hívő szamaritánusok elnyerték a szent szellemet ihletett adományaival együtt. (Csel 8:14–17) Nem sokkal ezután az első pogányok Kornéliusz cézáreai házában megtértek a kereszténységre. Midőn Kornéliusz és rokonai s legközelebbi barátai elfogadták Istennek Péter által közvetített üzenetét, rájuk szállt a szent szellem, ‚nyelveken hallották beszélni őket és magasztalták az Istent'. Számukra ez az ihletés ideje volt. – Csel. 10:24–46.

17 Azok között a keresztények közötti Isten aktív ereje működött, s figyelmeztetést nyertek arra, hogy ‚teljenek be szent szellemmel'. Ez azonban nem azt jelenti, hogy állandóan ihletve voltak, hogy a Jézus életéről szóló evangéliumi üzenetet vagy az általános és különleges leveleket az egyházhoz írják. A szellem segítségével jövendöltek öregek és fiatalok, férfiak és nők, szolgák és szabadosok. Isten kiárasztott szelleme által ihletés útján látomásokban részesültek. Péter látomást nyert, mielőtt Isten Kornéliusz itáliai számos házába küldte őt. A hű Ananiás látomást nyert Istentől, mielőtt a bűnbánó Társusi Saulhoz küldetett. A megtért Saul vagy Pál apostol éjjel látomást nyert (nyilván Dánielhez hasonlóan álmot), mielőtt indíttatva érezte volna magát arra, hogy Kisázsiából Európába, Macedóniába menjen át. Egy másik éjszakai látomásban megjelent az Úr Pál apostolnak a görögországi Korinthusban, midőn nehéz körülmények között volt, és így szólt neki: „Ne félj, hanem beszélj és ne hallgass! mert én veled vagyok." – Csel. 10:17–19; 11:5; 9:10; 16:9, 10; 18:9, 10.

18 Önmagáról mondotta Pál, aki tizennégy levelet intézett az egyházhoz: „Tovább dicsérjem önmagamat? Ez ugyan nem való – rátérek azonban látomásaimra és az Úr kinyilatkoztatásaira." (II. Kor.. 12:1. **Stage**) Pál esete és az előbbemlített többi esetek annak bizonyítékai, hogy egye-

12 Miért beszélt Isten emberek mint próféták által, s hogyan?
13 Ki volt Isten nagy prófétája, és hogyan beszélt vele Isten?
14 Milyenfajta ihletés alapján beszélt Jézus, midőn a földön volt?
15 Mikor írattak a görög iratok, hogy ihletve lehettek?
16 Melyik időben volt minden „test" ihletve?
17 Milyen módon lett ez az inspiráció nyilvánvalóvá?
18 Miért nem voltak ezek hamis látomások?

FEL

sek a kiárasztott szellem által a látomások kegyelmében részesültek. Mivel ezek a látomások Isten ihletésére történtek, nem hamis látomások voltak, amelyekért az embernek később szégyenkeznie kellett volna. – Zakariás 13:4.

19 Midőn János apostol a kilencven évet alighanem túlhaladta s így aggastyánná lett, a Jelenések csodálatos látomásaiban részesült. (Jelenések 9:17) Mindazonáltal megjegyzésremléltó, hogy az idős János a Jelenések látomásaiban részben idézeteket sorol fel Dánielnek Nabukodonozorról szóló két álmából (Dániel 2. és 4. fejezet), valamint Dánielnek a négy fenevadról szóló saját álmairól is (Dániel 7)* János meglehetősen jártas volt Dániel jövendöléseiben. Az idézett jövendölésben leírt álmok kétségkívül akkor jutottak eszébe, miközben az ezekben az ihletett képekben kapott Jelenések-látomás bizonyos részeit követte. A Jelenések 1:10-ben mondja János: „Szellemben ott voltam az Úr napján", mielőtt közölné velünk a Jelenések részleteit. Így tehát János szellemben nyert látomása bizonyos vonatkozásban állott Dániel álmával (vagy éjjeli látomásával). Ez a tény emlékeztet bennünket arra a jövendölésre, amelyről Péter azt mondotta pünkösdkor, hogy ez teljesedni kezd, tudniillik: „Ez az, amit Jóel próféta megmondott: És lesz az utolsó napokban, mondja Isten, kitöltök az én szellememből minden testre és prófétálni fognak a ti fiaitok és leányaitok, és ifjaitok látomásokat látnak, és véneitek álmokat álmodnak." – Cselekedetek 2:16, 17.

20 Az Isten kiárasztott szellemének működéséből eredő álmok nem voltak hamis álmok, amelyek félrevezettek és valakit szellemileg elaltattak volna. János a jelenései után két évvel írt leveleiben az antikrisztusokra és félrevezetőkre hivatkozik. Ez azt mutatja, hogy abban az időben a magukat keresztényeknek vallók között voltak olyanok is, akik szellemileg kezdtek elaludni s hamis álmaik és hamis látomásaik vagy víziók voltak. Az ilyesféle álmoktól és látomásoktól óvaintett Jeremiás, mivel az ilyenek nem Isten szent szellemétől származtak. (I. János 2:18, 22; 4:3; II. János 7; Jer. 23:32; 27:9; 29:8; 14:14) Sátán, az utánzó ördög az ő démoni hatalma útján mindenkor arra törekszik, hogy Isten szellemének valódi működését saját félrevezető, vallásos utánzatával ellensúlyozza. – II. Tesszalónika 2:8–10.

AZ ISTENTŐL IHLETETT GÖRÖG IRATOK

21 Az összes evangéliumi beszámolók, a levelek és a keresztény görög iratok más könyvei, melyeket általában „Új testamentum"-nak neveznek, a szent szellemnek pünkösdkor történt kitöltetése után és az utolsó apostolnak, Jánosnak a halála előtt irattak. Ez a mellett a tény mellett szól, hogy Jézus Krisztus apostolainak ezek a görög iratai az ő személyükkel szoros összefüggésben Istentől voltak ihletve. Isten Krisztus által megparancsolta ezeknek az embereknek, hogy menjenek el és szóval tegyenek bizonyságot elhatározásának Krisztus útján történő kibontakozásáról. De vajjon az ő bizonyságtételüknek kizárólag a szóval tett bizonyságtevésre kellett-e korlátozódnia s nem kellett-e írott bizonyságot is magában foglalnia? Minden kétségen kívül áll és nem lehet megcáfolni, hogy Isten közülük egyeseket arra is ihletett, hogy írjanak. Péter apostol írta: „Mert a jövendölés sohasem az ember akarata által keletkezett, hanem Isten szent emberei szólottak a szent szellemtől indíttatva." Nekünk azonban írásban is birtokunkban van, amit azok a próféták ihletés alatt beszéltek. Melyik római katolikus pap vagy melyik vallásoskodó merné tagadni, hogy ezek az iratok szintén azért jöttek létre, mivel ezeknek íróit Isten szelleme az írásra indította? Péter ezeket az iratokat ihletetteknek tekintette, Pál világosan azt mondja, hogy ihletve vannak; s az ő Fejük és Mesterük, Jézus mint ihletetteket fogadta el őket, tudniillik mint Isten igéjét, amelyről így szólt: „A te igéd igazság." Hogyha a vallásoskodók Jehova Isten szent emberei szent irataink hitelét rontják és előítéletet ébresztenek azokkal szemben, az különösen keresztényietlen és nagyon antikrisztusi íze van. – II. Péter 1:19–21; János 17:17.

22 Lukács, Pál apostol hű, bizalmas munkatársa a következő szavakkal kezdi evangéliumi beszámolóját: „Mivelhogy sokan kezdették rendszerint megírni azoknak a dolgoknak az elbeszélését, amelyek minálunk beteljesedtek (**Elberfeldi:** amiket nálunk teljesen hisznek), amint nekünk előadták azok, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgái voltak az igének, jónak láttam én is, aki elejétől fogva mindennek pontosan végére jártam, hogy számodra sorjában megírjam, kegyelmes Theofilus, hogy meggyőződjél ama történetek megbízhatóságáról, amelyekből oktatást nyertél." Ugyanezen okból kifolyólag, tudniillik hogy Theofilus felismerhesse a keresztény hit alapjainak megbízhatóságát, írta Lukács az úgynevezett Apostolok Cselekedeteit is, amelynek bevezetése így hangzik: „Első könyvemet megírtam mindarról, Theofilus, amit Jézus cselekedni és tanítani kezdett mind ama napig, amelyen felvitetett, miután a szent szellem által parancsokat adott az apostoloknak, akiket magának választott." (Luk. 1:1–4; Csel. 1:1, 2) Ezeket a fontos dolgokat írásban is le kellett fektetni s nem volt szabad átengedni a tökéletlen emlékező tehetségnek és az emberek szóbeli hagyományainak, amelyektől Jézus óvaintett s amelyeknek tévelygéseit leleplezte.

23 Jehova csalhatatlan bölcsesége kitűnik abból, hogy a változhatatlan alapvető tényeket és tanításokat, valamint mindazt, amire szükség volt, illetékes, megbízható emberek által feljegyeztette a keresztény egyház javára ennek sok évszázados fennállása idejére. Az ő szelleme vagy hatékony ereje az isteni bölcseség szerint működik, s hogy Jehova azt nyujtsa, amire az ő neve számára választott népnek feltétlenül szüksége van, az általa kiválasztott írókat az ő csalhatatlan szellemével ihlette.

24 Jézus biztosította apostolait s így bennünket is, hogy ez így van. Midőn a halálból feltámasztatott és mennyben és földön minden hatalommal felruháztatott s azután Jehova Isten jelenlétébe felment, különleges hatalmat nyert Isten szellemén vagy hatékony erején. Ezt ő Isten akarata szerint használta fel földi tanítványai segítőjéül és vigasztalójául. Jézus mondotta: „És én kérni fogom az Atyát és ő más vigasztalót (**Albrecht:** segítőt ad nektek, hogy veletek maradjon örökké: az igazság szellemét, amelyet a világ nem fogadhat be, mert nem látja őt és nem ismeri őt. Ti azonban ismeritek, mert nálatok marad és bennetek lesz." Miben kellett Isten e segítő szellemének közreműködnie? Jézus hozzáfűzte: „Ezeket mondottam nektek, amíg veletek voltam. A vigasztaló [segítő] pedig, a szent szellem, melyet az Atya elküld az én nevemben, megtanít majd titeket mindenre és emlékeztet benneteket mindarra, amit nektek mondtam." (János 14:16, 17, 25, 26, **Elberfeldi** lábjegyzet) Ha azért az Istentől kiválasztott írók az ő szelleme ihletésének alapján írtak, ez a segítő erő megoltalmazta elméjüket a hibázástól, tévedésektől és helytelen következtetésektől.

25 Erről az ihlető erőről mondotta Jézus továbbá ugyanabban a beszédében apostolainak: „Mikor pedig eljön a vigasztaló, melyet én az Atyától küldök, az igazság szelleme, amely az Atyától származik, az bizonyságot tesz rólam. De ti is bizonyságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok." (János 15:26, 27, **Elberfeldi** lábjegyzet) Az apostolok közül, akik ezt Jézustól mondani hallották, Máté és János szintén a szellemtől voltak ihletve, hogy bizonyságot tegyenek azokban a kéziratokban, amelyek mind a mai napig a másolatok ezreiben fennmaradtak. Ez igaznak bizonyult a többi tanítványokra nézve is, akiket Isten az ő szelleme által arra rendelt, hogy a Szentírás egy részét megírják. Amit ez a szellem nekik kinyilatkoztatott, ők azt írták le. Ez volt az ő vezetőjük, hogy biztosak legyenek abban, hogy mi a maradandó, megdönthetetlen igazság. Erre szolgáló bizonyítékként mondotta Jézus tovább: „Mikor azonban eljön az, az igazság szelleme, az egész igazságra elvezet titeket, mert nem magától beszél, hanem amit egyáltalán hall, azt beszéli, és a bekövetkezendő dolgokat fogja nektek hirdetni. Majd engem dicsőít, mert az enyémből vesz és azt hirdeti nektek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; azért mondtam, hogy az enyémből vesz és nektek

19 A valóságban hogyan részesült János mint öreg ember álom által ihletésben?

* Lásd a **Luther-Bibliában** a párhuzamos helyeket a Dániel 2 és 7-hez (**angol Bibliában** a Dániel 2, 4 és 7-hez). Lásd továbbá a **Greek New Testament** (Görög Újtestamentumot) E. Nestle-től, szövegek jegyzékével, amelyek vagy a héber iratokkal együtt vannak idézve, vagy amelyekre szószerinti utalás történik, 669. oldal „Dániel" alatt. Lásd továbbá **The New Testament in the Original Greek** (Az Új Testamentum eredeti görögben) **Westcott and Hort**-tól az Ó-Testamentumból vett idézetek jegyzékével, a 612–618. oldalon „Apokalypse" (kinyilatkoztatás) alatt.

20 Mit idézett elő Sátán az ilyen álmok és látomások mellett?

21 Mely tények szólnak amellett, hogy a görög iratok Istentől vannak ihletve?

22 Hogyan mutatja Lukács irataiban, hogy ilyen fontos dolgokat nem lehetett az emlékezetre vagy hagyományozásra bízni?

23 Hogyan lett tehát nyilvánvalóvá Isten bölcsesége?

24 Hogyan jelezte Jézus, hogy a szellem segítségére lesz tanítványainak, akiknek írniuk kellett?

25 Hova vezette a szellem az ilyen írókat, hogy Jézust dicsőítették?

FEL

hirdeti." (János 16:13–15, **Elberfeldi**) Ennek eredményeképpen dicsőítik tanítványainak ihletett görög iratai Jézus Krisztust mint az Isten egész egyetemes szervezetében felmagasztalt főmegbízottat. Ez a szellem, Istennek ez a tevékeny ereje nem a hitetlen zsidók tetszése szerint működött, Jézust figyelmen kívül hagyva vagy lealacsonyítva, hanem íróit arra indította, hogy Jehova Istenről bizonyságot tegyenek s így a Jézus és Isten közötti valódi viszonyra is rámutatott. Így ihlette őket az igazságnak megfelelő írásra.

[26] Hogy a szellem a tanítványokat az ihletett írásra indította, az nyilvánvalóan nem kapcsolta ki egészen az ő személyes sajátosságukat, melyet ők az írottaknak kölcsönöztek. Ezáltal Isten megengedte nekik, hogy saját stílusuknak és saját szellemi adományaiknak megfelelően fejezzék ki magukat. Továbbá rájuk bízta azt is, hogy felhasználják a tanulmányozásra, kutatásra és megvizsgálásra való, Istentől nyert képességeiket, s azután az igazság iránti szeretetüktől indíttatva nyilatkozhattak. Isten szelleme nagyobb súlyt adott nyilatkozataiknak, megáldotta az igazság iránti szeretetüket, s őrködött felettük és az írásnál vezette őket, úgyhogy az igazságnak megfelelően fejezhették ki magukat. Irataik ihletése tehát nem csinált belőlük automatákat vagy robotosokat, akik a teljes szószerinti ihletés hatalma alatt állottak volna. A szellem azonban úgy vezette őket, hogy a hallott, látott és érzett dolgok értelmét vagy gondolatát hűen adják vissza. Ez még így is igazság maradt, s az olvasóknak a helyes gondolatot és a helyes értelmet közvetítette. Ez megmagyarázza nekünk, hogy a Jézus földi életéből vett egyes eseményeknek vagy kijelentéseknek az elmondása az evangéliumi beszámolók négy írója által miért nem pontosan egyformán vagy ugyanazokkal a szavakkal történt.

[27] Ennek illusztrálására idézzük a következőket: Midőn Máté Jézus prédikáló tevékenységéről beszélt, azt mondotta, hogy Jézus ezt hirdette: „Elközelített a mennyek országa." Márk azonban azt mondja, hogy Jézus ezt hirdette: „Elközelített az Isten országa." Itt nem áll fenn olyan ellentmondás, miáltal ezek hamis bizonyságtételeknek bizonyulnának, hisz az általuk mondottaknak ugyanaz az értelmük, s a menny és Isten ezen a helyen hasonló jelentőségűek. (Máté 4:17; Márk 1:15) Jézus példázatainak leírásánál Máté ugyancsak megjegyzi Jézusról, hogy ő ezt mondotta: „A mennyek országa hasonló...", míg Márk és Lukács ugyanazoknál a példázatoknál úgy számolnak be Jézusról, mint aki így szólt: „Az Isten országa hasonlatos..." Az értelem mindazonáltal ugyanaz, az igazság ezáltal a valóságban még kiszélesedik. Az a tény, hogy ez a három írótanú különböző kifejezéseket használ ugyanannak a leírására, azt mutatja, hogy nem történt titkos megegyezés, összeesküvés közöttük valami csalásra. Isten ihlető szelleme ilyen szabadságot adott nekik a kifejezésben. Ennek ellenére őrködött a szellem írásaik felett és vezette őket az igazság ösvényén.

[28] A nyilatkozatban való különbség nem arra a körülményre vezethető vissza, hogy a Bibliamásoló az előtte levő írásnak a másolásánál tévedett volna. Ez azáltal jött létre, hogy az ihletett bibliai iratok mindegyes írója szabadon választhatta meg magának a kifejezéseket, de azért szigorúan ki kellett tartania az igazság mellett. Az ó-héber iratokban megfelelő példákat találunk erre, ha egy és ugyanazon dologról két különböző beszámolót összehasonlítunk egymással, például Náthánnak Dávidhoz intézett jövendölését a II. Sámuel 7 és I. Krónika 17-ből, a párhuzamos jövendölést Ésaiás 2:1–4-ből és Mikeás 4:1–3-ból, továbbá Dávid hálaénekét II. Sámuel 22-ből és a 18. zsoltárból s azután a tíz parancsot, amint azok a II. Mózes 20-ban és az V. Mózes 5-ben vannak feljegyezve. Ha a Biblia minden részében szószerinti ihletésről volna szó, akkor ez ma nehézséget jelentene számunkra. A Biblia eredeti nyelvén végzett többezer másolatából még kettő sincs, amelyek szószerint ugyanazok lennének, s ez a leírók tévedéséből, hibájából és hozzáfűzéséből történt. De e szövegbeli különbözőségek ellenére a Bibliának egyetlen alaptanítása vagy vezető gondolata sincs érintve.

[29] Más valami: Jézus tanítványai az ó-héber iratok tanulmányozásánál és kutatásánál néha közvetlenül a héber iratokból idéztek, máskor pedig ezeknek a régi iratoknak a görög Septuaginta fordításából. Egyes esetekben a Septuaginta fordítás másképp hangzik vagy más gondolatot közvetít, mint a hagyományozott héber szöveg, amelyekkel napjainkban rendelkezünk. Olykor a tanítványok idéztek egy részt a Septuaginta fordításból s azután az idézetük további részét közvetlenül a héber szövegből fordították le. Máskor a tanítványok nem idéztek közvetlenül a héberből, sem a görög Septuagintából, hanem a szöveg értelmét illetőleg úgylátszik saját emlékezetükre támaszkodnak és más szavakkal tárják fel, csak itt-ott támaszkodnak a szöveg egyes szavaira vagy kifejezéseire, hogy ezáltal rámutassanak, hogy idézetről van szó. Az összes idézeteknek vagy utalásoknak a tanulmányozása azt mutatja számunkra, hogy a görög Septuagintából vett idézetek száma sokkal nagyobb, mint a héberből vett idézeteké.

[30] Néha az idézett helyeket megváltoztatták s a harmadik személy helyett első személyben beszélnek, vagy az egyes szám helyett többes számban vagy fordítva, vagy az ige más időalakban jelenik meg. Egy szót vagy kifejezést rokonértelmű szavakkal is helyettesíteni lehet. Vagy a szavak és kifejezések más sorrendben is feltüntethetők, tehát a szavak sorrendjének megváltoztatásán, vagyis „inverzión" mehetnek át, amint ezt mondhatnók. Továbbá egy idézetbe magyarázó szavakat vagy kifejezéseket lehet bekapcsolni vagy hozzáadni, vagy ki lehet hagyni egyes szavakat s így a szöveg megrövidíthető. Azonkívül történhet körülírás, amely a szöveg értelmét részletesebben, tökéletesebben, s mégis az értelemnek megfelelően adja vissza. Ugyszintén vehetjük az idézetet több könyvből s egy egésszé szerkeszthetjük, hogy egy folytatólagos gondolatmenetet kövessünk. Azonkívül megtaláljuk a különböző fenti módszerek egybeolvasztását is. Olykor bizonyos héber szöveget érintenek, említenek vagy röviden összefoglalnak, de nem közvetlenül és teljes alakjában idézik.

[31] A fentemlített tények a Biblia valamely modern nyelvre történt fordításának az olvasójánál esetleg nem olyan nyilvánvalók, azonban világosan megmutatkozik, ha a Bibliát eredeti nyelvén olvassuk. De még valamely modern nyelvre történt fordításnál is felismerhetünk egyes módokat, hogyan szokták a héber iratokból idézni. Például az I. Mózes 2:7-ben olvassuk: „Így lett az ember élő lélekké." Pál azonban ezt mondja az I. Kor. 15:45-ben: „Így is van megírva: ‚lett az első ember, Ádám, élő lélekké'." Hogy Pál itt szavakat szúr közbe, végeredményben csak magyarázatul szolgál és egyáltalán nem mond ellent az idézett igazságnak, hanem világosabbá teszi azt. Ezáltal nem idéz elő sem tévedést, sem csalást. A Zakariás 13:7-ben ezt olvassuk a görög **Septuagintában**: „Verd meg a pásztort, és a nyáj juhai szétszóratnak." Máté pedig azt mondja Jézusról, hogy ő így szólt: „Meg van írva: ‚Megverem a pásztort és elszélednek a nyájnak juhai'." (Máté 26:31) Jézus itt megváltoztatta a személyt, az időalakot és az ige módját is, éspedig a második személyből az elsőbe és a parancsolómódból a jelentőmód jövő idejébe. Ezáltal Jézus azt mutatta, hogy ennek rövidesen meg kell történnie, s hogy Isten, aki az ellenséget a megverésre kihívta, átveszi a felelősséget mint az az Egy, aki a maga elhatározásába belefoglalta, hogy ennek meg kell történnie.

[32] A Róma 9:33-ban mondja Pál: „Amint meg van írva: ‚Imé megütközés követ és botránkozás szikláját helyezek Sionba és aki hisz benne, nem fog megszégyenülni'." Itt összesző két idézetet egymással, t. i. a 118. zsoltár 22-t és Ésaiás 8:14-et. I. Péter 2:7, 8-ban Péter apostol Ésaiás 28:16-ot is összeolvasztja az Ésaiás 8:14-gyel. Pünkösdkor Péter a Cselekedetek 2:17, 18 szerint a Jóel 2:28, 29-ből idézett. Péter a görög Septuagintából idézett, de két mondatot megváltoztatott, úgyhogy a hébernek az elrendezésétől eltérnek. Azonkívül beszúrt különböző szavakat a szövegbe s néhányat azért ragasztott hozzá, hogy a szöveget megvilágítsa és annak alkalmazását megmutassa.

[33] Az idézésnek ezek és a többi módszerei és a fentemlített hivatkozások mind az Isten szellemének irányítása által

---

25 Eltávolította-e a szellem az író minden személyes sajátosságát? s hogyan fejezték ki tehát az igazságot?
27 Hogyan van ez illusztrálva a Jézus prédikáló tevékenységéről szóló beszámolókban?
28 A kifejezésben való különbség a másolókra vezethető-e vissza? s miért jelentene számunkra ma nehézségeket a szószerinti ihletés feltételezése?
29 Miből idéztek többet ezek az írók, a héber szövegből-e vagy a görög Septuaginta fordításból? és hogyan?
30 Milyen egyéb idézési módokat alkalmaztak még?
31, 32 Milyen példáit találjuk az ilyen idézési módoknak?
33 Mi által vezéreltettek az ilyen módok alkalmazásánál, és mi volt a cél?

FEL

és vezetése alatt következtek be. Így tehát Jézus Krisztus e követőinek írásai éppúgy Istentől vannak ihletve, mint a héber iratok. Az előbbemlített különféle módszerek nem hozzák ellentétbe a héber iratokat és a keresztény görög iratokat egymással, hanem hozzájárulnak a régi iratok megvilágításához és annak kimutatásához, hogy milyen alkalmazásuk volt és hogyan teljesedett be. A keresztény írók a szellem ihletése alapján a hajdani iratok magyarázóiul szolgáltak és arra használtattak, hogy ezeknek az igazvoltát illusztrálják, megállapítsák és megerősítsék. Az ő irataik mind részét alkotják a Jóel 2:28, 29 Péter által említett beteljesedésének. Így tehát a Szentírás Mózes első könyvétől a Jelenésekig egyetlen könyvet alkot és nem két „testamentumot".

MA NINCS ILYEN INSPIRÁCIÓ

34 Az isteni ige hű kutatói arra jöttek rá, hogy Isten igéje bizonyos jövendöléseinek kettős beteljesedésük van, egy korai, keresztény korszak előtti, s egy további, nagyobb és végleges vagy teljes beteljesedés. Az ilyen fajta jövendöléseknek egyik esete az, amely megjövendölte a fogoly izraelitáknak a babiloni világbirodalomból való megszabadításukat. Ez az ókorban beteljesedett a természetes izraelitákon, akik a betűszerinti Babilonból tértek vissza, most pedig egy nagyobb és tökéletes beteljesedés van folyamatban a szellemi izraelitákon, akik a jelképes Babilonból jönnek vissza. A tények azt is mutatják, hogy a Joel 2:28,29 Kr. u. 33 pünkösdjétől kezdett beteljesedni, de ugyanennek a jövendölésnek a nagyobb és végleges, tökéletes beteljesedése az első világháború végén 1918-ban kezdődött. Ez okot szolgáltat nekünk a világraszóló tevékenységre, melyet Jehova felkent tanúi, korukra és családi állapotukra vagy társadalmi állásukra való tekintet nélkül, napjainkban folytatnak. Minthogy az Isten országáról szóló evangéliumot hirdetik, teljesítik a 148. zsoltár 7–13 jövendölését: „Dícsérjétek Jehovát a földről... ifjak úgy, mint hajadonok, aggok együtt a gyermekekkel, dícsérjétek Jehova nevét, mert az ő neve dicső egyedül, az ő dicsősége hat ki égre-földre."

35 Isten szellemének ez a kitöltetése az ő hűségesei mindegyikének „testére", az ő felkent tanúira, nem azt jelenti, hogy a most Jehova tanúiként szolgálók inspirálva volnának. Azt sem jelenti, hogy ennek **Az Őrtorony** című folyóiratnak a cikkei ihletve vannak, csalhatatlanok és hibátlanok. Nem jelenti, hogy a Watch Tower Bible and Tract Society elnöke ihletve van és csalhatatlan volna, amint bennünket ellenségeink hamisan ezzel a felfogással vádolnak. Mi átengedjük a Vatikánvárosban lakó pápának, hogy a Kr. u. 1870-ben kiadott dogmája értelmében a római katolikus hitre és tanításra nézve csalhatatlanságot és így isteni ihletettséget igényeljen magának. Az Irással azonban megvalljuk, hogy ennek az inspirációnak a napja régen 1870 előtt lejárt, amint Pál apostol kimutatta, hogy ez megtörténik. Az inspiráció, az ihletett beszédet és írást is beleértve, egykor a szellem adománya volt, Pál azonban az ilyen adományoknak és a szeretet tulajdonságának az említése után így szólt: „A szeretet soha meg nem szűnik; de legyenek bár jövendölések, eltöröltetnek, vagy akár nyelvek, megszűnnek, vagy akár ismeret, eltöröltetik. Mert rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás; de amikor eljő a teljesség, a rész szerint való eltöröltetik... Most azért megmarad a hit, remény és szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet." (I. Kor. 13:8–13) A tizenkét apostol közül az utolsóval, aki által a szellem adománya másoknak adatott, vége lett az ihletett beszédnek és írásnak. Isten azonban ennek ellenére még mindig képes tanítani és vezetni bennünket.

36 Mégha azt mondjuk is, hogy ma nem létezik ihletés a földön valaki számára, mégis az a kiváltságunk, hogy Istent arra kérhetjük, hogy az ő szent szelleme nagyobb mértékében részesítsen bennünket s ennek a szellemnek Krisztus Jézus útján történő adományozása által vezessen és irányítson bennünket. Tudjuk, hogy a jövendölések ihletett csalhatatlan írásai rajtunk helyesen teljesednek, mégha azokat ebben az időben nem is értjük meg vagy nem észlelhetjük azt, hogy beteljesedésükben részt veszünk. (János 12:16) Mégha nincsenek is közvetlen látomásaink vagy ihletett álmaink az Úrtól, nem várhatunk vagy remélhetünk ilyeneket, de tanulmányozhatjuk az ő ókori hűségeseinek látomásait és álmait. Megfigyelhetjük, hogy Isten Krisztus Jézus által hogyan teljesítette be már ezeket vagy hogyan van ezeknek a beteljesedése éppen folyamatban, s így azután óvakodhatunk a kereszténység vallásoskodóinak hamis álmaitól és csalfa látomásaitól. Ámbár senki sem képes közülünk ihletett beszédre és írásra, de Isten ránk bízta az ő ihletett Bibliáját, és mi vezéreltethetjük magunkat ennek ihletett parancsai, tanításai és utasításai által. Idézhetjük az Istentől ihletett férfiak írásait, lemásolhatjuk és a tényeknek megfelelően alkalmazhatjuk azokat. Megfigyelhetjük, hogy Isten Krisztus Jézus által hogyan magyarázza meg az események és körülmények alapján.

37 Mivel mi hiszünk Isten írott igéjének ihletett voltában, állhatatosan kitartunk mellette abban az ismeretben, hogy ez iránt az ige iránt tanúsított engedelmesség örök élethez vezet. Elhatároztuk, hogy az Isten országáról szóló vigasztaló üzenetet az összes nemzetek között tovább prédikáljuk. Bárcsak ezekben a nemzetekben az összes „jóakaratú emberek" velünk együtt dicsőítenék Jehovát, mivel az ő ihletett igéjének igazsága örökké megmarad! – 117. zsoltár 1, 2.

WTa. 1947. május 15.

34 Milyen teljesedéseik vannak egyes jövendöléseknek? Mondjatok egy példát.
35 Azt jelenti-e ez, hogy Jehova tanúi ma ihletve vannak? és honnan tudjuk a feleletet?

35 Ámbár mi napjainkban nem tartunk igényt az inspirációra, mit tehetünk mégis, hogy áldást nyerjünk a régi inspirációkból?
37 Miért folytatjuk a Bibliából való prédikálást?

Egyház és Királyság

„Ő mentett meg minket a sötétség hatalmából és helyezett át szeretett Fiának országába [királyságába]... És ő a feje a testnek, tudniillik az egyháznak. – Kol 1:13, 18, rev.Zürichi B.

JEHOVA Isten rendelkezik az embereknek olyan gyülekezetével, amelynek tagjai különváltak és elkülönültek e világ politikájától, kereskedelmétől és vallásától. A kereszténység magyarul beszélő vallásoskodói Isten népe e gyülekezetének megjelölésére az „egyház" nevet választották. Mivel magukat ennek az egyháznak vallják, saját vallásszervezetüket ezen a néven nevezték el s ezáltal sok zavart idéztek elő és sok gyalázatot hoztak Jehova népének valódi gyülekezetére.

2 Mindezek a vallásszervezetek szoros kapcsolatot tartanak fenn e világ intézményeivel és sokféle tekintetben alkalmazkodnak hozzá. Ezek a vallásszervezetek többé-kevésbé függetlenek egymástól s tanításaikban és szokásaikban szintén különböznek. És nemcsak ez, hanem amennyiben mindegyikük azoknak a különböző államoknak a politikájához és nemzeti taktikáihoz igazodik, ahol vallásukat gyakorolják, politikailag elkülönülten élnek, mivel a nemzeti uralkodók vezetését követik. A kereszténység egész vallásszervezete egy „önmagában meghasonlott királysághoz" hasonlít, egy olyan ,városhoz vagy házhoz, amely „önmagában meghasonlik". Isten népének valódi gyülekezete lehet-e egy olyan szervezet, amelynek világi szélforgácsoltságai pusztulásra ítélik azt? Nem! Istent beszélteive, hallgassuk meg őt ihletett apostola révén: „Hisz ti még mindig földi **(Egy amerikai ford.:** világi) érzületűek vagytok. Mert ameddig féltékenység és viszálykodás [vitatkozás] uralkodik köztetek, nem testi [világi] érzületűek vagytok-e s nem jártok-e el nagyonis emberileg? Isten nem a rendetlenség Istene, hanem a békességé. Így van ez a szentek minden gyülekezetében **(Egy amerikai ford.:** minden keresztény egyházban)." (I. Kor. 3:2–4 és 14:33, **Rösch)** Ebből tehát az következik, hogy Isten valódi gyülekezete ma nem világi, nem alkalmazkodik ehhez a részekre osztott világhoz, s hogy sem rendetlenség, sem zűrzavar nem

1 Hogyan okoztak a vallásoskodók zűrzavart az egyházra vonatkozólag?
2 Hogyan mutatják a rzakadások, hogy a kereszténység nem Isten egyháza?

FEL

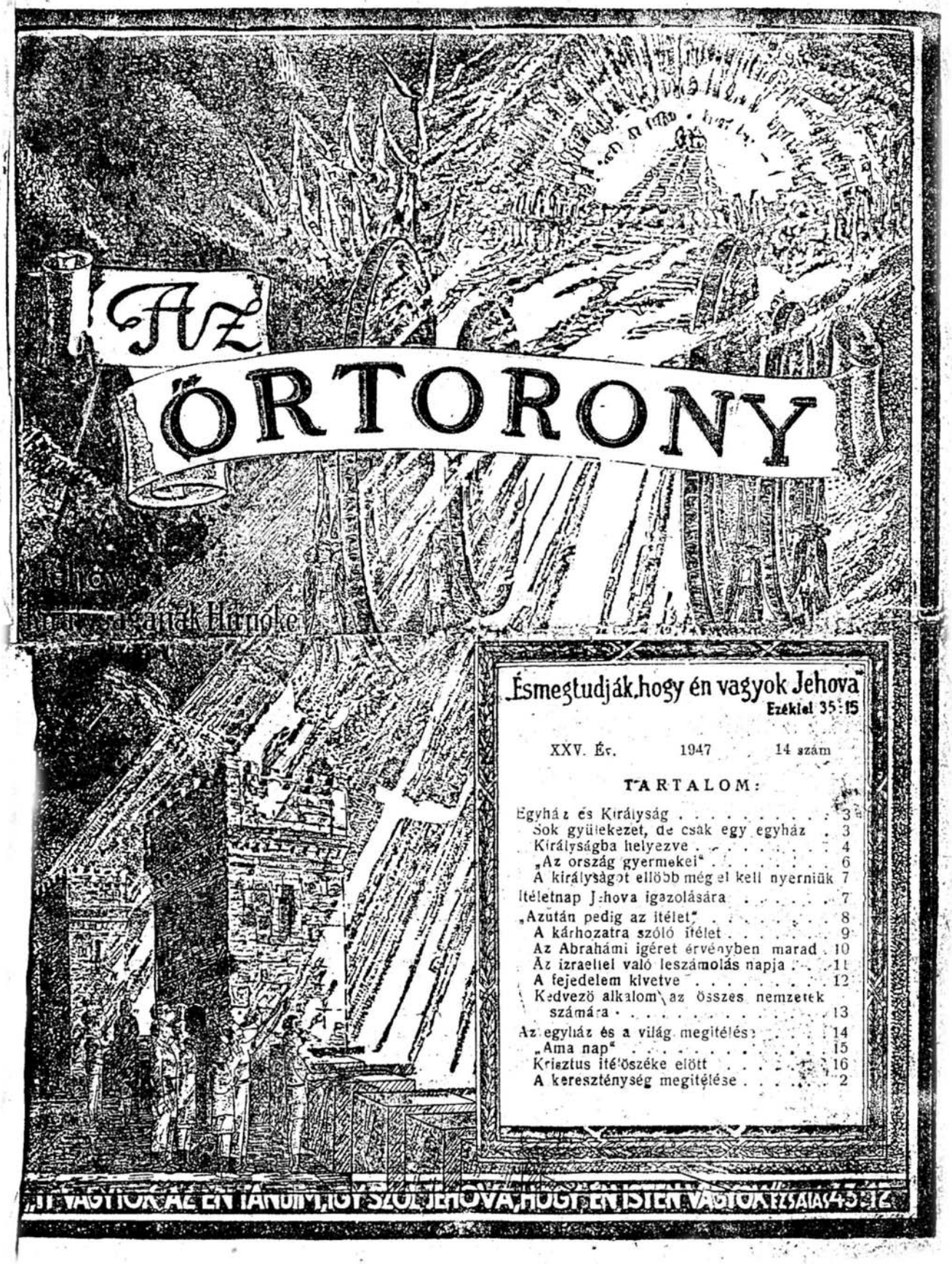

„Ésmegtudják,hogy én vagyok Jehova"
Ezékiel 35:15

XXV. Év. 1947 14 szám

TARTALOM:

Egyház és Királyság 3
Sok gyülekezet, de csak egy egyház . 3
Királyságba helyezve 4
„Az ország gyermekei" 6
A királyságot ellőbb még el kell nyerniük 7
Ítéletnap Jehova igazolására 7
„Azután pedig az ítélet" 8
A kárhozatra szóló ítélet 9
Az Abrahámi igéret érvényben marad . 10
Az izraeliel való leszámolás napja . . . 11
A fejedelem kivetve 12
Kedvező alkalom az összes nemzetek számára 13
Az egyház és a világ megitélése 14
„Ama nap" 15
Krisztus ítélőszéke előtt 16
A kereszténység megitélése 2

„TI VAGYTOK AZ ÉN TANÚIM, HOGY SZÓL JEHOVA, HOGY EN ISTEN VAGYOK." ESZAIÁS 43:12

FEL

gán pedig azáltal gyakorol ítéletet, hogy ettől az osztálytól elveszi a Jehova teokratikus szervezetében élvezett szolgálati kiválóságok talentumait vagy fontjait s azután eltávolítja a szervezetből, hogy a világgal együtt elítéltessék és megossza vele a sírás állapotát. – Máté 24:48–51; 25:24–30; Lukács 19:20–26.

[21] „A hű és bölcs szolga" osztálya ellenben még most, mialatt e földön és a testben van, jutalmat kap. Beiktattatik látható szolgának, akivel Jehova Isten Krisztus Jézus útján ténykedik s aki által Isten az ő királyság-bizonyságtevését végrehajtja a földön. Ezt az osztályt az ő látható csatornájává teszi, és az Krisztus Jézus, az ő feje alatt elnyeri ‚az eledelt a maga idejében', mindazokat a királyság-igazságokat, amelyeket Isten időről-időre kinyilatkoztat, hogy a hű és bölcs szolga az Isten fiai háztartásának kiossza és a világ összes nemzeteiben levő jóakaratú emberekhez eljuttassa. (75. zsoltár 7, 8; Lukács 12:42–44) Egy bizonyos józan igazságot azonban nem szabad figyelmen kívül hagyni: E „hű és bölcs szolga"-osztály mindenegyes tagjának hűnek kell lennie a maga részéről a személyesen reábízott fontok vagy talentumok kezelésében. Mindenki hűnek kell bizonyuljon mindhalálig, hogy a helyeselt osztálynak tagja maradhasson és méltónak bizonyulhasson arra a feltámadásra, amely őt a Bíró magasztos, fenséges jelenlétébe, a mennyei templomba viszi. Egyedül ilyen pályafutás által menekülhetnek meg attól, hogy a gonosz és lusta szolga osztályának soraiba kerüljenek.

A KERESZTÉNYSÉG MEGITÉLÉSE

[22] Ez az Isten házán a „vég idején" folyó ítélet az az ítélet, amelyre az 50. zsoltár 3–6 hivatkozik. „Eljön a mi Istenunk és nem hallgat. Emésztő tűz megy előtte s rohan körüle hatalmasan. Kiált az egeknek odafenn s a földnek, hogy megítélje népét: ‚Gyűjtsétek énhozzám kegyeseimet, kik szövetséget kötöttek velem áldozatokkal'. És hirdetik az egek az ő igazságát, mert Isten az, ki ítéletet tart." A kereszténység a maga sokszáz vallásszervezetével magát álszent módon Isten házának vagy az ő szentélyének állítja. Ezért el kell ítéltetnie, hogy nyilvánosan bebizonyuljon, vajjon az ő szent népét alkotja-e vagy pedig bebizonyosodik, hogy képmutató, vallásos hazug.

[23] Az 1918 óta végbemenő ítélet folyamán a kereszténység a modern Sodomának és Gomorának bizonyult. Modern ellenképe azoknak azon egyházának, amely az első században elveitetett. Ésaiásnak a következő szavai illenek reá: „Oh gonosz nemzet, bűnterhelt nép, gonoszok fajzata, eltájult fiak! Elhagyták Jehovát, megutálták Izrael Szentjét és elfordultak tőle. Ha a Seregek Jehovája egy kis maradékot [Jehova tanúit] nem hagyott volna nekünk, úgy jártunk volna, mint Sodoma és Gomorához volnánk hasonlók. Halljátok Jehova beszédét, Sodoma fejedelmei és vedd füledbe Istenünk tanítását, Gomora népe! Mire való nekem véres áldozataitok tömege? – ezt mondja Jehova... És ha kitárjátok kezeiteket, elrejtem szemeimet előletek; sőt ha megsokasítjátok is az imádságot, én meg nem hallgatom: vérrel [a két világháború és más gyilkosságok] vannak megrakva kezeitek." (Ésaiás 1:4, 9–11, 15) A kereszténység saját benső állapota miatti nyugtalanságában „több vallásosságért" kiált. Ugyanakkor pedig gúnyolódik a Jehova tanúi „túl kicsiny maradéka" által hirdetett királyság-üzeneten, midőn ez a maradék bejelenti, hogy egyedül Istennek Krisztus uralkodása alatt álló országában van reménység az olyanok számára, akik életre, békességre és boldogságra vágynak. Az első világháború folyamán a kereszténység a maga területén belül megakadályozta Jehova tanúinak a munkáját annyira, hogy szinte halottnak látszott; annak eredményét az Úr a következő szavakkal jövendöltette meg: „Tetemük ott fekszik majd a nagyváros utcáin, amelyet szellemileg Sodomának... hívnak." (Jel. 11:8) Jehova az első világháború után ismét életre keltette tanúit, ámde a kereszténység mind a mai napig a királyság-üzenet ellen harcol.

[24] Ebben a késői korszakban a kereszténység vagy a szervezett vallás még mindig a „nagy paráznához", a „paráznák anyjához" hasonlít, amint a Jelenések 17. fejezete leírja. Mialatt ebben az atomkorszakban „a föld királyai" előtt tündöklik s ezek az ő vallásszervezeteit saját tisztátalan világi céljaikra használják fel, a kereszténység egy emberalkotta sokfejű fenevadnak, tudniillik az Egyesült Nemzetek Szervezetének a hátára lendül. Nem hisz Isten királyságában, melyet Jehova tanúi az összes nemzetek között hirdetnek, s nem is vágyik utána; igen, szívesen elpusztítaná ezeket a tanúkat mind, ha a mindenható Isten megengedné. Máris ‚megrészegedett a szentek vérétől és Jézus vértanúinak vérétől', akik közül 1914 óta sokat megölt. A Jelenések a következőket mondja a föld királyairól, akikkel a kereszténység vallásos paráznaságot üz, hogy megszerezze kegyeiket és védelmüket: „Ezek a Bárány [Jézus Krisztus] ellen viaskodnak, és a Bárány legyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya, és az ő vele való hivatalosak, választottak és hívek is." (Jel. 17:6, 14) Nem akarja azt, hogy Jehova felkent Királya uralkodjék rajta, hanem az ítélet e napján ellenségei mellé áll, azért hajtatja végre ítéletét a Bíró: „Sőt ezenfelül ellenségeimet, akik nem akarták, hogy uralkodjam felettük, hozzátok ide és vágjátok le előttem." (Luk. 19:27) Így tehát a megpróbáltatásnak ebben az idejében világosan kinyilatkozik, hogy nem alkotja Isten szent népét és Sodoma és Gomora sorsában, a tüzes megsemmisítésben lesz része.

[25] A kereszténység politikai, kereskedelmi és vallásos vezetése alatt álló világot épp oly kevéssé oltalmazza meg Jehova Isten, a nagy Bíró, mint ahogy a régi világot Nóe, Sodoma és Gomora napjaiban sem oltalmazta meg. Hogy ennek a világnak valóban ez lesz a sorsa, az kitűnik az apostolnak a II. Péter 2:4–9-ben feljegyzett szavaiból: „Mert ha Isten... a régi világot sem kímélte, hanem csak Nóét, az igazság hirdetőjét őrizte meg nyolcadmagával, amikor az istentelen világra özönvizet árasztott; és ha Sodoma és Gomora városát is elhamvasztotta és pusztulásra ítélte, például állítva azoknak (kiknek?), akik istentelenkedni fognak, és megszabadította az igaz Lótot, aki az istentelenek kicsapongását szenvedve hordozta,... az Úr ki tudja szabadítani a kegyeseket a kísértésből és a gonoszokat meg tudja tartani az ítélet napjára büntetés végett..." (Lásd Júdás 7-et is) Tagadhatja-e a Bibliának bármely komoly kutatója azt, hogy 1918 óta a nemzetek ítéletének napján élünk? Mikor volt még olyan idő a kereszténység számára, midőn még több számadással tartoztak volna Istennek, „az egész föld Bírájának"? A mindenható Isten a kereszténység látszatkeresztény nemzeteit az ítéletnek mind a mai napjáig fenntartotta, hisz erre a napra tartotta fenn őket, hogy e világ végleges végén megsemmisítéssel sujtsa.

[26] Jehova Isten azonban Nóé és Lót esetéhez hasonlóan hűségesen megoltalmazta kicsiny bizonyságtevő seregét. Kiszabadítja őket e világraszóló kísértés válságos korszakából és élve átviszi őket e világ katasztrófális végén és bevisz az eljövendő, örökkévaló, igazságos, új világba. Szemük örömmel telik el annak láttán, amit az ótestamentomi apostol Isten angyalának segítségével a jelképben látott. János a következőket írja: „Azután odajött a hét csészét tartó hét angyal közül egy és így szólt hozzám: Jöjj, megmutatom neked annak a nagy paráznának elítéltetését, akivel a föld királyai paráználkodtak és akinek paráznasága borával részegedtek meg a föld lakosai... Az a tíz szarv, amelyeket a fenevadon láttál, azok a parázna asszony gyűlölői, akik kifosztják és levetkőztetik őt; megeszik a testét és őt tűzben égetik el." Akkor a világuralkodók, akik azt a világösszefogást alkotják, amely hosszú időn keresztül a szervezett vallás uralma alatt állott, világszövetségükkel együtt legyőzetnek Jehova Királya és Bírája által, hiszen ő „igazságosan ítél és harcol". – Jelenések 17:1, 2, 16; 19:11.

[27] Jehova Isten most eljuttatja kihívását a nemzetekhez: hogy ereszkedjenek alá a királysággal szembeni ellenállás völgyébe, ahol végrehajtja rajtuk igazságos ítéletét, midőn így szól: „Hirdessétek ezt a pogányok között; készüljetek harcra, buzdítsátok fel a hősöket. Lépjenek elő, vonuljanak fel mind a harcosok... Keljenek fel és jöjjenek a népek a Jósafát völgyébe [e név jelentése: ‚Jehova bíró'], mert ott ülök törvényt, hogy megítéljem mind a népeket... Mert nagy az ő gonoszságuk." (Jóel 3:9–13) Ezt a völgyet soha többé nem hagyják el élve. Világuknak vége az ő teljes megsemmisítésüket jelenti, s Jehova egyetemes felsőbbsége igazolást nyer az ő Királya útján, aki által háborút folytat és ítéletét összes ellenségein végrehajtja.

WTa.1947. július 1.

---

b) Mit nem szabad figyelmen kívül hagyniuk a „szolga"-osztály tagjainak?

22 Miért kell akkor a kereszténységnek szintén megítéltetnie?

23 Kinek a modern ellenképe a kereszténység?

24 Hogyan van ábrázolva a Jelenések 17-ben, és milyen sors vár reá?

25 Hogyan mutatja Péter, hogy ez a világ minden bizonnyal megsemmisül?

26 Mi lesz Isten tanúiból, és mit fognak megláttni?

27 Mi fog történni a jövendölés szerint a „Jósafát völgyében"?

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY kiadása
Főhivatal: 117. Adams Sreet, Brooklyn 1, N. Y.
Tisztviselői:
N. H. Knorr, elnök Grant Suiter, titkár
Fiókhivatal: Budapest, XIV., Gr. Gvadányi-utca 8.
Angolból fordítva, megjelenik minden kultúrnyelven.

A szövegért és kiadásért felelős: Konrád János, Budapest.
Jupiter nyomda, Budapest, Lovag-u. 14.

FEL

AZ ŐRTORONY
MINT JEHOVA KIRÁLYSÁGÁNAK HIRDETŐJE

Egyház és Királyság

(Folytatás és vége)

9 Isten az ókori izraelita közösséget kihívta Egyiptomból, mivel ők annak az Ábrahámnak a leszármazottai voltak, aki szintén Káldeából hívatott ki. A zsidók és keresztények közül az olyanok, akik hisznek Jehovában és Krisztus lábnyomaiba lépnek, szintén kihívatnak ebből a világból. Káldea és Egyiptom egyaránt e világot árnyékolta elő, amelyből az ilyeneket Isten **kihívja**, s a **Jehova** Istenben és az ő Krisztusában való hitük alapján szellemi értelemben Ábrahám leszármazottai. „Értsétek meg tehát, hogy akik hitből valók, azok az Ábrahám fiai. Mivel pedig az Írás előre látta, hogy Isten a pogányokat hitből igazítja meg, előre hirdette Ábrahámnak a jó üzenetet: ‚Benned áldatnak meg az összes nemzetek'." (Gal. 3:7, 8, **Elberfeldi**) A hű zsidó maradék az elvetett zsidó nemzetből, a hívő pogányok ellenben a világ többi nemzeteiből hívattak ki. Mindezekből, zsidókból és pogányokból egyaránt, keletkezett a nép Isten neve számára. Jakab, a zsidók közül való hívő, ihletett magyarázatot adott ebben a dologban, midőn így szólt: „Simon [Péter] elmondotta, Isten hogyan látogatta meg először a nemzeteket, hogy belőlük népet vegyen az ő neve számára. S ezzel megegyeznek a próféták szavai." (Csel. 15:14–17, **Elberfeldi**) Ezáltal valóban kihívott sereggé lesznek.

10 Ez a gyülekezet, közösség vagy ekklézia tehát most az Isten egyháza, a Szentírás ezt a nevet adja neki és így szólítja meg. Az igaz, hogy Jézus Krisztus **az ő** egyházának nevezte, midőn Péter apostolnak így szólt: „De én is mondom neked, hogy te Péter vagy és én erre a kősziklára építem fel az én egyházamat." (Máté 16:18) Továbbá Pál ezt írja a Róma 16:16-ban a római keresztényeknek: „Köszöntenek **Krisztus** összes gyülekezetei." A továbbiakban az Írás az egyházról mint Krisztus testéről beszél: „Ő a feje a testnek, az egyháznak." „És Isten mindent lábai alá rendelt és mindenekfelett őt adta fej gyanánt az egyház számára, amely az ő teste." (Kol. 1:18,24; Efézus 1:22, 23) Mindamellett Jézus maga is része ennek az egyháznak, gyülekezetnek vagy ekkléziának, mivel ő a főtagja annak, az egész közösség a Jehova gyülekezete. A zsidók esetleg nem tiltakoztak volna annyira az ellen, hogy egy olyan személynek, mint Jézus, egyháza vagy gyülekezete lett volna, ha tovább is igényt tarthattak volna arra, hogy Jehova egyháza vagy ekkléziája legyenek. Egyedülálló és kizárólagos állásuk abban állt, hogy Isten gyülekezete lehettek. Ha tehát Jézus **követői odajöttek** és **ezt** a kegyelmi állást önmaguknak igényelték, ez a valóságban a természetes zsidók féltékenységét váltotta ki. Jehova ezt intő figyelmeztetésben jövendölte meg nekik. Pál írja: „De kérdem, hogy talán Izrael nem értette meg? Először Mózes mondja: Féltékennyé teszlek titeket Nemnép által, értelmetlen néppel ingerellek fel titeket." – Róma 10:19, 20.

11 A keresztény közösség ismételten „Isten egyházának" van nevezve és mint olyan van megszólítva. Például az apostol a korinthusiakhoz intézett első levelét a következő megszólítással kezdi: „Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Sósthenes testvér, az Isten Korintusban levő gyülekezetének **(angol B.:** egyházának), Krisztus Jézusban megszenteltetteknek, elhívott szenteknek", a hozzájuk intézett második levelét pedig ugyanezzel a megszólítással kezdi. Pál ír a Galáciabeli gyülekezetnek és így szól: „Hiszen hallottátok, hogyan viselkedtem, mikor a zsidósághoz **(angol B.:** a zsidók vallásához) tartoztam, hogy mértéken túl üldöztem az Isten egyházát és pusztítottam azt." (Gal. 1:13) Így kimutatja Pál, hogy akik a zsidók vallását vagy a judaizmust gyakorolták, nem voltak Jehova Isten egyházának tagjai. Utalva arra, hogy Isten most Krisztus Jézus alatt mint fő alatt megalkotta egyházát, ezt írja Pál a Tesszalonikabelieknek: „Mert ti, testvéreim, nyomába léptetek az Isten ama gyülekezeteinek [egyházainak], amelyek Júdeában vannak a Krisztus Jézusban, mivel ti is azt szenvedtétek honfitársaitoktól, mint azok a zsidóktól, akik az Úr Jézust is, a prófétákat is megölték és minket is kiüldöztek. Nem is tetszenek az Istennek." (I. Thess. 2:14, 15; II. 1:4) Továbbá Pál az efézusi vén-testvéreknek a következő tanácsot adta: „Legeltessétek az Isten egyházát, melyet ő megszerzett a maga tulajdonának vére által." (Csel. 20:28, **The Emphatic Diaglott**, angol) A zsidó nemzet kemény nyakúan vonakodott attól, hogy megvásároltassa magát Isten tulajdon Fiának vére által, hogy az ő újonnan szerzett egyházává legyen.

SOK GYÜLEKEZET, DE CSAK EGY EGYHÁZ

12 Figyeljük meg „az Isten gyülekezetei" vagy „egyházai" kifejezést. Ez nem jelöli meg sok felekezet, szekta és kultuszközösség létjogosultságát, amelyek mind az ő teokratikus szervezeteként volnának elismerve Istentől. Az apostolok idejére vonatkozólag olvasunk a „Galáciabeli gyülekezetek"ről" vagy „egyházakról", az „ázsiai egyházakról", „a macedóniai egyházakról", a „tesszalonikai egyházról" s az Efézusban, Szmirnában, Pergámumban, Thiatirában, Sárdesben, Filadelfiában és Jeruzsálemben levő megfelelő gyülekezetekről vagy egyházakról. Aki Jézus tanítványainak ihletett írásait értelemmel olvasta, az még egy pillanatra sem gondol arra, hogy ezek a kifejezések nemzeti egyházakat jelezznének, amelyek közül mindegyiknek független szervezete volna, saját, külön hitvallással és különféle rítusokkal, szokásokkal és tulajdon intézménnyel, amint ezek napjainkban a kereszténységben vannak.

13 Felhívunk bárkit a vallásoskodók közül annak bebizonyítására, hogy azok a különböző nemzetekben levő korai egyházak olyan politikai hőst követtek volna, aki felkelt és a kormány gyeplőjét kezébe vette, vagy hogy más keresztényeket megtámadtak vagy ellenük harcoltak volna s azok szintén saját nemzetüknek valamelyik politikai hősét követték volna, úgyhogy Ázsia egyházai Macedónia egyházai ellen és Róma egyházai Júdea egyházai ellen harcoltak volna. Ki akarná bebizonyítani, hogy Kr. u. 70-ben, midőn a római Titus hadvezér, Vespasianus császár fia, hadseregét Jeruzsálem ellen vezette, hogy lerombolja azt, a római egyház Róma politikai és császári taktikáját követte és Titusszal együtt a jeruzsálemi egyház ellen harcolt? Továbbá fordítva, hogy a jeruzsálemi egyház az ellenálló zsidókhoz csatlakozott és a római egyház ellen harcolt? A történelem éppen ellenkezőleg azt mutatja, hogy a jeruzsálemi keresztények Jézus tanácsát követték: „Mikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet seregek kerítik be, vegyétek tudomásul, hogy elérkezett annak pusztulása. Akkor a Júdeában levők meneküljenek a hegyekbe; akik bent vannak, költözzenek ki, s akik kint vannak a mezőn, ne menjenek be abba". – Lukács 21:20, 21.

14 Az apostolok napjaiban az egyházak nem voltak részekre szaggatva, sem nem harcoltak egymás ellen a világ nemzeteinek a politikája szerint; de nem voltak nemzeti egyházak sem. Ha Pál apostol a keresztényeket azért feddte, mert pártokra szakadtak azáltal, hogy az egyházon belül különböző kiváló szolgákat követtek, mint például őt magát vagy Pétert, Kéfást vagy Apollost, mennyivel inkább

9 A zsidókból és pogányokból álló keresztény egyház miért kihívott sereg?
10, 11 Miért nevezte Jézus az egyházat az ő egyházának? de elsősorban kinek az egyháza és miért?
12, 13 Hogyan nevezteinek az egyházak az apostolok idejében? de mit nem bizonyít ez?
14 Milyen pártokra szakadást feddett Pál? és mi mit rosszalunk ma?

FEL

dorgálást érdemel az, ha keresztények nemzet-politikai vezetőket és politikai lobogókat igyekeznek követni, amelyek nincsenek Istentől és Krisztustól, hanem ettől a világtól? Nem megírta-e Jakab tanítvány: „Honnan vannak háborúk és harcok közöttetek?" És meg is felel: „Gyilkoltok és irígykedtek és semmit sem érhettek el; harcoltok és háborúskodtok; nincs semmitek, mert nem kéritek; kéritek és nem kaptok semmit, mert rosszul kéritek, hogy vágyaitokban eltékozoljátok. Ti házasságtörők, nem tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki tehát a világ barátja akar lenni, Isten ellenségeként tünteti fel magát." (Jak. 4:1–4, **Elberfeldi**) Ha becsületes emberek félelem nélkül megvizsgálják a tényeket, azt fogják találni, hogy az első és a második világháború is közvetlenül a kereszténységnek és a „Krisztus egyháza" nevet viselő vallásszervezetei százainak erre a szellemi házasságtörésre vezethető vissza. Így tehát bebizonyítást nyert, hogy ezek Isten ellenségei s nem Istennek Krisztus alatt álló egyházát alkotják.

15 Az előbbemlített nevek végeredményben csak azt mutatják be, hogy hol voltak a különböző egyházak vagy gyülekezetek. Ámde Jézus apostolainak ugyanaz a vezető testülete és meghatalmazott társaik szolgáltak mindezekben az egyházakban, akár Ázsiában, akár Európában vagy Afrikában voltak, s ez a vezető testület ugyanazokat a szervezeti utasításokat küldte az összes számára. Így például Pál, Barnabás és Silás elvitték az egyház jeruzsálemi konferenciájának rendelkezéseit a római birodalom más tartományaiba. „És átment Szírián és Cilicián, erősítve a gyülekezeteket [egyházakat]." „Beutazva tehát a városokat, átadták nekik a rendelkezéseket, amelyeket az apostolok és vének Jeruzsálemben elhatároztak, hogy ahhoz alkalmazkodjanak. A gyülekezetek [egyházak] pedig erősödtek a hitben és naprólnapra gyarapodtak számban." – Cselekedetek 15:22–41; 16:4, 5, **van Ess.**

16 A keresztények első egyháza, amelyről olvasunk, „a Jeruzsálemben levő gyülekezet [egyház]" volt. Annak a tevékenységnek a révén, melyet tagjai még az üldözés alatt is kifejtettek, közben további egyházak vagy gyülekezetek keletkeztek más városokban vagy vidékeken. (Csel. 8:1; 9:31; 11:22) Miután Péter apostol az Isten országáról szóló evangéliumot elvitte az első megtérő pogánynak, az ítéltai századosnak, Kornéliusnak, a pogányok között is egyházak keletkeztek. Azután már olvasunk „a pogányok . . . gyülekezetéről"-ről. Pál különösen viselte a felelősséget sok ilyennek a megalapításáért, hisz ő kiváltképpen „a pogányok apostola" volt. (Róma 16:4; 11:13) Hogy azután ezek kizárólag zsidókból, kizárólag pogányokból vagy különböző nemzetiségű emberekből állottak, azért mégis mindannyian békében és egyetértésben voltak egymással s nem hasonultak a politikának, kereskedelemnek és démonvallásnak ehhez a világához. Az összes gyülekezetek olyan személyekből állottak, akik Istennek szentelték magukat és a rajtuk nyugvó szelleme által megszenteltettek, s ennek következtében „a szentek egyháza" voltak, akikről Pál így szólt: „Mert az Isten nem a zűrzavar Istene, hanem a békességé, mint a szentek minden gyülekezetében [egyházában]." (I. Kor. 14:33) Mégha testileg, térbelileg vagy távolságra nézve sok helyi csoportra oszlottak is, ennek tagjai mindannyian együtt mégis Isten egyházát alkotják, hisz ők engedelmeskednek az ő teokratikus szervezete által kiadott utasításoknak és mindegyiknek az Istentől meghatározott egy és ugyanaz a fejük van: Krisztus Jézus.

17 Természetes leszármazásuk nincs bevezetve Jeruzsálemnek vagy az egykor megszentelt Palesztina más városainak születési anyakönyveibe, hanem mivel ők Krisztusban „úi teremtmények", nemzésük a mennyei Istenre vezethető vissza. Őtőle vannak ők az ő szent igéje és szent szelleme által az ő szellemi gyermekeivé nemzve; és Jézus Krisztus, Isten elsőszülött Fia az ő szellemi testvérük, aki nem szégyeli őket testvéreinek nevezni. Övele együtt vannak meghíva Isten egyetemes szervezetének legfelsőbb állásába, a mennyei királyságra, Isten elsőszülötteinek állására. Így tehát ők ahhoz járultak, amit az apostol a mennyben feljegyzett elsőszülöttek gyülekezetének [egyházának] nevez. (Zsidók 12:23) Jézus Krisztus, az ő fejük, Jehova Istennek dicsőítő éneket mutat be közöttük, lábnyomkövetőit állandóan megvilágítva Isten hatalmas dolgaira és elhatározásaira vonatkozólag, amelyek Isten írott igéjében kinyilatkoztatást nyertek. (Zsidók 2:12) Ez az egyház Kr. u. 33 pünkösdje óta épül Jézus Krisztus által, s végül ha elkészül, ő alatta mint fej alatt 144.000 tagot fog számlálni. – Jelenések 7:4–8; 14:1, 3.

15 Kik szolgáltak nekik az összes előbbemlített nevek ellenére?
16 Hogyan keletkeztek a pogányok egyházai? kivel voltak mégis egyek?
17 Miért az elsőszülöttek egyháza ez, amely a mennyben van beírva?

KIRÁLYSÁGBA HELYEZVE

18 „A kolosséi szent és hívő testvéreknek a Krisztusban", mint az „Isten [egész] egyházát" képviselő gyülekezetnek, írta Pál apostol: „Örömmel adva hálát az Atyának, aki alkalmassá tett minket a szentek örökségében való részesedésre a világosságban. Ő ragadott ki minket a sötétség hatalmából és vitt át szeretett Fiának országába, akiben megvan számunkra a megváltás az ő vére által, a bűnök bocsánata. Képe ő a láthatatlan Istennek, elsőszülött minden teremtmény között." (Kol. 1:2, 12–15) Jehova Isten igaz egyháza tagjainak ez a kiragadása és átvitele oly időben történik, midőn még e világ közepette élnek. Így tehát ők, jóllehet a világban vannak, de nem a világból valók, amiképpen ez Jézus esetében is volt. (János 8:23; 17:14, 16) Az a sötétség, amelyből Isten kiragadta őket, e világnak a sötétsége, s ez a sötétség e világ Istenének, Sátánnak, az Ördögnek, a démonok fejedelmének az uralmára vezethető vissza. Jézus követői a Krisztusban való megmentésük vagy szabadságuk állapotának megtartása végett harcolni tartoznak e szellem-démonok befolyása ellen, akik a világ felett uralkodnak s azt a tudatlanság sötétségében és Isten haragja alatt tartják. Jogosan hangzik fel az Isten egyházához intézett következő parancs: „Öltsétek magatokra az Isten teljes fegyverzetét, hogy megállhassatok az Ördög cselfogásaival szemben. Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem fejedelemségek ellen, hatalmasságok ellen, e sötétségnek világurai ellen, a gonoszság szellemi hatalmai ellen a mennyei helyeken." (Efézus 6:11, 12) Csak ha ezt teszik, akkor tarthatják meg „a szentek örökségében való részesedésüket a világosságban".

19 Azt jelenti-e Isten egyháza tagjainak az ő szeretett Fiának országába való átvitele, hogy Jézus Krisztus a Kr. u. 33. év pünkösdjétől, midőn az Atyától nyert szent szellemet egyháza első tagjaira kiárasztotta, a mennyben már uralkodni kezdett? Nem, nem abban az értelemben, hogy Istennek Krisztus által kormányzott királysága és Krisztus ezeréves uralma vagy millenniuma akkor megkezdődött volna.

20 Példázatokban szemléltette Jézus, hogyan ment el ő egy távoli országba, a mennybe, hogy országot nyerjen. De ennek elnyerése után „hosszú idő" telt el, mielőtt visszatér és királyságát elkezdi. (Máté 25:14–19; Luk. 19:12–15; Márk 13:34–36) Azonkívül Jézus vázolta azokat a jeleket, amelyek királyként való visszatérését jelezni fogják; ezek a jelek pedig nem következtek be sem pünkösdkor, sem azután Kr. u. 1914 előtt. Ezért erre a végkövetkeztetésre jutunk: Midőn Jézus Péter kijelentése szerint pünkösdkor Isten jobbjára ült, miután Úrrá és Krisztussá tétetett, akkor mégsem kezdte meg királyi hatalmának gyakorlását, hanem Isten eljövendő időpontjára várakozott, amikor ezt meg kellett tennie. (Máté 24:3–25, 41; Zsidók 10:12, 13) Midőn Krisztus Jézus ezer évig uralkodik, „egyház"-testének 144.000 hű tagja vele fog uralkodni, amint ezt a Szentírás határozottan feltárja. Pünkösdkor azonban ennek csak első tagjai jelentkeztek, mintegy 3000-en, még ezek sem bizonyultak teljesen kipróbáltaknak és a mennyei trón egy helyére beváltaknak. Mivel Jézus az ő uralmát pünkösdkor nem kezdte meg, lábnyomkövetőinek az Isten szeretett Fiának országába való vitele nem azt jelenthette, hogy pünkösd óta a földön uralkodniuk kellett, sem pedig azt, hogy a földön mint királyok uralkodtak volna.

21 Bizonyos személyeknek, akik az egyházban királyi uralomra törekedtek, mondotta az apostol: „Ti korinthusiak, nemde megvan már, amit szívetekben kívántok? Már elnyertétek a menny gazdag üdvösségét! Nálunk nélkül királyságtokba jutottatok! Valóban azt kívánom, bárcsak úgy jutottatok volna be királyságtokba, hogy mi azt megoszthatnók veletek!" (I. Kor. 4:8, **Moffatt**) A magukat kereszténynek valló személyek által gyakorolt ilyen póturalomnak a rossz következményei megmutatkoznak a római katolikus vallás-rendszer hierarchiájának a történetében I. Leó pápa

18 Milyen áthelyezés folytán nem tartoznak ők ehhez a világhoz? és ki ellen kell nekik harcolniuk, hogy megőrizzék világosságukat és szabadságukat?
19 Azt jelenti-e ez az áthelyezés, hogy Krisztus pünkösdkor uralkodni kezdett?
20 Hogyan bizonyítják példázatok és jelek, hogy Jézus akkor nem kezdett uralkodni?
21 Mit mondott Pál azoknak, akik most uralkodásra törekednek? és milyen súlyos következményei jelentkeznek az ilyen hiú uralkodási kísérleteknek?

FEL

idejétől, az ötödik századtól kezdve. Mind a pápa, mind pedig az ő püspökei és érsekei trónokon ülnek, a tiarát viselik és állításuk szerint Krisztus nevében uralkodnak, ez azonban az egész időn keresztül éppen az ellenkezője volt annak az uralomnak, amelyben Sátán, az Ördög meg lesz kötözve s a kereszténység és a föld többi része ezer éven keresztül zavartalan nyugalmat fog élvezni. A hierarchiának az első világháború idején Vilmos császárral és Ferenc József császárral, továbbá a második világháborúval kapcsolatban a fasiszta Mussolinivel és a náci Hitlerrel való eljárásmódja túlságosan hírhedt ahhoz, hogy itt kommentálnunk kellene. Isten egyházában egyetlen igaz keresztény sem kíván résztvenni ebben a világi, házasságtörő uralomban az ilyen vallásoskodókkal és osztozni az istengyalázó következményekért való felelősségben.

22 Így tehát az Isten szeretett Fiának országába való helyezésnek azt kell jelentenie, hogy valaki az ő alattvalói hűségét ettől kezdve nem a sötétség e világa, hanem az Isten Fia, az ő királyságának felkent örököse iránt bizonyítja be. Azt jelenti, hogy az így áthelyezett egyén többé nincs sötétségben azt a kérdést illetően, hogy kik a „felső hatalmasságok", akiknek minden lélek engedelmeskedni tartozik. Az Írás szerint a felső hatalmasságok Jehova Isten, a Legfelségesebb, és Jézus Krisztus, akit az Atya az ő jobbjára magasztalt fel. (Róma 13:1) Így azután az ekképpen áthelyezett személy elismeri Isten hű Fiát mint királyt és teljesen engedelmeskedik neki. Olyan esetben pedig, midőn összeütközés történik e világ királyai és Isten szeretett Fia között, Jézus követői az Isten jobbján ülő nagyobb Király iránt tanúsítanak megalkuvás nélküli engedelmességet. Ezek követik Péter szavait: „Az Istent féljétek és a Királynak hódoljatok." – I. Péter 2:17.

23 Ez szenvedést vonhat és von maga után e világ és uralkodói részéről, amint Péter apostol mutatja, de az embernek az ilyen szenvedésekre való tekintet nélkül be kell bizonyítania Istennek Jézus Krisztus vezetése alatt álló országa iránti feddhetetlenségét. Ezzel kapcsolatban szenvedett Pál apostol is, különösen az irigykedő vallásoskodók részéről, akik őt a politikai hatóságokkal összeütközésbe akarták hozni s Pálról és társairól így szóltak: „Ezek a világfelforgatók itt is megjelentek, ... pedig ezek mind szembehelyezkednek a császár rendeleteivel, mikor azt állítják, hogy más a király: Jézus." (Csel. 17:5–8) Hasonlóképpen járt János apostol is. Száműzöttként Patmosz szigetére került, onnan írja önmagára vonatkozólag: „Én János, testvéretek és társatok a szenvedésben, a királyságban és Jézus Krisztus mellett való kitartásban, az Isten igéje és a Jézus Krisztusról való bizonyságtétel miatt a Patmosz nevű szigeten voltam." – Jelenések 1:9.

24 A hű keresztények mindenkivel szembeszállva sem tagadják meg Krisztust, a Királyt, mivel rendíthetetlenül hűségesek maradnak hozzá, Krisztus az ő királyuk és így Isten szeretett Fiának Országában vannak. Ez nem foglalja magában azt, hogy e világ országaival szemben lázadóan kellene fellépnünk, sem nem ingerel bennünket valamely felforgató cselekményre e világ királyai és uralkodói ellen. Ez egyszerűen azt jelenti, hogy bennünket nem érdekel e földi szervezetnek a politikája és kormányzási ügyei s nem veszünk részt azokban. Mi valóban nem törekszünk földi uralomra, nem vágyunk földi királyság után. Midőn a feltámadott Jézus az egész világra kiküldötte szolgáit, hogy az összes nemzetekből tanítványokat képezzenek, Jézus már nem volt ebben a világban és nem tartozott hozzá, hanem a mennybe, Atyjának jobbjára készült. Következőleg hű tanítványait, Isten egyházának tagjait észszerűen nem lehet azzal vádolni, hogy ezek most a földi uralkodók helyett **ombert** akarnak királlyá vagy uralkodóvá tenni. Mint hű tanítványok kereken tagadjuk, hogy Jézus az emberek közül valakit hátrahagyott vagy meghatározott volna, hogy mint a mennyei Krisztus Jézus helytartója uralkodjék a földön. Az ilyen helytartóság igénylése egyenesen antikrisztusi s mérhetetlen bajokat és nehézségeket idézett elő a politikai állam és a vallásrendszerek között. Ennek következménye a vallás-politikai összeesküvések szakadatlan láncolata volt s ezek gyilkos, véres háborúkhoz vezettek. Isten igaz egyházának tagjai Jézus hegyibeszédéhez tartják magukat, amelyben az Úr megparancsolta nekik: „Keressétek elsősorban az Isten országát és igazságát." – Máté 6:33.

25 A Biblia szempontjából nézve a dolgot, különbség van az egyház és a királyság (vagy röviden: az ország) között. Sok egyház van; természetesen ezek mind együtt alkotják Isten egy egyházát; de ezek a helyi egyházak nem alkotnak mind külön királyságot önmaguk számára a maguk helyi királyával. Csak egy királyság létezik, amelyet az összes helyi egyházaknak keresniük kell és erről mondotta Jézus: „Csak keressétek az Isten országát és mindezt ráadásul kapjátok. Ne félj, kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot." (Lukács 12:31, 32) A látható egyház a maga sok helyi gyülekezetével növekedésének és fejlődésének egyetlen korszakában sem lehetett Isten egész királysága, hanem addig kellett gyarapodnia, míg 144.000 hű és kipróbált tagjának száma teljességre jutott. Ez az egyház az egész ezerkilencszáz éven át fennállott, s amellett minden időben tagjainak csak egy része tartózkodott a földön. Istennek Krisztus által kormányzott királysága azonban csak 1914-ben kezdte meg tényleges hatalmát gyakorolni, midőn a jövendölés beteljesedéseképpen az új kormányzat a mennyben megszületett. A látható egyház a földön rövid időn belül végetér, midőn a mostani maradék a halál által a földi színteret elhagyja és a halálból a mennyei életre való feltámadásban részesül. Krisztus országáról ellenben azt olvassuk, hogy „az ő királyságának vége nem lészen". (Luk. 1:33) Az emlékünnep bevezetése óta az egyház fennállása alatt sok évszázadon keresztül itták az emlékvacsora borát ésették kenyerét, de Jézus Krisztus megígérte, hogy a bort az egyházával Atyja országában „újra" issza majd, Isten királyságában, tehát „újra" csak a Kr. u. 1914 utáni időben. – Máté 26:29; Lukács 22:17, 18; Márk 14:25.

26 További tény, amely azt mutatja, hogy a keresztények Isten szeretett Fiának országába helyeztettek, az a körülmény, hogy „az ország (királyság) gyermekeinek" neveztetnek. Egyetlen szöveg sem beszél róluk mint az egyház gyermekeiről, amint bizonyos lelkészek vallásos nyájuk tagjait nevezik. A római katolikus Douay-Biblia egyik lábjegyzetében azt magyarázzák, hogy a Jelenések 12:1, 2, 17-ben leírt asszony az Isten egyházát ábrázolja. Ott a következőket olvassuk: „Egy asszony. Az Isten egyháza. Rejtett utalásképpen a mi kedves Asszonyunkra is vonatkozhat. Az egyház a maggal, azaz Krisztus Jézussal van felöltözve.' A hold, tudniillik a világ változékony dolgai, az ő lábai alatt vannak, és a tizenkét csillag, amelyekkel meg van koronázva, az a tizenkét apostol; az asszony szülési fájdalmak között vajúdik, mivel szorongattatások és üldözések közepett hozza létre gyermekeit és közöttük Krisztust." Ebben az esetben az egyebek az ő magvából, akik az Isten parancsolatát megtartják és akik a Jézus Krisztus bizonyságtételének birtokában vannak', az egyház gyermekei volnának, és finoman sejtetve a többi gyermekek, amelyeket Mária, Jézus anyja, az ő elsőszülöttje után a földön szült. – Máté 13:54–56; János 7:1–5; Lukács 2:5–7.

27 Amde Jézus Krisztus nem Isten egyházának sarjadéka vagy gyermeke, hanem az az Egy, akit Isten arra használ, hogy az egyházat önmagára, „a sziklára", a Krisztusra, az élő Isten Fiára építse. Így tehát az az „asszony", amely a fiúgyermeket, tudniillik Krisztus Jézust az ő minőségében mint uralkodó Királyt megszüli, nem az egyház, Krisztus szűzi „menyasszonya". Ennek Jehova Isten szimbolikus „asszonyának", tudniillik az ő „Sion" néven ismert egyetemes mennyei szervezetének kell lennie, ugyanannak az „asszonynak", amelyről Isten a kígyónak Édenben a következőket mondotta: „És ellenségeskedést támasztok közted és az asszony között, a te ivadékod [magod] és az ő ivadéka [magva] között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod." – I. Mózes 3:15.

28 A dolgoknak ezzel az írásszerinti kijelentésével összhangban Isten igéje sehol sem tesz említést az egyház gyermekeiről, hanem az Ésaiás 54:5, 6, 13-ban az ő „asszonyának" vagy mennyei egyetemes szervezetének a gyermekeiről történik említés: „Mert férjed a te Teremtőd, Seregek Jehovája az ő neve, megváltód Izrael Szentje, az egész föld Istenének nevezik őt. Mert mint ... asszonyt hív téged Jehova ... Minden fiad Jehova tanítványa lesz, és nagy lesz fiaid békessége." Ezen az alapon mondja az apostol a „Galáciabeli gyülekezeteknek": „De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja. E szerint mi, testvéreim, nem a szolgáló, hanem a szabad nő gyermekei vegyünk." – Gal. 4:26, 31; I. Kor. 16:1.

22 Mit jelent tehát, hogy valaki a királyságba helyeztetett át?
23 Az apostolok tapasztalatainak bizonysága szerint mit jelent még?
24 Milyen módon a mi királyunk? és lázadást jelent-e ez a földön?
25 Milyen különbség van az egyház és a királyság között?

25 Az ‚áthelyezett' keresztények mint minek a „gyermekeinek" neveztetnek?
27 Kicsoda a Jelenések 12:1, 2-ben említett asszony?
28 Hogyan jelölik Ésaiás és Pál ennek az „asszonynak" a gyermekeit?

FEL

„AZ ORSZÁG GYERMEKEI"

29 Izrael nemzetének, az előképes egyháznak a tagjait egészen Jézus haláláig és feltámadásáig „az ország gyermekeinek tekintették és úgy is nevezték őket. Ez a tény kitűnik azokból a szavakból, amelyeket Jézus akkor mondott, midőn egy római százados, egy pogány arra kérte őt, hogy távolból gyógyítsa meg otthon levő beteg szolgáját, amiképpen ez a százados szokása szerint távolból parancsolt alárendelt katonáinak. „Jézus ennek hallatára elcsodálkozott és így szólt kísérőinek [akik izraeliták voltak]: Bizony mondom, Izraelben senkinél nem találtam ekkora hitet. De mondom nektek, hogy sokan eljönnek majd keletről és nyugatról és Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal együtt telepednek le a mennyek országában, az ország fiai **(Luther:** gyermekei] pedig kivettetnek a külső sötétségre. Ott lesz sírás és fogcsikorgatás."

30 Ezekkel a Máté 8:5–12-ben feljegyzett szavakkal hangsúlyozta Jézus azt a tényt, hogy hitre van szükség ahhoz, hogy valaki bejuthasson a mennyek országába, s hogy a természetes izraelitáknál éppen ez a hit hiányzott. Ezek Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak természetes leszármazottai voltak, akiknek adattak a magról szóló szövetségi ígéretek, amely magban **egy napon** a föld összes nemzetségei megáldatnak s amely mag maga Krisztus, a Király. Ábrahám, Izsák és Jákob utaltak a mennyek országára, azaz Isten királyságára, s Ábrahám a valóságban prófétailag Jehovát, a mag Atyját szemléltette, míg az ő szeretett fia, Izsák, Isten egyedül nemzett Fiát, Krisztus Jézust ábrázolta. Jákob mint Ábrahám unokája Jézus Krisztus 144.000 szövetséges társát szemléltette a királyságban. Ábrahám, Izsák és Jákob mindannyian a mennyek országa mellett szálltak síkra és mindhárman elnyerték a teokratikus törvényt, a nekik adott mértékben.

31 Természetes leszármazottaik, az izraeliták, elsőnek várhatták az áldást, amelynek a mag, azaz Krisztus által kellett jönnie, s ez azt jelentette, hogy ők mint elsők jöhettek számításba a királyság-kiváltságok tekintetében. Ezt megmondta nekik Péter apostol kevéssel a Kr. u. 33. év pünkösdje után: „De az összes próféták is Sámueltől fogva sorjában, ahányan csak szóltak, megjövendölték ezeket a napokat. Ti vagytok a próféták és ama szövetségnek fiai, amelyet az Isten atyáitokkal kötött **(Elberfeldi:** atyáitoknak rendelt), mikor így szólt Ábrahámhoz: ‚És a te magodban meg fognak áldatni a földnek összes nemzetségei'. **Elsősorban** tehát nektek támasztotta fel Isten az ő Fiát, hozzátok küldte őt, aki megáld titeket abban, hogy kiki megtér a maga gonoszságaiból." – Csel. 3:24–26.

32 Minthogy a természetes izraeliták az Ábrahámtól, Izsáktól és Jákobtól való természetes származásuk következtében (s mivel Isten prófétái az Isten kijelentéseivel éppen hozzájuk küldettek) közvetlenül a királyság-alkalmakra jöttek számításba, bizonyos feltételek mellett az „ország gyermekeit" alkották. A Sinai hegyen mondta Isten Izrael nemzetének, hogyha megtartják az ő szövetségét, királyi papsággá teszi őket, így tehát ez az ügy az ő hiitüktől és engedelmességüktől függött. Nem juthattak be a királyságba testi összeköttetésük folytán, más szóval, nem jutottak be a királyságba egyszerűen születésüknél fogva, csupán azért, mivel Ábrahám, Izsák és Jákob leszármazottaiként jöttek a világra, hanem olyan hitet kellett tanúsítaniuk, amilyennel Ábrahám rendelkezett Isten eljövendő királyságára vonatkozólag. A testi leszármazás nem mértékadó az Isten mennyei királyságába való bemenetelre. Jézus ezt Nikodémusnak a következő szavakkal tárta fel: „Ha valaki újonnan [vagy felülről] nem születik, nem láthatja meg az Isten országát... Ha valaki nem születik víztől és szellemtől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az, és ami szellemtől született, szellem az." (János 3:3, 5, 6) Jézus itt az egyházban való tagságnak nemcsak arról az idejéről beszélt, míg az ember a testben van, hanem az Isten jelenlétében levő láthatatlan, mennyei vagy szellemi királyságba való ténylegés bemenetelről is. Következésképpen mindazoknak, akik bemennek a királyságba, először a nagyobb Ábrahámtól, Jehova Istentől, az ő szelleme által kell nemzetniük s ezáltal az ő szellemi gyermekeivé kell lenniük. Akkor, a halálból való feltámadáskor, mennek be valóban mint a királyság tagjai a mennyei országba. Ebből a célból először Isten igéjébe vetett hitet kell tanúsítaniuk, s azt az igét a víz szemlélteti.

33 Egy kicsiny hívő maradék kivételével az izraeliták nem tanúsítottak olyan hitet, mint amilyennel az a pogány százados rendelkezett. Azért mondotta Jézus, hogy kivettetnek a külső, világi sötétségbe, mégha az Isten királysága számára mint „az ország gyermekei" hosszú időn át számításba jöttek is. Másrészről pedig sokan a nemzsidók közül, akiknek előzőleg nem volt alkalmuk a királyságba való bemenetelre, meghallják a királyság evangéliumát és hittel eljönnek a föld egyik végétől a másikig s bemennek a királyság-áldásokba és kiváltságokba, amelyeket Ábrahám, Izsák és Jákób jelképeztek. Ezek a királyság asztalához ülnek, hogy a királyságban az ellenképi Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal, vagyis Jehova Istennel, Krisztus Jézussal és az ő egyházával a lakomát élvezzék. A hitetlen és engedetlen zsidók többsége nem mehetett be ezekbe, de természetes szemeivel meglátta mindezeket. Féltékenységgel teltek el a pogányoknak osztályrészül jutó ábrahámi kegyelem miatt s irigységükben és keserűségükben fogaikat csikorgatták ellenük és sírniuk kellett, mivel Isten kegyelmén kívül, tudniillik Isten haragja alatt, a világ külső sötétségében álltak. S mennyire sírtak azután a híres, szent városnak, Jeruzsálemnek Kr. u. 70-ben történt pusztulásakor! Az a kiváltságuk és alkalmuk, hogy földi leszármazásuk következtében ‚a királyság gyermekei' lehettek, a múltó volt. Jézus tanítványai megkérdezték az ő feltámadásakor: „Uram, nemde ebben az időben állítod vissza Izrael számára a királyságot?" Hogy Jézus ezt nem tette meg, azt bizonyította, hogy a természetes Izrael nemzete többé nem volt „Isten egyháza" vagy „az ország gyermekeinek" serege. – Cselekedetek 1:6.

34 Jézus az ő szolgálatát közvetlenül és kizárólag „Izrael házának eltévedt juhaira" korlátozta Palesztinában, csak velük evett és ivott s őket tanította utcáikon. Ez azonban nem azt jelentette, hogy az Ábrahámtól, Izsáktól és Jákobtól való természetes származásuk miatt továbbra is nekik kell a kizárólagos kegyelteknek lenniük. Ha nem tanúsítanak hitet Krisztus Jézusban mint Ábrahám magvában, bezárul előttük a királyságba vezető ajtó, és a pogány nemzeteknek nyitják meg és kínálják fel azt a kiváltságot, hogy a ‚királyság gyermekeihez' tartozhassanak. Erről az időről és állapotról mondotta Jézus: „Akkor majd kezditek mondani: Előtted ettünk, ittunk, utcáinkon tanítottál. Erre ő így szól nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok, távozzatok tőlem mindnyájan, akik gonoszságot cselekesztek. Ott lesz jajgatás és fogcsikorgatás, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákobot és az összes prófétákat az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve. És jönnek majd keletről, nyugatról, északról, délről és letelepednek az Isten országában. És íme vannak utolsók, akik elsőkké lesznek és vannak elsők, akik utolsókká lesznek." – Lukács 13:25–30.

35 Egészen Kr. u. 36-ig, midőn Péter a pogány századost, Kornéliuszt meglátogatta, a természetes zsidók voltak először figyelembevéve a királyság-kiváltságok tekintetében, ettől kezdve azonban az addig utolsó pogányok lépték előtérbe, hogy a hitetlen, engedetlen zsidó többség helyébe kerüljenek. Ezt Jézus figyelmeztetőleg bejelentette, midőn a zsidó vallásoskodóknak így szólt: „Ezért mondom nektek, elvétetik tőletek az Isten országa és olyan népnek [Isten új és szent nemzetének] adatik, amely megtermi annak gyümölcsét." – Máté 21:43.

36 Ezek a pogányok keletről, nyugatról, északról és délről jöttek, ahol csak a királyság evangéliumát prédikálták. A nagyobb Ábrahám (Jehova Isten, az örökkévalóság Királya) kegyébe jutottak s elnyerték a nagyobb Izsák (Jézus Krisztus, a felkent Király) kegyét és együtt étkeztek a hű zsidó maradéktagokkal, akik keresztényekké lettek és akiket ‚Jákob és a próféták' árnyékoltak elő. A természetes zsidók ezt egészen napjainkig, 1947-ig, látták s ők ugyanakkor kint, a világ sötétségében álltak. Látták azt, hogy a hívők – zsidók és pogányok – hogyan szabadultak meg a sötétségből és helyeztettek Isten szeretett Fiának országába. Napjainkban pedig Jehova tanúi keresztény mara-

29 Meddig beszélnek Izraelről mint az „ország gyermekeiről" és hol van így jelölve?
30 Milyen tényt emelt ki ezáltal Jézus? és mimódon volt Ábrahám, Izsák és Jákób a mennyek országában?
31 Mire jöttek tehát az izraeliták először tekintetbe?
32 Milyen feltételek mellett maradtak ők ilyen „gyermekek"?
33 Hogyan jöttek elő mások, hogy „Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal" a lakomát élvezzék, mialatt a természetes zsidók sírtak és a fogaikat csikorgatták?
34 Jézus miért csak a zsidókkal vett részt a vendégségeken, és miért tanított csak közöttük?
35, 36 Hogyan lettek az utolsók elsőkké? és kik csikorgatják fogaikat és sírnak emiatt?

FEL

dékának tagjai s nem a természetes izraeliták vagy a kereszténység tagjai azok, akik ‚az országnak ezt az evangéliumát az egész földön minden nemzetnek bizonyságul prédikálják', amint azt Jézus a világ végével kapcsolatban megjövendölte. (Máté 24:14) Ezért csikorgatják fogukat Jehova tanúi és jóakaratú társaik ellen mind a természetes zsidóság, mind a kereszténység. Ugyanakkor keserű sírásra vannak kárhoztatva mindazokért a veszedelmekért, amelyek erre a sötét világra várnak, mialatt ez gyászos végéhez közeledik. Különösen állhatatos, beható bizonyságtevő munkájukkal tárták az emberek elé Jehova tanúi Kr. u. 1919 óta az Isten országára vonatkozó tényeket s ezt az országot az előképes ‚Ábrahám, Izsák, Jákob és az összes próféták' jelképezték. S az események azt mutatják, hogy a természetes zsidóság és a kereszténység, melyek azt gondolták, hogy az Isten országa biztosítva van számukra, elvettettek és kitétettek.

A KIRÁLYSÁGOT ELŐBB MÉG EL KELL NYERNIÜK

37 Így tehát a királyság igazi és maradandó gyermekeinek az osztálya akkor vette kezdetét, midőn Jézus Krisztus az Isten országáról szóló üzenetet prédikálta. A búzáról és konkolyról szóló példázatában ezt a búza elvetéséhez hasonlította. A példázat magyarázataképpen mondotta Jézus: „Aki a tiszta magot veti, az az Emberfia. A szántóföld a világ, a jó mag az Isten országának fiai (Luther: gyermekei)." Jézus azután „az ország gyermekei"-nek az utánzatát jellemezve hozzáfűzte: „A konkoly pedig a gonosz fiai. Az ellenség, aki a konkolyt elveti, az Ördög; az aratás a világ vége; az aratók pedig az angyalok. Amint tehát a konkolyt [az álbúzát] összegyűjtik és tűzön megégetik, úgy lesz a világ végén is: az Emberfia elküldi az ő angyalait, akik összegyűjtik az ő országából a botrányokat mind **(Reinhardt:** minden botránkoztatót) és a bűn [törvénytelenség] cselekvőit; és bevetik őket a tüzes kemencébe. Ott lesz sírás és fogcsikorgatás." A jelenvaló „vég idején" vagy az aratás folyamán levő kiváltságainkra vonatkozólag mondja tovább Jézus: „Akkor az igazak fénylenek majd, mint a nap, az ő Atyjuk országában." – Máté 13:37–43.

38 Ha a jó mag vagy az ország gyermekei a mező vagy a világ minden részén kiplántáltatnak, ez nem jelenti a világ megtérítését és az Isten országának az egész földre való kiterjesztését e világ országaival való felforgató versengésképpen. Ez nem valami vallási alapon álló világraszóló politikai szervezet létesítése. Istennek ez az igazi egyháza nem azért gyakorol kritikát a világ politikájába beleavatkozó vallásszervezetek fölött, mintha saját politikai célokra törekednék. „Az Isten országa gyermekeiből" álló „Isten egyháza" nem követ ilyen politikai célkitűzéseket.

39 Hogy Krisztus a jó magot pünkösd óta plántálja, az egyszerűen azt jelenti, hogy tagokat támaszt ‚az Isten neve számára választott népnek', s ezek az összes nemzetekből vétetnek, amelyeket Isten az ő királysága üzenetével meglátogattat. Pilátus, a római helytartó előtt mondotta Jézus: „Az én országom nem e világból való... De az én országom nem innen való [nem ilyen világi eredetű]." Így tehát az ő örökösei nem lesznek e világ valamely országának örökösévé, hogy valamilyen politikai harcokban résztvegyenek. (János 18:36) Ezek az Isten, az ő Atyjuk országának az örökösei vagy gyermekei; s ez az ország mennyei. Hogy ezek most, a világnak ezen a végén, mint „a jó mag" begyűjtetnek, az azt jelenti, hogy békességben és egységben egybegyűjtetnek, világosan elkülönítve ettől a világtól, hogy félreérthetetlenül felismerhetők legyenek és Istent, az Atyát mint tanúk szolgálhassák.

40 Mostani ‚fénylésük Atyjuk országában' azt jelenti, hogy az Isten országa üzenetének világosságát az összes nemzetekben levő minden jóakaratú emberre visszasugározzák. Nekik most világítaniuk kell, mivel Jehova Isten 1914-ben, az első világháború első évében, Krisztus Jézus által kormányzott királyságát a mennyben felépítette és akkor megkezdődött e régi világnak „a vég ideje". Hűségesen ragyogtatniuk kell világosságukat, míg be nem következik e világ végleges vége, hisz az fogja eldönteni, hogy vajjon „az ország gyermekei" maradnak-e és bemennek-e végül a mennyei királyságba. Csak ha a keresztény jócselekedetekben gyakorolják magukat olyképpen, hogy Isten üzenetét kiárasztják, mehetnek be az előbb említett királyi országba. Péter ezt mondja: „Mert ha ezt cselekszitek, soha többé nem estek el, mert így gazdagon feltárul előttetek a mi Urunk és Üdvözítőnk, a Jézus Krisztus örökkévaló országába való bemenetel." – II. Péter 1:10, 11.

41 ‚Az ország e gyermekeinek' még földön élő maradéka mindezideig üldöztetéseket és szorongattatásokat szenvedett, amelyeknek a jövendölések szerint e világ végén határozottan rájuk kellett szakadniuk. Ezeket az üldözéseket és szorongattatásokat e világ sötétsége hatalmainak, „a gonosz fiainak" a keze zúdította rájuk. A maradéktagok azonban ennek ellenére tovább világítanak Atyjuk országában. Elméjükben tartják Pál szavait, hogy „sok háborúságon által kell nekünk az Isten országába bemennünk". (Csel. 14:22) Ugyanolyan bizalommal rendelkeznek mint Pál, midőn így szólt: „Megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és megtart az ő mennyei országára." (II. Tim. 4:18) A démoni befolyás alatt álló emberi ellenségek esetleg testileg megölhetik őket; a mindenható Isten azonban megőrzi az új világban való örök életre való jogukat, feltámasztja őket a halálból és bevezeti Krisztus Jézus mellett a mennyben levő királyság-örökségükbe. – Máté 10:28.

42 Vegyétek tehát figyelembe, ti világi kormányok és bírák, hogy figyelemreméltó különbség van „Isten [látható] egyháza" és „Isten királysága" között! Isten egyházának hűségesei csak meghatározott időben öröklik az országot Krisztussal a mennyben. Jehova tanúi számára ez tökéletesen kizárja, hogy most, midőn még a testben élnek, mint politikai királyok és papok uralkodjanak a földön. Mi most szigorúan a kiengesztelés követei vagyunk Istennek Krisztus vezetése alatt álló mennyei országa számára, s a mi felkenetésünk, a mi megbízatásunk most abban áll, hogy kisugározzuk az üzenetet ebben a sötét világban. (II. Kor. 5:18–20) Az összes nemzetekben levő minden jóakaratú embernek az a kiváltsága, hogy a fénysugarakat felfogja és másokra tovább sugározza.

37 Hogyan tudjuk, hogy az igazi királyság-gyermekek osztálya mikor vette kezdetét?
38 Miért nincs semmi felforgató abban, hogy a „jó mag" plántáltatik?
39 Mit jelent az, hogy elplántáltatnak s azután learattatnak?
40 Hogyan „fénylenek" most? s miért mértékadó ez a fényveskedés?
41 Mit szenvedtek el tehát, de milyen reménységgel?
42 Miről kell tehát a világi kormányokat és bírákat felvilágosítanunk?

WTa. 1947. június 1.

Itéletnap Jehova igazolására

„Felállította trónját ítéletre. És ő, ő ítéli meg a föld kerekségét (Károli: a világot) igazságosságban, ítéletet tart a népek fölött egyenességben. Jehova ismertté lett (Schmoller: megismertette magát): ítéletet gyakorolt." – 9. zsoltár 8, 9, 17, Elberfeldi.

JEHOVA Isten igazolja a maga egyetemes felsőbbségét, mégpedig úgy, hogy ítéletet tart, s ezen ő maga elnököl. Egyedül ő, a Legfelségesebb, méltó arra, hogy bíróként működjék az egész világegyetem felett, hiszen ő Jehova. Senki más nem formálhat jogot erre a tisztségre. Ha Jehova mint a legfelsőbb ítélőszék Bírája hivatalában ül, az nem üres kiállítás. Döntéseit magas tisztségének egész tekintélye, sőt az ő ellenállhatatlan, legyőzhetetlen hatalma védi. Ellenfelei közül mindazok, akik az ő felsőbbségét az elmult hatezer éven keresztül kigúnyolták s ezért nem vonta őket ítéletre, nem menekülhetnek meg s nem semmisíthetik meg az ő ítéletének végrehajtását.

2 Bírósági döntései által, amelyeket Jehova teljesen végrehajtat, mint az igazságosság legfőbb Istene nyilatkoztatja ki magát. Egyetemes felsőbbségét megtisztítja a változandóságnak, erőtelenségnek, fonákságnak és tiszteletlenségnek minden gyanújától azáltal, hogy igazságos akaratát végrehajtja s igazságosságának törvényeit és egyenességének alapelveit fenntartja. Bíráskodásának tökéletességét napvilágra hozza, minthogy igazságosan és helyesen elintéz minden olyan kérdést és problémát, amelyekre vonatkozólag vita támadt. Döntése minden dologban örökké fennmarad anélkül, hogy megtámadhatnák vagy megváltoztathatnák. Az igazságosság a földön teljesen ha-

FEL

talomhoz jut; segítséget nyernek a földön mindazok, akik szeretik az igazságot és igazságosságot, s ezek örömmel tisztelik és magasztalják a „mindenek Bíráját".

3 Helyesen értelmezve tehát Jehova nagy „ítéletnapja" olyan idő, amelyet az embernek szívből jövő vágyakozással és hálával s nem félelemmel és rettegéssel kellene várnia. Félnek-e az emberek a földön az eljövendő ítéletnaptól, midőn a Bíró az ítélőszéken ül s midőn a fontos vitakérdések tárgyalásának a végleges döntésig tovább kell folytatódnia? Azok nem félnek, akik helyes úton járnak és ártatlanok s akik azt kívánják, hogy a jogosság jusson érvényre, hanem csak a vétkesek rettegnek, akik nem akarják, hogy vétkük bebizonyuljon s az ítéletet kimondják és végrehajtsák rajtuk.

4 Ugyanez a helyzet az egyetemes ítéletnappal is, amint azt a Szentírás megjövendölte és vázolta. Még maguk az ördögök is tudják, hogy ennek el kell jönnie, de ennek ellenére tovább folytatják ördögi munkajukat, amiről a Biblia a következőket mondja: „Te hiszed, hogy az Isten egy, jól teszed; a démonok is hiszik és reszketnek." (Jakab 2:19, **Elberfeldi**) És arról az időről, midőn Pál apostol a megvesztegetésre áhítozó Félix bíró előtt megjelent és a Jézus Krisztussal való hitről beszélt, a következőket olvassuk: „De mikor az igazságról, az önmegtartóztatásról és a jövendő ítéletről kezdett beszélni, Félix megdöbbent és így szólt: Most menj el, de maid alkalomadtán ismét hivatlak." (Csel. 24:25) Ha Isten előtti benső bűntudattal telt önző emberek szembekerülnek a Jehova nagy ítéletnapjáról szóló bibliai tényekkel, igyekeznek ezt kiverni elméjükből. Abban reménykednek, hogy az ő életükben ez a nap sohasem fog bekövetkezni, s közben a bűnhöz és az önzéshez való rabszolgai ragaszkodásuk visszatartja őket a javulástól. Azok az emberek azonban, akik azt kívánják, hogy Isten a világmindenséget megtisztítsa a gonoszságtól s az ő igazolására mindenhol igazságosságot teremtsen, kívánják Jehova napjának eljövetelét, midőn ő bíróként ténykedik. Az ilyenek hasonlítanak a türelmes Jóbhoz, aki így szólt: „Ami pedig engem illet, tudom, hogy az én Igazolóm él; s mint legközelebbi rokon porom felett fog állani, s mint legközelebbi rokon az én tanúmként feláll és Istenre mint védőmre fogok tekinteni, akit a magam oldalán látok." (Jób 19:25–27, **Egy amerikai ford.**) Mindazok tehát, akik az Isten igazságossága iránti ragaszkodásuk igazolására vágyakoznak, határozottan ujjongni fognak, hogy Jehova perének nagy napja elérkezett. Te is egyike vagy ezeknek?

5 Az Isten iránt jóakarattal viseltető emberek vonakodás nélkül hozzálátnak az ő ítéletnapjának itt következő megvizsgálásához, attól való félelem nélkül, hogy annak a napnak a kárhozata és büntetése rájuk vár. Nyugalommal és bizalommal menetelnek feléje és nagyon érdeklődnek az iránt, hogy a mindenható és örökbölcs Isten hogyan hozza rendbe a dolgokat olyképpen, hogy mindazt felmagasztalja, ami helyes és minden hamisságnak véget vet, tehát a jutalmat és büntetést kiosztja. Vágyakoznak annak megtanulására, hogy Jehova hogyan szerez érvényt a maga igazának azáltal, hogy saját igazolását véghezviszi s ugyanakkor mindazok igazolását is, akik őt szeretik és neki szolgálnak. Tudni kívánják, hogy milyen úton kell járniuk most, a döntésnek ezen az idején, hogy helyeslését elnyerjék és méltóknak bizonyuljanak arra, hogy örökké az ő kegyét élvezzék és az új világban éljenek. Ennek a tárgynak az írásszerinti megvizsgálása, azokra a hamis eszmékre és tanokra való tekintet nélkül, amelyeket a különböző vallásrendszerek erre vonatkozólag terjesztettek, mindenbizonnyal nagy megkönnyebbülést és bizalmat szerez szívük és elméjük számára. Igen, az igazi örömet hoz magával, mivel ez a nap közel van és még a mi napjainkban létrejön.

6 Isten szolgáinak egyike régen megmondotta erről a napról: „És ő meghagyta nekünk, hogy prédikáljunk a népnek és tegyünk bizonyságot, hogy ő [Jézus] az Istentől rendelt Bírája élőknek és holtaknak." (Csel. 10:42) Ez világosan azt mutatja, hogy amikor ez a nagy nap beköszönt, jóakaratú emberek fognak a földön élni, és ha a Bíró úgy dönt, hogy hűségük alapján méltók az örök életre, sohasem szakad meg öntudatos létük ezen a földön, hanem örökké tovább élnek, anélkül hogy a sírba jutnának. Micsoda kilátás kínálkozik tehát napjainkban!

„Azután pedig az ítélet"

SOHASEM lenne ilyen ítélet, ha nem következett volna be az, ami mintegy hatezer évvel ezelőtt történt. Erre utal Pál apostol a Zsidók 9:27, 28 következő szavaiban: „És a, int az emberek számára elrendelt dolog, hogy egyszer meghaljanak, azután pedig jön az ítélet, úgy Krisztus is, miután egyszer megáldoztatott sok ember bűnének eltörlésére, másodszor majd bűn nélkül fog megjelenni az őt várók üdvösségére [megmentésére]." Nagy hibát követ el az, aki ezekből a szavakból azt következteti, hogy a tökéletes Ádám és a tökéletes Éva Édenben már akkor halálra voltak szánva, mielőtt vétkeztek, és földi életüknek csak bizonyos ideig kellett tartania, sőt hogy miután a földön bizonyos ideig a próbán hűségesnek bizonyultak volna, meghaltak és méltóknak ítéltettek volna arra, hogy a mennybe jussanak és hasonlókká legyenek az angyalokhoz. Édenben az első férfit és az első nőt Jehova nem azért tette próbára, hogy azután vagy a mennybe, vagy pedig a kínzás tüzes helyére kerüljenek. Megpróbáltatásuk a földi örökélet vagy pedig a föld porában való örök halál körül forgott. Ők sohasem voltak a mennyei életre szánva, mégha hűségesek maradtak volna is. Az ember számára lehetetlenség a mennybe jutni; sok évszázaddal a hű Énok és Illés halála után mondotta az Úr Jézus egy zsidó főembernek: „A mennyei dolgokat mondom nektek. Senki sem ment fel a mennybe, csak aki a mennyből szállt alá: az Emberfia." – János 3:12, 13.

2 Az emberi nemet Isten kizárólag a földre szánta. Ennek az igazságnak az alapján írta Pál apostol: „Az első ember a földből, porból való;... Amilyen a porból való, olyanok azok is, akik porból vannak; [...] hogy hús és vér az Isten országát nem örökölheti, sem romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot." (I. Kor. 15:47–50, **Elberfeldi**) Jézus csak azután ment a mennybe, hogy emberi életét örökre feláldozta s azután mennyei életre feltámadt. Hasonlóképpen átváltozáson kell átmenniük hű tanítványainak is, s ezáltal a feltámadásban szellemi teremtményekké lesznek, mielőtt Isten mennyei országát valóban örökölhetnék. – I. Péter 3:18; I. Kor. 15:51–54.

3 Az első embernek, Ádámnak alkalma volt az örök élet elnyerésére, de sohasem nyer ígéretet arra, hogy testestüllelkestül a mennybe jusson. Ádám éppoly kevéssé volt a mennyből, éppoly kevéssé mennyei, mint a körülötte élő szárazföldi állatok, a madarak és a halak. Ő a földből való volt, földi, a földet pedig Isten arra teremtette, hogy az ember lakjék rajta. Mégha az ember sohasem evett volna is az édenkerti tiltott gyümölcsből, akkor sem nyert volna ígéretet földi otthonának a mennybe való áthelyezésére. Végeredményben arra kapott ígéretet, hogy mint emberi teremtmény maradandó életet nyer földi tökéletességben és az egyetemes Uralkodó, Jehova uralma alatt. Mi történik azonban, ha az ember eszik a tiltott gyümölcsből? Örök gyötrelem vár-e rá egy tüzes helyen a föld belsejében? Határozottan nem, hanem Jehova Isten egyszerű, félreérthetetlen szavakkal megmondta a tökéletes embernek: „A jó és rossz tudásának fájáról ne egyél, mert mihelyt arról eszel, bizony meghalsz." (I. Mózes 2:16, 17) Ebből az következik tehát, hogy ha sohasem evett volna abból, amíg Isten megtiltotta, akkor sohasem halt volna meg a földön, amelynek eleven része volt. Számára a megpróbáltatás életet vagy halált, létet vagy nemlétet jelentett. Senki se féljen tehát attól, hogy – miután Isten végzései a hű embereknek mennyei örök életet szabnak meg, ugyanakkor az engedetlen emberek számára valamiféle tüzes kamrának a rettenetes gyötrelmében való örök életet jelentenek, amely vörös ördögök felügyelete alatt áll. Az olyanok számára, akik szándékosan vonakodnak az igazságossághoz fordulni és a nagy Bírónak engedelmeskedni, Isten ítélete örök halálra, örök megsemmisítésre szól. „Mert a bűn zsoldja halál, ellenben az Isten kegyelmi ajándéka örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban." – Róma 6:23.

1 Vajjon Isten Adámot és Évát halálra szánta, mielőtt vétkeztek? és miért állottak próbán?

2 Csak hogyan örökölhették Jézus és tanítványai a királyságot?

3 Mit helyezett Isten kilátásba Adám cselekedetéért?

FEL

4 Maga a Bíró igéje megmondja nekünk, hogy mikor és miért ‚rendelte el Isten az embernek, hogy egyszer meghaljon, azután pedig az ítélet következzék'. Ez a döntés akkor következett be, miután Ádám és Éva már vétkeztek, mégpedig azért, mivel vétkeztek s azután gyermekeiket bűnben hozták létre. Amellett ez nem jelentette Ádámnak és Évának egy további megítélését. Nekik már megvolt az alkalmuk; próbára tétettek, szándékosan elbuktak azon és Isten igazságosan halálra ítélte őket, a föld porába való visszatérésre, amelyből Ádám közvetlenül vétetett. Ádám és Éva eljövendő leszármazottai azonban Édenben nem állottak közvetlenül próbán; számukra tehát még lehetséges volt a jövőbeli ítélet.

5 Ádám leszármazottai számára lehetséges volt a jövőbeli ítélet Isten elhatározása alapján, melyet akkor nyilatkoztatott ki, midőn Ádám és Éva előtt a nagy kígyónak, Sátánnak, az Ördögnek így szólt: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony [Isten egyetemes szervezete] között, a te magod és az ő magva között; ő a fejedet zúzza szét, te pedig a sarkát zúzod szét." (I. Mózes 3:15, **Elberfeldi)** A magnak Isten szent szervezetéből kellett előjönnie, azután a szenvedéseken és a halálon győzedelmeskednie s végül a kígyó fejét szétzúznia. Ez elő kellett készítse az utat Ádám leszármazottainak a halálból való feltámasztására és az ítéletnap alkalmainak és áldásainak az elnyerésére. Mivel a „mag" hűségesen ellenáll a kígyónak és a fejét szétzúzza, Jehova Isten Bírónak rendelte ki, hogy azon az ítéletnapon képviselje őt. Annak a napnak az eredményeképpen a Bíró Ádám leszármazottai közül sokakat bevisz a Jehova egyetemes felsőbbsége alatti örök életre, s így Jehova Isten megszabadul a hamis vád alól és igazolva lesz Sátánnak, az Ördögnek és kígyónak lázadó összeesküvésével szemben.

6 Ádám leszármazottai Adámnak Édenben Isten ellen elkövetett engedetlen cselekedete miatt csak egyszer halhatnak meg. A Róma 5:12-ben olvassuk annak kimutatása végett, hogy ‚az embereknek miért kell egyszer meghalni s azután az ítélet': „Amiképpen tehát egy ember által jött be a világba a bűn és a bűn által a halál, és így a halál átterjedt minden emberre, mivelhogy mindnyájan vétkeztek." [Lásd Zsidók 9:27, **The Emphatic Diaglott**-ot is angol) Annak alapján, amit Ádám elkövetett, csak egyszer uralkodhatik a halál az embereken, mert hisz mindannyian tőle származnak, egy halandó bűnöstől, aki az isteni kárhozat alatt állt. Ha tehát az emberek mint ezek leszármazottai születtek, elkerülhetetlenül a halál várt rájuk vagy a halálra való öröklött kárhozat alatti lét. Természetüknél fogva mindannyian ugyanabban az állapotban voltak, mint Dávid király, aki így szólt önmagáról: „Ime, én vétekben fogantam és bűnben melengetett anyám." Ugyanakkor bűnös atya nemzette. (51. zsoltár 7) Miután azonban az emberek, Ádám leszármazottai, a mindenható Isten előtt ítélet alá kerültek, többé nem Ádám lesz felelős azért, hogy vajjon örök életet nyernek-e vagy az örök megsemmisítést, „a második halált" szenvedik el. Ennek oka abban rejlik, hogy az ítélet napján az Istentől kimondott következő szabály kerül alkalmazásra: „Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia; a fiú ne viselje az apja vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét; az igazon legyen az ő igazsága és a gonoszon az ő gonoszsága." – Ezékiel 18:20.

7 Krisztus Jézus csak azoknak a bűnét hordozta, akik a halált az engedetlen Ádámtól örökölték. Következésképpen Jézus csak egyszer halt meg, mégpedig egyszersmindenkorra. Az apostol intő figyelmeztetésként mondja nekünk,hogy ez nem fog megismétlődni: „Tudva, hogy Krisztus, miután a halálból feltámadt, többé nem hal meg, halál többé nem uralkodik rajta. Mert hogy meghalt, az [Ádámtól eredő] bűnnek halt meg egyszersmindenkorra; hogy pedig él, az Istennek él." (Róma 6:9, 10) Krisztus halála és feltámadása régen azáltal volt előárnyékolva, hogy a zsidó főpap Jehova tulkának és bakjának vérével az évenkénti kiengesztelés napján a szövetségsátornak a szentek szentjébe bement. Ha egyes emberek az ítélet után meghalnak, amely ítélet Krisztus halálának következményeképpen jön, akkor többé nem fogja megvásárolni őket. Jézus a bűnnek és csak annak a halálnak az eltörlése végett halt meg, amely Ádám engedetlensége miatt következett be, az ő haláluk azonban nem az Ádámtól való öröklésnek, hanem annak a bűnnek a következménye, melyet az ítélkezés idejének folyamán követnek el. Miután belépnek az ítélkezés idejébe, mint fiak nem atyjuknak, Ádámnak az igazságtalanságáért halnak meg, hanem saját szándékos bűnük miatt. Saját igazságtalanságuk saját fejükön lesz; e miatt a bűn miatt halnak meg, s többé nem lesz halandó Krisztus, aki mégegyszer meghalna az ő megváltásuk végett. Ha ellenben az ítélet idejének bekövetkezése után Isten elé léptek és Jézus Krisztusnak, az Isten asszonya magvának segítségével az igazsághoz fordulnak, akkor az örök élet útjára lépnek. Megmenekülnek a „második haláltól", az örök megsemmisítéstől, amelyből nincsen megváltás vagy helyreállítás.

8 Miután tehát az emberek beléptek az ítélkezés idejébe, nem következik be rájuk elkerülhetetlenül a halál s nincsenek is halálra szánva. Az örök életre való megmentés lehetséges számukra; és egyesek el is nyerik ezt az adományt.

A KÁRHOZATRA SZÓLÓ ÍTÉLET

9 Annakidején Édenben a bírói ítélet vagy a Jehova Istentől kimondott ítélet a halál kárhozatára szólt. Ez Ádámon és Éván kívül más embereknek is a kárhozatához vezetett. Ezt olvassuk: „És nem úgy van-e az ajándék is, mint egy által, aki vétkezett? Mert az ítélet egytől [Ádámtól] volt kárhozatra, a kegyelmi ajándék azonban az [Ádám sok leszármazottja által elkövetett] sok kihágásból igazságosságra. Mert ha az egynek bűnbeesése folytán egy által lett úrrá a halál, sokkal inkább uralkodnak majd az életben az egy Jézus Krisztus által azok, akik [Istentől] a kegyelem és az igazságosság ajándékának bőségében részesülnek." (Róma 5:16, 17. **Elberfeldi)** Isten ítélete Édenben tehát mennyinek szolgált kárhozatára? Az igének mértékadó beszámolója a következőképpen hangzik: „Tehát valóban, amiképpen egynek kihágása által minden emberre eljött az ítélet kárhozatra, úgy jött az egy igazságos aktus [Jézus] által is az ítélet minden emberre az életre való megigazulásul." (Róma 5:18, **Diaglott)** Itt van tehát az ihletett ige a bírói ítéletre vonatkozólag, amelyet Isten Édenben a bűnös Ádám felett kimondott. Ez az ítélet oldásra, hogy az Ádámtól származó „minden emberre" kihatott a kárhozat, tekintet nélkül arra, hogy az emberi nemnek melyik ágához vagy családjához tartozott, a jáfetitákához-e, a kámitákához-e vagy a szemitákához-e, a zsidókhoz-e vagy a pogányokhoz.

10 Ha Ádám engedelmes és hű maradt volna Istenhez mint egyetemes uralkodóhoz, akkor az isteni ítélet földi örök életre igazolta volna őt, és családja az élet útjára lépett volna anélkül, hogy öröklött kárhozat járult volna hozzá. Itt megjegyzésreméltó, hogy az ítélet szükségképpen nem kell, hogy kárhozatot jelentsen. Ádámnál az ítélet engedelmesség esetén az ő örök igazolására is kihathatott volna; az Istentől kimondott bírói ítélet az engedetlenség hamis lépése miatt kárhozatra szólt. Így tehát összes leszármazottai egy elkárhozott vagy elítélt bűnösnek a gyermekei voltak s bűnösökként és kárhozat alatt jöttek a világra. Miután Ádám és Éva a nagy Törvényhozó és Bíró ellen vétkezett, aki képes arra, hogy megmentsen és megsemmisítsen, Édenben gyorsan bekövetkezett az ítélet napja. Bekövetkezett mindjárt bűnbeesésük után „hűvös alkonyatkor", tehát kétségkívül az esti szürkületben. Ez tehát egy új nap kezdetén volt, mivel akkor a huszonnégyórás nap este kezdődött, amint írva van: „És lett este és lett reggel: első nap", hasonlóképpen a további teremtési napokon is. Azon a „hűvös alkonyaton" vagy estén, amellyel az új nap kezdődött, eljött a nagy Bíró, Jehova s vele az ítélet napja Édenben. Ebben az időben Isten kimondotta az ítéletet; az Ádámra kimondott ítélet végrehajtása azonban csak közel ezer évvel később következett be, midőn Ádám 930 éves volt. Akkor halt meg Ádám és visszatért a föld porába, amelyből teremtetett. – I. Mózes 3:8; 1:5; 5:5.

11 Mindazok az emberek, akik az édeni bűnösöktől származnak; bennfoglaltattak a kárhozatra szóló ítéletben, amelyet Isten mint bíró kimondott. Ádám leszármazottai számára ez megsemmisítésre szóló megváltoztathatatlan ítélethez vezethetett, volna, ha nem lett volna meg már Édenben Jehovának az ő „asszonya" magvára vonatkozó szövetsége. Azaz: Annak világánál, amit most tudunk, az

4 Ki számára volt szánva a halál utáni ítélet, és miért?
5 Milyen tekintetre való tekintettel volt lehetséges ez az ítélet s miért?
6 Miért halhatnak meg az emberek csak egyszer Ádám tettének következtében, mielőtt az ítélet bekövetkezik?
7, 8 Miért halt meg Jézus csak egyszer, s miért nincsenek az emberek arra szánva, hogy az ítélet után meghaljanak?
9 Hány embernek szolgált kárhozatára Isten ítélete Édenben?
10 Mikor hangzott el a bírói ítélet és mikor hajtatott végre Ádámon?
11 Miért nem szolgált a kárhozat örök megsemmisülésre?

FEL

Ádám összes leszármazottaira nehezedő kárhozat örök megsemmisítésünkhöz vezetett volna, ha Krisztus Jézus mint ember nem halt volna áldozati halált, s nem nyujtotta volna be Istennek a mennyben tökéletes áldozatának értékét, mindazok megváltására, akik hisznek benne és engedelmeskednek neki. Isten **asszonyának** magváról mondja az Írás: „Bár Fiú, abból, amit szenvedett [a kígyó felbujtására], engedelmességet tanult, és teljességre hozva mindazokat, akik neki engedelmeskednek, örök megmentés szerzőjévé lett, Istentől Melkisédek rendje szerinti Főpapnak neveztetve." – Zsidók 5:8–10, **Schmoller.**

12 A kárhozatot vagy elítélést csak abban az esetben kerülhetjük el, ha Krisztus Jézussal, a maggal való egységre jutunk, akinek a sarkát megsebesítették. Ezt az egységet azáltal érjük el, hogy hiszünk benne mint a megígért magban, az ő tökéletes áldozatát elfogadjuk s magunkat Jehova Istennek teljes felszentelődésben átadjuk. Pontosan így fejezi ki ezt a Biblia: „Nincs tehát immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak... Mert a Krisztus Jézusban való élet szellemi törvénye felszabadított engem a bűn és a halál törvénye alól. Mert ami a törvénynek lehetetlen, mivel a test által erőtlen volt, azt megtette Isten, midőn saját Fiát a bűn testének hasonlatosságában és a bűnért **(Weymouth:** a bűnnel való leszámolás végett) elküldötte, a bűnt elítélte a testben, hogy a törvény joga **(Perk:** jogkövetelménye) beteljesedjék mibennünk." (Róma 8:1–4, **Elberfeldi)** Az Írás itt arról a törvényről beszél, amelyet Isten Mózes próféta által Izrael nemzetének adott. Ennek a törvénynek az alapigazságai a tízparancsban voltak összefoglalva.

13 Isten az ő törvényét Kr. e. 1513-ban Mózes által az arábiai Sinai hegyen adta; ez azonban az emberi nemből senkinek sem javította meg a helyzetét; azaz, Izrael nemzetét nem emelte ki az Ádámtól örökölt kárhozat állapotából, hisz ha ezt előidézte volna, akkor az izraeliták számára nem lett volna szükséges, hogy Mózes fivére, Áron és fiai mint papok működjenek. Mivel a törvény Istentől származott, teljesen helyes, önmagában tökéletes, igazságos és szent volt. Az emberi test ellenben, amelyre nézve a törvény kötelező volt, alkotta azt a tényezőt, amely a nehézségeket előidézte. A test volt az akadály, amely lehetetlenné tette az izraeliták számára, hogy megfeleljenek az emberi tökéletesség mértékének és méltónak bizonyuljanak a kárhozattól megszabadított élet jogára. (Róma 7:15) Miután megkapták a törvényt, azután is az izraelitákra nehezedett a bűn, a tökéletlenség és Isten ítélete, éppen úgy, mint a többi emberekre, csakhogy az izraeliták, miután abban a kegyelemben részesültek, hogy ilyen isteni törvénysorozatot kaptak, a nagy Törvényadónak és Bírónak, Jehovának, különösképpen is számadással tartoztak. Midőn az izraeliták áthágták ezt az Istennel kötött nemzeti szövetségüket, Isten átka alá kerültek. Egyedül Jézus Krisztusnak a fatörzsön történt halála tudta megváltani őket ez alól az átok alól. „Akik ugyanis a törvény cselekvése alapján állanak, átok alatt vannak. Mert meg van írva, hogy: ‚Átkozott mindenki, aki nem marad meg mindabban, ami a törvénykönyvben meg van írva, hogy megtegye azokat.' Krisztus megváltott minket a törvény átkától, mikor maga lett átokká értünk, (mert meg van írva: ‚Átkozott mindenki, aki fán függ!')." – Gal. 3:10, 13.

AZ ÁBRAHÁMI IGÉRET ÉRVÉNYBEN MARAD

14 Mózes, a közvetítő, szolgája volt ennek az Izraellel kötött törvényszövetségnek. A törvényszövetség elmulasztott igazságosságot létrehozni az izraelita nemzetben. Az izraelitákat világosan mint bűnösöket leplezte le, mint olyanokat, akik képtelenek igazolni önmagukat valamilyen igazságos cselekedetekkel. Hogy Mózes az izraelitáknak a törvényt közvetítette, azért az ő szolgálatát joggal nevezi Pál „a kárhozat szolgálatának". Az is volt, mivel a Mózes által szolgált törvény még jobban kiemelte, hogy Ádámtól kárhozatot örököltek s hogy Isten őket és a többi emberiséget joggal kárhoztathatta (elítélhette). A törvény megmutatta nekik, mi a bűn. Megmutatta, hogy a bűnben vannak, amelynek zsoldja halál. Ezért Mózesnek az Izrael számára adott törvénnyel kapcsolatos szolgálatát joggal „a halálnak betűkkel kövekre írott szolgálatának" is nevezték. (II. Kor. 3:7, 9) A mózesi törvény közvetítése ugyan a kárhozat és halál szolgálata volt, mégis olyan csodálatos színjátéknak és hangnak s hozzá még dicsőségnek is a kinyilatkoztatása volt a Sinai hegy körül, amely a Mózes arcáról visszatükröződött, úgy hogy kénytelen volt eltakarni arcát a megrémült izraeliták elől. Ennek a törvényszövetséghez adott dicsőséges keretnek az volt a rendeltetése, hogy a szövetséget megfelelően bevezesse, annak méltóságát és komoly voltát kinyilatkoztassa és bemutassa, hogy ez a törvényszövetség érvényes vagy valódi, mivel valóban a mindenható Jehova Istentől, a legfelsőbb Törvényhozótól származik. Továbbá előárnyékolta egy jobb szövetségnek az adását, olyan szövetségét, amely még nagyobb dicsőséggel van kapcsolatban s ez a dicsőség nem mulandó, mint a Mózesé.

15 A valóságban Jákob leszármazottai, vagyis az izraeliták számára, megtiszteltetést jelentett, hogy ezzel a törvénnyel meghitt viszonyba kerültek; hisz Jehova Isten egyetlen más néppel sem cselekedett hasonlóképpen. Melyik nemzet volt annakidején vagy van most, amelynek ilyen csodálatos törvénye volt vagy van most? „Igéit közölte Jákóbbal, törvényeit s végzéseit Izraellel. Nem tette ezt egy más nemzettel sem, azért nem ismerik mások végzéseit. Dicsérjétek Jehovát!" (147. zsoltár 19, 20) Mózes így szólt az izraelitáknak: „Mert melyik nagy nemzet az, melyhez olyan közel volna az ő istene, mint hozzánk Jehova, a mi Istenünk, ahányszor csak hozzá kiáltunk? És melyik nagy nemzet az, amelynek olyan rendeletei és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, amelyet én ma terjesztek elétek?" (V. Mózes 4:7, 8) Ezért el kellett jönnie a napnak, midőn Isten az izraelitákat mint nemzetet végítéletre kellett, hogy vonja azért a nagy kegyelemért és kiváltságért, amelynek a törvény által hosszú időn keresztül örvendett. Hogy ezt meg fogja tenni, azt megmondotta nekik a következő szavakkal: „Csak titeket választottalak a föld minden nemzetségeiből: ezért megbüntetem rajtatok minden gonoszságtokat." – Ámos 3:2.

16 A Mózes útján adott törvény nem tette érvénytelenné azt az ígéretet, melyet Ábrahám pátriárka 430 évvel azelőtt kapott, sem nem tette félre azt. Abban az időben Jehova Ábrahámmal hite és ragaszkodása miatt szövetséget kötött, amelynek rendelkezéseit maga Jehova diktálta és így hangzottak: „És megáldatnak benned mind a föld nemzetségei." Miután Ábrahám késznek bizonyult arra, hogy szeretett fiát, Izsákot, Istennek áldozza, Jehova ezt a szövetségi ígéretet a következőképpen terjesztette ki: „És megáldatnak a te magodban a föld összes nemzetségei." (I. Mózes 12:3; 22:18) Ez az Ábrahámmal a magvára vonatkozólag kötött szövetség még azután is fennállott, hogy Izrael nemzete a mózesi törvényt kapta; s az izraeliták azt gondolták, hogy azáltal lehetnek ezzé az összes többi nemzeteket megáldó maggá, hogy megtartják a mózesi törvényt.

17 Ha azonban azt a kiváltságot, hogy a föld összes nemzetségeit és nemzeteit megáldó mag legyenek, a mózesi törvény megtartása által szerzett saját igazságosság alapján érhették volna el, akkor az ábrahámi szövetség hatástalanná vagy mellőzötté lett volna. Ha ez lett volna a célja a Sinainál történt törvényadásnak, akkor Isten hasonlóképpen megmondotta volna nekik: „Rajta tehát, ezzel a törvénnyel megszerezhetitek saját megmentésteket s már nincs szükség az ábrahámi ígéret magvának az elküldésére. Ennek a törvénynek a cselekedetei által önmagatokat igazolhatjátok és bebizonyíthatjátok, hogy az örök életet kiérdemlitek és az én áldásomra méltók vagytok. E törvény által nyeritek meg az alkalmat az örök életre és örök áldásra." A mózesi törvény ezzel ellentétben – épp mivel az Ádámtól származó elítélt, tökéletlen emberek képtelenek voltak elérni ennek igazságosságát – abból a célból adatott, hogy inkább bűnüket, mint saját igazságosságukat hozza nyilvánosságra. Isten a mózesi törvényt azért adta, hogy az izraelitákat még jobban kioktassa annak szükségességéről, hogy az Ábrahám magvát az ő érdekükben küldi; hisz a mózesi törvény még jobban tudatára ébresztette őket bűnüknek, tehetetlenségüknek és arra irányuló képtelenségüknek, hogy saját önigazságuk által szerezzék meg örök üdvösségüket. Erre az elszomorító tényre való tekintettel az ábrahámi szövetségnek az összes hű és hívő izraeliták számára vigasztalást kellett hoznia, ahelyett hogy a mózesi törvény miatt figyelmen kívül hagyták volna.

12 Hogyan szabadulhatunk meg ettől a kárhozattól?
13 Miért nem javította meg a mózesi törvény az izraeliták helyzetét?
14 Mennyiben hozott Mózes szolgálata kárhozatot és halált? miért dicsőséggel?
15 Miért kellett eljönnie annak a napnak, midőn Isten Izraelt véglegesen ítélet alá vonta?
16 Melyik szövetség állott fenn még mindig, miután Izrael a törvényt megkapta?
17 Miért fűzetett hozzá a mózesi törvény?

FEL

18 A törvényszövetség vezérlő-, tanító- vagy nevelőmester volt, amely őket Krisztushoz, a Messiáshoz utalta. Tehát jóllehet nekik megvolt a törvényszövetség, mégis mindenkor az ábrahámi szövetségben reménykedhettek. Még mindig reménykedhettek a megígért magban s ez után vágyakozhattak, hogy abban az áldásban részesüljenek, amely megszabadítja őket a törvény által jövő isteni kárhozattól. A törvény kárhozata vagy átka nem olyasvalami volt, amelyből a hű érzelműek nem volnának megszabadíthatók. Ez nem a megsemmisítésre szóló átok volt, amelyből nincs menekülés, nincs szabadulás. A kárhozat nem volt olyasvalami, amit alkalmas eszközzel nem lehetett volna eltávolítani. Ha ez lett volna, akkor az ábrahámi szövetség teljesülése nem szolgált volna az izraeliták javára. Az ábrahámi szövetség azonban őket is magábafoglalta, mert az ígéret megmondotta, hogy Ábrahámban és magvában, azaz Jehova Istenben és az ő „asszonyának" magvában, Jézus Krisztusban, a föld összes nemzetségei és nemzetei megáldatnak. Ez az izraelitákat is magában foglalta, mégpedig először őket, mivel ők az ókori hű Ábrahám természetes leszármazottai voltak, aki prófétailag Jehova Istent ábrázolta. A Mózes által adott és a nemzettel kötött törvényszövetségnek azért nem kellett örökké fennmaradnia, sem arra nem volt szánva, hogy az összes nemzetekre kiterjedjen és rájuk alkalmazást nyerjen, nisz az izraelitáknak és az összes pogány nemzeteknek a mózesi törvényszövetség általi megáldása lehetetlen.

19 A törvényszövetség szolgálata a kárhozat szolgálata volt, az Ábrahám magvát ellenben Isten az összes nemzetségek és nemzetek megáldására ígérte meg, az örök életben vezető igazságossággal való megáldására. Erre tanítanak bennünket az apostol szavai a Gal. 3:15–19, 24-ben: „Testvéreim, emberileg szólok: ugyebár az ember hiteles végrendeletét senki sem teheti érvénytelenné, sem meg nem toldhatja? Már pedig az ígéretek Ábrahámnak és az ő magvának tétettek. Nincs szó „magvai"-ról, vagyis több magról, hanem csak egyről: „és a te magodnak", aki a Krisztus. Én pedig úgy vélem, hogy azt a rendelkezést, amelyet Isten Krisztusra vonatkozólag azelőtt megerősített, a négyszázharminc esztendővel később keletkezett [elrendelt] törvény nem teszi érvénytelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet. Mert ha törvény alapján van az öröklés, akkor már nem ígéret alapján van, Ábrahámnak pedig ígéret alapján ajándékozta azt az Isten. Mi tehát a törvény? A bűnök miatt adatott angyalok útján, közbenjáró kezén át, míg el nem jön a Mag, akinek az ígéret szól. Így a törvény nevelőmesterünk (**Diaglott:** pedagógusunk) lett Krisztusra, hogy hit alapján nyilváníttassunk igaznak."

AZ IZRAELLEL VALÓ LESZÁMOLÁS NAPJA

20 Az idézett szavakban az apostol világosan azt mondja, hogy az Ábrahám megígért magva Krisztus, tudniillik a felkent Jézus. A Jordánnál, közvetlenül a Keresztelő János, Zakariás pap fia által történt megkeresztelkedése után Jézus Isten szent szellemével felkenetett s ezáltal „Krisztussá" vagy „a Felkentté" lett. Mivel a mózesi törvényszövetség később adatott hozzá s csak addig kellett fennmaradnia, míg Ábrahámnak ez a megígért magva eljön, ebből az következik, hogy Jézusnak az eljövetelével és felkenetésével az Izrael nemzetével kötött mózesi törvényszövetség napjai megszámláltattak.

21 Ez a törvényszövetség az áthágás miatt volt hozzáfűzve. Azért adta hozzá Isten, hogy a zsidókra rábizonyítsa kihágásaikat és meggyőzze őket arról, hogy olyan bűnösök, akik nem képesek igazolni önmagukat saját igazságosságuk által. Így tehát be kellett bizonyítsa nekik, hogy szükségük van Ábrahám megjövendölt magvára, s nevelő- vagy tanítómesterként kellett szolgálnia, hogy Krisztushoz, a maghoz vezesse őket. Ezt gondolta Jézus, midőn a zsidókhoz így szólt: „Mert ha Mózesnek hinnétek, nekem is hinnétek, mert ő rólam írt." (János 5:46) Midőn Jézus Izrael nemzete között időzött, a következő kérdés merült fel: Vajjon az izraeliták a mózesi törvény által hozzá, mint az áldás ábrahámi magvához, vezéreltetik-e magukat? Minthogy Krisztus Jézus közöttük időzött, az Isten országát hirdette és sok csodát tett, Izrael számára kezdetét vette a megpróbáltatás ideje, az ítélet napja. Számukra egy világ végetért, hisz ez az az idő volt, midőn végetért a dolgoknak az a rendszere, amely atyáikkal a Sinai hegynél 1542 évvel azelőtt kötött törvényszövetség következtében érvényben volt.

22 Jézus a szent szellemmel Kr. u. 29-ben történt felkenetésével Isten felkent főpapjává lett, nem Áron családjának lévita rendje szerint, hanem a nemlévita Melkisédek rendje szerint, aki egykor a hű Ábrahámot megáldotta. Saját tökéletes emberi életében a főpap, Krisztus Jézus elfogadható szent áldozattal rendelkezett, amelyet bemutathatott Istennek. Ez valóban alkalmas volt a bűnök eltörlésére és arra, hogy Isten előtt igazolja az olyan bűnösöket, akik ezt az áldozatot elfogadják. Mivel Jézus azáltal, hogy önmagát mint tökéletes embert feláldozta, ezt végbevitte, mint főpap csak egy áldozatot, önmagát s nem továbbit kellett bemutatnia. Érrevonatkozólag van megírva Krisztus Jézusról: „Nem is azért, hogy önmagát gyakran feláldozza, mint ahogy a [zsidó] főpap évenként bemegy a szentélybe az idegen vérrel [s nem saját vérével], mert különben [Jézus Krisztusnak] gyakran kellett volna szenvednie a világ alapletétele óta; most pedig egyszer nyilatkoztattatott ki az idők betöltekor, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És éppen úgy, mint az emberek számára elrendelt dolog, hogy egyszer meghaljanak, azután pedig jön az ítélet, úgy Krisztus is, miután egyszer megáldoztatott sok ember bűnének eltörlésére, másodszor majd bűn nélkül fog megjelenni az őt várók üdvösségére [megmentésére]" – Zsidók 9:25–28, **Elberfeldi.**

23 Krisztus Jézus nyilvánvalóan meghatározott célból jött, nem „a kárhozat szolgálatára", mint amilyent Mózes végzett, midőn az Izraellel kötött törvényszövetségben közbenjárói szolgálatot teljesített. Jézus a megmentés munkája végett jött, hogy azáltal Isten neve és felsőbbsége igazoltassék. Az összes ilyen megmentettek megváltásban részesülnek az Isten egyetemes felsőbbsége iránti örökkétartó engedelmességre. Ennek következtében mondotta Jézus egy zsidó főembernek: „Mert nem azért küldte Isten az ő Fiát a világba, hogy elítélje [kárhoztassa] a világot, hanem hogy a világ megmentésben részesüljön általa. Aki hisz őbenne, nem ítéltetik meg; aki azonban nem hisz, az máris elítéltetett, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. Éppen az ítélt el az embereket, hogy bár a világosság a világba jött, a sötétséget mégis jobban szerették, mint a világosságot, hisz az ő cselekedeteik gonoszak voltak; mert aki rosszul cselekszik, az gyűlöli a világosságot, s nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei érintetlenek maradjanak. Aki ellenben az igazságot cselekszi, az a világosságra lép, hogy cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, mivel Istenben tétettek." (János 3:17–21, **van Ess**) Ha tehát Jézus nem is kifejezetten azért küldetett a világba, hogy az emberiséget „a kárhozat szolgálata" által elítélje, mégis sokan voltak olyanok, akik az ő eljövetelével és jelenlétével kapcsolatban elítéltettek. Ez így volt, ámbár még nem jött el az egész világnak, a zsidóknak és pogányoknak a megítélése.

24 Jézus így szólt: „Én világosságul jöttem ebbe a világba, hogy mindaz, aki bennem hisz, ne maradjon sötétségben. És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, nem én ítélem azt el. Mert nem azért jöttem, hogy elítéljem, hanem hogy üdvözítsem [megmentsem] a világot. Aki engem megvet és nem fogadja be a beszédeimet, van aki azt megítélje: az ige, amelyet szóltam, az fogja őt megítélni az utolsó napon." (János 12:46–48) Ebből azt a gondolatot merítjük, hogy annakidején, a testben való első eljövetelekor, nem azért jött, hogy az egész emberiségre nézve ítéletnapot vezessen be. Ennek „az utolsó napon" kell bekövetkeznie. Jézus az ő prédikálását vagy működését szigorúan az izraelitákra vagy zsidókra korlátozta, s ez különösen az izraelitákat állította próbára Isten előtt. Jézus így nem beszélt ellentétben az előbb idézettekkel, midőn a zsidó farizeusoknak a következőket mondotta: „Ítélet végett jöttem a világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakok legyenek." – János 9:39.

25 Egy férfi, aki születésétől fogva vak volt és Jézus meggyógyította, erre a kérdésre: „Hiszel az Isten Fiában?, a következőket felelte: „Hiszek, Uram", és azután imádta Jézust. A farizeusok azonban meghallották, amint Jézus azt mondotta, hogy egyesek, akik állításuk szerint szellemi

18 Hogyan szolgált tanítómesterül? és miért nem tartott örökké a törvény átka?
19 Milyen más célt töltött be az ígéret magva a törvényen kívül?
20 Miért kellett végetérnie a törvénynek Jézus felkenése után?
21 **Mennyiben lépett Izrael az ítélet napjába és egy világ végébe?**
22 Milyen pap volt Jézus, és miért kellett neki csak egy áldozatot bemutatnia?
23 Milyen határozott célból jött el Jézus testben?
24 Hogy-hogy nem azért jött ő, hogy megítélje a világot, és mégis ítélkezés végett jött?
25 **Milyen ítélkezések jöttek a látókra és a vakokra?**

FEL

Filipi 4:8

világossággal rendelkeztek, vakká tétetnek; s ezért így szóltak hozzá: „Talán mi is vakok vagyunk?" És Jézus így felelt: „Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, de ti most azt mondjátok: Látunk, ezért bűnötök megmarad." (János 9:35, 38, 40, 41) Isten Fiának a jelenléte, prédikáló tevékenysége és az ő művei elvitathatatlanul próba elé állították az izraelitákat. Izrael egész nemzete mint olyan az ítélet napjába lépett. Az izraeliták a szellemileg vakok és a szellemileg látók osztályára váltak szét. Az egyik osztály, azoké, akik Ábrahám ősatyjukéhoz hasonló hitet mutattak, látó volt és felismerte, hogy Jézus az Isten Fia, Ábrahám megígért magva volt s ez az ő áldásukra szolgált. Ezek valóban a hívő Ábrahám gyermekeinek bizonyultak, hisz ők nem építettek valamilyen saját igazságukra, melyet maguk a mózesi törvényszövetség cselekvése által nyertek volna el. Izrael nemzetéből mindannyiukat bearatták és bevezették Jehova teokratikus szervezetébe, amely Krisztus Jézus, az Ábrahám magva alatt áll. Az egész nemzet többi része a kárhozat alatt maradt és a törvényszövetség átka alatt, amely szövetséget ők nem tartottak be.

[26] A nemzetnek erről a megítéléséről és két osztályba való szétválasztásáról mondotta Keresztelő János mint próféta a következőket: „De a fejsze már rá van vetve a fák gyökerére. Minden fa tehát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik. Én ugyan megkereszteltellek titeket vízzel a megtérésre, de aki utánam jön, hatalmasabb mint én, aki arra sem vagyok méltó, hogy az ő sarúját hordozzam. Ő szent szellemmel és tűzzel keresztel majd meg titeket. Neki kezében már a szórólapát és megtisztítja szérűjét: a gabonáját a csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel." (Máté 3:10–12) Jézusnak mint fadöntőnek vagy mint olyannak, aki a szórólapáttal vagy az aratóvillával a kezében arat, szükségképpen bíróként kellett működnie, hogy megállapíthassa, mely **fákat** kell kivágnia és tűzzel megégetnie, és hogy eldönthesse, kik voltak az izraeliták közül **búzaszemek,** hogy szent szellemmel keresztelje meg őket, s kik alkották a **polyvát,** akiket tüzes megsemmisítéssel kellett megkeresztelnie. Így tehát ez nemzeti ítéletnap volt, amelyből a természetes izraelitáknak csak egy kis maradéka menekült meg, mivel ezek a gyümölcsöt termő jó fákhoz hasonlóan a királyság gyümölcseit hordozták s mint szellemmel keresztelt búzaszemek Krisztus teokratikus szervezetében oltalomban maradtak. Arra a nemzeti ítéletnapra vagy aratásra való tekintettel mondotta Jézus az apostoloknak: „Emeljétek fel szemeiteket és nézzétek a mezőket, hogy már fehérek az aratásra. És az arató jutalmat nyer és termést gyűjt az örök életre, hogy a vető és az arató együtt örüljön. Én titeket azért küldtelek el, hogy arassatok." (János 4:35, 36, 38) Ez az aratás-ítélet Jeruzsálemnek Kr. u. 70-ben történt tüzes végével fejeződött be.

[27] Így tehát Jézus elsősorban azért jött az izraelitákhoz, hogy végrehajtsa Isten ítéletét, melyet régen megjövendöltetett, midőn Ésaiás prófétának látomása volt Jehova dicsőségéről a templomában. Ennek megfelelően van megírva Jézusról: „De bár ilyen csodákat tett előttük, mégsem hittek benne, hogy teljesüljön Ésaiás próféta beszéde, amelyet mondott: ‚Uram, ki hitt a mi híradásunknak és az Úr karja kinek jelentetett meg?' Azért nem tudtak hinni, mert azt is mondotta Ésaiás: „Megvakította szemüket és megkeményítette szívüket, hogy szemükkel ne lássanak, **szívükkel ne értsenek,** meg ne térjenek és én meg ne gyógyítsam őket'. Ezt Ésaiás azért mondotta, mert látta az ő dicsőségét és beszélt felőle." (János 12:37–41) Azok az izraeliták alkották az elítélt „fa" osztályát, akiknek a szemét a zsidók vallása megvakította s akiknek szívét az önző hitetlenség megkeményítette. Ők voltak az elvetett polyva-osztály, amely annak az ítéleti időszaknak végén a rettenetes nyomorúság tüzében elégett, midőn ugyanis Jeruzsálemet lerombolták és 70-ben a megkeményedett szívű hitetlenek közül sokan vele együtt elpusztultak. Napjainkban ezt a dolgot komolyan szívleljük meg. Miért? Mivel a megsemmisítésnek ez a csúcspontja a zsidó nemzet ítélet-idején csak előképe volt azon ítéleti időszak csúcspontjának, amely a jelen világ s különösen az úgynevezett kereszténység számára megkezdődött.

A FEJEDELEM KIVETVE

Csak néhány nappal azelőtt, hogy Jézust a kínzófára emelték, ahol halálos kínok között meghalt, Jézus a figyelmet az akkori időben történő ítéletre terelte. Így szólt: „Háborog most a lelkem és mit szóljak? Atyám, ments meg ettől az órától! Dehát e végre jutottam erre az órára. Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!" „Erre szózat jött az égből: Meg is dicsőítettem és újra meg fogom azt dicsőíteni. A sokaság tehát, amely ott állt és hallotta ezt, azt mondotta, hogy a menny dörgött. Mások azt mondották: Angyal beszél vele. Jézus így felelt: Nem miattam hangzott ez a szózat, hanem miattatok. Most van az ítélet e világ felett, most űzetik ki e világ fejedelme. És én, ha a földről magasba emeltetem, mindent magamhoz vonzok. Ezt pedig annak jelzésére mondotta, hogy milyen halállal kell meghalnia. A sokaság pedig azt felelte neki: Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad. Hogyan mondod tehát, hogy az Emberfiának magasba kell emeltetnie? Ki ez az Emberfia?" (János 12:27–34) Hogy Isten Krisztus Jézusnak a fatörzsön történt halálát megengedte, okot szolgáltatott elítéltetésükre. Sokakat elbuktatott azok közül, akik nem fogták fel azt a szenvedést, amelyet Krisztus Jézus, a Messiás sarkának a kígyó útján történt szétzúzása révén át kellett élnie, mielőtt a mennyei dicsőségbe bemehetett. Mivel az akkori zsidó nemzet közvetlen tanúja volt a körében történt dolgoknak, olyan ítéletnek volt alávetve, amely egyedül reája koncentrálódott.

[29] Jézus találó szavakkal jelentette ki, midőn így szólt: „Most van az ítélet e világ felett", hisz az a zsidó nemzet az ő hároméves szolgálati ideje alatt ehhez a világhoz tartozónak bizonyult. Az ítélet alatt azt bizonyította, hogy gyűlölte Jézust, s ennek következtében mondotta Jézus apostolainak: „Ha gyűlöl titeket a világ, gondoljátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nekik, nem volna bűnük. De most nincs mentségük bűneikre. Aki engem gyűlöl, az én Atyámat is gyűlöli. Ha nem cselekedtem volna köztük azokat, amiket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük, de így látták is, gyűlölték is, nemcsak engem, hanem az én Atyámat is. De teljesülnie kellett a mondásnak, amely az ő törvényükben meg van írva: ‚Ok nélkül gyűlöltek engem'." (János 15:18, 22–25) Ebből az okból kifolyólag kellett kivettetnie „e világ fejedelmének".

[30] Ki ez a „fejedelem"? Sátán, az Ördög, aki Jézus szavai szerint rövidesen eljött és úgy találta, hogy Jézus vonakodott valami közösséget vállalni vele, s aki azért az Isten **asszonya** magvának sarkát szétzúzza. (János 14:30) E világ fejedelme hatalomra jutott a zsidó nemzet többsége felett és ellenségeskedést szerzett benne az Isten **asszonyának magva ellen.** Ez különösen sikerült neki a zsidók uralkodóinál, akik Jézus Krisztus üldözésében előljártak és a rómaiak keze által a fatörzsön való halálát is előidézték. Ezért mondotta Péter a zsidóknak: „Ti azonban a Szentet és Igazat megtagadtátok és azt kértétek, hogy egy gyilkos férfit ajándékozzon nektek, az élet fejedelmét ellenben megöltétek... És én is tudom most már, hogy ti ‚atyámfiai, tudatlanságból tettétek azt, ti csak úgy, mint vezetőitek." (Csel. 3:14–17; János 12:43, 44) Ugyancsak ezekről a zsidó fejedelmekről mondotta Pál apostol: „Mert Jeruzsálem lakói és vezetőik, mivelhogy nem ismerték fel őt, a prófétáknak szavait is betöltötték, amelyeket minden szombaton felolvasnak, ítéletet tartva felette **(angol B.:** őt kárhoztatva). S bár semmi halálraméltó okot sem találtak, azt követelték Pilátustól, hogy őt megölhessék." (Csel. 13:27, 28, **Elberfeldi)** A kereszténységnek pedig azután így szólt azokról a zsidó vezetőkről: „Mi pedig bölcseséget beszélünk a tökéletesek között, de nem e korszak bölcseségét, sem e korszak fejedelmeiét, akik megsemmisülnek, hanem beszéljük az Isten titokba rejtett bölcseségét, melyet Isten előre elrendelt, a korszakok előtt, a mi dicsőségünkre; ezt e világkorszak fejedelmei közül senki sem ismerte fel (mert ha felismerték volna, nyilván nem feszítették volna meg a dicsőség Urát)." – I. Korinthus 2:6–8, **Elberfeldi.**

[31] Sátán, az Ördög mint „e világ fejedelme" e megátalkodott, hitetlen nemzettől, és elsősorban a szándékosan tudatlanságban levő vezetőitől vagy fejedelmeitől képviselve kivettetett. Fővárosukat házukkal, a templommal, Isten kiszolgáltatta a szakadatlan hanyatlásnak és Kr. u. 70-ben a végleges pusztulásnak. Azért hirdette ki nyilvánosan Jézus, hogy „jaj" a kiváló és nagyrabecsült írástudóknak és farizeusoknak és így szólt: „Jeruzsálem, Jeru-

26 Mennyiben volt az az ítélet napja, amint Keresztelő János leírja?
27 Miért kell ma komolyan vennünk ezt az Izraelen végrehajtott ítéletet?
28 Mennyiben jelentett próbát Jézus halála az izraeliták számára és vonta őket ítélet alá?
29 Miért mondotta tehát Jézus: „Most van az ítélet e világ felett"?
30 Ki az a „fejedelem", akinek akkor ki kellett vettetnie?
31, 32 Hogyan világítja meg Pál ezt a kivetést?

FEL

zsálem, ki megölöd a prófétákat és megkövezed a hozzád küldötteket, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiadat, mint ahogy az anyamadár szárnya alá gyűjti fiókáit, de nem akartátok! Ime házatok [templomotok, ti írástudók és farizeusok] pusztává lesz számotokra." Ez a ház vagy templom volt az, amelyről Jézus kijelentette, hogy azt rablóbarlanggá tették s így az ő atyjuknak, „Sátánnak, az Ördögnek" lakóhelyévé. (Máté 23:1–38; 21:13; János 8:44) Ennek a nemzetnek az elvetése, amely nemzet „e világ fejedelmének" hatalma alá került, jóval azelőtt elő volt árnyékolva Ábrahám családi körülményeiben. Ez akkor történt, midőn Isten helyeslésével Hágárt, elsőszülött fiának, Izmaelnek egyiptomi anyját, az ő háztartásából elbocsátotta. Elküldötte Hágárt és fiát, hogy a világban önmaguk érvényesüljenek. Ábrahám ezt az ő igazi feleségének, Sárának a sürgetésére tette, mivel Izmael Izsáknak, szeretett fiuknak az életét és boldogságát veszélyeztette, akit Sára Ábrahámnak szült. Pál apostol ezt a következőképpen magyarázza:

32 „Hiszen meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt: az egyik a rabszolganőtől, a másik a szabadtól. De amelyik a rabszolganőtől volt, test szerint született, a szabad nőtől való ellenben ígéret alapján. Ezek mást példáznak **(Elberfeldi:** Ennek képletes értelme van), mert az a két szövetség: az egyik a sinai hegyi, amely a szolgaságra szül; ez Hágár. Mert Hágár a Sinai hegy Arábiában – megfelel a mostani Jeruzsálemnek, mert ez is szolgaságban él gyermekeivel együtt. Ama magasságbeli Jeruzsálem ellenben a szabad nő, aki mindnyájunk anyja... Ti pedig testvéreim, Izsák módjára ígéret gyermekei vagytok. De mint akkor a test szerint született üldözte a szellem szerint valót, úgy van most is. Mit mond azonban az Írás: ‚Üzd ki a rabszolganőt és az ő fiát, mert nem fog együtt örökölni a szolgáló fia a szabad nő fiával. E szerint mi, testvéreim, nem a szolgáló, hanem a szabad nő gyermekei vagyunk." – Gal. 4:22–31.

33 Akik arra vetemednek, hogy Krisztus Jézust és hű követőit vagy testvéreit üldözzék, azok Sátánnak, az Ördögnek adják át magukat mint az ő magva, mint ‚a kigyó magva'. Midőn Isten Izrael nemzetét, Krisztus ellenségeit elvetette, ez Sátán, e világ fejedelme elleni ítélet volt. Ezt az ítéletet azonkívül felismerhetjük abból a tényből, hogy Isten szent szelleme pünkösdtől kezdve többé nem a zsidó fejedelmekre, főemberekre és vallásos vezérekre, hanem a kicsiny maradékra áradt ki, amely Jézust Messiásként, mint Ábrahám megígért magvát elfogadta. Sátánnak és látható szervezetének erről az ítéletéről beszélt Jézus különösen az ő utolsó vacsorája után tanítványaival. Akkor megemlítette a vigasztaló szent szellemet és így szólt: „Jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a szószóló **(Diaglott:** segítő) Ha pedig elmegyek, majd elküldöm hozzátok. És ha eljön, a világ elé tárja, mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. A bűn az, hogy nem hisznek énbennem; az igazság az, hogy én az én Atyámhoz megyek és nem láttok többé engem; az ítélet az, hogy e világ fejedelme elítéltetett." – János 16:7–11.

34 Isten pünkösdtől kiárasztotta szellemét s ennek hatalma alatt hirdették az ő felkent Fiára vonatkozó jó üzenetet. Mivel azonban a zsidók keménynyakúan vonakodtak elfogadni őt mint messiási magot, nem nyerhették el az ő szellemét és feltárta előttük azt a tényt, hogy hitetlen bűnösök voltak. A nemzetben levő hű maradék-tagok ellenben hitték, hogy Isten Fia által megszabadulhatnak az isteni kárhozattól, és Krisztus Jézus útján, aki az ő mennyei Atyjához ment s az ő emberi áldozatának az értékét bemutatta Istennek, igazságosság számíttatott be nekik. Továbbá a szellem kiárasztása ítélet volt Sátánon, az Ördögön, mivel ez azt mutatta, hogy Krisztus Jézus sarkának a sebe meggyógyult, melyet a kígyó ejtett rajta, s hogy feltámadt a halálból és az ő mennyei Atyjának jobbjára ment fel. Ezzel azután a kígyó fejének a szétzúzása teljesen bizonyossá lett.

35 Sátán, e világ fejedelme, elveszítette a játszmát és hazugnak bizonyult; Jézus ellenben győztesen került ki, mivel Isten iránti feddhetetlenségét az egész idő alatt megőrizte, amíg őt a kígyó és magva üldözte. Isten épp ezért bírává jelölte ki őt mind a halottak, mind az élők fölé és a Sátán világából valók mindnyájának bírájává. (Csel. 10:42) Azért a végleges ítéletnap, amelyen Jehova Isten az ő kirendelt Bírája útján teljes igazolást nyer, a halottak és élők számára küszöbön van. „Minthogy rendelt egy napot, amelyen megítéli majd a föld kerekségét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt, bizonyságot tévén mindenkinek, az által, hogy feltámasztotta őt a halálból." – Csel. 17:31.

33, 34 a) Hogyan nyilatkozott meg ez az ítélet Isten szellemére vonatkozólag? b) Hogyan feddi meg a világot a bűn, igazság és ítélet tekintetében?

35 Miért bizonyos az élők és holtak ítéletnapja?

KEDVEZŐ ALKALOM AZ ÖSSZES NEMZETEK SZÁMÁRA

36 A zsidók keménynyakú hitetlenségének s ezzel a gonosz világgal való házasságtörő kapcsolataiknak és szövetkezésüknek következtében utalt Jézus figyelmeztetőleg erre az eljövendő ítéletnapra, amelyen még a halottak is feltámadnak a sírjukból. Jézus kimutatva azt a hátrányt, amelyben a zsidók hitük hiánya miatt Isten előtt vannak, feltárta előttük, hogy ők rosszabb állapotban vannak azoknál, akik teljesen pogányok voltak, midőn így szólt: „Nínive férfiai együtt támadnak fel majd az ítéletkor ezzel a nemzedékkel és elítélik **(Elberfeldi:** kárhoztatják) ezt, mert ők Jónás prédikálására megtértek. És íme itt nagyobb van Jónásnál." (Máté 12:41) Ez nem azt mondja, hogy az akkori nemzedékből való lázadó zsidók, akik Jézust és apostolait kitartóan üldözték, a világ ítéletnapján feltámadnának. Ezek halálukkor a gyehennába mentek, a ninivebeliek azonban, akik megtértek, részt nyernek az általános feltámadásban az ítéletre, ami azonban nem teszi őket a zsidók bírává. A teljes ítélet Jehova Bírájának, Krisztus Jézusnak a kezébe adatott, s így ő fog arról intézkedni, hogy a sírban levő összes halottak meghallják az ő ébresztőjét és az új világban az ő királysága alatt kedvező alkalmak mellett előjönnek. Jézus tehát a következőket gondolta: Azok a ninivebeliek eljárásuk által, mialatt Jónás közöttük prédikált, felállították a hit és alázatosság mértékét, amelynek segítségével a zsidók Jézus napjaiban és azóta megmérhették magukat. A büszke, önigaz vallásos zsidóknak ezen való megmérése okvetlenül kedvezőtlen eredményhez vezet és kárhoztatja őket.

37 Midőn Isten Jónást a pogány Nínive lakosaihoz küldte, azzal nyilvánvalóan az volt a célja, hogy a zsidókat ebben a vonatkozásban leleplezze. Ezáltal ugyanakkor csodálatos prófétai képeket is szerzett, mint például Jézusnak a „pokolból" való feltámadásáról, ami előfutárja és biztosítéka a megtérő ninivebeliek és az összes többi emberek feltámadásának, akik a sírokban vannak. Jézus volt a nagyobb Jónás. Prédikálása alapja a meg nem térő, javíthatatlan zsidók elítélésének, akik Jézus és tizenkét apostola nyilvános tevékenységének napjaiban éltek. A természetes zsidók nagy többsége mindezideig elmulasztotta követni a ninivebeliek példáját és vonakodott megtérni arra, amit nekik a nagyobb Jónás prédikált, s hozzá mint a valódi Messiáshoz, az Ábrahám magvához fordulni. Ezokból elutasították az Istentől készített menekülés útját, s a királyság-kiváltságok a pogányoknak kínáltattak fel. Sokan kinyilatkoztatták hitüket és alázatosságukat azokhoz a ninivebeliekhez hasonlóan, akik bűnbánatot tartottak, midőn Jónás a küszöbönálló pusztító ítéletre figyelmeztette őket, melyet Jehova Isten az ő hatalmas, népes városukon végrehajtani szándékozott.

38 Isten a természetes zsidók nemzetét igazságosan kivetette kegyelméből és szervezetéből s ettől kezdve a királyság evangéliuma az összes nemzeteknek hirdettetett. Pál apostol és a lévita Barnabás, mint más városokban, úgy Antiokhiában és Pizidában is prédikáltak a zsinagógában a zsidóknak és a zsidósághoz megtért pogányoknak. A történtek pedig azt mutatták, hogy az ítélet napja a zsidókat elítélte és vádolta, míg Jeruzsálem Kr. u. 70-ben elsepertetett. „Mikor a zsidók látták a tömeget, megteltek irigységgel és káromló szavakkal ellene mondtak annak, amit Pál beszélt. Ekkor Pál és Barnabás nagy bátran így szóltak: Szükséges volt, hogy először nektek hirdessük az Isten igéjét, de mivel ti elutasítottátok azt, és nem ítélitek magatokat méltóknak az örök életre, azért íme, a pogányokhoz fordulunk. Mert így parancsolta nekünk az Úr: ‚Pogányok világosságává tettelek téged, hogy légy üdvösségül a föld határáig'." Ámde az akkori zsidók többségével ellentétben viselkedtek mások: „Mikor a pogányok ezt hallották, örvendeztek és magasztalták az Úr igéjét és akik el voltak választva az örök életre, hívőkké lettek." – Cselekedetek 13:45–48.

36 Miért és hogyan fogják elítélni a megtérő ninivebeliek a zsidóknak azt a nemzedékét az ítélet napján?

37 Milyen célból küldte Isten Jónást Ninivébe prédikálni? és hogyan teljesedett ez azóta a nagyobb Jónásra vonatkozólag?

38 Hogyan lett nyilvánvalóvá a zsidók ítélete Antiokhiában, Pizidiában?

FEL

[39] Ez komoly vád volt az apostol részéről, hogy ugyanis a hitetlen, természetes izraeliták méltatlannak bizonyultak az örök életre. Intő figyelmeztetés volt ez az örök megsemmisítésre. Ábrahám természetes leszármazottainak ez a nemzeti ítéletnapja Jeruzsálemnek a végzetes 70-ben a római hadsereg által történt lerombolásával érte el csúcspontját. Amde ez vésztjósló előképe volt valami eljövendő dolognak. Bemutatta, hogy hosszú idő elmultával mi vár a pogány nemzetekre, melyek között a királyság evangéliuma széles körben hirdettetik s amelyek azt állítják, hogy ezt elfogadták. Leplezetlenül mondva, ómen vagy előjel volt és bejelentette azt az ítéletet, amely a mi csodálatos huszadik századunkban a kereszténységre fog jönni. Ennek és az ítéletre vonatkozó egyéb kérdéseknek a magyarázatát azonban a következő cikkre hagyjuk.

WTa. 1947. június 15.

---

9 a) Miért volt az apostolnak a zsidók ellen felhozott vádja nagyon komoly? b) Izrael nemzetének felbomlása miért volt komoly előjel a kereszténység számára?

Az egyház és a világ megítélése

„Mert megítéli Jehova az ő népét." „Minthogy rendelt egy napot, amelyen megítéli majd a föld kerekségét [a világot] igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyságot tévén mindenkinek azáltal, hogy feltámasztotta őt a halálból." – V. Mózes 32:36; Cselekedetek 17:31.

„JEHOVA a mi Bíránk, Jehova a mi Törvényhozónk, Jehova a mi Királyunk; ő szabadít meg minket", így énekelt Ésaiás próféta Izrael nemzete előtt mintegy kétezerhétszáz évvel ezelőtt. (Ésaiás 32:22, **Egy amerikai ford.**) A mi úgynevezett „keresztény korszakunk" első évszázadában Jehova végítéletet tartott a zsidók egyházán, amint azt előbbi cikkünkben kimutattuk.

[2] Ez a zsidósággal való jogos leszámolás ideje volt, mert az Jehova kegyelme és jósága folytán minden tekintetben kiváltságos helyzetben volt a pogány nemzetekkel szemben. Isten a Sinai hegynél a pusztában, a Sinai hegyen vele beszélő angyallal és a mi atyánkkal: aki az élő igéket vette, hogy azokat velünk közölje." (Csel. 7:38) És Pál írja a római kereszténveknek és felteszi a kérdést: „Mi tehát a zsidók előnye? Vagy mi a haszna a körülmetélkedésnek? Mindenképpen sok. Először is az, hogy Isten rájuk bízta az ő beszédeit." (Róma 3:1, 2) „... az én atyámfiaiért, test szerinti rokonaimért, akik izraeliták, akiké a fiúvátétel [Isten által], a dicsőség, a szövetségek, a törvényadás, az istentisztelet és az ígéretek, akikéi az atyák és akik közül való testileg a Krisztus is, aki mindenekfelett áldott Isten örökké **(Dr Masznyik:** Isten, a mindenség Ura legyen áldott mindörökké). Ámen." (Róma 9:3–5) Azokra a különleges áldásokra való tekintettel, amelyek a körülmetéletlen pogányokra vártak, a zsidók egyháza vagy nemzete számára a Messiás, a Krisztus eljövetele alkalmával ítélet nap volt esedékes.

[3] Midőn a zsidók egyháza feladta a Jehova Isten előtti áldott, kiváltságos helyzetet azáltal, hogy a megígért Messiást elvetette, a Jézus Krisztus alatt újjászervezett egyház követte a kiváltságos helyen mint Isten szellemi Izraelje, mint az ő „új teremtménye". Ez az egyház a test külső körülmetélése helyett szívében van körülmetélve a szellem belső tisztaságában, s ez az, amelyre az áldás szavai vonatkoznak: „És akik e szabály szerint járnak, – béke és irgalom rájuk, valamint az Isten Izraeléreí" (Róma 2:28, 29; Gal. 6:16) Ezek részesülnek a különleges áldásokban, amelyek Isten kijelentéseiben megjövendöltettek s amelyekkel azelőtt csak a zsidó egyház rendelkezett. Ezokból jutott „Isten [új] egyháza" Krisztus Jézus alatt különleges felelősség alá, még súlyosabb felelősség alá, mint amilyen a zsidók egyházára nehezedett, mivel a keresztények még nagyobb, magasabb kegyben részesültek. Ezek az Istentől nyert nagyobb kiváltságok és alkalmak szerint ítéltetnek meg. Péter apostol erről a következőket írja: „Ha pedig mint keresztény [szenved], ne szégyelje, hanem dicsőítse azért az Istent. Mert ideje, hogy megkezdődjék az ítélet az Isten házán. Ha pedig rajtunk így kezdődik, mi lesz végtére azokkal, akik nem engednek az Isten evangéliumának? És ha az igaz alig menekül meg, hova lesz az istentelen és bűnös?" (I. Péter 4:16–18) A keresztények, akikre rábízatott Isten evangéliuma, felelős állást töltenek be.

[4] Attól az időtől fogva, hogy a keresztények Isten házának tagjaivá lesznek annak feje, Jézus Krisztus alatt, Jehova Isten a szerint ítéli meg őket, amit attól kezdve egészen életük végéig a testben cselekednek. Az örök életre vagy az örök halálra való elítéltetésük nem alapszik valamilyen alkalmakon, hogy akkor cselekedjenek igazságot, miután a halálból való feltámadás Isten országa alatt kezdetét vette. Számukra az új világban nem lesz második alkalom! Ezerkilencszáz évvel ezelőtt pünkösdkor (Kr. u. 33) elérkezett az idő Isten fiai házának tagjai számára, midőn felelőssé lettek az attól kezdve művelt cselekedetekért. Végleges ítéletüknek arra kellett támaszkodnia, amit attól kezdve a testben véghezvittek. Ha az Atya Isten előtt megőrizték feddhetetlenségüket azáltal, hogy az evangéliumnak megfelelően éltek, amelyet Krisztus Jézus által elfogadtak, akkor számukra az ítéletnek az ő megmentésükre kell kihatnia. Számukra azonban nehéz Krisztusban igazságosnak maradni és örök megmentést nyerni; csak nehezen vagy fáradságosan tudnak végül megmentést találni, mivel az út keskeny, amelyen a keresztényeknek ezen a világon vándorolniuk kell. Az olyanoktól, akik ugyan keresztényeknek adják ki magukat, de gondatlanok és könnyelműek s azután istentelenekké és bűnösökké lesznek, mivel nem engedelmeskednek az evangéliumnak, nehezen várható el, hogy megőrzik Isten előtti feddhetetlenségüket és a Bírótól kedvező ítéletet nyernek és az örök életre szóló megmentésben részesülnek. Ezek a kárhozottak oldalára kerülnek, mivel nem őrizték meg feddhetetlenségüket.

[5] A helyzet az Isten házának vagy egyházának összes tagjai számára nagyon komoly, mivel először ők kerülnek ítélet alá; és senki sem engedheti meg magának, hogy egy világinak az útjára, az engedetlenségbe, istentelenségbe és bűnbe visszaessék. Az a körülmény, hogy az ítélet Isten szellemi fiainak házán kezdődik – mégpedig annak a rendkívüli kegynek az alapján, amelyben részesültek –, azt bizonyítja, hogy a rajtuk való ítélet megelőzi a világnak és lakosainak megítélését. Ez a világ megsemmisítésre van kárhoztatva, s ezért a keresztények a legjobb indítóokokból figyelmeztetve vannak, hogy elkerüljék az e világra nehezedő kárhozatot. Arra vannak utalva, hogy gondosan vizsgálják meg önmagukat annak meglátása végett, hogy vajjon hűségesek maradnak-e Krisztus Jézushoz mint az ő testének vagy egyházának tagjai, vagy hogy a keresztény hitben nem lesznek-e gyengékké s szellemileg betegekké, keresztény alkalmaikra és Isten iránti kötelezettségeikre vonatkozólag pedig nem alusznak-e el. Különösen akkor, amikor a Krisztus halálának emlékezetére megtartott úrvacsorát élvezik, ítéljék vagy gondosan vizsgálják meg önmagukat. Az ilyen önvizsgálatnál annak kell kinyilatkoznia, hogy méltók az emlékvacsora kenyerének és borának élvezésére, mivel végérvényesen meghaltak a bűnnek és e világnak meg vannak feszítve.

[6] A következő szavak „Isten házához" vannak intézve: „Vizsgálja meg azért az ember magát és úgy egyék a kenyérből, és igyék a pohárból, mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivel nem különbözteti meg az Úr testét. Ezért van közöttetek olyan sok erőtelen és beteg, és ezért hunytak el oly sokan **(átdolg.:** és alusznak sokan). Mert ha önmagunkat megítélnénk, nem esnénk ítélet alá. De mikor ítélet alá esünk, az Úr nevel minket, hogy a világgal együtt ne jussunk kárhozatra." (I. Kor. 11:28–32) Ez a magyarázat azt mutatja, hogy az ítélet és kárhozat között különbség van, és az ítéletnek nem kell szükségképpen a megsemmisítésre való kárhoza-

---

1, 2 Mikor ítélte meg Isten a zsidók egyházát véglegesen, és miért?
3 Hogyan jött az, hogy a keresztények egyházán súlyos felelősség nyugszik?
4 Hogyan kezdődött az ítélet és milyen alkalommal a megmentésre?
5 Miért kellene önmagunkat megítélnünk és miért?
6 Mit jelentene a világgal együtt való elkárhozás?

FEL

tot jelentenie. Ha az „Isten házából" való keresztény e világgal elkárhozik, akkor az az ő megsemmisítését jelenti a „második halálban" a halottak feltámadására való lehetőség nélkül. Az e világgal való közösségre és az ő módszereihez való visszatérés, amely világnak az istene és fejedelme Sátán, az Ördög, rendkívül komoly ügy. „Mert ha a világ szennyétől a mi Urunk és Üdvözítőnk, a Jézus Krisztus megismerése által megszabadultak, de azokba ismét belekeveredve meghódolnak, utóbbi állapotuk rosszabb lesz az elsőnél. Mert jobb volna rájuk nézve, ha meg nem ismerték volna az igazság útját, mint hogy annak megismerése után pártolnak el a nekik adott szent parancsolattól." (II. Péter 2:20, 21) Ha ez a világ nem volna romlásra szentelve, akkor az „Isten háza" tagjainak a világgal való elkárhozása nem volna olyan végzetes. Most azonban a világ valóban romlásra van ítélve.

„AMA NAP"

[7] Az megfelel a valóságnak, hogy „az ítélet az Isten házán" a Kr. u. 33. év pünkösdjén kezdetét vette, hiszen a szellemmel eltöltött keresztények közvetlenül Istennek felelősek azért, amit azóta cselekedtek. Ennek megfelelően történik végül a megítélésük, s örök sorsuk ezen az alapon dől el. Ez azonban nem azt jelenti, hogy később nem következik be egy rendkívüli nap vagy időszak, midőn különleges ítélet jön Isten házára vagy egyházára. Ilyen végítélet jött a zsidók egyházára a Messiás eljövetelekor, s ez bejelentette prófétailag azt, aminek a keresztények egyházára jönnie kell, amely az isteni kegyelem helyére került, midőn a zsidók egyháza hitetlensége és engedetlensége miatt véglegesen elvettetett. Egy ilyen napnak vagy időnek el kellett jönnie, midőn az egész egyház együtt ítéletre kerül, a döntések megtörténnek és az isteni ítélőszék kiosztja a jutalmat vagy büntetést. Ennek abban az időben kell megtörténnie, midőn a nagy bíró, Jehova Isten vagy az ő birótársa, Krisztus Jézus ítélkezés végett eljön s ezt az ítélkezést „Isten házán" megkezdi. Ez abban az időben történik, midőn az egyház 144.000 előrelátható tagjának száma teljes, de utolsó tagjai még a földön vannak.

[8] Pál apostol ismételten hivatkozik az egyháznak erre az ítéletnapjára, arra az időre, midőn a nagy Bíró ítélete az egész teremtett világ előtt nyilvánvalóvá lesz. Pál erről mint „ama napról" beszél. Ő abban reménykedett, hogy a döntés az ő részére kedvező lesz, mivel életében hűséges volt és annak megfelelően lesz megítélve. Ezt látjuk azokból a szavakból, amelyeket utolsó fogsága alkalmával írt: „Mert engem már nemsokára megáldoznak és elmúlásom ideje közel van. A nemes harcot megharcoltam, futásomat bevégeztem, a hitet megtartottam; végtére el van téve számomra az igazság koronája, amelyet majd megad nekem a ma napon az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindazoknak is, akik várva-várják az ő megjelenését." – II. Timótheus 4:6–8.

[9] Midőn ezerkilencszáz évvel ezelőtt a zsidók ítéletnapja folyamatban volt, az ítélet ellenük szólt. Így azután az a nap az Isten ellenük fellángolt haragjának a kinyilatkoztatásában lezárult, s csak a zsidóknak a Messiást elfogadó hívő maradéka kerülte el azt a kárhozatot, amely Izrael nemzetét utolérte. Ennek a maradéknak a tagjai elnyerték Isten kegyelmének és szolgálatának jutalmát és azt a kiváltságot, hogy Krisztus Jézus alatt álló országának evangéliumát világszerte prédikálják. Hasonlóképpen történt arra a napra vonatkozólag is, amelyen Pál az igazság koronáját az Úrnak, az igazságos Bírónak a kezéből elnyerni reménlte. Ez a „bosszúállás napja" lesz sokak számára, akik magukat „Isten házának" vagy az ő egyházának vallják. A kereszténység ennek a háznak vagy ennek az egyháznak állítja magát, s ezért saját állításai és saját fellépése alapján kell megítéltetnie. Az apostol a következő szavakkal írja le ama napot:

[10] „Tudjuk pedig, hogy az Isten ítélete igazság szerint sujtja azokat, akik ilyen dolgokat cselekszenek. Vagy azt gondolod, ó ember, hogy mikor megítéled azokat, akik ilyeneket cselekszenek, de magad is ugyanazokat teszed, el fogod kerülni az Isten ítéletét? [Hasonlóképpen, mint amidőn a vallásszervezetek a sorsjátékot kárhoztatják, ugyanakkor azonban felszentelt épületeikben tombola formájában mégis gyakorolják.] Vagy megveted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát és nem gondolod meg, hogy az Isten jósága téged megtérésre nógat? De te konokságoddal és meg nem tért szíveddel csak haragot gyűjtesz magadnak arra napra, amelyen az Isten haragjának igaz ítélete megnyilvánul, aki megfizet kinek-kinek az ő cselekedetei szerint. Azoknak, akik a jó cselekvésben való kitartással dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek: örök élettel [fizet], azoknak pedig, akik viszálykodók és nem engednek az igazságnak, hanem engednek a hamisságnak: felindulással és haraggal. Nyomorúság és inség minden gonoszt cselekvő ember lelkére, először zsidóéra, de görögére is; viszont dicsőség, tisztesség és békesség [jut osztályrészül] minden jót cselekvőnek, először zsidónak, de görögnek is! Mert az Istennél nincs személyválogatás." (Róma 2:2–11) „A sáfárokban pedig az kívántatik meg, hogy mindegyik hűnek találtassék. Nekem pedig az a legkevesebb, hogy ti, vagy bármely emberi ítéletnap hogyan ítél felőlem. Sőt magam sem ítélek magam felől. Mert noha semmit sem tudok magamra, ez még nem tesz igazzá engem. Aki pedig engem megítél, az Úr az. Így hát idő előtt semmi ítéletet ne mondjatok, míg el nem jön az Úr, aki megvilágítja a sötétség titkait és a szívek szándékait nyilvánossá hozza. Akkor kinek-kinek Istentől lesz a méltatása." – I. Korinthus 4:2–5.

[11] Ez az ítéletnap nyilvánvalóan akkor jön el, midőn a nagy Bíró, Jehova, az ő bírói képviselőjének, Krisztus Jézusnak személyében megjelenik. Mivel ez a bosszúállás napja a világ számára, azért e világ végén jön el. Most immár folyamatban van, hiszen Kr. u. 1914 óta „a vég idején" élünk, s ezt mindazok a látható jelek és események igazolják, amelyek ennek az időnek a jellemzésére megjövendöltettek. Ez jelenti az ítélet idejének a bekövetkeztét az egész egyház vagy az Isten háza számára. Mivel az ő házának a múlt századokban élt tagjai már halottak voltak, midőn a „vég ideje" megkezdődött és a Bíró eljött, esedékessé és szükségessé vált Isten háza hű tagjainak feltámadása. A jövendölések szerint a sírokban nyugvó halotti állapotukból való feltámadásuk a világnak és nemzeteinek a „vég idején" kell, hogy bekövetkezzék, amint meg van írva: A mi Urunk [Jehova] és az ő Krisztusa világának birodalma eljött **(Schlachter:** A világ feletti királyi uralom a mi Urunknak és az ő felkentjének lett osztályrészévé), és ő uralkodni fog a korszakok korszakain keresztül **(görögből szószerint)** ... Köszönjük neked, Urunk, mindenható Isten, aki van, aki volt, hogy felvetted nagy hatalmadat és elkezdted uralkodásodat! És a nemzetek haragosak voltak, és eljött a te haragod és a halottak ideje, hogy megítéltessenek, és jutalmat adj a te szolgáidnak, a prófétáknak és szenteknek s azoknak, akik a te nevedet félik, a kicsinyeknek és nagyoknak, és megrontsd mindazokat, akik a földet megrontják. És az Isten mennyei temploma megnyittatott." – Jelenések 11:15–19, **Elberfeldi.**

[12] Kr. u. 1914-ben, az első világháború kezdetén, a nemzetek megharagudtak. Különösen attól az időtől kezdve a nemzetek – és feltűnően a kereszténység nemzetei – megrontották és rombadöntötték a földet. Mivel az ítéletidő Isten házán kezdődik, eljött az idő, midőn az egyház elhunyt tagjainak, a „szenteknek", a halálból mennyei jutalmukra fel kellett támadniuk. A feldühödött nemzetek nem vették észre feltámadásukat, mivel ezek mint szellemi teremtmények támadtak fel, hogy Krisztus Jézussal a láthatatlan mennyekben egyesüljenek. Ezek részét alkotják az egyháznak vagy Krisztus testének, amelyről ezt olvassuk: „Elvettetik természetes test, feltámad szellemi test", és az emberi szemek a szellemi testet nem láthatják. (I. Kor. 15:44, **Elberfeldi)** Korunk tehát „ama nap", amelyen Pál és mindazok, akik vágyva várták az Úr megjelenését, elnyerik az igazságnak számukra készentartott koronáját. Ez az a nap, amelyen az „Isten temploma" megnyittatik a mennyben, hogy az ő bírói képviselője, Krisztus Jézus, ebbe a házba eljöjjön, ítélőszékét elfoglalja és az ítélkezést Isten házán elkezdje. Errevonatkozóan ígéretet nyertünk, hogy az ő templomához jövetelekor „először a Krisztusban meghaltak támadnak fel". – I. Tess. 4:16.

[13] Kr. u. 33-ban, nem sokkal saját feltámadása előtt Krisztus Jézus Atyjának jeruzsálemi házába, a templomba jött és megtisztította azt azáltal, hogy a vallásos palifogókat

7 Miért kellett az egész egyháznak végítéletnek jönnie?
8 Hogyan írta le Pál Timótheusnak ezt az ítéletnapot?
9 Miért lesz az „a bosszúállás napja" sok olyan ember számára, aki kereszténynek adta ki magát?
10 Milyen felepleződések, milyen jutalom és milyen büntetés lesz akkor?
11 Mikor jön ilyen nap, s miért lesz akkor a keresztények számára feltámadás?
12 Miért nem láthatták a nemzetek ezek feltámadását?
13 Hogyan számítjuk ki azt az időt, midőn a Bíró a templomhoz jött?

FEL

kiűzte onnan. Ez a tisztogatás három és fél évvel megkeresztelkedése és szent szellemmel való felkenetése után, tehát három és fél évvel Kr. u. 29 ősze után történt. Ennek párhuzamát Isten **szellemi templomához** való megigért eljövetelében találjuk meg, s ez Kr. u. 1914 ősze után három és fél évvel történt, midőn a „vég ideje" a nemzetek ideje 2520 évének lejárta után megkezdődött és Krisztus Jézus Jehova felkent királyaként a mennyben a trónra ült. Ez azt jelenti, hogy a haiottak és élők Bírájaként Kr. u. 1918 őszén a templomhoz jött, és mind az egyházban, mind a világban azóta lejátszódó összes események igazolják ennek a következtetésnek helyes voltát. Jehova prófétája ezt Mal. 3:1–4-ben régen megjövendölte. Így tehát ez az az időpont, midőn a nalottak feltámadása az Istentől meghatározott időben megkezdődött.

KRISZTUS ÍTÉLŐSZÉKE ELŐTT

14 Ezt szem előtt tartva, írta az apostol: „Mégis bízunk és jobb szeretnénk a testből kiköltözni és az Úrhoz hazatérni. Ezért igyekszünk is, hogy akár benne lakunk, akár kívüle lakunk, kedvesek legyünk neki. Mert Krisztus ítélőszéke előtt mindnyájunknak meg kell jelennünk, hogy kiki elvegye jutalmát annak, amit a testben tett, jót vagy rosszat." (II. Kor. 5:8–10) Krisztus Jézus az ítélőszéken ül, miután Isten országában trónra került s ez 1914-ben történt meg; és bírókenti szolgálata egyike királyi feladatainak. Ő a „Dávid fia" s így a királyság-szövetség örököse, melyet Jehova Isten Dáviddal kötött, midőn Dávid Jeruzsálem királya volt. Dávid király feladatainak egyike az volt, hogy Izrael számára bíróként működjön, és róla a következőket olvassuk: „Így uralkodott Dávid az egész Izrael felett s az egész nép között ítéletet és igazságot szolgáltatott." (II. Sámuel 8:15) Midőn a bölcs fiatal Salamon atyja halálakor Izrael trónjára került, a következőképpen imádkozott Istenhez: „Adj hát a te szolgádnak értelmes szívet, hogy tudja ítélni a te népedet és tudjon választást [különbséget] tenni a jó és rossz között, mert különben ki bírná kormányozni ezt a te nagy népedet?" Salamon az ő első feljegyzett ítélete által mint királyi bíró híressé lett, úgyhogy a következőket olvassuk róla: „Mikor az egész Izrael hallotta ezt az ítéletet, amelyet mondott a király, tisztelettel tekintettek a királyra, mert látták, hogy Isten bölcsesége van az ő szívében, az ítélettételre." – I. Királyok 3:9, 28.

15 Így kezdte meg Krisztus Jézus a bírói tevékenységét, miután 1914-ben Isten uralkodó Királyává lett. Akkor, midőn 1918-ban a templomhoz jött, kezdte megítélni Isten házát. Az apostol helyesen sorakoztatta fel gondolatait, midőn reménységeiről beszél, hogy az igazság koronáját „ama napon" várja, és Timótheusnak így szólt: „Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában." Az ítéletet összekapcsolja a királysággal s a Bírónak a templomban való megjelenésével. – II. Tim. 4:1, 8.

16 Krisztus Jézus maga bejelentette, hogy az ítélkezés Isten házán azonnal megkezdődik, mihelyt királyi kötelességeit gyakorolni kezdi. Példázatokban illusztrálta, hogyan kezdi meg az ítélkezést felelős szolgáin, akik 1918-ban a templomhoz jövetelekor még testben a földön élnek. E példázatok egyikét, a mínákról vagy gírákról szóló példázatot akkor mondotta, midőn felment Jeruzsálembe, mivel a nép azt hitte, hogy ő ekkor, első eljövetelekor állítja fel Isten országát. A beszámoló a következőképpen hangzik: „Mikor ezt hallották, folytatólag egy példázatot mondott, mivel közel volt Jeruzsálemhez és azok azt gondolták, hogy az Isten országa azonnal megjelenik. Így szólt tehát: Egy előkelő ember messze vidékre utazott, hogy királyságot szerezzen magának és úgy térjen vissza. Magához szólította azért tíz szolgáját és tíz mínát [például 10 font sterlinget] adott át nekik, ezt mondva: Kereskedjetek, amíg megjövök... Mikor azután a királyság megszerzése után hazaérkezett, előhivatta szolgáit, akiknek a pénzt átadta, hogy megtudja, melyik hogyan kereskedett. Előállt az első és így szólt: Uram, a te mínád [1 font] tíz mínát [10 fontot] hozott. Erre ő azt mondta: Jól van, hű szolgám, mivel kevésen hű voltál, uralkodjál teljhatalommal tíz város felett." – Lukács 19:11–17.

17 Ez azt bizonyítja, hogy a királyság nem épült fel Jézus első eljövetelekor, s hogy az ő szolgáinak, az ő követőinek végleges megítélése nem akkor, az első évszázadban, vette kezdetét az „Isten házán". Akkor azonban Jézus megkezdte azt, hogy az evangéliumszolgálat értékes kincsét (az aktív kereskedelemben használt mínát vagy fontot) rábízza a földön élő felszentelt követőire. S miatlatt ezek a felszentelt hívők az évszázadokon keresztül s egészen napjainkig az ő követőinek soraiba léptek, Krisztus Jézus rájuk bízta a jelképes fontot, az evangélium értékes szolgálatát. Ennek a fontnak a használata által mindenki bebizonyíthatja Ura és Királya iránti buzgóságát és odaadását, mégpedig mindaddig az ideig, midőn földi pályafutását befejezi s végül végérvényesen Krisztus Jézusnak, a trónra emelt Királynak és Bírónak ítélőszéke előtt megjelenik. Annakidején, az első évszázadban mondotta erről az apostol: „Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy az erő rendkívüliesége Istené legyen és nem magunktól való." (II. Kor. 4:7) Így bízza tehát rá Jézus Krisztus – azóta is, hogy 1914-ben királyságra jutott és azután, 1918-ban mint Bíró a templomhoz jött – Isten háza felszentelt testvéreinek maradékára a királyságérdekek jelképes fontjait. A maradék összes tagjainak ezzel a fonttal kell „kereskedniük", illetve azt Isten szolgálatában felhasználniuk, míg haláluk bekövetkezik és ügyük végső döntés végett a Bíró, Krisztus Jézus ítélőszéke elé kerül.

18 Ugyanezt illusztrálja és tanítja Jézusnak a talentumokról szóló hasonló példázata, amelyet e világ végének a jeleiről szóló részletes jövendölésében mondott. Hogy Jézus ezt a világ végéről szóló jövendölésébe belefoglalta, a mellett a tény mellett szól, hogy a talentumokról szóló példázat utolsó részének beteljesedése e világnak a „vég-idejére" esik, illetve az 1914 utáni időre. Jézus így szólt tanítványainak: „Legyetek hát éberek, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az Emberfia eljön. Mert úgy van ez, mint mikor az útrakelő (**Elberfeldi:** távoli országba menő) ember előhívta szolgáit és átadta nekik vagyonát. Az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak egyet: mindegyiknek tehetségéhez mérten. Azután hamarosan útnak indult... Hosszú idő múlva azután megérkezett a szolgák ura és megszámoltatta [elszámoltatta] őket. Erre odajött az, aki az öt talentumot kapta és másik öt talentumot hozott és így szólt: Uram, öt talentumot adtál nekem, íme másik öt talentumot nyertem rajtuk. Ura azt mondta neki: Jól van, jó és hű szolgám, kevésen hű voltál, ezután sokat bízok rád, menj be a te uradnak örömébe." (Máté 25:13–21) Ez további bizonyítéka annak, hogy az egyház végítélete „ama napon" történik, tehát sok idővel a „távoli országba", a mennybe történt menetele után, s csak miután uralkodóvá lesz s előre be nem jelentett napon és előre be nem jelentett órában, tehát hirtelen templomához jön, hogy megítélje „Isten házát".

Egyes hű szolgák meghalnak, még mielőtt Jézus Krállyá lett és ítélkezés végett a templomban megjelent ámde ők az értékes talentumokat vagy a fontjukat hűségesen a királyságérdekek gyarapítására fordították. Ezeket a szolgákat az Úr feltámasztotta s természetesen a templomban levő királyuk és bírájuk elé állottak. Akkori feltámadásuk és vele való egyesülésük ismertetőjele volt a rajtuk végrehajtott ítéletnek, mégpedig helyeslő ítéletnek. „A jó cselekvésben való kitartással dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot" kerestek, most pedig méltónak találtattak arra, hogy a Krisztus Jézussal való elválaszthatatlan egységre s a mennyben való örök életre feltámadjanak. (Róma 2:7) Ezek elsőkként támadtak fel; az ő szolgáinak maradék tagjai pedig, akik még a földi testben élnek, mindhalálig hűségesek kell, hogy maradjanak, mielőtt abban az „első feltámadásban" részesülhetnek és az ő színe előtt megjelenhetnek. Továbbra is szorgalmasan használniuk kell az értékes királyság-szolgálat fontjai vagy talentumai; hogy Jehova Isten megáldja őket talentumaik szaporodásával, s ezúton elnyerjék Bírájuknak Jézus Krisztusnak helyeslését. Ezek a maradék tagok, akik 1918-ban történt templomhoz jövetele óta még a földön élnek, a fő alatt összegyüjtetnek alkalmas, közösen működő szolgasereggé, s ennek megfelelően vannak zárt szolgasereghez hasonlítva, amely hű és bölcs.

20 Arról a kérdésről, hogy ennek a maradéknak a világ végén Krisztus Jézusnak a templomában való hirtelen megjelenésekor milyen sorsa lesz, mondotta tovább Jézus a világ végéről szóló példázatában: „Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tett az ő házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jön, ily munkában talál. Bizony mondom nektek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi őt." (Máté 25:45–47) Ebből világosan kitűnik, hogy a maradék tagjai, még mielőtt földi pályafutásukat befejezik, bizonyos megítélésben részesülnek az Úrtól a templomban azáltal, hogy megtartja őket szolgálatában, mivel az Isten házában való kötelességeik hű teljesítésében találja őket. A gonosz, lusta és önző szol-

14 Miért működik bíróként, **miután** a trónra emelkedett?
15 Mikor kezdte meg tehát az ítélkezés Isten házán?
16 Hogyan illusztrálta Jézus ezt a következő eseményekkel?
17 Mit bizonyít az a királyságról, az ítéletre és a földiekre vonatkozó példázat?
18 Mit mutat a talentumokról szóló példázat az események sorrendjére vonatkozólag?
19 Mi történik akkor a hű „halottakkal" és a hű „élőkkel"?
20 21 a) Mi történik a hű szolgával s mi a hűtlen szolga osztályával?

Editura Asociației Martorii lui Iehova București 2-Str. Basarabia, 38 Tip. „Imprimeria București" strada Cobălcescu, 29 — Telefon 5.61.45

FEL